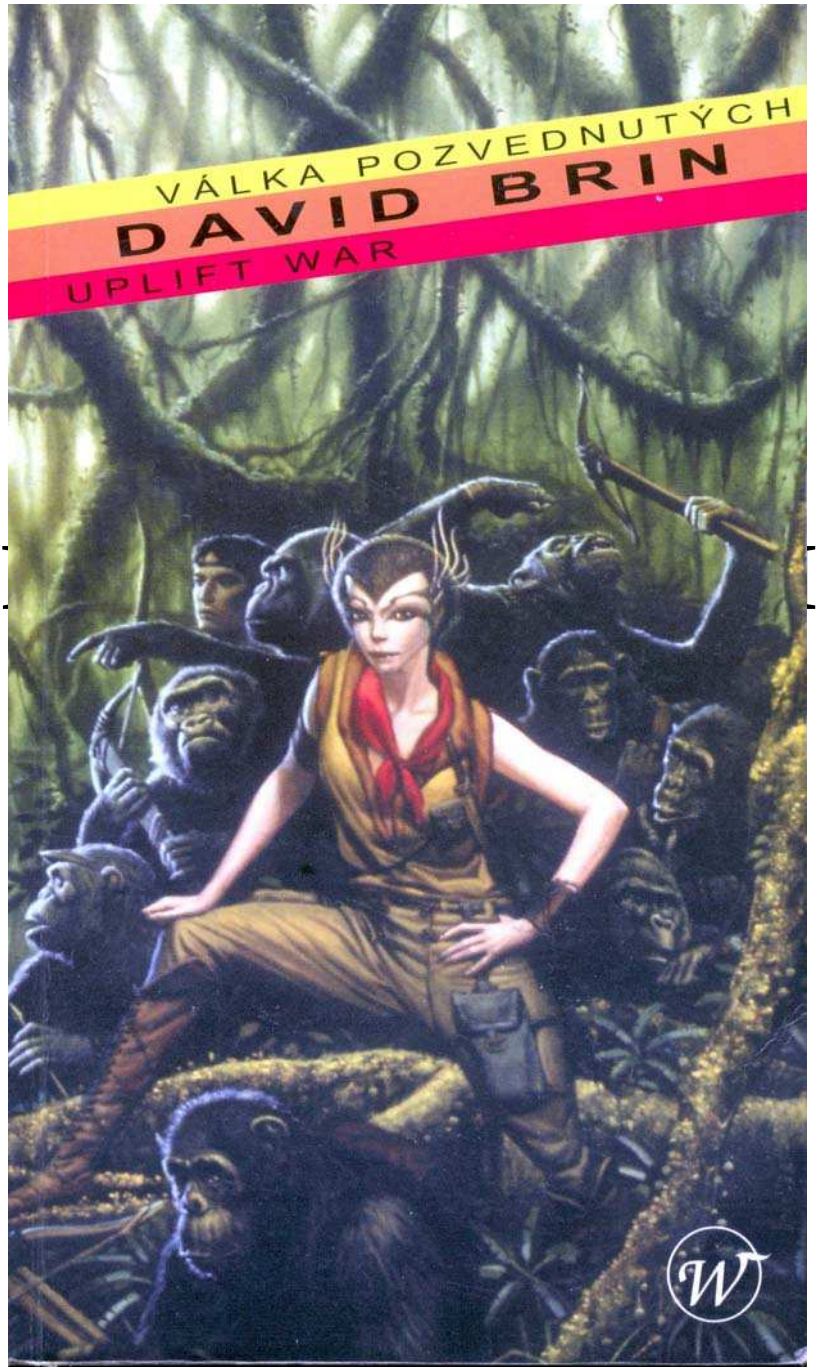
VÁLKA POZVEDNUTÝCH
DAVID BRIN
UPLIFT WAR

DAVID BRIN

UPLIFT WAR

Published by agreement with the author
and the author's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.
translated from Bantam Spectra Book 1988 edition
Copyright © 1987 by D. Brin
Czech translation © 2001 by M. Kraus
Cover illustration © 2001 by M. Wheelan
Czech Edition © 2001 by V. Soukup – Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-33-0

SEZNAM POSTAV A VYSVĚTLIVKY

novoangličtina – nejběžněji používaný jazyk Terranů – myslících tvorů pozemského původu, tedy lidí, šimpanzů a delfínů

Athaclena – dcera tymbrimijského velvyslance Uthacalthinga. Vůdkyně Nepravidelné armády Garthu.

Fiben Bolger – neošimpanzí ekolog a poručík garthské domobrany

Bururalliové – poslední rasa, které byl před lidmi povolen pronájem Garthu. Nově pozvednutá rasa, jež opět zdivočela a celou planetu málem zničila.

„šen“ – novoanglický výraz pro neošimpanze mužského pohlaví

„šim“ – novoanglický výraz pro příslušníka neošimpanzí rasy chráněnců (samci i samice)

„šimi“ – novoanglický výraz pro neošimpanze ženského pohlaví

„fem“ – novoanglický výraz pro člověka ženského pohlaví

galaktici – staré vesmírné druhy stojící v čele společenství Pěti galaxií. Mnohé se staly patronskými rasami, podílejícími se na dávné tradici Pozvednutí.

Garthling – bájný velký zvířecí tvor, původní obyvatel Garthu, který přežil masakry páchané Bururallii

Gůbůrové – pseudoptačí galaktická rasa nepřátelská Zemi

„Infi“ – „Infinity“ neboli Štěstěna

Gailet Jonesová – neošimpanzí expertka na sociologii galaktického společenství. Držitelka práva neomezeného plození („bílá karta“). Vůdkyně městského povstání.

Kault – thennaninský velvyslanec na Garthu

Knihovna – prastará, neustále doplňovaná pokladnice informací a znalostí. Jeden ze základů společenství Pěti galaxií.

man – novoanglický výraz pro lidského jedince mužského i ženského pohlaví

Mathicluanna – Athaclenina zesnulá matka

Lydia McCueová – důstojnice terranské námořní pěchoty

„mel“ – novoanglický výraz pro člověka mužského pohlaví

Nahalliové – rasa, která byla patronem Bururalliů a musela za zločiny svých chráněnců draze zaplatit

Megan Oneagleová – planetární koordinátorka terranské kolonie na pronajatém Garthu

Robert Oneagle – kapitán Garthské domobrany, syn planetární koordinátorky

Pan argonostes – druhový název pozvednuté rasy neošimpanzů

major Prathachulthorn – důstojník terranské námořní pěchoty

„ser“ – výraz používaný mezi Terrany, který vyjadřuje úctu vůči staršímu bez ohledu na pohlaví

Sorové – starší galaktická rasa nepřátelská Zemi

Streaker – kosmická loď s delfíní posádkou, která učinila převratný objev daleko od Garthu v jiném koutu galaxie. Reakce na tento objev vedly k současné krizi.

Suzerénové – tři velitelé gůbůrských invazních sil, z nichž každý má na starosti jednu ze tří oblastí: dodržování pravidel (úřad Náležitosti), úřednictvo (úřad Pokladu a Bdělosti) a ozbrojené síly (úřad Paprsku a Drápu). O globálních politických otázkách je rozhodováno konsenzem všech tří. Suzerénové jsou také kandidáty královské moci a plné pohlavnosti.

Sylvie – neošimpanzice se „zelenou kartou“

Synthiané – jedna z mála galaktických ras přátelských Zemi

Tandové – dravá galaktická rasa nepřátelská Zemi

Thennaninové – jedna z fanatických galaktických ras zapojených do aktuální krize. Postrádá smysl pro humor, ale je známa smyslem pro čest.

Tursiops amicus – druhový název pozvednutých neodelfínů

Tymbrimijové – galaktická rasa proslulá přizpůsobivostí a břitkým humorem. Přátelé a spojenci Země.

Pozvedání – proces, při kterém starší rasy schopné cestovat vesmírem přivádějí šlechtěním a genetickým inženýrstvím nové druhy do galaktického kulturního společenství. Vzniklé vazalské rasy pak po určitou dobu slouží svým patronským rasám, aby jim splatily

své Pozvednutí. Status každé galaktické rasy určuje genealogie patronů a seznam ras, které sama pozvedla.

Uthacalthing – Tymbrimijský velvyslanec na garthské kolonii

Vlčata – příslušníci ras, které dokázaly vyspět k cestám do vesmíru samy, bez pomoci patronů

TYMBRIMIJSKA SLOVA A GLYFY

fornell – glyf nejistoty

fsu'usturatu – glyf rozjařenosti

transformace *gheer* – náhlý příliv hormonů a enzymů, který Tymbrimijům umožňuje rychle měnit fyziologii

k'chu-non – tymbrimijský výraz pro vlčata, tedy příslušníky rasy bez patrona

k'chu-non krann – armáda vlčat

kennování – vnímání glyfů a empatických vln

kiniwullun – glyf poznání toho, co chlapci dělají

kuhunnagarra – glyf posunu neurčitosti (nepravděpodobnosti)

la'thsthoon – intimní styk v páru

lurunanu – pronikavý glyf, který vyvádí z klidu

l'yuth'tsaka – glyf vyjadřující pohrdání vesmírem

nahakieri – hluboká empatie, jejímž prostřednictvím Tymbrimijové někdy mohou cítit milované osoby

nuturunow – glyf, který pomáhá zahánět reakci po gheer

palanq – pokrčení ramen

rittitees – glyf citu k dětem

sh'cha'kuon – zrcadlo ukazující jiným bytostem, jak na ně pohlíží jejich okolí

s'ustru'thoon – dcera beroucí si od rodičů, co potřebuje

syrtunu – zklamaný povzdech

syulff-kuonn – předtucha škodolibého žertu

syulff-tha – radost z řešení záhady

teev'nus – marnost komunikace

totanoo – obavami vyvolané stažení z reality

tu'fluk – nedoceněný žert

tutsunucann – glyf očekávání něčeho strašlivého

unsunltlan – ochranná síť při blízkém kontaktu

zunour'thzun – glyf konstatování, jak mnoho věcí závisí na zkušenostech

PROLOG

Jak zvláštní, že se takový malý svět může stát tak mimořádně důležitým.

Mezi věžovitými budovami hlavního města hučel dopravní ruch. Za hermeticky uzavřenou křišťálovou kopuli hodnostářského palankinu však žádný hluk zvnějšku nepronikal a nerušil byrokrata Pokladu a Bdělosti, který se právě soustředil na holografické zobrazení malé planety, pomalu se otáčející na dosah vztažené paže. Planeta se právě natočila do zorného pole vrchního úředníka modrými pláněmi moří osázených jasnými drahokamy ostrovů, které se třpytily v záři hvězdy vznášející se někde mimo hologram.

Kdybych tak byl jedním z bohů, o nichž vyprávějí legendy vlčat…, přemítal byrokrat. Peříčka se mu načepýřila. Projela jím touha zatnout spár a uchvátit…

Ale ne. Ta absurdní myšlenka dokazovala, že byrokrat strávil příliš mnoho času studováním nepřítele. Ty bláznivé pojmy Terranů mu nakazily mysl.

Dva ochmýření pomocníci tiše poletovali kolem. Čechrali a rovnali byrokratovo peří a náhrdelník před nadcházejícím ceremoniálem jmenování. Vrchní úředník je ignoroval. Osobní avioauta a nákladní vznášedla uskakovala stranou před jasným reflektorem jeho hodnostářského vozidla – normální projev úcty vůči královské moci. Uvnitř palankinu se ale byrokrat o dění venku vůbec nezajímal, jeho pozornost přitahoval holografický obraz, k němuž naklonil svůj velký zobák.

Garth. Kolikrát už se stal obětí.

Obrysy hnědých kontinentů a mělká moře se částečně ztrácely pod spirálovitými sestavami bouřkových mračen, která se zdála bílá a jemná jako peří Gůbůrů. Na jednom řetězu ostrovů – a také v jednom místě na okraji největšího kontinentu – zářila světla několika malých měst. Všude jinde vypadala planeta nedotčeně, jen někde čas

od času zajiskřily v bouřkách blesky.

Řady kódovaných symbolů sdělovaly chmurnější pravdu. Garth byl chudým a pěkně riskantním místem. Proč by jinak bylo povoleno lidským vlčatům a jejich vazalům, aby si ho pronajali jako kolonii? Tohle místo bylo galaktickými instituty již dávno odepsáno.

A nyní byla tato nešťastná malá planeta vybrána za válečnou arénu.

Byrokrat Pokladu a Bdělosti přemýšlel z cvičných důvodů v novoangličtině, v tom odporném, neuznávaném jazyce pozemských tvorů. Většina Gůbůrů považovala studium vetřelců za nevhodnou kratochvíli, ale nyní vše nasvědčovalo tomu, že se byrokratova posedlost konečně vyplatí.

Konečně. Dnes.

Palankin se protáhl kolem věží hlavního města a najednou se před ním vynořila mamutí stavba z opalizujícího kamene. Konklávní aréna, sídlo vlády celé gůbůrské rasy a klanu.

Byrokrata zaplavil od chocholky na hlavě až po pera na zakrnělých křídlech třes vyvolaný nervozitou a očekáváním věcí příštích. Oba pomocníci z vazalské rasy Kwacků okamžitě spustili cvrlikavou lamentaci. Jak mohou dokončit rovnání byrokratova bílého peří a vyleštit jeho dlouhý zakřivený zobák, když nesedí klidně?

„Chápu, rozumím a vyhovím," reagoval shovívavě vrchní úředník ve standardním galaktickém jazyku číslo tři. Kwackové byli loajální stvoření a proto jim dovoloval drobné impertinence. Po krátkém vyrušení se byrokrat v myšlenkách vrátil ke Garthu.

Je to nejbezbrannější základna Země… nejsnáze ji lze vzít jako rukojmí. Proto vojáci naléhali na provedení této operace, i když jsme jinde ve vesmíru pod velkým tlakem. Pro ta vlčata to bude tvrdý úder, který je přinutí, aby nám dala, co chceme.

Po ozbrojených silách schválilo tento plán i kněžstvo. Nedávno totiž Strážci Náležitosti dospěli k závěru, že invaze může být provedena bez jakékoli újmy na cti.

Zbývala tak už jen Civilní služba, třetí pilíř Hradu velení. A tam se konsenzus lámal. Byrokratovi představení v úřadu Pokladu a Bdělosti váhali. Podle jejich mínění byl plán příliš riskantní. A příliš nákladný.

Hrad nemohl dlouho stát jen na dvou pilířích. Muselo být dosaženo konsenzu. Kompromis byl nezbytný.

Jsou chvíle, kdy se hnízdo nemůže vyhnout podstoupení rizika.

Konklávní aréna mezitím vyrostla v horu opracovaného kamene, jejíž čelní útes nyní zakrýval polovinu oblohy. Palankin vplul do rozsáhlého vstupního sálu. Gravitizátory se s tichým zavrněním vypnuly a křišťálová kopule byrokratova vozidla se zvedla. U vyvýšené přistávací plochy již čekal zástup Gůbůrů s normálním bílým opeřením bezpohlavních dospělců.

Oni vědí, pomyslel si byrokrat a jedním okem pozoroval ten dav. Oni vědí, že už nejsem jedním z nich.

Druhým okem se ještě naposledy podíval na modrobílou planetu. Garth.

Brzy, řekl si v duchu byrokrat v novoangličtině. Brzy se uvidíme.

Konklávní aréna hýřila barvami. A jakými barvami! Všude, kam oko pohlédlo, se pera třpytila královskými barvami – karmínovou červení, jantarovou žlutí a jasnou modří.

Dva čtyřnozí kwackští ceremoniáři slavnostně otevřeli obřadní bránu. Byrokrat Pokladu a Bdělosti vykročil, ale vzápětí se zarazil a v posvátné úctě před velkolepostí arény na okamžik ztratil dech. Stupňovitě se rozbíhající stěny arény lemovaly stovky překrásných zdobených hřadů vyrobených z vzácných dřevin, které byly dovezeny z mnoha různých světů. A všude kolem dokola postávali v královském lesku příslušníci hřadové šlechty, elity gůbůrské rasy.

Přestože se na dnešní den připravoval pečlivě a všestranně, stěží nyní zvládal emoce vyvolané tím, co prožíval. Ještě nikdy neviděl tolik královen a princů pohromadě!

Neznalému cizinci by se mohlo zdát, že mezi byrokratem a šlechtou není mnoho rozdílů. Všichni byli vysokými, štíhlými potomky nelétavých ptáků. Na pohled odlišovalo hřadníky (členy hřadové šlechty) od většiny příslušníků rasy jen jejich křiklavě barevné opeření. Avšak mnohem důležitější rozdíly spočívaly v něčem jiném, vězely uvnitř. Konec konců, tohle byli královny a princové, měli pohlaví a prověřené právo velet.

Poblíž stojící hřadníci stočili ostré zobáky stranou, aby mohli jedním okem sledovat, jak se byrokrat snaží kolem spěšně projít nezbytným a poněkud afektovaným tancem rituální podřízenosti.

Takové barvy! V opeřené hrudi byrokrata narůstal milostný pocit, jenž byl důsledkem přílivu hormonů vyvolaného přítomností té záplavy královských barev. Byla to odvěká instinktivní reakce a žádný Gůbůr na tom nikdy nic měnit nechtěl. Ani tehdy, když Gůbůrové zvládli genové inženýrství a začali létat do vesmíru. Ti příslušníci rasy, kteří získali barvy a pohlaví a dosáhli tak nejvyššího stádia, museli být respektováni a posloucháni těmi, kteří měli peří bílé a byli bezpohlavní.

Byla to sama podstata toho, co znamenalo být Gůbůr.

Bylo to dobré. Byl to obyčej.

Byrokrat zpozoroval, že dvěma jinými vchody do arény vstoupili dva další bílí Gůbůrové. Připojili se k němu na centrální plošině. Všichni tři pak usedli na nižší hřad čelem ke shromážděné hřadové šlechtě.

Soused napravo od byrokrata byl zahalen do stříbřitého roucha a kolem úzkého krku měl proužkovaný náhrdelník, znak kněžstva.

Kandidát nalevo měl u boku osobní zbraň a ocelové chrániče drápů, které nosili vojenští důstojníci. Konečky peří na hrudi měl zabarveny způsobem odpovídajícím jeho hodnosti nižšího plukovníka.

Ani jeden z nich se na byrokrata neobrátil, aby mu dal najevo respekt. Ale ničeho podobného se nedostalo ani jim od něho. Nicméně byrokrat cítil vzrušení. Jsme tři!

Prezidentka Konkláve – věkovitá královna, jejíž kdysi ohnivé opeření se již změnilo ve vybledlou růžovou břečku – si natřásla peří a otevřela zobák. Akustika arény automaticky zesílila a roznesla do všech stran její zašveholení, jímž žádala o pozornost. Ostatní královny a princové se utišili.

Prezidentka Konkláve zvedla vyzáblou opeřenou paži. Pak začala prozpěvovat a kolébat se. Hřadníci se postupně jeden po druhém přidávali a záhy se s ní houpal celý zástup modrých, jantarových a karmínových postav. Z královského shromáždění se neslo hluboké atonální úpění.

„*Zúúúún…*“

„Od nepaměti, od dob předcházejících vzestup naší slávy, předcházejících naše povznesení k patronství, ba dokonce předcházejících Pozvednutí naší rasy mezi myslící tvory, bylo naším zvykem usilovat o rovnováhu,“ zacvrlikala prezidentka ve formální galaktické trojce.

Shromáždění jí zapělo v odpověď:

„Rovnováha ať vládne na pevné zemi,
ve vzduchu mezi proudy a víry všemi,
nechť nejsmělejší plány naše prostoupí.“

„Již v oněch dávných dobách, kdy naši předkové ještě nebyli myslící bytosti, v dobách, než nás objevili naši patroni Gooksyové a pozvedli nás k vědění, v dobách, kdy jsme ještě nemluvili, ani neuměli používat nástroje, již tehdy jsme se řídili tímto moudrem, tímto způsobem rozhodování, touto cestou ke konsenzu, touto cestou k milování.“

„*Zúúúún…*“

„Naši předkové už v divošských dobách věděli, že musíme… musíme volit… musíme volit tři.“

„Jeden by lovit, však i udeřit směle znal
ku slávě i velké naší moci!
Druhý by se za správné chování, vztahy bral
ku čistotě a náležitosti!
Třetí by nás vždy před temnou hrozbou varoval
ku ochraně vajec, té svátosti!“

Byrokrat Pokladu a Bdělosti vnímal přítomnost obou spolukandidátů stojících vedle něj a věděl, že jsou stejně jako on elektrizováni, že jsou stejně jako on v zajetí napjatého očekávání. Není větší cti,

než být vyvolený, jako byli vyvolení oni tři.

Gůbůrům bylo samozřejmě odmalička vštěpováno, že tento způsob je nejlepší, neboť který jiný druh tak nádherně zkombinoval politiku a filozofii s milováním a reprodukcí? Tento systém sloužil jejich rase a klanu dobře po celé věky. Přivedl je až k výšinám moci v galaktickém společenství.

A nyní nás možná přivedl až na pokraj záhuby.

Možná bylo svatokrádežné již samo pomyšlení na něco takového, ale byrokrat nemohl z hlavy vypudit úvahy, jestli některá z těch jiných metod, které studoval, by nakonec nemohla být lepší. Četl o tolika různých stylech vládnutí užívaných jinými rasami a klany – autarkiích, aristokraciích, technokraciích a demokraciích, syndikátech a meritokraciích. Nemohl být ve skutečnosti některý z nich lepším způsobem rozhodování o správné cestě nebezpečným vesmírem?

Tato myšlenka mohla být neuctivá, ale takovéto nekonvenční myšlení bylo důvodem, proč někteří hřadníci vybrali pro osudovou úlohu právě tohoto byrokrata. V nadcházejících dnech a měsících musí být jeden z předstoupivší trojice tím, kdo bude vyjadřovat pochybnosti. Doposud to vždy byla role úřadu Pokladu a Bdělosti.

„Tímto způsobem dosahujeme rovnováhy. Tímto způsobem hledáme konsenzus. Tímto způsobem řešíme konflikt.“

Četná vyjednávání předcházela výběru každého z kandidátů, jednoho z armády, jednoho z kněžských řádů a jednoho z civilní služby. Jestliže všechno půjde, jak má, po nadcházejícím Peření – shazování starého a růstu nového peří – se objeví nová královna a dva noví princové. A spolu s novou linií vajec, životně důležitou pro rasu, přijde i nová politika, která vzejde z poměřování a sjednocování názorů.

Takový byl předpokládaný konec. Avšak začátek, to bylo něco jiného. Všichni tři už byli předurčeni k aktu rozmnožování, ale od samého začátku byli současně i rivaly. Protivníky.

Protože jen jeden mohl být královnou.

„Vysíláme tuto trojici na životně důležitou misi. Na misi dobý-

vání. Na misi nátlaku.

Zároveň je však vysíláme, aby hledali jednotu… aby hledali dohodu… aby hledali konsenzus, jež by nás v této těžké době sjednotily.“

„*Zúúúúúún!*“

V tom dychtivě znějícím chóru bylo cítit touhu Konkláve po řešení, po skončení ostrých svárů. Tito tři kandidáti měli vést jednu z mnoha bitevních sil vysílaných klanem Gooksyů-Gůbůrů. avšak hřadová šlechta zjevně vkládala do tohoto triumvirátu zvláštní naděje.

Kwackští ceremoniáři podali každému kandidátovi zářivou číši. Byrokrat Pokladu a Bdělosti svůj pohár obřadně pozvedl a pak se zhluboka napil. Tekutina mu zaplavila vnitřnosti zlatým žárem.

První ochutnání královského likéru…

Jak očekával, ta chuť se nedala přirovnat k ničemu představitelnému. Bílé opeření tří kandidátů jakoby začalo nabývat třpytu s probleskávajícím příslibem nastupujícího zabarvování. Budeme spolu bojovat a nakonec jeden z nás bude jantarový a jeden modrý. A jeden, pravděpodobně nejsilnější, ten s nejlepší politikou, získá nejvyšší cenu.

Cenu, která byla předurčena mně. Protože to tak bylo předem dojednáno. Bdělost musela být vítězem nadcházejícího konsenzu. Pečlivé analýzy ukázaly, že jakákoli jiná alternativa byla nepodstoupitelná.

„Nuže jděte,“ zapěla prezidentka Konkláve. „Vy tři Suzerénové naší rasy a klanu. Jděte a zvítězte v tom výboji. Jděte a pokořte ty vlčecí kacíře.“

„*Zúúúúúún!*“ odpovědělo sborem shromáždění.

Zobák prezidentky klesl jakoby v náhlé únavě na hruď. A pak nový Suzerén Pokladu a Bdělosti zaslechl, jak tiše dodala:

„Jděte a pokuste se nás zachránit…“

část první

INVAZE

Nechť nás pozvednou, hlavu do výšin.
Pak přes ně uzříme země zaslíbené, z nichž pocházíme
a do nichž jsme odhodláni jít.

W. B. Yeats

1
Fiben

Obvykle ospalý vesmírný přístav Port Helenia ještě nezažil takový dopravní ruch. Nikdy za ta léta, co tu Fiben Bolger žil. Stolová hora nad Aspinalským zálivem odrážela ozvěnu předstartovního infrasonického hukotu motorů. Startovní sila zakrývala oblaka prachu, ale ani to neodradilo zvědavce, kteří se shromáždili kolem vnějšího ohrazení, aby mohli celý ten mumraj sledovat. Ti se schopnostmi psí dokázali vždy včas upozornit, která loď se právě chystá ke startu. Vlny rozplizlé neurčitosti, vyvolané gravitizátory, způsobovaly, že někteří z čumilů vždy rychle zamrkali okamžik před tím, než se z mračen prachu zvedla další velkolepá kosmická loď a těžkopádně se vznesla do pošmourného nebe.

Ten hluk a pichlavý prach zvyšovaly podrážděnost. Ještě hůř na tom byli ti, kdo stáli na provozní ploše vesmírného přístavu, a z nich zejména ti, kteří tam museli být proti své vůli.

Fiben by rozhodně byl raději někde jinde, nejlépe v hospodě, kde by do sebe házel frťany nějakého libého anestetika. Ale nebylo mu přáno.

S cynickým výrazem sledoval tu frenetickou aktivitu. Jsme potápějící se loď, pomyslel si. A všechny ty krysy skáčou z paluby.

Všechno schopné dostat se do vesmíru utíkalo z Garthu v hanebném spěchu. Teď nebude na ploše kosmodromu k hnutí.

Dokud se neukáže nepřítel… ať už to bude kdokoli.

„Ssst, Fibene. Nech toho! Přestaň se vrtět!“

Fiben se podíval napravo. Šim, který stál v útvaru vedle něj, vypadal že není ve své kůži, stejně jako on. Simonu Levinovi kroutily dost neelegantně zvlhlou hnědavou srst nízko nad vystouplými nadočnicovými oblouky okraje tmavé čepice uniformy. Simon mlč-

ky, ale naléhavě Fibenovi očima naznačil, aby se napřímil a díval se rovně před sebe.

Fiben si povzdechl. Věděl, že by měl stát v pozoru. Ceremoniál vyprovázení odjíždějícího hodnostáře vrcholil a člen Planetární čestné gardy by se při něm neměl hrbit.

Ale jeho pohled neustále těkal k jižnímu úpatí stolové hory, daleko od obchodního terminálu a spěšně startujících raket. Byla tam nezamaskovaná řada šedivých protáhlých objektů hranatého vzhledu, jaký mají bojové vesmírné lodi. Několik malých průzkumných člunů se čas od času zalesklo, jak po nich lezli technici a vylaďovali jejich detektory a ochranná pole před nadcházející bitvou.

Fibena napadlo, jestli velení už rozhodlo o tom, ve které z těch lodí poletí on. Možná nechají napůl vycvičené piloty koloniální domobrany, aby sami mezi sebou rozhodli losem, komu připadnou nejhorší vraky z těch ošuntělých předpotopních válečných strojů, které byly nedávno koupeny bez daní od xatinnijského obchodníka se šrotem.

Fiben levou rukou zatahal za tuhý límec své uniformy a podrbal si hustou srst pod klíční kostí. Starý nemusí ještě nezbytně znamenat špatný, připomněl si v duchu. Jděte do boje s tisíc let starou bojovou popelnicí a přinejmenším poznáte, co vydrží.

Většina těch omlácených průzkumných člunů byla v akci mezi hvězdami už v dobách, kdy lidstvo nemělo o civilizaci galaktiků ani tušení… Dokonce ještě dřív, než si lidé na matičce Zemi začali hrát s raketami na střelný prach, pálit si prsty a plašit ptáky.

Nad tou představou se Fiben usmál. Nebylo to zrovna uctivé rozjímání o patronské rase. Nicméně, lidé jeho druh nevychovávali k uctivosti.

Kruci, ten opici mundůr škrábe! Těm nahatým opům, jako jsou lidi, to možná nevadí, ale my, chlupatý nejsme zrovna stavěný na nošení tolika hadrů!

Konečně se zdálo, že se ceremoniál, uspořádaný pro odlétajícího synthianského konzula, blíží k samému závěru. Swoio Shochuhun – ta důležitě se tvářící srstnatá a tykadlovitá koule – končila projev na rozloučenou s nájemci planety Garthu, lidmi a šimy, které teď zanechávala jejich osudu. Fiben se znovu podrbal, tentokrát na bradě, a

na okamžik zatoužil, aby ji nějaká neviditelná ruka konečně hodila do přichystaného člunu a poslala už ke všem čertům, když tak ukrutně pospíchá.

Prudký šťouchanec loktem do žeber ho vrátil do reality. „Do pozoru, Fibene! Její Výsost se sem dívá!“

Šedovlasá planetární koordinátorka Megan Oneaglová, která stála mezi honorací, našpulila rty a rychle zavrtěla na Fibena hlavou.

K čertu, zaklel v duchu.

Meganin syn Robert býval na garthské malé univerzitě Fibenovým spolužákem. Fiben nadzvedl obočí, jako by člověčí administrátorce chtěl říct, že se o zařazení do téhle pochybné čestné gardy nikoho neprosil. A vůbec, jestli lidé chtěli chráněnce, kteří se nebudou drbat, tak nikdy neměli pozvedávat šimpanze.

Narovnal si nicméně límec a pokusil se o vzpřímený postoj. Formálnost byla pro galaktiky téměř vším a Fiben věděl, že i nízkopostavený neošimpanz musí hrát svou úlohu, jinak by pozemský klan mohl ztratit tvář.

Kolem koordinátorky Oneaglové stáli další hodnostáři, kteří se přišli se Swoio Shochuhun rozloučit. Po její levici stál Kault, kožnatý thennaninský vyslanec s mohutným hřebenem na hlavě.

Jeho statná postava byla zahalena do třpytivé, brilianty posázené peleríny. Dýchací štěrbiny na krku tohoto tvora s velkými čelistmi se při každém nadýchnutí otevíraly a zavíraly jako okenní žaluzie.

Po Meganině pravé straně stála mnohem humanoidnější postava štíhlá a dlouhonohá. V odpoledním slunci vypadala až bezstarostně uvolněná.

Uthacalthinga něco pobavilo, pomyslel si Fiben. Ale to není nic nového.

Samozřejmě, pro velvyslance byla všechno legrace. Postoj toho bledého tymbrimijského ambasadora, jeho mírně zvlněné stříbřité úponky vznášející se nad malýma ušima a lesk v jeho zlatých, doširoka otevřených očích jakoby říkaly něco, co nemohlo být vysloveno nahlas, něco téměř urážlivého vůči spěšně odjíždějící synthianské diplomatce.

Swoio Shochuhun si nejprve uhladila tykadla a pak se začala osobně zdravit s každým ze svých kolegů. Jak se tak díval na její

vyumělkované formální pohyby packama před Kaultem, Fiben si najednou s překvapením uvědomil, že mu silně připomíná velkého zavalitého mývala oblečeného jako nějaký starodávný orientální dvořan.

Obrovský Thennanin odpověděl na pozdrav úklonou. Oba tvarem i velikostí tak rozdílní galaktici si vyměnili zdvořilostní fráze zpěvavou a vysoce modulovanou galaktickou šestkou. Fiben věděl, že se ti dva příliš v lásce neměli.

„Inu, přátele si moc vybírat nemůžeš, co?“ zašeptal Simon.

„Zatracená pravda,“ souhlasil Fiben.

Byla to ironie. V tom politickém a vojenském močále Pěti galaxií patřili obezřetní, chlupatí Synthiané k těm několika málo „spojencům“ Země. Byli však také fantasticky egocentričtí a proslulí svou zbabělostí. Odlet Swoio byl prakticky zárukou, že Garthu nepřijde v jeho nejtěžší chvíli na pomoc žádná armáda tlustých srstnatých bojovníků.

Stejně jako nepřijde žádná pomoc ze Země, ani z Tymbrimu. Právě teď mají dost svých vlastních problémů.

Fiben rozuměl šestce docela dobře na to, aby pochytil něco z toho, co mohutný Thennanin řekl Swoio. Kault zjevně neměl valné mínění o velvyslancích, kteří utíkají ze svého působiště.

K Thennaninům je možné mít hodně výhrad, přemítal Fiben. Kaultův lid byl možná fanatický. Určitě patřili mezi současné oficiální nepřátele Země. Nicméně, všude byli známí svou odvahou a přísným smyslem pro čest.

Ne, vždycky si nemůžeš vybírat své přátele nebo nepřátele.

Swoio předstoupila před Megan Oneaglovou. Úklona Synthianky byla tentokrát o něco menší, než jakou věnovala Kaultovi. Konec konců, na žebříčku patronských ras galaxie byli lidé hodně nízko.

A ty víš, co to pro tebe znamená, připomněl si Fiben.

Megan se uklonila na oplátku. „Lituji, že odjíždíte,“ řekla silně akcentovanou šestkou. „Vyřiďte, prosím, svému lidu, že jsme vděční za jeho přání všeho dobrého.“

„Jo,“ zamumlal Fiben. „Řekni všem těm svým mývalům, že jim pěkně děkujeme.“ Jeho obličej však ztuhl v tupý výraz, když se velitel čestné gardy plukovník Maiven ostře podíval jeho směrem.

Odpověď Swoio byla plná otřepaných frází.

Buďte trpěliví, radila. Pět galaxií nyní zachvátily zmatky. Fanatici mezi velmocemi působí tolik problémů, protože si myslí, že se blíží Milénium, konec velké éry. A jsou nejvíce aktivní.

Zatímco umírnění a galaktické instituty musejí postupovat pomaleji, mnohem uvážlivěji. Ale jednat budou. Malý Garth nezůstane zapomenut, ujistila.

Určitě, zamumlal si pro sebe Fiben uštěpačně. Pomoc tu bude jako na koni, potrvá to slabé jedno, maximálně dvě století!

Ostatní šimové v čestné gardě se po sobě dívali a znechuceně zvedali oči v sloup. Lidští důstojníci byli mnohem rezervovanější, nicméně Fiben si všiml, jak se jednomu z nich napínají svaly na čelisti.

Konečně se Swoio zastavila před nejstarším členem diplomatického sboru, Uthacalthingem zvaným Lidumil, tymbrimijským konzulem-velvyslancem.

Vysoký mimozemšťan měl na sobě černý háv, který ostře kontrastoval s jeho bledou kůží. Uthacalthingova ústa byla malá a jeho šedavé oči podle lidských měřítek od sebe strašně daleko posazené. Přesto působil tento humanoid energicky. Fibenovi se vždycky zdálo, jako by se představitel největšího spojence Země právě chystal rozesmát nad nějakým žertem, ať už velkým nebo malým. Uthacalthing – s úzkým kolečkem měkké hnědé kožešiny, která mu rostla na temeni hlavy a kterou ohraničovaly jemné vlnící se úponky, s dlouhýma jemnýma rukama a s pohotovým humorem – byl jedinou bytostí, která vynadala, že jí panující napětí starosti nedělá. Tymbrimijův ironický úsměv se Fibenovi líbil a hned mu zvedl náladu.

No sláva! Fiben si úlevně oddechl. Swoio skončila. Vyslankyně se otočila a vykročila po rampě ke svému čekajícímu člunu. Plukovník Maiven ostře zavelel gardě pozor. Fiben se už v duchu rozvaloval v chládku se sklenicí studeného pití.

Ale na odpočinek bylo ještě příliš brzo. Fiben nebyl jediný. kdo tiše zasténal, když se Synthianka na vrcholu rampy otočila, aby ještě jednou promluvila k přítomným.

To, co se v té chvíli stalo a v jakém sledu, vrtalo Fibenovi hlavou ještě dlouho poté. V okamžiku, kdy se z úst Swoio začaly linout

první zpěvné tóny galaktické šestky, na letové ploše se odehrálo něco prapodivného. Fiben ucítil štípání kdesi za očima a podíval se doleva, právě včas, aby zahlédl jiskřivé míhání kolem jednoho z průzkumných člunů. A pak mrňavé plavidlo podle všeho explodovalo.

Vůbec si nevzpomínal, že by skočil na makadamový povrch provozní plochy hvězdoportu, ale v příštím okamžiku si uvědomil, že se snaží do toho tvrdého, pryžovitého materiálu zavrtat nos. Co je to? Útok nepřítele tak brzy?

Zaslechl Simonovo hlasité odfrknutí, za nímž následovalo sborové kýchání. S očima ještě plnýma prachu, který se snažil dostat ven usilovným mrkáním, Fiben spatřil ten malý člun nepoškozený. Nevybouchl tedy!

Ale jeho obranná pole byla mimo kontrolu. Blýskala se v ohlušující a oslepující světelné a zvukové parádě. Inženýři v ochranných oblecích rychle cupitali k lodi, aby vypnuli její porouchaný generátor pravděpodobnosti, ale než se jim to podařilo, podráždila ta všestranně iritující show každému v blízkém okolí všechny smysly, od hmatu a chuti až k čichu a psí.

„Sakra!“ vyjekla nalevo od Fibena jedna šimi, která si očividně bez úspěchu držela nos. „Kdo odpálil tu smradlavou bombu?“

Fiben si okamžitě, s nevysvětlitelnou jistotou uvědomil, že měla pravdu. Rychle se převalil a zahlédl veškeré důstojnosti zbavenou synthianskou ambasadorku, jak se znechuceně nakrčeným nosem a s tykadly zkroucenými hanbou skáče do své lodi. Uzávěr za ní s třeskotem zaklapl.

Někdo konečně našel správný spínač a vypnul to hrůzné dráždění smyslů, po kterém zůstala ostrá pachuť a zvonění v uších. Členové čestné gardy se zvedali ze země a s nakvašeným mručením se opražovali. Někteří lidé a šimové se ještě třásli, intenzívně mrkali a zívali. Jedině apatický a možného ohrožení nedbající thennaninský velvyslanec vypadal lhostejně. Ve skutečnosti byl Kault vlastně zaskočen neobvyklým chováním pozemšťanů.

Smradlavá bomba. Fiben přikývl. To byl něčí nápad, jak provést kanadský žert. A já myslím, že vím, čí.

Fiben se pronikavě podíval na Uthacalthinga. Upřel zrak na bytost, které se říkalo Lidumil, a v mysli si vrátil obrázek, jak se hube-

ný Tymbrimij usmíval, když se Swoio, ta okázalá Synthianka, právě pustila do své závěrečné řeči. Ano, Fiben by byl ochoten přísahat na Darwinovy spisy, že v jednom okamžiku, těsně před tím, než selhal generátor pravděpodobnosti výzvědného člunu, se Ulthacalthingova koruna stříbřitých úponků zvedla a velvyslanec se usmíval, jako kdyby byl v příjemném očekávání.

Fiben zavrtěl hlavou. Přes všechny jejich známé psychické schopnosti by žádný Tymbrimij nedokázal způsobit takovou nehodu čirou silou vůle.

Nedokázal by to bez předchozí pečlivé přípravy.

Tak je to.

Synthianský člun se zvedl na vzduchovém polštáři a skočil nad startovací plochou do bezpečné vzdálenosti. Pak vysokým tónem zakvílely gravitizátory a třpytivý stroj zamířil k mrakům.

Na povel plukovníka Maivena čestná garda naposledy ztuhla v pozoru. Planetární koordinátorka se dvěma zbývajícími velvyslanci vykonala přehlídku.

Možná to byl jen jeho dojem, ale Fiben byl přesvědčen, že Uthacalthing na okamžik zpomalil přímo před ním. Fiben si byl jist že se jedno z těch širokých stříbřitě lemovaných očí dívá přímo na něj.

A to druhé mrklo.

Fiben si povzdechl. Velká sranda, pomyslel si s nadějí, že tymbrimijský emisar zachytí ironii v jeho mysli. Do týdne z nás můžou být škvarky a ty se tu děláš kanadské žertíky.

Náramná sranda, Uthacalthingu.

2

Athaclena

Úponky se jí v rozčilení neuspořádaně míhaly kolem hlavy.

Athaclenino zklamání a vztek prskaly statickou elektřinou na krajích těch stříbřitých proužků. Jejich konečky se kroutily a vlnily jakoby samy od sebe, jako vyzáblé prsty snažící se vytvarovat její očividnou zlobu do něčeho…

Jeden z lidí, kteří poblíž čekali společně s planetární koordinátorkou na audienci, zavětřil a zmateně se rozhlédl. Potom se, aniž zcela pochopil, proč se tak náhle cítí nepříjemně, přesunul dál od Athacleny. Pravděpodobně to byl přirozený, nicméně primitivní empatik. Někteří muži a ženy dokázali matně kennovat empatické glyfy Tymbrimijů, ale jen málo jich mělo patřičný výcvik, aby dokázali interpretovat něco víc než jen neurčité emoce.

Athaclenina počínání si všiml ještě někdo další. Její otec, který stál na druhé straně místnosti s menší skupinkou lidí, zvedl náhle hlavu. Jeho koruna úponků zůstávala urovnaná, nerozbouřená. Uthacalthing se napřímil, otočil a s tázavým i mírně pobaveným výrazem se na ni podíval.

Mohlo v tom být něco podobného, jako když lidští rodiče přichytí dcera, jak vztekle do něčeho kope nebo si něco trucovitě mumlá. Frustrace byla v podstatě téměř to samé, až na to, že Athaclena ji dávala najevo spíše svou tymbrimijskou aurou než navenek projevovanou špatnou náladou. Pod otcovým pohledem rychle stáhla kroutící se úponky a vymazala ošklivý emocionální glyf, který kolem sebe vydatně šířila.

Své rozladění tím však nevymazala. V tomhle davu pozemšťanů ji sotva mohlo jen tak přejít. Karikatury, pomyslela si pohrdlivě Athaclena, i když velice dobře věděla, že to jednak není příliš přátelské, a jednak ani fér. Samozřejmě, pozemšťané s tím nemohli nic dělat vzhledem k tomu, že jsou takoví, jací jsou – jeden z nejpodivnějších klanů, jaké se za dlouhé eony objevily na galaktické scéně. Ale to neznamenalo, že je musí mít ráda.

Možná, že by pomohlo, kdyby byli trochu cizejší… kdyby nepřipomínali nějaký hřmotný, úzkooký a nešikovný druh Tymbrimijů. Jejich velká různorodost v zabarvení a v osrstění, děsivé proporce jejich těla, jejich častá tvrdohlavost a náladovost vyvolávaly v Athacleně deprese, zejména když s nimi byla delší dobu pohromadě.

Kéž by nebyla dcerou diplomata. Hned si však v duchu za tu

myšlenku vyčinila a pokusila se odvrátit mysl jiným směrem. Konec konců lidem nešlo vyčítat, že vyzařují strach právě teď, když mají na krku válku, kterou nechtěli.

Sledovala otce, jak se směje něčemu, co řekl jeden z pozemských důstojníků, a divila se, jak to dokáže. Jak to dokáže tak dobře zvládat.

Nikdy se ten klidný, sebejistý způsob vystupování nenaučí.

Nikdy nedokážu, aby na mě byl hrdý.

Athaclena si přála, aby se Uthacalthing přestal s těmi Terrany bavit a ona si s ním mohla o samotě promluvit. Za několik minut přijde Robert Oneagle, aby ji odvedl, a ona se chtěla ještě jednou pokusit přesvědčit otce, aby ji neposílal s tím mladým člověkem pryč.

Můžu být užitečná. Vím to, můžu! Nikdo mě nemusí chovat jako malé dítě ve vatičce a odvážet někam do bezpečí do hor!

Rychle se ovládla, dříve než se kolem ní mohl znovu vytvořit glyf zlosti. Potřebovala nějaké rozptýlení, něco, co by zaměstnalo její mysl, zatímco bude čekat. Něco, co by uklidnilo její emoce. Athaclena tiše přistoupila ke dvěma lidským důstojníkům, kteří stáli opodál a o něčem vážně diskutovali. Mluvili novoangličtinou, jazykem nejběžněji používaným na Zemi.

„Podívej," říkal jeden z důstojníků, jímž byla žena. „Jediné, co všichni víme, je, že jedna pozemská průzkumná loď narazila na něco zvláštního a zcela neočekávaného v jedné z těch starých hvězdokup na okraji galaxie."

„Ale co to bylo?" zeptal se druhý voják. „Co našli? Alice, studuješ přece mimozemské civilizace. Nenapadá tě nic, co by ti chudáci delfíni mohli objevit, že to vyvolalo takovej bengál?"

Pozemšťanka pokrčila rameny. „Copak vím? Máme jedině narážky z první informace vyslané Streakerem, které vyburcovaly nejfanatičtější druhy v Pěti galaxiích k vzájemným bojům, jejichž intenzita a rozsah nemají již mnoho miliónů let obdoby. Poslední zprávy hovoří o tom, že se střety pěkně zatraceně přitvrdily. Viděl jsi, jak ta Synthianka vypadala vystrašeně týden před tím, než se rozhodla odletět."

Muž zasmušile přikývl. Oba pak dlouhou chvíli mlčeli. Jejich

napětí vyplňovalo prostor mezi nimi. Athaclena to kennovala jako prostý temný glyf neurčitého strachu.

„Je to něco velkého," promluvila konečně znovu důstojnice zastřeným hlasem. „Skutečně to tak může být."

Athaclena se pohnula dál, když vycítila, že si ti dva lidé začínají její přítomnost uvědomovat. Od příletu na Garth měnila normální tvary svého těla, přizpůsobovala postavu a rysy, aby se co nejvíce podobala lidským dívkám. Nicméně existovaly určité hranice, k nimž bylo možné těmito manipulacemi dospět, a to i včetně tymbrimijských metod tvarování těla. Neexistoval způsob, jak by skutečně mohla zamaskovat, kdo je. Kdyby zůstala s těmi dvěma důstojníky, nevyhnutelně by následoval jejich dotaz, jaký je názor Tymbrimijů na nynější krizi, a ona by velice nerada přiznala, že ví stejně málo jako oni.

Athaclena si uvědomila hořkou ironii nynější situace. Pozemské rasy se od notoricky známé aféry Slunečního poutníka před dvěma stoletími znovu dostaly do centra pozornosti. Tentokrát mezihvězdnou krizi způsobila vesmírná loď, která byla vůbec poprvé pod velením neodelfínů.

Druhá vazalská rasa lidstva nebyla víc než dvě stě let stará, byla dokonce mladší než neošimpanzi. Jak by kytovci-kosmoplavci mohli najít cestu z této šlamastyky, kterou nechtěně způsobili, nevěděl nikdo. Ale reakce již zasáhla polovinu Centrální galaxie a dospěla už i k tak izolovaným koloniím, jako byl Garth.

„Athacleno…"

Otočila se. Uthacalthing stál po jejím boku a trochu znepokojeně k ní shlížel. „Jsi v pořádku, dcero?"

Cítila se tak malá v otcově přítomnosti. Athaclena si nemohla pomoci, ale vždycky ji vystrašil, i když jen tím svým mírným způsobem. Uthacalthingova obratnost a kázeň byly tak velké, že jeho přiblížení vůbec necítila, dokud se nedotkl rukávu jejího roucha. A i potom jediné, co mohlo být kennováno z jeho komplexní aury, byl objímající empatický glyf zvaný caridouo – otcovská láska.

„Ano, otče. Jsem… jsem v pořádku."'

„To je dobře. Jsi tedy už sbalená a připravená vyrazit na cestu?" zeptal se v novoangličtině.

„Otče, já nechci jít do hor s Robertem Oneaglem," odpověděla tymbrimijským dialektem galaktické sedmičky.

Uthacalthing se zamračil. „Myslel jsem si, že ty a Robert jste přátelé."

Athacleniny nozdry se rozšířili, jak se ji zmocnil pocit marnosti. Proč otec záměrně předstírá, že jí nerozumí? Musel vědět, že k synovi planetární koordinátorky jako ke společníkovi nemá žádné výhrady.

Robert byl pro ni stejným přítelem, jaké měla i mezi jinými mladými lidmi v Port Helenii.

„Chci, abys to znovu zvážil, částečně kvůli Robertovi," řekla. „Stydí se, že dostal rozkaz, aby mi, jak lidé říkají, dělal chůvu, zatímco všichni jeho kamarádi a spolužáci jsou v domobraně a připravují se na válku. Já mu nemůžu vyčítat, že je proto mrzutý."

Když se Uthacalthing chystal promluvit, pospíšila si, aby ho předešla. „A taky tě nechci opustit. Znovu jsem si prošla dřívější logické argumenty, jimiž jsem ti vysvětlovala, jak ti můžu být v nadcházejících týdnech užitečná. A teď k nim přidávám ještě tuto nabídku."

Velice pečlivě se soustředila na vyvolání glyfu, který si dříve ten den nacvičovala. Nazvala ho ke'ipatie – naléhavá prosba někoho, kdo je daleko od blízké osoby, aby směl po boku této osoby čelit nebezpečí. Úponky nad ušima se jí roztřásly a nad hlavou se utvořil neurčitý vibrující a otáčející se obrazec. Konečně se výtvor stabilizoval a Athaclena ho přesunula směrem k otcově auře. V té chvíli se vůbec nestarala o to, že jsou v místnosti plné hřmotných a přátelsky vyhlížejících lidí a jejich malých chlupatých neošimpanzích chráněnců. Jediné, co ji na celém světě zajímalo, byli oni dva a most, jímž tolik toužila překlenout ten prázdný prostor.

Ke'ipatie klesla do Uthacalthingových čekajících úponků, stočila se a rozzářila jeho vděčným přijetím. Athaclena se prudce nadechla zaskočena tou náhlou krásou, která nyní narůstala do velikosti sahající mimo její skromné schopnosti.

Potom glyf padl níž jako jemná mlha z ranní rosy a zářil kolem otcovy koróny.

„Takový krásný dárek," pronesl měkkým hlasem a Athaclena

věděla, že je pohnut.

Ale… okamžitě věděla, že jeho rozhodnutí se nezměnilo.

„Nyní ti nabízím kennování mého," dodal po chvilce a z rukávu vytáhl malou pozlacenou krabičku, v níž byla stříbrná spona. „Tvoje matka Mathicluanna si přála, abys to dostala, až budeš připravena prohlásit se za plnoletou. I když jsme spolu ještě o datu nehovořili, soudím, že nyní je ta správná chvíle ti to dát."

Athaclena zamrkala, jak ji náhle uchvátil vir zmatených emocí. Kolikrát už toužila vědět, co jí matka odkázala, když umírala. A přece, právě nyní ten medailon mohl podlomit všechnu vůli, kterou potřebovala sebrat.

Uthacalthing by to nedělal, kdyby si myslel, že je pravděpodobné, že se ještě někdy sejdou.

Sykla poznáním. „Ty máš v úmyslu bojovat!"

Uthacalthing pokrčil rameny ve skutečně lidském gestu momentální indiference. „Nepřátelé lidí jsou i mými nepřáteli. Pozemšťané jsou smělí, ale prese všechno jsou to jenom vlčata. Budou potřebovat mou pomoc."

V jeho hlase zaznělo definitivní rozhodnutí a Athaclena věděla, že další protesty by nic nezměnily, jenom by v otcových očích vypadala hloupě. Stiskli si ruce na medailonu, vzájemně propletli dlouhé prsty a společně tiše vyšli z místnosti. Kratičkou chvilku to vypadalo, jako kdyby nebyli dva, ale tři, protože medailon měl něco z Mathicluanny. Ten okamžik byl zároveň příjemný i bolestný.

Když vycházeli z budovy ministerstva do jasného jarního slunce, neošimpanzí stráž domobrany sklapla podpatky do pozoru a otevřela jim dveře. Uthacalthing doprovodil Athaclenu dolů po schodech až k obrubě chodníku, kde ležel její vak. Pustili se a Athacleně zůstal v dlani matčin medailon.

„Podívej, právě přijíždí Robert. Přesně." řekl Uthacalthing. „Jeho matka o něm říká, že je nedochvilný, ale nikdy jsem nebyl svědkem, že by se opozdil, když o něco šlo."

Po dlouhé štěrkové cestě se blížila otlučená létající dodávka, proplétala se mezi limuzínami honorace a vozy domobrany. Uthacalthing se otočil zpátky k dceři. „Pokus se užít si Mulunských hor. Byl jsem tam. Jsou docela pěkné. Athacleno, dívej se na to jako na přile-

žitost.“

Přikývla. „Udělám, oč jsi mě žádal, otče. Využiju ten čas a budu se zdokonalovat v chápání novoangličtiny a emocionálních vzorců vlčat.“

„Správně. A měj oči otevřené, aby sis všimla jakékoli známky nebo stopy po legendárních Garthlinzích.“

Athaclena svraštila čelo. Zájem, který otec v poslední době věnoval podivným lidovým vyprávěním, začal postupně vypadat jako posedlost. Nicméně, bylo těžké poznat, kdy Uthacalthing mluví vážně a kdy si prostě chystá nějaký komplikovaný žert.

„Budu si všímat stop, i když ti tvorové jsou zcela určitě jenom mýtem.“

Uthacalthing se usmál. „Musím už jít. Moje láska zůstane s tebou. Bude ptáčkem jen tak poletujícím…“ zvedl obě ruce „…kolem tvé hlavy.“

Jeho úponky se nakrátko dotkly jejích, pak se otočil a vykročil do schodů, aby se znovu připojil k ustaraným kolonistům. Athaclena osaměla se zvědavou myšlenkou, proč se s ní otec loučil s tak podivnou lidskou metaforou.

Jak láska může být ptáčkem?

Někdy byl Uthacalthing tak podivínský, že to vystrašilo i ji.

Poblíž zaskřípal štěrk stlačený tíhou dodávky přisedající k obrubě chodníku. Robert Oneagle, černovlasý mladík, který měl být jejím partnerem v exilu, se na ni zakřenil od řídících pák a zamával. Nebylo však těžké poznat, že jeho okázale veselé chování je jen povrchní a že se kvůli ní přetvařuje. Hluboko uvnitř byl Robert z toho výletu téměř stejně nešťastný jako ona. Osud – a naléhavý příkaz dospělých – vrhl tuto dvojici společně směrem, který by si ani jeden z nich sám nevybral.

Hrubý glyf, který Athaclena vytvořila, ale který byl pro Roberta neviditelný, byl o něco víc než jen povzdech rezignace a zklamání. Nicméně, navenek zachovala výraz s pečlivě nacvičeným pozemským úsměvem, který měl ovšem její vlastní osobitý ráz.

„Ahoj Roberte,“ řekla a sebrala ze země vak.

3
Galaktici

Suzerén Náležitosti si načechral prachové peří a v kořínících svého stále ještě bílého opeření tak odhalil začínající zabarvení, které bylo předzvěstí šlechtické příslušnosti. Hrdě skočil na řečnický hřad a zacvrlikal si o pozornost přítomných.

Bojové lodě Expedičních sil byly stále ještě v meziprostoru. Boj ještě nějakou chvíli bezprostředně nehrozil. Z tohoto důvodu měl Suzerén Náležitosti dosud dominantní postavení a mohl přerušit činnost posádky vlajkové lodi.

Na druhé straně můstku vzhlédl ze svého velitelského hřadu Suzerén Paprsku a Drápu. Admirál flotily sdílel se Suzerénem Náležitosti jasná pera dominance, nicméně nepřicházelo v úvahu, že by nějak zasahoval, když se chystal projev nejvyššího náboženského činitele. Okamžitě přerušil příval rozkazů, které čiřikal svým podřízeným, a zaujal postoj pozorné vážnosti.

Křik gůbůrských inženýrů a pilotů, jenž zaplavoval celý velitelský můstek, se náhle ztišil v tlumené šuškání. Jejich čtyřnozí kwackští chráněnci také přestali vrkat, posadili se a poslouchali.

Suzerén Náležitosti stále ještě čekal. Nebylo by náležité začít dřív, než bude přítomna celá Trojice.

Dveře průchodu se otevřely a objevil se v nich poslední z vůdců výpravy, třetí člen triumvirátu. Suzerén Pokladu a Bdělosti, který měl na sobě, jak se patřilo, černý náhrdelník nedůvěry a pochybnosti a kterého následovala skupinka revizorů a úředníků, vstoupil a našel si pohodlný hřad.

Na okamžik se jejich zraky střetly. Uvnitř Trojice se už vytvořilo napětí a během nadcházejících týdnů a měsíců poroste, až do dne, kdy bude konečně dosaženo konsenzu – kdy staré peří opadá a objeví

se nová královna. Bylo to vzrušující, sexuální, povznášející. Žádný z nich nevěděl, jak to skončí. Paprsek a dráp startoval s výhodou, samozřejmě, protože jejich výprava začínala bojem. Ale tahle dominance nemusela trvat.

Tato chvíle například očividně patřila kněžstvu.

Veškerý ruch ustal, když Suzerén Náležitosti zvedl a ohnul nejdříve jednu a pak druhou nohu a připravil se k zahájení projevu. Záhy se ze shromážděného zástupu ptáků začal ozývat tichý nápěv, který postupně nabýval na síle.

…*zzúúún.*

„Vydali jsme se na misi, na svatou misi," štěbetal Suzerén.

…*zzúúún.*…

„A když jsme se na tuto misi vydali, musíme vytrvat."

…*zzúúún.*…

„Vytrvat až do splnění čtyř velkých úkolů."

…*zzúúún.*…

„Úkoly, k nimž patří dobytí ku slávě našeho klanu, zzúúún."

…*zzúúún.*…

„Dobytí a donucení, tak můžeme získat to Tajemství. To Tajemství, které ta pozemská zvířata uchvátila do svých spárů, uchvátila, aby nám je odepřela, zzúúún."

…*zzúúún.*…

„Dobytí, donucení a drtivý úder, jímž si na svých nepřátelích dobudeme vojenské cti, jímž své soky do hanby ponížení uvrhneme a přitom vlastní hanbě předejdeme, zzúúún."

…*zzúúún.*…

„Tím, že předejdeme vlastní hanbě, stejně jako dobytím a donucením a vytrváním, dokážeme svou hodnotu.

Dokážeme svou hodnotu před našimi předky, dokážeme svou hodnotu před našimi Prapředky, čas jejichž návratu nepochybně přichází, dokážeme hodnotu své moci, zzzúúúún."

Sborový nápěv nabral na nadšené síle.

…*zzzúúúún!*

Oba dva další Suzeréni dali knězi najevo úctu úklonou a cere-

moniál oficiálně skončil. Vojáci a piloti se ihned vrátili do práce. Ale když se úředníci a civilní personál stahovali zpět do svých chráněných úřadoven, z jejich řad bylo slyšet jasné, byť tlumené prozpěvování.

„Vše… vše… vše to pravda je. Však jedno, jedno víc znamená. Přede vším hnízda přežití je."

Kněz ostře vzhlédl a spatřil záblesk v očích Suzeréna Pokladu a Bdělosti. A v té chvíli si uvědomil, že jeho rival získal malý, ale důležitý bod. V jeho očích se zračil triumf, když se znovu uklonil a pokračoval v nápěvu.

„*Zúúún.*"

4

Robert

Sluneční záře probleskovala mezerami ve větvovém baldachýnu deštného lesa a dlouhými šípy třpytivých barev probodávala šero nad lesní cestou lemovanou šlahouny divoké révy. Prudké zimní bouře ustoupily už před několika týdny, ale stále je ještě připomínal ostrý vítr, který teď prohánět cáry řídké mlhy zbylé po nočním dešti a pod jehož poryvy se větve houpaly střídavé nahoru a dolů a ze strany na stranu. Setřesené kapičky, které padaly do stinných kaluží, vydávaly sytý pleskavý zvuk.

V horách, jež se vypínaly nad údolím Sind, panoval klid. Možná bylo větší ticho, než by v lese mělo být. Stromy vypadaly svěže, ale jejich povrchová krása zakrývala něco nezdravého, něco znepokojivého, co vycházelo z ran utrpěných kdysi dávno. Přestože vzduch byl cítit velkým množstvím vůní a pachů, nejsilnější z nich nesl náznak rozkladu. Nebylo třeba žádných velkých empatických schopností k poznání, že to bylo smutné místo. Depresivní svět.

Nepřímo právě tato pochmurnost sem přivedla pozemšťany. Dě-

jiny ještě nenapsaly závěrečnou kapitolu Garthu, nicméně planeta již byla na seznamu. Na seznamu umírajících světů.

Jeden šíp denního světla ozářil vějíř různobarevných šlahounů, které visely očividně bez jakéhokoli řádu z větví obrovského stromu. Robert Oneagle na ně ukázal. „Mohla bys zkusit tyhle, Athacleno," řekl. „Dají se cvičit, víš?"

Mladá Tymbrimijka vzhlédla od květu podobného orchideji, který si právě prohlížela. Podívala se směrem, kam ukazoval, a snažila se zrakem proniknout jasnými, šikmo dopadajícími prameny světla. Mluvila akcentovanou, ale pečlivě vyslovovanou novoangličtinou.

„Co se dá cvičit, Roberte? Jediné, co vidím, je réva."

Robert se zasmál. „Přece ta lesní réva, Athacleno. Je to úžasná věc."

Když se Athaclena mračila, vypadala velice lidsky, přes ty do široka otevřené oválné oči s mimozemsky zlatavě zelenými duhovkami. Její mírně zakřivené, jemné čelisti a v krajích jakoby nadzvednuté obočí jí dodávaly trochu ironický výraz.

Samozřejmě, jako dcera diplomata byla Athaclena zřejmě školena v nasazování pečlivě nacvičených výrazů v určitých chvílích ve společnosti lidí. Avšak Robert si byl jist, že její zamračení nyní prozrazovalo nehrané rozpaky. Když mluvila, rytmus jejího hlasu naznačoval, že její novoangličtina má své hranice.

„Roberte, určitě tím nechceš říct, že ty visící úponkovité rostliny mají schopnost chápat? Jistě, existuje několik autotrofních sofontních ras, ale tahle vegetace nevykazuje žádné takové znaky. Rozhodně…" Zamračila se ještě víc, jak se usilovně soustředila. Intenzívním empatickým zkoumáním se jí od třásňovitých konečků nad ušima rozechvěla její tymbrimijská čupřina a rozvlnily stříbřité úponky. „…rozhodně z nich necítím žádné emocionální vyzařování."

Robert se znovu zasmál. „Ne, samozřejmě že nemůžeš. Nechtěl jsem naznačit, že mají nějaký potenciál k Pozvednutí nebo dokonce nervový systém. Jsou to jen rostliny deštného lesa. Ale mají své tajemství. Pojď, ukážu ti to."

Athaclena přikývla – další lidské gesto, které nemuselo, ale mohlo být i přirozeným gestem Tymbrimijů. Opatrně narovnala květ,

který zkoumala a půvabným pohybem vstala.

Kostra té mimozemské dívky byla štíhlá a proporce jejích paží a nohou se lišily od lidských měřítek – například delší lýtka a kratší stehna. Její úzká, článkovaná pánev se rozšiřovala z ještě štíhlejšího pasu. Robertovi připadala jako číhající kočka, což ho na ní fascinovalo už od jejího příletu na Garth před rokem a půl.

To, že Tymbrimijové jsou savci a krmí novorozence kojením, viděl na obrysu horních ňader, která byla provokativně nápadná i pod jejími dlouhými splývavými šaty. Ze studií věděl, že Athaclena má ještě dva další páry a také kapsu, jakou mívají vačnatci. To však vidět nebylo, takže nyní vypadala spíš jako člověk – nebo možná jako pohádková bytost – než jako mimozemšťan.

„Dobrá, Roberte. Slíbila jsem otci, že tohoto nuceného exilu využiji co nejlépe. Ukaž mi víc z divů téhle malé planety."

Tón jejího hlasu byl tak těžký a rezignovaný, že Robert usoudil, že Athaclena jen záměrně přehání kvůli účinku. Ten stín teatrálnosti jí dělal zcela zvláštní, vypadala spíš jako lidský teenager, a to samo o sobě bylo trochu znervózňující. Zavedl ji k chomáči šlahounů. „Je to tady na zemi, kde se sbíhají."

Athaclenina čupřina – přilba hnědé husté srsti začínající z pruhu chmýří na páteři a táhnoucí se od šíje až na čelo, kde se sbíhala do špičky a končila těsně nad kořenem silného nosu –byla nyní zvednutá a na krajích roztřepená. Nad hezkýma, jemně zaoblenýma ušima se vlnily úponky její tymbrimijské koróny, jako kdyby se snažila zjistit nějakou stopu přítomnosti jiného vědomí než jejich.

Robert si připomněl, že by neměl přeceňovat mentální sílu Tymbrimijů, jak to lidé často dělali. Tihle hubení galaktici měli skutečně působivé schopnosti při zaznamenávání silných emoci a říkalo se, že mají nadání formovat umělé výtvory z vlastních empatických vjemů. Nicméně, skutečná telepatie nebyla mezi Tymbrimiji o nic běžnější než mezi pozemšťany.

Roberta zajímalo, co si Athaclena myslí. Mohla vědět, jak jeho okouzlení její osobou vzrostlo od chvíle, kdy společně opustili Port Helenii? Doufal, že ne. Sám si vlastně nebyl jistý, jestli si chce ten pocit vůbec přiznat.

Šlahouny tvořily silné vláknité prameny, na nichž byly přibližně

půl metru od sebe uzlovité výstupky. Sbíhaly se ze všech možných stran na malé mýtince. Robert odsunul závoj různobarevných vláken, aby Athacleně ukázal, že všechny končí v jednom jezírku tmavohnědé tekutiny.

„Tyhle rybníčky byly nalezeny po celém tomhle kontinentu a všechny jsou vzájemně propojeny rozsáhlou sítí šlahounů," začal vysvětlovat. „V ekosystému deštného lesa hrají životně důležitou úlohu. V blízkosti těchhle nádrží, kde šlahouny plní svou funkci, nerostou žádné jiné keře."

Athaclena si klekla, aby lépe viděla. Její koróna se stále míhala, vypadala zaujatě.

„Proč má jezírko takovou barvu? Je ve vodě nějaká nečistota?"

„Ano, správně. Kdybysme u sebe měli analyzační soupravu, mohli bysme chodit od jedné takové jímky ke druhé a demonstrovat, že každá, i ta nejmenší kaluž obsahuje mírný nadbytek různých stopových prvků a chemikálií. Vypadá to, jakoby ty šlahouny vytvářely síť mezi velkými stromy a přenášely živiny z oblastí, kde je jich nadbytek, do míst, kde je jich nedostatek."

„Směnný obchod!" Athaclenina čupřina se nadzvedla – jeden z mála čistě tymbrimijských projevů, u nichž si byl Robert jist, že jim rozumí. Poprvé od chvíle, kdy společně opustili město, ji viděl něčím vzrušenou.

Zajímalo ho, jestli právě v této chvíli vytváří nějaký „empatický glyf", ten tajemný umělý výtvor, jenž někteří lidé, jak tvrdí, dokáží cítit a dokonce mu snad i trochu porozumět. Robert věděl, že do toho procesu jsou nějak zapojeny i chmýřovité úponky v koróně Tymbrimijů. Jednou, když byl s matkou na diplomatické recepci, si všiml něčeho, co musel být nějaký glyf – zdálo se, že to pluje nad hlavou tymbrimijského velvyslance Uthacalthinga.

Byl to podivný, prchavý pocit. Jako kdyby zaznamenal něco, na co se lze dívat jenom slepým bodem v oku, co unikalo jeho zraku, jakmile na to chtěl soustředit pohled. A potom to něco zmizelo stejně náhle, jak náhle si to uvědomil. Nakonec zůstal v nejistotě, jestli všechno nebyla jenom jeho představivost.

„Samozřejmě, ten vztah je symbiotický," promluvila Athaclena. Robert zamrkal. No jistě, mluvila o šlahounech.

„Hm, zase správně. Ty šlahouny dostávají výživu z velkých stromů a na oplátku přepravují živiny, které kořeny stromů nemohou získat z chudé půdy. Zároveň odplavují škodlivé látky a přenášejí je na velké vzdálenosti. Jezírka, jako je tohle, jsou zásobárnami, kde se šlahouny sbíhají, aby si tu uložily nebo vyměnily důležité chemické látky."

„Neuvěřitelné." Athaclena se sklonila blíž ke kořínkům. „Napodobuje to obchodování, jaké ve vlastním zájmu provádějí myslící bytosti. A podle mě je logické, že rostliny tuto techniku někdy, někde rozvinou. Jsem přesvědčená, že Kantenové mohli začít takhle nějak, než je lintenští zahradníci pozvedli a učinili z nich vesmírnou rasu."

Podívala se na Roberta. „Byl tenhle jev zanesen do záznamů? Z'Tangové měli Garth podrobně prozkoumat pro galaktické instituty, než byla planeta předána do užívání lidem. Jsem překvapená, nikdy jsem o tom neslyšela."

Robert se mírně pousmál. „Jistě, zpráva Z'Tangů pro Velkou knihovnu se zmiňuje o schopnosti šlahounů přenášet chemické látky. Součástí tragédie Garthu bylo, že před tím. než tady Země získala nájem, celá síť vypadala na pokraji kolapsu. A kdyby se tak skutečně stalo, na půlce tohohle kontinentu by byla poušť.

Jenomže Z'Tangům uniklo něco velmi důležitého. Zřejmě si nikdy nevšimli, že šlahouny se velice pomalu pohybují po lese a hledají nové minerály pro své hostitelské stromy. Ten les je aktivní obchodující společenství, které se přizpůsobuje. Mění se. Existuje skutečná naděje, že s určitým správným, užitečným postrčením by se ta síť mohla stát klíčovým prvkem při obnově planetární ekosféry. Jestli tomu tak bude, mohli bychom obrovsky vydělat na prodeji této techniky."

Čekal, že bude mít radost, ale Athaclena položila kořínky zpátky do hnědé vody a otočila se k němu s chladným tónem v hlase. „Zdá se, Roberte, že jsi hrdý na to, že jste tak pečlivě a intelektuálně nachytali takovou starou rasu, jako jsou Z'Tangové. Už vidím, jak se vaše média naparují: ‚Ítýčka a jejich Knihovna znovu v podvlíkačkách.' Je to tak?"

„Hele, počkej. Já…"

„Řekni mi, chcete si vy lidi tuhle informaci syslit pro sebe, a pak

pokaždé, když se o ni s někým podělíte, se vychloubat, jak jste náramně chytří? Anebo se hodláte hned před všemi chvástat a vykřikovat do širého vesmíru to, co už všechny myslící rasy dávno vědí – že totiž Velká knihovna není a nikdy nebyla perfektní?“

Robert se zarazil. Většina pozemšťanů měla o Tymbrimijích stereotypní představu, že jsou přizpůsobiví a moudří a že často provádějí různé čertoviny. Ale Athaclena teď daleko spíš připomínala namíchnutou, tvrdohlavou mladou fem, které stačí málo a hned se naježí.

Pravda, někteří pozemšťané zašli při kritizování galaktické civilizace příliš daleko. Jako první známá rasa vlčat za uplynulých padesát miliónů let se lidé někdy až moc hlasitě bili v prsa, že jsou jedinou nyní žijící rasou, která se dokázala dostat do vesmíru bez něčí pomoci. Proč by museli věřit čemukoli, co je ve Velké knihovně Pěti galaxií? Oblíbené sdělovací prostředky na Zemi a na jejích koloniích měly tendenci podněcovat opovržlivý přístup vůči mimozemšťanům, kteří raději jenom vylepšují, na co přišel někdo jiný, místo aby sami objevovali.

Podněcování takového postoje má určitou logiku. Podle terranských psychologů pomáhá eliminovat pocit rasové méněcennosti, který by mohl být zdrcující.

Hrdost je pro jediný „zaostalý“ klan ve známém vesmíru životně důležitá.

Naneštěstí tento přístup lidstvu odcizil některé druhy, které by vůči němu jinak byly přátelské.

Ale pokud jde o tohle, copak byla Athaclenina rasa zcela nevinná? O Tymbrimijích přece bylo taky známo, že hledají mezery v tradicích a že se nespokojují jen s tím, co bylo zděděno z minulosti.

„Kdy už se vy, lidé naučíte, že vesmír je nebezpečný, že existují staré a mocné klany, které nemilují povýšence, zvláště nováčky, kteří se unáhleně ženou do změn, aniž pochopí pravděpodobné důsledky!“

Teď Robert pochopil, na co Athaclena naráží, co je pravý důvod jejího podráždění. Zvedl se od jezírka a otřel si nice. „Podívej, nikdo z nás opravdu neví, co se právě v tuhle chvíli někde tam v galaxii odehrává. Ale stěží je naší chybou, že se hvězdné lodi s delfíní posádkou…“

„Streaker.“

„…že se Streakerovi poštěstilo objevit něco podivného, na co nikdo dlouhé eony nenarazil. Mohl to objevit kdokoli! Sakra, Athacleno! Vždyť my ani nevíme, co to vlastně ti chudáci neodelfíni našli! Poslední, co jsme o nich slyšeli, bylo, že je od Morgranova přechodového bodu, až Infi ví kam, honí dvacet různých flotil, které mezi sebou bojují o to, kdo se jich zmocní.“

Robert si uvědomil, že se mu zrychlil tep. Zaťaté ruce prozrazovaly, jak moc i jeho vlastní napětí pramení z této události. Konec konců, vždycky je dost frustrující, když hrozí, že se na vás zhroutí vesmír, a o to víc, když se věci, které to všechno odstartovaly, udály kiloparseky daleko, někde mezi pohaslými rudými hvězdami, příliš vzdálenými na to, aby byly vidět z domova.

Athacleniny oči s temnými víčky se setkaly s jeho a poprvé měl dojem, že v nich cítí dotek porozumění. Její levá ruka s dlouhými prsty opsala půlobrat.

„Slyším, co říkáš, Roberte. A vím, že někdy dělám závěry příliš rychle. Je to chyba, na kterou mě otec neustále upozorňuje a kterou chce, abych přestala dělat.

Ale měl bys mít na paměti, že my, Tymbrimijové, jsme byli ochránci a spojenci Země od okamžiku, kdy před 89 paktaary vaše velké, nemotorné a pomalé lodi dospěly do naší části vesmíru. Únava se někdy zvýší a musíš prominout, jestli se příležitostně projeví navenek.“

„Co? Jaká únava? Z čeho?“ zeptal se Robert poněkud zmateně.

„No, z jedné věci. Od samého Kontaktu s vámi jsme se museli učit a snášet tu slepeninu mlaskání a vrčení vlčat, kterou namyšleně nazýváte řečí.“

Athaclenin výraz se nezměnil, ale Robert byl přesvědčen, že skutečně cítí něco slabého, co vyzařují ty její mávající úponky. Vypadalo to, jako kdyby lidská dívka něco říkala s určitým mírným výrazem obličeje. Zcela zjevně ho škádlila.

„Ha, ha, ha“ zareagoval naoko nakvašeně a zabodl zrak do země.

„Ale vážně, Roberte. Cožpak jsme sedm generací od Kontaktu neustále nenaléhali, abyste vy, lidé a vaši chráněnci postupovali po-

malu? Streaker prostě strkal nos, kam neměl – ne dokud je malý klan vašich ras ještě tak mladý a bezmocný.

Nemůžete stále šťourat do pravidel, abyste zjistili, která jsou přísná a která pružná!“

Robert pokrčil rameny. „Několikrát jsme za to zaplatili.“

„Jo, ale teď se vám to… Jak je to rčení? Teď se vám to vrací jako bumerang.

Roberte, fanatici teď, když se rozlítili, nenechají Streaker jen tak jít. Budou tu delfíní loď pronásledovat, dokud ji nedostanou. A pokud nezískají její informaci tímhle způsobem, mocné klany, jako jsou Jofurové nebo Sorové, budou hledat jiné prostředky, aby dosáhly svého.“

Zrnka prachu se jemně třpytila v úzkých svazcích slunečního světla. V jeho paprscích se také blýskaly četné kaluže dešťové vody. Robert nohou mlčky rozhrnoval hlínu, velice dobře věděl, o čem Athaclena mluví.

Jofurové, Sorové, Gůbůrové, Tandové – mocné galaktické rasy patronů, které si nenechaly ujít příležitost, aby znovu nedaly najevo své nepřátelství vůči lidstvu. Jestliže se jim nepodaří Streakera chytit, jejich další krok je jasný. Dříve nebo později některý klan obrátí svou pozornost na Garth, na Atlast nebo na Calafíi – nejvzdálenější a nejméně chráněné kolonie Země – ve snaze získat rukojmí a s jejich pomocí se dostat k tomu záhadnému tajemství delfínů. Tahle taktika byla přípustná i podle volných pravidel ustavených pradávným galaktickým Institutem civilizovaného válečnictví.

Pěkná civilizace, pomyslel si hořce Robert. Ironií bylo, že u delfínů nebylo ani pravděpodobné, že se budou chovat tak, jak to od nich očekávala kterákoli z těch těžkopádných galaktických ras.

Podle tradice rasa chráněnců či vazalů dlužila loajalitu a věrnost svým patronům, tedy druhu schopnému létat do vesmíru, který ji „pozvedl“ k plné inteligenci. Tohle udělali lidé pro šimpanze Pan a delfíny Tursiops ještě před Kontaktem s mimozemskými hvězdoplavci. Tím, že to udělali, nevědomky napodobili systém, který vládl v Pěti galaxiích možná už tři miliardy let.

Podle tradice vazalský druh sloužil svým patronům sto tisíc let i víc, dokud mu dohoda o zproštění vazalství neumožnila hledat vlast-

ní vazaly. Málo galaktických klanů chápalo nebo věřilo tomu, jak moc svobody dali lidé ze Země delfínům a šimům. Sotva šlo přesně říci, co by neodelfíni v posádce Streakeru udělali, kdyby byli lidé vzati jako rukojmí. Nicméně, ani tato nejistota by zjevně mimozemšťany neodradila od toho, aby to alespoň nezkusili. Vzdálené monitorovací základny potvrzovaly nejhorší. Válečné flotily se blížily. Přibližovaly se ke Garthu i v tuhle chvíli, kdy on a Athaclena spolu rozmlouvali.

„Co má větší cenu, Roberte?“ zeptala se mírně Athaclena. „Ta sbírka prastarých kosmických plavidel, kterou, jak se obecně předpokládá, delfíni našli… ty opuštěné vraky lodí, které nemají pražádný význam pro tak mladý klan, jako je váš? Nebo vaše světy s farmami, parky a orbitálními městy? Nechápu logiku vaší Terranské rady, tedy Všezemské rady, která nařídila Streakeru, aby střežil svoje tajemství, když vy a vaši chráněnci jste tak zranitelní!“

Robert znovu sklopil pohled k zemi. Nevěděl, jak odpovědět. Když se na to podíval z tohoto úhlu, znělo to nelogicky. Myslel na své spolužáky a přátele, kteří se teď bez něj šikovali do války vedené kvůli věcem, jimž vůbec nerozuměli. To bylo tvrdé.

Pro Athaclenu to bylo, samozřejmě, zrovna tak špatné, protože byla odtržena od otce a uvázla v pasti na cizím světě kvůli roztržce, s níž měla málo nebo vůbec nic společného. Robert se rozhodl, že jí nechá poslední slovo. V každém případě viděla větší kus vesmíru než on a měla výhodu, že pocházela ze staršího klanu, který měl také vyšší status.

„Možná máš pravdu,“ řekl. „Možná máš pravdu.“

Ačkoli možná, možná jsou mladí Tymbrimijové právě tak neinformovaní a tvrdohlaví jako mladí lidé, jsou trochu vystrašení a daleko od domova, dodal v duchu, když jí pomáhal zvednout vak a pak bral svůj, aby pokračovali v cestě.

5
Fiben

„Průzkumný člun TAASF Bonobo volá průzkumný člun Proconsul… Fibene, seš zase mimo formaci. No tak, starej šime, pokus se srovnat do řady, jo?“

Fiben zápolil s ovládacími prvky staré rakety postavené kdysi dávno nějakými mimozemšťany. Jenom zapnutý mikrofon mu zabránil, aby si ulevil nějakým jadrným výrazem. V zoufalství nakonec kopl do provizorního kontrolního panelu, který na Garthu do lodi nainstalovali technici.

Zabralo to! Červené světlo zhaslo, jakmile antigravitační ukazatele ožily. Fiben si oddechl. Konečně!

Z té námahy se mu zamžil celý průzor v přilbě. „Šimpanz by si řekl, že už přijdou s nějakým pořádným opičím skafandrem,“ zamručel a zapnul odpařovač. Chvilku nato znovu uviděl hvězdy.

„Co to bylo Fibene? Cos říkal?“

„Řekl jsem, že dám tenhle starý krám dohromady včas!“ vyštěknul. „Ítýčka nebudou zklamaný.“

Tohle populární slangové označení galaktiků mělo kořeny v iniciálách výrazu »extraterrestrial« neboli ET, tedy mimozemský nebo mimozemšťan. Zároveň ale přivedlo Fibenovy myšlenky na jídlo. Už několik dnů pojídal jenom různé kosmonautské pasty. Co by právě teď dal za čerstvé kuře a sendvič s palmovými listy!

Odborníci na výživu se neustále snažili krotit chuť šimů na maso. Tvrdili, že je to moc špatné pro krevní tlak. Fiben si odfrkl.

Sakra. Nejradši bych si teď sedl k nějaký pořádný baště a k nejnovějšímu číslu Port Helenia Timesů, napadlo ho.

„Hele, Fibene, ty seš vždycky dobře informovanej. Už někdo zjistil, kdo se to na nás vlastně žene?“

„No, znám jednu šimi v úřadu kooordinátorky, která mi řekla, že má kamarádku ve výzvědné službě, která si myslí, že ti bastardi jsou Sorové nebo možná Tandové.“

„Tandové! Doufám, že si děláš legraci.“ Simonův hlas zněl vyděšeně a Fiben věděl proč. O některých věcech však nebylo dobré příliš přemýšlet.

„No, ale podle mě je to jenom tlupa lintenských zahradníků, kteří sem byli posláni, aby se ujistili, že se dobře staráme o kytky.“

Simon se zasmál a Fiben se hned cítil líp. Mít na křídle chlapa, který má dobrou náladu, je lepší než poloviční plat záložního důstojníka.

Navedl svůj malý člun zpátky na stanovenou letovou dráhu. Ta kocábka – koupená teprve před několika měsíci od xatinnijského obchodníka se šrotem – byla ve skutečnosti mnohem starší než jeho myslící rasa. Zatímco jeho předci plašili pod africkými palmami paviány, tenhle bojový stroj se účastnil akcí kdesi u vzdálených sluncí a byl ovládán rukama, paťáty nebo chapadly jiných nebohých tvorů podobně odsouzených k bitkám a k umírání v nesmyslných mezihvězdných bojích. Fiben měl pouhé dva týdny na prostudování schémat a na zapamatování galaktického písma, aby mohl sledovat přístroje. Naštěstí v eony staré galaktické kultuře se designy měnily jen velmi pomalu a určité základní věci byly společné pro většinu kosmických plavidel.

Přesto však byla technika galaktiků impozantní. Nejlepší lodě lidí byly stále ještě kupované, nikoli vyráběné na Zemi. A i když tahle stará kraksna už byla rozvrzaná a nevypočitatelná, pravděpodobně by ho dokázala přežít.

Všude kolem Fibena jiskřila jasná hvězdná pole, kromě místa. kde husté pásmo galaktického disku zastiňovala inkoustová temnota Kulaté mlhoviny. Tím směrem ležela Země, domovský svět, který Fiben nikdy neviděl a teď už zřejmě ani neuvidí.

Na druhé straně, pouhé tři milióny kilometrů za ním, se třpytil malý zelený drahokam – Garth. Jeho flotila byla příliš malá, aby dokázala krýt vzdálené přechodové body do hyperprostoru nebo dokonce vnitřní sluneční soustavu Gimelhaje. Jejich poněkud neuspořádaný šik průzkumných člunů, meteorických těžebních plavidel a

upravených nákladních lodí, posílený o tři moderní korvety, sotva stačil na obranu samotné planety.

Naštěstí neměl Fiben velení, takže si nemusel lámat hlavu jejich neutěšenými vyhlídkami. Musel jenom plnit své povinnosti a čekat. Rozhodně nemínil trávit čas přemítáním o zániku.

Pokusil se zaměstnat mysl něčím jiným. Vzpomínal na rodinu Throopů, malé rodinné společenství na ostrově Quintana, které ho nedávno pozvalo, aby se připojil k jejich skupinovému manželství. Pro moderního šima to bylo závažné rozhodnutí, podobně jako když se dvě nebo tři lidské bytosti rozhodnou vzít a založit rodinu. Přemýšlel o tom týdny.

Klan Throopů měl pěkný rozlehlý dům a jeho členové vytříbené zvyky a solidní povolání. Dospělí byli atraktivní a zajímaví šimové, všichni se zeleným genetickým osvědčením. Ze společenského hlediska by to byl velmi dobrý krok.

Ale mělo to i své nevýhody. Jednou z nich bylo, že by se musel přestěhovat z Port Helenie na ostrovy, kde stále žila většina šimpanzích a lidských osadníků. Fiben si nebyl jistý, že je připraven něco takového udělat. Měl rád rozsáhlý prostor pevniny, volnost hor a divokou přírodu Garthu.

A byla ještě jedna věc, kterou musel vzít v úvahu. Fiben se musel zamyslet nad tím, zda ho Throopové chtějí proto, že se jim skutečně líbí, nebo proto, že mu Výbor pro pozvednutí neošimpanzů dal modrou kartu, tedy neomezený souhlas k rozmnožování. Vyšší byla už jen bílá karta. Modrý status znamenal, že se mohl připojit k jakémukoli skupinovému manželství a mít děti jen s minimálním genetickým poradenstvím. To nemohlo neovlivnit rozhodnutí klanu Throopů.

„Ale, přestaň si něco namlouvat," zabručel nakonec. Stejně to byla jen teoretická záležitost. Právě teď si nemohl dělat ani ty nejmenší naděje, že se vůbec někdy vrátí domů živý.

„Fibene? Jsi tam ještě?"

„Jo. Simone? Vo co de?"

Chvíli bylo ticho.

„Právě jsem mluvil s majorem Forthnessem. Řekl, že má nepříjemný pocit ohledně díry ve čtvrtém sektoru."

Fiben zívl. „Lidi maj pořád nepříjemný pocity. Furt maj z něčeho plný gatě. To sou ti prvotřídní patroni.“

Simon se zasmál. Na Garthu bylo dokonce i mezi dobře vychovanými šimy módní mluvit občas »zemitě«. Většina lépe situovaných lidi brala tohle utahování s humorem; a ti, kteří to tak nebrali, se mohli jít klouzat.

„Víš co?“ řekl Simonovi. „Já do toho čtvrtýho sektoru zaskočím a pro majora to tam vomrknu.“

„Neměli bychom se rozdělovat,“ zaprotestoval nedůrazně Simonův hlas ve sluchátkách. Oba však věděli, že v boji, který je čekal, bylo naprosto jedno, jestli má někoho na křídle nebo ne.

„Za moment sem tu,“ ujistil Fiben přítele. „Schovej mi pár banánů.“

Postupně zapojil stázová a gravitační pole, přičemž s prastarým strojem zacházel jako se šimi pannou při jejím prvním milování. Člun hladce nabral zrychlení.

Jejich plán obrany byl pečlivě vypracován s ohledem na normální konzervativní psychologii galaktiků. Pozemní síly zůstávaly zatím stranou s tím, že v záloze byly drženy zejména větší lodě. Taktika spočívala v tom, že průzkumné čluny, jako byl Fibenův, budou včas informovat o postupu nepřítele, aby se ostatní mohli připravit na koordinovaný a správně načasovaný úder. Problémem byl příliš malý počet člunů na to, aby mohlo být zajištěno kompletní sledování.

Fiben cítil mocný hukot motorů. Za chvilku se už hnal kosmickým prostorem obrovskou rychlostí. Klobouk dolů před galaktiky, pomyslel si. Jejich kultura byla nudná a netolerantní – někdy až téměř fašistická, ale vyrábět a stavět uměli.

Fiben měl ve skafandru svědění. Nebylo to poprvé. Přál si, aby někteří lidští piloti byli dostatečně malí na službu v těchhle mrňavých xatinnijských člunech. Po třech dnech služby ve vesmíru by si taky pěkně smrděli.

Často, když byl v trudnomyslnější náladě, se Fiben zamýšlel nad tím, jestli to byl od lidí skutečně dobrý nápad dělat inženýry, básníky a občasné kosmické bojovníky z opic, které by si místo toho mohly šťastně pobíhat někde po lese. Kde by teď byl, kdyby si to odpustili? Možná, že by byl špinavý a hloupý. Ale aspoň by se mohl, zatraceně,

podrbat, kdykoli by se mu zachtělo!

Uvědomil si, jak strašně mu právě v téhle chvíli chybí jeho oblíbený Relaxační klub. Hergot, jak je příjemné nechat se drbat a kartáčovat nějakým skutečně citlivým šenem, nebo ještě lépe pěknou šimi, jen tak se rozvalovat ve stínu a tlachat o ničem…

V palubním detektoru se najednou rozsvítilo růžové světlo. Klepl do displeje, ale nezmizelo. Naopak, čím letěl ve svém směru dál, tím větší zářivý bod byl. A pak se najednou rozdělil. A potom znovu.

Fibena zamrazilo. „U Infi…“ Zaklel a praštil do spínače kódovaného vysílání. „Průzkumný člun Proconsul všem letkám. Jsou za námi! Tři… ne, čtyři eskadry bitevních křižníků se vynořily z B úrovně hyperprostoru ve čtvrtém sektoru!“

Jenom mrkl, když jakoby odnikud vyskočila pátá sestava lodí. Na obrazovce se rozsvěcovaly další body, jak se hvězdné bitevníky zjevovaly v reálném čase a jak do vakua reálného vesmíru pronikala přemíra hyperpravděpodobnosti. Dokonce i na tu vzdálenost viděl, že ty křižníky byly opravdu velké.

Ve sluchátcích šumělo statické pole ohromení.

„Do hajzlu! Jak věděli, že tam je mezera v naší linii?“

„…Fibene, seš si jistej? Proč si vybrali právě ten…“

„…Sakra, co sou zač? Můžeš…?“

Hlasy naráz utichly, jakmile do hovoru vpadl na velitelském kanálu major Forthness.

„Zpráva přijata, Proconsule. Směřujeme k vám. Zapněte, prosím, váš retranslátor, Fibene.“

Fiben se plácl do přilby skafandru. Od vojenského výcviku uplynuly roky a věci se zapomínají rychle. Přepnul na telemetrii, aby tak i ostatní mohli přijímat, co zaznamenají jeho přístroje.

Samozřejmě, vysílání všech těch údajů z něj udělalo snadný cíl, ale na tom sotva záleželo. Jejich nepřítel zjevně věděl, kde obránci jsou, možná do poslední lodě. Už zaznamenal řízené střely letící jeho směrem.

Spíš na něj byly vypáleny kvůli utajení pohybu a zachování momentu překvapení, než kvůli získání výhody z oslabení protivníka. Jak se Fiben rychle blížil k nepříteli, ať už jím byl kdokoli, uvědomil si, že zjevující se invazní armáda stojí skoro přímo mezi ním a

jasně zeleným drahokamem Garthu.

„Báječně,“ vyrazil ze sebe. „Aspoň až mě odpálej, budu směřovat domů. Možná, že se tam mejch pár chlupů dostane dokonce dřív než ty ítýčka.“

„Jestli zítra večer někdo uvidí padat hvězdu a bude si něco přát, doufám, že se mu to splní, ať už je to cokoli.“

Přidal staričkému člunu akceleraci, až ucítil zpětný tah i přes napjatá stázová pole. Kvílení motorů nabíralo na výšce. A když jeho malá loď skočila vpřed, Fibenovi se zdálo, že zapěla bojovou píseň, která zněla téměř radostně.

6

Uthacalthing

Čtyři lidští důstojníci připochodovali po cihlové podlaze zahradního skleníku za rytmického klapotu hnědých vyleštěných bot. Tři se zastavili v úctyhodné vzdálenosti od velkého okna, u něhož čekala planetami koordinátorka s velvyslancem, a čtvrtý pokračoval dál. Pak i on stanul v pozoru a rázně zasalutoval.

„Paní koordinátorko, začalo to.“ Prošedivělý velitel domobrany vytáhl z brašny nějaký papír a podal jí ho.

Uthacalthing obdivoval klid Megan Oneaglové, s nímž převzala podanou zprávu. Její výraz neprozrazoval žádný strach, který musela pociťovat, když se jejich nejhorší obavy potvrdily.

„Děkuji plukovníku Maivene,“ řekla.

Uthacalthing si nemohl nevšimnout, že na něj napjatí nižší důstojníci upírají zrak, zjevně ze zvědavosti, jak tu informaci přijme tymbrimijský velvyslanec. Navenek zachoval kamennou tvář, jak se patřilo na člena diplomatického sboru. Ale okraje jeho koróny se bezděčně chvěly v ovzduší napětí, které s sebou do skleníku přinesli poslové.

Z místa, kde stál, poskytovala dlouhá skleněná stěna velkolepý výhled na údolí Sind poseté farmami a háji garthských, ale také importovaných pozemských stromů. Byla to příjemná mírumilovná scenérie. Jen sama Infinity, paní Štěstěna, věděla, jak dlouho tenhle poklid potrvá. A Infi se Uthacalthingovi nyní se svými záměry nesvěřila.

Planetární koordinátorka zprávu rychle přelétla. „Už tušíte, kdo je nepřítel?“

Plukovník Maiven zavrtěl hlavou. „Opravdu ne, madam. Nicméně, lodě se blíží. Jejich identifikaci očekáváme vbrzku.“

Přes vážnost chvíle Uthacalthinga znovu upoutal ten zvláštní archaický dialekt, který používali lidé na Garthu. Na každé jiné terranské kolonii, kterou navštívil, byla novoangličtina obohacena směsicí slov pocházejících z galaktických řečí sedm, dva a deset.

Ale tady se obecně užívaná mluva prakticky nijak nelišila od toho, jaká byla, když lidé a jejich vazalové před dvěma generacemi dostali Garth do nájmu.

Jaké úžasné, udivující bytosti, pomyslel si. Například, jenom tady lze slyšet tak čisté a starobylé tvary jako oslovení vůdčí ženy „madam“. Na jiných Terrany obývaných světech oslovují úředníci své vedoucí představené neutrálním „ser“ bez ohledu na pohlaví.

Na Garthu ale existovaly i jiné zvláštnosti. Od svého příletu před několika měsíci Uthacalthing trávil volný čas poslouchánímkdejakého podivného příběhu, kdejaké zvláštní pověsti, s nimiž přicházeli z divočiny farmáři, zálesáci nebo členové Ekologické regenerační služby. Šířily se různé zvěsti. Povídalo se, že se v horách dějí divné věci.

Samozřejmě, většinou to byly hlouposti. Přehánění a fantastické povídačky. Přesně něco takového, co byste očekávali od vlčat žijících na okraji divočiny. Nicméně, na něco ho přivedly.

Uthacalthing mlčky poslouchal raporty podávané postupně všemi třemi zpravodajskými důstojníky. Konečně nastala dlouhá pauza – zavládlo mlčenlivé ticho statečných lidí sdílejících společný pocit záhuby. Teprve tehdy si dovolil tiše promluvit.

„Plukovníku Maivene, jste si jistý, že nepřítel provádí izolaci Garthu tak důkladně?“

Velitel se otočil k Uthacalthingovi. „Pane velvyslanče, víme, že hyperprostor propátrávají nepřátelské křižníky v malých odstupech přinejmenším ve čtyřech hlavních úrovních.“

„Včetně úrovně D?“

„Ano, ser. To samozřejmě znamená, že nemůžeme poslat pryč žádnou lehce vyzbrojenou loď některou z nám dostupných hyperprostorových cest. Tedy, kdyby vůbec byla nějaká, kterou bychom nemuseli poslat do boje. To také znamená, že ten, kdo se chce dostat do soustavy Garthu, musí být pevně rozhodnutý.“

Na Uthacalthinga to udělalo silný dojem. Obsadili úroveň D. Nečekal bych, že se tím budou zatěžovat. Určitě velmi chtějí, aby se do této operace nikdo nevměšoval!

To vypovídá o velkém úsilí a nákladech. Někdo na tuhle akci nešetřil výdaji.

„To je diskutabilní, plukovníku,“ promluvila koordinátorka. Megan se dívala ven na zvlněné louky Sindu, na zemědělské usedlosti a na výzkumné stanice ochrany životního prostředí. Nedaleko šimpanzí zahradník upravoval rozlehlý pozemský trávník, který obklopoval celou vládní budovu.

Otočila se k ostatním. „Poslední kurýrní loď přinesla rozkazy od Všezemské rady. Budeme se bránit sami, kvůli cti a dobrému jménu. Jediné, co potom můžeme dělat, je udržovat nějaký podzemní odpor, dokud zvenčí nepřijde pomoc.“

Uthacalthing se málem nahlas rozesmál, protože v tu chvíli se všichni lidé v místnosti usilovně snažili nedívat na něj! Plukovník Maiven si odkašlal a upřeně studoval svou zprávu. Jeho důstojníci se věnovali krásným rozkvetlým květinám kolem. Přesto však bylo jasné, na co všichni myslí.

Z těch několika galaktických klanů, jež Země mohla považovat za své přátele, jenom Tymbrimijové disponovali takovou vojenskou silou, jaká mohla mít v takovéto krizi význam. Ti muži tady věřili, že Tymbrimijové nenechají lidi a jejich chráněnce padnout.

A to byla pravda. Uthacalthing věděl, že spojenci budou čelit krizi společně.

Současně bylo ale také jasné, že malý Garth byl daleko, kdesi na okraji událostí. A domovské světy se musely v této chvíli zabývat

přednějšími věcmi.

Na tom nezáleží, pomyslel si Uthacalthing. Nejlepší cesty k cíli nemusejí být vždy ty, které se zdají být nejpřímější.

Uthacalthing se nesmál nahlas, i když by chtěl, protože tyhle nebohé, zkázou stížené lidi by to jen uvedlo do rozpaků. Za své kariéry se setkal s několika pozemšťany, kteří byli velice talentovaní šprýmaři. Několik se jich kvalitou dokonce vyrovnalo nejlepším Tymbrimijům. Nicméně, jak mnoho jich bylo zarputilých, suchých. Většina z nich se zoufale snažila být vážná ve chvílích, kdy by jim humor většinou mohl pomoci překonat problémy.

Uthacalthing se nad tím zamyslel.

Jako diplomat jsem se naučil hlídat každé slovo ze strachu, aby sklon mé rasy k žertování nezpůsobil vážný incident. Bylo to však moudré? Moje vlastní dcera tenhle zvyk ode mne převzala… tuhle masku vážnosti. Možná právě proto z ní vyrostla taková podivná, vážná bytůstka.

Čím víc myslel na Athaclenu, tím víc si přál, aby svobodně mohl situaci zlehčit. Jinak se mu totiž mohlo stát to, co dělají lidé – že začne myslet na nebezpečí, v němž jeho dcera je. Věděl, že Megan si dělá o svého syna starosti. Ona Roberta podceňuje, řekl si v duchu.

Měla by lépe znát schopnosti toho mládence.

„Drahé dámy a pánové," pronesl s patrnou snahou o archaismus. Oči se mu pobavením rozšířily, ale jen neznatelně. „Můžeme očekávat, že se sem fanatici dostanou během několika dnů. Vypracovali jste konvenční plány, abyste se pokusili o takový odpor, jaký vám skýtají vaše skromné zdroje. Tyto plány svou funkci splní."

„Nicméně?" přerušila ho řečnickou otázkou Megan Oneaglová, jejíž jedno obočí se tázavě zvedlo. Nedočkavě zvědavý výraz se objevil i v jejich hnědých očích – velkých a posazených téměř tak široce, že vypadala atraktivně i v klasickém tymbrimijském smyslu. Tomu pohledu nic nechybělo.

Ví stejně dobře jako já, že je nutné udělat víc. Ach, kdyby tak Robert měl aspoň polovinu rozumu své matky, nemusel bych se bát o Athaclenu, která se teď někde toulá po temných lesích tohoto smutného a chudého světa.

Uthacalthingova koróna se zachvěla. „Nicméně," zopakoval,

„napadá mě, že nyní by mohla být ta správná chvíle poradit se s pobočkou Knihovny.“

Uthacalthing zachytil zklamání. Úžasní tvorové! Nedůvěra Tymbrimijů k moderní galaktické kultuře nikdy nezašla až k tomu přímému opovržení, jaké mnozí lidé pociťovali vůči Velké knihovně!

Vlčata. Uthacalthing si pro sebe povzdechl. Nad hlavou vytvořil glyf syullf-tha, předtucha záhady téměř příliš spletité k řešení. Zjev se otáčel v očekávání. Pro lidi byl neviditelný, ačkoli se na chvilku zdálo, že Megan zpozorněla, jako kdyby jí chybělo jen velice málo, aby si něčeho všimla.

Nebohá vlčata. Knihovna je přes všechny své nedostatky místem, kde všechno začíná a končí. Někde v její pokladnici vědění lze vždy najít skvost moudrosti a východiska. Než se tohle, přátelé, naučíte, budou vám takové lapálie, jako je plenící flotila bojových lodí, kazit nádherné jarní ráno, jaké je dnes!

7

Athaclena

Robert šel několik kroků před ní a mačetou odsekával větve, které občas přetínaly úzkou stezku. Palčivost ostrých paprsků slunce Gimelhaj zmírňovala klenba, kterou vytvářely koruny stromů. Jarní vzduch byl teplý.

Athaclena měla z toho klidného místa radostný pocit. S tím, jak změnila tvar těla, aby se přiblížila lidským proporcím, byla pro ni dobrodružstvím již sama chůze. Divila se, jak lidské ženy mohou žít celý život s tak širokými boky. Zřejmě to je oběť, kterou platí za to, že rodí děti s velkými hlavami, místo aby rodily dříve a pak dítě jemně spustily do vaku.

Tento experiment – mírná změna tvaru jejího těla, aby vypadalo víc lidsky – byl jedním z nejúžasnějších aspektů její návštěvy po-

zemšťanské kolonie. Samozřejmě, nemohla se mezi místními davy pohybovat tak nenápadně, jako ve světě ještěrovitých Sorů nebo kroužkovaných Jofurů. Proces proměny ji ovšem naučil trochu víc o fyziologickém sebeovládání, než ji naučili instruktoři ve škole.

Ale nepohodlí bylo značné, takže přemýšlela o ukončení experimentu.

Ó Infi. V konečcích úponků jí tančil glyf frustrace. Měnit se zpátky by v této chvíli mohlo znamenat víc úsilí, než stálo za to.

I neustále adaptabilní fyziologie Tymbrimijů měla své limity. Při provádění příliš mnoha alternací v krátké době hrozilo zvýšené enzymové vyčerpání.

Každopádně, trochu jí lichotilo, když kennovala vnitřní konflikty, které se odehrávaly v Robertově hlavě. Skutečně ho přitahuji? ptala se v duchu sama sebe. Před rokem by ji šokovala už jenom myšlenka něčeho takového. Znervózňovali ji dokonce tymbrimijští chlapci a Robert byl ještě k tomu z jiné rasy!

Nyní však z nějakého důvodu spíš pociťovala zvědavost než odpor.

Bylo něco téměř hypnotického v tom, jak se jí vak neustále houpal na zádech, v té rytmické chůzi po lesní pěšině v měkkých botách a v těch zahřátých svalech nohou, které byly příliš přivyklé na městské ulice. Tady ve střední výšce byl vzduch teplý a vlhký. Byly v něm cítit tisíce vůní, kyslík, tlející humus a zatuchlý pach lidského potu.

Athaclena se pachtila dál za svým průvodcem po stezce, která teď vedla po úbočí s prudkým srázem. Po chvíli zaslechla zepředu v dálce hluboký zvuk. Znělo to jako hučení velkých motorů nebo nějakého průmyslového závodu. Hluk utichal a opět se objevoval podle toho, jak se pěšina točila a jak se schovávala za různými výběžky. Postupně však sílil, jak se blížili k jeho tajemnému zdroji. Robert si zjevně vychutnával nějaké překvapení, proto potlačila zvědavost a na nic se neptala.

Konečně se Robert zastavil a čekal v záhybu cesty. Zavřel oči v soustředění a Athaclena na okamžik zachytila záblesky primitivního emocionálního glyfu. Místo skutečného kennování jí však v mysli vytanul vizuální vjem – vysoká hlomozící fontána zbarvená do oslni-

vé modři a zeleně.

Skutečně je čím dál tím lepší, napadlo ji. Potom došla až k němu do záhybu stezky a zalapala po dechu překvapením.

Triliony malinkých kapiček vody se třpytily ve slunečních paprscích, které se ostře prořezávaly lesním příkrovem. Hluboké hučení, které je více než hodinu doprovázelo na cestě vpřed, se náhle změnilo v dunivý rachot, jenž otřásal zemí pod nohama a způsoboval, že se chvěly větve všech stromů okolo. Rachot, který se odrážel od skalních stěn a pronikal až do morku kostí. Přímo před nimi se valil přes vyhlazené balvany mohutný vodopád a dole v kaňonu, hloubeném po dlouhé věky, se měnil ve vodní tříšť a v lítý, zpěněný živel.

Ta padající řeka byla neuvěřitelnou výstředností přírody, její tryskající proud byl bujnější než nejodvázanější lidský umělec, skvostnější než kterýkoli básník myslící rasy.

Vnímat to všechno jenom očima a ušima bylo málo. Athacleniny úponky se roztančily, jak prozkoumávala, kennovala jeden z těch okamžiků, o nichž mluvívali velcí tymbrimijští tvůrci glyfů – kdy se zdálo, že se svět propojil do sítě empatie, která byla obvykle vyhrazena živé přírodě. Během okamžiku, který jakoby se natáhl mimo reálný čas, si uvědomila, že ten starý, zmučený a zmrzačený Garth stále ještě umí zpívat.

Robert se usmál. Athaclena zachytila jeho pohled a úsměv a opětovala je. Vzali se za ruce. Dlouho pak mlčky pozorovali třpytivé a neustále se měnící duhy, které se utvářely nad tím ohlušujícím proudem.

Jak zvláštní! To prozření jenom způsobilo, že Athaclena pocítila smutek a dokonce i větší lítost nad tím, že na tohle místo vůbec přišla. Nechtěla tady najít nějakou nádheru. Tímhle objevem se osud malé planety zdál ještě tragičtější.

Kolikrát si přála, aby otec tenhle post nikdy nebyl přijal. Ale přání se zřídka naplní. Stejně jak moc ho milovala, tak moc jí vždy připadal nevyzpytatelný. Jeho logické myšlení bylo často příliš spletité, aby ho mohla pochopit, jeho jednání příliš nepředvídatelné. Jako bylo přijetí práce tady, když mohl mít nějakou mnohem prestižnější, stačilo jenom říct.

A to, že ji poslal do hor s Robertem… to nebylo jenom kvůli její bezpečnosti, tím si byla jista. Očekával od ní skutečně, že se bude pachtit za těmi směšnými fámami o exotických horských stvořeních? To asi ne. Uthacalthing jí pravděpodobně tuto myšlenku vnukl, aby nemyslela na nesnáze.

Potom ji napadl ještě jeden možný motiv.

Skutečně si otec představoval, že by mohla vstoupit do samodruhého svazku… s člověkem? Její nozdry se při tom pomyšlení široce roztáhly. Potlačila korónu, aby zakryla své pocity, a jemně se vykroutila z Robertovy ruky. Ulevilo se jí, když zjistila, že ji nedrží pevně.

Athaclena zkřížila ruce a otřásla se.

Když byli doma, provedla jen několik pokusných spojení s chlapci, a to ještě většinou jako školní cvičení. Než matka zemřela, bylo kvůli tomu v rodině pár hádek. Mathicluanna byla téměř zoufalá ze své podivně rezervované a uzavřené dcery. Ale aspoň otec ji nenutil, aby dělala víc, než na co byla připravená.

Že by jen doteď?

Robert určitě měl své kouzlo a byl sympatický. S těmi vysedlými lícními kostmi a široce posazenýma očima byl na člověka docela hezký. A přece, sám fakt, že může o tomhle přemýšlet, Athaclenu šokoval.

Její úponky sebou škubly. Zavrtěla hlavou a vymazala tvořící se glyf dřív, než si mohla vůbec uvědomit, co to bude. Byla to věc, o níž právě teď nechtěla přemýšlet, dokonce ještě míň než o válce. „Ten vodopád je nádherný, Roberte," vyslovila opatrně novoanglicky. „Ale jestli tu zůstaneme příliš dlouho, budeme brzy úplně provlhlí."

Vypadal, jakoby se vracel z dálek, do nichž se v myšlenkách zatoulal. „Áá… Jo, Cleny. Jdeme." S krátkým úsměvem se otočil a vydal se na další cestu. Jeho lidské empatické vlny byly neurčité a vzdálené.

Deštný les pokračoval v dlouhých prstech roztažených mezi kopci a s nabývající výškou byl stále mokřejší a odolnější. Malí garthští tvorové, kteří byli v nižších polohách plaší a vystrašení, nyní často poskakovali a šustili v bujné vegetaci a občas je dokonce provokova-

li vyzývavým pištěním.

Konečně dospěli na hřeben kopce ležícího v předhůří. Tyčila se na něm řada holých šedivých kamenů připomínající páteř nějakých pradávných ještěrů, které jí ukázal Uthacalthing v učebnici dějin Země. Když sundali vaky, aby si odpočinuli, Robert jí řekl, že nikdo neumí vysvětlit tyhle kamenné formace, jež se nacházejí na temenech kopců pod Mulunským pohořím.

„Dokonce ani pobočka Knihovny na Zemi o tom nemá žádné záznamy," poznamenal a rukou přejížděl po jednom z těch zubatých monolitů. „Požádali jsme o hledání s malou prioritou v centrální oblastní pobočce Knihovny na Tanithu. Možná, že během století počítače Knihovnického institutu vyhrabou nějakou informaci od jakési dávno vymřelé rasy, která tady kdysi žila, a pak budeme znát odpověď."

„Ale doufáte, že se tak nestane," odtušila.

Robert pohodil rameny. „Myslím, že bych byl radši, kdyby to zůstalo záhadou. Možná bychom mohli být první, kdo na to přijde." Zamyšleně pohlédl na ty hřbetní kameny.

Mnoho Tymbrimijů se na věci dívalo podobně, dávali přednost dobré záhadě před jakýmkoli jednoznačně daným faktem. Ovšem nikoli Athaclena. Tenhle přístup – nevraživost vůči Velké knihovně – považovala za něco absurdního.

Bez Knihovny a bez ostatních galaktických institutů by civilizace tvorů dýchajících kyslík, která je v Pěti galaxiích dominantní, dávno upadla do naprostého zmatku a pravděpodobně by už skončila v divoké totální válce.

Pravda, většina vesmírných klanů příliš závisela na Knihovně. A Instituty jen tlumily sváry těch nejmalichernějších a nejurážlivějších starých patronských linií. Nynější krize byla jenom poslední z řady, která se táhla z hluboké minulosti, kdy ještě žádná z nyní žijících ras neexistovala.

Nicméně, právě tato planeta je ukázkou, co by se mohlo stát, kdyby propuklo nerespektování tradic. Athaclena se zaposlouchala do zvuků lesa. Zastínila si oči a sledovala houf malých, chlupatých tvorů, kteří se mrštně pohybovali z větve na větev ve směru odpoledního slunce.

„Na první pohled by nikoho ani nenapadlo, že tenhle svět postihla apokalypsa," pronesla tiše.

Robert složil vak do stínu jednoho trčícího kamene a začal krájet plátky sojového salámu. Byl čas něco sníst. „Už je to padesát tisíc let, co Bururalliové Garth tak zřídili, Athacleno. To je dost času na to, aby se spousta žijících zvířecích druhů rozšířila a zaplnila prázdná místa. Právě teď si ale myslím, že bys musela být zoolog, aby sis všimla, jak málo je tu žijících druhů."

Athaclenina koróna se úplně roztáhla, jak kennovala jemné stopy emocí z lesa, který je obklopoval. „Já si toho všímám, Roberte," řekla. „Cítím to. Tenhle předěl žije, ale je osamocený. Chybí mu komplexnost života, jakou by prales měl mít. A nejsou vůbec žádné známky potenciálu."

Robert vážně přikývl. Ale ona cítila jeho odstup od toho všeho. Bururalliové napáchali tu spoušť z pohledu pozemšťanů už velmi dávno.

Bururalliové byli tehdy také noví, právě byli vyvázáni z vazalství vůči Nahalliům, patronské rase, která je pozvedla mezi myslící druhy. Pro Bururallie to byla mimořádná chvíle, protože vazalská rasa může vytvářet vlastní kolonie jenom tehdy, je-li konečně uvolněna z pout závazků. Když nadešel jejich čas, prohlásil právě Galaktický migrační institut nevyužívanou planetu Garth za schopnou opětného omezeného kolonizování. Institut jako vždy očekával, že místní životní formy – zvláště ty, u nichž by se mohl jednoho dne vyvinout potenciál pro Pozvednutí – budou novými nájemníky chráněny za každou cenu.

Nahalliové se velice pyšnili tím, že když objevili Bururallie, byl to svárlivý klan masožravců v předrozumovém stádiu. A ten pozvedli na perfektní galaktické občany, zodpovědné a spolehlivé, hodné důvěry.

Jak se ukázalo, Nahalliové se strašlivě mýlili.

„No, co se dá čekat, když celá jedna rasa naprosto zešílí a začne ničit všechno v dohledu?" zeptal se Robert. „Něco se pokazilo. Bururalliové se změnili v běsnící stvůry a planetu, o kterou se měli starat, rozvrátili.

Není divu, že jsi v garthském lese nezaznamenala žádný poten-

ciál, Cleny. Tomu šílenému řádění Bururalliů mohla uniknout jenom ta drobná stvoření, která se umějí zavrtat do nory a schovat se. Větší a rozumově vyspělejší zvířata jsou loňský sníh.“

Athaclena zamrkala. Zrovna když už si myslela, že novoangličtinu pochopila, tak jí to Robert zase udělal – znovu projevil tu podivnou lidskou zálibu v metaforách. Přirovnávání dvou věcí, které si nejsou podobné. Metafory podle všeho proti vší logice prohlašují dvě vzájemně si nepodobné věci zajedno a to samé! Žádný galaktický jazyk si takový nesmysl nedovoluje.

Obecně byla schopná taková lingvistická srovnávání zvládnout, ale tohle ji vyvedlo z míry. Nad její zvlněnou korónou se krátce zformoval malý glyf teev’nus – stav nepostižitelnosti perfektní komunikace.

„Vím o tom jen něco málo. Co se pak stalo s těmi vražednými Bururallii?“

Robert pokrčil rameny. „No, úředníci migračního institutu a Institutu Pozvednutí se tady objevili až tak jedno století poté, co masakry začaly. Inspektoři byli pochopitelně zděšeni.

Našli skoro k nepoznání zdeformované Bururallie, jak bloumají po planetě a štvou k smrti všechno, co dokáží chytit. V té době už nepoužívali hrozné technické zbraně, s nimiž dílo zkázy začali, nýbrž téměř doslova se vrátili k drápům a zubům. Myslím, že to je taky důvod, proč přežila malá zvířata.

Ekologické katastrofy nejsou institutům tak neznámé, jak by se mohlo zdát, ale tohle byl obrovský skandál. Vzedmula se celogalaktická vlna odporu. Mnoho velkých klanů vyslalo pod společným velením bitevní flotily a brzy bylo po Bururalliích.“

Athaclena přikývla. „Předpokládám, že byli potrestáni i jejich patroni, Nahalliové.“

„Správně. Ztratili svůj status a teď jsou něčími vazaly. Taková je cena za lhostejnost. Učili jsme se o téhle události ve škole, pěkně podrobně.“

Když jí Robert podal další salám, Athaclena zavrtěla hlavou. Ztratila chuť k jídlu. „Takže vy, lidé, jste dostali další svět k opětnému zúrodnění.“

Robert odložil oběd. „Jo. Protože máme dvě vazalské rasy, musí

nám být povoleny kolonie, ale galaktické instituty nám většinou nechávají zbytky po katastrofách jiných ras. Musíme tvrdě pracovat na tom, abychom pomohli ekosystému tohoto světa znovu na nohy, ve skutečnosti je ale Garth opravdu hezký ve srovnání s některými jinými planetami. Měla bys vidět Deemi a Horst ve hvězdokupě Kanaán.“

„Slyšela jsem o nich,“ zachvěla se Athaclena. „Nemyslím, že bych kdy chtěla vidět…“

Zarazila se v půli věty. „Ne…“ Víčka sejí nervózně rozmrkala, jak se náhle začala ve zmatku rozhlížet kolem dokola. „Thu'un dun!“

Její porost na hlavě se prudce zvedl. Athaclena se rychle postavila a přešla – napůl v transu – na místo, odkud čnící balvany shlížely na zamlžené špičky ztemnělého lesa.

Robert k ní zezadu přistoupil. „Co se děje?“

„Něco cítím,“ řekla tiše.

„Hmm. To mě nepřekvapuje, když si uvědomím, jaký nervový systémem vy, Tymbrimijové máte, a zvláště jakým způsobem jsi změnila tvar svého těla, abys mi udělala radost. Není divu, že teď zachytáváš statickou elektřinu.“

Athaclena zavrtěla netrpělivě hlavou. „Nedělala jsem to proto, abych tě potěšila, ty arogantní lidský samče! A už jsem tě dřív zdvořile požádala, abys byl opatrnější s těmi svými hroznými metaforami. Tymbrimijská koróna není žádné rádio!“ Rozmáchla paže. „A teď, prosím, buď chvíli zticha.“

Robert zmlknul. Athaclena se soustředila a snažila se znovu kennovat…

Koróna možná nezachytává statickou elektřinu jako rádio, ale může být rušena. Hledala jemnou auru, kterou na kratičký moment ucítila. Ale už to nešlo. Robertův nemotorný, dychtivý empatický příval to naprosto přehlušil.

„Co to bylo Cleny?“ zeptal se tiše.

„Nevím. Něco ne moc daleko, směrem na jihovýchod. Bylo to převážně cítit jako člověk nebo neošimpanz, ale bylo v tom i něco jiného.“

Robert se zamračil. „No, myslím, že by to mohla být jedna z ekologických stanic. V této oblasti jsou také rozesety soukromé sa-

moty, většinou ve vyšších polohách, kde je jich čím dál víc.“

Prudce se otočila. „Roberte, cítila jsem potenciál! Na kratičký okamžik jsem se dotkala emocí bytosti schopné vnímat!“

Robertovy emoce se najednou zastřely a rozbouřily, jeho obličej nabyl netrpělivého výrazu. „Co tím myslíš?“

„Ještě než jsme spolu odešli do hor, tak mi otec něco řekl. V té chvíli jsem tomu věnovala malou pozornost. Zdálo se to nemožné, jako ty pohádky, které vymýšlejí lidští autoři, aby nám, Tymbrimijům, dali zvláštní sny.“

„Kupujete to ve velkém,“ skočil jí do řeči. „Romány, staré filmy, holografická videa, básně…“

Athaclena jeho poznámku ignorovala. „Uthacalthing se zmínil o pověstech o nějakém tvoru na této planetě, o zdejší bytosti s vysokým potenciálem… o níž se předpokládá, že ve skutečnosti přežila vražedné šílenství Bururalliů.“ Athaclenina koróna vypustila pro ni nezvyklý glyf… syullf-tha, tedy radost ze záhady, kterou je třeba vyřešit. „Zajímá mě jedna věc. Mohly by být legendy pravdivé?“

Mihla se teď v Robertově rozpoložení stopa úlevy? Athaclena ucítila, že jeho primitivní, ale účinná emocionální ochrana se stáhla.

„Hmmm. No, existuje jedna legenda,“ řekl. „Je to ale pouhá pověst vyprávěná vlčaty. Předpokládám, že ta by stěží mohla zajímat tak kultivované a intelektuálně nadřazené galaktiky.“

Athaclena se na něj pozorně zadívala a pak ho jemně plácla do ruky. „Chceš mě nechat čekat, zatímco budeš barvitě a s dramatickými pauzami líčit tu záhadu? Anebo si to odpustíš a řekneš mi hned, co víš?“

Robert se zasmál. „No, když tak naléháš. Možná jsi zachytila empatické vlny Garthlinga.“

Athacleniny velké, zlatavé oči zamrkaly. „To je ten výraz, který použil otec!“

„Aha. Pak musel Uthacalthing slyšet staré příběhy lovců z usedlostí… Představ si! ‚Staré příběhy‘ po pouhých sto pozemských letech tady… Tak či onak, říká se, že jednomu velkému zvířeti se podařilo Bururalliům uniknout, díky mazanosti, obratnosti, dravosti a obrovskému potenciálu. Horalé a šimové vyprávějí o pastech, z nichž byly vybrány chycené vzorky zvěře, o sušícím se prádle ukradeném

ze šňůry a o podivných stopách vydrápaných na nepřístupných skalních útesech.

Ale to všechno jsou pravděpodobně jenom nesmysly," usmál Robert. „Nicméně, na tyhle legendy jsem si vzpomněl, když mi máma řekla, že mám jít sem nahoru. Tak mě napadlo, že by nebylo úplně marné vzít s sebou nějakou Tymbrimijku, která by mohla nějakého Garthlinga vyplašit svou empatickou sítí."

Některé metafory Athaclena chápala velice dobře. Její prsty silně stiskly Robertovu paži. „Takže?" pronesla tázavým tónem. To je tedy celý důvod, proč jsem v téhle divočině? Jsem pro tebe něco jako čichací pes, který má větřit stopu a prověřovat legendy?"

„Samo," dráždil ji Robert. „Proč jinak bych vyrazil sem do hor zcela sám jen s nějakým vetřelcem z vesmíru?"

„Tyyyy," procedila naoko výhružně Athaclena. Nemohla si pomoct, ale uvnitř se cítila potěšena. Tahle lidská ironie se podobala záměrné opačné mluvě, kterou používali Tymbrimijové. A když se Robert rozesmál nahlas, musela se přidat. Na chvíli byly všechny obavy z války a z nebezpečí vymazány. Pro oba to bylo vítané uvolnění.

„Jestli takový tvor existuje, musíme ho najít. Ty a já," řekla konečně.

„Jo, Cleny. Najdeme ho společně."

8

Fiben

Průzkumná loď TAASF Proconsul nakonec svého pilota nepřežila. Ukončila svou poslední misi – ten prastarý člun byl ve vesmíru mrtvý. V bublinovité skořápce pilotní kabiny ale ještě život trval.

Přinejmenším natolik dostatečný život, aby cítil ostrý zápach šest dní nemyté opice… a aby dokázal chrlit neumdlévající proud

nápaditých nadávek.

Konečně se Fiben zarazil. Uvědomil si, že se opakuje. Už před hodnou chvílí vyčerpal všechny možné permutace, kombinace a vzájemná postavení tělesných, duševních a dědičných prvků – reálných i imaginárních – jimiž mohl být nepřítel obdařen… či neobdařen. To slovní cvičení ho provázelo celou jeho krátkou účastí ve vesmírné bitvě, zatímco střílel z palubního děla, které muselo vesmírným vetřelcům připadat jako špuntovka, zatímco se vyhýbal explozím nepřátelských zbraní, jako když moucha uhýbá před údery mohutné palice, zatímco se loď otřásala a namáhaný materiál kvílel. Provázelo ho až k omráčenému a zmatenému vědomí, že to všechno podle všeho přežil. Přinejmenším prozatím.

Když se ujistil, že pilotní kabina funguje i se systémy podpory života samostatně, jak má, a že se nerozprskla v prostoru jako zbytek člunu, vysoukal se Fiben ze skafandru a s hlubokou úlevou se po několika dnech konečně podrbal. S chutí se do toho pustil rukama i nohama. Po chvíli intenzivního drbání se uvolnil.

Jeho hlavním úkolem bylo proletět co nejblíže, aby shromáždil údaje, které by mohl využít zbytek obranných sil. Fiben soudil, že prosvištění přímo středem invazní flotily k tomu bylo ideální. Navíc se mu podařilo nepříteli zvednout mandle.

Vetřelci viditelně neměli pochopení pro jeho nekončící jadrný komentář, když si to Proconsul fičel jejich středem. Ani nepočítal, kolikrát unikl jen o vlásek tomu, aby se z něj stal škvarek. Když tím peklem proletěl a ženoucí se armáda byla za ním, měl Proconsul z celé zádi hromadu strusky.

Hlavní pohonný systém byl samozřejmě pryč. Neměl žádnou možnost vrátit se a pomoci kamarádům v tom zoufalém, marném boji, který záhy následoval. Vzdaloval se z prostoru nerovné bitvy, kterou už mohl jenom sledovat.

Žádný velký zápas to nebyl. Boje trvaly něco přes jeden den.

Zapamatoval si poslední výpad korvety Darwin doprovázené dvěma upravenými nákladními loděmi a malým rojem zbylých průzkumných člunů. Jejich seskupení vyrazilo vpřed a prostřílelo si cestu do boku útočící hordy, kde uvrhlo jedno křídlo bitevních křižníků do zmatků v mracích kouře a v odporně nepříjemných vlnách prav-

děpodobnosti.

Z té válečné vřavy se nedostala jediná terranská loď. Fiben věděl, že TAASF Bonobo a jeho přítel Simon už neexistují. Nepřítel ještě pronásledoval několik uprchlíků. Dal si s tím práci, očividně chtěl pečlivě vyčistit celý prostor, než si to namíří k bezbrannému Garthu.

Fibenovy myšlenky se v té chvíli stočily jiným směrem. Zcela v duchu konstruktivní kritiky – jak jinak – rozebral charakterové nedostatky druhu, který měla jeho dost nešťastná rasa za patrona.

Proč? zeptal se vesmíru. Proč měli lidi – ti smůlu nosící, holí, vlčecí nešťastníci – tak neuvěřitelně pitomý nápad mít pozvednuté neošimpanze v galaxii očividně řízené idioty?

Nakonec usnul.

Jeho sny byly trhané. Fibenovi se zdálo, že se snaží mluvit, ale jeho hlas netvoří věty. Byl to výsledek hrůzné představy možnosti, že některý z jeho prapraprapradědů mluvil jen primitivně za pomoci nějakých přístrojů a že jeho ještě vzdálenější předci dokonce žili ve světě, v němž nebyla vůbec žádná slova.

Fiben se zpotil. Nebylo větší hanby než takový život. Ve snu hledal řeč, jako by to byla nějaká věc, kterou lze nějak odložit či ztratit.

Shlédl dolů a spatřil drahokam ležící na zemi. Možná právě tohle je dar řeči, napadlo Fibena. Sklonil se, aby to zvedl. Ale byl příliš nemotorný! Jeho palec odmítal spolupracovat s ukazováčkem a on nebyl schopen sebrat to z prachu. Výsledek celého úsilí byl vlastně naprosto opačný – jenom tu cetku zatlačil hlouběji.

Nakonec musel v zoufalství kleknout a vzít to pusou.

Pálilo to! Vykřikl ve snu, když mu hrozne pálení sjelo dolů hrdlem jako tekutý oheň.

Najednou si uvědomil, že je to jedna z těch podivných nočních můr, v níž jste současně nezúčastnění i vystrašení. Zatímco jedna jeho část se ve snu svíjela v agónii, druhá část jakoby byla oddělena a se zaujetím to sledovala.

Celý výjev se najednou změnil. Fiben stál uprostřed skupiny zarostlých mužů, kteří na sobě měli černé pláště a klobouky se širokými, zvlněnými okraji. Většinou byli postarší, listovali starými zaprá-

šenými texty a přeli se mezi sebou. Dávná Talmudská konkláve, napadlo ho náhle. Jako ty, o nichž kdysi četl, když na univerzitě chodil na lekce věnované komparativní historii náboženství. Rabíni seděli v kruhu a diskutovali o symbolice a o výkladech bible. Jeden z nich zvedl stařeckou ruku a ukázal na Fibena.

„Chopil se toho jako zvíře, Gideone. Nemůže vzít…“

„Je to o tom, co to znamená?“ zeptal se Fiben. Bolest zmizela. Byl teď spíš zmatený než vystrašený. Jeho kamarád Simon byl žid. To nepochybně částečně vysvětlovalo tu bláznivou symboliku. Co se tu dělo, bylo zřejmé. Ti učení muži, ti moudří lidští učenci se mu snažili osvětlit první, hrůzu nahánějící část jeho snu.

„Ne, ne,“ oponoval druhý mudrc. „Ty symboly se vztahují ke zkoušce Mojžíše, když byl ještě dítě! Jestli si vzpomenete, anděl vedl jeho ruku ke žhavým uhlíkům, nikoli k zářícím drahokamům, a on si popálil ústa…“

„Ale já nechápu, co mi to má říct!“ zaprotestoval Fiben.

Nejstarší rabín zvedl ruku a ostatní rázem utichli.

„Ten sen neznamená nic z toho, co zde bylo řečeno. Ta symbolika by měla být jasná,“ pravil. „Pochází z nejstarší knihy…“

Mudrcovo husté obočí se svraštilo v soustředění.

„…A Adam též okusil plodů ze Stromu poznání…“

„Úú,“ zasténal Fiben nahlas a probudil se celý zpocený. Znovu se ocitl ve vrzající a zapáchající kabině, ale sen byl stále ještě živý, takže si chvilku nebyl jist, co je vlastně skutečnost. Konečně to ze sebe setřásl. Když spal, musel Proconsul projít brázdou nějaké pravděpodobnostní miny těch ítýček. Jo, tak to muselo být. Nikdy nepochyboval o pověstech, které se opakovaně vyprávěly ve vesmírných barech.

Když zkontroloval zdecimované přístroje, zjistil, že bitva pokračuje kolem slunce. Jeho opuštěná loď mezitím letěla v dráze, která se téměř perfektně protínala s dráhou nějaké planety.

„Hmm,“ mručel při práci s počítačem. Výsledek byl ironický. Skutečně to byl Garth. V gravitizačních systémech měl příliš málo energie na manévrování, možná to ale mohlo stačit na to, aby se dostal do nekoliziního směru, který by umožňoval přistání.

A světe div se, jestli byly jeho efemeridy správné, mohl by se

dokonce dostat až do oblasti Západního moře, kousek východně od Port Helenie. Fiben si několik minut jen tak pohvizdoval, přemýšlel, jakou má šanci, že se to stane. Jedna ku miliónu? Možná spíš jedna ku trilionu.

Nebo si s ním vesmír jenom pohrává? Dá mu špetku naděje a pak ji vystřídá dalším zlým čarováním?

V každém případě dospěl k závěru, že je něco utěšujícího v tom, myslet si, že pod všemi těmi hvězdami někdo stále ještě myslí na něho osobně.

Vytáhl soupravu nářadí a dal se do nezbytných oprav.

9

Uthacalthing

Uthacalthing věděl, že není moudré déle čekat. Přesto setrvával s knihovníky a sledoval je, jak se snaží získat ještě nějaký cenný detail, než budou muset odejít.

Pozoroval lidské a neošimpanzí techniky, jak v rozlehlém sále planetární pobočky Velké knihovny s vysokým klenutým stropem pobíhají sem a tam. Všichni měli svou určitou práci, na kterou se plně soustředili. A přesto byl pod tím povrchem cítit neklid, špatně potlačovaný strach.

V jeho jemně jiskřící koróne se samovolně vytvořil rittitees, glyf běžně používaný tymbrimijskými rodiči k utišení vystrašených dětí.

Nemůžou tě cítit, řekl Uthacalthing v duchu svému glyfu. Ten se ale tvrdošíjně vznášel dál a snažil se uklidnit rozrušeného mladíka opodál.

V každém případě tito lidé nejsou děti. Člověk ví o Velké knihovně pouhá dvě pozemská století. Ale předtím má tisíce let své vlastní historie. Možná jim stále ještě chybí galaktická dokonalost a zkušenost, ale tento nedostatek pro ně byl někdy výhodou. Ovšem

výjimečně.

Rittitees zaváhal.

Uthacalthing ukončil diskusi stažením nejistého glyfu zpět tam, kam patřil, do svého nitra.

Pod kamennou stropní klenbou se tyčil pět metrů vysoký šedivý monolit ozdobený vypouklým znakem paprsčité spirály, který byl symbolem Velké knihovny po tři miliardy let. Vedle stály datové přístroje naplněné krystalickými paměťovými krychlemi. Tiskárny vrčely a soukaly ze sebe dlouhé zprávy, které byly rychle opatřovány poznámkami a odváženy pryč.

Tato stanice Knihovny, výstup třídy K, byla skutečně malá. Obsahovala ekvivalent jen tisíckrát větší než všechny knihy napsané lidmi před Kontaktem. Nicotnost ve srovnání s plnou pobočkou Knihovny na Zemi nebo s komplexní oblastní pobočkou na Tanithu. Nicméně, až bude Garth obsazen, padne do rukou vetřelců i tento sál.

Tradičně by v tom neměl být rozdíl. Knihovna měla být přístupná všem, dokonce i stranám, které bojovaly o území, na němž se nacházela. Avšak v dobách, jako byla tato, nebylo moudré spoléhat se na takové detaily. Síly odporu garthské kolonie měly v úmyslu odnést všechno, co stihnou, v naději, že tyto informace budou nějak využity později.

Nicotnost nicotnosti. Samozřejmě, byl to jeho návrh, aby to udělali, ale Uthacalthing byl upřímně ohromen, že se lidé chopili toho nápadu tak vehementně. Proč se však znepokojovat? Co by mohl udělat takový ždibec informací?

Ten zátah na planetární Knihovnu měl svůj účel, zároveň ovšem posílil jeho názor na lidi ze Země. Oni se prostě nikdy nevzdávali. To byl jeden z důvodů, proč mu ti tvorové připadali nádherní.

Skrytý důvod toho chaosu – a vlastně jeho soukromý žert – byl ten, že chtěl v tom zmatku nepozorovaně vyhledat a přemístit několik určitých megasouborů. Zdálo se, že si nikdo nevšiml, když rychle připojil svou databázovou krychli k mohutné knihovně, několik vteřin počkal a pak to malé sabotážní zařízení zase vložil do kapsy.

Hotovo. Teď už neměl co na práci, mohl jen čekat na svůj vůz a přitom sledovat úsilí vlčat.

V dálce se ozval přerušovaný kvílivý zvuk. Bylo to pronikavé

houkání sirén kosmodromu, které se neslo nad zálivem a oznamovalo, že se z vesmíru vrací další poškozená loď a chystá se nouzově přistát. Ten zvuk se ozýval příliš zřídka. Každý už věděl, že těch, co přežili, byla jen hrstka.

Většinu dopravy tvořily startující letouny. Mnoho lidí a neošimpanzů již odletělo na ostrovy v Západním moři, kde měla svůj domov většina populace pocházející ze Země. Vláda připravovala vlastní evakuaci.

Když se sirény rozezněly, všichni lidé a šimové krátce vzhlédli. Na okamžik vyslali spletitý signál úzkosti, jejíž chuť Uthacalthing mohl svou korónou téměř cítit.

Téměř cítit chuť?

Jak úžasná, překvapivá věc jsou tyhle metafory, pomyslel si Uthacalthing. Dá se korónou cítit chuť? Nebo dotýkat se očima? Novoangličtina je tak bláznivá, ale přitom tak nádherně provokuje myšlení. A vlastně, nedívají se snad delfíni ušima?

Nad jeho míhajícími se úponky se v rezonanci s obavami lidí a šimů zformoval Zunour'thzun. Ano, my všichni doufáme, že budeme žít, protože ještě mnoho toho zůstalo, co bychom mohli udělat, cítit, vidět nebo kennovat…

Uthacalthing by byl rád, kdyby diplomacie nevyžadovala, aby Tymbrimijové vysílali jako velvyslance ty nejnudnější typy. Ambasadorem byl vybrán vedle dalších kvalit i proto, že byl nudný, alespoň podle názoru těch doma.

A zdálo se, že Athaclena byla ještě horší, tak střízlivá a vážná.

Upřímně připustil, že to byla částečně i jeho chyba. To byl jeden z důvodů, proč si s sebou přivezl otcovu obrovskou sbírku pozemských komických záznamů z období před Kontaktem. Bohužel, zdálo se, že Athaclena není stále schopna porozumět jemné ironické brilantnosti těch starých pozemských komediálních géniů.

Prostřednictvím Sylthu – toho posla mrtvých, ale stále vzpomínaných osob – mu jeho dávno zesnulá žena vytrvale domlouvala, přesvědčovala ho ze záhrobí, že jejich dcera by měla být doma, kde by ji z té izolace mohli dostat její temperamentní vrstevníci.

Možná ano, pomyslel si. Ale Mathicluanna svůj pokus už měla a Uthacalthing věřil ve vlastní recept pro jejich zvláštní dceru.

Před Uthacalthinga se postavila malá šimi a předpisově se uklonila.

„Ano, madam?“ promluvil v souladu s protokolem jako první Uthacalthing. Ačkoli byl příslušníkem patronské rasy hovořícím s vazalem, velkoryse použil zdvořilý, archaický titul.

„V-vaše Excelence,“ pronesla šimi chraplavým a mírně se chvějícím hlasem. Možná to bylo vůbec poprvé, co hovořila s nepozemšťanem. „Vaše Excelence, planetární koordinátorka Oneaglová vám vzkazuje, že přípravy byly ukončeny. Ohně mohou být zapáleny. Ptá se, jestli byste nechtěl přihlížet zahájení vašeho… eee… programu.“

Uthacalthingovy oči se pobavením ještě víc rozestoupily a zvarhánkovatělá kůže mezi obočím se na okamžik napnula. Jeho „program“ si sotva zasloužil takové označení. Spíš by se to dalo nazvat záludným kanadským žertíkem připraveným pro vetřelce. Nejvýše tak dalekonosnou střelou.

Ani Megan Oneaglová nevěděla, co má ve skutečnosti za lubem. Samozřejmě, byla to škoda, ale jinak to nešlo. Protože i když se to nepodaří, což bylo pravděpodobné, pořád to stálo za zasmání. Smích mohl jeho přítelkyni pomoci projít tou dobou temna, kterou měla před sebou.

„Děkuji, desátníku,“ přikývl. „Veďte mě.“

Když vykročil za tím malým vazalem, Uthacalthing pocítil jemnou lítost nad tím, že zůstalo tolik nedoděláno. Dobrý žert vyžadoval velkou přípravu a on na to neměl dostatek času.

Kdybych tak měl dobrý smysl pro humor!

No dobrá. Kde se nám nedostává lstivosti, musíme vystačit se šlehačkovými dorty.

O dvě hodiny později byl na cestě z vládního sídla zpátky do města. Schůzka byla krátká – válečné flotily se blížily na oběžnou dráhu a přistání se dala čekat brzy. Megan Oneaglová už přesunula většinu vlády a zbývající síly na bezpečnější místo.

Uthacalthing předpokládal, že ve skutečnosti mají o trochu víc času. Útočníci nepřistanou, dokud neodvysílají své prohlášení. Vyžadovala to pravidla Institutu civilizovaného válečnictví.

Samozřejmě, právě nyní, kdy bylo Pět galaxií uvrženo do zmatků, mnohé vesmírné klany jednaly rychle a s tradicemi si moc hlavu

nelámaly. V tomhle případě by však nepřítele respektování náležitostí nic nestálo. Už zvítězil. Nyní jen zbývalo obsadit území.

Kromě toho, bitva ve vesmíru ukázala jednu věc: nyní bylo zcela jasné, že nepřítelem byli Gůbůrové.

Lidem a šimům téhle planety to moc radost neudělalo. Klan Gůbůrů patřil k nejhorším trýznitelům Země od Kontaktu. Nicméně, tihle ptačí galaktici byli pedanti, pokud šlo o dodržování pravidel. Přinejmenším podle vlastního výkladu.

Megan byla zklamaná, když odmítl její nabídku přepravy do útočiště. Uthacalthing ale měl svou vlastní loď. Každopádně se ve městě ještě musel o něco postarat. Rozloučil se s koordinátorkou se slibem, že se brzy setkají.

„Brzy“ bylo takové nádherně dvojsmyslné slovo. Jedním z důvodů, proč si cenil novoangličtiny, byla nádherná ledabylost toho jazyka vlčat!

V měsíčním světle vypadala Port Helenia ještě menší a opuštěnější než malá vystrašená vesnice, kterou v poslední době připomínala ve dne. Zima už zřejmě skončila, ale z východu stále ještě vanul ostrý vítr a prohánět seschlé listí po téměř pustých ulicích, jimiž ho teď řidič vezl zpět do rezidence. Ten vítr s sebou přinášel i jemnou vůni vlhka a Uthacalthing si představil, že cítí hory, kam se odešla ukrýt jeho dcera s Meganiným synem.

Bylo to rozhodnutí, které rodičům nepřineslo mnoho vděku.

Cestou zpět na tymbrimijskou ambasádu museli znovu projet kolem Knihovny. Řidič zpomalil, protože musel objet jiné vozidlo. Díky tomu se Uthacalthingovi naskytl nezvyklý pohled – ve světle pouličního osvětlení stál nadmíru rozlícený Thennanin vysoké kasty.

„Zastavte tady, prosím,“ přikázal náhle.

Před kamennou budovou Knihovny tiše bzučelo velké vznášedlo. Z jeho otevřené kabiny se linulo světlo, které vytvářelo na širokém schodišti, vějíř několika temných stínů. Pět jich vrhaly neošimpanzi, jejichž protáhlé siluety měly charakteristicky nadměrně dlouhé ruce. Dva ještě delší stíny se držely poněkud stranou od skupiny postav, poblíž vznášedla. Dvojice stoicky klidných, disciplinovaných Ynninů – vypadajících jako vysocí obrnění klokani – stála nehnutě, jako by byla vytesaná z kamene.

Jejich zaměstnavatel a patron, jemuž patřila nejmohutnější silueta, se tyčil nad malými Terrany. Jeho náboji podobná hlava jakoby přímo vyrůstala z hranatých, mocných ramenou a na jejím temeni vystupoval vysoký zubatý hřeben podobný chocholu přileb starořeckých válečníků.

Když Uthacalthing vystoupil ze svého vozu, uslyšel hřmotný hlas plný hrdelních sykavek.

„Natha'kl ghoom'ph? Veraich'sch hooman'vlech! Nittaro K'Anglee!"

Očividně zmatení a vystrašení šimpanzi vrtěli hlavami. Žádný z nich zjevně nerozuměl galaktické šestce. Přesto, když Thennanin vykročil vpřed, se mu malí pozemšťané rozhodně postavili do cesty v pevném odhodlání nepustit ho dál.

To hromotluckou postavu podráždilo ještě víc. „Idatess! Nittaril kollunta…"

Obrovský galaktik se okamžitě zarazil, jakmile spatřil Uthacalthinga. Jeho kožnatá zobákovitá pusa zůstala zavřena, když přešel na galaktickou sedmičku, kterou pronesl dýchacími otvory.

„Áá! Uthacalthing, ab-Caltmour ab-Brma ab-Krallnith ul-Tytlal! Zdravím!"

Uthacalthing by Kaulta poznal i ve městě přeplněném Thennaniny. Ten kolohnátský, nadmíru sebevědomý samec patřící k vysoké kastě dobře věděl, že protokol nevyžaduje, aby se při náhodném setkání používala jména všech druhů. Teď však Uthacalthing neměl jiné volby, než odpovědět stejným způsobem.

„Kault, ab-Wortl ab-Koš ab-Roš ab-Tothtún ul-Paimin ul-Rammin ul-Ynnin ul-Olumimin. Zdravím také."

Označení „ab" v té dlouhé patronymické řadě patřilo žijícím patronským rasám předcházejícím v řetězci Pozvednutí Thennaniny, přičemž ta nejstarší byla uvedena nakonec. Naproti tomu „ul" označovalo vazalské rasy, které Thennaninové sami pozvedli k rozumu a hvězdoplavectví. Kaultův národ se poslední milión let velice činil. Jeho soukmenovci se neustále vychloubali svým dlouhým druhovým jménem.

Thennaninové byli omezenci.

„Uthacalthingu! Vy jste odborník na ten přihlouplý jazyk, který

pozemšťané používají. Prosím, vysvětlete těm ignorantským, polopozvednutým tvorům, že chci projít! Potřebuji použít Knihovnu a jestli mi neuhnou, budu muset přimět jejich pány, aby je ztrestali!“

Uthacalthing pokrčil rameny v obecně užívaném gestu lítosti nad tím, že nemůže pomoci. „Dělají jen svou práci, velvyslanče Kaulte. Když je Knihovna plně vytížena potřebami planetární obrany, je přípustné omezit nakrátko přístup výlučně na nájemce.“

Kault na Uthacalthinga chvíli bez mrknutí zíral. Pak si znechuceně odfrkl dýchacími štěrbinami. „Babes,“ zamumlal si pro sebe v málo známém dialektu galaktické dvanáctky – možná si neuvědomoval, že mu Uthacalthing rozumí. „Nedospělci, jimž vládnou děti samy neschopné vládnutí a vychovávané dětinskými delikventy, kteří neplní své povinnosti!“

Uthacalthingovy oči se rozestoupily a úponky se roztančily ironií. Zformovaly přitom fsu’usturatu, který se doplňoval se smíchem.

Zatraceně dobrá věc, že Thennaninové mají empatickou citlivost kusu kamene, pomyslel si Uthacalthing novoanglicky a spěšně glyf stahoval. Z galaktických klanů zapojených do nynější vlny fanatismu byli Thennaninové míň odpudiví než většina ostatních. Někteří z nich skutečně věřili, že jednají v nejlepším zájmu těch, které si podmanili.

Bylo zřejmé, koho měl Kault na mysli, když mluvil o „delikventech“ svádějících zemský klan z cesty. Uthacalthing byl dalek toho, aby se urazil.

„Tito nedospělci létají hvězdnými plavidly, Kaulte,“ odpověděl stejným dialektem k Thennaninovu očividnému překvapení. „Neošimpanzi jsou možná nejskvělejší vazalové, jací se objevily za uplynulých půl miliónu let… S možnou výjimkou, kterou představují jejich bratranci, neodelfíni. Neměli bychom respektovat jejich zcela vážně myšlené přání splnit svou povinnost?“

Kaultův hřeben ztuhl při zmínce o druhé vazalské rase lidí. „Tymbrimijský příteli, chcete naznačit, že jste slyšel víc o té delfíní lodi? Byli nalezeni?“

Uthacalthing se cítil trochu provinile, že si s Kaultem hraje. Celkem vzato, nebyl tak špatný. Pocházel z menšinové politické frakce mezi Thennaniny, která se dokonce několikrát vyslovila pro

uzavření míru s Tymbrimiji.

Nicméně, Uthacalthing měl důvod, proč chtěl vyprovokovat zájem svého diplomatického kolegy, a proto se na takovéto setkání připravil.

„Možná jsem řekl víc, než bych měl. Prosím, zapomeňte na to. Teď mi promiňte, je mi velice líto, ale opravdu musím jít. Mám schůzku a už jsem se opozdil. Přeji vám, Kaulte, do nadcházejících dnů, abyste měl hodně štěstí a abyste přežil."

Neformálně se uklonil jako příslušník patronské rasy vůči příslušníkovi jiné patronské rasy. Uvnitř se však smál. Velice dobře znal důvod, proč Kault přišel do Knihovny. Ten Thennanin totiž mohl přijít jenom proto, že hledal jeho.

„Počkat!" zvolal Kault novoanglicky.

Uthacalthing se ohlédl. „Ano, ctěný kolego?"

„Musím…" Kault se vrátil do galaktické sedmičky. „Musím s vámi hovořit ohledně evakuace. Možná jste již slyšel o tom, že moje loď je v havarijním stavu. V této chvíli nemám transport."

Thennanin nervózně mával hřebenem. Protokol a diplomatický status byly jedna věc, ale tenhle chlapík zjevně nechtěl být ve městě, až Gůbůrové přistanou. „Proto se musím zeptat. Bude příležitost promluvit si o možnosti vzájemné výpomoci?" vysypal ze sebe spěšně.

Uthacalthing si dovolil uvažovat o tom nápadu vážně. Konec konců, jeho a Kaultův druh byly oficiálně ve válce. Po chvíli přikývl. „Buďte v mé rezidenci zítra o půlnoci. Ale pozor, ne později než nastane mictaar. A prosím, přineste si jen minimum zavazadel, moje loď je malá. Pokud toto splníte, rád vám nabízím převoz do bezpečí."

Otočil se ke své neošimpanzí řidičce. „Bylo by to jenom zdvořilé a vhodné, není-liž pravda desátníku?"

Chudák šimi zmateně zamrkala na Uthacalthinga. Byla pro tuhle práci vybrána, protože uměla galaktickou sedmičku. To ale bylo na hony vzdáleno od pronikání do tajemství, která se tu před ní odehrávala.

„A-ano, pane. Zdá se, že je laskavé udělat to."

Uthacalthing přikývl a usmál se na Kaulta. „Tady to máme, drahý kolego. Nejen správné, ale dokonce laskavé. Je dobře, když se

my, starší učíme od takovýchto moudrých, předčasně vyspělých. A bylo by dobře, kdybychom si něčím takovým, co řekla, obohatili svoje jednání, nemyslíte?“

Poprvé viděl Thennanina zamrkat. Vyzařoval z něj naprostý zmatek. Nakonec v něm však zvítězilo uvolnění nad chvilkovým podezřením, že si z něj někdo dělá blázna. Kault se Uthacalthingovi uklonil. A potom, protože ji Uthacalthing zapojil do rozhovoru, přidal krátkou, mírnou úklonu malé šimi.

„Za sssvé chráněnce a za sssebe děkuji,“ řekl neohrabanou novoangličtinou. Pak se otočil a následován oběma ynninskými vazaly nastoupil do vznášedla. Zavírající se kopule konečně zhasla ostré světlo vycházející z kabiny. Šimové, kteří stáli před vchodem do Knihovny, se nyní vděčně podívali na Uthacalthinga.

Vznášedlo se zvedlo na gravitizačním polštáři a rychle se vzdálilo. Řidička podržela Uthacalthingovi dveře jeho auta, ale on rozpřáhl paže a zhluboka se nadýchl. „Myslím, že by bylo pěkné trochu se teď projít,“ řekl jí. „Ambasáda je odtud jenom kousek. Proč si nevezmete několik hodin volna a nestrávíte trochu času s rodinou a přáteli?“

„A-ale, pane…“

„Budu v pořádku,“ řekl pevně. Uklonil se a v její prosté zdvořilosti náhle ucítil výbuch nevinné radosti. Odpověděla mu hlubokou úklonou.

Jací báječní tvorové, pomyslel si Uthacalthing, když se díval za odjíždějícím vozem. Potkal jsem několik neošimpanzů, kteří měli dokonce záblesky skutečného smyslu pro humor.

Vážně doufám, že tenhle druh přežije.

Vykročil. Brzy nechal ruch Knihovny za sebou a ocitl se v rezidenční čtvrti v sousedství. Čerstvý vítr pročistil noční vzduch, jehož příjemné aroma umocňovala temná obloha posetá třpytivými hvězdami, které byly díky ztlumenému pouličnímu osvětlení dobře viditelné.

Galaktická spirála v této chvíli vypadala jako rozsypané vřeteno diamantů. Po probíhající bitvě ve vesmíru ani stopy. Byla to příliš malá půtka na to, aby po ní zůstaly nějaké patrné známky.

Všude kolem sebe Uthacalthing vnímal zvuky, které svědčily o tom, že dnešní večer byl jiný než obvykle. V dálce zněly sirény a nad

hlavou vrčely letouny. Téměř u každého domu nebo bloku budov slyšel něčí křik. Ze všech stran se ozývaly křičící nebo mručící hlasy lidí a šimů, které byly plné frustrace a obav. Na vibrující empatické úrovni se vlny vzájemně srážely ve změť emocí. Jeho koróna se nemohla vyhnout tomu všeprolínajícímu strachu z příštího rána.

Uthacalthing se pomalu procházel matně osvětlenými ulicemi které vroubily okrasné stromy, a nesnažil se před tím vším uzavřít.

Ponořil úponky do zvířeného emocionálního toku a vytvořil nad sebou zvláštní nový glyf. Bezejmenný, hrozivý útvar se vznášel a na okamžik se dokonce zhmotnil působením neutuchající a všudypřítomné hrozby.

Uthacalthing se usmíval zvláštním druhem moudrého úsměvu. A v té chvíli by si ho asi nikdo, a to dokonce ani v té tmě, nespletl s člověkem.

Je mnoho cest… pomyslel si vychutnávaje otevřené a tak nedisciplinované nuance novoangličtiny.

Nechal tu věc, co stvořil, viset ve vzduchu a pomalu se rozpouštět a pokračoval v procházce pod hvězdnatým baldachýnem.

10

Robert

Robert se probudil dvě hodiny před úsvitem.

Chvíli mu trvalo, než se probral z dezorientace způsobené snovými pocity a představami, které se ztrácely jen pomalu. Promnul si oči, jakoby tím chtěl vyčistit hlavu od otupělé a zamlžené zmatenosti.

Vzpomněl si, že běžel. Běžel, jak se občas běhává ve snu – dlouhými plavnými skoky, při nichž se sotva dotýkal země. Kolem něj se měnily a přesouvaly matné stíny, mystéria a neúplné obrazy, které mu unikaly, i když se k nim jeho probouzející se mysl chtěla

vrátit.

Robert se podíval na Athaclenu, která spala opodál ve svém spacím pytli. Její tymbrimijský porost hlavy, který vytvářel hnědou jemnou kožešinovou přilbu, byl zvednutý. Stříbrné úponky její koróny se mírně vlnily, jako kdyby zkoumaly či pátravě osahávaly něco neviditelného v prostoru kolem hlavy.

Vzdechla a velice hlubokým hlasem pronesla několik vět v rychlém, vysoce sylabickém tymbrimijském dialektu galaktické sedmičky.

Robert si uvědomil, že to možná vysvětlovalo ty jeho zvláštní sny. Musel nějak zaznamenat ty její! Chvíli se díval na úponky a pak překvapeně zamrkal. Na okamžik mu připadalo, jako kdyby tam něco bylo. Jako kdyby se to vznášelo přímo nad tou mimozemskou dívkou. Bylo to jako… jako…

Robert se zamračil a potřásl hlavou. Nebylo to podobné vůbec ničemu. Zdálo se, že samotná snaha srovnat to s něčím známým tu věc zahnala, a to i když se na to snažil soustředit.

Athaclena si opět povzdechla a otočila se. Její koróna klesla. Světélkování v šeru zmizelo.

Robert vyklouzl ze spacáku a chvíli šmátral po botách, než vstal. Neviděl, spíš tušil cestu kolem čnějícího kamene, pod nímž se utábořili. Hvězdy mu na pěšinu mezi kamennými monolity moc nesvítily.

Vyšel na skalnatý výčnělek, z něhož měl výhled na pás hor, který ležel západním směrem, a na severní pláně po pravici. Pod hřebenem, na němž stál, se táhlo mírně zčeřené moře temného lesa. Jeho stromy naplňovaly vzduch vlhkou těžkou vůní.

Sedl si na zem a zády se opřel o kámen. Pokusil se přemýšlet.

Kdyby tak tenhle výlet byl jen výpravou za dobrodružstvím. Idylická epizoda v Mulunských horách ve společnosti mimozemské krásky. Nemohl se však zbavit pocitu provinění. Neměl by tu být. Ve skutečnosti by měl být se svými spolužáky – se svou jednotkou domobrany – a čelit problémům po jejich boku.

Ale nebylo tomu tak. Kariéra jeho matky znovu zasáhla do jeho vlastního života. Nebylo to poprvé, co Robert zatoužil, aby nebyl synem politika.

Pozoroval hvězdy třpytící se v tazích kolem dvou spirálních ra-

men galaxie.

Možná kdyby v dosavadním životě ke mně byl osud méně příznivý, byl bych nyní lépe připraven na to, co má přijít. Dokázal bych lépe zvládnout zklamání. To nesouviselo jenom s tím, že byl synem planetární koordinátorky, přes všechny ty výhody, které to s sebou přinášelo.

Bylo to něco víc.

Po celé dětství si uvědomoval, že zatímco jiní chlapci zakopávali a dělali si modřiny a boule, on měl dar šikovnosti, schopnosti vyhýbat se pádům a ránám. Zatímco se většina vrstevníků nemotorně a s potížemi protápala do dospělosti a sexuality, on vklouzl do tělesné rozkoše a popularity tak snadno, jako když se obouvají rozchozené boty.

Jeho matka – a také otec Sam Tennace, pokaždé když se vrátil z vesmírných cest a pobýval na Garthu – vždycky zdůrazňovala, že by měl sledovat vztahy mezi svými vrstevníky a nenechávat věci jen tak pasivně plynout, přijímat je jako jednou provždy dané.

Později si opravdu začal uvědomovat, že v každé věkové skupině je několik jedinců podobných jemu, pro které je vyrůstání tak nějak snazší. Lehce procházeli močály dospívání, zatímco všichni ostatní se pachtili a byli štěstím bez sebe, když se jim náhodou podařilo najít kousek pevné půdy pod nohama. A zdálo se, že hodně z těchto obdařených přijímalo svůj šťastný osud jako znamení, že jsou Bohem vyvolení. To samé platilo i o nejoblíbenějších dívkách. Neměly schopnost vcítit se do trampot normálních dětí, mít s nimi soucit.

Pokud jde o Roberta, nikdy nestál o pověst playboye. Časem to ale přišlo, téměř proti jeho vůli. Kdesi hluboko v něm rostla obava, kterou pečlivě tajil, pověrčivá představa, s níž se nikomu nesvěřil. Držel vesmír všechny věci v rovnováze? Ubíral, aby kompenzoval to, že někde něco dal? Kult Infi byl považován za žert hvězdoplavců, ale čas od času se zdálo, jakoby Štěstěna v něčem skutečně měla prsty.

Bylo pošetilé domnívat se, že metoda pokusů člověka jen utužuje a automaticky ho dělá moudrým. Znal mnoho takových, kteří byli hloupí, arogantní a podlí bez ohledu na to, co přetrpěli.

Přesto…

I on, stejně jako mnoho jiných lidí, občas záviděl slušným přizpůsobivým a nezávislým Tymbrimijům. Podle galaktických měřítek to byla mladá rasa, ve srovnání s lidstvem však stará a velice moudrá. Lidé dospěli ke skutečnému rozumu, k míru a k vědeckému pochopení mysli teprve generaci před Kontaktem. V pozemské společnosti stále ještě existovalo mnoho nepravostí, které bylo třeba vyřešit. Naproti tomu Tymbrimijové vypadali, že znají sami sebe velice dobře.

Je to hlavní důvod, proč mě Athaclena přitahuje? Symbolicky vzato je starší a chytřejší. To mi dává příležitost, abych byl nešikovný a chybující a abych si tu roli užíval.

Všechno to bylo tak zmatené a Robert si dokonce nebyl jistý ani svými vlastními pocity. Tady v horách ho to s Athaclenou moc bavilo a za to se styděl. Měl matce za zlé, že ho sem poslala, ale zároveň se kvůli tomu cítil provinile. Kdybych tak jenom mohl bojovat! Konec konců, bojovat bylo jasné, přímočaré a snadno pochopitelné. Bylo to staré, jednoduché a hodné cti.

Robert rychle vzhlédl. Mezi hvězdami na okamžik jasně vzplál světelný bod. Po chvíli explodovaly ještě dva a pak další. Svítily ostře zářivě dost dlouho na to, aby zaznamenal jejich pozice.

Ten vzorec byl příliš pravidelný na to, aby byl náhodný… dvacet stupňů nad rovníkem, od Sfingy až k Batmanovi, kde rudá planeta Tlúna zářila uprostřed opasku tohoto dávného komiksového hrdiny.

Už je to tady. Zničení stacionární družicové sítě se očekávalo, nicméně vidět to ve skutečnosti, bylo děsivé. Samozřejmě to znamenalo, že přistání nepřítele již nebude dlouho trvat.

Na Roberta padla tíha. Doufal jenom, že moc jeho přátel mezi lidmi a šimy nezemřelo.

Nikdy jsem nezjistil, jestli za něco opravdu stojím, když jde do tuhého. A teď už to možná ani nezjistím.

V jedné věci byl však rozhodnutý. Udělá to, čím byl pověřen – doprovodí mimozemského civilistu do hor, do předpokládaného bezpečí. Tuhle noc, zatímco Athaclena spala, musel provést jeden úkol. Tiše se vrátil k jejich vakům, z levé spodní kapsy vyndal radiovou

vysílací soupravu a ve tmě ji začal rozebírat.

Byl v polovině práce, když ho další nenadálý záblesk na východní straně temné oblohy přiměl, aby vzhlédl. Jasně zářící těleso letělo napříč třpytící se hvězdnou kopulí a zanechávalo za sebou protáhlou žhavou stopu. Něco velkou rychlostí padalo a při vstupu do atmosféry vzplálo. Střepy války.

Robert se postavil a sledoval, jak ten umělý meteor s ohnivým ohonem křižuje nebe. Zmizel za vrcholky kopců ne víc než dvacet kilometrů daleko. Možná to bylo i mnohem blíž.

„Bůh s tebou," zašeptal neznámému bojovníkovi, jehož loď to musela být. Neměl strach, že by žehnal svému nepříteli, protože bylo zcela jasné, kdo dnes v noci potřeboval pomoc a ještě na dlouhou dobu potřebovat bude.

11
Galaktici

Suzerén Náležitosti se po můstku vlajkové lodi pohyboval krátkými poskoky. Užíval si potěšení z chůze, zatímco gůbůrští a kwackští vojáci mu uhýbali z cesty.

Možná to bylo nadlouho naposledy, co se mohl těšit z takhle volné chůze. Poté, co okupační síly přistály, nebude moci položit nohu na „zem" po mnoho miktaarů. Dokud nebude zajištěna náležitost a dokončena konsolidace, nemůže vstoupit na půdu téhle planety, která teď leží přímo před postupující armádou.

Na dva ostatní vůdce invazních sil – Suzeréna Pokladu a Bdělosti a Suzeréna Paprsku a Drápu – se toto omezení nevztahovalo. To bylo v pořádku. Úřednictvo a ozbrojené síly měly svoje vlastní funkce. Ale Suzerén Náležitosti měl za úkol dohlížet na vhodnost chování gůbůrské expedice. A aby jej mohl splnit, musel na ostatní shlížet shůry.

Kdesi na druhé straně můstku bylo slyšet stěžování Suzeréna Pokladu a Bdělosti. Lidé ve svém lítém, byť malém odporu způsobovali invazním silám nečekané ztráty. V této nebezpečně době poškozovala věc Gůbůrů každá vyřazená loď.

Hloupé, krátkozraké stěžování, pomyslel si Suzerén Náležitosti. Materiální škody, způsobené lidským odporem, byly daleko méně závažné než škody etické a právní. Protože ten krátký boj lidí byl tak tvrdý a účinný, nešlo ho jen tak ignorovat. Musel se využít k vlastnímu prospěchu. Ta pozemská vlčata zaznamenávala přímo při akcích svůj odpor proti přicházející gůbůrské síle. Neočekávaně se přitom úzkostlivě držela Protokolů vedení války.

Mohou být víc než jen chytrá zvířata…
Víc než jen zvířata…
Možná by oni i jejich chráněnci měli být prostudováni…
Prostudováni… zzúúún

Ten odpor malé pozemské flotily znamenal, že Suzerén bude muset zůstat nahoře přinejmenším po celou úvodní část okupace. Nyní bude muset najít nějaké ospravedlnění, nějaký důvod vést válku, na jehož základě Gůbůrové učiní prohlášení k Pěti galaxiím, ve kterém veřejně oznámí neplatnost udělení pronájmu Garthu pozemšťanům.

Dokud se tak nestane, platí Válečná pravidla a Suzerén Náležitosti věděl, že při jejich vyžadování bude mít konflikty s ostatními dvěma veliteli. Svými budoucími milenci a konkurenty. Správná politika vyžadovala, aby mezi nimi bylo napětí, a to i za případnou cenu, že některý ze zákonů, jejichž respektování měl kněz prosazovat, bude shledán hloupým a bude zrušen.

Ó běhu dění, může se tak stát brzy…
Brzy, až budeme zbaveni pout pravidel… zzúúún
Brzy, až Změna odmění ctnostné…
Až se Prapředci vrátí… zzuuun

Suzerén si protřepal pernatý kabát a poručil jednomu ze svých

lazebníků, ochmýřenému, vyrovnaně klidnému Kwackovi, aby přinesl vyfoukávač peří a další náčiní na jeho úpravu.

Ti pozemšťané klopýtnou…
Oni nám dají ospravedlnění… zzúúún

12
Athaclena

To ráno bylo Athacleně jasné, že se předchozí noci něco stalo. Ale když se vyptávala, Robert toho moc neřekl. Jeho primitivní, ale účinný empatický štít jí znemožnil pokusit se o kennování.

Athaclena se snažila necítit uražená. Konec konců, její lidský přítel se teprve začal učit, jak používat svůj skromný talent. Nemohl znát to množství jemných způsobů, jak může empatik dát najevo, že chce soukromí. Robert jenom věděl, jak úplně zavřít dveře.

Snídaně proběhla v tichosti. Když Robert něco řekl, její odpovědi byly jednoslabičné. Bylo to logické. Athaclena mohla chápat jeho opatrnost, ale na druhou stranu žádné pravidlo jí nepřikazovalo, že musí být společenská.

Toho rána mraky klesly až na hřebeny kopců, kde je prořezávaly řady zubatých kamenů. Byla to strašidelná, nic dobrého nevěstící scenérie. Stoupali skrz cáry studené mlhy stále výš po srázech předhůří Mulunských hor. Vzduch byl klidný, ale měl v sobě jakési nedefinovatelné napětí, které Athaclena nedokázala určit. Přitahovalo to její mysl a samovolně vyvolávalo staré vzpomínky.

Vzpomněla si, jak doprovázela matku do severních hor na Tymbrimu – jely na hřbetech gurvalů stezkou, která nebyla o moc širší než tahle –, aby se zúčastnily obřadu Pozvedání Tytlalů.

Uthacalthing byl pryč na nějaké diplomatické misi a nikdo stále nevěděl, jaký typ dopravy bude její otec moci použít pro zpáteční

cestu. Byla to nanejvýš důležitá otázka, protože pokud byl s to letět celou cestu hyperprostorovou úrovní A a použít přechodové body, mohl se vrátit domů do sta dnů a možná i dříve. Kdyby musel cestovat úrovní D – nebo dokonce snad normálním prostorem – mohl by být pryč po zbytek jejich přirozeného života.

Diplomatická služba se vždy snažila informovat rodiny svých pracovníků, jakmile byla tato záležitost jasná, v tomto případě jí to však trvalo příliš dlouho. Athaclena a její matka začaly budit veřejné pohoršení, protože všude kolem sebe šířily nepříjemné úzkostlivé chvění. V té době jim bylo zdvořile naznačeno, že by měly na nějakou dobu opustit město. Služba jim nabídla možnost na místě sledovat další rituál zástupců Tytlalů na jejich dlouhé cestě přechodu k Pozvednutí.

Robertův neproniknutelný mentální štít jí připomněl, jak Mathicluanna přísně střežila svou bolest celou tu pomalou jízdu purpurově zamrzlými horami. Matka s dcerou spolu skoro vůbec nepromluvily, když projížděly rozlehlou divokou krajinou a nakonec dorazily na travnatou pláň dávného kotlovitého kráteru sopky. Nedaleko osamoceného pravidelného pahorku stál chomáč jasně barevných přístřešků, u něhož se shromažďovaly tisíce Tymbrimijů, aby se staly svědky obřadu Přijetí a Volby Tytlalů.

Přišli i pozorovatelé z mnoha vzdálených vesmírných klanů – Synthianů, Kantenů, Mrgh’41uargiů – a samozřejmě spousta uřehtaných lidí.

Pozemšťané se promísili se svými tymbrimijskými spojenci kolem stolů s občerstvením a udělali z této události hlučné a bouřlivé veselí. Pamatovala si svůj tehdejší pohrdavý postoj vůči těm tvorům. Byla jsem skutečně takový snob? napadlo Athaclenu.

Opovržlivě ohrnula nos nad tím hlukem, který lidé dělali svým hlasitým, plným smíchem. Bylo jich všude plno, naparovali se a chlubili svými vyboulenými svaly. Dokonce i jejich ženy vypadaly jako karikatury tymbrimijských vzpěračů.

Samozřejmě, Athaclena tehdy ještě ani nezačala s dospíváním. Nyní si zpětně vzpomínala, že Tymbrimijové se veselili a hýřili úplně stejně jako lidé, chaoticky rozhazovali rukama a vzduch prozařovali krátkými, jiskřivými glyfy. Nakonec, byl to velký den, neboť

Tytlalové si měli „vybrat“ své ochránce a nové patrony Pozvednutí.

Pod barevnými přístřešky se tehdy bavili nejrůznější hodnostáři. Bohužel, zastoupeni nemohli být přímí patroni Tymbrimijů, Caltmourové, protože tragicky vymřeli. Ale jejich barvy a znaky byly čestně vystaveny, vždyť oni dali Tymbrimijům dar myšlení.

Přítomní byli poctěni delegací štěbetavých Brmů na stéblovitých nohách, kteří kdysi dávno pozvedli Caltmoury.

Athaclena si vzpomínala, jak zalapala po dechu a její koróna zapraskala překvapením, když vysoko na rituální hoře spatřila jinou, ohnutou postavu v temně hnědém plášti. Byl to Krallnith! Svého zástupce vyslala nejstarší rasa v linii jejich patronů! Krallnithové teď už byli téměř ustrnulí, většinu svého mizejícího entuziasmu věnovali zvláštním formám meditace. Všeobecně se předpokládalo, že již mnoho epoch existovat nebudou. Bylo velkou ctí, že byl jeden z nich přítomen a nabídl své požehnání nejmladšímu členovi celého klanu.

Ovšem středem pozornosti byli sami Tytlalové. I když měli na sobě krátké stříbřité róby, vypadali spíš jako pozemští tvorové nazývaní vydra. Tytlalští legáti doslova zářili hrdostí, když se připravovali na svůj nejnovější rituál Pozvedání.

„Podívej,“ ukázala Athaclenina matka. „Tytlalové si zvolili za svého představitele básníka Sustruka. Vzpomínáš si Athacleno, jak jsme se s ním seznámili?“

Přirozeně si to pamatovala. Sustruk navštívil jejich domov ve městě před necelým rokem. Uthacalthing přivedl toho tytlalského génia s sebou domů, aby ho seznámil se ženou a dcerou krátce před tím, než odletěl na novou misi.

„Sustrukova poezie je prostoduché, kostrbaté veršování,“ zabručela Athaclena.

Mathicluanna se na ni ostře podívala. Potom se rozkývala její koróna. Glyf, který se vytvoril, byl sh’cha’kuon, temné zrcadlo, jež umí nastavit jenom vlastní matka. Athaclena spatřila odraz své zloby, na němž bylo jasně vidět, z čeho to popuzení pramení. Zahanbeně se odvrátila.

Nebylo čestné vyčítat tomu chudákovi Tytlalovi, že jí připomněl jejího nepřítomného otce.

Ceremoniál byl skutečně krásný. Glyfový sbor Tymbrimijů z

kolonie na Juthtathu předvedl „Apoteózu Lerensiny“ a dokonce i korónyprostí lidé zírali s otevřenou pusou v úctě, neboť zjevně kennovali některé z těch složitých vznášejících se harmonií. Jen drsní, nepřístupní thennaninští vyslanci vypadali, že nic nevnímají, a nezdálo se, že by jim to nějak vadilo.

Pak brmský pěvec Kuff-Kuff't procítěně zapěl starodávný atonální chvalozpěv na Prapředky.

Těžký okamžik pro Athaclenu nadešel, když ztichlé auditorium poslouchalo skladbu, kterou speciálně pro tuto příležitost složil jeden z dvanácti Velkých snílků Země, velryba jménem Pět bublajících spirál. I když velryby nebyly oficiálně myslící bytosti, požívaly vážnosti. To, že pobývaly na Zemi pod péčí lidských vlčat, byla další příčina nevraživosti některých z nejkonzervativnějších galaktických klanů.

Athaclena si vzpomínala, jak si sedla na zem a zakryla si uši, zatímco se všichni ostatní šťastně pohupovali v té děsivé hudbě kytovců. Jí to znělo hůř než zvuk bortících se domů. Mathicluannin pohled jí prozradil velkou starost. Moje podivná dcero, co jenom s tebou máme dělat?

Alespoň, že ji matka na veřejnosti neuvedla do rozpaků a nepokárala ji nahlas, ani glyfem.

K Athaclenině úlevě skladba konečně dospěla k závěru. Řada byla na tytlalské delegaci, nadešel čas Přijetí a Volby.

Delegace vedená velkým básníkem Sustrukem předstoupila před netečně stojícího krallnithského hodnostáře a hluboce se uklonila. Potom učinila gesto poddanství také vůči brmským zástupcům. Následovalo zdvořilé vyjádření podřazenosti vůči lidem a vůči ostatním cizím návštěvníkům třídy patronů.

Tymbrimijskému Mistru Pozvednutí se dostalo projevu nejhlubší úcty nakonec. Sustruk a jeho ceremoniální partnerka, tytlalská vědkyně jménem Kihimik, vystoupili před ostatní členy delegace, kteří je vybrali jako spojený pár reprezentující celou rasu. Střídavě odpovídali, když Mistr Pozvednutí četl seznam formálních otázek a pak slavnostně zapisoval jejich odpovědi.

Nato byl pár podroben zkoušce Kritiků z galaktického Institutu Pozvednutí.

Do této chvíle šlo jen o formální podobu Čtvrtého stupně Zkoušky inteligence. Nyní však přišlo další úskalí, na němž mohli Tytlalové klopýtnout.

Jedním z galaktiků, kteří zaměřovali na Sustruka a Kihimik svou zkoumavou pozornost, byla příslušnice druhu Soro… Sorové nebyli přátelští vůči Athaclenině klanu. Možná tahle Soro hledala záminku, jakoukoli záminku, aby zahanbila Tymbrimije odmítnutím jejich chráněnců.

Pod sopečnou kotlinou bylo nenápadně zakopáno zařízení, které Athacleninu rasu stálo velmi mnoho. Tytlalové museli projít zkouškou celé aliance Pěti galaxií. Bylo již dost toho, nač mohli být hrdí, ale i určitý potenciál pro ponížení.

Sustruk a Kihimik samozřejmě prošli snadno. Hluboce se uklonili před každým zkoušejícím příslušníkem cizí rasy. Pokud byla Soro zklamána, nedala to na sobě nijak znát.

Delegace chlupatých a krátkonohých Tytlalů pomalu vyšla na vrchol pahorku, kde vstoupila do vyznačeného kruhu. Tam začala společně zpívat a kolébat se oním zvláštním uvolněným způsobem, tak příznačným pro tvory z jejich domovské planety – ladem ležícího světa, v němž se sami vyvinuli do předstupně stádia myslících bytostí. Pak je objevili Tymbrimijové a přijali je k dlouhému procesu Pozvedání.

Technici vyladili zesilovač, který zobrazí všem shromážděným ale i miliardám na dalších světech, volbu Tytlalů. Pod pahorkem v podzemí se ozvalo hluboké hučení spuštěných přístrojů.

Teoreticky se mohli tvorové rozhodnout, že odmítnou své patrony a vůbec se vzdají Pozvednutí, ale platilo kolem toho tolik pravidel a tolik omezení, že to v praxi téměř nikdy nebylo připuštěno. Tak či onak, toho dne se nic takového neočekávalo. Tymbrimijové měli vynikající vztahy se svými chráněnci.

Přesto když se rituál Přijetí blížil k závěru, dav zaplavil šum a nervózní pokašlávání. Pohupující se Tytlalové vydali sténavý zvuk a v zesilovači začalo narůstat hluboké hučení. Nad hlavami přítomných se objevil holografický obraz a zástup zaburácel smíchem a souhlasem. Byl to tymbrimijský obličej a samozřejmě ho každý hned poznal. Patřil Oshoyoythuně, vyhlášené šprýmařce z města Foyon, kte-

rá k některým svým žertům přibrala jako pomocníky několik Tytlalů.

Bylo přirozené, že Tytlalové potvrdili jako své patrony Tymbrimije, ale tím, že vybrali právě Oshoyoythunu jako svůj symbol, šli ještě dál! Dali tím najevo, jak moc to pro ně znamená, jak jsou hrdi na příslušnost k tomuto klanu.

Když se oslavné výkřiky a smích utišily, zbývala už jenom poslední věc k ukončení ceremoniálu – výběr Průvodce, tedy výběr druhu, který bude hovořit za Tytlaly během příští fáze jejich Pozvedání. Lidé to ve svém podivném jazyce nazývali pozvedávací porodní bába.

Průvodce musel být z rasy nepatřící k tymbrimijskému klanu. A přestože tato funkce měla spíš ceremoniálních charakter, Průvodce mohl legálně zasáhnout ve prospěch vazalské rasy, jestliže se zdálo, že proces Pozvedání zabředl do potíží. Špatná volba v minulostí již nejednou přinesla hrozné problémy.

Nikdo neměl tušení, jakou rasu Tytlalové zvolili. Toto bylo jedno z mála rozhodnutí, které jim museli ponechat i ti nejvlezlejší patroni, jakými byli Sorové.

Sustruk a Kihimik znovu zapěli a Athaclena, přestože stála úplně vzadu za celým zástupem, pocítila nějaké tušení vycházející z těch malých chlupatých vazalů. Ti raráškové upekli nějakou čertovinu, to bylo jisté!

Dav se znovu rozechvěl, zesilovač se opět rozhučel a holografické projektory vytvořily nad horskými hřebeny modré mlhavo. A v něm se vznášely nějaké nejasné stíny, které se mrštně pohybovaly dopředu a dozadu v jakoby zezadu osvětlené vodě.

Athaclenina koróna nic nemohla zjistit, protože šlo o čistě vizuální zobrazení. Když se ozvaly výkřiky překvapení z prostoru, kde se shromáždila většina pozemšťanů, přepadla ji na lidi zlost kvůli jejich ostřejšímu vidění. Tymbrimijové všude kolem ní užasle vstávali a zírali. Potom se i ona s matkou připojily k ostatním v nevěřícím ohromení.

Jedna z těch matných postav se vyhoupla do popředí, strnula a na přihlížející se šibalsky zakřenila dlouhým úzkým úsměvem, který odhalil bílé, jako jehlice ostré zuby.

Šokované auditorium zahalilo naprosté ticho, které se vleklo ne-

konečné vteřiny. Pro všechnu Infi ve hvězdných hlubinách! Nikdo nečekal, že si Tytlalové vyberou delfíny!

Galaktičtí hosté úžasem oněměli. Neodelfíni… druhá vazalská rasa na Zemi byla nejmladší známou myslící rasou ve všech pěti galaxiích – dokonce mnohem mladší než sami Tytlalové! To bylo neslýchané. To bylo úžasné.

To bylo…

To bylo vtipné! Tymbrimijové propukli v jásot. Jejich smích postupně rostl a nabýval na síle. Jejich koróny vytřpytily vzhůru jediný společný glyf souhlasu tak mocně, že dokonce i thennaninský velvyslanec zamrkal a vypadal, že si něčeho všiml. Když lidé viděli, že je jich spojenci se necítí uraženi, přidali se k veselí, smáli se a vzájemně se velkou silou plácali do rukou. Kihimik a většina ostatních shromážděných Tytlalů přijali chválu od svých patronů noblesní úklonou. Byli to dobří chráněnci, zřejmě si dali velkou práci, aby v tento důležitý den přišli s takovým parádním žertem. Jenom Sustruk stál ztuhle v pozadí a stále se třásl od velkého napětí.

Všude kolem Athacleny se vzdouvaly vlny souhlasu a veselí. Slyšela také smích své matky, která se připojila k ostatním.

Ale Athaclena se otočila a prodírala se ven z toho jásajícího davu. Když se pak konečně dostala na volný prostor, rozběhla se pryč.

S vypětím všech sil, s plným proudem gheer utíkala dál a dál, dokud neminula okraj kotliny a neskočila z cesty do úkrytu, aby se dostala mimo dohled a doslech. Tam se s pohledem na překrásné Údolí dlouhých stínů zhroutila na zem otřesena vlnami enzymatické reakce na fyzické vypětí.

Ti strašní delfíni…

Od toho dne se nikdy nikomu nesvěřila s tím, co spatřila v oku toho zobrazeného kytovce. Ani své matce, ani svému otci nikdy neřekla tu pravdu… že s tím promítaným hologramem hluboce vnímala nějaký glyf, který vycházel ze Sustruka, z toho tytlalského poety.

Ti všichni přítomní si mysleli, že jde o velký žert, o báječné šibalství. Byli přesvědčení, že vědí, proč si Tytlalové vybrali nejmladší pozemskou rasu za své Průvodce – aby uctili svůj klan velkým a neškodným vtipem. Zvolením delfínů podle všeho chtěli říct, že nepotřebují žádného ochránce, že bez výhrady milují a ctí své tymbrimij-

ske patrony. Kromě toho vybráním druhé rasy lidských chráněnců popíchli ty těžkopádné, staré galaktické klany, kterým se nelíbilo přátelství Tymbrimijů s vlčaty. Bylo to skvělé gesto. Výborné.

Byla snad Athaclena jediná, kdo viděl hlubší pravdu? Bylo to možné? Nyní, mnoho let poté na vzdálené planetě se Athaclena otřásla, když si na ten den vzpomněla.

Byla jediná, kdo pochopil Sustrukovo trojsouznění smíchu, bolesti a pocitu zmaru? Básník zemřel jen několik dní po této události a své tajemství si vzal do hrobu.

Vypadalo to, že jediná Athaclena vycítila, že ceremoniál nebyla žádná legrácka a že Sustrukovo zobrazení nevyšlo z jeho myšlenek, nýbrž z Času! Tytlalové si skutečně vybrali své ochránce a ta volba byla míněna naprosto vážně.

Teď, když od oné události uplynuly roky, se společenství pěti galaxií ocitlo ve víru zmatků a bouří kvůli jistému objevu, který učinila jistá vazalská rasa – ta vůbec nejmladší. Delfíni.

Ach pozemšťané, povzdechla si v duchu, když stoupala za Robertem do Mulunských hor. Co jste to udělali?

Ne, to nebyla ta správná otázka.

Co jen to chcete, aby se stalo?

Téhož dne odpoledne dospěla dvojice poutníků k příkré stráni porostlé plátovým břečťanem. Jihovýchodní svah hřebenu byl pokryt plání rostlin se širokými, velice hladkými klobouky, které se vzájemně překrývaly jako zelené šupiny na boku nějakého obrovského dřímajícího zvířete. Cesta do hor byla zablokovaná.

„Vsadím se, že ti teď vrtá hlavou, jak se přes tohle dostaneme dál," ozval se Robert.

„Ten svah vypadá zrádně," zkusila to Athaclena. „A táhne se daleko na obě strany. Myslím, že se musíme vrátit."

Tušila ale, že Robert nějaké řešení má, takže její návrh je zbytečný. „Jsou to úžasné rostliny," řekl a dřepl si k jednomu z plátů, které vypadaly jako prohnutý štít o průměru kolem dvou metrů. Vzal za jeho okraj a prudce s ním škubl. Plát se odchlípl od pevně držícího podkladu a Athaclena viděla, že je ve svém středu držen tuhým, ale pružným kořenem. Přiskočila, aby Robertovi pomohla, a přitom

přemýšlela, co má za lubem.

„Téhle kolonii břečťanů raší nová generace pláství klobouků každých několik týdnů, přičemž nová vrstva překryje tu předchozí," vysvětloval Robert, zatímco se všemi silami snažil co nejvíc odtáhnout plát od žilnatého kořenu.

„Na podzim vykvetou poslední vrstvy, které jsou velmi tenké. Ty se pak odlomí a v silném zimním větru se vznesou na oblohu. Jsou jich milióny. Je to fakt nádherná podívaná – obrovské množství duhově zbarvených věciček plujících pod mraky. I když to může být nebezpečné pro letce."

„Takže jsou to semena?" zeptala se Athaclena.

„No, vlastně jsou to nosiče zárodků. Ale většina těchhle pouzder, která na začátku zimy zasypou Sind, je sterilní. Vypadá to, že břečťany opyloval nějaký tvor, který byl během řádění Bururalliů vyhuben. Další problém, s nímž se musejí vypořádat týmy ekologické obnovy Garthu.

Teď na jaře jsou rané plástve tuhé a pevné. Zabere to trochu času, než se podaří nějakou odříznout."

Robert vytáhl nůž a zajel s ním pod plát, aby odřízl tuhá vlákna, která ho držela. Kořen nečekaně povolil, takže vší silou tahající Athaclena spadla na záda a velká deska klobouku se svalila na ni.

„Jejda! Promiň, Cleny." Cítila, jak se Robert snaží zadržet smích, když jí pomáhal dostat se zpod těžkého plátu. Jako malej kluk… pomyslela si.

„Jsi v pořádku?"

„Jo, jsem," odpověděla trochu příkře a oprášila se. Vnitřní strana plástve vypadala jako mělká mísa, jejímž středem se táhne vystouplý spletenec roztřepených, lepkavých vláken.

„Fajn. Tak mi to, prosím tě, pomoz přenést támhle na ten výběžek u srázu."

Písčitý ostroh, kam chtěl plást dostat, obklopoval břečťan ze tří stran. Společnými silami přenesli oddělený těžký plát až k ostrému okraji prudkého zeleného svahu a položili ho vnitřní stranou nahoru.

Potom Robert chvíli vnitřek upravoval. Když skončil, vstal a pohledem své dílo zkontroloval. „To bude dobrý," schválil si vykonanou práci a jakoby zkusmo na klobouk šlápl. „Tvůj táta chtěl,

abych ti ukázal všechno, co na Garthu znám. Podle mě by školení bylo rozhodně neúplné, kdybych tě nenaučil jezdit na plátovém břečťanu.“

Athaclena zvedla překvapeně zrak od převráceného plátu na zemi a rozhlédla se po moři klobouků všude kolem. „Ty myslíš…“ Ale Robert už skládal jejich výbavu na nový dopravní prostředek. „To nemůžeš myslet vážně.“

„On si nedělá legraci,“ odpověděla si hned s povzdechem. Dost jí vadilo, že si otec a její přátelé doma o ní mysleli, že je příliš upjatá, opatrná. Nemohla odmítnout nějakou výzvu tohohle člověka. „No dobře, Roberte, ukaž mi, jak se to dělá.“

Robert vstoupil do klobouku a zkusil jeho rovnováhu. Pak na ní mávl, aby se k němu přidala. Vstoupila do té houpající se věci a sedla si, kam jí Robert ukázal – před něj na silný centrální pramen vláken.

A pak se to stalo znovu, její koróna se vzrušením rozvlnila. Athaclena cítila něco, co ji přimělo chytit se prudce okrajů plátu, který tak rozkymácela.

„Hej! Dej pozor, jo? Málem jsi nás převrátila!“

Athaclena ho chňapla za ruku, zatímco svými smysly propátrávala údolí pod nimi. Všude kolem obličeje mu tancovaly její tenké úponky. „Zase to kennuju. Je to tam dole, Roberte. Někde v lese.“

„Co? Co je tam dole?“

„Bytost, kterou jsem kennovala předtím! Něco, co nebylo ani člověk, ani šimpanz. Bylo to asi tak velké, ale přece jiné. A je to plné Potenciálu!

Robert si zastínil oči. „Kde? Kterým směrem?“

Athaclena se soustředila. Snažila se ten letmý dotek emocí lokalizovat.

„Je… je to pryč,“ vydechla nakonec.

Z Roberta vyzařovala nervozita. „Seš si jistá, že to nebyl jenom nějaký šim? V těchhle horách je jich plno, především ochránců přírody.“

Athaclena vypustila glyf palang. Potom si ale uvědomila, že není pravděpodobné, aby si Robert všiml té třpytivé esence nespokojenosti. Pokrčila proto rameny, aby tak dala alespoň přibližně najevo to, co chtěla.

„Ne, Roberte. Už jsem potkala mnoho neošimpanzů, nepamatuješ se? Tvor, kterého jsem cítila, byl jiný! Jednak bych přísahala, že není plně inteligentní. A pak, cítila jsem smutek, skrytou sílu…“

Náhle se Athaclena vzrušeně obrátila k Robertovi. „Mohl by to být nějaký Garthling? Rychle, pospěšme si! Možná se nám podaří dostat blíž!“ Posadila se na své místo a nedočkavě na Roberta pohlédla.

„Hmmm, to je ta proslulá tymbrimijská adaptabilita,“ povzdechl si Robert. „Najednou jsi celá nedočkavá, kdy už vyrazíme. A já jsem doufal, že na tebe udělám dojem a trochu tě pozvednu divokou jízdou.“

Kluci, pomyslela si znovu a zavrtěla hlavou. Jak si něco takového můžou myslet, byť i v legraci?

„Nech toho vtipkování a ať už jsme pryč,“ houkla na něj.

Sedl si za ni a Athaclena se pevně chytila jeho kolen. Její úponky se mu míhaly před obličejem, ale nestěžoval si. „Tak dobře, jdeme na to.“

Když se odrazil a deska se rozjela, obklopilo ji jeho dráždivé mužské aroma.

Robertovi se náhle vrátily vzpomínky z dětství. Stačilo jen, aby jejich provizorní dopravní prostředek nabral rychlost a začal drncat a nadskakovat na kluzkých vypouklých kloboucích. Athaclena mu pevně stiskla kolena, její smích byl vyšší a zvonivější než smích lidských dívek.

Robert se také rozpustile smál a halekal a když se při řízení šíleně poskakujících břečťanových saní nakláněl na jednu a na druhou stranu, pevně ji držel.

Když jsem takhle jel naposledy, muselo mi být tak jedenáct.

Každý skok, každé drcnutí mu rozbušilo srdce. Ani gravitační jízda v zábavním parku se tomuhle nevyrovnala! Pokaždé, když nadskočili, chvíli letěli vzduchem a pak zase pružně dopadli, Athaclena radostně zavýskla. Její koróna se změnila v rozvířenou změť stříbřitých vláken, v níž to vzrušením jiskřilo.

Jenom doufám, že jsem nezapomněl, jak se tahle věc řídí.

Možná to bylo tím, že už vyšel ze cviku, nebo přítomností

Athacleny, kvůli jejíž blízkosti se nemohl pořádně soustředit. Každopádně, Robert zareagoval trochu pozdě, když se jim v cestě náhle objevil pahýl nějakého stromu – pozůstatek lesa, který kdysi na tomto svahu rostl.

Athaclena se rozesmála vzrušením, když se Robert prudce naklonil doleva ve snaze strhnout divoce se řítící primitivní vozítko stranou. Když vycítila náhlou změnu v jeho náladě, jejich otočení už přešlo v nekontrolovatelnou rotaci. Pak o něco zachytili. Náraz s nimi surově trhnul a všechno, včetně nich, ze saní prudce vyletělo ven.

V tom okamžiku Athacleně pomohlo štěstí a její tymbrimijské instinkty. Stresové hormony se rázem vyřinuly do těla a reflexy jí smrštily hlavu dolů a schoulily celou do klubíčka. Stočená pak letěla a poskakovala po břečťanových plátech dál jako pružný míč.

Všechno se to seběhlo v mžiku. Jakási neviditelná obří tlapa ji udeřila a vymrštila ve velkých obrátkách do vzduchu. Jak se rychle točila a neustále dopadala a zase se odrážela, uši jí zalehly šíleným hukotem a koróna se rozzářila.

Konečně se Athaclena zastavila. Doskákala až na dno údolí ke kraji lesa. Chvíli se nemohla ani pohnout, platila daň za rychlé reflexy, které vyvolaly gheer – prudký výron enzymů a hormonů, díky němuž mohla rázem změnit tvar těla. Dech sejí vracel do normálu jen ztěžka a pomalu; obě ledviny – horní i dolní – se chvěly nadměrným vypětím organismu.

A cítila bolest. Athaclena ji ale nedokázala lokalizovat. Zdálo se, že utrpěla jenom nějaké odřeniny a škrábance. Tak co ji kde…?

Když se rozbalila a otevřela oči, rázem si to uvědomila. Cítila Robertovu bolest! Její pozemský průvodce vysílal ochromující rázové vlny utrpení!

Opatrně se zvedla, stále se jí z vyčerpání organismu točila hlava, zastínila si oči a rozhlédla se po jasně ozářeném úbočí. Její lidský druh nebyl vidět, a proto ho začala hledat pomocí koróny. Klopýtala po hladkých plátech, kudy ji vedl proud palčivé bolesti, až došla k místu nedaleko převrácených saní.

Robert ochable kopal nohama, jak se snažil vyprostit zpod vrstvy širokých břečťanových klobouků. Jeho úsilí ale vyústilo v tlumené zasténání. Zdálo se, jakoby sprška agonických stahů mířila přímo

na Athacleninu korónu.

Klekla si k němu. „Roberte! Je ti něco? Můžeš dýchat?“

Hned si ale uvědomila, že je nesmyslné ptát se ho na něco, když byl sotva při vědomí.

Něco musím udělat. Vytáhla z pouzdra na botě kapesní laser a začala opatrně odřezávat stopky klobouků. Uvolněné pláty pak namáhavě a s funěním odtahovala stranou. Nakonec zůstaly sukovité šlahouny, do kterých měl zamotanou hlavu a ruce a které ho uvěznily v nějaké houštině. „Roberte budu teď řezat kolem tvé hlavy. Nehýbej se!“

Robert zasténal něco nesrozumitelného. Jeho pravá paže byla ošklivě zkroucena.

Všude kolem něho se šířila intenzivní bolest, takže Athaclena musela stáhnout korónu, aby se sama uchránila před utrpením z nadměrného vnímání bolesti. Cizinci by neměli mít takhle silné spojení s Tymbrimiji! Alespoň tomu do této chvíle nikdy nevěřila.

Když zvedla poslední zkroucený plát, který mu zakrýval obličej, Robert se prudce nadechl. Oči měl zavřené a ústa se mu pohybovala, jako kdyby si něco říkal pro sebe. Co to dělá?

Cítila, že jde o nějakou zjevně lidskou techniku sebeovládání. Mělo to něco společného s čísly a počítáním. Možná šlo o nějakou techniku autohypnózy, kterou se učí všichni lidé ve škole. I když byla primitivní, zdálo se, že Robertovi jakýmsi způsobem prospívá.

„Teď odříznu kořeny, které ti drží ruku,“ řekla mu.

Trhnutím hlavy přikývl. „Pospěš si Cleny. Ještě… ještě nikdy jsem nemusel blokovat takovou bolest…“ Když povolil poslední šlahoun, vydal roztřesený vzdech. Jeho zlomená ruka se bezvládně svezla.

Co teď? Athaclena si dělala starosti. Je vždycky riskantní dělat něco se zraněným příslušníkem rasy z jiného světa. Hlavním problémem byl nedostatek zkušeností. Nejzákladnější instinkt poskytnutí pomoci by se mohl ukázat jako naprosto chybný, když je potřeba zachránit někoho, kdo patří k jinému druhu.

Athaclena si v prstech nerozhodně kroutila úponky korónky. Nějaké věci musejí být univerzální!

Ujistit se, že oběť dýchá. To udělala automaticky.

Pokusit se zastavit únik tělesných tekutin. Musela udělat to, co viděla v nějakých starých lidských „filmech“ z období před Kontaktem, na které se dívala cestou na Garth a které byly o pozemských tvorech nazývaných poldové a lupiči. V těch filmech by Robertova zranění určitě označili za „pouhé škrábnutí“, ale moc se jí nezdálo, že by ty záznamy starých příběhů měly mnoho společného s realitou.

Ach, kdyby ti lidé nebyli tak zranitelní!

Athaclena rychle sáhla po Robertově vaku, aby z něho vyndala vysílačku. Pomoc z Port Helenie by tady mohla být do hodiny a pracovníci záchranné služby by jí určitě poradili, co má mezitím udělat.

Radiový přístroj byl jednoduchý, tymbrimijské konstrukce, ale když stiskla tlačítko zapnutí, nic se nestalo.

Ne. Musí to fungovat! Zkusila to znovu, ale indikátor se nerozsvítil.

Athaclena odstranila zadní kryt. Přenosový krystal byl pryč. Ohromením zamrkala. Jak je to možné?

Byli odříznuti od jakékoli pomoci. Musela se zcela spolehnout sama na sebe.

„Roberte,“ promluvila, když si k němu znovu klekla. „Musíš mě vést. Nedokážu ti pomoct, když mi neřekneš, co mám dělat!“

Člověk neustále počítal od jedné do deseti, stále dokola. Několikrát to musela zopakovat, než se jeho oči konečně zaostřily.

„Já… myslím, že mám v háji ruku. Cleny…“ Syknul bolestí. „Pomoz mi dostat se ze slunce… a pak použij léky…“

Zdálo se, že ztrácí kontakt. Oči mu zapadly a potvrdily tak, že upadl do bezvědomí. Athaclena neuznávala nervový systém, který při přetížení bolestí znemožňoval tomu, kdo jím disponuje, aby si sám pomohl. Nebyla to Robertova chyba. Byl statečný, ale jeho mozek vypnul.

Samozřejmě, mělo to pro ni jednu výhodu. Omdlení utlumilo jeho vysílání bolesti do okolí, kterým dost trpěla. Bylo tak pro ni o něco méně namáhavé, když táhla jeho bezvládné tělo přes nerovné pole břečťanových plátů a přitom se snažila, aby příliš netřásla poraněnou rukou.

Lidé s těmi jejich velkými kostmi a obrovskými, nadměrnými svaly! Vypustila glyf sžíravosti, který ji provázel celou cestu, když

vláčela Robertovo těžké tělo do stínu lesa.

Přinesla jejich vaky a rychle našla Robertův balíček první pomoci. Byla v něm nějaká tinktura, kterou ho viděla použit před dvěma dny, když si zadřel třísku do prstu. Vzala ji a pořádně s ní postříkala odřeniny.

Robert zasténal a mírně se odtáhl. Cítila, jak jeho mysl bojovala s bolestí. Záhy si automaticky pro sebe znovu začal počítat.

Athaclena zvedla sprejovou baňku s nápisem „Pěna na otevřené rány“ a pomalu, polohlasně si přečetla instrukce, které na ní byly napsány v novoangličtině. Potom obsah nastříkala na krvavé šrámy a zakryla je náplastmi.

Zbývalo poradit si s pochroumanou rukou a s bolestmi. Robert se zmínil o lécích. Ale jaké léky měl na mysli?

Byla tam hromada malých ampulí jasně označených v novoangličtině a v galaktické sedmičce. Ale pokyny byly příliš kusé. Nebyl tam žádný postup pro nepozemšťana, který musí ošetřit člověka a nemá, kdo by mu poradil.

Napadlo ji, že léky pro poskytnutí první pomoci budou určitě v plynových ampulích, aby se daly rychle aplikovat. Vybrala tři průhledné válečky, které vypadaly, že jsou určeny pro naléhavé použití. Sklonila se těsně k Robertovi, až mu stříbrné proužky její koróny objaly obličej a naopak ji zahalilo jeho lidské aroma – v tomto okamžiku velice mužské a dráždivé. „Roberte,“ zašeptala opatrně v novoangličtině. „Vím, že mě slyšíš. Prober se! Potřebuji tvou radu, hned teď.“

Zjevně ho jenom vyrušila z rituálu sebeovládání, protože ucítila narůstání bolesti. Robert zkřivil obličej a začal počítat nahlas.

Tymbrimijové neklejí jako lidé. Purista by řekl, že místo toho činí „stylová důvěrná prohlášení“. Ovšem ve chvílích, jako byla tato, by málo kdo dokázal říci, v čem je rozdíl. Athaclena si pro sebe zamumlala něco kousavého v mateřském jazyce.

Robert nebyl příliš velkým mistrem ani ve své primitivní technice autohypnózy. Jeho bolest silně udeřila její mysl a Athaclena vydala trylek podobný vzdechu někoho trpícího. Nebyla zvyklá na to, že by musela čelit takovým atakům. Rychle se chvějící oční víčka jí rozmazala vidění, stejně jako to u lidí způsobují slzy.

Existovala jediná možnost – otevřít se víc než byla zvyklá, dokonce víc než doma v rodině. Ta vyhlídka byla strašná, ale nezdálo se, že by měla jinou volbu. Aby ho mohla celého prostoupit, musela se k němu dostat ještě mnohem blíž.

„Já… jsem tady, Roberte. Sdílej to se mnou."

Otevřela se té záplavě ostrých, oddělených bolesti – tak netymbrimijských a přece tak záhadně důvěrně známých, skoro jako kdyby je nějak znala. Kvanta bolesti pulsovala, jakoby je rozháněla nějaká nepravidelně pracující pumpa. Připomínala malé žhavé, pálící míče – kusy roztaveného kovu.

…kusy kovu…?

Ta podivnost Athaclenu málem vyrušila z kontaktu. Ještě nikdy nevnímala metaforu tak živě. Bylo to víc než jen přirovnání, bylo to silnější než jen říct, že něco je jako něco jiného. Na chvíli se ty bolesti staly plovoucími kapkami železa, které na dotyk pálily…

Být člověkem je opravdu podivné.

Athaclena se pokusila ignorovat tu představu. Postupovala souvislou řadou agónií, dokud ji nezastavila bariéra. Další metafora? Tentokrát to byl prudce plynoucí proud bolesti, řeka, která jí stála v cestě.

Nyní potřebovala usunltlan, ochranné pole, které ji přenese přes ten proud až k jeho pramenu. Ale jak formovat lidskou mysl?!

Právě když nad tím přemýšlela, začaly se kolem ní pozvolna zjevovat matné představy. Mlhavé obrysy postupně nabývaly na jasnosti, až dostaly tvar. Athaclena si najednou uvědomila, že vidí sebe samu, jak stojí v loďce a v rukou drží vesla.

Projevil se usunltlan v lidské mysli tímhle způsobem? Jako metafora?

Ještě se zcela nevzpamatovala z překvapení a už začala veslovat proti proudu, k víru palčivé bolesti.

V mlze, která ji obklopovala, ji míjelo množství různých postav a výjevů. Teď se kolem protáhl rozmazaný obličej, za ním následovalo nějaké bizarní vrčící zvíře. Většina těch fantastických věcí, které zahlédla, nemohla nikdy v žádném reálném vesmíru existovat.

Protože neměla zkušenosti se zviditelňováním zákoutí mysli, chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že všechny ty podoby představují

vzpomínky, konflikty, emoce.

Tolik emocí! Athaclena pocítila silné nutkání utéci. Na takovém místě by se dalo lehce zešílet!

Jenom tymbrimijská zvědavost ji přiměla, aby zůstala. Zvědavost a také povinnost.

Je to tak divné, přemýšlela, zatímco veslovala dál těmi metaforickými bažinami. Napůl oslepena přesunujícími se kapkami bolesti zírala kolem sebe v úžasu. Být tak skutečným telepatem a vědět místo pouhého dohadování se, co všechno tyhle symboly znamenají!

Mohlo tam být klidně tolik pohnutek a vzruchů jako v tymbrimijské mysli. Některé z těch podivných obrazů a pocitů jí připadaly důvěrně známé. Možná, že pocházely z doby, než se její nebo Robertova rasa naučily mluvit – její rasa Pozvednutím a lidé jejich krkolomným způsobem –, z doby, kdy dva rody chytrých zvířat žily velice podobné životy na dvou vzdálených světech.

Bylo velice zvláštní dívat se najednou dvěma páry očí. Jedním se užasle rozhlížela po metaforické říši a druhým, svým skutečným, viděla z velké blízkosti Robertův obličej přikrytý její korónou.

Člověk rychle zamrkal očima a ve zmatku přestal počítat. Ona alespoň rozuměla něčemu z toho, co se dělo. Ale Robert pociťoval něco naprosto abnormálního. Napadlo ji slovo déjà vu… náhlé povědomí věcí zároveň nových i již prožitých.

Athaclena se soustředila a pak vytvořila jemný glyf – chvějící se plamínek, který kmital v rezonanci s jeho nejhlubší mozkovou harmonií. Robert se prudce nadechl a ona ucítila, jak se po tom světélku natáhl.

Jeho metaforické já se zformovalo vedle ní v loďce a drželo druhé veslo. Na této úrovni to vypadalo tak přirozeně, že se ani nezeptal, jak se tam ocitl.

Společně pak vypluli proti proudu bolesti, proti přívalu, který vycházel z jeho zlomené ruky. Museli veslovat skrz rozvířený mrak bolestí, které na ně dorážely jako roje upířího hmyzu. Byly tam překážky, zádrhele a víry, z jejichž temných hlubin se ozývaly podivné rozmrzele mručící hlasy.

Konečně dospěli k jezeru, jež bylo středem celého problému. V jeho kamenném dnu byla zapuštěna železná mříž drenáže. Volnému

odtoku ale bránily kusy ošklivě poškozené tkáně.

Robert se vylekaně odtáhl. Athaclena věděla, že tohle jsou emoční vzpomínky – jejich hrůzostrašnost se zobrazovala v tesácích, drápech a nafouklých strašidelných obličejích. Jak lidé mohou hromadit takový odpad? Byla ohromena a trochu i vystrašena tím odporným oživlým balastem.

„Říká se tomu neurózy," řekl Robertův vnitřní hlas. On věděl, na co se to „dívali", a zápolil s hrůzou, která byla větší než ta její.

„Už dávno jsem na mnohé z těchhle věcí zapomněl! Vůbec mě nenapadlo, že tady ještě jsou."

Robert civěl na své nepřátele kolem. Athaclena si všimla že hodně těch obličejů jsou pokřivené, zlostné podoby jeho vlastní tváře.

„Teď je to na mě, Cleny. Už dávno před Kontaktem jsme se naučili, že existuje jediný způsob, jak se dá s takovými problémy, jako je tenhle, bojovat. Jedinou zbraní, která má účinek, je pravda."

Člun se zakymácel, když se Robertovo metaforické já otočilo a vrhlo se do žhavého jezera bolesti.

Roberte!

Jezero se rozbouřilo a loďka se začala pohupovat a nadskakovat, až se musela pevně chytit okrajů toho podivného usunltlanu. Do všech stran se šířilo strašlivé utrpení. A dole u mříže se odehrával boj.

Venku, v reálném světě se Robertův obličej zalil potem. Athaclenu napadlo, kolik toho ještě dokáže vydržet.

Opatrně ponořila obraznou ruku do jezera. Přímý kontakt pálil, přesto se natáhla hlouběji, aby dosáhla až k mříži.

Vtom ji něco uchopilo!

Ucukla zpátky, ale stisk nepovolil. Zdola na ni chtivě vzhlíželo cosi strašidelného s hrůznou zpotvořeninou Robertova obličeje, který byl téměř k nepoznání pokřiven chlípným výrazem. Přízrak držel pevně a snažil se ji vtáhnout do odporného jezera. Athaclena vykřikla.

Na útočníka se bleskově vrhlo jiné zjevení. Odpor budící sevření se uvolnilo a Athaclena se zvrátila po zádech do člunu. Ten se pak dal do pohybu. Záplava bolesti se všude kolem řinula do drenáže, ale

loďka rychle směřovala na druhou stranu, proti proudu.

Robert mě tlačí ven, uvědomila si. Kontakt se ztrácel, až se zcela přerušil. Metaforická zobrazení náhle zmizela. Athaclena omámeně zamrkala a klekla na měkkou zem. Robert držel její ruku a dýchal přes zatnuté zuby.

„Musel jsem tě zastavit, Cleny… Bylo to pro tebe nebezpečné…“

„Ale vždyť máš takové bolesti.“

Zavrtěl hlavou. „Ukázalas mi, kde ten blok je. Teď… teď se můžu o to neurotické svinstvo postarat, když už vím, že tam je… alespoň pro tuto chvíli. A… a řekl jsem ti už, že by chlapovi nedalo moc práce zamilovat se do tebe?“

Athaclena se prudce napřímila, překvapena tou poznámkou bez souvislosti. Zvedla tři plynové ampule. „Roberte, musíš mi říct, který z těch léků ti pomůže od bolesti, abys zůstal při vědomí a pomohl mi!“

Robert přimhouřil oči. „Je to ta modrá. Otevři mi to pod nosem, ale dej pozor, ať se toho nenadýchneš! Ne… nevím, co by paraendorfiny udělaly s tebou.“

Když Athaclena lahvičku rozlomila, vyfoukl z ní hustý obláček. Část do sebe Robert vdechl a zbytek se rychle rozptýlil.

S hlubokým, roztřeseným výdechem se Robertovo tělo viditelně uvolnilo. Znovu se na ni podíval, tentokrát měl však v očích nové světlo. „Nevím, jestli bych ještě nějakou dobu vydržel při vědomí. Ale skoro to stálo za to… sdílet svou mysl s tebou.“

V jeho auře jakoby se najednou roztančila jednoduchá, ale elegantní forma glyfu zunour’thzun. Athaclena byla na okamžik vyvedena z míry.

„Ty si Roberte strašně divné stvoření. Já…“

Odmlčela se. Ten zunour’thzun… teď zase zmizel, ale nedomnívala se, že ho kennovala. Jak se to Robert naučil dělat?

Athaclena přikývla a usmála se. Manýry toho člověka byly snadno čitelné.

„Myslela jsem si přesně to samé, Roberte. Já… já to také považuji za užitečné.“

13
Fiben

Nad stěnou útesu, blízko okraje stolové hory se vznášela oblaka prachu. Bylo to v místě, kde před okamžikem nějaká drtivá síla vyryla v zemi dlouhou ošklivou brázdu. Ostrý výběžek lesa byl v několika vteřinách zpustošen řítícím se objektem, který se burácivě přihnal a v ničivých poskocích rozmetal půdu a vegetaci do všech směrů, než se konečně zastavil kousíček od strmého srázu.

Bylo to v noci. O kousek dál ještě žhavější úlomky spadlé z nebe způsobily pukání kamene a vznítily oheň, ale na tomto místě dopad provázela jen detonace se zábleskem.

Následky mohutného nárazu trvaly ještě notnou chvíli poté, co ustal ohlušující zvukový doprovod kolize. Z blízkého útesu se sypala uvolněná zemina a stromy po stranách vytyté brázdy se se skřípotem vyvracely z kořenů. Na konci toho děsivého šrámu v zemi seděl temný předmět, který celou spoušť způsobil. Vydával praskavé a syčivé zvuky, jak se k rozžhavenému kovu dostávala studená mlha stoupající z údolí.

Konečně se všechno utišilo. Zvířata, která tuto končinu obývala, znovu vystrčila čumáky z úkrytů. Někteří jedinci se dokonce odvážili přiblížit a znechuceně nasávali pach přicházející od té horké věci. Po chvíli se však o ni přestali zajímat, protože si museli hledět důležitějších věcí spojených s přežitím dalšího dne.

Bylo to tvrdé přistání. Pilot se v únikovém modulu nehýbal. Celou noc a následující den nejevil známky života.

S kašláním a hlubokým zasténáním se konečně Fiben probral. „Kde…? Co…?“ zachraptěl. První uspořádanou myšlenkou bylo vědomí, že právě promluvil novoanglicky. To je fajn, pomyslel si.

Takže mozek není poškozen.

Neošimpanzí schopnost mluvit byla jeho klíčovou dispozicí a až příliš snadno by o ni mohl přijít. Řečová afázie byla nejlepší cestou k přehodnocení jeho statusu, dokonce by mohl být znovu zařazen zpátky mezi genetické kandidáty.

Samozřejmě, vzorky Fibenovy bioplazmy už byly odeslány na Zemi a nyní je pravděpodobně pozdě na to odvolat je. Takže skutečně záleží na tom, jestli bude přehodnocen? Tak či onak, nikdy si nedělal opravdu starosti s tím, jakou barvu má jeho rozmnožovací karta.

Nebo si přinejmenším nedělal větší starosti než v průměru kterýkoli jiný šim.

Tak co tu teď filozofuješ? Odkládáš nevyhnutelné? Přestaň se klepat, Fibene, starej chlupáči. Hni sebou! Otevři oči. Prohmatej se, aby ses ujistil, že je všechno tam, kde má být.

Snadno se to řekne, ale hůř udělá. Fiben zaúpěl, když se pokusil pohnout hlavou. Byl tak dehydrovaný, že oddělit od sebe víčka bylo jako otevřít zarezlá vrata.

Konečně se mu podařilo zamrkat. Před očima se mu zjevil průhledný štít modulu, popraskaný a celý zašpiněný. Ležely na něm nánosy hlíny a spálené vegetace, které se při zřejmě chvilkovém deštíku roztekly do rozplizlých skvrn a ukoptěných čůrků.

Fiben zjistil jednu z příčin své dezorientace – kabina měla asi padesátistupňový náklon. Nervózně zápolil s upínacími pásy sedačky, dokud se neuvolnily. Svezl se na boční opěrku a chvíli nehnutě seděl. Sbíral síly. Pak začal s proudem jadrných nadávek bušit do vzpříčených dvířek a přestal teprve když se mu podařilo výstup uvolnit a dovnitř se snesla záplava listí, kamínků a zeminy.

Následovala chvíle kašlání a kýchání, která skončila, až když sotva popadaje dechu vystrčil hlavu ven.

Fiben zaskřípal zubama. „No tak," zamumlal si pro sebe. „Vypadnem vodsaď!" Přitáhl se rukama a nehledě na ještě nepříjemně horký vnější plášť a na vlastní utrpěné šrámy se se zoufalým výrazem vysoukal ven. Otočil se a nohou zašmátral po pevné půdě pod nohama. Konečně ji ucítil, ale když došlápl, vypověděl mu službu levý kotník. S hlasitým a bolestným žuchnutím se svalil na zem.

„Au!“ Zařval zlostně. Sáhl pod sebe a vytáhl ostrý střep. Chvíli na něj civěl a pak ho zahodil. Rozhlédl se a uvědomil si hromady podobných úlomků všude kolem.

Přímo před ním asi šest metru daleko osvětlovalo vycházející slunce ostrý okraj skalní stěny. Odněkud zdola vycházel šumivý zvuk padající vody. Uf, ulevil si v duchu s mrazením v zádech, když viděl, jak málo stačilo, aby měl jednou provždy po starostech. Ještě pár metrů a teď bych neměl takovou žízeň.

Sílící svit nastupujícího dne stále více osvětloval horské úbočí a s ním i doutnající sežehnuté stopy, které ukazovaly, kudy padaly větší úlomky vesmírného člunu. Chudák starej Proconsul, tohle z něj zbylo, pomyslel si Fiben. Sedm tisíc let věrné služby padesátce prominentních galaktických ras, aby ho nakonec na nějaké mrňavé planetě rozflákal na padrť Fiben Bolger, vazal vlčat a prakticky jen poloviční vojenský pilot. Jak nedůstojný konec pro takového chrabrého starého válečníka.

Nicméně tu kosmickou kocábku přežil. Přinejmenším aspoň na chvíli.

Kdosi řekl, že jedním z měřítek inteligence je, kolik energie nějaký jedinec věnuje na jiné věci než na přežití. Přestože se Fiben cítil nevalně a připadal si jako připečený biftek, přesto v sobě našel dost síly, aby se zasmál. Sletěl z nějakých pár miliónů kilometrů a přesto se možná dožije dne, kdy bude moci o všem někomu vyprávět.

Poplácal spálenou zem kolem sebe a zachechtal se hlasem vyschlým žízní.

„Kam se na mě hrabeš, Tarzane!“

14

Uthacalthing

„…Jsme zde jako zastánci galaktické tradice, jako ochránci ná-

ležitosti a cti, jako vynutitelé vůle oněch mudrců, kteří před dávnými věky stanovili běh věcí…“

Uthacalthing moc neovládal galaktickou trojku, a tak Invazní prohlášení Gůbůrů zaznamenával, aby si ho mohl později prostudovat. Poslouchal jen na půl ucha a přitom dokončoval přípravy.

…na půl ucha… Koróna mu pobaveně zajiskřila, když si uvědomil, že tu frázi v duchu použil.

Ta lidská metafora opravdu způsobila, že ho jeho skutečné uši zasvrběly!

Šimové nedaleko měli svoje přijímače vyladěné na novoanglický překlad, který byl z gůbůrských lodí vysílán souběžně. Byla to »neoficiální« verze prohlášení, protože novoangličtina byla považována za pouhý jazyk vlčat, který se nehodí pro diplomatické použití.

Uthacalthing vytvořil glyf l’yuth’tsaka, jakýsi ekvivalent dlouhého nosu nebo snad spíše vztyčeného prostředníku, který by na vetřelce udělali lidé. Jeden z jeho neošimpanzích pomocníků na něj s překvapeným výrazem pohlédl. Uvědomil si, že ten šim musí mít nějaké vrozené schopnosti psí. Ostatní tři chlupatí vazalové dál bez hnutí dřepěli pod stromem a poslouchali provolání invazní armády.

„…v souladu s protokolem a se všemi Pravidly války byl Zemi doručen výnos vysvětlující naše stížnosti a naše požadavky na nápravu…“

Uthacalthing umístil poslední pečeť na dvířka diplomatické schránky. Tento jehlanovitý objekt stál jihozápadně od ostatních budov tymbrimijské ambasády, na útesu, který se vypínal nad Cilmarské moře. Venku na vodě vypadalo všechno normálně, jako v obvyklé jarní náladě. Dokonce i dnes brázdily poklidnou hladinu rybářské lodice, jako kdyby na nebi nebylo nic zlověstného kromě nepřívětivě se škaredících mraků.

Avšak v opačném směru, za hájkem vysokých thulových travin dovezených z Tymbrimu, zely prázdnotou opuštěné budovy Uthacalthingovy rezidence a úřadovny.

Přesně řečeno, mohl na svém místě zůstat. Uthacalthing však neměl nejmenší chuť věřit útočníkům, že se budou stále držet všech norem Pravidel války. Gůbůrové byli velice dobře známí tím, že interpretovali tradice podle toho, jak se jim to hodilo.

Každopádně, tymbrimijský velvyslanec na Garthu byl připraven, svoje plány měl hotové.

Uthacalthing dokončil pečetění a odstoupil. Uzavřená a střežená diplomatická schránka byla sama o sobě chráněna milióny let precedentů. Úřadovna a další budovy ambasády mohly být snadnou kořistí, ale vetřelec by se se zlou potázal, kdyby neměl velice dobré ospravedlnění pro vniknutí do této nejsvětější úschovny.

Přesto přese všechno se Uthacalthing usmíval. Byl si jist, ze ho Gůbůrové nezklamou.

Když poodstoupil asi tak deset metrů, chvilku se soustředil a vytvořil jednoduchý glyf, který pak vypustil k vrcholu jehlanu, kde se tiše otáčela malá modrá koule. Neživý strážce náhle ožil a slyšitelně zahučel. Nato se Uthacalthing otočil a zamířil k čekajícím šimům.

„…jako první stížnost, že vazalská rasa pozemšťanů, formálně známá jako Tursiops amicus či jako ‚neodelfíni' učinila objev, o který se nechce podělit. Tento objev údajně věští vážné důsledky pro galaktické společenství.

Klan Gooksyů-Gůbůrů jakožto ochránce tradic a odkazu Prapředků nebude ze sdílení tohoto objevu vyloučen! Máme legitimní právo vzít rukojmí, abychom ta napůl zformovaná vodní stvoření a jejich vlčecí pány přinutili k prozrazení jejich utajované informace…"

V jednom koutku mysli Uthacalthing přemýšlel nad tím, co jen to ta druhá vazalská rasa lidí mohla v mimogalaktickém prostoru objevit. Zadumaně si povzdechl. Podle toho, jak to fungovalo v Pěti galaxiích, by musel podniknout dlouhou cestu hyperprostorovou úrovní D a vyskočit milióny let odtud, aby se dozvěděl celou pravdu. Ale v té době by to už, samozřejmě, byla dávná historie.

Ve skutečnosti na tom, čím Streaker spustil nynější krizi, vážně sotva záleželo. Velká rada Tymbrimu předpovídala, že k explozi podobného charakteru dojde v každém případě během několika století. Pozemšťanům se ji jenom podařilo odpálit o chvilku dřív. To je vše.

Odpálit o chvilku dřív… Uthacalthing se snažil najít lepší metaforu. Bylo to, jako kdyby malé dítě uteklo z kolébky, namířilo si to přímo do brlohu šelem VI'Korg a udeřilo jejich královnu přesně do

čenichu!

„…druhá stížnost a naléhavý důvod naší obyčejové intervence zde je naše silné podezření, že na planetě Garthu dochází k porušování daných pravidel Pozvedání!

Máme k dispozici důkazy, že napůl inteligentní vazalské rase známé jako »neošimpanzové« jsou dávány nevhodné rady a že se jim nedostává patřičného vedení ani od jejich lidských patronů, ani od jejich tymbrimijských průvodců…“

Uthacalthingovi se vzpěnily všechny tekutiny v těle. Tymbrimijové? Nepatřiční průvodci? Vy arogantní opeřenci, za tu urážku zaplatíte!

Šimové vyskočili rychle na nohy a hluboce se uklonili, když viděli, že se blíží. Uklonil se také a v tu chvíli se mu v konečcích koróny na okamžik zatřpytil syulff-kuonn.

„Chtěl bych doručit jistou zprávu. Pomohli byste mi?“

Všichni přikývli. Zjevně se pohromadě necítili moc příjemně, protože pocházeli z jiných sociálních skupin.

Jeden hrdě nosil uniformu důstojníka domobrany. Další dva na sobě měli civilní oděv. Poslední a nejošuntělejí oblečený nosil na hrudi jakýsi panelový displej s klávesnicemi po obou stranách, který mu umožňoval komunikaci. Tenhle šim stál sám trochu stranou a pohled měl prakticky pořád upřený do země.

„Jsme vám k službám,“ odpověděl upravený mladý poručík a v pozoru srazil paty. Vypadal na hony vzdálen od těch nevkusně oblečených civilistů, kteří jeho směrem házeli kyselé pohledy.

„To je dobře, mladý příteli.“ Uthacalthing ho uchopil za rameno a vytáhl malou černou krychli. „Prosím, předejte to s mým pozdravem planetární koordinátorce Oneaglové. Řekněte jí, že musím odložit odjezd do úkrytu, ale doufám, že se brzy uvidíme.“

Vlastně ani nelžu, řekl si v duchu Uthacalthing. Díky novoagličtině a její nejednoznačnosti!

Neošimpanzí poručík převzal krychličku a vysekl úklonu přesně v úhlu, který byl předepsán k projevení úcty významném spojenci patronů. Potom se rozběhl ke svému kurýrnímu kolu, aniž věnoval jediný pohled ostatním.

„Doufám, že ten modrokartový ulízanec někde sletí do bláta tu

uniformu si v něm pořádně vymáchá," zašeptal svému křiklavě oblečenému druhovi jeden z civilistů, který si očividně myslel, že ho Uthacalthing neslyší.

Velvyslanec dělal, že o ničem neví. Někdy se vyplatilo nechat ostatní, aby si mysleli, že sluch Tymbrimijů je stejně špatný jako jejich zrak.

„Tohle je pro vás," řekl té jásavě oděné dvojici. Každému šimovi přitom podal malý vak. Peníze v nich byly galcoiny. Jejich hodnota byla během války a nepokojů zaručená a jejich původ přitom nezjistitelný, protože byly podloženy samotným obsahem Velké knihovny.

Šimové se uklonili a snažili se přitom napodobit poručíkovu preciznost. Uthacalthing potlačil radostný úsměv, protože cítil, jak se jejich centra vědomí zcela soustředila na ruku, v níž drželi peníze, a zapomněla téměř na všechno ostatní na světě.

„Běžte a užijte to dle libosti. Děkuji vám za vykonané služby."

Oba příslušníci malého porthelenského podsvětí se nato otočili a vyrazili přes háj pryč. Řečeno další lidskou metaforou, byli jeho „očima i ušima" od chvíle, kdy přiletěl na Garth. Nepochybně nyní považovali svou práci za skončenou.

A díky za to, co ještě uděláte, dodal za nimi v duchu Uthacalthing. Znal tenhle typ šimů velice dobře. Jeho peníze rychle utratí a dostanou zálusk na další. Během několika dnů tady bude jenom jeden zdroj takového výdělku. Byl si jist, že brzy budou mít nové zaměstnavatele.

„…přišli jako přátelé a ochránci národů stojících na prahu inteligence, abychom dohlédli na to, že je jim poskytnuto patřičné vedení a členství v důstojném klanu…"

Zbyl jediný šim, který se snažil stát rovně, jak jen to šlo. Nebohý tvor však nemohl za to, že neustále nervózně přešlapoval a poníženě se usmíval.

„A co…" Uthacalthing se náhle zarazil. Jeho úponky se zavlnily. Otočil se a pohlédl směrem nad oceán.

Směrem od pevniny přes zátoku se mihl světelný pruh, stočil na východ a pak vystřelil do nebe. Uthacalthing si zaclonil oči, ale nemárnil čas záviděním zraku pozemšťanům. Zářící bod vystoupal do

mraků a zanechal za sebou stopu, kterou mohl vidět jenom on. Bylo to chvění radostného odletu, které náhle vytrysklo a během několika následujících vteřin se rozptýlilo v jemné bílé kondenzační linii.

Byl to jeho pomocník, tajemník a přítel Oth'thushutn. Odlétal jejich lodí pryč a musel přitom proniknout šiky nepřátelské flotily, která teď obklopovala Garth. Jejich tymbrimijský stroj byl speciálně postaven a kdo ví, mohlo se mu podařit i proletět.

Nebyla to samozřejmě Oth'thushutnova povinnost. Měl za úkol jenom se o to pokusit.

Uthacalthing se napřímil, jak kennoval. Ano, něco se z té světelné exploze svezlo dolů. Nějaký třpytivý odkaz. Vstřebal ten Oth'thushutnův poslední glyf a uchoval v sobě, aby ho mohl případně předat blízkým tohoto statečného Tymbrimje.

Nyní zbývali na Garthu jediní dva Tymbrimijové. Athaclena už byla v nejlepším bezpečí, jaké ji jenom mohlo být poskytnuto. Nadešel čas, aby se Uthacalthing postaral také sám o sebe.

„…abychom zachránili tyto nevinné bytosti před pokřiveným pozvedáním, jehož se jim dostává od vlčat a zločinců…"

Obrátil se zpátky k malému šimovi, ke svému poslednímu pomocníkovi. „A co s tebou Jo-Jo? Chceš taky nějaký úkol?"

Jo-Jo hrábl do klávesnic svého displeje.

ANO, PROSÍM. POMOCI VÁM JE JEDINÉ, O CO ŽÁDÁM.

Uthacalthing se usmál. Musel si pospíšit na setkání s Kaultem. Thennaninský velvyslanec bude touhle dobou už pološílený a bude nervózně přecházet kolem jeho člunu. Ale mohl ještě chvilku počkat.

„Ano," řekl Jo-Jovi. „Myslím, že pro mě můžeš něco udělat Myslíš, že dokážeš zachovat tajemství?"

Malý genetický vyřazenec několikrát prudce přikývl a jeho hodné hnědé oči zářily bezmeznou oddaností. Uthacalthing s ním strávil mnoho času a učil ho věci, s nimiž by se školy tady na Garthu nikdy nezatěžovaly, jako například přežít v divočině nebo pilotovat jednoduchý letoun. Jo-Jo nebyl zrovna pýchou neošimpanzího pozvedání, ale měl odvahu a více než dost určité obratnosti a mazanosti, jichž si Uthacalthing cenil.

„Vidíš to modré světlo na vrcholu pyramidy, Jo-Jo?“

JO-JO SI PAMATUJE VŠECHNO, CO JSTE ŘÍKAL, naťukal na klávesnici.

„Dobrá,“ přikývl Uthacalthing. „Věděl jsem, že si to zapamatuješ. Budu na tebe spoléhat, můj milý malý příteli.“ Usmál se a Jo-Jo se na něj také zakřenil.

Mezitím počítačově přenášený hlas z vesmíru drmolil dál invazní prohlášení.

„…a předal je k adopci některému odpovídajícímu zkušenějšímu klanu. Takovému, který je nepovede k nevhodnému chování…“

Užvanění ptáci, pomyslel si Uthacalthing. Nesmysly, vážně.

„Ukážeme jim nějaké ‚nevhodné chování‘. Co, Jo-Jo?“

Malý šim nervózně přikývl. Usmál se, i když zcela neporozuměl.

15
Athaclena

Toho večera vrhal jejich táborový ohýnek žluté a oranžové jiskry proti kmenům polodubů.

„Měl jsem takový hlad, že mi i to vakuované dušené připadalo jako pochoutka,“ odfrkl si Robert a odložil misku s lžící. „Plánoval jsem pro nás jídlo z pečených kořenů plátového břečťanu, ale nepředpokládal jsem, že oba budeme už tak brzy mít chuť na tuhle delikatesu.“

Athaclena cítila, že rozumí Robertově snaze mluvit v téhle chvíli o bezvýznamných věcech, jak to právě předvedl. Jak Tymbrimijové, tak i pozemšťané měli určité způsoby zlehčování katastrof, což byla další součást nezvyklé podobnosti mezi těmito dvěma druhy.

Sama snědla jenom málo. Její tělo se sice už téměř úplně zbavilo peptidů, které zanechala reakce gheer, ale po tom odpoledním dobro-

družství se stále ještě necítila zcela ve své kůži.

Velkou část nebe zabíral široký pás galaktických prašných mračen lemovaný světlými vodíkovými mlhovinami. Athaclena se mlčky a nehnutě dívala na tu třpytivou klenbu nad jejich hlavami, jenom koróna se jí lehce vlnila nad ušima. Z lesa cítila jemné úzkostné emoce místních malých tvorů.

„Roberte?“

„Hm?’

„Roberte, proč jsi z naší vysílačky odstranil krystaly?“

Chvíli panovalo ticho, než promluvil vážným, tichým hlasem. „Doufal jsem, že ti o tom nebudu muset říct ještě pár dnů, Athacleno. Minulou noc jsem ale viděl, jak jsou ničeny komunikační družice. To mohlo znamenat jediné, že galaktici už dorazili, jak naši rodiče očekávali.

Ty radiové krystaly mohou být zjištěny palubními rezonančními detektory, a to i když vysílačka není zapnuta. Vyndal jsem je pro jistotu, aby nás nemohli tímto způsobem objevit. Je to normální postup.“

Athaclena pocítila mrazení, které přeběhlo od výběžku pokrývky hlavy nad nosem přes celý skalp a po zádech dolů. Tak už to začalo.

Jedna její část toužila být s otcem. Stále ještě těžce nesla, že ji raději poslal pryč, než aby jí dovolil zůstat s ním a pomoci mu.

Ticho se protahovalo. Kennovala Robertovu nervozitu. Dvakrát se zdálo, že znovu promluví, ale pak se zarazil, aby si lépe promyslel, co chtěl říct. Nakonec přikývla a promluvila sama. „Souhlasím s důvodem odstranění krystalů, Roberte. Myslím, že dokonce chápu motiv, který tě vedl k tomu, že jsi mi o tom neřekl. Nicméně, podruhé bys to už neměl dělat. Bylo to hloupé.“

„Už to neudělám,“ slíbil s vážným výrazem ve tváři.

Nějakou dobu tiše leželi, než natáhl svou velkou ruku a dotkl se její. „Cleny, já… chci, abys věděla, že jsem ti vděčný. Zachránilas mi život…“

„No tak, Roberte,“ povzdechla si unaveně.

„…ale jde ještě o něco jiného. Když jsi vstoupila do mé mysli ukázalas mi věci… věci, které jsem o sobě dosud nevěděl. To je dů-

ležitá služba. Když chceš, můžeš si o tom všechno přečíst v učebnicích. Sebeklam a neurózy jsou dvě morové rány lidí.“

„U lidí nejsou ničím zvláštním, Roberte.“

„Ano, myslím, že nejsou. To, co jsi viděla v mé mysli, zřejmě nebylo nic podle měřítek před Kontaktem. No, ale vzhledem k naší historii potřebuje i ten duševně nezdravější z nás čas od času upozornit.“

Athaclena nevěděla co na to říct, a tak mlčela. Žít v těch strašných dobách temna lidstva muselo být opravdu děsivé.

Robert si odkašlal. „Snažím se ti říct, že vím, co všechno jsi musela podstoupit, aby ses přizpůsobila – naučit se lidské výrazy, trochu změnit svou fyziologii…“

„Experiment,“ skočila mu do řeči a pokrčila rameny – další lidský zvyk. Najednou si uvědomila, že má horký obličej. Při té lidské reakci, kterou považovala za tak zvláštní, se otevíraly vlásečnice. Začervenala se!

„Ano, experiment. Jenomže správně by měl být obousměrný, Cleny. Tymbrimijové jsou po celých Pěti galaxiích známí svou adaptabilitou. Ale my, lidé, se také dokážeme pár věcí naučit.“

Podívala se na něj. „Co tím myslíš?“

„Myslím tím to, že bych byl rád, kdybys mi prozradila víc o Tymbrimijích. O vašich zvycích, způsobech. Chci vědět, jak to vypadá, když třeba překvapeně zíráte, jaký je váš ekvivalent přikývnutí nebo úšklebku.“

Znovu se objevil ten mihotavý stín. Athaclenina koróna se zvedla, ale velice jemný, jednoduchý a přízračný glyf, který Robert vytvořil, zmizel jako dým. Možná si ani nebyl vědom, že ho vypustil.

Zamrkala a zakroutila hlavou . „Hm. Nejsem si zcela jistá, Roberte, ale mám pocit, že už jsi s tím učením možná začal.“

Když druhý den balili tábořiště, Robert byl celý ztuhlý, měl horečku. Na zmírnění bolesti zlomené ruky si mohl vzít jenom tolik anestetik, aby byl schopen jít.

Athaclena schovala většinu jeho výstroje do dutiny jednoho z pryskyřicovitých stromů podobných buku a do kůry vyryla několik zářezů, aby označila místo úkrytu. Ve skutečnosti ale pochybovala,

že by se sem pro ty věci někdy někdo vrátil. „Musíme sehnat lékaře," řekla, když viděla, jak vypadá. Jeho zvýšená teplota zcela očividně nebyla dobrým znamením.

Robert ukázal jižním směrem na úzký průsek mezi horami. „Tudy dojdeme za dva dny k Mendozově usedlosti. Jeho žena byla odborná ošetřovatelka, než si vzala Juana a začala s ním farmařit."

Athaclena se nejistě podívala na průsmyk. Museli vystoupat nejméně tisíc metrů, aby se přes něj dostali.

„Roberte, jsi si jistý, že je to ta nejlepší cesta? Zcela určitě jsem cítila emoce nějakých dvounožců v mnohem menší vzdálenosti, za touhle linií hor na východě."

Robert se opřel o provizorní hůl a vykročil po stezce vedoucí na jih. „Pojď, Cleny," prohodil přes rameno. „Já vím, že chceš potkat Garthlinga, ale teď na to není čas. Za těmi budoucími inteligenty se můžeme honit, až se dám dohromady."

Athaclena na něj překvapeně zírala zaskočena tou nelogickou poznámkou. Pak pochopila. „Roberte, to byla pěkná hloupost, cos právě řekl! Jak bych mohla myslet na hledání zdejších tvorů, byť sebezáhadnějších, dokud o tebe nebude postaráno?! Ti dvounožci, co jsem je cítila východním směrem, byli zcela jasně lidé a šimpanzi, i když připouštím, že tam byl také ještě jiný, zvláštní prvek, téměř jako…"

„Áha," zasmál se, jako kdyby se sama chytla a pokračoval v chůzi.

Athaclena byla jeho reakcí ohromena a snažila se prozkoumat jeho pocity, ale sebekontrola a rozhodnost toho člověka byla na příslušníka vlčecí rasy neuvěřitelná. Jediné, co dokázala zjistit, bylo jeho znepokojení a to, že nějak souviselo s její zmínkou o tom, že na východě zaznamenala nějaké emoce.

Být tak opravdovým telepatem! Znovu se podivila nad tím, proč se Velká rada Tymbrimu nevzepřela pravidlům Institutu Pozvednutí a nezačala tuto schopnost rozvíjet. Čas od času lidem záviděla to soukromí, v němž mohli svůj život budovat a naopak cítila odpor k některým stránkám své vlastní kultury. Ale jediné, co právě v téhle chvíli chtěla, bylo vidět do něj a zjistit, co skrývá!

Její koróna se vlnila a kdyby v okruhu jednoho kilometru byli

nějací Tymbrimijové, asi by jí dali pěkně sžíravě najevo, co si myslí o jejím chování.

Asi o hodinu a něco později, ještě než dospěli k prvnímu hřebenu, bylo na Robertovi vidět, že má potíže. Athaclena už věděla, že lesklý pot na jeho čele znamená totéž jako znachovění a naběhnutí tymbrimijské koróny – přehřátí.

Když zaslechla, jak si udýchaně počítá, bylo jí jasné, že si musejí odpočinout. „Ne.“ Zavrtěl rezolutně hlavou. „Ještě přejdeme tenhle hřeben a sestoupíme do údolí za ním. Odtamtud je celá cesta až k průsmyku ve stínu,“ řekl vyčerpaně a plahočil se dál.

„Dost stínu je i tady,“ řekla důrazně a přetáhla ho k hromadě kamení zakryté popínavými rostlinami, jejichž listy připomínaly deštníky a které byly propojeny s lesem dole v údolí všudypřítomnými šlahouny, zajišťujícími místní flóře přenos živin.

Robert bolestně vzdechl, když mu pomáhala usednout na velký kámen ve stínu. Otřela mu čelo a pak začala rozmotávat jeho ovázanou pravou ruku. Sykl.

Kůže v místě zlomeniny byla zabarvená do fialova. „To nevypadá moc dobře, že ne, Roberte?“

Na okamžik pocítila, jak začíná ztrácet vědomí. Pak najednou zavrtěl hlavou a probral se. „N-ne. Je tam asi infekce. Asi bych si měl vzít víc Universalu…“

Natáhl se po jejím vaku, v němž byla jeho lékárnička, ale ztratil rovnováhu. Nespadl jen díky tomu, že ho Athaclena zachytila.

„Tak to stačí. Nemůžeš dojít k Mendozově usedlosti. Nést tě zcela určitě nedokážu a nenechám tě dva nebo tři dny samotného!

Zdá se, že máš nějaký důvod, proč se chceš vyhnout těm lidem, které jsem cítila na východ od nás. Ale ať už je to cokoli, nemůže to být důležitější, než záchrana tvého života!“

Robert ji nechal, aby mu dala do úst dvě modré tabletky. Ty pak zapil z cestovní láhve, kterou mu přidržela. „Dobrá Cleny,“ zahekal. „Zahneme na východ. Jenom mi slib, že mě budeš korónovat, jo? Je to příjemné, stejně jako jsi i ty, a pomáhá mi to líp tě poznat… A teď už bysme měli vyrazit, protože začínám kecat nesmysly. A to je příznak, že se stav lidské bytosti horší. Už bys to měla vědět.“

Athacleniny oči se maličko rozestoupily, usmála se. „Už jsem si toho všimla. Jak se jmenuje místo, kam teď půjdeme?“

„Říká se tomu Howlettsovo centrum. Je to támhle za tou druhou řadou kopců,“ ukázal jihovýchodním směrem.

„Nemají rádi nečekané hosty, takže až se budeme blížit, bude třeba, abychom mluvili pěkně nahlas.“

Chůzí s přestávkami se jim podařilo přejít přes první hřeben krátce před polednem. Pak se usadili k odpočinku nedaleko studánky, kde Robert usnul neklidným spánkem.

Athaclena pozorovala toho lidského mladíka s pocitem ubohé bezmocnosti. Uvědomila si, že si mumlá Thlufallthreelův slavný „Žalozpěv osudu“. Tato hluboce dojímavá kompozice byla přes čtyři tisíce let stará a byla napsána v dobách žalu, kdy patrony Tymbrimijů, Caltmoury, postihla zkáza v krvavé hvězdné válce.

Osudovost nebyl příliš povzbudivý pojem pro její národ dokonce ještě méně než pro lidi. Ale Tymbrimijové se kdysi dávno rozhodli vyzkoušet všechno, i prostudovat všechny filozofie. Mezi nimi byla také odevzdanost.

Ne však nyní! slíbila si. Athaclena nechala Roberta spolknout další dvě tablety a pak ho zabaleného do spacího pytle uspala. Znehybněla jeho poraněnou ruku, jak jen nejlépe uměla, a po stranách narovnala valy z kamenů, aby se ve spánku neskutálel.

Doufala, že hradba nízkých keřů kolem něj odradí případná nebezpečná zvířata. Bururalliové sice v lesích vyvraždili všechny velké tvory, přesto si však dělala starosti. Bude bezvědomý člověk v bezpečí, když ho na chvilku nechá samotného?

Položila kousek vedle Robertovy levé ruky kapesní laser a láhev s vodou. Sklonila se a zcitlivěnými, změněnými rty se dotkla jeho čela. Robertův obličej přitom obestřela její uvolněná koróna, jemné proužky ho něžně pohladily a lidské gesto loučení tak doplnily tymbrimijským požehnáním.

Jelen by možná běžel rychleji. Puma by se možná plížila lesním tichem tišeji. Athaclena ty tvory ale neznala. A i kdyby je znala, Tymbrimijové se nikdy nebáli srovnání. Skutečné jméno jejich rasy by mělo znít – adaptabilita.

Změny začaly automaticky již na prvním kilometru. Žlázy vehnaly sílu do jejích nohou a přizpůsobení krve umožnilo lepší využití vzduchu, který dýchala. Uvolněná spojovací tkáň doširoka rozevřela nozdry k větší průchodnosti, zatímco kůže se po celém těle napnula a zpevnila, čímž zabránila nepříjemnému poskakování ňader při běhu.

Překonala druhé úzké údolí a stezkou vinoucí se do stále příkřejšího svahu zamířila k poslednímu hřebenu, za nímž se nacházel cíl. Rychlé kroky byly na silné vrstvě písčitohlinité půdy lehké a tiché. Její přítomnost prozrazovalo jen občasné zapraskání větévky, které přimělo lesní tvory, aby odťapkali do nějakého úkrytu. Athaclenu provázelo jejich jakoby posměšné štěbetání, které bylo jak zvukové, tak ve formě jemného vyzařování, jež zachytávala korónou.

Jejich nepřátelské pokřikování ji nutilo k úsměvu. Zvířata byla tak vážná. Jenom ta skoro připravená na Pozvednutí mívala něco, co připomínalo smysl pro humor. Ovšem když pak byla adoptována a nastoupila proces Pozvedání, jejich patroni je velice často veškerých takových vlastností zbavovali jako „známek nestability“.

Následující kilometr Athaclena trochu zvolnila. Musela zmírnit tempo přinejmenším kvůli přehřátí organismu, které bylo pro Tymbrimije nebezpečné.

Vystoupala na vrchol hřebenu pokrytý již známými hřbetními kameny a zastavila se. Čekala ji cesta přes ten souvislý labyrint čnících monolitů. Opřela se o jeden z vysokých balvanů, aby si trochu oddechla. Za chvíli zvedla korónu a její úponky začaly propátrávat okolí.

Ano! Na blízku byli lidé! A také neošimpanzové. Nyní už znala jejich vyzařování – jak lidí, tak neošimpanzů – velice dobře.

A… zvýšila soustředění. Bylo tam také ještě něco jiného. Něco dráždivého.

Musela to být ta záhadná bytost, kterou už předtím cítila dvakrát! Mělo to takový prazvláštní charakter, který se jednu chvíli zdál být pozemský a pak jakoby měl silný nádech tohoto světa.

Kéž by ty empatické vlny přicházely z přímého směru! Pomalu vykročila a pátrala v kamenném labyrintu po zdroji.

Náhle na ni dopadl stín. Instinktivně uskočila zpátky a přikrčila

se – hormony jí vehnaly sílu do rukou v očekávání boje. Athaclena se zhluboka nadechla ve snaze potlačit reakci gheer. Předpokládala, že bude čelit nějakému malému divokému zvířeti, které dokázalo přežít vraždění Bururalliů, nečekala nic velkého!

Uklidni se, říkala si. Silueta stojící na balvanu nad ní patřila obrovskému dvounožci, který nepocházel z Garthu, ale byl zjevně příbuzný člověku. Žádný šimpanz by ovšem pro ni nemohl znamenat nebezpečí.

„Z-zdravím!“ dostala ze sebe novoanglicky hlasem, který se stále ještě třásl nyní již ustupujícím gheer. V duchu proklínala tyhle instinktivní reakce, které sice dělaly z Tymbrimijů nebezpečného protivníka pro případné nepřátele, ale také zkracovaly jejich život a ve slušné společnosti je nezřídka přiváděly do nepříjemné situace.

Postava na kameni na ni mlčky zírala. Garthské slunce svítilo Athacleně přímo do očí, takže na toho tvora pořádně neviděla. Všimla si jen, že měl kolem pasu řemen, na němž viselo různé nářadí, a že byl na šimpanze příliš velký.

Bytost nijak nereagovala, jen se na ni stále beze slova dívala.

Nedalo se očekávat, že tak mladá vazalská rasa, jako byli šimpanzi, bude nějak výjimečně chápavá. Uvědomila si to, přimhouřenýma očima pohlédla nahoru na tmavou chlupatou postavu a promluvila na ni pomalu a zřetelně novoanglicky.

„Mám naléhavou informaci. Jde o lidskou bytost, která leží nedaleko odtud zraněna,“ řekla důrazně. „Potřebuje neprodleně pomoc. Prosím, musím se rychle dostat k lidem.“ Čekala okamžitou reakci, ale postava jen přešlápla a dál zírala.

Athaclena si začala připadat hloupě. Copak narazila na mimořádné natvrdlého šima? Nebo snad na nějakého deviovaného jedince či hejska? V nových vazalských rasách se vyskytuje velká variabilita, někdy se objeví i návrat k atavismu, což dokládá zcela nedávný případ Bururalliů na Garthu.

Athaclena zvýšila intenzitu svého vnímání. Natáhla korónu, ale hned ji překvapeně stočila.

Ten tvor byl ještě v předrozumovém stádiu! Ten vzhled – srst a dlouhé paže –ji spletl. To nebyl žádný šim! Byl to ten cizí tvor, kterého vnímala před několika minutami!

Nebylo divu, že to zvíře neodpovídalo. Nemělo ještě žádného patrona, který by je naučil mluvit! Cítila, jak jeho potenciál pod povrchem mocně pulzuje.

Athaclena přemýšlela, jak může komunikovat s tímto místním tvorem, který ještě není myslící bytostí. Podívala se na něj pozorněji. Slunce prosvěcovalo jeho tmavý, řádně chlupatý porost. Krátké křivé nohy nesly mohutné tělo, na němž spočívala velká hlava s úzkým temenem. Mezi mohutnými rameny a hlavou přitom jakoby chyběl krk.

Athaclena si vzpomněla na Ma'chutallilův proslulý příběh o vesmírném sběrateli, který na jedné kolonizované planetě v hlubokém lese, daleko od osady narazil na mládě divokých čtyrnožců. Když se mu toho malého bojovného a ňafajícího čertíka podařilo chytit do sítě, vypustil jednoduchou formu glyfu sh'cha'kuon, zrcadla duše.

Athaclena se ho pokusila vytvořit, jak jen si pamatovala.

Spatři ve mně obraz sebe samého.

Tvor se napřímil. Ustoupil kousek zpátky, frkl a nasál vzduch.

Nejdřív si myslela, že reaguje na její glyf. Pak ale jejich prchavý kontakt přerušil nedaleký hluk. Chlupáč vydal hluboký chrochtavý zvuk, otočil se a skočil. Obratnými skoky po kamenech jí pak zmizel z dohledu.

Athaclena rychle vyrazila za ním, ale zbytečně. Za chvilku jeho stopu ztratila. Povzdechla si a otočila se na východ, kde se podle Roberta nacházelo Howlettsovo centrum. Konec konců, teď bylo ze všeho nejdůležitější najít pomoc.

Začala se proplétat bludištěm hřbetních kamenů, které se postupně zmenšovaly a mizely, jak se sráz zmírňoval. Ještě než svah přešel do dalšího údolí, musela obejít obrovský kámen. A tam se téměř srazila s pátracím týmem.

„Je mi líto madam, že jsme vás vylekali," řekl chraplavě vedoucí skupiny. Jeho hlas připomínal skřehotání, které se nese z rybníku plného žab. Znovu se uklonil. „Jeden z obyvatel usedlostí nám řekl, že někde tímhle směrem spadla nějaká kosmická loď, tak jsme vysla-

li do terénu několik pátracích skupin. Neviděla jste náhodnou něco jako padající raketu?“

Athaclena se ještě třásla z té zatraceně přehnané reakce. V prvních několika vteřinách musela vypadat vystrašeně, když v ní překvapení spustilo další proces bleskových změn. Ti chudáci šimové z ní byli vyplašení. Za předákem nervózně vykukovali další čtyři.

„Ne, neviděla,“ řekla Athaclena pomalu a opatrně, aby v těch malých chráněncích nevyvolala pocit viny. „Ale mám jinou naléhavou informaci. Můj přítel, člověk, se včera odpoledne zranil. Zlomil si ruku a asi dostal infekci. Musím mluvit s někým oprávněným o jeho přenesení do bezpečí.“

Předák byl nadprůměrně vysoký, měřil téměř metr a půl. Stejně jako ostatní šimové měl na sobě krátké kalhoty, opasek s nářadím a lehký batoh na zádech. Jeho úsměv odhalil řadu nerovných a poněkud nažloutlých zubů.

„Já mám dostatečné oprávnění. Jmenuji se Benjamin, madam… madam…“ Jeho hlas vystoupal do otazníku a zmlkl.

„Athaclena. Můj společník se jmenuje Robert Oneagle. Je synem planetární koordinátorky.“

Benjamin vykulil oči. „Aha. Dobrá, madam Atha-…, dobrá madam… už jste musela slyšet, že kosmická flotila ítýček odřízla Garth od ostatního vesmíru. Za této mimořádné situace bychom se měli vyvarovat používání létacích strojů, pokud to není nezbytně nutné. Nicméně, moje skupina je dostatečně vybavena na to, aby se postarala o člověka, který utrpěl poranění, o němž jste mluvila. Když nás k panu Oneaglovi zavedete, uvidíme, co se pro něj dá dělat.“

Athacleninu úlevu kalilo znepokojení spojené se zmínkou o invazorech. Musela se zeptat. „Už se zjistilo, kdo jsou ti vetřelci? Přistála nějaká jejich loď?“

Benjamin se choval profesionálně a jeho vystupování bylo dobré, nicméně nedokázal zakrýt zmatek, když se na ni podíval a naklonil přitom hlavu, jakoby si ji chtěl prohlédnout z jiného úhlu. Ostatní na ni taky zvědavě zírali. Zcela zjevně nikoho takového, jako byla ona, ještě nikdy neviděli.

„Ehm, je mi líto, madam, ale zprávy nebyly příliš konkrétní. Ty ítýčka… ééé.“ Zmlkl s pohledem upřeným na ni. „Tedy, promiňte

madam, ale vy nejste člověk, že ne?“

„Dobrotivý Caltmoure, ne!“ naježila se Athaclena. „Co vás vede k…“ Pak si vzpomněla na všechny ty úpravy svého zevnějšku, které provedla v rámci experimentu. Musela být teď velmi podobná lidem, zvlášť když pozorovateli svítilo do očí slunce.

Nebylo divu, že ti chudáci byli zmatení!

„Ne,“ pokračovala mnohem mírnějším tónem. „Nejsem člověk. Jsem Tymbrimijka.“

Šimové vydechli a vyměnili si rychlé pohledy. Benjamin se uklonil se zkříženýma rukama na hrudi. Poprvé měl možnost tímto gestem pozdravit příslušníka nějaké patronské rasy. Athaclenin národ si stejně jako lidé příliš neliboval ve zdůrazňování dominantního postavení nad svými vazaly. Přesto jí to gesto pomohlo překonat bolestné pocity. Když Benjamin promluvil znovu, vypadal už vyrovnanější.

„Promiňte mi, madam. Chtěl jsem říct, že si nejsem moc jistý, kdo jsou útočníci. Nebyl jsem moc blízko přijímače, když před několika hodinami vysílali své prohlášení. Někdo mi říkal, že to jsou Gůbůrové, ale povídá se taky, že by to mohli být Thennaninové.“

Athaclena si oddechla. Gůbůrové nebo Thennaninové. Mohlo by to být horší. Jedni byli pokrytečtí a omezení, druzí často zlí, nekompromisní a krutí. Ale ani jedni, ani druzí nebyli tak špatní jako zákeřní Sorové nebo děsiví, vražední Tandové.

Benjamin něco zašeptal jednomu ze svých podřízených. Menší šim se otočil a po stezce, kterou přišli, se rozběhl dolů k tajemnému Howlettsovu centru. Athaclena zaznamenala neklidné chvění. Znovu ji napadlo, co se vlastně v tomhle údolí děje, že se ji Robert snažil držet odtud dál a riskoval přitom dokonce vlastní zdraví.

„Posel běžel informovat o zdravotním stavu pana Oneagla a zorganizovat přepravu,“ sdělil jí Benjamin. „My si zatím pospíšíme, abychom mu poskytli první pomoc. Jenom když nás povedete…“

Pohodil hlavou a Athaclena musela, alespoň prozatím, zvědavost odložit. Robert byl zcela jasně na prvním místě. „Dobrá. Jdeme,“ souhlasila. Otočila se a vykročila zpátky do svahu.

Když procházeli pod tyčícím se kamenem, u něhož se potkala s tím podivným presapientním tvorem, pohlédla nahoru. Byl to sku-

tečně Garthling? Ti šimové o tom možná něco vědí. Ale dřív než se mohla zeptat, klopýtla a stiskla si spánky. Šimové zkoprněle hleděli na její korónu, která se znenadání rozevlála a na její vyděšené oči.

Zčásti to byl vysoký kvílivý zvuk téměř na hranici slyšitelnosti a zčásti ostré drásání, které jí pomalu přejíždělo po páteři zdola nahoru.

„Madam?“ Benjamin se na ni znepokojeně díval. „Co je to?“

Athaclena zatřepala hlavou. „To je… To je…“

Nestačila to dořící. V tu chvíli totiž na západním horizontu mžikl matný záblesk a něco k nim zamířilo po obloze šílenou rychlostí. Ve vteřině to vyrostlo z malého vzdáleného bodu ve věc obludných rozměrů. Přesně takhle náhle se zjevil ten obrovský vesmírný koráb a nehybně stanul nad údolím.

Athaclena sotva stačila vykřiknout: „Zakryjte si uši!“ Pak dorazilo ohlušující hřmění, rázová vlna, která je všechny srazila k zemi. Detonace rozechvěla kamenný labyrint na hřebenu a odrazila se ozvěnou od úbočí okolních kopců. Stromy se prudce rozkývaly – některé se s praskotem vyvrátily – a jejich listí servaly nenadálé větrné poryvy.

Konečně burácení ustalo, odeznělo a rozplynulo se v lesích. Teprve po utišení a poté, co se trochu vzpamatovali z šoku, uslyšeli hlasité hluboké hučení lodi. Šedivé lesklé monstrum vrhalo na údolí stín ve tvaru obrovského válce. Sledovali, jak se pomalu snáší k zemi, až kleslo pod úroveň hřbetních kamenů a zmizelo jim z dohledu. Hukot motorů přešel v dunivé mručení, které záhy doprovodil rachot padajícího kamení, uvolněného vibracemi z přilehlých horských úbočí.

Šimové pomalu vstali. Drželi se nervózně za ruce a chraplavým ztišeným hlasem si mezi sebou něco říkali. Benjamin pomohl Athacleně vstát. Gravitační pole rakety zasáhlo její nyní vztyčenou korónu nepřipravenou. Zatřásla hlavou, aby si ji srovnala.

„To je válečná loď, že jo?“ zeptal se jí Benjamin. „Ti ostatní šimové tady nikdy nebyli ve vesmíru, ale já jsem si jednou vylétl na oběžnou dráhu, abych si prohlédl starýho Vesariuse, když tady před pár lety byl na návštěvě. Ale ani on nebyl tak velkej jako tohleto!“

Athaclena si povzdechla. „Ano, je to skutečně válečná loď.

Myslím, že typ Sorů. Teď je používají Gůbůrové.“ Podívala se na své pozemské průvodce.

„Řekla bych, že Garth už není jen obklíčený, šime Benjamine. Začala invaze.“

Benjamin si začal nervózně mnout ruce a tahat se za palce. „Vznášejí se nad údolím. Slyším je! Co tam chtěj?“

„Nevím,“ odpověděla. „Nezajdeme se tam podívat?“

Benjamin zaváhal a pak přikývl. Přivedl skupinu na místo, kde se kamenný labyrint rozestupoval a otevíral výhled na celé údolí.

Bitevní koráb se vznášel asi čtyři kilometry východně od jejich místa, visel několik stovek metrů nad zemí a vrhal temný stín přes malý hlouček bělavých budov krčících se na dně doliny. Athaclena si zastínila oči před jasnými slunečními paprsky, které se odrážely od matně modrošedých boků obřího křižníku. Jeho hluboké hrdelní kvílení bylo zlověstné. „Jenom se tam tak vznáší! Co to dělají?“ zeptal se znepokojeně jeden ze šimů.

Athaclena zavrtěla hlavou. „Já nevím.“ Cítila strach lidí a šimů v osadě dole pod nimi. Ale vnímala i jiné zdroje emocí.

To jsou útočníci, uvědomila si. Měli vypnuté štíty psí, arogantně si nepřipouštěli žádnou možnost odporu. V mysli jí vytanul obrázek těch opeřených tvorů s tenkými kostmi, potomků nějakého nelétavého pseudoptačího druhu. Na krátký okamžik získala nezvykle reálný pohled. Byl tak živý, jako kdyby se dívala očima některého z důstojníků křižníku. I když kontakt trval jen zlomek vteřiny, její koróna se v pocitu odporu stáhla zpátky.

Gůbůrové, konstatovala v duchu otupěle. Najednou bylo všechno příliš reálné.

Benjamin prudce vydechl. „Podívejte!“

Z ventilů v širokém břichu lodi začal vycházet nahnědlý dým. Tmavá těžká mlha začala pomalu, téměř lenivě klesat dolů.

Na zemi se mezitím strach změnil v paniku. Athaclena ucouvla zpátky, opřela se o jeden z kamenů a zakryla si hlavu rukama ve snaze zastavit tu téměř hmatatelnou auru hrůzy.

Bylo to ale příliš silné. Athaclena se pokusila vytvořit glyf klidu v prostoru kolem sebe, který by zadržel tu bolest a děs. Ale všechny

obrazce se rychle rozplývaly jako sněhové vločky tající v horkém vzduchu kolem ohně.

„Voni vraždějí lidi a rily!“ zvolal jeden ze šimů a rozběhl se po úbočí dolů.

„Petrie,“ křikl za ním Benjamin. „Vrať se sem. Kam, prosím tě, běžíš?“

„Běžím jim pomoct!“ zavolal zpátky mladší šim. „A ty bys měl taky, jestli ti na nich záleží! Je slyšet, jak tam dole křičej!“ Ignoroval klikatou cestu a namířil si to rovnou po svahu dolů, přímo k valící se mlze a tlumeným zoufalým zvukům, které se z ní ozývaly.

Zbylí dva šimové se na Benjamina podívali vzdorovitě, zjevně sdíleli názor svého druha. „Já du taky,“ řekl jeden z nich.

Athacleniny strachem zúžené oči zamžikaly. Co to ti přihlouplí nebožáci teď dělají?

„Jdu s tebou,“ souhlasil poslední šim. A oba se přes hlasité Benjaminovy nadávky pustili také po svahu dolů.

„Okamžitě toho nechtě!“

Všichni se otočili a užasle zírali na Athaclenu. Dokonce i Petrie se zarazil a překvapeně mrkal. Bylo to teprve potřetí v jejím životě, co použila kategorický velitelský tón.

„Nechte toho bláznovství a hned se vraťte!“ vyštěkla. Koróna jí klesla přes uši. Její pečlivě pěstěný lidský přízvuk se vytratil. Mluvila novoanglicky s tymbrimijským zpěvným rytmem, který novošimpanzi museli už nesčíslněkrát slyšet na videozáznamech. Možná měla lidský vzhled, ale žádný lidský hlas by nedokázal vyloudit přesně ty samé zvuky.

Terranští vazalové na ni vyjeveně koukali s otevřenými ústy.

„Ihned se vraťte,“ zasyčela důrazně.

Šimové se vyškrábali zpátky nahoru a stanuli před ní. Jeden po druhém pak s nervózním výrazem následovali Benjaminova příkladu a před Athaclenou se uklonili s rukama zkříženýma na hrudi.

Athaclena se snažila ovládnout vlastní třes, aby navenek vypadala klidně. „Už mě znovu nenuťte zvyšovat hlas,“ řekla pomalu. „Musíme spolupracovat a s chladnou hlavou vymyslet patřičný plán.“

Nebylo divu, že se šimpanzi třásli a dívali se na ni s vypoulený-

ma očima. Lidé s šimy mluvili takovým důrazným tónem jen zřídka. Jejich druh byl sice zavázán lidem, ale podle pozemského práva byli neošimpanzi téměř rovnoprávnými občany.

My Tymbrimijové jsme ale něco jiného. Povinnost, prostá povinnost ji vyburcovala z jejího totanoo – strachem vyvolaného stažení z reality.

Někdo musel převzít odpovědnost, aby byly zachráněny životy těchto tvorů.

Ošklivě hnědý dým přestal z gůbůrské lodi vycházet. Opar, který vznikl, se roztáhl po celém úzkém údolí a vypadal jako temné zpěněné jezero, jehož hladina zakrývala i budovy stojící na dně.

Ventily se uzavřely a vesmírné plavidlo začalo stoupat.

„Schovejte se," řekla šimům a rychle je zavedla za nejbližší kamenný monolit. Hluboké hučení stouplo o oktávu výš a gůbůrský křižník se záhy vynořil zpoza hřbetních kamenů.

„Chraňte se."

Šimové se skrčili a přitiskli si ruce na uši. Obří vetřelec se chvíli vznášel asi kilometr nad údolím a pak tam najednou nebyl, v mžiku zmizel. Vzduch se znovu zběsile zvířil, větrná bouře je opět srazila k zemi a zahalila mraky prachu a listí zvednutého z lesů pod nimi.

Neošimpanzi se na sebe ohromeně dívali ještě notnou chvíli potom, co ozvěny odezněly. Konečně se nejstarší z nich, Benjamin, celý otřásl. Oprášil si ruce, popadl vyjeveného Petrieho za hřbet a odkráčel s ním před Athaclenu.

Mladý šen se zahanbeně díval do země. „Já… je mi to líto, madam," zamumlal mrzutě. „Já jenom, že tam dole jsou lidi… a moji kamarádi…"

Athaclena přikývla. Není dobré být zbytečně příliš tvrdý na vazala, který jednal v dobrém úmyslu. „Tvoje pohnutky jsou hodné obdivu. Ale teď, když jsme se uklidnili, můžeme tvým patronům a přátelům pomoci účinněji."

Nabídla mu ruku. Bylo to méně patronské gesto, než pohlavek, který, jako se zdálo, od galaktika očekával. Potřásli si rukama a Petrie se stydlivě usmál.

Když znovu oběhli balvany, aby se podívali, co se v údolí děje, někteří z šimů zalapali v úleku po dechu. Hnědý dým se rozlil po

nížině jako husté špinavé moře, jehož hladina sahala téměř až k zalesněným úbočím pod nimi. Viditelně ostrá horní hranice toho těžkého mlžného mraku olizovala kořeny stromů rostoucí nedaleko ve svahu.

Nebylo vidět, co se tam dole děje, ani jestli někdo přežil.

„Rozdělíme se do dvou skupin," rozhodla Athaclena. „Robert Oneagle stále potřebuje pomoc. Někdo k němu musí jít."

Vědomí, že Robert pořád leží v mrákotách tam, kde ho opustila, ji zneklidňovalo. Musela vědět, že je o něj postaráno. Každopádně byla přesvědčena, že bude lepší, když většina šimů odejde pomoci Robertovi, než aby pobíhali kolem toho smrtícího údolí. Byli příliš otřesení a roztěkaní z toho celkového pohledu na neštěstí, který se jim shora naskýtal. „Benjamine, jsou tví druhové schopni najít Roberta sami na základě mých instrukcí?"

„Myslíte jako bez toho, že byste je vedla?" Benjamin se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Fakt nevim, madam. Já… Vážně si myslím, že byste měla jít s nimi."

Athaclena nechala Roberta pod dobře viditelným orientačním bodem, jímž byl obrovský strom stojící nedaleko hlavní cesty. Žádná skupina, která by za ním byla vyslána, by neměla mít problémy ho najít.

Četla šimovy rozpolcené emoce. Část Benjamina si velice přála mít u sebe jednoho z těch proslulých Tymbrimijů, aby pomohl, pokud to bude možné, lidem v údolí. A přesto se rozhodl, že se pokusí poslat ji pryč!

Olejnatý kouř dole pod nimi vířil a převaloval se. Na dálku odtamtud cítila mnoho myslí zmítaných strachem.

„Zůstanu," řekla pevně. „Řekl jsi, že ostatní ve tvé skupině tvoří kvalifikovaný záchranný tým. Zcela určitě dokáží Roberta najít a pomoci mu. Někdo tady musí zůstat a zjistit, jestli se dá něco dělat pro ty dole."

S lidmi by nejspíš následovala výměna názorů, šimpanze by ale ani nenapadlo odporovat galaktikovi, který se k něčemu rozhodl. Myslící rasy vazalského postavení jednoduše takové věci nedělají.

Vnímala v Benjaminovi na jedné straně úlevu, ale zároveň také

strach.

Tři ostatní mladí šimové si hodili na záda vaky a s vážnými pohledy vyrazili přes hřbetní balvany západním směrem. Každou chvíli se pak nervózně otáčeli, dokud zcela nezmizeli z dohledu.

Athaclena pocítila úlevu díky vědomí, že o Roberta bude postaráno. Kdesi uvnitř ale zůstávala nahlodávající obava o otce. Nepřítel nepochybně nejdříve udeřil na Port Helenii.

„Pojď Benjamine. Podíváme se, co můžeme udělat pro ty chudáky dole.“

Přes všechny neobvyklé a rychlé úspěchy v Pozvedání, měli před sebou terranští genetici s neodelfíny a neošimpanzy ještě dlouhou cestu. V obou druzích byli originální myslitelé nadále vzácností. Podle galaktických měřítek výrazně postoupili, ale pozemšťané chtěli dosáhnout ještě mnohem rychlejšího pokroku. Téměř jako by tušili, že jejich vazalové by mohli vyrůst velice rychle, velice brzy. Když se v řadách Tursiopsů nebo Pongů objevil nějaký dobrý mozek, dostalo se mu velké pozornosti. Athaclena byla přesvědčena, že k těmto významným jedincům svého druhu patřil právě Benjamin. Nebylo pochyb o tom, že měl přinejmenším rozmnožovací práva modré karty a že zplodil již mnoho potomků.

„Možná bych měl raději prozkoumat terén, madam,“ navrhl Benjamin. „Umím šplhat po stromech a zůstat přitom mimo dosah toho plynu. Půjdu tam, omrknu situaci a pak se pro vás vrátím.“

Athaclena ucítila šimův zmatek, když pohlédli na to jezero neznámého plynu. Kousek pod nimi bylo hluboké tak po kotníky, ale dál v údolí sahalo mezi stromy do výšky několika lidí.

„Ne, zůstaneme spolu,“ prohlásila Athaclena rezolutně. „Já umím šplhat po stromech taky, víš?“

Benjamin ji zkoumavě přejel pohledem odshora dolů a zpátky, zjevně si připomněl vyprávění o legendární adaptabilitě Tymbrimijů. „Hm, možná, že váš národ kdysi žil ve stromoví. Bez urážky.“ Zakřenil se na ni. „Tak dobrá, paní, jdeme na to.“

Rozběhl se a vyskočil do větví stromu připomínajícího dub, proletěl kolem kmene a zhoupl se na další větev. Pak Benjamin přeskočil na druhý strom, zastavil se na rozkývané větvi a zvědavě se na ni

ohlédl.

Athaclena výzvu pochopila. Několikrát se soustředěně zhluboka nadýchla. Změny začaly mravenčením v sílících prstech a zmenšováním hrudi. Vydechla, skrčila se a prudce se odrazila jo koruny garthského dubiska. S trochou potíží napodobovala pohyby šima. Benjamin uznale pokýval hlavou, když se zastavila vedle něj, a pak byl zase pryč.

Pomalu postupovali vpřed. Skákali ze stromu na strom, proklouzávali kolem šlahouny obtočených kmenů. Několikrát se museli vracet zpět a obcházet mýtiny, zamořené pomalu se usazujícím dýmem. Snažili se nedýchat, když se pohybovali nad hustšími chomáči těžkého plynu, přesto se Athaclena toho štiplavého olejnatého neřádu nadýchla. V duchu si řekla, že její rostoucí nervozita je nejspíše psychosomatického původu.

Benjamin po ní potajmu stále pokukoval. Samozřejmě si všiml určitých změn, které u ní v několika uplynulých minutách nastaly – uvolnění a zpružnění paží, rozšíření ramen, zesílení rukou. Nikdy ho zcela jasně ani nenapadlo, že s ním jednou nějaký galaktik půjde takovouhle cestou, že s ním bude poskakovat po stromech.

Bylo téměř jisté, že neměl ponětí, co ji bude tahle gheer transformace stát. Bolest se už ozvala a Athaclena věděla, že je to teprve začátek.

Les byl plný zvuků. Malá zvířata kolem nich cupitala pryč od nepřátelského dýmu a smradu. Athaclena zaznamenala horký puls jejich strachu. Když dospěli na vrchol pahorku nad osadu, zaslechli slabé naříkání – vystrašení Terrani tápali kolem dokola v začouzeném ztemnělém lese.

Benjaminovy hnědé oči jí prozradily, že ti pod nimi jsou jeho přátelé. „Vidíte, jak se ta látka drží při zemi?“ promluvil. „Sotva se zvedá nějaký ten metr nad naše budovy. Kéž bychom bývali postavili aspoň jednu vysokou!“

„Tak by ji nejdříve ze všeho vyhodili do povětří,“ poznamenala Athaclena. „A teprve potom by vypustili ten plyn.“

„Mmm,“ přitakal Benjamin. „Dobrá, pojďme se podívat, jestli se někdo z mých kamarádů dostal na stromy. Možná, že se jim podařilo pomoci dostatečně vysoko i některým lidem.“

Nezeptala se ho na jeho skrývané obavy, tedy na to, o čem se, jak vnímala, sám nedokázal zmínit. Ale dobře cítila, že to bylo něco navíc, něco vedle obav o lidi a šimy tam dole, jako kdyby toho nebylo dost.

Čím dále se dostávali směrem do údolí, tím výš museli šplhat do korun stromů. Stále častěji byli nuceni spustit se níž a při chvatném postupu nohama čeřili převalující se vrcholky dýmového mraku. Naštěstí se zdálo, že se plyn konečně rozptyluje, těžkne a mění se v jemný déšť šedého prachu.

Jakmile mezi stromy začala probleskovat světlá barva budov centra, Benjamin zrychlil tempo. Athaclena se ho držela, seč jí síly stačily, ale bylo to stále těžší. Enzymové vyčerpání si vzalo svou daň, její koróna byla v jednom plameni, jak se tělo snažilo eliminovat růst teploty.

Soustřeď se, přikazovala si v duchu, když se přikrčila na jedné houpající se větvi. Skrčila nohy a snažila se zaostřit pohled na rozmazanou skvrnu mlhavých listů a větví naproti ní.

Vpřed.

Odrazila se, ale tentokrát se ze skoku vytratila síla. Jen tak tak překonala dvoumetrovou mezeru. Athaclena se chytila rozkymácené větve. Její koróna plápolala jako oheň.

Křečovitě svírala strom z jiného světa, ztěžka dýchala do široka otevřenými ústy a nebyla schopna pohybu. Celý svět se jí před očima rozpíjel do velké šmouhy. Možná je to něco víc než jen gheer, napadlo ji. Možná, že ten plyn není určen pouze pro Terrany. Možná mě může zabít.

Chvíli jejím očím trvalo, než se znovu zaostřily a uviděly trochu víc než jen černou chlupatou nohu… Benjamin stál nad ní a pevně držel její větev.

Jeho ruka se jemně dotkla vlnících se, horkých úponků její koróny.

„Počkejte tady a odpočívejte, paní. Prozkoumám to vepředu a hned jsem zpátky.“

Větev se znovu prudce otřásla a Benjamin zmizel.

Athaclena tiše ležela. Mohla jen poslouchat slabé zvuky přichá-

zející od Howlettsova centra. Téměř hodinu po odletu gůbůrského křižníku stále ještě slyšela panické výkřiky šimpanzů a podivný hluboký křik nějakého zvířete, které nemohla poznat.

Plyn se rozptyloval, ale stále byl cítit, dokonce i u ní nahoře. Athaclena zavřela nozdry a dýchala otevřenými ústy.

Chudáci pozemšťané, jejichž nosy a uši musejí být stále otevřené a vydané napospas libovůli celého světa. Ta ironie jí neunikla. Neboť ti tvorové aspoň nemusejí poslouchat myslí.

Když koróna vychladla, Athaclena se cítila být vydána napospas působení směsice emocí… lidí, šimpanzů a toho dalšího, objevujícího se a zase mizejícího druhu – „cizince“, který se už pomalu stal důvěrně známým. Po několika minutách se jí udělalo lépe. Dostatečně na to, aby dolezla po větvi až ke kmenu. S úlevným oddechnutím se o něj opřela zády. Záplava zvuků a emocí ji stále obklopovala.

Nakonec možná neumírám, alespoň ne hned.

Teprve až za chvíli si plně uvědomila, že se nedaleko ní něco děje. Cítila, že ji někdo pozoruje, a to odněkud z blízka! Otočila se a prudce se nadechla. Z větví stromu stojícího jen asi o šest metrů dál na ni hleděly čtyři páry očí – tři temně hnědé a čtvrtý světle modrý.

Možná s výjimkou několika myslících polovegetariánských Kantenů, mezi galaktiky znali lidi nejlépe Tymbrimijové. Nicméně, Athaclena zamrkala překvapením. Nebyla si jistá tím, co vidí.

Nejblíž ke kmeni seděla dospělá neošimpanzí samice – „šimi“ – oblečená do krátkých kalhot a v náručí držela šimpanzí nemluvně. Její hnědé oči byly rozšířené strachem.

Vedle ní bylo malé lidské dítě s hladkou kůží, oblečené do modré kombinézy. Blonďaté děvčátko se na Athaclenu stydlivě uculovalo.

Do zmatku ji však uvedl ten čtvrtý tvor.

Vzpomněla si na neodelfíní zvukové vyobrazení, které s sebou otec přivezl zpátky na Tymbrim z cest. Bylo to po oné příhodě během ceremoniálu Přijetí a Volby Tytlalů, kdy se v tom vyhaslém sopečném kráteru chovala tak divně. Možná jí Uthacalthing chtěl to zvukové zobrazení přehrát, aby ji dostal ze špatné nálady a aby jí dokázal, že ti pozemští kytovci jsou skutečně kouzelní tvorové, kterých se nemusí bát. Řekl, aby zavřela oči a jenom se tou písní necha-

la omývat.

Ať už zamýšlel to či ono, účinek byl naprosto opačný. Protože když se zaposlouchala do nezkrocených, divokých tónů, ocitla se najednou pohroužená v oceánu a vnímající rozbouřené moře, které nabírá sílu. Nepomohlo, ani když otevřela oči a viděla, že stále sedí doma ve fonoteriu. Poprvé v životě jí zvuk překryl vidění.

Athaclena tu krychli už nikdy znovu neposlouchala a ani nikdy nic tak zvláštního neprožila… než se setkala s tím tajemným metaforickým světem v mysli Roberta Oneaglea.

A nyní to pociťovala znovu! Protože zatímco ten čtvrtý tvor, který seděl proti ní a sledoval ji, na první pohled vypadal jako velmi velký šimpanz, její koróna říkala něco docela jiného.

To není možné!

Hnědé oči se na ni dívaly tiše a klidně. Ta bytost byla větší než všechny tři ostatní dohromady, přesto držela lidské dítě na klíně velice jemně a opatrně. Když se dívenka zavrtěla a začala propadat, obrovský tvor si jen odfrkl a mírně se posunul, aniž spustil zrak z Athacleny. Jeho obličej byl narozdíl od šimpanzů takřka černý.

Athaclena překonala bolest a pomalu se posunula dopředu, tak aby je nevylekala. „Ahoj," řekla pečlivě novoanglicky.

Lidské dítě se znovu usmálo a zarylo stydlivě hlavu do masivní chlupaté hrudi svého ochránce. Neošimpanzí matka se ve zjevném strachu přikrčila.

Hromotlucký tvor s vysokým plochým obličejem jen dvakrát přikývl a znovu si odfrkl.

V tu chvíli v něm proběhl vzruch Potenciálu.

Athaclena se dosud pouze jedinkrát setkala s druhem žijícím v oné úzké zóně mezi zvířetem a přijatým vazalským sofontem, tedy vazalským myslícím druhem. V Pěti galaxiích se tento stav vyskytoval velice vzácně, protože každý nově objevený druh nacházející se v předrozumovém stádiu byl brzy zaregistrován a přidělen některému vesmírnému klanu k Pozvednutí a vyučení.

Athacleně svitlo, že tato bytost už byla dost daleko na cestě k inteligenci.

Jenomže panovalo přesvědčení, že mezera mezi zvířetem a myslící bytostí nelze překonat bez něčí pomoci! Pravda, někteří lidé se

stále ještě drželi bizarních idejí z období před Kontaktem – teorií, podle nichž se skutečná inteligence může sama vyvinout. Galaktické vědy ovšem s jistotou tvrdí, že za tento práh se lze dostat jen za pomoci jiné rasy, která ho už překročila.

Tak tomu bylo po celé věky od bájných dnů existence první rasy – Prapředků – před miliardami let.

Ale nikdo nikdy nevystopoval patrony lidí. Z tohoto důvodu byli nazýváni k'chu-non, tedy „vlčata". Mohlo být tedy v těch jejich starých idejích zrnko pravdy? Pokud ano, mohli i tito tvorové…?

Ale ne! Jak to, že jsem si toho nevšimla hned?

Athacleně bylo najednou jasné, že tohle není nic přirozeného. To nebyl ten bájný „Garthling", o jehož hledání ji žádal otec. Ta druhová podobnost byla prostě stěží přehlédnutelná.

Athaclena se dívala na skupinku druhových bratranců sedících společně na větvi vysoko nad gůbůrským plynem. Člověk, neošimpanzi a… A co?

Snažila si vzpomenout, co jí otec říkal o povolení daném lidem k obývání jejich domovské planety, Země. Instituty po Kontaktu uznaly faktickou držbu lidstva. Byla si však jistá, že existovala určitá pravidla užívání a některá omezení.

A zvláště bylo jmenováno několik konkrétních pozemských druhů.

To velké zvíře vyzařovalo Potenciál jako… Athaclenu napadla metafora majáku, který zářil v koruně stromu stojícího naproti ní. Když se tymbrimijským způsobem probírala pamětí, konečně jí vytanulo slovo, které hledala.

„Krasavice," řekla něžně. „Ty jsi gorila, že ano?"

16
Howlettsovo centrum

Zvíře zakývalo hlavou a zafrkalo. Šimpanzí matka vedle něj slabě zakňourala a se zjevným strachem sledovala Athaclenu.

Ale holčička zatleskala rukama, jakoby si chtěla hrát. „Rila, Jonny je rila! Jako já!“ vykřikla a pěstičkou se udatně zabušila do hrudníčku. Pohodila hlavou a ječivě zavřeštěla.

Gorila. Podívala se na toho velkého, tichého tvora s obdivem a snažila se vzpomenout na to, co o něm kdysi dávno slyšela.

Zvíře začenichalo rozšířenými nozdrami směrem k Athacleně a volnýma rukama udělalo k dítěti několik rychlých znaků.

„Jonny chce vědět, jestli teď převezmete vedení vy,“ řeklo děvčátko. „Doufám, že ano. Vypadala jste opravdu unaveně, když jste přestala pronásledovat Benjamina. Udělal něco špatného? Utekl, víte?“

Athaclena se posunula o kousek blíž. „Ne.“ odpověděla. „Benjamin neudělal nic špatného. Alespoň ne nic od chvíle, kdy jsem ho potkala… Ačkoli začínám mít podezření…“

Athaclena se zarazila. Ani to dítě, ani ta gorila by nerozuměly, jaké měla podezření. Ale dospělá šimi očividně věděla, o co jde, a její oči prozrazovaly, že se bojí.

„Já sem April,“ řekla dívenka. „A todle je Nita. Její děťátko se menuje Ča-ča. Šimi někdy dávají svým dětem pro začátek jednoduchá jména, protože děti zpočátku nemluví moc dobře,“ prozradila důvěrně.

Oči jí zářily, když se dívala na Athaclenu. „Jsi opravdu Tym… bim… Tymmbimi?“

Athaclena přikývla. „Ano, jsem Tymbrimij.“

April zatleskala ručkama. „To jsou dobří chlapíci! Vidělas tu

velkou kosmickou loď? Přiletěla s velkou ránou a tatínek řekl, abych šla s Jonnym. A pak se objevil ten plyn, Jonny mi dal ruku přes pusu a já nemohla dýchat!“

April zkřivila obličej, aby pantomimicky vyjádřila, jak se dusila.

„Ale pak ji dal zase pryč, když sme byli vysoko na stromech. Tady sme našli Nitu a Ča-ču.“ Podívala se na šimy. „Myslím, že Nita je pořád moc vystrašená, a proto nemůže mluvit.“

„Měla jsi taky strach?“ zeptala se Athaclena.

April s vážnou tváří přikývla. „Jo, měla. Ale musela jsem se přestat bát. Byla sem tu jediný člověk a musela proto být vedoucím a o všechny se postarat. Můžeš být teď vedoucím ty? Jsi opravdu pěkná Tymbimmi.“

Holčička se znovu stydlivě zabořila do Jonnyho mocné chlupaté hrudi a po očku se na Athaclenu usmála.

Athaclena užasla. Tohle si o lidech do této chvíle nikdy neuvědomila – co dokáží. Přes spojenectví její rasy s Terrany převzala některé obecné předsudky galaktiků, podle nichž jsou »vlčata« stále ještě tak nějak divoká, zvířecí. Mnoho galaktiků pochybovalo o tom, že lidé jsou už skutečně připraveni na to být patrony. Gůbůrové tyto pochybnosti zjevně dali najevo ve svém válečném prohlášení.

Tohle dítě podobné představy naprosto rozbíjelo. Podle zákona a zvyklostí byla April svým vazalům nadřízena, bez ohledu na svůj mladý věk. A že si tuto svou odpovědnost uvědomovala, bylo zcela jasné.

Nicméně Athaclena nyní věděla, proč si jak Robert, tak Benjamin dávali takový pozor, aby ji sem nezavedli. Potlačila prvotní nával oprávněného hněvu. Později, až si prověří své podezření, bude muset najít způsob, jak o tom říci otci.

Už se skoro zase začala cítit jako Tymbrimij, když se gheer reakce změnila v pouhé mírné pálení ve svalech a v nervových vláknech.

„Podařilo se také jiným lidem vylézt na stromy?“ zeptala se.

Jonny udělal několik dalších posunků znakovou řečí. April je přeložila, i když asi ne zcela rozuměla jejich významu. „Říká, že se o to několik snažilo. Ale nebyli dostatečně rychlí… Většina z nich jen tak pobíhala kolem dokola a dělala ‚člověčiny‘. To rily říkají, když

bláznivi lidé dělají něco, čemu rily nerozumějí," dodala pomalu holčička.

Konečně promluvila šimpanzí matka Nita. „Ten p-plyn…" Polkla. „Plyn l-lidi oslabil." Mluvila hrozně potichu. „Někteří z nás šimů to trochu taky cítili… Nezdálo se, že by to dělalo nějaké problémy rilám."

Takže Athaclenina původní domněnka ohledně toho plynu byla možná správná. Předpokládala, že jeho účelem nebylo okamžitě zabíjet. Hromadné vyvražďování civilistů bylo přijímáno Institutem civilizovaného válečnictví velice nelibě. Jak znala Gůbůry, jejich záměr byl pravděpodobně daleko zákeřnější.

Napravo od ní se ozvalo zapraskání. Na větev o dva stromy dál doskočil velký šimpanzí samec Benjamin. Zavolal na Athaclenu.

„Už je to v pořádku paní! Našel jsem doktorku Takaovou a doktora Schultze. Rádi by s vámi hned mluvili!"

Athaclena mu pokynula, aby přišel blíž. „Nejdřív, prosím tě, pojď ke mně, Benjamine."

Benjamin vydal pro Pongy typicky přehnaný dlouhý útrpný vzdech. Několika skoky z větve na větev se dostal do zorného pole tří opic a lidského děvčátka. Čelist mu překvapením poklesla a málem ztratil rovnováhu. Na obličeji se mu usadil zdrcený výraz. Otočil se k Athacleně, olízl si rty a zakašlal.

„Nenamáhej se," řekla mu.

„Vím, že jsi uplynulých dvacet minut strávil snahou využít všeho toho zmatku k zakrytí pravdy. Ale k ničemu to nebylo. Vím, co se tu děje."

Benjaminovi sklapla ústa. Pak pokrčil rameny. „Takže?" povzdechl si.

Athaclena se obrátila k ostatním čtyřem na větvích a zeptala se: „Podřizujete se mé autoritě?"

„Ano," řekla April. Nita pohlédla z Athacleny na lidské dítě, pak přikývla.

„Takže dobrá. Zůstaňte tady, dokud pro vás někdo nepřijde. Rozumíte?"

„Jo, madam," Nita znovu kývla. Jonny a Ča-ča se na ni jenom mlčky dívali.

Athaclena se na větvi postavila, našla rovnováhu a otočila se k Benjaminovi. „A teď si promluvíme s těmi vašimi specialisty na Pozvednutí. Pokud je plyn úplně nevyřadil, ráda bych slyšela, proč se rozhodli porušit galaktické zákony.“

Benjamin vypadal zdrceně. Rezignovaně kývl hlavou.

„A taky bys měl dohonit ty šimy a gorily, které jsi poslal pryč, abych je náhodou neviděla,“ dodala, když přistála na větvi vedle něj. „Měli by se vrátit. Možná budeme potřebovat jejich pomoc.“

17
Fiben

Fiben si udělal berlu z ulámaných větví, které ležely nedaleko brázdy vyryté jeho únikovým modulem. Její vršek obalil vycpávkou z pilotního overalu, takže se mu tolik nezadírala do podpaží, když se o ni opřel.

Hmm, pomyslel si. Kdyby nám lidi nenapřímili páteř a nezkrátili paže, mohl jsem se dostat zpátky do civilizace po čtyřech.

Omráčený, potlučený, hladový… ale Fiben měl ve skutečnosti docela dobrou náladu, když se vydal severním směrem přes překážky, které mu ležely v cestě. Sakra, jsem naživu. Tak co si stěžuju.

V Mulunských horách strávil hodně času při ekologických výzkumech v rámci Projektu obnovení, takže věděl, že musí být ve správném povodí, nijak daleko od známého území. Vegetace kolem mu byla známá, většinou ji tvořily garthské rostliny ale vyskytovaly se tu i takové, které sem byly dovezeny a vysazeny do ekosystému, aby pomohly zaplnit mezery zanechané bururallijským pustošením.

Fibena ovládl optimismus. To, že dosud žije, že dokonce spadl na známé území, v něm upevňovalo přesvědčení, že Infi s ním má ještě jiné plány. Schovává si ho pro něco speciálního. Možná mu přichystala osud, který bude obzvláště nepříjemný a mnohem boles-

tivější než pouhé vyhladovění někde v divočině.

Fiben nastražil uši a vzhlédl. Zdálo se mu to snad?

Ne! To byly hlasy! Nemotorně se rozběhl dolů po lesní pěšině, přičemž se střídavě opíral o berli a poskakoval. Klopýtavě dorazil až k okraji srázu, z něhož byl dobrý výhled na kaňon a jeho prudké svahy.

Několik minut se upřeně díval. Ten deštný les byl zatraceně hustý. Támhle! Na druhé straně asi v polovině svahu se lesem rychle pohybovalo šest šimů s vaky na zádech. Mířili k jedné, stále ještě doutnající části TAASF Proconsula. Právě teď mlčeli. Byla to šťastná náhoda, že ticho na chvilku přerušili, zrovna když procházeli pod místem, kde se nacházel.

„Hej! Tady jsem, troubové!“ zakřičel, poskočil na pravé noze a zamával rukama. Pátrací tým se zastavil. Šimové se překvapeně rozhlíželi na všechny strany, zatímco se v úzké soutěsce odrážela ozvěna. Fiben zklamaně vycenil zuby a zavrčel. Dívali se všude možně, jenom ne jeho směrem.

Popadl berli, zatočil s ní nad hlavou a mrštil ji přes kaňon. Jeden z šimů vykřikl a chytil druhého za ruku. Všimli si padající větve a sledovali ji, až skončila v lese. To je vono, pobízel je v duchu Fiben. A teď přemejšlejte. Podívejte se, odkud to mohlo přiletět.

Dva z pátračů zahlédli, jak mává, a ukázali jeho směrem. Pak propukli v jásot a radostné křepčení.

„No tak, hoši. Přestaňte z toho dělat kdovíco. Ať už jste tady,“ zamumlal polohlasem.

Přesto se usmíval, když se k němu konečně blížili mýtinou na jeho straně kaňonu. A při tom všem následném objímání a poplácávání po zádech se sám zapomněl a několikrát si s chutí zavýskl.

18
Uthacalthing

Jeho malý člun byl posledním strojem, který z vesmírného přístavu Port Helenia odstartoval. Na detekčních obrazovkách se už objevily válečné křižníky sestupující do nižších vrstev atmosféry.

V přístavu se mezitím malé ozbrojené síly tvořené příslušníky domobrany a terranské námořní pěchoty připravovaly k marné obraně posledního postu. Jejich vzdorovitá výzva byla vysílána na všech kanálech.

„…Popíráme právo útočníků zde přistát. Žádáme galaktickou civilizaci o ochranu před jejich agresí. Odmítáme, že by Gůbůrové byli oprávněni k výsadku na naší legálně držené planetě.

Na ústředním kosmodromu na agresory odhodlaně čeká malý ozbrojený útvar oficiální obrany. Naše výzva…“

Uthacalthing řídil svůj člun nenucenými pohyby s ovladači na zápěstích a na palcích. Malá loď uháněla nadzvukovou rychlostí jižním směrem podél pobřeží Cilmarského moře. Jasná sluneční záře se odrážela od široké vodní plochy po jeho pravici.

„…by se měli odvážit stanout proti nám jedinec proti jedinci, a ne se vystrašeně krčit ve svých bitevních lodích…“

Uthacalthing přikývl. „Jen jim to řekněte, pozemšťané,“ řekl polohlasem novoanglicky. Velitel útvaru ho požádal o radu, jak zformulovat rituální výzvu. Snad mu pomohl.

Vysílání pokračovalo výčtem množství a typů zbraní, které na hvězdoportu útočníky čekaly. To zbavovalo nepřítele jakékoli možnosti ospravedlnit použití mocnějších prostředků. Za takovýchto okolností Gůbůrům nezbývalo, než na obránce zaútočit pozemními jednotkami a smířit se se ztrátami.

Pokud ovšem stále ještě platí zákony, připomněl si Uthacalthing.

Nepřítel si možná už s pravidly vedení války žádnou hlavu nedělá. Bylo těžké představit si takovou situaci, ale po dálných hvězdných stezkách se šířily zvěsti…

Jeho pilotní kabinu lemovala řada displejů. Jeden z nich, který přijímal vysílání zpravodajských kamer v Port Helenii, ukazoval přibližující se křižníky. Na jiných bylo vidět bojové stroje rychle přelétávající nad vesmírným přístavem.

Uthacalthing za sebou slyšel tiché kvílení dvou hubených vytáhlých Ynninů, kteří se vzájemně litovali. Nakonec se ukázalo, že tihle tvorové se do tymbrimijských sedadel vejdou. Jejich hromotlucký pán však musel stát.

Kault ale nevydržel stát na jednom místě. Přecházel v malém kokpitu sem a tam a jeho hřeben neustále narážel na nízký strop. Očividně neměl dobrou náladu.

„Proč, Uthacalthingu?“ zamručel už poněkolikáté thennaninský velvyslanec. „Proč vám to tak dlouho trvalo? Byli jsme úplně poslední, kdo odtamtud odletěl!“

Kaultovy dýchací otvory zabafaly. „Řekl jste mi, že odletíme předminulou noc! Pospíchal jsem, abych si s sebou sbalil nějaké věci a připravil se a vy jste nepřišel! Čekal jsem a zmeškal přitom všechny možnosti obstarat si jiný transport, zatímco vy jste mi posílal vzkaz za vzkazem, abych byl trpělivý. A pak, když jste konečně po rozednění přišel, jsme si bezstarostně odletěli, jako bychom se vydali na prázdninový výlet k Arše Prapředků!“

Uthacalthing nechal svého kolegu klidně hartusit. Formální omluvu už učinil a jako odškodnění zaplatil diplomatický geld. Víc nebyl povinen udělat.

Kromě toho, všechno šlo přesně tak, jak si naplánoval.

Na řídícím panelu zablikalo žluté světlo a ozval se bzučivý zvuk.

„Co se děje?“‘ Kault se nervózně přišoural dopředu. „Zaregistrovali naše motory?“

„Ne,“ dostalo se mu odpovědi a Kault si s úlevou oddechl. Uthacalthing ale pokračoval: „To nejsou motory. To signalizační světlo znamená, že nás zkoumají paprskem pravděpodobnosti.“

„Cože?“ Kault téměř zařval. „Copak tahle loď nemá štít? Vy ani

nemáte zapnuté gravitizátory! Jakou anomální pravděpodobnost by mohli zjistit?“

Uthacalthing pokrčil rameny, jakoby tohle lidské gesto bylo pro něj něco zcela přirozeného. „Možná skutečně existuje nepravděpodobnost,“ uvažoval nahlas. „Možná kolem reálné existence září něco, co se týká nás, našeho osudu. To je možná to, co zaznamenali.“

Koutkem pravého oka viděl, jak se Kault otřásl. Thennaninská rasa měla podle všeho až pověrčivý strach ze všeho, co mělo něco společného s technikou či vědou působení na realitu. Uthacalthing si dovolil zformovat mezi úponky looth’troo – omluvu nepříteli – a připomněl si, že jeho a Kaultův národ jsou oficiálně ve válce. Bylo přípustné natahovat takhle na skřipec kolegu z nepřátelského tábora, stejně jako bylo eticky přijatelné, když předtím zosnoval sabotáž na Kaultově lodi.

„Nedělal bych si s tím hlavu,“ pronesl chlácholivě. „Měli jsme na startu dobrou výhodu.“

Ještě než Thennanin na to stačil nějak zareagovat, Uthacalthing se naklonil dopředu a rychle něco řekl galaktickou sedmičkou. Následně jedna z obrazovek přiblížila pohled.

„Thwill’kou-chlliou!“ zaklel. „Koukněte se, co dělají!“

Kault se otočil k monitoru, aby se podíval. Na holografickém displeji bylo vidět obrovský křižník, který se vznášel nad hlavním městem a vypouštěl na budovy a parky hnědý dým. Přestože hlasitost byla ztlumená, jasně slyšeli panický tón v hlase zpravodajského moderátora, který popisoval tmavnoucí oblohu.

Jako kdyby o to někdo v Port Helenii stál.

„To není dobré.“ Kaultův hřeben začal narážet na strop rychlejším tempem. „Ti Gůbůrové jsou mnohem tvrdší, než situace nebo jejich válečná práva zde vyžadují.“

Uthacalthing přikývl. Ale než stačil promluvit, zablikalo další žluté světlo.

„A co je teď tohle?“ hlesnul Kault.

Uthacalthingovy oči se od sebe rozestoupily do největší vzdálenosti. „To znamená, že jsme pronásledováni stíhací lodí,“ odpověděl. „Možná budeme muset bojovat. Umíte ovládat zbraňový systém třídy 57?“

„Ne, ale věřím, že jeden z mých ynnin…“

„Držte se!“ přerušil ho Uthacalthing a zapnul gravitizátory. Země pod nimi prosvištěla. „Zahajuji únikové manévry,“ zvolal.

„Dobrá,“ zašeptal Kault krčními otvory.

Ó, buď pochválena tvrdá lebka toho Thennanina, pomyslel si Uthacalthing. V obličeji nehnul ani brvou, i když věděl, že kolega měl empatickou citlivost kamene a jeho žert nemohl zaznamenat.

Když po nich pronásledovatelé začali střílet jeho koróna si začala prozpěvovat.

19
Athaclena

Zelené pásy lesa splývaly s trávníky a s listově zabarvenými budovami centra, jako kdyby tohle zařízení mělo být záměrně ze vzduchu nenápadné. Ačkoli západní vítr konečně rozehnal poslední viditelné cáry aerosolu vypuštěného útočníky, všechno do výše pěti metrů bylo pokryto tenkou vrstvou pískovitého prachu, z něhož stoupal nepříjemný ostrý zápach.

Athaclenina koróna se už neprohýbala pod drtivým přívalem paniky. Mezi budovami se nálada změnila. Teď tam panoval tón odevzdanosti… a rozumného strachu.

Následovala Benjamina k první mýtině, odkud spatřila skupinky neošimpanzů pobíhajících uvnitř objektu. Jeden pár pospíchal s nosítky, na kterých byl pečlivě zabalený náklad.

„Možná byste tam dolů přeci jenom neměla chodit, paní,“ zachraptěl Benjamin. „Ten plyn je zcela zjevně určen pro lidi, ale i my, šimové jsme jím trochu omámení. Vy jste velice důležitá…“

„Já jsem Tymbrimij,“ odpověděla Athaclena chladně. „Nemohu jen tak sedět, když mne potřebují vazalové a mě rovné bytosti.“

Benjamin se uklonil, aby vyjádřil, že se podřizuje její vůli. Pak

ji svedl po větvích jako po schodišti až dolů na zem. Ostrý zápach tu byl ještě silnější. Athaclena se ho snažila ignorovat, ale tep se jí nervozitou rozbušil.

Minuli objekty, v nichž nepochybně žily a učily se gorily. Byly tam různé oplocené prostory, hřiště a testovací arény. Zjevně tu probíhala intenzivní, byť rozsahem nijak velká činnost. Vážně si Benjamin myslel, že ji může zmást, když prostě ty presapientní opy schová někde v lese?

Doufala, že žádný z nich nebyl postižen plynem, ani se nezranil při následné panice. Ze stručné Historie pozemšťanů si pamatovala, že o fyzicky silných gorilách je všeobecně známo, že jsou velmi citlivé, ba dokonce křehké bytosti.

V areálu panoval čilý ruch. Šimové se šortkami, sandály a všudypřítomnými pásy s nářadím pobíhali sem a tam za svými důležitými úkoly. Někteří z nich se zvědavě dívali na přicházející Athaclenu, ale žádný z nich se nezastavil, aby s ní promluvil. Ve skutečnosti vlastně zaslechla jen velice málo slov.

Opatrnou chůzí tmavým prachem se dostali až do středu celého tábora. Tady konečně narazila na lidi. Na schodišti hlavní budovy leželi na lehátkách muž a žena. Mužova hlava byla úplně bez jakéhokoli porostu a jeho oči nesly patrné známky omámení. Vypadal, že není při vědomí.

Tím druhým člověkem byla vysoká tmavovlasá žena. Měla černou kůži. Tak tmavý odstín Athaclena ještě nikdy neviděla. Pravděpodobně byla jednou z těch vzácných „čistokrevných“ lidí, kteří si zachovali charakteristické rysy svých dávných „ras“ V kontrastu s tím pod srstí okolostojících šimů prosvítala světle růžová pokožka.

Když k nim Athaclena zamířila, černá žena se s pomocí dvou starších šimů nadzvedla a opřela se o loket. Benjamin předstoupil, aby je představil.

„Doktorko Takaová, doktore Schultzi, doktore M’Bzwelli, šime Frederiku, všichni z terranského vlčecího klanu, představuji vám váženou Athaclenu, Tymbrimij ab-Caltmour ab-Brma ab-Krallnith ul-Tytlal.“

Athaclena na Benjamina překvapeně pohlédla. Nečekala, že je schopen přednést její čestný druhový titul zpaměti.

„Doktore Schultzi," pronesla a uklonila se šimovi vlevo. Úklona k ženě byla o něco hlubší. „Doktorko Takaová." S posledním kývnutím hlavou se otočila najednou k muži a zbývajícímu šimovi. „Doktore M'Bzwelli a šime Frederiku. Prosím, přijměte vyjádření mé hluboké lítosti nad touto krutostí, která postihla vaše sídliště a váš svět."

Šimové se uklonili. Žena se o to také pokusila, ale byla příliš slabá.

„Děkuji vám za vaši účast," odpověděla ztěžka. „My, pozemšťané, se tím protlučeme, tím jsem si jista… Připouštím, že jsem trochu překvapena, když vidím, že se tu právě teď najednou z ničeho nic objevila dcera tymbrimijského velvyslance."

To se vsadím, že ano, pomyslela si Athaclena novoanglicky a s požitkem si tentokrát vychutnala příchuť onoho lidského sarkasmu. Moje přítomnost tady znamená pro vaše plány skoro stejnou katastrofu jako Gůbůrové a jejich plyn!

„Můj přítel je zraněný," řekla nahlas. „Tři vaši neošimpanzové se za ním vydali. Nemáte už od nich nějakou zprávu?"

Žena přikývla. „Ano, ano. Právě jsme měli kontakt s pátrací skupinou. Robert Oneagle je při vědomí a jeho stav je stabilní. Zanedlouho se k nim připojí další tým, který hledal sestřeleného letce a má kompletní lékařskou výbavu."

Athaclena ucítila, jak se napětí z obavy o Roberta, uložené kdesi v koutku její mysli, uvolnilo. „To je dobře, velmi dobře. Tedy přejdu k dalším záležitostem."

Její koróna rozkvetla, když začala formovat kuouwassooe, glyf nejasné předtuchy, i když věděla, že ho její společníci stěží zaznamenají.

„Především, jako příslušník rasy, která byla ve spojenectví s vaší od první chvíle, kdy jste vy, vlčata, tak halasně vtrhli do Pěti galaxií, vám v této naléhavé situaci nabízím svou pomoc. Co mohu jako člen spřátelené patronské rasy udělat, to udělám. Na oplátku vás žádám o vaši jakoukoli pomoc v mé snaze zkontaktovat se s otcem."

„Ujednáno," přikývla doktorka Takaová. „Ujednáno a jsme vám vděční."

Athaclena o krok přistoupila. „Za druhé… musím vyjádřit své rozčarování nad zjištěným účelem tohoto centra. Objevila jsem, že

zde provádíte nepovolené aktivity Pozvedání na… na zatím netknutých druzích!“

Čtyři představení centra se na sebe podívali. Athaclena se už naučila číst lidské výrazy natolik dobře, že poznala jejich mrzutou rezignaci. „Co víc,“ pokračovala. „Všimla jsem si, že se neštítíte spáchat tento zločin na planetě Garthu, která byla v minulosti obětí ekologické zkázy…“

„Tak moment!“ zaprotestoval šim Frederik. „Jak můžete srovnávat to, co děláme, s tím holocaustem Burur…“

„Frede, zmlkni!“přerušil ho další šim, doktor Schultz.

Frederik zamrkal. Když si uvědomil, že svůj vpád do Athacleniny řeči už nemůže vzít zpátky, ještě zamumlal: „Jediné planety, které pozemský klan směl dosud osídlit, byly ty, které se staly obětí nějakých ítýček…“

Druhý člověk, doktor M’Bzwelli se rozkašlal. Frederik se odmlčel a otočil se. Muž se na Athaclenu podíval. „Dostala jste nás, paní.“ povzdechl si. „Smíme, dříve než vznesete svá obvinění, něco vysvětlit? Abyste rozuměla, my nejsme… my nejsme představitelé naší vlády. My jsme… soukromí zločinci.“

Athaclena pocítila určité pobavené uvolnění. Staré pozemské filmy z období před Kontaktem – zvláště ty mezi Tymbrimiji tolik populární thrillery o policajtech a lupičích – se často točily kolem narušitelů zákona snažících se nějak „umlčet svědky“. Určitá část její mysli se pozastavila nad tím, jak atavističtí tihle lidé ve skutečnosti jsou.

Zhluboka se nadýchla a přikývla. „Tak dobře. Tuhle otázku můžeme v nynější naléhavé situaci prozatím odsunout stranou. Popište mi, prosím, zdejší situaci. Čeho se nepřítel snažil tím plynem dosáhnout?“

„Oslabuje každého člověka, který se ho nadýchne,“ odpověděla doktorka Takaová. „Před hodinou agresoři ve vysílání oznámili, že lidé, kteří byli zasaženi, musejí do týdne dostat protijed, jinak zemřou. Samozřejmě, že tu protilátku podávají jen ve městech.“

„Plyn k získání rukojmích,“ zašeptala Athaclena. „Chtějí, aby se lidé na celé planetě stali jejich rukojmími.“

„Přesně tak. Musíme se shromáždit, nebo do šesti dnů po-

mřeme.“

Athaclenina koróna zlobně zajiskřila. Šlo o mimořádně bezohledný druh zbraně, a to i když jeho použití bylo v určitých typech války legální.

„Co se má stát s vašimi vazaly?“ Neošimpanzové byli jen několik století staří a nemohli být bez dohledu ponecháni v divočině.

Doktorka Takaová se zatvářila ustaraně. „Zdá se, že většinu šimů plyn nezasáhl. Ale mají mezi sebou jen několik takových přirozených vůdců, jako jsou tady Benjamin nebo doktor Schultz.“

Schultzovy hnědé opí oči shlédly na lidského přítele. „Nedělej si starosti, Susan. Jak jsi řekla, protlučeme se tím.“ Otočil se zpátky k Athacleně.

„Postupně lidi evakuujeme. Začali jsme nejprve s dětmi a starším osobami. Zahájíme také likvidaci tohoto areálu se vším, co by prozrazovalo jeho účel.“

Když spatřil, jak se Athaclena po objektu rozhlíží, již postarší neošimpanzí doktor zvedl ruce. „Samozřejmě, paní. Dáme vám k dispozici kamery a pomocníky, abyste si ještě před tím mohla shromáždit důkazy. Vyhovuje vám to? Ani ve snu by nás nenapadlo bránit vám ve vaší povinnosti.“

Athaclena vycítila v šimpanzím genetikovi hořkost. Žádné sympatie však k němu nechovala, když si představila, jak se bude cítit její otec, až se tohle dozví. Uthacalthing měl pozemšťany rád. Tenhle nezodpovědný zločin ho hluboce raní.

„Nemá smysl dávat Gůbůrům do rukou ospravedlnění jejich agrese,“ dodala doktorka Takaová. „Tato záležitost ohledně goril by mohla být postoupena Velké radě Tymbrimu, pokud si to budete přát. Naši spojenci pak mohou rozhodnout, jak postupovat dál, zda vznést formální obvinění nebo zda ponechat naše potrestání na naší vládě.“

Tento návrh připadal Athacleně logický. Po chvilce přikývla. „Dobře, uděláme to tak. Přineste mi kamery a já si pořídím záznam.“

20
Galaktici

Admirálovi flotily – Suzerénovi Paprsku a Drápu – ta hádka připadala hloupá. Ale mezi civilisty to tak samozřejmě bylo vždycky. Kněží a úředníci se pořád o něco přeli. Jenom bojovníci věřili v akci! Přesto musel admirál připustit, že bylo vzrušující zapojit se do první skutečné politické debaty jejich trojky. Toto byla u Gůbůrů tradiční cesta k Pravdě, vedla přes napjaté výměny názorů, neshody, přesvědčování a poskakování, dokud nebylo dosaženo nového konsenzu.

A nakonec…

Suzerén Paprsku a Drápu tu myšlenku rychle zahnal. Bylo ještě příliš brzy začít uvažovat o Peření – stádiu shazování peří. Než nadejde ten den, bude ještě mnohem víc sporů, bude ještě mnoho strkanic a intrik kvůli nejvyššímu hřadu.

Pokud šlo o tuto jejich první debatu, admirál byl rád, že se ocitl v pozici arbitra mezi svými dvěma hašteřícími se kolegy. To byl dobrý začátek.

Terrani z toho malého vesmírného přístavu vydali velice dobře sepsanou formální výzvu. Suzerén Náležitosti trval na tom, že vojáci Drápu musejí být vysláni, aby přemohli obránce v boji zblízka. Suzerén Pokladu a Bdělosti s tím však nesouhlasil. Na vyvýšeném stupni velitelského můstku vlajkové lodi kolem sebe nějakou dobu kroužili se zabodnutým zrakem jeden do druhého a kdákali svoje argumenty.

„Náklady musejí zůstat nízké!
Nízké dostatečně, jinak ani nesmíme.
Nesmíme ohrozit jiné fronty!“

Suzerén Pokladu a Bdělosti takto naléhavě upozorňoval na to, že tato expedice je jen jedna z mnoha akcí, které nyní odčerpávají sílu klanu Gooksyů-Gůbůrů. Ve skutečnosti to byla spíš okrajová bitva. Situace v galaktické spirále byla složitá a napjatá. V takovýchto dobách bylo úkolem Suzeréna Pokladu a Bdělosti chránit klan před zruinováním. Suzerén Náležitosti mu rozhořčeně vybafnutou odpovědí rozčepýřil peří.

Co na výdajích záleží,
co znamenají,
jaký smysl hlídat je,
k čemu to, když padneme,
zhroutíme se,
klesneme,
staženi závažím porušené ctnosti
v očích našich předků z minulosti?
Musíme učinit, co správné je! Zúúúún!“

Suzerén Paprsku a Drápu pozoroval ten souboj ze svého velitelského hřadu a sledoval, jestli se některému ze soků nedaří získat navrch. Bylo vzrušující slyšet a vidět vynikající rituální argumentaci předváděnou těmi dvěma, kteří byli vybráni, aby se stali admirálovými společníky. Všichni tři představovali ty nejlepší produkty „extra-vaječného“ inženýrství, jehož cílem bylo rozvinout ty nejlepší kvality rasy.

Brzy bylo zjevné, že se jeho kolegové dostali do mrtvého bodu. Nyní bylo na Suzerénovi Paprsku a Drápu, aby rozhodl.

Zcela určitě by bylo méně nákladné, kdyby expediční síly ta drzá vlčata tam dole jednoduše ignorovaly, dokud je ten plyn nepřinutí vzdát se. Anebo by ta jejich pevnost mohla být prostým rozkazem změněna ve spečenou strusku. Ovšem Suzerén Náležitosti obě tyto varianty odmítl. Trval na tom, že takovéto akce by měly katastrofální následky.

Byrokrat byl ovšem stejně tak tvrdě neústupný, pokud šlo o plýtvání dobrými vojáky kvůli něčemu, co bylo podle něj v zásadě jen nějakým gestem.

Oba Suzeréni si uvědomili, že uvázli ve slepé uličce, přestali kolem sebe poskakovat a pohlédli na svého třetího spoluvelitele. Admirál po chvíli konečně načechral své peří a vystoupil k nim na pódium.

„Zahájit pozemní boje by něco stálo,
výdaje znamenalo.
Však cti a obdivu by též hodno bylo.

Třetí faktor rozhoduje,
konečnou volbu činí.
Jím procvičení vojska Drápu jest.
Procvičení na vlčatech.

Pozemní síly na ně nechť udeří,
paprsek proti paprsku,
dráp proti ruce.“

Věc byla rozhodnuta. Plukovník vojsk Drápu zasalutoval a odkvačil s čerstvým rozkazem.

Samozřejmě, že tímto výsledkem pozice úředníka Náležitosti malinko vzrostla, zatímco úředníka Bdělosti trochu poklesla. Jenomže to ještě nic neznamenalo, protože cesta za vedoucím postavením teprve začala.

Tak tomu bylo už u jejich dávných předků, dříve než Gooksyové pozvedli pravěké Gůbůry do vesmírného, hvězdoplaveckého stavu. Jejich patroni moudře zachovali prastaré zvyky, přizpůsobili je a rozšířili na užitečnou, logickou formu vládnutí pro inteligentní národ.

Část staré funkce nicméně přetrvala. Suzerén Paprsku a Drápu se zachvěl, jak napětí ze sporu polevilo. A i když všichni tři byli stále ještě zcela bezpohlavní, admirál pocítil chvilkové vzrušení, které bylo hluboce a naprosto sexuální.

21
Fiben a Robert

Obě záchranné skupiny se setkaly téměř dva kilometry před vysokým průsmykem. Bylo to pochmurné setkání. Ti tři, co toho rána vyrazili s Benjaminem, byli příliš unaveni, takže se zmohli jen na kývnutí na pozdrav týmu, který se vracel z místa dopadu vesmírného člunu.

Zato oba potlučení zachráněnci propukli v jásot, jakmile se uviděli.

„Robert! Robert Oneagle! Kdy tě pustili ze školy? Ví máma, kde seš?“ pokřikoval poraněný šim, který se opíral o provizorní berli a na němž visely zbytky místy ohořelé kosmické kombinézy TAASF.

Robert k němu vzhlédl a z anestetické mrákotné otupělosti se na něj pousmál. „Fiben! No to mě podrž, tos byl ty, koho sem viděl čadit po nebi? Cos dělal, žes usmažil ten člun za deset megakreditů?“

Fiben zvedl oči v sloup. „Něco přes pět megáčů, víc to nestálo. Byla to stará popelnice, i když mě posloužila dobře.“

Roberta ovládl pocit zvláštní závisti. „Tak co? Předpokládám, že nám to natřeli.“

„Už to tak vypadá. Jeden proti jednomu jsme bojovali dobře. Všechno by bylo v pořádku, kdyby nás bylo dost.“

Robert věděl, co tím jeho přítel myslí. „Chceš říct, co všechno by se dalo dokázat s…“

„S nekonečným počtem opičáků?“ přerušil ho Fiben s ironickým uchechtnutím.

Ostatní šimové zamrkali ohromením. Tahle úroveň žertování byla poněkud mimo jejich možnosti, ale zvlášť je zaskočilo, s jakým klidem tenhle šen skočil do řeči člověkovi, který byl synem planetární koordinátorky.

„Přál bych si, abych tam mohl být s tebou," řekl vážně Robert.

Fiben pokrčil rameny. „Jo, já vím, Roberte. Ale všichni jsme měli své rozkazy." Na dlouhou chvíli zavládlo ticho. Fiben znal Megan Oneaglovou dost dobře a Robertovu situaci chápal.

„No, myslím, že je nám souzeno uskromnit se tady v horách, válet si šunky a nedat pokoj sestřičkám." Fiben si povzdechl se zrakem upřeným na jih. „Tedy, pokud si udržíme čistý vzduch." Koukl dolů na Roberta. „Tihle šimové mi řekli o útoku na centrum. Děsivá věc."

„Cleny jim pomůže dát věci do pořádku," odpověděl Robert. Začal ztrácet pozornost. Zřejmě ho nadopovali pořádnou delfíní dávkou. „Hodně toho zná… mnohem víc, než si sama myslí."

Fiben už slyšel o dceři tymbrimijského velvyslance. „Jistě," řekl tiše, když ostatní znovu zvedli nosítka. „Nějaký ítýčko dá věci do pořádku. Je víc než pravděpodobné, že ta tvoje přítelkyně všechny srovná, invaze neinvaze!"

Ale Robertova mysl byla už v té chvíli kdesi daleko. A Fiben měl náhle divný dojem. Zazdálo se mu, jakoby ten člověčí mel už neměl úplně terranský vzhled. Jeho snový úsměv byl tak nějak vzdálený a poznamenaný něčím… nepozemským.

22

Athaclena

Do centra se vrátilo hodně šimů, stahovali se z lesa, kam byli posláni, aby se schovali. Frederik a Benjamin je zaměstnali rozebíráním a likvidací budov a toho, co v nich bylo. Athaclena a její dva přidělení pomocníci pobíhali z místa na místo a pečlivě všechno natáčeli na záznam dřív, než to lehlo popelem.

Byla to únavná práce. Nikdy v životě se jako velvyslancova dcera necítila tak vyčerpaná. Přesto si nedovolila nezadokumentovat ani ten nejmenší důkaz. Byla to její povinnost.

Asi tak hodinu před soumrakem napochodovala do areálu skupina goril, větších, tmavších a shrbenějších než jejich šimpanzí strážci. Pod pečlivým vedením plnily jednoduché úkoly, pomáhaly demolovat svůj jediný domov, jaký kdy poznaly.

Zmatení tvorové sledovali, jak se jejich výcvikové a testovací středisko mění v popel a škváru. Několik se jich dokonce snažilo destrukci zabránit. Stoupli si před menší, sazemi ušpiněné šimy a energicky se jim snažili znakovou řečí vysvětlit, že to, co dělají, je špatné.

Athaclena viděla, jak to všechno svými omezenými duševními schopnostmi chápou jako něco nelogického. Ale záležitosti bytostí patronské třídy často vypadaly nesmyslně.

Nakonec ti velcí předvazalští tvorové zůstali stát v kouři doutnajícího spáleniště s malými hromádkami, které tvořily jejich hračky, věci na památku a jednoduchá nářadí u nohou. Zaraženě se dívali na tu spoušť a nevěděli, co dělat.

Do setmění už byla Athaclena celá umořená emocemi, které areálem vířily.

Sedla si na pahýl stromu a obklopena hořícími zbytky poslouchala tiché mrzuté naříkání veleopů. Její pomocníci se složili i s kamerami a vaky se vzorky kousek od ní. Otupěle zírali na tu zkázu, mihotavé plameny se jim odrážely v očích.

Athaclena stáhla korónu, až jediné, co mohla kennovat, byl glyf jednoty – splynutí, k němuž přispívali všichni tvorové v celém tom zalesněném údolí. Ale i tenhle hluboký vnitřní vjem se třepetal a plápolal. Cítila to metaforicky jako uplakaný, sklíčený dojem, jako smutně vlající prapor složený z mnoha barev.

Musela připustit, i když neochotně, že v tom, co se tu dělo, mnoho nečestného nebylo. Tihle vědci porušili dohodu, ale nemohli být obviněni z toho, že dělají něco zcela nepřirozeného.

Podle všech reálných měřítek byly gorily připraveny na Pozvednutí, stejně jako byli několik pozemských století před Kontaktem připraveni šimpanzové. Lidé byli přinuceni ke kompromisům, když je Kontakt začlenil do sféry vlivu galaktické společnosti. Vlastnická dohoda, která upravovala jejich práva k domovskému světu, měla oficiálně za cíl zajistit dohled nad evidovaným stavem druhů vhod-

ných někdy v budoucnu k Pozvednutí, a tedy zabránit, aby možnosti Potenciálu přechodu k inteligenci, vyskytující se na planetě, nebyly využívány příliš rychle.

Každý ale věděl, že přes legendární sklon někdejších primitivních lidí ke genocidě byla Země zářnou ukázkou genetické různorodosti, tak vzácné v rejstříku typů a druhů, které zůstaly galaktickou společností nedotčeny.

V každém případě ale… když je nějaká presapientní rasa připravená k Pozvednutí, tak je připravená!

Ta dohoda byla lidem vnucena, když byli slabí. Směli pokračovat v pozvedání neodelfínů a neošimpanzů – druhů, které byly na cestě k inteligenci ještě před Kontaktem. Ale starší klany nechtěly, aby homo sapiens pozvedal víc druhů, než kdokoli jiný.

Proč? Vždyť by tím ta vlčata získala status vyšších patronů!

Athaclena si povzdechla.

Samozřejmě, nebylo to čestné. Na tom ale nezáleželo. Galaktická společnost byla závislá na respektování závazků. Dohoda byla vážnou přísahou danou jedním druhem druhu jinému. Její porušení nemohlo zůstat neoznámeno.

Athaclena si přála, aby tam byl její otec. Uthacalthing by věděl, co si počít s dobrými úmysly vedenou prací tohoto ilegálního centra a odporným, byť možná legálním jednáním Gůbůrů.

Uthacalthing byl ale daleko, příliš daleko i na pouhý dotek prostřednictvím empatické sítě. Jediné, co mohla říci, bylo, že jeho specifický rytmus stále lehce vibroval na úrovni nahakieri. A i když se uzavřena do sebe utěšovala kennováním vibrací, tajemná připomínka otce ji mnoho neprozrazovala. Esence nahakieri mohly trvat ještě dlouho poté, co nějaká osoba opustila tento život, jako tomu bylo v případě její zemřelé matky, Mathicluanny. Vznášely se jako písně pozemských velryb.

„Promiňte, madam.“ Chraplavý hlas vyrušil a rozptýlil jemný glyf, jímž se nechala unášet. Athaclena zatřepala hlavou a otevřela oči. Před ní stál ukoptěný neošimpanz s rameny svěšenými únavou.

„Madam? Jste v pořádku?“

„Ano, jsem. Co je?“ Novoangličtina jí drhla v krku již beztak podrážděném kouřem a únavou.

„Ředitelé vás chtěj vidět, madam.“

Athaclena vstala. Její pomocníci šimpanzím teatrálním stylem zavzdychali, posbírali všechny věci a vykročili za ní.

U skladů stálo několik nákladních transportérů, do kterých šimové a gorily vnášeli nosítka. Stroje se pak s tichým hučením gravitizátorů vznesly do noční oblohy a jejich světla zmizela směrem k Port Helenii.

„Myslela jsem, že všechny děti a starší osoby už byly evakuovány. Proč pořád převážíte lidi v takovém spěchu?“

Posel pokrčil rameny. Celodenní napětí připravilo hodně šimů o jejich pověstnou jiskrnost. Athaclena byla přesvědčena, že jedině přítomnost goril, kterým musel být dán příklad, zabránila masovému útoku stresového atavismu. Vzhledem k tomu, že šlo o tak mladou vazalskou rasu, bylo překvapivé, jak dobře tuto situaci šimové zvládali.

Zdravotníci pospíchali do nemocniční budovy a ven a jen zřídka něčím přímo obtěžovali oba lidské ředitele. Před nimi stál neošimpanzí vědec doktor Schultz a většinu věcí zjevně vyřizoval sám. Po jeho boku vystřídal šima Frederika bývalý Athaclenin průvodce Benjamin.

Na stupínku opodál ležela hromádka dokumentů a záznamových krychlí obsahujících genealogii a genetické registry všech goril, které kdy v centru žily.

„Áá, vážená Tymbrimijka Athaclena,“ řekl Schultz bez stopy po obvyklém šimím chrčení. Uklonil se a pak si s ní potřásl rukou způsobem, jemuž příslušníci jeho druhu dávali přednost – pevný stisk posílený protistojícím palcem.

„Prosím, promiňte nám naši malou pohostinnost,“ omlouval se. „Chtěli jsme vám nabídnout nějakou speciální večeři z naší hlavní kuchyně… něco jako honosné rozloučení. Ale obávám se, že se místo toho musíme spokojit s konzervovanou stravou.“

Mezitím už přicházela malá šimi s tácem plným krabiček.

„Doktorka Elayne Soo je naším odborníkem na výživu,“ pokračoval Schultz. „Řekla mi, že by vám tyhle delikatesy mohly chutnat.“

Athaclena se podívala na nádoby. Koothra! Tady, pět set parseků od domova najde instantní cukrovinky vyrobené v jejím rodném

městě! Nemohla se udržet a na celé kolo se rozesmála.

„Spolu s dalšími zásobami jsme dali celou zásilku těchhle dobrot na palubu flitru, který jsme pro vás připravili. Samozřejmě, doporučuji vám, abyste s tím strojem moc dlouho neletěla. Gůbůrové zřejmě budou mít velice brzy v provozu svůj satelitní systém a potom nebude příliš praktické používat dopravu vzduchem."

„Nebude nebezpečné letět směrem k Port Helenii," poznamenala Athaclena. „Gůbůrové budou očekávat několikadenní velký příliv lidí přilétajících kvůli protijedu." Kývla hlavou směrem k frenetické aktivitě všude kolem. „Tak proč ten skoro panický shon? Proč tak rychle odsud evakuujete ty lidi? Kdo…?"

S výrazem, jako by se bál ji přerušit, si Schultz odkašlal a významně zavrtěl hlavou. Benjamin se na Athaclenu prosebně podíval.

„Prosím, ser," poprosil úpěnlivě šeptem Schultz. „Prosím, mluvte tiše. Většina našich šimů nemá tušení…" Nechal větu nedokončenou.

Athaclena ucítila na hlavě studené zamrazení. Poprvé se dívala zblízka na oba lidské ředitele, Takaovou a M'Bzwelliho. Celou dobu mlčeli, jenom přikyvovali, jako kdyby všemu rozuměli a schvalovali vše, co zde bylo řečeno.

Černá doktorka Takaová se na ni strnule usmívala. Athaclenina koróna se natáhla a hned vzápětí se zděšeně stáhla zpět.

Otočila se k Schultzovi. „Vy je zabíjíte!"

Schultz utrápeně přikývl. „Prosím, potichu, ser. Ano, máte samozřejmě pravdu. Nadrogoval jsem své drahé přátele, takže mohou na pohled vypadat dobře, alespoň po dobu než se mým několika málo dobrým šimím administrátorům podaří všechno dokončit a dostat všechny bez paniky pryč. Oba na tom sami trvali. Doktorka Takaová a doktor M'Bzwelli cítili, že velice rychle podléhají účinkům toho plynu," dodal smutně a unaveně.

„Nesmíte je poslechnout! To je vražda!"

Benjamin vypadal sklíčeně. Schultz přikývl. „Nebylo to snadné. Šim Frederik tu hanbu nemohl unést a našel klid pro svou duši. I já bych si pravděpodobně sám vzal život, kdyby má smrt nebyla stejně nevyhnutelná jako smrt mých lidských kolegů."

„Co tím myslíte?"

„Myslím tím, že Gůbůrové zřejmě nejsou moc dobří chemici!“ Starý neošimpanz se hořce zasmál a rozkašlal se. „Jejich plyn některé lidi zabíjí. Působí rychleji, než řekli. A zdá se, že zabíjí i některé z nás, šimů.“

„Aha,“ hlesla zaraženě Athaclena, hned by tu poznámku ale nejraději spolkla.

„Ještě něco byste měla vědět,“ pokračoval Schultz. „Jde o zprávu, kterou vysílali agresoři. Naneštěstí to bylo v galaktické trojce; Gůbůrové zavrhují novoangličtinu a náš překladatelský program je primitivní. V každém případě ale víme, že šlo o vašeho otce.“

Athaclena najednou nabyla pocitu, jakoby se stáhla z reality, jakoby se nad vším vznášela. V tomto stavu její znecitlivělé smysly zachytávaly náhodné detaily. Mohla kennovat jednoduchý ekosystém lesa – malá zvířata lezoucí zpátky do údolí, čichající opatrně k ostře páchnoucímu prachu a vyhýbající se prostoru kolem centra kvůli ohni, který ještě na některých místech plápolal.

„Ano,“ řekla a přikývla vypůjčeným gestem, které jí okamžitě vzápětí připadlo cizí. „Řekněte mi to.“

Schultz si odkašlal. „No, zdá se, že zachytili hvězdný křižník vašeho otce, když opouštěl planetu. Byl pronásledován válečnými loděmi. Gůbůrové tvrdí, že se nedostal k přechodovému bodu.

Samozřejmě, nedá se věřit tomu, co říkají…“

Athacleniny boky mírně povyskočily z kloubů, jak se zhoupla ze strany na stranu. Byl to projev náběhu smutku, asi jako roztřesené rty u lidské dívky, která začíná upadat do deprese.

Ne, teď ne. Později. Rozhodnu se až později, jak to procítit.

„Samozřejmě, poskytneme vám jakoukoli pomoc, které jsme schopni,“ pokračoval šim Schultz tiše. „Váš flitr má zbraně i zásoby jídla. Jestli chcete, můžete odletět tam, kam byl dopraven váš přítel Robert Oneagle.

Doufáme však, že se rozhodnete zůstat nějakou dobu u evakuace, alespoň dokud nebudou gorily bezpečně ukryty v horách pod ochranou nějakých kvalifikovaných lidí, kterým se snad podařilo uniknout.“

Schultz se na ni vážně podíval svýma hnědýma očima, které trýznil hluboký smutek.

„Já vím, že je toho mnoho, na co se chcete zeptat, ctěná Tymbrimijko Athacleno, ale prosím vás, vzala byste na nějaký čas pod svou ochranu naše děti, které odcházejí do vyhnanství v divočině?“

23
Vyhnanství

Stroj s jemně vrnícími gravitizátory se vznášel nad nerovnou řadou temných výběžků hřbetních kamenů. Stíny, které se skrčily v poledním slunci, jak jen to nejvíc šlo, se už znovu začaly natahovat, protože Gimelhaj minul svůj zenit. Letoun si to namířil do stíněného prostora mezi čnějícími balvany. Poté, co přistál, se motory rychle odmlčely.

Na dohodnutém místě očekával cestující posel. Jakmile Athaclena ze stroje vystoupila, šimí kurýr jí předal písemný vzkaz. Mezitím Benjamin nad malým flitrem spěšně rozvinul protiradarové maskování.

Juan Mendoza, majitel usedlosti a pozemků nad průsmykem Lorne, v listě informoval, že k němu bezpečně dorazili Robert Oneagle a malá April Wu. Psal, že se Robert dobře zotavuje a do týdne by mohl být zase na nohou.

Athaclena pocítila úlevu. Moc chtěla Roberta znovu vidět – a nejen proto, že potřebovala poradit, co si počít s neuspořádanou tlupou gorilích a neošimpanzích uprchlíků.

Někteří šimové z Howlettsova centra – ti, kteří byli postiženi gůbůrským plynem – odletěli do města s lidmi v naději, že dostanou protilátku, jak bylo slíbeno, a ta že bude účinkovat. Nechala si jen hrstku skutečně důležitých šimích techniků, kteří jí mohli být prospěšní.

Možná se postupně ukáže víc šimů, pomyslela si Athaclena. A s

nimi snad i nějací lidští činitelé, kteří unikli tomu gůbůrskému zamoření. Doufala, že se brzy objeví někdo z autorit a převezme od ní vedení.

Druhý vzkaz z Mendozovy usedlosti napsal šim, který přežil bitvu ve vesmíru. Prosil o pomoc při zkontaktování se silami odporu.

Athaclena nevěděla, co mu odpovědět. V posledních hodinách před včerejší půlnocí, když nad Port Helenií a nad města Souostroví sestoupily velké lodi, byla nažhavena telefonická i radiová spojení mezi všemi místy po celé planetě. Šířily se zprávy o pozemních bojích na kosmodromu. Podle některých měly chvílemi charakter boje jedince proti jedinci. Pak vše utichlo a gůbůrská armáda všechno bez dalších incidentů ovládla.

Zdálo se, že odpor, tak pečlivě naplánovaný Planetární radou, se zhroutil během pouhého půldne. Všechny články velitelského řetězce se rozpadly, nikdo totiž nepředvídal použití plynu, který z obětí učiní rukojmí. Jak lze cokoli podniknout, když téměř všichni lidé na planetě byli takhle jednoduše vyřazeni?

Hrstky šimů se tu a tam snažily zorganizovat, většinou za pomoci telefonu. Ale jen málu z nich se podařilo něco vymyslet a i tak to byly z valné části jen mlhavé plány.

Athaclena odložila listy a poslovi poděkovala. Od začátku evakuace uplynulo několik hodin a začala na sobě pociťovat změny. To, co ještě včera bylo zmatek a bolest, se nyní rozvinulo v nezlomnou odhodlanost.

Vytrvám. Uthacalthing by to ode mne požadoval a já ho nezklamu.

Ať budu kdekoli, nepřítel v mé blízkosti nenajde klidu.

Samozřejmě, že zachová i důkazy, které shromáždila. Možná je bude moci jednoho dne předložit tymbrimijským úřadům. To by mohlo jejímu národu poskytnout příležitost dát lidem, dokud je ještě čas, tolik potřebnou lekci o tom, jak se musí chovat galaktická patronská rasa.

Pokud už nebylo příliš pozdě.

Benjamin se k ní připojil na svažujícím se okraji vrcholku hřebenu. „Támhle!“ Ukázal do údolí pod nimi. „Jsou tu. Přesně na čas.“

Athaclena si zastínila oči. Koróna se jí nahnula dopředu a dotkla

se sítě kolem ní. Ano. Už je vidím také.

Lesem pod nimi se pohybovala kolona postav. Ty malé a hnědé eskortovaly početnější řadu větších a tmavějších. Každý z těch velkých tvorů nesl na zádech napěchovaný ranec. Několik se jich při chůzi opíralo jednou rukou o zem. Gorilí děti pobíhaly mezi dospělými a rukama si pomáhaly udržet rovnováhu.

Eskortující šimové pevně svírali paprskové pušky a pozorně se rozhlíželi. Jejich pozornost však nebyla upřena ani na kolonu ani do lesa. Sledovali nebe.

Těžká zařízení již byla přepravena oklikami do vápencových jeskyní v horách. Hromadný přesun však nebude bezpečně dokončen, dokud se do podzemních ležení nedostanou všichni uprchlíci.

Athaclenu zajímalo, co se nyní asi děje v Port Helenii nebo na pozemšťany osídlených ostrovech. O pokusu tymbrimijské kurýrní lodi uniknout, se agresoři zmínili ještě dvakrát a pak už ne.

Bude alespoň muset zjistit, jestli je její otec ještě na Garthu a jestli žije.

Dotkla se medailónku zavěšeného na úzkém řetízku, který mela kolem krku. Bylo to drobné pouzdro obsahující památku na její matku – jeden proužek z Mathicluanniny koróny. Slabá útěcha, ale od Uthacalthinga neměla ani to.

Ach otče. Jak jsi mne mohl opustit, aniž jsi mi zanechal alespoň jeden svůj proužek, který by mne vedl?

Kolona temných stínů se rychle přibližovala. Jak postupovala, z údolí se nesl jakýsi bručivý druh melodie, jaký ještě nikdy neslyšela. Síla, kterou byli od přírody nadáni, spolu s Pozvednutím těmto tvorům trochu ubíraly z jejich proslulé křehkosti. Jejich osud byl stále ještě nejasný, ale byly to skutečně mocné bytosti.

Athaclena neměla v úmyslu setrvat v nečinnosti a jenom dělat chůvu tlupě presapientních chlupatých vazalů. Jednou z dalších věcí, které měli Tymbrimijové s lidmi společné, bylo chápání nutnosti jednat, když se děje něco špatného. Dopis od zraněného šimího astronauta ji přiměl k zamyšlení.

Obrátila se na svého pomocníka. „Neznám pozemské jazyky zcela plynně, Benjamine. Nemůžu najít jedno slovo. Takové, které označuje neobvyklé ozbrojené síly.

Mám na mysli armádu, která se pohybuje v noci a ve stínu, která umí rychle a tiše udeřit a která dokáže využít momentu překvapení, aby vyrovnala svoji nevýhodu menšího počtu a horší výzbroje. Vzpomínám si, že jsem četla, že takové síly byly v historii Země před Kontaktem běžné.

Byla by to k'chu-non krann, vlčecí armáda, jakou dosud nikdo nikde nezná. Chápeš Benjamine, o čem mluvím? Existuje pro to, o čem mluvím, nějaké slovo, nějaké označení?"

„Vy myslíte…?" Benjamin rychle shlédl dolů na kolonu částečně pozvednutých opů, která nemotorně postupovala lesem pod nimi a mručela svou zvláštní pochodovou píseň.

Zavrtěl hlavou v očividné snaze ovládnout se, ale zrudl v obličeji a po chvilce vyprskl. Benjamin se nezadržitelně rozřehtal. V záchvatu smíchu se zády opřel o balvan, ale vzápětí se svezl na zem, protože se mu podlomily nohy. Válel se v garthském prachu a smál se dál na celé kolo.

Athaclena si povzdechla. Nejdřív na Tymbrimu, pak mezi lidmi a teď tady s nejnovějšími a nejneotesanějšími známými vazaly – všude narážela na vtipálky.

Trpělivě šimpanze pozorovala a čekala, až ten malý bláznivý chlupáč popadne dech a konečně jí vysvětlí, co mu připadá tak směšné.

část druhá

VLASTENCI

Evelyn, modifikovaná fenka,
hleděla na chvějící se třásně
prapodivné dečky na piánu zřasené
s výrazem tak trochu vyjeveným…

Ve ztemnělé místnosti,
kde v strašidla se mění křesla
a kde hrůzostrašné závěsy
chrabře tlumí déšť,
sotva vlastním očím mohla uvěřit…

Všetečný vánek, česnekový vzdech –
jenž svým zvukem v chrapotu se zhléd,
v chrapotu zrozeném kdes kolem Steinwaye
(či snad přímo v něm) –
pozvedl ty třásně dečky,
rozechvěl je v šeru ponurém…

Evelyn, ta fenka, když další změny
podstoupila,
počala si hlavu lámat nad smyslem
počínáni té osůbky
v panchromatické rezonanci, potlačené pedálem,
a v dalších velmi blízkých doménách…

„Haf!“ pravila.

FRANK ZAPPA

24
Fiben

Vysoké, čápům podobné postavy sledovaly cestu ze střechy temného rozstříleného bunkru. Jejich siluety, rýsující se proti odpolednímu slunci, byly v neustálém pohybu, nervózně přešlapovaly z jedné vytáhlé nohy na druhou, jakoby byly připraveny při sebemenším zvuku vzlétnout.

Tihle ptáci jsou nebezpeční jako čert. Je třeba brát je vážně.

Nejsou to ptáci, připomněl si Fiben, když se blížil ke kontrolnímu stanovišti. Alespoň ne v pozemském smyslu.

Ale analogie tu byla. Jejich těla pokrývalo jemné peří a z uhlazených šípovitých tváří vystupovaly ostré jasně žluté zobáky.

A přestože z jejich někdejších křídel dnes nezbývalo nic než tenké ochmýřené paže, uměli létat. Černé lesklé gravitační vaky, které měli na zádech, více než dostatečně kompenzovaly to, co jejich ptačí předchůdci již kdysi dávno ztratili.

Vojáci Drápu. Fiben si otřel ruce o šortky, ale dlaně měl stále vlhké. Bosou nohou kopl do oblázku a poplácal koně, kterého vedl. Mírné zvíře se začalo nevzrušeně pást na pásu modré garthské trávy podél cesty.

„No tak, Tycho," řekl Fiben a zatahal za uzdu. „Nemůžeme se tady moc zdržovat, nebo začnou být podezřívaví. Mimoto, všude je tu ten prach z plynu."

Tycho zatřepal šedou masivní hlavou a hlasitě si pšoukl.

„Mně to neříkej, pověz to jim." Fiben rozhodil ruce.

Za koněm se vznášel vůz. Pomačkaný, napůl zrezivělý zemědělský náklaďák byl naložen hrubými látkovými pytli s obilím. Bylo očividné, že antigravitační stator ještě fungoval, ale tryskový motor už ne.

„No tak. Pohni s tím," zatahal Fiben znovu za uzdu.

Tycho souhlasně přikývl, jako kdyby skutečně rozuměl. Postraňky se napnuly a vůz se za nimi pohnul směrem ke stanovišti.

Pronikavý zvuk na cestě před nimi je ale upozornil, že se k nim něco blíží. Fiben kvapně svedl koně i s valníkem mimo cestu. Kolem nich kvílivě prosvištělo obrněné vznášedlo. Podobné stroje tudy po jednom nebo po dvou čas od času prolétávaly celý den.

Po chvíli se opatrně rozhlédl a když se ujistil, že se odnikud nic neblíží, zavedl Tycha zpátky na cestu. Fiben nervózně cukal rameny. Tycho si odfrknul od stále silnějšího cizího pachu invazorů.

„Stát!"

Fiben mimoděk nadskočil. Zesílený hlas zněl mechanicky, bezbarvě a tvrdě. „Pojďte na tuto stranu… sem k prohlídce!"

Fibenovi se divoce rozbušilo srdce. Byl rád, že měl za úkol působit vystrašeným dojmem. Nedalo mu to vůbec žádnou práci.

„Pospěšte si a rychle se registrujte!"

Fiben vedl Tycha k inspekčnímu stanovišti, které stálo asi deset metrů od hlavní cesty. Uvázal koně k zábradlí a spěšně obešel vůz na stranu, kde čekala dvojice vojáků Drápu.

Kolem vetřelců se šířilo matné levandulové aroma. Jakpak by asi chutnali, pomyslel si tak nějak divošsky. Prapraprapradědovi by bylo úplně fuk, jestli tohle jsou myslící bytosti. Pro jeho předky byl pták ptákem a šmytec.

Hluboce se uklonil s překříženýma rukama na hrudi a poprvé spatřil útočníky zblízka.

Vůbec nevyhlíželi nějak impozantně. I když ostrý žlutý zobák a jako břitva ostré drápy budily respekt. Ale tihle tvorové na tyčinkovitých nohách byli sotva vyšší než Fiben a jejich kosti vypadaly tence a dutě.

Ale na tom nezáleželo. Tohle byli hvězdoplavci – bytosti vyšší patronské třídy, jejichž kultura a technika, vycházející z Knihovny, byly vysoce rozvinuté dávno před tím, než z africké savany povstali lidé, zvědavě a vystrašeně mrkající do úsvitu. V době, kdy nemotorné a pomalé lodě lidstva náhodou narazily na galaktickou civilizaci, si Gůbůrové a jejich vazalové již vydobyli určité významné místo mezi mocnými hvězdnými klany. Od chvíle, kdy je jejich patroni

našli na gůbůrské domovské planetě a poskytli jim dar úplného myšlení, je krajní konzervatismus a obratné využívání Velké knihovny přivedly daleko.

Fibenovi se vybavily ty obrovské naježené bitevní křižníky, temné a nepřemožitelné pod svými mihotavými měňavými štíty, na jejichž pozadí zářil jiskřivý okraj galaxie…

Tycho zaržal a mrsknul hlavou do strany, když jeden z vojáků přešel se spuštěnou puškou za něj a přistoupil k vozu. Cizák pak na vznášející se povoz vylezl, aby ho prověřil. Druhý člen hlídky zašvitořil do mikrofonu. Stříbrný medailon, napůl schovaný v prachovém peří kolem ostré prsní kosti toho tvora, promluvil úsečnou novoangličtinou.

„Sdělte… sdělte svoji totožnost… totožnost a účel!“

Fiben pantomimicky zahrál strach – přikrčil se a roztřásl. Byl si jistý, že jen málo Gůbůrů ví něco víc o neošimpanzích. Za těch pár století, která uplynula od Kontaktu, se přes masivní byrokracii Knihovnického institutu zatím dostalo do lokálních poboček Velké knihovny jen velmi málo informací. A galaktici, samozřejmě, téměř ve všem spoléhali na Knihovnu.

Přesto byla věrohodnost důležitá. Fibenovi předci znali jedinou odpověď na hrozbu, když byla vyloučena možnost nějakého blufu, a tou bylo podřízení se. Fiben věděl, jak ji předstírat. Ještě víc se skrčil a zasténal.

Gůbůr písknul ve zjevné nespokojenosti, pravděpodobně už tuhle reakci zažil. Znovu začiřikal, tentokrát však pomalu.

„Nelekejte se, nic vám nehrozí,“ přeložil medailon o poznání menší hlasitostí než před tím. „Nic vám nehrozí… Jste v bezpečí… Jsme Gůbůrové… galaktičtí patroni z váženého klanu a rodu… Jste v bezpečí… Mladí, napůl myslící tvorové jsou v bezpečí, když spolupracují… Nic vám nehrozí.“

Napůl myslící… Fiben se podrbal na nose, aby zakryl rozhořčený výraz ve tváři. Pochopitelně, právě tohle si Gůbůrové měli myslet. Ale ve skutečnosti jeho čtyři století stará vazalská rasa mohla být klidně považována za plně pozvednutou.

Fiben si však všimnul ještě jedné věci. Tu a tam dokázal pochopit význam štěbetání agresorů dřív než je tlumočník přeložil. Ale

krátký kurz galaktické trojky, který na škole absolvoval, nestačil, aby rozuměl víc. Krom toho Gůbůrové měli svůj vlastní akcent a dialekt.

„…Nic vám nehrozí…“ uklidňoval mechanický hlas. „Lidé si nezaslouží takové dobré vazaly… Nic vám nehrozí…“

Fiben se pomalu narovnal a vzhlédl, stále se ještě třásl. Jenom to nepřežeň, připomínal si. Věnoval vyčouhlé ptačí stvůře zhruba tu správnou úklonu, jejímž prostřednictvím byl jako příslušník mladého dvounohého vazalského druhu povinen projevit úctu příslušníkovi vážené patronské rasy. Vetřelec si zcela jistě nevšiml drobné příkrasy – vztyčeného prostředníku –, jímž své gesto okořenil.

„A teď oznamte jméno a účel,“ zazněl strojový hlas, v němž byla možná i stopa úlevy.

„J-jmenuji se F-Fiben… s-ser.“ Ruce se mu chvěly. Bylo to tak trochu divadlo, ale Gůbůrové mohli vědět, že neošimpanzi ve stresu využívají při mluvení část mozku, která jinak kontroluje ruce.

Skutečně se zdálo, že ten voják Drápu je znechucen. Trochu poskakoval a peří se mu načepýřilo. „…účel… účel… sdělte účel vaší cesty do městské oblasti.“

Fiben se rychle znovu uklonil.

„No… todleto vznášedlo nechce fungovat. Všichni lidi sou pryč… neni nikdo, kdo by nám řek, co máme na farmě dělat…“

Podrbal se na hlavě. „Tak sem si myslel, že ve městě budou potřebovat něco k jídlu… a možná, že by někdo mohl ten vůz opravit za trochu obilí,“ zakončil s nadějí v hlase.

Druhý Gůbůr se vrátil a krátce něco zacinkal tomu prvnímu, který zřejmě velel. Fiben rozuměl jeho galaktické trojce natolik, že pochopil podstatu sdělení.

Byl to skutečný farmářský vůz. I nijak zvlášť bystrý tvor musel hned pochopit, že k tomu, aby znovu jel, stačilo uvolnit zatuhlé rotory. Jenom opravdu bezmocný otrok nedokázal tohle dát sám dohromady a nechal by antigravitační naklaďák táhnout celou tu cestu do města nějakým zvířetem.

První voják zakryl automatického tlumočníka rukou, ale Fiben pochopil, že jejich mínění o šimpanzích bylo hned od počátku nevalné a velice rychle klesalo ještě níž. Okupanti dokonce ani neuvažovali o tom, že by neošimpanzí populaci vydali identifikační karty.

Pozemšťané – lidé, delfíni a šimové – věděli po staletí, že galaxie jsou nebezpečným prostorem, kde se mnohdy vyplatí vypadat hloupější, než tomu ve skutečnosti je. Dokonce i před invazí se mezi šimpanzí populací Garthu mluvilo o tom, že bude možná potřeba vrátit se ke starému přihlouplému „Ano, pane!“

No jo, připomněl si Fiben. Nikdo ale nikdy nepočítal s tím, že budou mimo všichni lidé! Sevřel se mu žaludek, když si představil lidi – mely, femy i děti – namačkané za ostnatým drátem v přeplněných táborech.

Za tohle útočníci zaplatí.

Vojáci Drápu se podívali do mapy. První Gůbůr odkryl tlumočící medailon a znovu k Fibenovi zaštěbetal.

„Můžete jít,“ vyštěkla krabička. „Pokračujte k Východnímu garážovému komplexu… Můžete jít… Východní garáže… Znáte Východní garáže?“

Fiben překotně zakýval hlavou. „A-ano, pane.“

„Hodný… hodný tvor… Odvez svoje obilí do městských skladů a pak pokračuj ke garážím… ke garážím… Hodný tvor. Rozumíš?“

„A-ano.“

Fiben v úkloně odstoupil a pak s přehnaně podlomenýma nohama překlopýtal ke stanovišti, kde byl uvázaný Tycho. Když pak zvíře vedl zpátky na špinavý násep podél cesty, odvrátil zrak. Vojáci lhostejně sledovali, jak je míjí, a čiřikali si mezi sebou pohrdlivé poznámky, kterým podle jejich přesvědčení nemohl rozumět.

Prokletý stupidní ptáci, myslel si, zatímco kamera ukrytá v řemenu snímala pevnost, vojáky a další obrněné vznášedlo které prosvištělo kolem s posádkou vyhřívající se na horní plošině v odpoledním slunci.

Zamával na vojáky, kteří na něj shora tupě zírali.

Vsadím se, že budete pěkně chutnat v banánové marinádě, prohodil v duchu za těmi pernatými kreaturami.

Fiben zatahal naléhavě za uzdu. „Tak dem, Tycho. Musíme bejt v Port Helenii do setmění.“

V údolí Sind byly farmy stále v provozu.

Když některá vesmírná rasa dostala povolení kolonizovat nový

svět, jeho kontinenty byly obvykle ponechány v co největší možné míře v původním stavu. Z tohoto důvodu také byla na Garthu velká pozemská sídliště založena na souostroví v mělkém Západním moři. Jenom tyto ostrovy byly zcela změněny, aby vyhovovaly zemské fauně a flóře.

Garth byl ale zvláštní případ. Bururalliové po sobě zanechali spoušť a něco se muselo rychle udělat ke stabilizaci narušeného ekosystému planety. Aby se předešlo úplnému zhroucení biosféry, bylo nutné nasadit tu nové životní formy pocházející odjinud. To znamenalo se světadíly trochu zamíchat.

Ve stínu Mulunských hor bylo upraveno úzké povodí. Terranským rostlinám a zvířatům, kterým se zde dařilo dobře, bylo dovoleno rozšířit se pod pečlivým dozorem do předhůří a zaplnit v ekologickém systému místa, jež zůstala po řádění Bururalliů prázdná. Byl to velice delikátní experiment v praktické planetární ekologii, ale podle obecného přesvědčení stálo za to ho podniknout. Tři terranské rasy si na Garthu a na dalších třech katastrofami stižených světech vybudovaly pověst biosferických kouzelníků. Dokonce i ti nejtvrdší kritici lidstva museli schválit práci, jako byla tato.

A přece se tu dělo něco velice nepěkného. Fiben cestou minul tři opuštěné ekologické stanice, na jejichž vzorkových pozemcích bylo vidět nepořádek, neboť automatické přístroje nefungovaly a nebyl nikdo, kdo by se o řádný chod postaral.

To byla známka toho, jak závažná nynější krize musí být. Zajmout lidi jako rukojmí byla jedna věc – okrajově přijatelná taktika moderních pravidel vedení války. Ale Gůbůrům, kteří by chtěli mařit vzkříšení Garthu, muselo za normálních okolností hrozit vážné pobouření v galaxii.

Fakt, že regenerace planety byla prakticky mařena, nevěstila pro povstání nic dobrého. Co když se válečný kodex skutečně zhroutil? Co když budou chtít Gůbůrové použít likvidátory planet?

To je problém velitelky, rozhodl Fiben. Já jsem jenom špión. Ona je expert na ítýčka.

Alespoň farmy jakž takž fungovaly. Fiben prošel kolem jednoho pole se zygopšenicí a další s mrkví. Robokultivátoři dělali svá kolečka, sázeli a zavlažovali. Tu a tam viděl deprimované šimy, kteří řídili

kontrolní jednotky podobné pavoukům a dohlíželi na řádný chod strojů.

Někdy zamávali na pozdrav. Mnohem častěji ale nezamávali.

Jednou míjel pár ozbrojených Gůbůrů, kteří stáli ve zbrázděném poli u svého flitru. Když se k nim přiblížil, viděl, že nadávají nějaké šimí pracovnici z místní farmy. Ptáci v polehávajícím obilí rozčíleně gestikulovali třepetáním a poskakováním. Peskovaná zemědělka nešťastně přikyvovala a otírala si dlaně o vybledlý pracovní oděv. Ve chvíli, kdy jel kolem nich po silnici, se po Fibenovi podívala, ale vetřelci nerušeně pokračovali v litanii.

Těm Gůbůrům zjevně velice záleželo na tom, aby úroda vzešla. Fiben doufal, že to znamená, že ji chtějí pro své rukojmí. Ale možná taky přiletěli s malými zásobami a potřebovali jídlo sami pro sebe.

Pokračoval dál. Po nějaké době svedl Tycha z cesty do malého hájku ovocných stromů. Kůň odpočinek na tomhle místě uvítal a začal si pochutnávat na kousku pozemské trávy, zatímco Fiben si odskočil za jeden ze stromů.

Sad nebyl nějakou dobu chemicky ošetřován, ani jinak chráněn proti škůdcům. Nějaký druh vos bez žihadel se stále ještě rojil kolem pomerančů, ačkoli druhé kvetení skončilo už před několika týdny a opylování už nebylo potřeba.

Vzduch byl prosycen vůní téměř zralého ovoce. Vosy lezly po silné kůře plodů a hledaly cestičku, jak se dostat ke sladkosti ukryté uvnitř.

Náhle, bez jakéhokoli rozmýšlení Fiben natáhl ruku a několik hmyzích tvorečků sebral. Bylo to snadné. Chvilku zaváhal a pak si je hodil do pusy.

Byli šťavnatí a křupali – dost připomínali termity. „Jenom pomáhám zabránit přemnožení škůdců," ospravedlnil si své počínání a jeho hnědá chlupatá ruka vystartovala po dalším úlovku. Chuť a křupání vos mu připomnělo, jak dlouho už nejedl.

„Musím se najíst, jestli mám dneska večer udělat pořádnou práci," řekl si pro sebe polohlasem a rozhlédl se. Kůň se klidně popásal a široko daleko nebylo nikoho vidět.

Odepnul si opasek s nářadím, hodil ho na zem a o krok ustoupil. Pak opatrně, aby si znovu nepochroumal ještě ne zcela uzdravený

levý kotník, vyskočil na strom a vylezl na větev obdařenou množstvím plodů. Hm, pomyslel si, když začal trhat skoro zralé oranžové míčky. Jedl je jako jablka, celé i se slupkou. Měly kyselou a svíravou chuť. Bylo to něco zcela jiného než to nevýrazné lidské jídlo, o němž v současnosti hodně šimů říkalo, že jim chutná.

Spořádal ještě dva pomeranče a pro zpestření si přidal trochu listí. Potom se natáhl na záda a zavřel oči.

V téhle příjemné chvilce, kdy mu společnost dělaly jen bzučící vosy, se mohl nechat ovládnout příjemnou představou, že se na tomhle, ale ani na žádném jiném světě, nemusí o nic starat. Mohl zahnat z hlavy války a jiné hlouposti myslících bytostí.

Našpulil rty a podrbal se v podpaží. „Úúú, úúú."

Zafrkal – téměř neslyšně se přitom zasmál – a představil si, že je zpátky někde v Africe, kterou ani jeho prapradědové nikdy neviděli. Někde v zalesněných horách, kam nikdy nevkročila noha jeho lidských bratranců s příliš hladkou kůží a velkým nosem.

Jaký by asi byl vesmír bez lidí? Bez ítýček? Bez všech kromě šimpanzů?

Dříve nebo později bychom vynalezli rakety a vesmír by mohl být náš.

Mraky pluly po obloze a Fiben ležel na zádech na větvi s přimhouřenýma očima a oddával se své fantazii. Vosy bzučely bezmocným rozhořčením nad jeho přítomností. Prominul jim jejich drzost v okamžiku, kdy jich pár ve vzduchu chytil a smlsnul si na nich jako na zákusku.

Ať se však snažil sebevíc, iluzi své naprosté samoty si udržet nemohl. Najednou se totiž ozval cizí zvuk, nějaké jiné bzučení odněkud shora. A ať se snažil sebevíc, nemohl předstírat, že neslyší transportéry nezvaných vetřelců křižující po nebi.

Port Helenii kolem dokola obklopoval více než tři metry vysoký třpytivý plot postavený na uválcované zemi. Byla to impozantní bariéra vztyčená velice rychle speciálními roboty hned po invazi. Přístup do města umožňovalo několik bran, jimiž porthelenští šimové, jak se zdálo, bez velkého povšimnutí a problémů procházeli sem a tam. Příliš velkou pomoc však od nich nebylo možné čekat, protože

nová nečekaná zeď je vystrašila. Asi to byl i její hlavní účel.

Fibena zajímalo, jak by si Gůbůrové s tímhle trikem poradili, kdyby garthská metropole byla skutečným velkoměstem a ne jen malým městem na divoké, málo kolonizované planetě.

Zajímalo ho, kde jsou drženi lidé.

Byla už tma, když asi sto metrů před plotem vetřelců projel širokým pásem po kolena sahajících pařezů. Podle plánů se tady měl rozprostírat park, teď tu ale po něm zbylo jen torzo. Památky na něj se válely po zemi až k temné strážní věži stojící u otevřené brány.

Fiben se vnitřně připravil na to, že projde stejnou prověrkou jako dříve na kontrolním stanovišti, překvapivě ho však nikdo nezastavil. Pár světelných kuželů vycházejících ze stožárů ozařoval úzký pruh silnice. Za touto průhlednou světelnou clonou viděl temné, hranaté budovy a matně osvětlené ulice, které zely prázdnotou.

Ticho, které tady vládlo, bylo strašidelné. „No tak, Tycho. Potichu," promluvil skoro šeptem ke koni. Zvíře si odfrklo a pomalu táhlo vůz plující ve vzduchu kolem ocelově šedého bunkru. Jak ho míjel, hodil Fiben dovnitř rychlý pohled. Uviděl dva strážné, jak hřadovali každý na jedné tyčkovité noze a oba měli ostré zobáky zabořené do měkkého peří pod levou paží. Dvě pušky ležely na stole vedle nich.

Ti dva vojáci Drápu vypadali, že tvrdě usnuli!

Fiben začenichal a znovu pokrčil svůj plochý nos nad tím přeslazeným aromátem vetřelců. Nebylo to poprvé, co viděl náznaky trhlin v údajně nepřemožitelném sevření gůbůrských fanatiků. Měli to do teď snadné, příliš snadné.

Agresoři byli zjevně přesvědčeni, že když mají skoro všechny lidi pohromadě a neutralizované, jediné nebezpečí jim může hrozit pouze z vesmíru. Nepochybně z tohoto důvodu byla všechna opevnění, která dosud viděl, připravena na úder z nebe. Zajištění proti útoku ze země bylo jen malé anebo vůbec žádné.

Fiben sáhl po noži zastrčeném v pouzdře za opaskem. Měl sto chutí vplížit se do strážní místnosti, proklouznout pod paprsky poplašného systému a dát těm samolibým Gůbůrům pořádnou lekci.

Náhlé nutkání přešlo, zavrtěl hlavou. Později, řekl si v duchu. Až je to zasáhne víc.

Poplácal Tycha po šíji, provedl ho osvětleným prostorem u strážního stanoviště a prošel s ním bránou do průmyslové zóny města. Ulice mezi skladišti a továrnami byly tiché – jen tu a tam přeběhl nějaký šim za svým posláním a občas se objevil gůbůrský hlídkový kluzák.

Fiben se opatrně rozhlédl, jestli ho někdo nesleduje, a vklouzl do postraní uličky. Našel budovu bez oken, která patřila jediné slévárně ve městě. Něco zašeptal Tychovi do ucha a ten odtáhl levitující povoz do stínu u zadního vchodu skladiště. Vrstva prachu svědčila o tom, že se visacího zámku na dveřích týdny nikdo nedotknul. „Hmmm."

Fiben si ho pečlivě prohlédl, vyndal z pracovní zástěry hadr a omotal ho kolem petlice. Pak uchopil konce pevně do dlaní, zavřel oči, napočítal do tří a celou vahou těla mocně trhnul dolů.

Zámek byl pevný, ale jak předpokládal, šroub s úchytovým očkem na dveřích byl zrezivělý. Zlomil se s tlumeným cvaknutím. Fiben uvolnil zajišťovací závoru a opatrně odsunul vrata. Tycho za ním v klidu vkráčel do ponurého vnitřku a vtáhl za sebou i vůz. Šim se rozhlédl, aby si připomněl rozestavení obrovských lisů a různých strojů, a potom si pospíšil zavřít vrata.

„Budeš v pořádku," zašeptal, když koně odvazoval. Vytáhl z levitujícího vozu pytel ovsa a vysypal ho na zem. Potom natočil z blízkého kohoutku vodu do kádě. „Pokud to bude možné, vrátím se," dodal. „A pokud ne, pár dní si tu užívej ovsa a potom zařehtej. Jsem si jistej, že tu někdo poblíž bude."

Tycho zvedl hlavu od zrní a zamrskal ohonem. Hodil na Fibena v příšeří zlověstný pohled a učinil další smradlavý komentář.

„Hmmmfff." Fiben přikývl a zamával si rukou před nosem. „Asi máš pravdu, starej brachu. Přesto se vsadím, že tvoji potomci si taky budou dělat velké starosti, jestli jim někdo dá ten pochybný dar takzvané inteligence."

Poplácal zvíře na rozloučenou a přeběhl k vratům, z nichž pak opatrně vykoukl. Zdálo se, že kolem je čistý vzduch. Venku panoval dokonce větší klid než v tak vyprázdněných lesích Garthu. Navigační paprsek na střeše Terranského domu stále svítil – nepochybně ho nyní při nočních operacích používali okupanti. Někde v povzdálí

bylo slyšet jemné elektrické bzučení.

Nebyl daleko od místa, kde se měl setkat se svým kontaktem Tohle bude nejriskantnější část jeho mise ve městě.

Během dvou dnů mezi prvním plynovým útokem Gůbůrů a úplným ovládnutím všech komunikačních cest agresory bylo navrženo mnoho šílených nápadů. Z Port Helenie proudila na ostrovy a do kontinentálního vnitrozemí spěšná sdělení; telefonní a radiová spojení byla plně vytížena. Během té doby byla také důkladně rozptýlena lidská populace a veškeré vládní komunikační linky zakódovány. Takže to byli hlavně šimové, jednající z vlastní iniciativy, kdo zaplnil éter panickými dohady a divokými plány – v drtivé většině děsivě hloupými.

Fibena napadlo, že to vlastně bylo i dobré, protože nepřítel nepochybně odposlouchával i tohle. Jejich názor na neošimpanze se musel touhle hysterií jenom posílit.

Přesto se tu a tam ozvaly hlasy, které zněly rozumně. Pšenice ukrytá mezi plevelem. Než zemřela, poznala doktorka Takaová, že jedna zpráva pochází od jejího bývalého studenta – Gaileta Jonese, který bydlel v Port Helenii. Právě za ním poslala velitelka Fibena, aby ho kontaktoval.

Naneštěstí kolem toho panovalo hodně nejistoty. Totiž jenom doktorka Takaová věděla, jak Jones vypadá, a než někoho napadlo se jí zeptat, zemřela.

Fibenova důvěra v místo setkání a v heslo byla velmi chabá. Pravděpodobně jsme si ani nevybrali tu správnou noc, zamumlal si pro sebe.

Vyklouzl ven, zavřel za sebou vrata a vrátil na místo zlomený šroub s očkem, takže zámek visel zase na svém místě. Očko bylo trochu nakloněné, ale při zběžném pohledu vše vypadalo normálně.

Do východu většího měsíce zbývala asi tak hodina. Musel si pospíšit, pokud měl setkání včas stihnout.

Na malém náměstí, jež se nacházelo poblíž centra Port Helenie, ale přesto bylo v „nesprávné“ čtvrti, se zastavil a zahleděl se do světla linoucího se z úzkého okna v přízemí otevřeného šimího baru. Tvrdé basy muziky, která se uvnitř ozývala, roztřásly tabulky skla v

dřevěných rámech. Fiben cítil ty vibrace v chodidlech přes celou ulici. Byla to jediná známka života široko daleko, pokud nepočítal tiché byty s tlumeným světlem jen tak tak prosvítajícím přes zatažené závěsy v oknech.

Ustoupil zpátky do stínu před křižujícím hlídkovým robotem, který letěl asi metr nad vozovkou. Když ho míjel, otočil k němu věžičku, aby stanovil jeho pozici. Robotovy infračervené senzory ho musely mezi stromy zaregistrovat. Ale stroj pokračoval dál, zřejmě ho identifikoval jako „pouhého“ neošimpanze.

Fiben viděl další temné chlupaté postavy, které vypadaly jako on sám a které přikrčeně pospíchaly ulicemi. Zákaz nočního vycházení měl očividně spíše psychologický než vojenský význam. Okupační síly jeho respektování nevyžadovaly striktně, protože se nezdálo, že by to bylo nutné.

Mnozí z těch mála, kdo se pohybovali po ulicích, mířili na místa, jako bylo toto – Opí hrozen. Fiben se přinutil přestat drbat neustále svědící místo pod bradou. Tohle byl podnik oblíbený mezi pomocnými dělníky, nazývanými makači, a takzvanými podmínkáři či probáky, kteří byli ve zkušební lhůtě – byli to šimové s genetickými nedostatky a s omezenými reprodukčními možnostmi, jak to stanovovaly edikty upravující podmínky Pozvednutí.

Existovaly zákony, které ukládaly genetickou konzultaci dokonce i při rozmnožování lidí. Ale pro jejich vazaly – neodelfíny a neošimpanze – byly tyto normy ještě daleko přísnější. Jenom v této jediné oblasti se jinak liberální terranské právo striktně drželo galaktických standardů. Kdyby tomu tak nebylo, hrozilo nebezpečí, že šimové a delfíni budou lidem odebráni a předáni nějakému staršímu klanu. Země byla příliš slabá na to, aby se postavila proti nejctěnějším galaktickým tradicím.

Asi třetina populace šimů měla zelenou reprodukční kartu, která jim umožňovala, aby si sami kontrolovali plození – podléhali pouze dozoru Výboru pro Pozvednutí a sankcím v případě neopatrnosti. Šimové se šedivými nebo žlutými kartami měli větší omezení. Ti mohli poté, co se připojili k nějakému manželskému společenství, žádat o povolení použít k rozmnožování svých spermat nebo vajíček, která uložili u výboru v době dospívání před obvyklou sterilizací.

Povolení jim bylo udělováno, jestliže v životě vykonali něco záslužného nebo dosáhli nějakých vynikajících výsledků. Mnohem častěji ovšem neošimpanzí samice se žlutou kartou donášely a adoptovaly embrya s novou generací „vylepšení“ provedených experty Výboru pro Pozvednutí.

Ti, kteří měli červenou kartu, se dokonce nesměli k šimím dětem ani přiblížit.

Podle standardů, platných před Kontaktem, mohl tento systém vypadat krutě, ale Fiben v něm žil celý život. Na rychlé cestě pozvedání bylo do genetických fondů vazalských ras vždy zasahováno svévolně. Šimové měli alespoň výhodu, že byli při tomhle lidmi konzultováni. Jen málo vazalských druhů mělo takové štěstí.

Sociální výsledek uvedeného systému však byl takový, že se šimové rozkastovali do tříd. A „modrokartáři“ jako Fiben nebyli na místech podobných Opímu hroznu moc vítáni.

Nicméně, tohle místo si pro setkání zvolil jeho kontakt. Žádná další zpráva už nepřišla, takže mu nezbývalo nic jiného, než se přesvědčit, zda se schůzka uskuteční. Zhluboka se nadechl a vykročil ze stínu do ulice směrem k rachotící a dunící muzice.

Když sáhl na kliku dveří, z přítmí po levici zašeptal nějaký hlas. „Růžovou?“

V první chvíli si myslel, že se mu to jenom zdá. Ale hlas se ozval znovu a trochu hlasitěji.

„Růžovou? Hledáš růžovou společnost?“

Fiben se za hlasem upřeně podíval. Světlo z okna mu znemožňovalo pořádně vidět ve tmě, přesto zahlédl drobný opičí obličej, který působil tak nějak dětsky. V temnotě zasvítila běloba, když se ten šim usmál.

„Růžová společnost?“

Dal ruku z kliky, nemohl věřit vlastním uším.

„Promiňte, prosím?“

Fiben učinil krok dopředu. V tom okamžiku se ale otevřely dveře a na ulici se vyřinulo světlo a hluk. Několik temných, hlasitě se řehtajících postav, jejichž srst čpěla pachem piva a kouře, ho odstrčilo stranou. Jakmile se dveře zase zavřely a hlučně se bavící parta

zmizela, ulička opět osiřela. Malý šedý stín, který ho oslovil, se mezitím vytratil.

Fiben cítil nutkání jít za ním, byť jenom proto, aby se přesvědčil, že mu bylo nabízeno to, co si myslel. A proč byla nabídka tak náhle zrušena.

Věci se v Port Helenii očividně změnily. Pravda, na místa, jako byl Opí hrozen, nezavítal od svých studií. Ovšem kuplíři nabízející služby v temných uličkách nebyli moc obvyklí dokonce ani v této části města. Na Zemi možná, nebo ve starých trojrozměrných filmech, ale tady, na Garthu?

Zavrtěl nad tou záhadou hlavou, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Fibenovy nozdry se rozšířily pod náporem těžkého, vydýchaného vzduchu prosyceného pivem a pachem vlhké srsti. Když sestupoval dolů do klubu, ochromilo ho pronikavě ostré probleskující světlo, které v krátkých intervalech nemilosrdně probodávalo celý taneční parket. Na něm se zmítalo několik postav a mávalo rukama nad hlavou. Z reproduktorů, rozestavěných kolem nějaké hudební skupiny, se do sálu řítila tvrdá muzika, jejíž vibrace masírovaly i chodidla.

Návštěvníci leželi na rákosových rohožích a na polštářích, kouřili, popíjeli z papírových půllitrů a vyměňovali si peprné komentáře k tomu, co předváděli tanečníci na parketu.

Fiben prošel mezi nízkými proutěnými stolky, které byly rozestavěny těsně vedle sebe, až k baru zahalenému dýmem a objednal si pivo. Naštěstí se zdálo, že planetární měna stále platí. Pohodlně se opřel o pažení a začal pomalu zkoumat hosty. Zatoužil přitom, aby zpráva od jejich kontaktu byla bývala méně mlhavá.

Fiben se začal rozhlížet po někom, kdo vypadá jako rybář i když z tohohle lokálu se muselo k Aspinalskému zálivu jít přes půl města. Samozřejmě, radiový operátor, který od někdejšího studenta doktorky Takaové zprávu přebíral, mohl ve chvíli kdy Howlettsovo centrum hořelo a nad hlavou mu kvílely záchranky, všechno špatně pochopit. Ten šen si myslel, že si vzpomíná, jak mu Gailet Jones řekl něco jako „nějaký nedobře vyhlížející rybář“.

„No to je báječný,“ zabručel Fiben, když dostal instrukce. „Fakt perfektní špionážní hra. Nádhera.“ Kdesi hluboko uvnitř byl pevně přesvědčen, že úředník zapsal celou věc chybně.

Tohle nebyl zrovna nejslibnější začátek povstání. Ale nikdo nemohl být opravdu nějak zvlášť překvapený. S výjimkou toho, že několik šimů prošlo výcvikem terranských speciálních služeb, bylo všechno ostatní, včetně tajného kódování, maskování a heslování, odkoukáno ze starých filmových thrillerů.

Dalo se předpokládat, že všichni důstojníci domobrany byli teď buď mrtví, nebo internovaní. Kromě mne. A mojí specialitou nebyla výzvědná činnost či vymýšlení lstí. Zatraceně, já umím akorát prohánět chudáka starého TAASF Proconsula. Budiž mu Garth lehký.

Hnutí odporu se bude muset učit za pochodu a tápat ve tmě.

Aspoň to pivo chutnalo, zvlášť po tak dlouhém trmácení prašnou cestou. Fiben upíjel ze svého papírového poháru a snažil se uvolnit. Pokyvoval hlavou v rytmu burácivé hudby a usmíval se nad skotačením tanečníků.

Pod těmi světelnými záblesky poskakovali samozřejmě výhradně samci. Mezi makači a probáky tahle zásada platila téměř jako náboženství. Lidé, kteří měli sklon mračit se nad většinou forem sexuální diskriminace, v tomto případě nezasahovali. Vazalské rasy měly právo rozvíjet svoje vlastní tradice, pokud se nedostaly do rozporu s jejich povinnostmi a s Pozvednutím.

A přinejmenším podle této generace neměla žádná šimi na takovýhle zábavách co dělat.

Fiben přihlížel, jak jeden velký nahý šimpanz vyskočil na vrchol neuspořádané hromady atrap kamenů a mával nějakým chřestítkem. Ten tanečník, který byl ve dne možná mechanikem nebo továrním dělníkem, třepal nad hlavou tím rámusítkem, zatímco bubny duněly a rychlé střídání světelných záblesků a tmy z jeho vystoupení dělaly trhané pohybové divadlo. Svíjel se a poskakoval podle muziky a přitom houkal a halekal, jako kdyby se chtěl postavit bohům na nebesích.

Fiben často přemýšlel o tom, kolik z té obliby tanců při burácivé hudbě asi vychází z přirozenosti, ze zděděných pocitů pravěkých veleještěrů, a kolik z dobře známé skutečnosti, že nepozvednutí, nemodifikovaní šimpanzi žijící v džunglích na Zemi byli viděni, jak při bouřkách provázených hromy a blesky „tancují“ jakýmsi divošským způsobem. Měl podezření, že hodně z neošimpanzích tradic pocháze-

lo z publikovaných materiálů o chování jejich geneticky neupravených bratranců.

Stejně jako mnoho dalších vysokoškolsky vzdělaných šimů si o sobě rád myslel, že je příliš inteligentní na takové uctívání bohů prostoduchých předků. Obvykle dával přednost Bachovi nebo velrybím písním před simulovaným hromobitím.

A přesto byly chvíle, kdy si o samotě ve svém bytě vytáhl pásku s rachotem Fulminates, nasadil si sluchátka a vyzkoušel, kolik dunění jeho lebka vydrží, aniž praskne. Tady, pod útočícími reproduktory vyšponovanými zesilovači na maximum, cítil v páteři mrazení – ze záblesků vystřelovaných napříč místností, ale hlavně z úderů bubnů otřásajících nábytkem, štamgasty a vlastně vším.

Na hromadu se začal šplhat další nahý tanečník, mával vlastním chřestítkem a prvního tanečníka hlasitě hecoval. Jeho postup byl kvitován jásavým povzbuzováním přihlížejících.

Op na vrcholu „skaliska“ pokřikoval na svého vyzyvatele. V přesně načasovaný okamžik, když celou místnost ozářil další záblesk, vyskočil a prudce se otočil kolem dokola. Byl to divoký a velice působný obrázek, připomínka toho, že před necelými čtyřmi stoletími se divocí předci tohoto šima podobným způsobem na temenech lesnatých kopců vzdorovitě stavěli proti bouřím – nepotřebovali k tomu člověka a jeho genetické či jiné zásahy, aby pochopili, že na hněv nebes je třeba reagovat.

Šimové sedící u stolů propukli v halasný jásot a spustili bouřlivý aplaus, když „král hromady“ s úsměškem skočil z vrcholku. Sjel bleskově dolů a přitom uštědřil svému rivalovi pořádný šťouchanec.

Tohle byl další důvod, proč se samice jen zřídkakdy účastnily tohohle hromového tanečního reje. Plně vzrostlý neošimpanzí samec byl téměř tak silný jako jeho přírodní bratranci na Zemi. Šimi, které se chtěly zapojit do takové party, obvykle hrály v hudební skupině.

Fibenovi to vždycky připadalo tak zvláštní, že mezi lidmi je to úplně naopak. Jak se zdálo, jejich samci byli mnohem častěji posedlí děláním rámusu, zatímco samice tíhly spíš k tanci. Ovšem lidé byli stejně podivínští i v jiných směrech, jako třeba ve svých zvláštních sexuálních praktikách.

Rozhlédl se po klubu. Bary, jako byl tento, obvykle navštěvova-

lo víc samců než samic, ale tento večer byl počet neošimpanzic obzvláště malý. Seděly většinou mezi většími skupinami přátel s velkými samci poblíž. Samozřejmě, byly tam i číšnice oblečené jen do leopardích kůží, které umně kličkovaly mezi nízkými stoly a obsluhovaly zákazníky.

Fiben si začal dělat starosti. Jak ho jeho kontakt pozná v tomhle vřeštícím a probleskujícím blázinci? Neviděl nikoho, kdo by vypadal jako rybář se zjizvenou tváří.

Tři stěny místnosti byly lemovány balkóny, jenom zeď za hromadou „balvanů“ žádný neměla. O jejich zábradlí se opírali návštěvníci, bouchali do prken a povzbuzovali tanečníky. Fiben se otočil a zaklonil, aby se mohl lépe podívat… a málem překvapením přepadl přes malý proutěný stolek.

V prostoru odděleném nataženými provazy a střeženém čtyřmi vznášejícími se bojovými roboty seděl jeden z okupantů. Měl krátké bílé peří, ostrou prsní kost a zakřivený zobák… Ale tenhle Gůbůr měl také něco jako vlněnou čapku na vrcholu hlavy, kde byl sluchový orgán připomínající hřebínek. Jeho oči zakrývaly temné brýle.

Fiben se přiměl pohlédnout někam jinam. Nezdálo se, že by přítomnost Gůbůra v podniku vyvolala nějaké velké překvapení. Pravidelní zákazníci si za několik uplynulých týdnů již zjevně zvykli na to, že mezi ně chodí nějaký vetřelec. Teď si ale Fiben přece jen všiml příležitostných nervózních pohledů směrem k tomu boxu nad barem. Možná tohle dodatečné napětí vysvětlovalo onu frenetickou náladu hlučné společnosti, protože Hrozen vypadal nezvykle hrubě rozparáděný i na bar navštěvovaný manuálně pracujícími šimy.

Fiben chvíli upíjel ze svého půllitru a pak se znovu podíval nahoru. Nebylo pochyb, ten Gůbůr měl pokrývku podobnou čepici a brýle na ochranu před hlukem a světlem. Robotí strážci pouze vymezovali prostor kolem vetřelce, ale přitom téměř celé křídlo balkónu bylo neobsazeno.

Téměř. V chráněné zóně nedaleko ostrozobého Gůbůra ve skutečnosti seděli dva šimové.

Kolaboranti? Fiben se podivil. Copak jsou už mezi námi zrádci?

Zavrtěl nevěřícně hlavou. Proč tady ten Gůbůr byl? Co tu mohl nějaký agresor najít hodného povšimnutí? Fiben v myšlenkách se-

stoupil zpátky na své místo u baru.

Zjevně mají zájem o šimy, a to z důvodů jiných, než by byla naše hodnota jako rukojmích.

Ale co to bylo za důvody? Proč by se galaktici zajímali o nějakou tlupu chlupatých vazalů, kteří sotva vzbuzovali důvěru, že mají něco společného s inteligencí?

Hromový taneční rej vyvrcholil sílícím lomozem a mohutným závěrečným zahřměním, jehož dunění jakoby doznívalo kdesi v mračné bouřlivé dálavě. Ozvěny ve Fibenově hlavě doznívaly ještě o několik vteřin déle.

Zpocení, ale rozesmátí tanečníci se svalili zpátky ke stolům a zahalili svou nahotu do svršků, z nichž se v extázi svlékli. Jejich smích byl bouřlivý. Snad až příliš.

Teď, když Fiben pochopil to napětí v klubu, divil se, proč sem vůbec někdo chodí. Bojkot takového podniku, na který dohlížejí okupanti, se očividně nabízel jako velice jednoduchá forma pasivního odporu. Většina šimů na ulicích zcela určitě nenáviděla tyhle nepřátele všech Terranů!

Co sem přitahovalo takový dav v noci mezi pracovními dny?

Fiben si objednal ještě jedno pivo, ačkoli už začal pomýšlet na odchod. Ten Gůbůr ho znervózňoval. Když se jeho kontakt neukazoval, měl by odsud raději vypadnout a začít pátrat sám. Musel nějak zjistit, co se v Port Helenii děje, a najít způsob, jak se spojit s těmi, kdo se chtějí zorganizovat.

Rozjaření stolovníci začali postupně dupat a vyvolávat jedno jméno. Za chvíli byl tím lomozem zaplaven celý sál.

„Sylvie, Sylvie!“

Kapela se vrátila na pódium a do nadšeného potlesku posluchačů začala znovu hrát. Tentokrát to ovšem byla mnohem klidnější skladba. Světla pohasla a dvě šimi spustily na saxofony vábnou melodii.

Shora se spustil světelný kužel a ozářil vrchol balvanovité hromady, na níž se před chvílí producírovali tanečníci. Zpoza opony vyklouzla nová postava a stanula v oslnivém proudu. Fiben zamrkal překvapením.

Co tam ta šimi dělá?

Horní část jejího obličeje zakrývala maska se zobákem ozdobená bílým peřím. Obnažené prsní bradavky se ve světelné záplavě třpytily. Sukně tvořená stříbřitými proužky se pomalu pohupovala v rytmu melodie.

Pánve neošimpanzích samic byly širší než pánve jejich předkyň, a to kvůli tomu, aby porod potomků s větším mozkem, a tudíž i s větší hlavou, byl snazší. Nicméně kroutivý pohyb boků se u šimů nestal takovým hlubokým erotickým stimulem samců, jako tomu bylo u lidí.

A presto se Fibenovi zrychlil tep, když sledoval svádivé pohyby. Kvůli té masce měl na první pohled dojem, že jde o mladou dívku, ale záhy si uvědomil, že tanečnicí je zralá samice s jemnými náznaky kojení. Tím bylo její vzezření ještě dráždivější.

Jak se pohybovala, proužky její sukně se mírně třepetaly a Fiben si všiml, že látka, z níž byly vyrobeny, je stříbřitá pouze z vnější strany. Na vnitřní straně nabíraly pásky od kraje směrem nahoru jasnou růžovou barvu.

Pocítil nával vzrušení a odvrátil pohled. Hromový tanec byla jedna věc, několika se dokonce sám zúčastnil, ale tohle bylo něco úplně jiného! Nejdřív ten malý dohazovač v uličce a teď tady to! Copak všichni šimové v Port Helenii sexuálně zešíleli?

Najednou ucítil na rameni silný stisk. Otočil se a spatřil na sobě velkou chlupatou ruku. Jejím majitelem byl největší šim, jakého kdy viděl. Byl téměř tak velký jako malý člověk a zjevně mnohem silnější. Měl na sobě vybledlé modré montérky a jeho nadzvednutý horní ret odhaloval pořádně velké až atavistické zuby.

„Vo co de? Nelíbí se ti Sylvie?“ zeptal se obr.

I když byl tanec teprve ve vlažné počáteční fázi, většinou mužské osazenstvo už jeho aktérku halasně povzbuzovalo. Fiben si uvědomil, že jeho negativní smýšlení o tom, co se na té hoře na pódiu odehrává, musí mít vytištěné v obličeji jako idiot. Skutečný špión by předstíral, že se náramně baví, aby zapadl do společnosti.

„Bolí mě hlava.“ Ukázal si na pravý spánek. „Měl jsem těžkej den. Bude líp, když půjdu.“

Velký šim se křivě pousmál. Jeho tlapa neopouštěla Fibenovo

rameno.

„Bolí tě hlava, jo? Nebo je to na tebe moc silný kafe? Možná si ještě nikdy nesdílel, hm?“

Fiben koutkem oka sledoval dráždivé představení, které stále ještě bylo poměrně klidné, ale postupně nabývalo na smyslnosti. Cítil, jak sál začíná naplňovat sexuální napětí a netroufal si odhadnout, kam až to povede. Existovaly vážné důvody pro to, aby takovéto představení bylo ilegální. Byla to jedna z aktivit, kterou lidé svým vazalům zakázali.

„Samozřejmě, že jsem už sdílel!“ odsekl. „Jde jen o to, že tady na veřejnosti by to jaksi mohlo vyvolat pozdvižení.“

Hromotluk se uchechtl a šibalsky do něj šťouchl. „Kdy?“

„Co prosí… ehm, co tím myslíš?“

„Myslim tím, kdys poprvé sdílel, hm? Podle toho, jak mluvíš bych se vsadil, že to byl nějakej studentskej večírek. Nemám pravdu, pane Modrá karto?“

Fiben se rychle rozhlédl. Přes první dojem se ten obří brach zdál spíš zvědavý a opilý než nepřátelský. Fiben si ale přál, aby odešel. Jeho velikost byla zastrašující a mohli by přitahovat pozornost.

„Jo,“ zamumlal s nepříjemnou vzpomínkou. „Bylo to v našem studentským spolku…“

Pro šeny byly šimí studentky ve třídě dobré kamarádky, ale na sdílení je nikdy nebrali. Myslet sexuálně na samice se zelenými kartami bylo příliš nebezpečné. Každopádně měly paranoický strach z otěhotnění před sňatkem a před konzultací. Cena za to mohla být příliš velká.

Takže, když šenové na univerzitě chtěli uspořádat nějaký večírek, zvali spíše mladé samičky z opačného konce společnosti – šimi se žlutými a šedými kartami, jejichž ohnivá chtivost ovšem byla jen vzrušujícím podvodem.

Byla chyba soudit takové chování podle lidských měřítek. Máme zcela zásadně rozdílné způsoby, připomněl si tehdy a pak ještě mnohokrát. Přesto ho ta sdílení nikdy moc neuspokojovala, ani mu nepřinášela moc radosti. Možná jednou, až najde tu správnou rodinnou skupinu…

„Jasně, moje ségra na tyhle studentský večírky chodívala.“ Fi-

benův obří zjizvený společník se otočil k barmanovi a plácl do vyleštěného pultu.

„Dvě piva! Jedno pro mě a druhý pro kámoše ze školy!“ Fibenem ta hodně hlasitá objednávka trhla. Několik hostů v blízkosti se podívalo jejich směrem.

„Tak povídej,“ pronesl jeho nový nechtěný známý a vrazil Fibenovi do ruky půllitrový kelímek s pivem. „Máš už nějaký děti? Možná sou někerý registrovaný, ale nikdys je neviděl?“ Jeho hlas nezněl nepřátelsky, spíš závistivě.

Fiben si dal pořádný lok teplého, hořkého piva. Zavrtěl hlavou a odpověděl tichým hlasem. „Takhle to vážně nefunguje. Volné právo plození není to samé jako neomezené… jako bílá karta. Jestli plánovači někdy použili nějakou moji bioplazmu, nevím o tom.“

„No sakra, proč ne?! Chci říct, že to je pro vás modrokartáře pěkně blbý plnit testovací ampule na příkaz Výboru pro Pozvednutí a přitom ani nevědět, jestli to někdy použili… Do háje, moje starší skupinová manželka před rokem porodila plánovaný dítě… Ty bys vlastně mohl být genovým otcem mýho syna!“ Velký šim se zasmál a Fibena pořádně plácnul do zad.

Tohle by se nemělo dít. Jejich směrem se otočilo víc hlav. Všechny tyhle řeči o modré kartě mu tady moc kamarádů nezískají. Každopádně nechtěl upoutat pozornost toho Gůbůra sedícího necelých deset metrů od nich. „Vážně budu muset jít,“ prohodil, zvedl se a začal pozpátku odstupovat. „Díky za pivo…“

Někdo mu zablokoval cestu. „Promiňte,“ řekl Fiben a otočil se. Stanul tváří v tvář čtyřem šimům oblečeným do jasných zipových overalů a zírajícím na něj se založenýma rukama na prsou. Jeden, který byl o něco vyšší než ostatní, ho strčil zpátky k baru.

„Samozřejmě, tenhle má potomstvo!“ zavrčel. Chlupy v obličeji měl pečlivě upravené a pod nosem navoskovaný, zašpičatělý knírek.

„Jen se podívejte na ty jeho ruce. Vsadím se, že ještě nepoznaly poctivou šimí práci. Možná je to nějakej inženýr nebo vědec,“ pronesl pohrdavým tónem, jakoby samotná představa neošimpanze s takovým titulem byla to samé, jako když je privilegovanému dítěti dovoleno si na něco hrát.

Ironií bylo, že zatímco Fibenovy ruce skutečně nevyhlížely tak

mozolnatě jako u mnohých přítomných, jeho košile zakrývala pořádné šrámy a popáleniny, které utrpěl při divokém přistání na úbočí hory v rychlosti pěti machů. Na tomhle místě by o tom ale moc mluvit neměl.

„Koukněte hoši, proč si nedat rundu…“

Peníze přeletěly obloukem přes celý bar, jak ho nejvyšší zipák praštil přes ruku. „Todle je bezcenná sračka. Brzy je začnou stahovat, stejně jako začnou sbírat vás, opičí aristokraty.“

„Zavři hubu!“ křikl na ně kdosi z davu. Fiben pohlédl na natřásající se Sylvii. Jednotlivé proužky se rozvlnily a v té chvíli spatřil něco, co ho zaskočilo. Opravdu byla růžová… tedy její na krátký okamžik obnažené genitálie, jako při sexuálním vzrušení.

Zipák si znovu do Fibena rýpl. „No, pane Studente? K čemu ti bude dobrá ta tvoje modrá karta, až vás, plemenné šimy začnou Gůbůrové sbírat a sterilizovat? He?“

Jeden z členů útočné čtveřice, šim se svěšenými rameny a štětinatým ustupujícím čelem, měl ruku v kapse svého hávu a svíral v ní nějaký špičatý předmět. Jeho ostrý pohled jakoby naznačoval dravčí úmysly. Mluvení nechával na svém kníratém druhovi.

Fiben si uvědomil, že tihle maníci nemají s velkým šimem v montérkách nic společného. Ve skutečnosti se tenhle chlapík už odsunul pryč z dohledu. „Já… já nevím, o čem to mluvíte?“

„Ty nevíš? Procházejí planetární záznamy, hošane, a vybírají k výslechům diplomovaný šimy, jako si ty. Zatím jen berou namátkou, ale mám přátele, kteří říkají, že se chystá celková čistka. Tak co ty na to?“

„Držte ty zasraný huby!“ osopil se na ně důrazněji nějaký hlas. Tentokrát se k nim otočilo několik obličejů. Fiben v nich zahlédl lesknoucí se oči, vyceněné zuby a kanoucí sliny.

V té chvíli byl rozpolcený. Zoufale chtěl odtamtud vypadnout, ale co když bylo něco pravdy na tom, co ti zipáci říkali? Jestliže ano, pak by to byla důležitá informace.

Fiben se rozhodl, že bude ještě chvilku poslouchat. „To je pěkný překvapení,“ opřel se loktem o barový pult. „Gůbůrové jsou fanatičtí konzervativci. Ať už dělají jiné patronské rase cokoli, dám krk na to, že by nikdy nezasahovali do procesu Pozvednutí. Odporuje to jejich

náboženství.“

Pěstěný knír se jen usmál.

„Tak tohle ti říká tvoje univerzitní vzdělání, modrá hlavo? Jenomže galaktici říkaj, že všechno od teďka začíná znova, od začátku.“

Parta, která jevila větší zájem o něj než o Sylviiny dráždivé kreace, se kolem Fibena začala stahovat. Dav mezitím hučel stále silněji a na hlučnosti nabývala i hudba. Fibenovi se zdálo, že se mu z toho rámusu rozskočí hlava.

„…moc studenej na to, aby ho bavila show pracujících. Nikdy nedělal žádnou skutečnou práci. Ale luskne si prstama a naše šimi za ním poběží!“

Fiben cítil, že něco nesedí. Ten kníráč byl až moc klidný a jeho posměšky a popichování příliš promyšlené. V prostředí, v jakém se nacházeli, v takovém hluku a sexuálním napětí – pravý manuálně pracující by se nedokázal tak dobře soustředit.

Vtom mu to došlo. Probáci! Teď si všiml jejich charakteristických znaků. Dva šimové z party zipáků měli v obličejích stigmata genetických omylů – skvrny a jiné nehezké stopy, mrkání, neustále zmatený pohled zablokovaného mozku. Byly to nepříjemné připomínky toho, že Pozvednutí je nesnadný proces, za který se také platí.

Nedlouho před invazí v nějakém místním časopise četl, že se v komunitě podmínkářů rozšířila móda nošení křiklavě barevného oblečení se zipy. Fiben si teprve teď uvědomil, že se mu dostalo té nejhorší možné pozornosti. Bez přítomnosti lidí a bez známky po normální civilní autoritě bylo těžké předvídat, co ty červené karty chystají.

Zjevně se musel co nejrychleji vypařit. Ale jak? Zipáci se na něj lepili čím dál tím víc.

„Heleďte hoši, já sem jen tak zaskočil, abych viděl, jak de život. Díky za váš názor. Teď už ale opravdu musím běžet.“

„Mám lepší nápad,“ zašklebil se vůdce party. „Co tě takhle představit nějakýmu Gůbůrovi, kerej ti řekne sám, co se děje? A co s vámi univerzitními šimy plánují. Co?“

Fiben zamrkal. Mohli by tihle šenové skutečně spolupracovat s okupanty?

Studoval dějiny staré Země – dlouhá, temná staletí předcházející Kontaktu, kdy osamělé a nevědomé lidstvo hrůzně experimentovalo se vším, od mysticismu až po tyranii a války. Viděl a četl nesčetná líčení těch dávných časů, zejména příběhy osamělých mužů a žen, kteří se statečně a často beznadějně stavěli proti zlu. Fiben vstoupil do planetární domobrany částečně s romantickým přáním vyrovnat se chrabrým makistům či bojovníkům mocné Satelitní ligy.

Dějiny ale rovněž vyprávěly o zrádcích. O takových, kteří se vždy přidali k silnějšímu, i když to stálo životy jejich druhů.

„Tak jdeme, univerzitní brachu. Chci tě seznámit s jedním ptákem."

Stisk na jeho paži připomínal sevření svěráku. Fibenův pohled prozrazující bolestivé překvapení kniratého šima pobavil. „Namixovali pro mě extra silové geny. Tahle část jejich genové alchymie funguje, některé jiné ale ne. Říkají mi Železňák a nemám modrou kartu, nemám dokonce ani žlutou. Teď už ale jdeme. Požádáme poručíka letky Drápu, aby nám vysvětlil, jaké mají Gůbůrové plány s naší šimi elitou."

Přes bolestivý tlak na paži Fiben předstíral lhostejnost. „Jistě. Proč ne? Ale přesto, chceš se vsadit?" Zvedl přitom pohrdavě horní ret. „Pokud si správně pamatuju přednášky z xenologie, Gůbůrové mají velice přísný pravidelný denní cyklus. Vsadím se, že kdybys mu teď sundal ty tmavý brejle, zjistil bys, že ten pitoměj pták tvrdě spí. Představ si, jak asi bude rád, až ho vzbuděj jenom kvůli tomu, aby podiskutoval o detailech Pozvedání s někým, jako si ty."

Přes veškerou svou chvástavou suverenitu byl Železňák očividně citlivý na všechno, co se dotýkalo stupně jeho vzdělání. Fibenova předstíraná sebejistota ho na okamžik zarazila. Nad poznámkou, že by někdo mohl při tom všem rámusu kolem spát, zaskočeně zamrkal.

Nakonec ale hněvivě zavrčel: „O tom se přesvědčíme. Jdeme."

Ostatní zipáci je těsně obklopili. Fiben věděl, že by neměl šanci proti té tlupě, která se mezitím rozrostla na šest šimů. Nemohl ani spoléhat na pomoc zákona, úředníci teď nosili peří.

Eskorta ho postrkovala labyrintem nízkých stolů. Sedící návštěvníci nevrle brnčeli, když je Železňák odstrkoval stranou, ale jejich oči, z nichž čišelo jen stěží potlačované vzrušení, byly zcela

upřeny na Sylviin tanec rozpalovaný zrychlujícím se tempem hudby.

Fiben pohlédl přes rameno na představení a ucítil, jak mu horko stoupá do tváři. Udělal krok stranou, klopýtl a na někoho šlápl.

„Au!“ zakvílel sedící štamgast a rozlil trochu pití.

„Promiň,“ zamumlal Fiben a rychle ukročil zpátky. Pod jeho sandálem zakřupala jiná chlupatá ruka, jejíž vlastník vydal další bolestné zajeknutí. Tento projev nespokojenosti však záhy přerostl v popuzený výkřik, když se Fiben na přišlápnuté ruce otočil, aby se znovu omluvil.

„Sedni si na zadek,“ ozval se hlas odněkud ze zadních míst v klubu. „Jo, ty! Zmiz! Stojíš ve výhledu!“

Železňák hodil podezřívavý pohled na Fibena a zatáhl ho za ruku. Fiben se na okamžik zapřel, ale hned povolil, rychle vykročil dopředu a strčil svého agresivního průvodce po zádech na jeden z proutěných stolů. Poháry s pitím se zvrhly a sedící šimové s peprným klením rychle vyskočili na nohy.

„Hej!“

„Dávej bacha, ty přiblbej probáku!“

V jejich očích, zrudlých alkoholem a vzrušením ze Sylviina vystoupení, už nebylo mnoho známek střízlivého rozumu.

Železňákův obličej byl bledý vzteky. Stiskl ještě víc a zamířil za svými druhy. Fiben se ale konspirativně pousmál, šťouchl do něj loktem a s předstíraným sebevědomím opilce pronesl hodně hlasitý komentář:

„Vidíš, cos udělal? Já ti povídal, nevrážej do těch maníků jenom proto, abys zjistil, jestli sou už tak tuhý, že nemůžou mluvit…“

Popuzené zasyčení postižených šimů bylo slyšitelné i přes halasnou muziku.

„Kdo říká, že nemůžu mluvit?“ zareagoval jeden z podnapilců, kterému se už jazyk zjevně pletl. Pokročil přitom dopředu, aby mohl zastřený zrak lépe zaostřit na původce té urážky. „Tos byl ty?“

Uchvatitel se na Fibena podíval výhružně, zesílil stisk a škubnutím si ho přitáhl blíž. Přesto si Fiben dokázal udržet ironický úsměv a spiklenecky mrkl.

„Hele, možná ještě něco dokážou říct. Ale máš pravdu, že je to tlupa opičáků, který dokážou jen lézt po čtyřech…“‘

„Co?!“

Nejbližší šim zařval a chňapl po Železňákovi. Pohrdavě se usmívající mutant pohotově ustoupil stranou a sekl hranou volné ruky. Opilec zavyl, ohnul se a narazil do Fibena.

Pak se ale do toho s křikem vložili jeho rovněž podroušení přátelé. Následný chlupatý hnědý příval ocelové sevření z Fibenovy paže strhl.

Na Fibena se pověsil nějaký vztekle vrčící opičák a oba spadli na zem. Kolem prosvištěla něčí pěst a přistála na čelisti jednoho ze zazipovaných tvrďáků. Fiben nakopl do kolena dalšího probáka, který se po něm sápal, ale pak se všechno změnilo v nepřehledný chaos létajícího proutěného nábytku a zmítajících se těl. Stolečky začaly praskat o hlavy zápolících, které hojně smáčelo pivo crčící z plachtících půllitrů.

Hrající skupina přidala na tempu a na síle, ale jejich snažení bylo sotva slyšet přes rozlícený křik a halas. Vtom Fibena uchopily nějaké silné opičí ruce a zvedly ho do vzduchu. Nebyly nijak šetrné. Přeplachtil nad vřavou a tvrdě dopadl mezi skupinu štamgastů, kteří se dosud do rvačky nezapojili. Šimové na něj překvapeně zírali, jak se tam ocitl. Dřív než mohli zareagovat, Fiben se zvedl z valné hromady šimích těl a drtě proutěného nábytku, kterou způsobil, a odsunul se do uličky. Zasténal bolestí a klopýtl. Zdálo se, že jeho postižený levý kotník stále ještě nebyl zcela v pořádku.

Pranice se šířila a dva ze zipáků si to namířili k němu s vyceněnými tesáky. A aby situace nebyla tak jednoduchá, parta, kterou tak nešetrně vyrušil ze zábavy, už byla na nohou a tvářila se velice dopáleně. Několik párů rukou se po něm chtivě natáhlo.

„Snad někdy jindy, hoši,“ řekl Fiben slušně, uskočil stranou a svižně začal před svými pronásledovateli unikat mezi nízkými stolky. Najednou se dostal do slepé uličky, z níž nebylo cesty. Ani na okamžik však nezaváhal, skočil na ramena mohutnému šimovi a odrazil se. Živá trampolína se s překvapeným výkřikem zhroutila a přeměnila další stolek v neforemnou padrť.

Fiben udělal salto přes poslední řadu hostů a přistál na širokém otevřeném prostoru – na tanečním pódiu. Jen několik metrů od něj na

stupňovité atrapě skaliska svádivá Sylvie právě sbírala síly k závěrečnému vyvrcholení své produkce, očividně neviděla šířící se šarvátku dole pod ní.

Fiben se rychle zvedl ze země s úmyslem vyrazit kolem baru k jednomu z východů za ním. Ale v okamžiku, kdy se ocitl v tom otevřeném prostoru, ho shora zalil náhlý proud světla. Ze všech stran zahřměl bouřlivý jásot.

Něco dav zjevně pobavilo. Ale co? Fiben mhouřil oči proti oslnivému přívalu. Nemohl vidět, že striptérka neudělala nic nového ani ohromujícího, tedy alespoň nic víc ve srovnání se svými předešlými vystoupeními. Pak si uvědomil, že se Sylvie dívá přímo na něj! Viděl, jak její oči na něj pod ptačí maskou pobaveně hledí.

Otočil se. Stejným způsobem se na něj dívala většina těch, kteří ještě nebyli zapojeni do šířící se rvačky. To pobavené pozdvižení platilo jemu! Dokonce se zdálo, že se jeho směrem upřely i tmavé brýle toho Gůbůra na balkónu.

Nebylo však mnoho času na meditování o tomhle všem. Fiben si všiml, že několik z jeho trýznitelů se dostalo z mely. Z jejich gestikulace pochopil, že ho chtějí odříznout od únikových cest.

Fiben potlačil pocit paniky. Zahnali ho do rohu. Musí tu být nějaká cesta ven, přemýšlel usilovně.

A pak ho to napadlo. Východ pro účinkující nad tou falešnou hromadou kamení! Vchod s korálkovým závěsem, jímž na pódium vstoupila Sylvie. Stačí se tam rychle vyškrábat, proklouznout ven a zmizet.

Vyrazil přes taneční parket a vyskočil na jeden ze stupňů hromady, která byla potažena nějakým kobercem.

Dav znovu zaburácel! Fiben v přikrčení ztuhnul. Světelný reflektor ho sledoval.

Podíval se na Sylvii. Tanečnice si olízla rty a škubla bokem směrem k němu.

Fiben cítil naráz odpor i silnou přitažlivost. Rád by ji popadnul a odnesl. Rád by ale také našel nějaký temný koutek někde na větvi stromu a schoval se.

Dole byla mezitím rvačka v plném proudu, ale přestala se šířit. Zápolící měli k dispozici jen papírové kelímky a proutěný nábytek,

takže líté zápolení a vzájemné mrzačení postupně přešlo ve šťouchance a popichování. Původní příčina celé té pranice se zapomněla.

Ale na kraji tanečního pódia stanuli čtyři šimové v jasných zipovaných overalech a sledovali ho s rukama v kapsách, v nichž svírali nějaké předměty. Stále ještě zbývala ta jedna jediná cesta. Fiben se vyhoupl na další kobercovanou „skalnatou“ římsu. Zástup znovu zajásal se zvýšeným vzrušením. Hluk, pachy, zmatek… Fiben pohlédl do toho moře rozvášněných tváří, které na něho v očekávání zíraly. Co se to děje?

Fibenovu pozornost upoutal nějaký pohyb na balkónu nad barem. Někdo na něj mával. Byl to nějaký malý šim oblečený do tmavého pláště s kapucí. Z toho šíleného davu se zcela vyčleňoval, především klidným, ledově ostrým výrazem v obličeji.

Fiben v něm najednou poznal onoho pasáka, který se před ním na okamžik zjevil u vchodových dveří do Opího hroznu. Hlas toho šima nebyl kvůli halasu v sále slyšet, Fibenovi se nicméně podařilo pochopit jeho slova podle pohybu rtů.

„Ty troubo, koukni se nahoru!“

Chlapecká tvář se zašklebila. Dohazovač mu ukázal nad hlavu.

Fiben se podíval nahoru… právě včas, aby spatřil, jak z trámů nad hlavou na něj začíná padat jiskřící síť. Instinktivně uskočil stranou a tvrdě přitom narazil do jednoho z „balvanů“. Okraj padající sítě se jen zlehka dotkl nohy, kterou rázem projel elektrický šok.

„Do paviání prdele! Co to ksakru…?“ zaklel nahlas. Chvíli mu trvalo, než rozpoznal, že součástí řevu, který mu ohlušoval uši, byl bouřlivý potlesk. Ten přerostl v nadšený jásot, když se překulil na bok a chytil se za postiženou nohu. Tímto nijak promyšleným pohybem totiž unikl další nástraze – na místě, kde právě před chviličkou byl, vyskočily z falešné skály desítky lepkavých smyček, aby ho polapily.

Fiben si třel bolestivě zasaženou nohu, ale snažil se zachovat si chladnou hlavu. Měl nesmírný vztek, přesto se neustále opatrně rozhlížel, odkud vyskočí další nebezpečné překvapení. Dvakrát se málem nechal chytit jako nějaké hloupé zvíře. Pro všechny ty čumily tady to mohla být náramná zábava, ale on sám z vlastních důvodů neměl chuť se nechat čapnout do nějaké bizarní, šílené pasti.

Dole na tanečním pódiu viděl jásavě barevné zipáky. Byli nalevo, napravo i uprostřed. Ten Gůbůr na balkóně vypadal zaujatě, ale nejevil žádné známky toho, že by chtěl nějak zasáhnout.

Fiben si povzdechl. Jeho problém byl stále tentýž. Jediný směr, kterým mohl uniknout, byl nahoru.

Znovu se opatrně rozhlédl a přelezl další změkčený hřeben „skaliska“. Zdálo se, že ty nástrahy měly za cíl jen ponížit a zneškodnit, byť bolestivým způsobem, ne však zabít. Ve Fibenově případě to však neplatilo. Kdyby byl polapen, jeho nepřátelé by ho v mžiku dostali.

Obezřetně našlápl na následující „balvan“. Vtom ucítil pod pravou nohou nějaké zachvění a rychle ji dal zpátky. Právě včas, těsně před ním se otevřela ukrytá dvířka propadla. Dav zahučel, když zavrávoral na okraji temné díry, která se tak nečekaně zjevila. Fiben prudce zamával rukama, aby udržel rovnováhu. Zbyl mu jediný zoufalý pokus – sebral všechny síly a z nejistého postoje, v němž se nacházel, se odrazil a skočil. Jen tak tak se zachytil za okraj následující vyšší „skalní“ římsy.

Nohy se mu houpaly nad propastí. Fiben sotva popadal dech. Zoufale si v té chvíli přál, aby lidé bývali neodstranili některé z těch »nepotřebných« instinktivních schopností jeho předků šplhat jenom proto, aby udělali místo pro takové banálnosti jako je řeč nebo rozum.

Zaklel a pomalu se z díry vyškrábal. Obecenstvo jásalo a povzbuzovalo ho, aby pokračoval.

Když na hraně dalšího stupně těžce oddechoval a podezřívavě se rozhlížel na všechny strany, uvědomil si najednou, že z veřejného informačního systému překrývá všechen hluk nějaký hlas, který úsečným, strojovým tónem opakuje stále to samé pořád dokola.

…mnohem snadnější přístup k Pozvednutí… vhodný pro přípravu vazalské rasy… nabízející příležitost všem… nezatížený pokřivenými standardy lidí…

Opeřený vetřelec nahoře ve svém chráněném boxu čiřikal do malého mikrofonu. Jeho automatem překládaná slova hřímala nad hudbou a nad vzrušeným brebentěním davu. Fiben pochyboval, že by si tam dole aspoň jeden z deseti šimů – v tom stavu, v jakém byli –

uvědomil monolog toho E.T. Ale na tom pravděpodobně nezáleželo. Byli zpracováváni!

Není divu, že doposud nikdy neslyšel o takovém „skalním“ striptýzu, který tu předváděla Sylvie, ani o těchhle šílených nástrahách. Byla to inovace agresorů!

Ale jaký to mělo smysl?

Tohle všechno by nemohli zvládnout bez pomoci, přemýšlel dopáleně Fiben. Zcela určitě se na ní podíleli ti dva dobře oblečení šimové, kteří seděli poblíž vetřelce a něco si neustále šeptali a zapisovali. Zřejmě pro své nové pány zaznamenávali reakce davu.

Fiben zrakem prozkoumal balkón a všiml si, že nedaleko od Gůbůrova prostoru střeženého roboty stál ten malý dohazovač v mnišské kutně. Chvíli se na něj upřeně díval, aby si jeho obličej dobře zapamatoval. Obličej zrádce!

Sylvie teď byla jen několik stupňů nad ním. Vystrčila na něj svůj růžový spodek a usmála se, když se Fibenův obličej zaperlil potem. Muži u lidí mají svoje vlastní okamžité vizuální spouště: oblá ženská ňadra a boky a hladkou, jemnou kůži. Žádná z nich se ale nedá srovnat s elektrizujícím chvěním, které v šimím chlapíkovi dokáže vyvolat barevný flek na tom pravém místě.

Fiben prudce zavrtěl hlavou. „Ven. Ne dovnitř. Ty chceš ven!“

Soustředil se na udržení rovnováhy a opatrně, s ohledem na svůj bolavý kotník, se bokem přesunul kolem okraje díry a když byl za ní, pokračoval dál po kolenou a po rukou.

Sylvie se o dvě úrovně výš nad něj naklonila. Její vůně byla cítit i přes to pronikavé aroma, jímž byl sál prosycen. Fibenovy nozdry se divoce rozšířily.

Fiben najednou ztuhnul. Ucítil jiný ostrý pach, výrazný zápach, který vycházel odněkud zblízka.

Malíčkem levé ruky začal zkoumat „skalní“ římsu, na kterou se chystal vylézt. Deset centimetrů od okraje narazil na něco lepkavého, o co se spálil. Vykřikl a ucukl s rukou. Kousek připečené kůže přitom zůstal na místě.

Zatracený instinkt! Spálený prst téměř okamžitě zamířil do pusy. Fiben se skoro pozvracel odporem.

Dostal se do pěkné bryndy. Kdyby se pokusil vylézt nahoru ne-

bo pokračovat dál, ta lepkavá hmota by ho dostala. Kdyby ustoupil, bylo více než pravděpodobné, že by spadl do jámy!

Tohle bludiště pastí vysvětlovalo jednu věc, nad kterou si předtím lámal hlavu. Nebylo divu, že šenové dole nezcvokli a tu falešnou hromadu prostě nevzali útokem hned, jak Sylvie ukázala růžovou! Věděli, že jen pořádný domýšlivec nebo úplný ztřeštěnec by si troufl pokusit se vyšplhat nahoru. Ti ostatní se spokojili se sledováním a s fantazií. Sylviin tanec byl jen první částí představení.

A když to nějaký zatracený šťastlivec dokázal? No, tak všichni měli potěšení navíc, že se mohli koukat i na to co bylo dál.

Fiben tu myšlenku zapudil. Sdílení v soukromí bylo samozřejmě přirozenou věcí. Ale tahle veřejná oplzlost byla nechutná!

V té chvíli si uvědomil, že už má většinu cesty za sebou. S tou myšlenkou jakoby se mu do žil vlil nový život. Sylvie se k němu dolů trochu sklonila a on si představil, že se jí už může dotknout. Kapela nabrala ještě vyšší tempo a v sále začalo znovu přerušovaně blikat světlo, které připomínalo blesky. Ozvalo se umělé hřmění. Ucítil několik bodavých kapek, jako když začíná bouřka.

Sylvie se pod těmi kapkami dál kroutila a zvedala zástup ze sedadel. Fiben měl strašné sucho v ústech, zoufale si olízl rty.

A potom v jednom záblesku světla spatřil něco stejně lákavého, co bylo více než dostatečně přitažlivé na to, aby ho to odpoutalo od hypnotického nakrucování Sylvie.

Nad jejími rameny zeleně světélkoval strohý formální nápis: VÝCHOD.

Najednou všechna ta bolest, vyčerpání a napětí něco uvnitř ve Fibenovi uvolnily. Cítil se tak nějak povznesen nad tím hlukem a vřavou a s chvilkovou jasností si vzpomněl, co mu Athaclena řekla krátce před tím, než opustil tábor v horách a vydal se na cestu do města. Stříbrné proužky její tymbrimijské koróny se jemně vlnily, jakoby vlály v závanu čiré myšlenky.

„Existuje jisté rčení, které mi otec kdysi řekl, Fibene. Je to veršované úsloví v pozemském dialektu zvaném japonština. Chci, aby sis ho vzal s sebou.“

„Japonština,“ zaprotestoval. „Tou se mluví na Zemi a na Calafii.

Na Garthu je stěží stovka šimů a lidí, kteří ji umějí.“

Ale Athaclena jenom zavrtěla hlavou. „Ani já neumím japonsky. Avšak mohu ti to předat způsobem, jakým byl dán mně.“

To, co se pak stalo, když otevřela ústa, nebyl ani tak zvuk jako jakási krystalizace, jakýsi substrát myšlenky, který poté, co se vytratil, po sobě zanechal těžko definovatelnou stopu.

Jsou okamžiky, v nichž slabost náhle neslyšet,
byť v bouři nejkrutější jsi.
Pak dokážeš i vstříc hvězdám klidně vyletět.

Fiben zamrkal a znovu prožitý okamžik pominul. Ten nápis

VÝCHOD

ale dál zeleně zářil jako brána do ráje.

Všechno najednou ustoupilo do pozadí – hluk, zápach, to ostré bodání malých, jakoby dešťových kapiček. Zato měl Fiben nyní pocit, že má dvakrát tak velkou hruď. Lehkost mu zaplavila paže a nohy, skoro je necítil.

Protáhl si nohy, okamžik se soustředil a pak se ze svého vratkého hřadu odrazil. Přistál na hraně následující římsy s prsty jen několik centimetrů od zamaskovaného pálivého lepidla. Dav zahučel. Sylvie ustoupila zpátky a tleskla rukama.

Fiben se zasmál. Zabušil se prudce do prsou, jak to vídával u goril. Obecenstvu se to líbilo.

S úsměvem prošel po hraně těsně podél lepivé a pálivé nástrahy. Řídil se přitom instinktem, protože barevné rozmezí podkladu a té zrádné hmoty bylo jen stěží vidět. Roztáhl ruce kvůli rovnováze, ale bylo to od něj spíš divadlo pro dav, protože s tím ve skutečnosti moc velké problémy neměl.

Římsa končila vysokým „stromem“ – tedy jeho napodobeninou ze skelných vláken a zelených umělohmotných střapců –, který vystupoval z příkré stěny „hory“.

Ta věc byla samozřejmě další léčkou. Fiben neztrácel čas zkou-

máním. Vyskočil a lehce klepl do nejbližší větve. Při dopadu se vratce zakymácel, čímž z davu pod sebou vyrazil sborové užaslé vydechnutí.

Větev zareagovala poté, co se ji dotkl, až s malým opožděním… dostatečným na to, aby ji stačil pevně sevřít, kdyby to chtěl udělat. Zdálo se, že celý „strom“ ožil a začal se svíjet. Větvičky se proměnily v kroutící se lana, která by se mu omotala kolem ruky, kdyby se skutečně držel.

S radostným zavýsknutím se Fiben znovu odrazil. Tentokrát ve skoku chytil jeden z houpajících se provazů právě v okamžiku, kdy větev, z níž visel, byla zhoupnutá v nejnižší poloze. Využil ji jako skokanskou tyč. Rázem přeplachtil dva zbývající stupně – i s překvapenou tanečnicí – a vletěl do džungle různých nosníků, kabelů a drátů pod stropem.

Nakonec se Fibenovi podařilo přistát na úzké lávce. Chvilku na tom záchytném bodu bojoval s rovnováhou. Všude kolem něho vládl chaos reflektorů a různých připravených záludností a záchytek. Se škodolibým úsměvem začal mezi tou změtí poskakovat a uvolňovat jednu pastičku za druhou. Na falešné skalisko se začaly snášet dráty, sítě a lana. Rozkopal nějaké nádoby, které se převrhly a vytekla z nich jakási horká, ovesné kaši podobná hmota. Vyděšení muzikanti se před padajícími cákanci toho svinstva rozprchli na všechny strany.

Z ptačí perspektivy teď Fiben jasně viděl, že v situaci, v níž se před chvílí nacházel, nebylo jiné skutečné řešení než to, které zvolil – obejít najednou všechny zbývající římsy.

Jinými slovy, muselo se podvádět.

Ten kopec zkrátka nebyl poctivý test. Žádný šen nemohl doufat, že vyhraje, když bude chytřejší. Vítězství bylo jedině nechat jiné, aby oni jako první podstoupili to riziko, tu bolest a ponížení v léčkách a smrtelných pádech. Lekce, kterou tu Gůbůrové dávali, byla rafinovaně prostá.

„Bastardi,“ zamručel.

Dojem povznesení začal vyprchávat a s ním i část Fibenova dočasně propůjčeného pocitu nezranitelnosti. Athaclena mu zjevně dala na rozloučenou dárek, jakési posthypnotické kouzlo, které mu mělo pomoci, pokud by se dostal do nějakého průšvihu. Ale ať to bylo

cokoli, věděl, že to není všemocné.

Je čas odtud vypadnout, pomyslel si.

Hudba naráz umlkla, jak se kapela dala na útěk před tou ovesnou kaší. Znovu ovšem začalo kdákat veřejné ozvučení, jeho cvakavé nabádání však nabývalo trochu zoufalého tónu.

…nepřijatelné chování spořádaných vazalů… Přestaňte dávat najevo uznání pro někoho, kdo porušil pravidla… Někoho, kdo musí být přísně potrestán…

Gůbůrovo nabubřelé kázání se ale zamýšleným účinkem očividně míjelo, protože v sále to teď vypadalo jako v nějakém rozdováděném opičinci. Když Fiben přeskočil na obří reproduktory, odtrhal z nich dráty a umlčel tak vetřelecké tirády, v sále vybuchl sborový řev veselí a oslavování.

Fiben se opřel do jednoho z reflektorů a jeho světelným kuželem přejel přes celý sál. V putujícím světle bylo vidět, jak si rozjaření šimové vzájemně rozbíjejí o hlavu proutěné stolky. Pak reflektor ozářil ptačího vetřelce v jeho chráněném boxu na balkóně. Stále ještě rozčíleně třásl mikrofonem. E.T. se pod tou ostrou světelnou záplavou přikrčil a zakvílel.

Oba neošimpanzi, kteří v tom VIP boxu byli také, střemhlav skočili na podlahu, protože bojoví roboti se otočili a naráz zahájili palbu. Fiben stačil včas seskočit z nosné traverzy, než za ním reflektor explodoval ve změť úlomků skla a kovu.

Přistál v saltu na vrcholku té taneční „skály“… Byl Králem hory. Potlačil únavu, když majestátním gestem vítěze pozdravil dav dole.

Sál se otřásl bouřlivým jásotem.

Zástup ale vzápětí rázem ztichl, když se obrátil a vykročil k Sylvii.

Nadešla chvíle pro odměnu. Šimpanzí samci v divočině se nijak nestydí pářit se před ostatními a dokonce i pozvednutí neošimpanzi „sdílejí“, když je podle nich ta pravá chvíle a místo. Nedělají si příliš hlavu s žárlivostí či s nějakým soukromím, s těmi podivínskými starostmi lidských samců.

Vyvrcholení toho večera nastalo dřív, než ten Gůbůr plánoval, a způsobem, který se mu zřejmě moc nezamlouval, ale základní lekce

zůstávala tatáž. Ti dole přihlíželi zastoupenému sdílení, jehož ponaučení bylo psychologicky pečlivě připraveno.

Součástí naaranžovaných podmínek byla i Sylviina ptačí maska. Obnažené zuby jí zasvítily, když na něj vystrčila své pozadí. Roztřepená sukně se zavířila v třpytivém záblesku provokující barvy. Dokonce i zipáci teď zírali a olizovali si rty v očekávání věcí příštích. Jejich střet s ním byl zapomenut. V tuto chvíli byl jejich hrdinou, byl každým z nich.

Fiben potlačil nával studu. Nejsme tak špatní… Ne, když se vezme v úvahu, že naše pozvednutá rasa je jenom tři století stará. Ten Gůbůr chce, abychom se považovali za sotva něco víc než zvířata, pak budeme neškodní. Ale slyšel jsem, že dokonce i lidé kdysi čas od času takhle zdivočeli.

Jak se přiblížil, Sylvie na něj povzbudivě zaňafala. Když se v očekávání přikrčila, Fiben pocítil silné napětí v pohlaví. Přistoupil k ní a chytil ji za boky.

Potom ji prudce otočil obličejem k sobě. Silou ji přiměl, aby se napřímila.

Jásot zástupu se ztišil ve zmatené mumlání. Zamrkala na něj v hormony zaplaveném překvapení. Fibenovi bylo jasné, že si musela vzít nějakou drogu, aby se dostala do takového stavu.

„Z-zepředu?“‘ zeptala se se zjevnými potížemi. „Ale Velkej Zobák ř-řekl, že chce, aby to vypadalo přirozeně…“

Fiben vzal její obličej do dlaní. Ta maska měla hrozně moc přezek, a tak ji za zobák otočil. Pak aniž tu škrabošku sundal, Sylvii jednou něžně políbil.

„Běž domů ke svým blízkým,“ řekl jí. „Nedovol našim nepřátelům, aby tě zostudili.“

Sylvie se zhoupla zpátky, jako kdyby ji udeřil.

Fiben se otočil k davu a zvedl obě paže. „Vy všichni. Vraťte se domů!“ křikl. „Spolu se svými patrony si budeme řídit vlastní Pozvednutí. Nepotřebujeme, aby nám nějaký ítýčka kdovíodkud říkala, jak to máme dělat!“

V zástupu se ozvalo užaslé hučení. Fiben si všiml, že vetřelec na balkóně něco skřehotá do malé krabičky. Uvědomil si, že pravděpodobně volá pomoc.

„Jděte domů!“ zvolal opět. „A nedovolte, aby si s námi cizáci znovu hráli divadlo!“

Mumlání dole zesílilo. Tu a tam Fiben zahlédl najednou podmračené obličeje – šimové se rozhlíželi po sále s výrazem, který, jak doufal, byl odrazem rozpačitého prozření. Obočí se nad nepříjemnými myšlenkami nadzvedla.

Pak ale na něj z šumícího davu někdo křikl.

„Vo co de? Nechce se postavit?“

Polovina sálu vyprskla v ohlušující salvu smíchu. Následně se ozvaly posměšky a pískot, především z prvních řad.

Fiben musel opravdu rychle vypadnout. Gůbůr si asi netroufne přímo ho zastřelit, ne před zraky zástupu. Nicméně, ten pták nepochybně poslal pro posily.

Přesto si Fiben tohle nemohl nechat líbit. Stoupl si na okraj horní plošiny a podíval se zpátky na Sylvii. Stáhl si kalhoty.

Pokřik a utahování utichly, jako když utne. Po chvilce hrobového ticha se ozval pískot a propukl bouřlivý aplaus.

Kreténi, pomyslel si Fiben. Ale usmál se a ještě než si zase zapnul kalhoty, zamával.

Gůbůr v té chvíli třepetal rukama, vřeštěl a strkal do dobře oblečených neošimpanzů, kteří s ním byli v jeho boxu. Ti se pak naklonili přes zábradlí a něco křičeli na barmany. Kdesi v pozadí mumraje v sále se ozval slabý pronikavý zvuk, který zněl jako sirény kvílící v dáli.

Fiben popadl Sylvii a znovu ji políbil. Tentokrát mu polibek opětovala. Na okamžik se zastavil, aby na vetřelce udělal poslední gesto, nad nímž zástup zařval smíchy, a pak vyrazil k východu.

Vnitřní hlas mu v té chvíli spílal do pěkných idiotů. Kvůli tomuhle tě velitelka do města neposílala, pitomče!

Proklouzl korálkovým závěsem a zarazil se… Stál tváří v tvář zamračenému neošimpanzovi v mnišské kutně s kápí. Fiben v něm poznal toho malého šima, kterého ten večer dvakrát krátce zahlédl – nejprve venku u vchodových dveří Opího hroznu a později, když stál na balkónu u Gůbůrova boxu.

„Ty!“ vyštěkl nazlobeně.

„Jo, já,“ odpověděl mu dohazovač. „Je mi líto, ale nemůžu ti

učinit stejnou nabídku jako předtím. Ale předpokládám, že jsi měl dnes večer myšlenky na něco jiného.“

Fiben se zamračil. „Kliď se mi z cesty.“ Pohnul se, aby toho prcka odstrčil stranou.

„Maxi!“ zavolal menší šim. Ze stínu se vynořilo něco velkého. Byl to ten obrovský zjizvený chlapík, s nímž seděl u baru, než se objevili zazipovaní probáci, a který se tak zajímal o jeho modrou kartu. V tlapě svíral paralyzující zbraň. Omluvně se usmál a pronesl: „Promiň kámo.“

Fiben se ostražitě napnul… ale pozdě. Celým tělem mu projelo štiplavé bodnutí a jediné, co dokázal udělat, bylo, že klopýtl a svalil se do náručí malého šima.

Padl do něčeho měkkého s neočekávaným aroma. U Infi, pomyslel si v okamžiku ochromení.

„Pomoz mi Maxi,“ řekl hlas blízko něj. „Musíme sebou hodit.“

Zvedly ho silné paže a Fiben téměř uvítal, že mu kolabuje vědomí, když odhalil poslední překvapení – ten mladě vypadající kuplíř byla ve skutečnosti šimi – dívka!

25

Galaktici

Suzerén Pokladu a Bdělosti opouštěl velitelskou poradu ve stavu velkého rozrušení. Debaty s jeho kolegy Suzerény byly vždy fyzicky velmi vyčerpávající. Všichni tři rivalové kolem sebe poskakovali, kroužili, vytvářeli dočasná spojenectví, rozdělovali se a zase spojovali, tvořili neustále žvanící formace. Tak tomu muselo být, dokud situace ve vnějším světě byla nejistá, dokud panovalo období zmatků.

Jednou se samozřejmě záležitosti tady na Garthu stabilizují. Ukáže se, že jeden ze tří vůdců měl nejvíce pravdy, že byl nejlepší

vůdce. Na tom výsledku záviselo mnoho. Ve značné míře to, kdo nakonec bude mít jakou barvu a jaké pohlaví.

Ale zatím nebyl žádný spěch začít s Peřením – shazováním starého peří, aby mohl vyrůst nový porost, který rozhodne o zařazení v gůbůrské společnosti. Zatím ten pravý čas nenastal. Ještě bude hodně takových porad, než nadejde ten den a většina opeření bude shozena.

První debata Suzeréna Pokladu a Bdělosti se Suzerénem Náležitosti se týkala nasazení vojáků k potlačení terranských sil na planetárním kosmodromu. Ve skutečnosti tato první pře byla jen o něco víc než menší hádka a když Suzerén Paprsku a Drápu naklonil jazýček vah tím, že se přidal na stranu Suzeréna Náležitosti, Suzerén Bdělosti s lehkým srdcem ustoupil. Následný pozemní boj byl z válečnického hlediska nákladný. Na druhou stranu ale posloužil jako dobré cvičení.

Suzerén Pokladu a Bdělosti předem věděl, že rozhodování dopadne tak, jak nakonec dopadlo. Vlastně ani neměl v úmyslu vyhrát hned první výměnu názorů. Uvědomoval si, že je mnohem lepší začít závod ze zadní pozice a nechat soupeřit mezi sebou admirála a kněze. Oba pak budou mít po nějakou dobu tendenci Civilní službu ignorovat. Vybudování odpovídajících okupačních úřadů a správy bude stát mnoho sil a Suzerén Pokladu a Bdělosti nechtěl mrhat energií na hašteření o nevýznamných věcech.

Na taková, jako bylo právě tohle poslední. Když vrchní byrokrat sestoupil ze schůzovního altánku, obklopili ho jeho poradci a eskorta, zatímco v pozadí bylo slyšet, jak si zbylí dva vůdci výpravy mezi sebou stále ještě vyměňují názory. Porada skončila, ale pořád se dohadovali o tom, co již bylo rozhodnuto.

Prozatím budou vojáci pokračoval v plynových útocích a vyhledávat všechny lidi, kteří možná unikli prvnímu zamořování. Příslušný rozkaz byl vydán před několika minutami.

Vysokému knězi – Suzerénovi Náležitosti – dělalo starosti, že plyn zabil nebo poranil příliš mnoho lidských civilistů. Postiženo bylo i několik neošimpanzů. Z právního nebo církevního hlediska to nebyla žádná katastrofa, ale nakonec to mohlo věci zkomplikovat. Možná se bude muset zaplatit kompenzace a to by mohlo Gůbůry poškodit, pokud se ta záležitost někdy dostane před mezihvězdný

soud.

Suzerén Paprsku a Drápu tvrdil, že mezihvězdný soud je nepravděpodobný. Konec konců, za takového pozdvižení, které v Pěti galaxiích panovalo, si sotvakdo bude dělat hlavu s několika chybami, k nimž došlo v nějaké zapadlé díře, jako byla tahle.

„My si budeme dělat hlavu!“ prohlásil Suzerén Náležitosti. A své cítění dal jasně najevo tím, že nadále odmítal sestoupit ze svého hřadu na garthskou půdu. Jak prohlásil, kdyby tak učinil předčasně, invazi by oficiálně potvrdil dřív, než bylo záhodno. Muselo se s tím počkat. Potvrzovala to malá, ale prudká bitva ve vesmíru a houževnatá obrana kosmodromu. Kvůli účinnému, byť krátkému odporu legálních nájemníků bylo nutné na chvíli odložit formální obsazení. Jakékoli další chyby by nejen mohly ohrozit nároky Gůbůrů zde, ale znamenaly by i obrovské náklady.

Kněz si po tomhle závěru protřepal měňavé peří. Namyšleně si byl jist svým vítězstvím. Konec konců, výdaje byly otázkou, která mu nepochybně získá spojence. Cítil, že v tomhle se s ním určitě spojí Suzerén Pokladu a Bdělosti.

Jaká bláhovost myslet si, že Peření bude rozhodnuto takovým raným hašteřením, jako bylo tohle! pomyslel si Suzerén Pokladu a Bdělosti a pokračoval dál tím, že se přidal na stranu vojáků.

„Ať plynování pokračuje, stejně jako hledání všech, kteří se ještě skrývají,“ pronesl k překvapení kněze a ke spokojenému vítězoslavnému zakdákání admirála.

Bitva ve vesmíru a přistání se ukázaly jako mimořádně drahá záležitost. Ale ne zas tak nákladná, jak by tomu pravděpodobně bylo bez donucovacího plánu. Plynovými útoky bylo dosaženo zamýšleného cíle soustředit téměř veškerou lidskou populaci na několika ostrovech, kde ji bylo možné snadno kontrolovat. Nebylo těžké pochopit, proč Suzerén Paprsku a Drápu chtěl, aby postupovali tímto způsobem. Byrokrat měl také zkušenosti s vlčaty. I on by se cítil mnohem lépe, kdyby všichni ti nebezpeční lidé byli shromážděni na místě, kde by byli na očích.

Samozřejmě, brzy bude třeba něco udělat pro snížení vysokých nákladů této expedice. Shromáždění Hřadové šlechty již odvolalo zpět některé části flotily. Na jiných frontách byla kritická situace.

Bylo životně důležité udržet výdaje tady na co nejnižší úrovni. To však bylo téma pro další poradu.

Dnes byl vojenský Suzerén na koni. Ale zítra? Inu, spojenectví se budou měnit znovu a znovu, dokud se nakonec nezrodí nová politika. A s ní i nová královna.

Suzerén Pokladu a Bdělosti se otočil a promluvil k jednomu ze svých kwackských pomocníků.

„Převez, vezmi, doprav mě do mého štábu."

Služební vznášedlo odstartovalo a zamířilo k budovám, které si pro sebe obsadila Civilní správa na předhůří, z něhož byl výhled na blízké moře. Když byrokratův dopravní prostředek s jemným sykotem prolétal tím malým pozemským městem, sledovaly ho skupinky chlupatých zvířat, z nichž lidská vlčata učinila své nejstarší vazaly.

Suzerén znovu promluvil ke svému pomocníkovi. „Až přijedeme do úřadu, svolej všechen štáb. Zvážíme, promyslíme, posoudíme nový návrh, který předložil velekněz dnes ráno a který se týká toho, jak zvládnout tyhle tvory, tyhle neošimpanze."

Některé z nápadů Úřadu Náležitosti byly mimořádně odvážné. Kvůli určitým skvělým prvkům byl byrokrat na svého budoucího druha hrdý. Jakou báječnou trojku vytvoříme.

Jistě, byly i jiné aspekty, které bude nutné změnit, pokud ten plán neměl vyústit v katastrofu. Jen jeden z jejich triumvirátu měl natolik jasné chápání, aby dokázal promyslet jejich plán až do závěru, do vítězného konce. To bylo už dopředu známo, když Hřadová šlechta jejich trojku vybírala.

Suzerén Pokladu a Bdělosti vydal ostrý vzdech a zamyslel se nad tím, jak zmanipulovat příští poradu vedení. Zítra, další den, za týden. Ten další střet byl na dohled. Každá následující debata bude naléhavější, důležitější s tím, jak se budou blížit konsenzy i Peření.

Nezbývalo nic jiného, než očekávat věci příští se směsicí vzrušení, sebedůvěry a naprostého potěšení.

26
Robert

Původní obyvatelé hlubokých jeskyní nebyli zvyklí na jasné světlo a na hluk, které s sebou nově příchozí přinesli. Houfy tvorů podobných netopýrům prchaly před vetřelci a zanechávaly za sebou na zemi silnou vrstvu po staletí hromaděného trusu. Podzemní říčky vinoucí se pod vápencovými stěnami, které se leskly prosakujícími pramínky, nyní překlenuly provizorní můstky. V sušších koutech, pod bledým osvětlením žárovek nervózně pobíhaly nějaké bytosti, jako kdyby se bály narušit to pochmurné ticho.

Bylo to děsivé místo na probuzení. Velké, studené stíny nejroztodivnějších tvarů budily hrůzu. Skalní výstupek, který vypadal neškodně, se z jiného úhlu najednou proměnil v siluetu nějakého monstra mnohokrát viděného ve zlých snech.

Nebylo těžké mít zlé sny v takovémhle prostředí.

Robert, který se navlečen do jakési noční košile a pantoflí pomalu šoural jeskynním labyrintem, si s úlevou oddechl, když konečně našel to, co hledal – povstalecké „operační středisko“. Byla to poměrně velká místnost, kterou osvětlovalo víc žárovek, než tomu bylo z úsporných důvodů na jiných místech. Ale zato nábytek byl velice skrovný. Několik hrbolatých stolků a skříněk doplňovaly lavice z opracovaných krápníků a pár polic stlučených z dříví přineseného z okolních lesů. Působivá byla pouze vysoká, majestátní klenba, pod níž všechno, včetně nedobrovolných obyvatel, vypadalo titěrně a žalostně.

Robert si protřel oči. Několik šimů stálo v hloučku u jedné přepážkové stěny a píchalo špendlíky do velké nástěnné mapy. Přitom se probírali nějakými papíry a tiše se mezi sebou dohadovali. Když některý z nich příliš zvýšil hlas, ozvěna se ostře rozlehla celým pro-

storem a všichni ostatní zděšeně vzhlédli. Šimové se zjevně v novém obydlí stále ještě necítili ve své kůži.

Robert se došoural do světla. „Dobrá," pronesl chraplavě kvůli škrábání v hrtanu, poněkud odvyklému mluvení. „Co se to tu děje? Kde je a co teď dělá?"

Zaraženě na něj zírali. Věděl, že na něj musel být příšerný pohled, když tam tak stál v té košili a v papučích, s vrabčím hnízdem na hlavě a s celou rukou zasádrovanou až k rameni.

„Kapitáne Oneagle," promluvil jeden z šimů. „Měl byste opravdu ještě zůstat v posteli. Vaše horečka…"

„Nech toho… Micahu." Robert se musel na jeho jméno chvilku rozpomínat. Posledních několik týdnů bylo v jeho mysli mlhavých. „Moje horečka před dvěma dny ustoupila. Můžu se podívat do své vlastní mapy. Tak mi řekni, co se děje! Kde jsou všichni? Kde je Athaclena?"

Podívali se po sobě. Konečně jedna šimi vyndala z pusy svazek barevných špendlíků k vyznačování bodů na mapě. „Velitelka… eee, slečna Athaclena je pryč. Vede přepadení."

„Přepadení…" Robert zamrkal.

„Koho? Gůbůrů?"

Přiložil si ruku k očím, protože se mu zdálo, že se s ním místnost zakymácela. „U Infi."

Tři šimové najednou vyrazili a přistrčili mu dřevěnou skládací židli. Robert těžce dosedl. Všiml si, že všichni přítomní šimové byli buď příliš mladí, nebo staří. Athaclena s sebou musela vzít všechny schopné boje.

„Řekněte mi, o co jde," vyzval je.

Šimi, která díky brýlím a vážnému pohledu vyhlížela jako vedoucí, naznačila ostatním, aby se dál věnovali své práci a představila se. „Jsem doktorka Soo. V Howlettsově centru jsem pracovala na genetických popisech goril."

Robert přikývl. „Ano, doktorka Soo. Vzpomínám si, že jste mě pomáhala léčit." Vybavoval si její tvář, její starostlivý výraz, s nímž ho vždy prohlížela. Vnímal ji skrz mlžný závoj, který mu obestíral mysl, když infekce horečnatě spalovala jeho lymfatický systém.

„Byl jste velmi nemocný, kapitáne Oneagle. Nešlo jen o tu

hroznou zlomeninu vaší paže nebo o rostlinné toxiny, které se vám při té nehodě dostaly do těla. Teď už jsme si docela jisti, že jste vdechl trochu toho gůbůrského plynu, když jím napadli Mendozovu usedlost.“

Robert zamrkal. Vzpomínal si jen mlhavě. Zotavoval se z úrazu nahoře na Mendozově horském ranči, kde strávil několik dní s Fibenem. Povídali si o všem možném a připravovali plány. Nějak chtěli najít ostatní a začít něco dělat. Možná kontaktovat nyní už exilovou vládu jeho matky, pokud tedy ještě existovala.

Zprávy od Athacleny hovořily o řadě jeskyní, které se zdály být ideální pro vybudování štábu. Tyhle hory by možná mohly být dobrou základnou pro vedení operací proti nepříteli.

Pak, jednoho dopoledne začali šimové z ničeho nic horečně pobíhat sem a tam! Dřív než Robert mohl cokoli říct, než mohl vůbec vstát, popadli ho a vynesli z farmy nahoru do kopců.

Vzpomínal si ještě na sonické bomby… a na něco obrovského na nebi.

„Ale… ale myslel jsem si, že ten plyn je smrtelný, pokud…“ Hlas mu selhal.

„Pokud není podána patřičná protilátka. Ano. Jenomže vy jste byl naštěstí zasažen jen malou dávkou.“ Doktorka Soo pokrčila rameny. „Jak jsem řekla, málem jsme vás ztratili.“

Robert se zachvěl. „A co ta holčička?“

„Je s gorilami.“ Šimí odbornice pro výživu se usmála. „Je ve stejném bezpečí, v jakém může být v téhle době každý druhý.“

Povzdechl si a trochu poposedl. „To je dobře. Aspoň tohle.“

Šimové nesoucí April Wu se museli dostat nahoru v pohodě a včas. Robertovi se to zjevně podařilo jen tak tak. Mendozovi ale byli přece jen pomalejší a plyn, který se vyvalil z břicha té lodi vetřelců, je dostal.

Dr. Soo pokračovala. „Gorily nemají rády jeskyně, takže většina jich je teď v horských dolinách, kde se pohybují v malých skupinách. Drží se dál od budov. Víte, veškeré stavby jsou stále pravidelně plynovány, ať už jsou v nich lidé nebo ne.“

Robert přikývl. „Gůbůrové jsou důkladní.“

Podíval se na nástěnnou mapu propíchanou špendlíky s barev-

nými hlavičkami. Byla na ní zobrazena celá oblast od hor na sever přes údolí Sind a na západ až k moři. A tam souostroví Archipelago tvořilo náhrdelník civilizace. Na pevninském pobřeží bylo jediné město – Port Helenia. Leželo na severním okraji Aspinalského zálivu. Na jih a na východ od Mulunských hor se táhla divočina hlavního kontinentu, ale to hlavní bylo zakresleno podél horního okraje mapy. Pomalu, trpělivě a možná nezadržitelně se každým rokem sunula na jih rozsáhlá šedivá ledová pole. Definitivní záhuba Garthu.

Špendlíky na mapě však ukazovaly mnohem bližší, bezprostřednější nebezpečí. Nebylo těžké pochopit smysl uspořádání růžových a červených značek. „Že se do toho ale dali, že jo?“

Starší šim jménem Micah přinesl Robertovi sklenici vody. Také se zamračil na mapu.

„Ano, pane. Zdá se, že všude je už po bojích. Gůbůrové zatím soustředí svou energii kolem Port Helenie a Archipelaga. Tady v horách je jejich aktivita nízká, kromě občasného obtěžování prostřednictvím robotů, kteří vypouštějí plyn. Ale veškerá místa, která nepřítel obsadil, drží pod pevnou kontrolou.

„Odkud máte informace?“

„Většinou z vysílání okupantů a z cenzurovaných komerčních stanic v Port Helenii. Velitelka taky rozeslala na všechny strany zvědy a pozorovatele. Někteří z nich už poslali zprávy.“

„Kdo rozeslal zvědy…?“

„Veli… ehm.“ Micah upadl do rozpaků. „No, pro některé šimy bylo obtížné vyslovit slečna Athac-… Jméno slečny Athacleny. Tak, tedy…“ Odmlčel se.

Robert popotáhl. Budu si muset s tím děvčetem pohovořit, pomyslel si.

Zvedl sklenku s vodou a zeptal se: „Koho poslala do Port Helenie? To bude pěkně horká půda pro nějakého špióna.“

Dr. Soo odpověděla nezúčastněným tónem. „Athaclena vybrala nějakého šima jménem Fiben Bolger.“

Robert se zakuckal a vyprskl všechnu vodu, kterou měl v puse. Doktorka rychle pokračovala. „Je to člen domobrany, kapitáne, a slečna Athaclena si myslela, že výzvědná činnost ve městě bude vyžadovat… no… nekonvenční přístup.“

To Robertovi jen dodalo a rozkuckal se ještě víc. Nekonvenční. Jo, to na Fibena sedí. Jestliže si Athaclena pro tuhle misi vybrala starého „Troga“ Bolgera, pak to s jejím rozhodnutím nevypadalo špatně. Konec konců, nesměla v temnotě klopýtnout.

Přesto, stále je ještě skoro dítě. A v tomhle se nevyzná! To si opravdu myslí, že je nějaký generál? Který velí čemu? Rozhlédl se po skromně zařízené jeskyni a malých hromádkách bůhvíkde schrastěných zásob. Všechno to působilo dost uboze.

„Ta nástěnná mapa je dost primitivní,“ poznamenal.

Postarší šen, který doposud mlčel, si prohrábl řídký porost na bradě. „Mohli bychom udělat mnohem lepší, než je tahle,“ souhlasil. „Máme několik počítačů střední výkonnosti. Pár šimů s nima pracuje na baterie, ale nemáme dost energie, abychom mohli využít celou jejich kapacitu.“

Šibalsky se na Roberta podíval. „Tymbrimijka Athaclena trvá na tom, abychom nejdřív vyvrtali šachtu ke geotermálnímu pramenu. Já si ale myslím, že kdybychom rozložili několik solárních baterií na povrchu… samozřejmě, velice dobře zamaskovaných…“

Nechal myšlenku nedořečenou. Robert mohl konstatovat, že alespoň jeden šim nebyl vystrašený z toho, že mu velí jen pouhá dívka, která navíc nepatří k pozemskému klanu, ani nemá terranské občanství.

„Jak se jmenuješ?“

„Jobert, kapitáne.“

Robert potřásl hlavou. „Dobrá Joberte, můžeme si o tom promluvit později. A teď, mohl by mi někdo z vás laskavě říci něco o tom ‚přepadení‘? Co má Athaclena za lubem?“

Micah a Soo se na sebe podívali. Šimi promluvila jako první.

„Vyrazili ještě před úsvitem. Teď je venku pozdní odpoledne. Každou chvíli by se už měl objevit nějaký posel.“

Jobert se znovu zapitvořil, v jeho vrásčitém, věkem potemnělém obličeji seděl zatvrzelý pesimistický výraz. „Šli ven s puškami a třaskavými granáty a doufali, že se jim podaří přepadnout ze zálohy nějakou Gůbůrskou hlídku.

Vlastně, čekali jsme nějakou zprávu už před více než hodinou. Obávám se, že už je dost pozdě na to, aby se vrátili,“ dodal suše šim-

panzí staroch.

27
Fiben

Fiben se probral do temnoty. Ležel stočený do klubíčka pod zaprášenou přikrývkou.

Vědomí s sebou přineslo zpátky i bolest. Jenom stažení pravé ruky z očí vyžadovalo nezměrné úsilí a vypětí vůle. Ten pohyb v něm vyvolal pocit zvracení. Bezvědomí vábivě volalo zpět.

To, co ho přinutilo čelit tomu vábení, byly mlhavé, ale trvající vzpomínky na sny. Ty ho přiměly, aby hledal ztracené vědomí… ty podivné, hrůzostrašné výjevy a pocity. Poslední, ještě živou scénou byla pustá krajina rozrytá krátery. Ať se pokusil uniknout či schovat kamkoli, vždy se ozvala rána, náhlý záblesk ozářil prázdné písčiny všude kolem a na něj se snesla sprška písku, hlíny a střepin.

Vzpomněl si, že se pokusil protestovat, jako kdyby existovala slova, jimiž by bylo možné nějak utišit bouři. Ale najednou nemohl mluvit. Silou vůle se Fibenovi podařilo na vrzající posteli obrátit. Musel si silně protřít oči, než je otevřel. Pak spatřil bídný pokojík ponořený do šera. Mezi těžkými černými závěsy staženými přes jediné okno v místnosti pronikal úzký proužek světla.

Svaly se mu silně třásly. Fiben si vzpomněl, že se naposledy cítil takhle bídně na ostrově Cilmar. Tehdy tam byla se svým představením skupina neošimpanzích cirkusáků. Jejich silák vyzval na zápas univerzitního šampióna a Fiben tu výzvu jako blbeček přijal.

Trvalo několik týdnů, než po tom měření přestal kulhat.

Fiben zasténal a posadil se. Stehna ho na vnitřní straně pálila jako čert. „Sakra, od čeho to je?“ zaklel.

Kůži a srst měl vlhkou. Začichal a ucítil ve vzduchu silný pach Dalseba, účinného prostředku na uvolnění svalů. No, alespoň se ho

únosci snažili ušetřit nejhorších následných efektů omráčení. Přesto mu mozek připadal jako porouchaný gyroskop, když se pokusil zvednout. Fiben se opřel o noční stolek u postele a namáhavě vstal. Pak se šoupavým krokem vydal k oknu.

Když před ním konečně stanul, uchopil hrubou látku po obou stranách úzké linky světla a závěs škubnutím rozhrnul. Okamžitě klopýtl zpátky a rychle zvedl ruce před tím náhlým jasem.

„Uf," vyklouzl z něj nejinteligentnější komentář, jakého byl v té chvíli schopen.

Kde to byl? V nějakém gůbůrském vězení? Zcela určitě nebyl na palubě některé z nepřátelských bitevních lodí. Pochyboval, že by tihle úzkostliví galaktici použili k zařízení domorodý dřevěný nábytek nebo dekorace v předpotopním stylu.

Dal ruce dolů a zamrkal zaslzenýma očima. Za oknem viděl uzavřený dvorek, neudržovanou zeleninovou zahrádku, několik popínavých stromků. Vypadalo to jako typický dům malé komunity, takový jaký by mohla vlastnit šimí rodinná skupina.

Rada eukalyptů na vrcholku kopce, který vyčníval v pozadí za střechami v sousedství, mu napověděla, že je stále v Port Helenii, někde blízko parku Mořský útes.

Možná Gůbůrové přenechali jeho výslech na kolaborantech. Nebo jsou jeho únosci ti nepřátelští probáci. Možná s ním mají svoje vlastní plány.

Fiben měl sucho v puse, jako kdyby strávil měsíc na poušti. Na jediném stole v místnosti uviděl džbán na vodu. Jedna sklenička stojící vedle již byla nalitá. Překlopýtal místnost a chtivě po ní chňapl. Ale netrefil se. Sklenička spadla na zem a rozbila se.

Soustřeď se! Přikázal si Fiben. Jestli se chceš z tohohle dostat, musíš myslet jako příslušník rasy schopné létat do vesmíru!

Bylo to těžké. Ta nahlas nevyslovená slova mu kdesi pod čelem způsobovala pěknou bolest. Cítil, jak se jeho mysl snaží ustoupit… utéct od novoangličtiny a uchýlit se k nějakému jednoduššímu, přirozenějšímu způsobu přemyšlení.

Fiben bojoval s nezměrnou touhou džbán prostě popadnout a napít se přímo z něj. Místo toho se přes velkou žízeň soustředil na jednotlivé kroky, které musel učinit, aby si naplnil další sklenku.

Když položil ruku na ucho džbánu, prsty se mu divoce třásly.

Soustřeď se!

Fiben si vzpomněl na jedno staré budhistické přísloví: „Před osvícením štípej dříví, lij vodu. Po osvícení štípej dříví, lij vodu.“

Nehledě na spalující žízeň zpomalil své úsilí a proměnil prostý úkon nalití ve cvičení. Uchopil džbán oběma třesoucíma se rukama a po chvíli se mu podařilo sklenici z poloviny naplnit. Stejné množství ovšem nacintal na stůl a na podlahu. To ale nevadilo. Zvedl pohárek a hlubokými, hltavými doušky se napil.

Druhou várku už nalil s menšími problémy. Ruce byly o něco jistější.

To je ono. Soustředit se… Vybrat si tu těžší cestu, používání mozku. Konec konců šimové to mají snazší než neodelfíni. Tato další pozemská vazalská rasa byla o stovku let mladší a aby mohla vůbec myslet, musela používat tři jazyky!

Soustředil se tak usilovně, že si ani nevšiml, kdy se dveře za ním otevřely.

„No, na hocha, který měl tak rušnou noc, vypadáš dnes ráno čiperně.“

Fiben se otočil. Voda se rozprskla o zeď, jak napřáhl ruku se sklenkou k hodu, z toho prudkého pohybu se mu ale zatočila hlava. Sklenice zařinčela na podlaze a Fiben si sevřel spánky.

Zamlženě uviděl nějakou šimi v modrém sarongu. Přistoupila k němu s táckem v ruce. Fiben se snažil zůstat stát, ale nohy se mu podlomily a klesl na kolena.

„Zatracenej blázne,“ slyšel, jak řekla. Žluč v ústech byl jediný důvod, proč neodpověděl.

Položila tácek na stůl a uchopila ho za paži. „Jenom idiot by se pokoušel vstát potom, co dostal z bezprostřední blízkosti plnou paralyzující dávku!“

Fiben zavrčel a pokusil se její ruce setřást. Teď si vzpomněl! Byl to ten mrňavý dohazovač z Opího hroznu. Ten, co stál na balkóně poblíž Gůbůra a který ho ochromil právě ve chvíli, kdy už se mu málem podařilo uniknout.

„Nech mě bejt,“ vysoukal ze sebe. „Nepotřebuju žádnou pomoc od nějakýho mizernýho zrádce!“

Tedy, tohle se alespoň snažil říct, znělo to však spíš jako ne moc srozumitelné mumlání.

„Jo, máš pravdu, ať už říkáš cokoli," odpověděla šimi nevzrušeně a zatáhla ho za jednu ruku zpátky do postele. Byla sice drobná, ale měla docela sílu.

Fiben zasténal, když dopadl na vyboulenou matraci. Snažil se sebrat, ale rozumné uvažování jakoby mu unikalo a vytrácelo se jako příbojové vlny někde na pláži.

„Teď ti něco dám. Budeš po tom spát nejméně deset hodin. Pak snad dokážeš odpovědět na pár otázek."

Nemohl plýtvat energií spíláním. Veškerou pozornost věnoval soustředění, hledání něčeho, čím by se mohl koncentrovat. Novoangličtina už nebyla moc dobrá. Zkusil galaktickou sedmičku.

„Na…Ka…tcha…kresh…" počítal přerývaně.

„No jo," uslyšel její reakci. „My už víme, jak hrozně moc jsi vzdělaný."

Fiben otevřel oči. Šimi se nad něj naklonila s lahvičkou. Jedním prstem uvolnila uzávěr a vypustila obláček nějaké plynné látky.

Pokusil se před tím anestetickým plynem zadržet dech, ale věděl, že je to marné. Ve stejné chvíli si Fiben mimoděk uvědomil, že je ve skutečnosti hezká – dětský obličejík, hladká kůže. Jen zkřivený, trpký úsměv hyzdil ten obrázek.

„Ale, ale, ty si paličatý šen, že jo? Buď hodný chlapec, nadýchni se a odpočívej," poručila.

Fiben to už nevydržel a musel se nakonec nadýchnout. Do nosu mu pronikla sladká vůně jako od přezrálého lesního ovoce. Vědomí se začalo ztrácet kdesi v mlžném oparu.

Až teprve tehdy si Fiben uvědomil, že i ona mluvila perfektní galaktickou sedmičkou bez přízvuku.

28
Vláda v úkrytu

Megan Oneaglová si kradmo setřela slzy. Chtěla se otočit a nedívat se, ale přinutila se ještě jednou sledovat ten masakr. Velký holografický projektor ukázal noční scénu deštivé pláže, na jejímž pozadí matně prosvěcovaly útesy. Nesvítily žádné měsíce, žádné hvězdy, vlastně nikde žádné světlo nebylo. Výkonné kamery, které tyto záběry snímaly, byly nastaveny na nejvyšší citlivost.

Na pláži jen stěží viděla pět stínů, které se vyplížily na břeh, přeběhly přes písek a začaly se šplhat na nízké, drolící se útesy.

„Postupovali přesně tak, jak měli," komentoval záběry major Prathachulthorn z terranské námořní pěchoty. „Ponorky nejprve vysadily předsunuté potápěče, kteří šli napřed, aby provedli průzkum a pak hlídkovali. Poté, když se zdálo, že pobřeží je čisté, byly vypuštěny saboty."

Megan se dívala, jak se na hladině objevovaly malé čluny –malé černé kupole vyskakující mezi malými bublinovými obláčky – a pak rychle vyrazily ke břehu. Tam přistály, odskočila z nich víka a na pláž se vyrojily další temné postavy.

„Byli vybaveni tím nejlepším, co máme. Měli ten nejlepší výcvik. Byli to příslušníci terranské námořní pěchoty."

Takže co? Megan zavrtěla hlavou. Znamená to snad, že když jsou to mariňáci, že nemají matky?

Nicméně chápala, proč to Prathachulthorn říká. Jestliže neuspěli ani tito profesionálové, kdo by mohl vinit garthskou planetární domobranu z katastrofálních neúspěchů, jež ji stihly v několika uplynulých měsících?

Černé stíny, ohnuté pod těžkým nákladem na zádech, přebíhaly ke skále.

Po dlouhých týdnech příprav seděly nyní zbytky sil odporu ve svém podmořském úkrytu spolu s Megan, která stále ještě byla jejich velitelkou, a přemítaly o zhroucení všech dobře vypracovaných plánů organizovaného odboje. Agenti a sabotážníci byli připraveni, tajné sklady zbraní a buňky zorganizovány. Pak Gůbůrové nasadili ten zatracený plyn a všechny pečlivě vypracované postupy šly pod valícími se smrtícími mračny do háje.

Těch pár lidí, kteří zůstali na pevnině, teď už nepochybně bylo mrtvých anebo jako kdyby bylo mrtvých. Skličující bylo, že nikdo, dokonce ani nepřítel, nevěděl, kolika lidem a konkrétně komu se podařilo dostat včas na ostrov k aplikaci protilátky a následné internaci.

Megan se vyhýbala tomu, aby myslela na syna. S trochou štěstí se dostal na ostrov Cilmar a teď vysedával s kamarády někde v hospodě anebo si stěžoval davu svých ctitelek na hroznou matku, která mu zabránila, aby se zapojil do boje. Moc si přála a modlila se, aby tomu tak skutečně bylo a aby v bezpečí byla i Uthacalthingova dcera.

Nejasný byl ovšem i osud samého tymbrimijského velvyslance. Uthacalthing slíbil, že přijde za Planetární radou do jejího krytu, ale neobjevil se. Místo toho přišly zprávy, že se jeho loď pokusila proniknout do vesmíru a byla přitom zničena.

Tolik životů. Zmařených kvůli čemu?

Megan obrátila pozornost zpět k holografickému záznamu v okamžiku, kdy se saboty začaly znovu nořit do vody. Většina mužů již šplhala po útesech.

Bez lidí samozřejmě neexistovala žádná naděje na účinný odpor. Pár nejchytřejších šimů může tu a tam provést úder, ale co mohli dokázat bez svých patronů?

Jedním z cílů neúspěšného vylodění bylo s něčím znovu začít, přizpůsobit se novým okolnostem.

I potřetí – i když už věděla, co se stane – Megan překvapil náhlý záblesk nad pláží. V jednom okamžiku všechno zaplavily oslňující barvy.

Nejprve explodovaly malé čluny, saboty.

Pak přišli na řadu lidé.

„Ponorky zatáhly kamery a ponořily se právě včas," pronesl major Prathachulthorn.

Projektor se vypnul a poručice námořní pěchoty, která ho obsluhovala, rozsvítila. Členové rady zamrkali nad tím náhlým světlem. Několik si jich protřelo oči.

Jihoasijské rysy majora Prathachulthorna byly hrozivě vážně, když opět promluvil. „Jde stále o tu samou věc, jako tomu bylo při bitvě ve vesmíru anebo když nějak dokázali pustit ten plyn na všechny naše tajné základny na pevnině. Vždycky nějak zjistí, kde jsme."

„Máte tušení, jak to dokáží?" zeptal se jeden z členů rady.

Odpověděla mu důstojnice námořní pěchoty, na kterou se Megan mlhavě rozpomněla. Poručice Lydia MacCue zavrtěla hlavou. „Na tom problému samozřejmě pracují všichni technici. Ale dokud nebudeme vědět, jak to nepřítel dělá, nehodláme riskovat životy mužů jejich vysazováním na břeh."

Megan Oneaglová zavřela oči. „Myslím, že nejsme schopni dále o těchto věcech diskutovat. Proto další jednání odkládám."

Když se stáhla do svého úzkého pokojíku, myslela, že se rozbrečí. Místo toho se ale v naprosté tmě jen posadila na okraj postele a zahleděla se do místa, kde věděla, že má složené ruce.

Po chvíli měla pocit, že je skoro vidí, prsty v podobě barevných skvrn spočívající unaveně na jejích kolenou. Představila si, že jsou zbarvené – krvavě rudé.

29

Robert

Hluboko pod zemí nebylo jak vnímat přirozené plynutí času. Přesto když se Robert v křesle probudil, věděl, kolik ho uplynulo.

Je pozdě. Zatraceně příliš pozdě. Athaclena se už měla vrátit před několika hodinami. Kdyby stále nebyl takový lazar, odmítl by protesty Micaha a doktory Soo a sám by vylezl nahoru na kopec vyhlížet zpozdilou trestnou výpravu. Ti dva šimí vědci museli málem

použít síly, aby ho zastavili.

Dozvuky Robertovy horečky se občas ještě ozývaly. Otřel si čelo a potlačil chvilkový třes. Ne, pomyslel si. Ovládám se.

Postavil se a opatrně vykročil směrem, odkud přicházel tlumený hovor. Našel dva šimy pilně pracující na zachráněném počítači sedmnácté generace. Robert si sedl na přepravní bednu, která stála za nimi a chvíli je poslouchal. Občas jim něco navrhl, oni to zkusili a fungovalo to. Brzy se mu téměř podařilo odsunout stranou starosti, jak ho pohltila práce, do níž se s chutí pustil a při níž těm šimům pomáhal zvládnout naprogramování vojenské taktiky do přístroje, který nikdy nebyl projektován k něčemu bojovnějšímu, než byly šachy.

Někdo přišel se sklenicí džusu. Napil se. Někdo mu podal sendvič. Najedl se.

O nějaký čas později se slují roznesla ozvěna výkřiku. Na nízkém dřevěném můstku zadupaly nohy. Robert v příšeří uviděl spěchající šimy, kteří v běhu brali různé zbraně a pokračovali dál průchodem vedoucím na povrch.

Postavil se a chňapl po nejbližší hnědé postavě. „Co se děje?“

Možná se i pokusil toho chlapíka zastavit. Šim se ale vytrhl a aniž mu věnoval jediný pohled, zmizel v hrubě vysekaném tunelu. Další šim, na kterého zamával, se na něj podíval a netrpělivě se zastavil. „Je tu výprava,“ nervózně vysvětlil. „Vrátili se… Alespoň někteří, slyšel jsem.“

Robert ho nechal běžet a začal po místnosti hledat zbraň pro sebe. Kdyby sem skupina byla pronásledována…

Samozřejmě, nic nebylo po ruce. Trpce si uvědomil, že puška by mu sotva byla k něčemu, když měl znehybněnou pravou paži. Šimové by ho stejně asi nenechali bojovat. Asi by ho spíš odnesli mimo nebezpečí hlouběji do jeskyní.

Na chvíli zavládlo ticho. Několik starých šimů s ním čekalo, až se ozve střelba.

Místo toho zaslechli hlasy, které postupně sílily. Zněly spíš vzrušeně než vystrašeně.

Najednou jakoby ho něco udeřilo, přímo nad ušima. Od té nehody moc necvičil, ale Robertův empatický cit zaznamenal v prostoru

přítomnost něčeho důvěrně známého. Začal doufat.

Hlasitě mluvící zástup se vynořil z ohybu chodby vytesané ve skále. Objevili se špinaví neošimpanzi nesoucí střelné zbraně. Někteří z nich byli ovázaní obvazy. V okamžiku, kdy spatřil Athaclenu, se Robertovi zrychlil tep.

Zároveň však nastoupila nová starost. Ta tymbrimijská dívka při výpravě zjevně používala transformaci gheer. Cítil její značné vyčerpání, které potvrzoval také její propadlý obličej.

Mimoto Robertovi připadalo, že vnitřně stále ještě pracuje. Její koróna byla nadzvednutá, ale jejímu třpytu chyběla jiskra. Šimové si toho sotva mohli všimnout, zvlášť když na nich jejich druzi, kteří zůstali doma, neodbytně vyzvídali, co se dělo a co je venku nového. Robert ale věděl, že se Athaclena usilovně soustředí na zvládnutí a zastření svého stavu.

„Roberte!“ Oči se jí doširoka otevřely. „Neměl bys být v posteli? Horečka ti klesla teprve včera.“

„Jsem v pořádku. Ale…“

„To je dobře. Jsem ráda, že tě vidím konečně chodit.“

Robert spatřil, jak jsou do provizorní nemocnice na nosítkách rychle přenášeni dva zranění, kteří byli celí zamotaní do obvazů. Cítil, jak se Athaclena snaží od těch krvácejících a možná umírajících vojáků odvracet pozornost, dokud nezmizeli z dohledu. Jenom kvůli přítomnosti šimů Robert udržel tichý a vyrovnaný hlas. „Chci s tebou mluvit Athacleno.“

Podívala se mu do očí a Robertovi se na okamžik zdálo, že nad vlnícími se úponky její koróny kennuje něco mlhavého, co se otáčelo. Byl to glyf útrpnosti.

Bojovníci, kteří se právě vrátili, se cele věnovali jídlu a pití a před svými druhy lačnými informací se chvástali. Jen Benjamin s ručně vyšitým znakem poručíka na rukávu postával poněkud zbytečně po Athaclenině boku. „No dobře, Roberte. Pojďme někam stranou.“

„Nech mě hádat,“ pronesl Robert chladným hlasem. „Dostali jste nakládačku.“

Benjamin se ušklíbl, ale neprotestoval. Místo toho ukázal na

roztažené mapě na jeden bod.

„Udeřili jsme na ně tady v Yenchingské soutěsce," řekl. „Byl to náš čtvrtý úder, takže jsme si mysleli, že víme, co můžeme očekávat."

„Váš čtvrtý." Robert se obrátil k Athacleně. „Jak dlouho to už provádíte?"

Athaclena se vybíravě rýpala v nějakém pečivu naplněném čímsi pronikavě aromatickým. Pak ohrnula nos. „Asi týden jsme se zdokonalovali, Roberte. Ale tohle bylo poprvé, co jsme se pokusili o něco skutečně nebezpečného."

„A?"

Benjamin zvedl oči. „Byli jsme to my, kdo dostal do čenichu," přiznal. „Slečna Athaclena trvala na tom, abychom se rozdělili do pěti skupin. A to nás zachránilo," dodal na vysvětlenou.

„Jaký byl váš cíl?"

„Malá hlídka. Dvě lehká tanková vznášedla a pár otevřených pozemních vozidel."

Robert přemýšlel nad místem na mapě, kde jedna z mála silnic vstupovala do prvního sledu hor. Podle toho, co slyšel, se nepřítel jen zřídka objevoval nad Sindem. Vypadalo to, že se spokojili s kontrolou okolního vesmíru, souostroví Archipelago a úzkého osídleného pruhu pobřeží kolem Port Helenie.

Konec konců, proč by si měli dělat starosti s venkovem? Vždyť zavřeli skoro všechny lidi. Garth byl jejich.

První tři akce rebelů byly očividně cvičením – několik bývalých roťáků domobrany mezi šimy se snažilo naučit nevycvičené dobrovolníky, jak se správně pohybovat a bojovat v lese. Při čtvrté výpravě se už ale cítili dostatečně připravení na kontakt s nepřítelem.

„Od začátku se zdálo, že o nás věděli," pokračoval Benjamin. „Sledovali jsme je při jejich hlídkové objížďce a přitom procvičovali ukrývání v lese a držení nepřítele na dohled, stejně jako při předcházejících výjezdech. Pak…"

„Pak jste na hlídku skutečně zaútočili."

Benjamin přikývl. „Tušili jsme, že vědí, kde jsme. Ale potřebovali jsme si být jisti. Velitelka přišla s plánem…"

Robert zamrkal, potom přikývl. Stále si ještě na Athaclenin nový

titul nezvykl. Jeho údiv rostl, jak Benjamin pokračoval v líčení dopolední akce.

Přepadení bylo připraveno tak, že pět samostatných skupin bude postupně po sobě střílet na hlídku s minimálním rizikem.

Ale také bez velkých šancí způsobit nepříteli nějaké ztráty, poznamenal Benjamin. Vozidla okupantů byla většinou příliš vysoko nebo příliš daleko na to, aby se dala dobře zasáhnout. Jakou škodu můžete nadělat s loveckými puškami a třaskavými granáty?

Při první salvě byl zničen jeden malý pozemní vůz Gůbůrů. Před tím, než byly všechny oddíly rebelů zahnány na ústup palbou tanků, se podařilo poškodit, i když jen lehce, ještě jeden vůz. Z pobřeží pak rychle přiletěla vetřelcům na pomoc vzdušná podpora a povstalcům se podařilo jen tak tak uniknout. Útočná fáze přepadu skončila během patnácti minut. Návrat s postupem různými oklikami a se zahlazováním stop trval mnohem déle.

„Gůbůrové se ale nenechali zmást, co?“ zeptal se Robert.

Benjamin zavrtěl hlavou. „Pořád se zdálo, že nás dokážou vyhmátnout. Je vůbec zázrak, že jsme na ně dokázali udeřit, a ještě větší, že jsme se dostali pryč.“

Robert se podíval na »velitelku«. Už se chystal vyslovit své výhrady, pak se ale znovu otočil zpátky k mapě a prohlédl si pozice, které zaujali útočníci. Zamyslel se nad liniemi palby a ústupovými cestami.

„Byla jsi opatrná,“ řekl konečně Athacleně.

Její oči se k sobě mírně přiblížily a pak zase rozestoupily. Bylo to jakési tymbrimijské pokrčení ramen.

„Myslela jsem si, že bychom se při prvním střetnutí neměli přibližovat příliš blízko.“

Robert přikývl. Skutečně, kdyby byla vybrána „lepší“, tedy bližší místa pro vedení palby, jen málo šimů jestli vůbec nějací, by se z toho dostalo živých.

Ten plán byl opravdu dobrý.

Ne, nebyl dobrý. Byl geniální. Jeho smysl nespočíval v tom způsobit nepříteli ztráty, nýbrž posílit sebevědomí. Oddíly byly rozptýleny, aby si každý mohl na patrolu vystřelit a přitom byl vystaven minimálnímu riziku. Účastníci přepadu se po návratu domů mohli

něčím chlubit, ale co bylo nejdůležitější, mohli se vrátit.

I když přitom vlastně utrpěli rány. Robert cítil, jak vyčerpaná byla Athaclena, částečně úsilím udržet v každém pocit „vítězství“.

Ucítil na svém koleni dotek. Vzal Athacleninu ruku do svých. Její dlouhé jemné prsty se pevně sevřely a on ucítil její zvláštní tříúderový puls.

Jejich oči se setkaly.

„Proměnili jsme dnes možnou katastrofu v menší úspěch,“ poznamenal Benjamin. „Pokud o nás ale nepřítel bude vždy vědět, nevím, jak budeme někdy schopni udělat něco víc, než si s nimi jen hrát na babu. A přitom nás i tahle hra bude stát víc, než si můžeme dovolit.“

30
Fiben

Fiben se podrbal na zádech a nakvašeně koukal přes stůl. Tak tohle byla ta osoba, kterou měl kontaktovat. Tohle byl ten brilantní student, samozvaný vůdce městského podzemí.

„Co to bylo za pitomost?“ pronesl obviňujícím hlasem. „Nechala si mě jít do toho klubu naslepo, bez jakéhokoli upozornění. Desetkrát mě včera večer málem chytli. Nebo dokonce zabili!“

„Bylo to předevčírem večer,“ opravila ho Gailet Jonesová. Seděla ve velkém křesle s opěradlem a hladila si svůj modrý, napůl hedvábný sarong.

„V každém případě jsem ale byla v Opím hroznu a čekala venku na svůj kontakt. Viděla jsem, že jsi cizinec, který je sám a má na sobě kostkovanou pracovní košili, proto jsem k tobě přistoupila a oslovila tě heslem.“

„Růžovou?“ Fiben na ni vyjeveně zamrkal. „Tys ke mě přišla a zašeptala ‚růžovou?‘, a to jako mělo být to podělaný zašifrovaný

heslo?“

Normálně by před mladou dámou tak hrubě nikdy nemluvil. Právě v této chvíli už Gailet Jonesová vypadala jako druh osoby, kterou původně očekával – šimi s očividným vzděláním a vychováním. Ale poprvé ji viděl za trochu jiných okolností a asi na to nikdy nezapomene.

„Ty tomu říkáš heslo? Řekli mi, že mám hledat nějakého rybáře!“

Jeho hněvivý hlas přešel v křik. Fibenovi se stále ještě zdálo, že má hlavu jako děravý cedník. Svaly se sice už zbavily nevypočitatelných křečových záchvatů, ale stále ho bolelo celé tělo a náladu měl pod psa.

„Rybáře? V téhle části města?“ Gailet Jonesová se zamračila a její obličej se na okamžik zachmuřil.

„Poslouchej, když jsem volala do centra, abych nechala vzkaz doktorce Takaové, všude vládl chaos. Myslela jsem si, že její skupina byla využívána k zachovávání tajných věcí, a tak mě napadlo, že by to mohlo být ideální jádro venku mimo město. Měla jsem velice málo času na to, abych vymyslela způsob pozdějšího kontaktu, než Gůbůrové začnou kontrolovat všechny telefonní linky. Byla jsem si ovšem vědomá, že už možná mají všechno napíchnuté a nahrávají to, takže to musel být nějaký hovorový výraz, s jehož překladem by jejich počítač měl potíže.“

Najednou se zarazila a dala si ruku na pusu. „Ale ne!“

„Co?“ Fiben se naklonil dopředu.

Chvíli mrkala a pak se plácla do čela. „Pověděla jsem tomu přihlouplému operátorovi v centru, jak by se měla jejich spojka obléci a kde se se mnou sejde. Pak jsem mu řekla, že se budu vydávat za šlapku a nahodím udičku…“

„Za co? Co to je?“ Fiben zavrtěl hlavou.

„Je to archaismus. Slangový výraz lidi z období před Kontaktem pro ženu, která pokoutně nabízí sprostý sex za peníze.“

„U všech ťulpasů a zatracené Infi, pěkně střelený nápad,“ vyštěkl Fiben.

Gailet Jonesová mu odpověděla kousavým tónem. „No dobře, ty chytráku, co jsem podle tebe měla dělat? Domobrana se rozpadla.

Nikoho nikdy ani nenapadlo zamyslet se nad tím, co dělat, kdyby všichni lidé na planetě najednou vypadli z velitelského řetězce! Měla jsem ten divoký nápad, že pomůžu rozhýbat hnutí odporu. Proto jsem se pokusila zorganizovat schůzku…“

„Hmmm, aháá, tím, že se budeš vydávat za někoho, kdo poskytuje ilegální služby, a to zrovna před místem, kde Gůbůrové provokují sexuální šílení.“

„Jak jsem měla vědět, co se chystají udělat, nebo že si pro něco takového vyberou ten malý ospalý klub? Předpokládala jsem, že se sociální zábrany uvolní natolik, že budu moci prostřednictvím tohoto přestrojení oslovovat cizince. Nikdy mě ale nenapadlo, že se uvolní tak moc! Domnívala jsem se, že pokud přistoupím k nějakému nesprávnému člověku, bude tak překvapen, že se bude chovat zrovna tak, jak ses choval ty, a mě se podaří rychle vypařit.“

„Takhle to ale nedopadlo.“

„Ne, nedopadlo! Než ses objevil, ukázalo se několik osamocených šenů oblečených přibližně takovým způsobem, aby mě to přimělo pokusit se s nimi navázat kontakt. Chudák Max jich musel řádku omráčit a alej už jich byla skoro plná! Ale bylo už pozdě na to změnit místo setkání nebo heslo…“

„Které nikdo nepochopil! Šlapka, co ‚háže udičku‘! Mělo tě napadnout, že to někdo zkomolí!“

„Byla jsem si jistá, že to doktorka Takaová pochopí. Dívávaly jsme se spolu na staré filmy a diskutovaly o nich. Zkoumaly jsme archaické výrazy, které se v nich používaly. Nejde mi do hlavy, proč to zrovna ona…“ Když si všimla výrazu Fibenova obličeje, odmlčela se. „Co? Proč se na mě takhle díváš?“

„Promiň. Jenom jsem si uvědomil, že ty o tom nemůžeš vědět.“ Zavrtěl hlavou. „Víš, doktorka Takaová zemřela právě ve chvíli, kdy přišla zpráva od tebe. Podlehla alergické reakci na ten proklatý plyn.“

Gailet zalapala po dechu a pak se na chvíli uzavřela do sebe. „Obávala jsem se něčeho takového, když do města nepřijela k internaci. Je to… velká ztráta.“ Zavřela oči a odvrátila se. Její vnitřní pohnutí zjevně bylo větší, než prozrazovala slova.

Alespoň byla ušetřena přítomnosti toho konce Howlettsova cent-

ra v plamenech, kdy přilétaly a odlétaly záchranky pokryté sazemi. Byla uchráněna pohledu na svou umírající učitelku, když si plyn vybral svou další oběť. Fiben viděl záznamy z toho strachem zahaleného večera. Ty záběry byly uloženy v temném koutu jeho mysli.

Gailet se vzchopila. Bylo na ní vidět, že truchlení odložila na pozdější dobu. Protřela si oči a otočila se zpátky k Fibenovi se vzdorovitě vystrčenou bradou. „Musela jsem přijít s něčím, co mohl pochopit šim, nikoli však tlumočnický počítač ítýček. Nebylo to naposledy, kdy budeme muset improvizovat. Důležité ale je, že jsi tady. Naše dvě skupiny jsou teď v kontaktu."

„Málem jsem přišel o krk," poznamenal, i když tentokrát se při té zmínce cítil poněkud provinile.

„Ale nepřišel. Ve skutečnosti by se možná dala ta tvá malá nepříjemná příhoda změnit ve výhodu. Víš, na ulicích se stále ještě mluví o tom, co jsi té noci udělal."

Že by v jejím hlase slyšel jemný, váhavý tón uznání? Možná, že to byla nabídka k usmíření?

Najednou bylo toho všeho moc. Na něj příliš, příliš moc. Fiben si uvědomoval, že to, co dělá, je přesně to, co by právě v téhle chvíli dělat neměl, ale nemohl se udržet a vyprskl smíchy.

„Šlap…?" řehtal se na celé kolo, i když se mu zdálo, že každým otřesem mu z hlavy vypadne mozek. „Šlapka?" zvrátil se v křesle a hučel a mlátil přitom rukama do postranních opěrek. Chechtal se, až se za břicho popadal. „No tohle! Přesně tohle jsem potřeboval hledat!"

Gailet Jonesová na něj zírala, jak lapá po dechu. V tu chvíli by mu bylo srdečně jedno i to, kdyby zavolala toho hromotluckého šima Maxe, aby mu dal znovu ránu paralyzátorem.

Prostě toho na něj už bylo moc.

Jestli výraz v jejích očích v tu chvíli něco napovídal, tak Fibena napadlo, že tohle spojenectví snad už má svůj zmatený počátek za sebou.

31
Galaktici

Suzerén Paprsku a Drápu nastoupil do svého člunu a odpověděl na pozdrav osobní stráže sestavené z příslušníků Drápu. Byli to pečlivě vybraní vojáci s perfektně srovnaným peřím a řádně vybarvenými hřebeny podle hodnosti a podle jednotky, k níž patřili. Admirálův kwackský pomocník rychle přiskočil a vzal od svého pána jeho obřadní roucho. Když všichni usedli na své hřady, pilot zapojil gravitizátory a odstartoval směrem k obranným opevněním, která se stavěla na nízkých kopcích východně od Port Helenie. Suzerén Paprsku a Drápu mlčky sledoval, jak přeletěli nové městské hradby a potom se přehnali nad farmami toho malého pozemského města.

Služebně nejstarší plukovník, který byl druhým nejvyšším vojákem ve velení, předpisově zasalutoval ostrým klapnutím zobáku. „Porada proběhla dobře? Vhodně? Uspokojivě?“ zeptal se.

Suzerén Paprsku a Drápu se rozhodl, že drzost otázky přehlédne. Bylo užitečnější mít zástupce, který umí přemýšlet, než takového, který dokáže jen pečovat o svůj předpisový zevnějšek. To, že se obklopil několika takovými tvory, byla jedna z věcí, které Suzerénovi získaly kandidaturu. Admirál dal svému podřízenému povýšeným pohledem najevo souhlas. „Náš konsenzus je v této chvíli odpovídající, dostatečný, bude funkční.“

Plukovník se uklonil a vrátil se na své místo. Samozřejmě, věděl, že konsenzus v této rané fázi Peření nebyl perfektní. Konec konců, každý by to poznal ze Suzerénova divokého, podrážděného výrazu v očích.

Tahle poslední velitelská porada byla obzvláště nerozhodná a některé aspekty admirála hluboce rozladily.

Například to, že Suzerén Pokladu a Bdělosti naléhal, aby většina

podpůrné vesmírné flotily odletěla pomoci při jiných gůbůrských operacích daleko odsud. A jakoby toho bylo málo, třetí člen velitelského triumvirátu, Suzerén Náležitosti, nadále trval na tom, aby byl všude přenášen na svém hřadu. Odmítal vkročit vlastní nohou na garthskou půdu, dokud nebudou naplněna všechna pravidla, dokud nebude učiněno zadost všem formálním náležitostem. Kněz byl celý načepýřený a pobouřený řadou věcí – nadměrným počtem lidí usmrcených plynem, ohrožením plánu na nárokování Garthu, ubohostí planetární pobočky Knihovny, statutem, který měli v procesu Pozvednutí nevzdělaní, ještě plně nemyslící neošimpanzi.

Vypadalo to, že ke každé otázce je třeba ještě další poměřování, další intenzivní vyjednávání. Další boj o konsenzus.

Nicméně, existovaly důležitější věci než tyhle jepičí záležitosti. Trojka už také zahájila diskuse o základních otázkách, a to už jim proces skutečně začal působit požitek. Ony aspekty Triumvirátu, které budí rozkoš, se začaly projevovat, zejména když tancovali, tiše si pobrukovali a přeli se o zásadní věci.

Doposud se zdálo, že let k postavení královny bude přímý a snadný pro admirála, protože měl od začátku velení. Teď už však Suzerénovi Paprsku a Drápu začalo svítat, že to nebude nijak snadné. Tohle vůbec nebude nějaké triviální Peření.

Samozřejmě, ta nejlepší nikdy triviální nebyla. Do volby tří vůdců Expedičních sil, vysílaných ke Garthu, se zapojily velice různorodé frakce, protože Hřadová šlechta doma doufala, že z této mimořádné trojky vzejde nová sjednocená politika. Aby tomu tak skutečně bylo, všichni museli být velice inteligentní a přitom se museli velice lišit.

Jak inteligentní a jak rozdílní, začínalo být jasné. Několik myšlenek, s nimiž jeho partneři a zároveň rivalové přišli, bylo opravdu chytrých.

Mají pravdu v jedné věci, musel admirál v duchu připustit. Nesmíme ta vlčata prostě jenom ovládnout, porazit, překonat. Musíme je zdiskreditovat!

Suzerén Paprsku a Drápu se natolik silně upnul na vojenské záležitosti, že si trochu víc zvykl pohlížet na své druhy jako na překážku.

To ode mne bylo špatné, impertinentní a neloajální, pomyslel si admirál.

Ve skutečnosti bylo velice žádoucí, aby úředník a kněz byli ve svých doménách stejně tak výborní, jako byl admirál ve vojenství. Kdyby oba zvládli své úkoly stejně brilantně, jako byla provedena invaze, pak by se stali trojkou, na kterou se nezapomene!

Některé věci byly předurčené, to Suzerén Paprsku a Drápu věděl. Byly stanoveny od dob Prapředků před dávnými a dávnými věky. Dlouho před tím, než mezihvězdné prostory zaneřádili kacíři a podřadné klany – hrozná, prachbídná vlčata a Tymbrimijové a Thennaninové a Sorové… Bylo životně důležité, aby klan Gooksyů-Gůbůrů v potížích této éry zvítězil! Klan musel nabýt velikosti!

Admirál přemítal o tom, jak byly zárodky porážky pozemšťanů položeny již před dávnou dobou. Jak byly gůbůrské síly schopny odhalit každý jejich pohyb a učinit protitah. A jak ten plyn, jenž z nich činil rukojmí, naprosto zhatil jejich plány. Tohle byly Suzerénovy vlastní nápady… tedy společně se členy jeho štábu, pochopitelně. Trvalo roky, než přinesly užitek.

Suzerén Paprsku a Drápu si protáhl paže a pocítil napětí ve flexorech, s jejichž pomocí se před dávnými věky, ještě než se jeho druhu dostalo Pozvednutí, předkové vznášeli ve výškách v teplých, suchých proudech domovské planety Gůbůrů.

Ano! Ať jsou nápady mých druhů stejně tak zářné, vynalézavé, brilantní…

No, jenom téměř. Skoro tak dobré, ale ne úplně stejně brilantní jako moje.

Suzerén si načechral peří, zatímco křižník srovnal letovou polohu a pod zamračenou oblohou zamířil na východ.

32
Athaclena

„Já se tady dole zblázním. Cítím se tu jako ve vězení!“

Robert chodil sem a tam doprovázen dvěma stíny, jenž vrhal ve světle dvou jediných žárovek, které byly v jeskyni rozsvíceny. Jejich nepřívětivé světlo se studeně lesklo na vlhkých stěnách.

Robertova levá paže byla zatnutá, napjaté svaly a šlachy vystupovaly od pěsti přes loket až ke svalnatému rameni. Praštil do nejbližší skříňky. Ozvěna rány se přerývaně roznesla podzemními prostorami. „Varuju tě Cleny. Moc dlouho už to nevydržím. Kdy mě odsud necháš vyjít?“

Athaclena sebou trhla, když Robert do skříňky praštil znovu, aby si ulevil. Přinejmenším dvakrát se zdálo, že se zapomene a místo levou rukou udeří pravou, která byla fixována dlahou. „Roberte,“ křikla na něj. „Děláš fantastický pokrok. Už brzy bude možné sundat ten sádrový obvaz. Prosím, nezkaz to tím, že se sám znovu zraníš…“

„Ty se vyhýbáš odpovědi na mou otázku!“ přerušil ji. „Mohl bych být venku i se sádrou a pomáhat tam trénovat vojáky, provádět průzkum, monitorovat gůbůrské pozice. Ale ty mě držíš tady dole v těch jeskyních a chceš po mně, abych programoval minipočítače a píchal špendlíky do mapy. Já se z toho zcvoknu!“

Robert výrazně vyzařoval svou frustraci. Athaclena ho už dřív žádala, aby se to pokusil mírnit. Držet na uzdě, řečeno metaforicky. Z nějakého důvodu byla mimořádně citlivá na jeho emoční vlny – tak bouřlivé a divoké jako u kteréhokoli tymbrimijského adolescenta.

„Roberte, ty víš, proč nemůžeme riskovat tím, že tě pošleme na povrch. Gůbůrské plynovací lodi už několikrát vypustily ten smrtící plyn v prostoru našeho tábora. Kdybys byl při některé z těch operací nepřátel venku, už bys mířil na ostrov Cilmar a byl bys pro nás ztra-

cen. A to v tom lepším případě. Nechci ani pomyslet na nejhorší.“

Athaclenina pokrývka hlavy se při té myšlence naježila a stříbřité úponky její koróny se rozčileně rozmávaly.

Jen se štěstím se podařilo Roberta zachránit z Mendozovy usedlosti těsně před tím, než se na tu malou horskou farmu vrhly neúnavné pátrací roboty Gůbůrů. Maskování ani odstranění všech elektronických přístrojů zjevně k ukrytí srubového hnízda nestačilo.

Melina Mendozová okamžitě odjela s dětmi do Port Helenie kvůli léčbě a pravděpodobně se tam dostala včas. Juan Mendoza už tolik štěstí neměl. Zdržel se odstraňováním několika pastí sloužících k vědeckým účelům a měl tu smůlu, že u něj propukla opožděná alergická reakce na plyn. Pět nekonečných minut umíral ve strašných křečích. Skonal s křikem a pěnou u úst před zraky svých vyděšených šimích druhů.

„Nebyls u toho, když Juan zemřel, Roberte, ale určitě jsi slyšel hlášení. Chceš riskovat takovou smrt? Uvědomuješ si, jak blízko jsme byli tvé ztrátě?“

Jejich oči se setkaly, jeho hnědé s jejími šedivými, které krášlily zlatavé skvrnky. Cítila Robertovu rozhodnost a také jeho úsilí ovládnout umíněnou zlost. Robertova levá ruka se pomalu uvolnila. Zhluboka se nadechl a posadil se do křesla.

„Já si to uvědomuju, Cleny. Vím, jak se cítíš. Ale musíš pochopit, že jsem součástí toho všeho.“ Naklonil se dopředu. Neměl už hněvivý výraz, ale napětí v jeho tváři bylo stále ještě patrné. „Souhlasil jsem s žádostí matky, abych tě doprovázel v divočině, místo abych se připojil ke své jednotce domobrany, protože řekla, že je to důležité. Ale ty teď už nejsi mým hostem v lese. Ty organizuješ armádu! A já si připadám jako páté kolo u vozu.“

Athaclena si povzdechla. „Oba víme, že to bude mít do armády daleko… V nejlepším to bude gesto. Něco, co dá šimům naději. Ovšem, jako terranský důstojník máš právo převzít ode mne velení, kdykoli si budeš přát.“

Robert zavrtěl hlavou. „To jsem neměl na mysli. Nejsem dost domýšlivý na to, abych si myslel, že bych něco udělal líp. Nejsem vůdcovský typ, já to vím. Většina šimů tě zbožňuje a věří ve tvou tymbrimijskou tajemnost.

Přesto, já jsem pravděpodobně jediný člověk s vojenským výcvikem, který v těchhle horách zůstal… tedy něco, čeho bys měla využít, pokud máme mít nějakou šanci…“

Robert se náhle zarazil a jeho zrak zamířil za Athaclenina záda. Athaclena se otočila a uviděla malou šimi v šortkách s pásem nábojů přes rameno. Vstoupila do podzemní místnosti a zasalutovala.

„Promiňte velitelko, kapitáne Oneagle, ale právě se ozval poručík Benjamin. Mm, oznamuje, že situace není o nic lepší ani v údolí Spring. Už tam nejsou vůbec žádní lidé. Ale nad všemi strážními stanovišti v každém kaňonu neustále přelétávají ty zatracené plynovací roboty, minimálně jednou denně. Nic nenasvědčuje tomu, že by toho někdy chtěli nechat v místech, kam se můžou dostat naši zvědové.“

„A jak jsou na tom šimové ve Springu?“ zeptala se Athaclena.

„Způsobuje jim ten plyn nějaké problémy?“ Vzpomněla si na doktora Schultze a na to, jaký měl plyn účinek na některé šimy v centru.

Kurýrka zavrtěla hlavou. „Ne madam. Už ne. Zdá se, že je to všude stejné. Všichni šimové, kteří na něj jsou citliví, byli rychle přepraveni do Port Helenie. Všechny osoby, které v horách zůstaly, teď musejí být imunní.“

Athaclena se podívala na Roberta. Muselo je napadnout to samé.

Každá osoba, kromě jedné.

„Zatraceně!“ zaklel. „Nechají toho vůbec někdy? Mají v zajetí devadesát devět celých devět desetin procenta lidí. Copak musejí neustále plynovat každou boudu, každou chatrč jenom proto, aby měli i toho nejposlednějšího?“

„Zjevně se bojí druhu Homo sapiens, Roberte.“ Athaclena se usmála. „Konec konců, jste spojenci Tymbrimijů. A my si za partnery nevybíráme neškodné druhy.“

Robert zlostně zavrtěl hlavou. Athaclena ale rozvinula svou auru, aby se ho dotkla, popíchla ho a přinutila, aby se na ni podíval a z jejích očí poznal, že jde o žert. Samovolně se mu na rtech pomalu usadil úsměv. Konečně se Robert rozesmál. „No, myslím, že ti proklatí ptáci přece jenom nejsou tak hloupí. Radši být v bezpečí, než pozdě litovat.“

Athaclena zavrtěla hlavou. Její koróna zformovala glyf porozumění a ocenění. Byl to jednoduchý glyf, který mohl kennovat. „Ne, Roberte. Nejsou tak hloupí. Ale unikl jim přinejmenším jeden člověk, takže ještě nemají po starostech.“

Malá neošimpanzí poselkyně se podívala z Tymbrimijky na člověka a pak si povzdechla. Moc zábavné jí to nepřipadalo, šel z toho spíš děs. Nechápala, proč se smějí. Asi to bylo něco rafinovaného, nějaký skrytý smysl. Prostě humor patronské třídy… suchý a intelektuální. Pár šimů mu rozumělo, byli to podivíni, kteří se od ostatních neošimpanzů lišili ani ne tak inteligencí, jako spíš něčím jiným, něčím mnohem obtížněji definovatelným.

Nezáviděla těmhle šimům. Odpovědnost byla strašlivá věc, budila větší hrůzu než vyhlídka boje se silným nepřítelem nebo i smrti.

To, co v ní budilo hrůzu, byla možnost, že zůstane sama. Možná nechápala, čemu se ti dva smáli. Ale bylo příjemné to byť i jenom slyšet.

Poselkyně stála trochu vzpřímeněji, když se k ní Athaclena otočila.

„Budu si chtít poslechnout zprávu poručíka Benjamina osobně. Vyřídila byste, prosím, také můj pozdrav doktorce Soo a požádala ji, aby se k nám připojila v operační místnosti?“

„Ano, paní!“ Šimi zasalutovala a rozběhla se pryč.

„Roberte, tvůj názor bude vítán,“ pronesla Athaclena.

Podíval se na ni, ale výraz v jeho obličeji prozrazoval, že nad něčím dumá. „Za chvilku, Cleny. Přijdu za tebou do operačky. Něco si chci nejdřív promyslet.“

„Dobře,“ odpověděla. „Uvidíme se za chvíli.“ Otočila se a vyšla za šimí poselkyní do vodou vymleté chodby, kterou spoře osvětlovaly daleko od sebe svítící žárovky a odlesk jejich záře od skapávajících stalaktitů.

Robert se za ní díval, dokud nebyla z dohledu. Přemýšlel v téměř naprostém tichu.

Proč Gůbůrové pokračují v zamořování hor, když už byli vypuzeni skoro všichni lidé? To musí být strašně nákladné, i když ty ply-

novací gasboty nalétávají pouze na místa, kde zaznamenají přítomnost pozemšťanů.

A jak dokážou detekovat budovy, vozidla a dokonce i jednotlivé šimy bez ohledu na to, jak dobré je jejich maskování či úkryt?

Právě teď je jedno, že vypouštějí plyn na naše tábory na povrchu. Gasboty jsou prostě jenom stroje a nevědí, že v tomhle údolí cvičíme armádu. Prostě jenom ucítí „pozemšťany!“– pak se pustí do černého díla a zase odletí.

Ale co se stane, až zahájíme operace a připoutáme pozornost samotných Gůbůrů? Nemůžeme si dovolit, aby nás dokázali vysledovat.

Byl ještě jeden velice důležitý důvod, proč hledat odpověď na tyto otázky.

Dokud tohle potrvá, budu uvězněn tady dole!

Robert poslouchal jemné odkapávání prosakující vody z nejbližší stěny a přemýšlel o nepříteli.

To, co se dělo na Garthu, bylo zcela jasně pouhou půtkou mezi většími bitvami, které teď rvaly na kusy Pět galaxií. Gůbůrové nemohli prostě zaplynovat celou planetu. Byly by to příliš velké náklady na takové zastrčené válčiště.

Proto byly vypuštěny levné, hloupé, ale účinné pátrací roboty, které se zaměřovaly na všechno, co není na Garthu přirozené… na všechno, co je nějak cítit Zemí. Nyní téměř každý útok zamořoval pouze rozčílené šimy, kteří byli proti plynu imunní, a prázdné budovy po celé planetě.

Bylo to nepříjemné a bylo to efektivní. Musí se najít způsob, jak to zastavit.

Robert vytáhl list papíru z desek ležících na kraji stolu. Napsal si na něj hlavní způsoby, jak mohly být gasboty využívány k vyhledávání pozemšťanů na cizí planetě.

OPTICKÉ SLEDOVÁNÍ
INFRAČERVENÁ DETEKCE TEPELNÉHO ZÁŘENÍ TĚLA
HLEDÁNÍ REZONANCE
PSÍ
ZAKŘIVENÍ REALITY

Robert litoval, že věnoval tolik času seminářům veřejné správy a tak málo technice galaktiků. Bylo mu jasné, že miliardy let staré archívy Velké knihovny obsahovaly mnohem víc metod detekce než bylo jen těchhle pět. Například, co když tyhle gasboty ve skutečnosti dokázaly vyčenichat terranský pach, to znamená, že vystopovaly všechno pozemské čichem?

Ne. Zavrtěl hlavou. Z toho seznamu musejí být vyřazeny alternativy, které jsou zjevně absurdní. Nebo se musejí nechat stranou až jako poslední možnost.

Mohl zkusit miniaturní pobočku Knihovny, kterou povstalci zachránili z rozvalin Howlettsova centra. Ovšem naděje, že z ní dostane nějaké vojensky využitelné údaje, byly zcela minimální. Šlo skutečně o malou pobočku, která obsahovala množství informací rovnající se nanejvýš všem knihám napsaným lidstvem v období do Kontaktu. Ty informace se přitom týkaly především oblasti Pozvednutí a genového inženýrství.

Možná bychom mohli požádat o hledání literatury v centrální oblastní Knihovně na Tanithu. Robert se usmál nad tím ironickým nápadem. Dokonce i lidé uvěznění agresorem měli teoretické právo hledat v galaktické Knihovně, kdykoli se jim zachce. To byl jeden ze základních zákonů Kodexu Prapředků.

Právo! V duchu se nad tou představou usmál. Jen tak si vejdeme do gůbůrského okupačního štábu a budeme na nich chtít, aby odeslali naši žádost na Tanith… žádost o informaci týkající se vojenské techniky samotných okupantů!

Možná by to i udělali. Vždyť vzhledem k těm zmatkům, které nyní galaxiemi zmítaly, musela být Knihovna dotazy zahlcená. K našemu požadavku by se v ní nakonec dostali možná tak někdy v příštím století.

Přejel zrakem seznam, který si napsal. Alespoň to byly věci, o nichž už něco slyšel nebo o nich něco věděl.

První možnost: Nahoře mohl být nějaký satelit vybavený velice výkonným zařízením pro optické sledování, s jehož pomocí lze prozkoumávat Garth píď po pídi a zaznamenávat pravidelné tvary, které by mohly patřit nějaké budově nebo dopravnímu prostředku. Tahle

družice by pak mohla na zjištěný cíl vysílat gasboty.

Tohle bylo uskutečnitelné, ale proč ty opakované útoky na stejná místa? Copak by si takový satelit zjištěné cíle nepamatoval?

A jak by satelit dokázal posílat robotické bombardéry dokonce i na izolované skupiny šimů přesouvající se pod hustým lesním příkrovem?

Pro tohle by mluvilo spíš infračervené zaměřování. Jenomže tyhle gůbůrské stroje nemohly být cíleny na teplotu těla, protože například stále nalétávaly i na prázdné budovy, které byly už týdny opuštěné a studené.

Robert neměl odborné znalosti, aby mohl eliminovat jednotlivé možnosti ze svého seznamu. Nevěděl téměř nic o psí ani o jeho tajemném příbuzném, fyzice reality. Týdny strávené s Athaclenou mu začaly otevírat dveře, ale zatím se dostal sotva dál než na úroveň novice v oblasti, která v mnoha lidech a šimech stále ještě vyvolávala pověrčivý strach a z níž jim pořád naskakovala husí kůže.

No, dokud budu trčet tady v podzemí, mohl bych aspoň rozšiřovat vzdělání.

Začal se zvedat, aby se přidal k Athacleně a k Benjaminovi, ale najednou se zarazil. Při pohledu na svůj seznam možností ho napadla další, kterou opomněl.

To by mohl být způsob, jak Gůbůrové při své invazi pronikli naší obranou tak snadno. Způsob, jak nás znovu a znovu najdou, ať jsme schovaní kdekoli. Způsob, jak vystopují každý náš krok.

Nechtěl, ale čest a poctivost ho přinutily, aby ještě jednou zvedl tužku.

Napsal jediné slovo.

ZRADA

33
Fiben

To odpoledne Gailet vzala Fibena na projížďku Port Helenií, tedy těmi částmi, které okupanti pro neošimpanzi populaci neuzavřeli.

Do doků na jižním konci města stále připlouvaly rybářské lodě a zase z nich odplouvaly. Nyní však jejich posádky tvořily výhradně šimí námořníci. Na moře vyrážela jen polovička obvyklého počtu trawlerů, které musely ze zátoky vyplouvat širokým obloukem, protože přinejmenším polovinu Aspinalského zálivu zatarasila gůbůrská bitevní plavidla.

Na trzích bylo některého zboží dostatek. Jinde pulty skoro zely prázdnotou, nebýt skrovného množství zboží, které leželo nepovšimnuto kvůli vysoké ceně anebo které pocházelo z nahromaděných zásob. Dosavadní peníze stále ještě byly dobré na nákup některých věcí, jako bylo pivo nebo ryby. Ale jenom galaktický trouba by kupoval maso nebo čerstvé ovoce. Rozčilení obchodníci se začali učit, co znamená ten archaický výraz „inflace“.

Zdálo se, že polovina obyvatel pracovala pro vetřelce. Na jih od zálivu, nedaleko kosmodromu, se budovala opevnění. Výkopové práce ovšem nasvědčovaly tomu, že se připravují ještě mohutnější stavby.

Plakáty vyvěšené všude po městě zobrazovaly křenící se neošimpanze a slibovaly návrat hojnosti, jakmile se do oběhu dostane dostatek »správných« peněz. Dobrá práce podle těch slibů onen den opětného blahobytu jenom přiblíží.

„No? Už jsi viděl dost?“ zeptala se Gailet.

Fiben se usmál. „Vůbec ne. Ve skutečnosti jsme se sotva dotkli povrchu.“

Jeho průvodkyně pohodila rameny a nechala ho, ať je vede.

No, pomyslel si při pohledu na prořídlé pulty tržnic a obchodů, odborníci na výživu nám neošimpům neustále říkají, že jíme víc, než je pro nás zdrávo… mnohem víc, než jsme mohli za starých divokých časů. Možná pro nás bude tohle všechno k něčemu dobré.

Jejich brouzdání po městě je nakonec zavedlo k věži se zvonem čnící nad Porthelenskou univerzitou. Byl to menší vysokoškolský komplex než Univerzita na ostrově Cilmar a Fiben sem ještě poměrně nedávno chodíval na ekologická rokování, takže se tu vyznal.

Když se shora podíval na celý areál školy, něco ho udeřilo do očí.

Nebylo to jen gůbůrské obrněné vznášedlo, které zaujímalo strategickou pozici na temeni blízkého kopce, ani odpudivá nová zeď, která obepínala celé město a tady hyzdila okraj univerzitního pozemku. Bylo to spíš něco, co se týkalo studentů a školy samé.

Upřímně řečeno, Fibena překvapilo, že tam studenty vůbec viděl! Samozřejmě, byli to výhradně šimové. Fiben přišel do Port Helenie s očekáváním, že najde gheta nebo koncentrační tábory přeplněné lidmi z pevniny. Ale poslední melové a femky byli před několika dny přepraveni na ostrovy. Na jejich místo přišly tisíce šimů z venkovských oblastí, včetně těch, kteří byli citliví na plyn, i když agresoři ujišťovali, že to není možné.

Všem postiženým byla nicméně poskytnuta protilátka, za kterou zaplatili nepatrný, spíše symbolický poplatek, a posléze dostali ve městě nějakou práci.

Ale tady na univerzitě panoval až zarážející klid, jako by všechno bylo naprosto normální. Fiben a Gailet se dívali dolů ze špičky věže a pozorovali šeny a šimky, jak přecházejí mezi učebnami a jednotlivými školními objekty sem a tam. Nosili knihy, bavili se mezi sebou tichým hlasem a jen občas vrhali kradmé pohledy na křižníky vetřelců, které přibližně každou hodinu přelétávaly nad jejich hlavami.

Fiben zavrtěl hlavou. Lámal si hlavu nad tím, proč tam vůbec zůstávali.

Jistě, lidé byli dobře známí svou liberálností v politice Pozvednutí, když jednali se svými vazaly téměř jako se sobě rovnými, tedy v rozporu s galaktickou tradicí, která byla mnohem méně velkorysá.

Staré galaktické klany se nasupeně dívaly na to, jak šimové a delfíni zasedají spolu se svými patrony v terranských radách. Těmto vazalským rasám bylo dokonce svěřeno několik kosmických lodí.

Ale vysoká škola bez lidí?

Fibenovi vrtalo hlavou, proč okupanti nechávají šimům takovou volnost a jen v několika málo případech o sobě dávají vědět tak hloupým způsobem jako v Opím hroznu.

Teď si myslel, že ví proč.

„Imitování. Musejí si myslet, že se snažíme napodobovat!“ zamumlal si polohlasně.

„Cos říkal?“ Gailet se na něho podívala. V zájmu práce, kterou museli společně vykonat, uzavřeli příměří, ale jí očividně nebylo po chuti dělat mu celý den průvodce.

Fiben ukázal na studenty pod nimi. „Řekni mi, co tam dole vidíš.“

Zamračila se, pak si povzdechla a podívala se dolů. „Vidím profesora Jimmiho Sunga, jak opouští přednáškový sál a něco přitom studentům vysvětluje.“ Pousmála se. „Asi to bude něco o galaktických dějinách.“

„Dobře. To je, co vidíš ty. Teď se podívej očima Gůbůrů.“

Gailet se zamračila. „Co tím myslíš?“

„Měj na paměti, že podle galaktické tradice jsme my, neošimpanzi, o něco málo přes tři sta let stará vazalská myslící rasa, jen o trochu starší než delfíni. To znamená, že jsme teprve na začátku našeho sto tisíc let dlouhého období zkoušky a věrnosti člověku.

Měj také na paměti, že mnoho z E.T. fanatiků lidi strašně nenávidí. Ale lidem musel být přiznán patronský status a všechna privilegia, která s tím souvisejí. Proč? Protože ještě před Kontaktem pozvedli šimy a delfíny! V Pěti galaxiích dosáhneš tohohle statusu jen tím, že máš vazalské rasy a že stojíš v čele nějakého klanu.“

Gailet zavrtěla hlavou. „Nechápu, kam tím míříš. Proč vysvětluješ něco, co je zřejmé?“ Očividně se jí nelíbilo, že ji školí nějaký venkovský šimí balík, který navíc nemá ani postgraduál.

„Přemýšlej! Jak lidé získali svůj status? Vzpomeň si, jak k tomu tehdy ve dvaadvacátém století došlo. Neošimpanzi a neodelfíni byli přijati jako myslící druhy díky tomu, že byli fanatici přehlasováni.“

Fiben rozhodil rukama. „Byl to bravurní diplomatický kousek, který se podařil Kantenům, Tymbrimijům a dalším umírněným dřív, než vůbec lidé pochopili, o co vlastně jde!“

Gailet se usadil ve tváři ironický výraz a Fiben si vzpomněl, že její specializace je galaktická sociologie.

„Samozřejmě, ale…“

„Stalo se to hotovou věcí. Ale Gůbůrové, Sorové a další fanatické druhy se s tím nesmířili. Stále si myslí, že jsme jen o málo víc než zvířata. Oni o tom jsou skálopevně přesvědčeni, čili lidé podle nich získali své vysoké postavení v galaktickém společenství nezaslouženě!“

„Já pořád nechápu, co…“

„Podívej se dolů.“ Fiben ukázal. „Podívej se očima Gůbůrů a řekni mi, co vidíš!“

Gailet Jonesová probodla Fibena pohledem. Nakonec si povzdechla. „Tak tedy, když tak naléháš.“ Otočila se a znovu se podívala dolů na nádvoří.

Dlouhou chvíli jen mlčky stála.

„Nelíbí se mi to,“ pronesla konečně tiše. Fiben ji sotva slyšel. Přistoupil k ní blíž.

„Pověz mi, co vidíš.“

Odvrátila pohled, a tak to řekl za ni. „To, co vidíš, jsou bystrá, dobře cvičená zvířata, tvorové napodobující chování svých pánů. Není to tak? Očima galaktiků vidíš chytré imitace lidských profesorů a lidských studentů… kopie z lepších časů až puntičkářsky přesně zahrané loajálními…“

„Nech toho!“ vykřikla Gailet a zakryla si uši. Obrátila se k němu s ohýnky v očích. „Já tě nenávidím!“

Fiben se zamyslel. Bylo to vůči ní tvrdé. Šlo z jeho strany prostě o odvetu za utrpení a ponížení, jemuž byl v posledních třech dnech vystaven, částečně i jejím prostřednictvím?

Ne, určitě ne. Musí si uvědomit, jak na její druh pohlíží nepřítel! Jak jinak by se naučila, jak proti němu bojovat?

No, očistil se sám před sebou. Nicméně, žádné velké uspokojení nepociťoval. Nikdy není příjemné být nenáviděn hezkou dívkou.

Gailet Jonesová se zády opřela o jeden ze sloupů podpírajících

stříšku zvonice. „Ach Infi,“ rozplakala se s hlavou v dlaních. „Co když mají pravdu! Co když je to pravda?“

34
Athaclena

Nad spící dívkou se vznášel glyf paraphrenll, plující obláček neurčitosti, který se chvěl ve ztemnělé místnosti.

Byl to jeden z Osudových glyfů. Žádný tvor, který toho byl schopen, nedokázal předpovědět svůj osud lépe, paraphrenll zkrátka věděl, co mu budoucnost uchystala – co je nevyhnutelné.

A přesto se tomu snažil uniknout. Nemohl dělat nic jiného. Taková byla prostá, čistá, neúprosná podstata paraphrenllu.

Glyf se nesl vzhůru ve snovém závoji Athaclenina nervózního spánku, stoupal, dokud se jeho neklidně vlající cíp sotva viditelně dotkl kamenného stropu. V tom okamžiku glyf ucukl před pálivou realitou vlhké skály a prudce se stáhl zpět tam, odkud se zrodil.

Athaclenina hlava se mírně zavrtěla na polštáři a její dech se zrychlil. Paraphrenll se přímo nad ní zachvěl v potlačené panice.

Beztvarý snový glyf se začal sám od sebe rozpadat, jeho amorfní mihotání začalo nabírat symetrické obrysy nějakého obličeje.

Paraphrenll byl jakousi esencí. Stavět se proti nevyhnutelnému, to byl jeho hlavní motiv. Zakroutil se a zatřásl, aby zadržel změnu. Obličej na chvilku zmizel.

Tady, nad Zdrojem, bylo nebezpečí největší. Paraphrenll prudce odskočil směrem k východu zakrytému závěsem, ale náhle byl stržen zpět, jako by byl připoután na nějakém napjatém vláknu.

Glyf se protáhl do délky a zaškubal sebou ve snaze se uvolnit. Nad spící dívkou se vlnily tenké úponky, natahovaly se k tomu zoufalému kondenzátu psychické energie a stahovaly ho zpátky dolů.

Athaclena ve spánku rozechvěle vzdychla. Její bledá, téměř prů-

svitná kůže se chvěla, jak její tělo vnímalo jakousi mimořádnost a připravovalo se k vyvinutí nějakého úsilí. Ale žádný příkaz nedostávalo. Neexistoval žádný záměr. Hormony a enzymy neměly žádný motiv k jakékoli zvýšené aktivitě.

Úponky se znovu natáhly k paraphrenllu a snažily se ho stáhnout. Ovinuly se kolem toho bojujícího symbolu jako prsty objímající oživlou hrnčířskou hlínu, formovaly rozhodnost z neurčitosti, hnětly tvar ze syrové hrůzy.

Nakonec odskočily a odhalily v co se paraphrenll změnil… Ve smějící se obličej. Kočičí oči té tváře zářily. Ten úsměv nebyl příjemný. Athaclena zasténala.

Objevila se trhlina. Obličej uprostřed praskl a rozdělil se na dvě poloviny. A byly z něj obličeje dva!

Její dech se prudce zrychlil.

Dvě tváře se podélně rozpůlily a vznikly čtyři. A to se opakovalo… osm… a znovu… šestnáct. Neslyšně a přitom hurónsky se smějící obličeje se množily dál a dál.

„Áá…ááá!“ Athaclena otevřela oči. Byl v nich opalizující lesk, v němž se zračil strach. S divokým dechem se prudce posadila na posteli. Rukama křečovitě svírala prostěradlo a vytřeštěně zírala do malé podzemní místnosti, jejíž realita v ní vyvolávala pocit zoufalství – její stolek, mdlé světlo žárovky pronikající z haly skrz vstupní závěs. Stále ještě cítila to, co paraphrenll stvořil a co se při jejím probuzení rozplynulo, ale velmi, velmi pomalu. Zdálo se jí, že smích toho přízraku se otřásá s každým úderem srdce, a bylo jí jasné, že by k ničemu nebylo, kdyby si zakryla uši.

Co je to, co lidé označují za své děsy ve spánku? Noční můry. Ale Athaclena slýchávala, že to jsou mlhavé věci, snové události a pokřivené výjevy z reálného života, které obvykle mizejí a jsou zapomínány pouhým probuzením.

Její vidění a vnímání místnosti se pomalu ustálily. Ale ten smích se jen tak nevytratil, odolával. Věděla, že se vsákl do stěn a usídlil se tam. Čekal na svůj návrat.

„Tutsunucann,“ řekla nahlas. Po týdnech mluvení pouze novoangličtinou jí to tymbrimijské slovo znělo poněkud podivně.

Glyf toho chechtajícího se muže, Tutsunucann, neodejde. Ne,

dokud se něco nezmění nebo dokud se nějaká skrytá myšlenka nestane odhodláním, jež se následně stane žertem.

A pro Tymbrimije ne vždy byly vtipy legrací.

Athaclena seděla dál, zatímco vlnění pod její kůží se uklidňovalo – nechtěná reakce gheer postupně ustávala. Není vás třeba, promlouvala ke svým enzymům. Není žádný mimořádný stav. Nechte mě na pokoji.

Ty malé uzlinky, provádějící změny těla, ji provázely životem od mala – někdy byly na obtíž, často však byly nepostradatelné. Až od příchodu na Garth se na ty malé, proměnlivé orgány začala dívat jako na drobné, myším podobné tvorečky nebo jako na velice zaměstnané skřítky, kteří pospíchali s rychlými změnami jejího těla, kdykoli to bylo nutné.

Jak bizarní způsob nahlížení na přirozenou, organickou funkci! Tuhle schopnost mělo na Tymbrimu mnoho zvířat. V lesích rodné planety se vyvinula dávno před příchodem Caltmourů, kteří dali jejím předkům řeč a zákon.

To bylo ono, samozřejmě… ten důvod, proč do příchodu na Garth nikdy nepřirovnala ty uzlinky k malým zaneprázdněným tvorům. Před Pozvednutím nebyli její předci schopni takových zvláštních přirovnání. A po Pozvednutí už znali vědeckou pravdu.

Ach, ale lidé… terranská vlčata… přišli k inteligenci bez jakékoli pomoci. Nikdo jim nedával odpovědi, jako dávají dětem vědomosti rodiče a učitelé. Povstali z nevědomosti k uvědomění a dlouhá tisíciletí strávili tápáním v temnotách.

Potřebovali vysvětlení, ale žádných se jim nedostávalo, a tak si zvykli na to, že si vymýšleli svá vlastní! Athaclena si vzpomněla, jak se bavila, když o některých z nich četla.

Nemoci způsobovaly »přeludy« nebo nadměrné množství žluče nebo kletba nepřítele… Slunce putovalo po obloze ve velkém kočáře… Běh dějin byl určován ekonomikou…

A uvnitř těla sídlil duch…

Athaclena se dotkla pulsující uzliny za čelistí a polekaně sebou škubla, když bulka odskočila stranou jako nějaké malé, placké stvoření. Ta metafora byla pěkně děsivá představa, mnohem děsivější než tutsunucann, protože zasahovala dovnitř jejího těla, dotýkala se její-

ho vnímání sebe sama!

Athaclena zaúpěla a zabořila hlavu do dlaní. Blázniví pozemšťané! Co to se mnou udělali?

Vzpomněla si, jak ji otec nabádal, aby se víc učila o lidech, o jejich myšlení a jejich zvycích a překonávala tak své neblahé tušení ohledně obyvatel Solu III. Ale co se stalo? Najednou zjistila, že její osud je spojen s jejich a že už to není schopna kontrolovat.

„Otče," pronesla nahlas v galaktické sedmičce. „Bojím se."

Vše, co z něj měla, byly vzpomínky. Nezachytila dokonce ani jemňoučké jiskření nahakieri, které ještě cítila, když se nacházela v hořícím Howlettsově centru. Někde zmizelo. Nemohla sestoupit dolů, aby hledala společně se svými i jeho kořeny, protože tam na ni jako nějaká podzemní dravá šelma číhal tutsunucann.

Další metafory, uvědomila si. Moje myšlenky jsou jimi prosyceny, zatímco moje vlastní glyfy mě straší!

Pohyb venku v hale ji vyrušil z přemítání. Závěs se odhrnul a vytvořil se v ní úzký světelný lichoběžník. Ve mdlé záři žárovek stanula šimí postava.

„Promiňte mi, …čno Athacleno… paní. Strašně nerad vás vyrušuju z vašeho odpočinku, ale myslíme si, že byste tohle chtěla vědět."

„A…" Athaclena polkla a snažila se tak vyhnat další imaginární mrňavé hlodavce z hrdla. Zatřásla se a pak se soustředila na novoangličtinu. „Ano? O co jde?"

Šim pokročil dopředu a částečně zastínil světlo z haly. „Jde o kapitána Oneagla, paní. No… obávám se, že ho nikde nemůžeme najít."

Athaclena zamrkala. „Robert?"

Šim přikývl. „Odešel, paní. Prostě zmizel!"

35
Robert

Lesní zvěř se zastavila a nastražila všechny smysly. Stále hlasitější šustění a dunění blížících se kroků je znervóznilo. Všechna do jednoho se skryla do různých úkrytů, odkud opatrně sledovala nějakého vysokého tvora, jak kolem nich běží po měkké lesní půdě a přitom čas od času skáče po kamenech nebo po kmenech vyvrácených stromů.

Už si začala zvykat na podobná menší dvounohá stvoření a na jejich mnohem větší odrůdy, které se s nimi vlekly se supěním po dvou nebo po třech končetinách. Ta velká stvoření alespoň měla srst a pach zvířat. Tahle bytost byla ale nějaká jiná. Běžela, ale nelovila. Byla pronásledována, ale nesnažila se svých pronásledovatelů zbavit.

Byla teplokrevná, ale když odpočívala, ležela na přímém poledním slunci, na které si normálně troufala vyjít jen šílená zvěř.

Malí zvířecí obyvatelé lesa nespojovali to pobíhající zjevení s druhem, který létal kolem v ostře páchnoucím kovu a umělé hmotě. Nespojovali je, protože ten poletující druh vždycky dělal náramný hluk a tak divně smrděl.

Ale to, co běhalo… běhalo nahé.

„Kapitáne, stůjte!“

Robert vyskočil o skalní stupínek výš na viklající se balvan a zastavil se. Opřel se zády o skálu, aby chytil dech, a podíval se dolů na svého pronásledovatele.

„Už nemůžeš, Benjamine?“

Těžce oddechující šimí důstojník se s funěním předklonil a oběma rukama se opřel o kolena. Mnohem níž na svahu byl roztroušen zbytek vyčerpaného pátracího oddílu. Někteří jeho členové leželi

bezvládně na zádech neschopni pohybu.

Robert se usmíval. Museli si myslet, že bude hračka ho chytit. Koneckonců, šimové byli v lese jako doma. A jeden jediný z nich, dost možná i samice, by byl dostatečně silný na to, aby ho chytil a odnesl domů jako balík.

Ale Robert tohle věděl. Držel se v otevřeném terénu a hrál si na honěnou, přičemž plně využíval svého dlouhého kroku.

„Kapitáne Oneagle…“ zkusil znovu přerývaným dechem promluvit Benjamin. Podíval se nahoru a vystoupil výš. „Kapitáne, prosím. Nejste ještě v pořádku.“

„Je mi fajn,“ zalhal trochu Robert. Ve skutečnosti se mu třásly nohy a cítil v nich náběh na křeče, plíce byly v jednom plameni a celá pravá ruka, z níž si strhl sádrový obvaz, ho svrběla.

A pak ta bosá chodidla…

„Vezmi to logicky, Benjamine,“ pokračoval. „Dokaž mi, že jsem nemocný a já se s tebou možná vrátím zpátky do těch smradlavých jeskyní.“

Benjamin na něj zaskočeně zamrkal. Pak pokrčil rameny v očividné snaze chytit se alespoň něčeho. Robert ukázal, že ho dolů nedostanou. Možná jim tedy pomůže logika.

„No dobře, pane,“ odpověděl a olízl si vyschlé rty. „První, co není v pořádku, je, že na sobě nemáte žádné šaty.“

Robert přikývl. „Dobrá, jdeš přímo na věc. Já dokonce pro tuto chvíli přistoupím na předpoklad, že nejprostší, nejvíc se nabízející vysvětlení je, že mi přeskočilo. Přesto si však vyhrazuji právo nabídnout jinou teorii.“

Šima zamrazilo, když uviděl Robertův úsměv. Robert k němu cítil sympatie, dokázal se vžít do jeho pocitů. Z Benjaminova pohledu to byla pokračující tragédie a on nemohl udělat nic, aby ji zastavil.

„Pokračuj, prosím,“ vyzval ho Robert.

„Tak jo,“ povzdechl si Benjamin. „Za druhé, utíkáte od šimů, kteří jsou pod vaším velením. Patron, který se bojí svých vlastních loajálních vazalů, nemůže být úplně při smyslech.“

Robert znovu přikývl. „Vazalů, kteří by tomu patronovi nasadili svěrací kazajku a nacpali ho nějakými oblbovacími prostředky při

první příležitosti, která by se jim naskytla? Ne, to nesedí, Bene. Jestliže přistoupíš na moje výchozí stanovisko, že mám důvod pro to, co dělám, tak dospěješ k závěru, že se budu snažit nedopustit, abyste mě odtáhli zpátky.“

„Hm…“ Benjamin udělal krok blíž. Robert okamžitě vystoupil na další kámen ležící o něco výš. „Váš důvod může být klamný,“ zkoušel to dál šim. „Duševně nemocný brání sám sebe tím, že si vymýšlí zdůvodnění, které by objasnilo jeho zvláštní chování. Taková osoba pak věří…“

„Dobrá poznámka,“ souhlasil uznale Robert. „Přijímám pro další diskusi možnost, že moje důvody jsou ve skutečnosti snahou nevyrovnané mysli najít logické vysvětlení. Přistoupíš ty, na oplátku, na možnost, že mohou být reálné?“

Benjamin sevřel a zase našpulil rty. „Tím, že jste tady venku, porušujete rozkazy!“

Robert si odfrkl. „Rozkazy vydané E.T. civilistou terranskému důstojníkovi? Šime Benjamine, ty mě překvapuješ. Souhlasím, že Athaclena může pro tuto chvíli organizovat odpor. Má pro to nadání a většina šimů si z ní udělala idol. Já jsem se však rozhodl operovat nezávisle. Ty víš, že na to mám právo.“

Benjaminovo zoufalství bylo očividné. Zdálo se, že má slzy na krajíčku. „Ale tady venku jste v nebezpečí!“

Konečně. Robert byl zvědavý, jak dlouho vydrží Ben hrát tuhle hru na logiku, zatímco každičký nerv v jeho těle se chvěje strachem o bezpečnost posledního svobodného člověka. Robert pochyboval, že by si mnoho lidí v podobných podmínkách vedlo lépe.

Chystal se říci něco v tomto smyslu, když v tom sebou Benjaminova hlava škubla. Šim si přiložil ruku k uchu, jak poslouchal miniaturní přijímač. V obličeji se mu objevil znepokojený výraz.

Ostatní šimové museli slyšet stejnou zprávu, protože vyskočili na nohy a v rostoucí panice zírali směrem k Robertovi.

„Kapitáne Oneagle, centrála hlásí charakteristické akustické znaky od severovýchodu. Gasboty!“

„Odhadovaný čas příletu?“

„Čtyři minuty! Kapitáne, prosím, teď už půjdete?“

„Kam?“ Robert pohodil rameny. „Není možné, abychom se do

jeskyní dostali včas.“

„Můžeme vás schovat.“ Z vystrašeného tónu v hlase ale bylo zřejmé, že Benjamin si byl naprosto vědom zbytečnosti svého přesvědčování.

Robert zavrtěl hlavou. „Mám lepší nápad. Ten ovšem znamená, že budeme muset naši diskusi zkrátit. Musíš, šime Benjamine, přijmout, že jsem tady kvůli skutečným důvodům. A to hned!“

Šim na něj chvíli zíral a pak váhavě přikývl. „No… nemám jinou volbu.“

„Dobře,“ řekl Robert. „A teď se svlékni.“

„P-pane?“

„Tvoje šaty! Pryč musí i ten přijímač! Svléknout se musejí všichni z tvé skupiny. Zbavte se úplně všeho! Pokud opravdu máte rádi své patrony, nechtě si na sobě jen své chlupy a poběžte se mnou tam mezi ty stromy na vrcholku!“

Robert nečekal na mrkajícího šima, až si ten podivný rozkaz srovná v hlavě. Otočil se a vyrazil do svahu, přičemž se snažil šetřit chodidla, která byla za tu dobu od rána, kdy se dal na »útěk«, už dost odřená a poškrábaná od kamínků a větviček.

Kolik zbývá času? přemýšlel v duchu. I v případě, že měl pravdu – a Robert si byl vědom, že se pouští do velice hazardní hry –, se musel dostat do co nejvyššího možného bodu.

Neustále se rozhlížel po nebi, zda neuvidí očekávané robotí plynové bombardéry. Nedával kvůli tomu příliš dobrý pozor na cestu a tak, když dosáhl vrcholu, klopýtl a upadl na kolena. Ještě víc si je odřel, jak lezl poslední dva metry do stínu nejbližšího z nějakých trpasličích stromů. Podle jeho teorie bylo jedno, jestli byl nebo nebyl schován. Přesto se Robert snažil dobře ukrýt. Gůbůrské stroje mohly mít jednoduché optické scannery jako doplňkovou výbavu k primárnímu naváděcímu mechanismu.

Slyšel zdola křik, který svědčil o prudkém dohadování mezi šimy. Pak se odněkud ze severu ozval slabý kvílivý zvuk.

Robert se ještě víc vmáčkl pod keřovitý stromek, přestože mu ostré větvičky rozdíraly kůži. Srdce se mu divoce rozbušilo a v ústech mu vyschlo. Pokud se mýlil, nebo pokud se šimové rozhodli jeho příkaz ignorovat…

Pokud se spletl, pak bude brzy na cestě do internačního tábora v Port Helenii… nebo zemře. V každém případě zanechá Athaclenu zcela samotnou jako jediného patrona zbývajícího v horách a sám stráví zbývající minuty nebo roky života proklínáním sebe sama jaký to byl ale idiot.

Možná měla máma pravdu v tom, co o mě říkala. Možná nejsem nic jiného než playboy, který není k ničemu. No, brzy se to ukáže.

Pronikavý drnčivý zvuk se blížil – ze skalnatého vršku se začalo sypat drobné kamení. Pět hnědých postav skočilo do skrytu stromů právě ve chvíli, kdy kvílení dostoupilo svého vrcholu. Šimové dopadli ve zvířeném prachu na zem, otočili se na záda a s vytřeštěnýma očima zírali na nebe. Létající stroj vetřelců se objevil nad malým údolím.

Robert si musel ve své skrýši odkašlat. Šimové, kteří se bez oblečení očividně cítili nesví, vypadali vyděšeně. „Doufám, že jste hoši zahodili všechno, včetně komunikátorů, jinak odsud padám a vás tu nechám.“

Benjamin si odfrkl. „Nic na sobě nemáme.“ Hlavou pohodil směrem dolů do údolí. „Harry a Frank to nechtěli udělat, tak jsem jim řekl, aby se vyšplhali na protější svah a drželi se od nás.“

Robert přikývl. Se svými druhy pak sledoval, jak gasbot začíná svou špinavou práci. Ostatní to již viděli, ale on při své jediné příležitosti, které se mu dostalo, nebyl schopen cokoli kolem sebe vnímat. Nyní se díval se zájmem, který nebyl jen povrchní.

Stroj, rozsévající zkázu, byl dlouhý asi padesát metrů a měl protáhlý kapkovitý tvar, na jehož zašpičatělém konci se pomalu otáčely scannery. Pomalu plul nad údolím zprava doleva – z Robertova pohledu – a působením svých gravitizátorů čeřil stromoví pod sebou.

Jak se nad kaňonem pohyboval sem a tam, vypadal, jakoby skutečně čenichal. Pak na okamžik zmizel za sousedním kopcem a jeho kvílení ustalo. Ne však na dlouho. Za chvíli se ten zvuk vrátil a okamžik na to se znovu objevil gasbot. Tentokrát se za ním táhl temný, zhoubný mrak, který se ve vzdušné brázdě zvířil.

Stroj přeletěl zpátky nad úzkou dolinu a nejhustší proud olejnatého mračna pustil na místo, kde šimové zanechali své oblečení a výbavu.

„Přísahal bych, že ty mrňavé minikomy není možné vypátrat," zamumlal jeden z nahatých šimů.

„Budeme muset chodit ven bez jakékoli elektroniky," přidal se nešťastně jeden z jeho druhů a díval se za létajícím automatem, který opět zmizel z dohledu. Dno údolí bylo zahaleno v dýmu.

Benjamin se podíval na Roberta. Oběma bylo jasné, že to ještě neskončilo.

Vysoký protivný zvuk prozradil, že se gůbůrský stroj zase vrací, tentokrát ve větší výšce. Jeho scannery zkoumaly kopce po obou stranách údolí. Neživý vetřelec se zastavil bokem přímo vedle nich. Šimové ztuhli, jako kdyby zírali do očí poněkud většího tygra. Všechno na chvilku zamrzlo, ani vánek se neodvážil pohnout. Pak bombardér znovu vyplul a pokračoval v pravém úhlu k původnímu směru letu.

Naštěstí pryč od nich.

Během několika příštích okamžiků se protější kopec ponořil do černé mlhy. Ozvalo se divoké kašlání a hlasité nadávky šimů, kteří se tam vydrápali, protože měli svou hlavu.

Robot začal stoupat v rozšiřující se spirále. Tento způsob pátrání ho musel dříve nebo později přivést přímo nad Robertovu skupinu.

„Má někdo u sebe něco, co nepřiznal?" zeptal se Robert upjatým hlasem.

Benjamin se otočil k jednomu ze svých neošimpanzů, luskl směrem k němu prsty a natáhl dlaň. Mladší šim na něj zlostně pohlédl a otevřel ruku. V ní se zaleskl kov.

Benjamin sebral řetízek s medailonem, rychle se postavil a mrštil ho co nejdál. Hozená věc se ve vzduchu chvíli třpytila, než zapadla do odporného oparu, který se převaloval po úbočí.

„Možná to nebylo nutné," řekl Robert. „Budeme to muset vyzkoušet. Rozložíme samostatně různé věci na různá místa a uvidíme, které se stanou terčem útoku."

Myslel to vážně, ale řekl to i proto, aby pozvedl morálku. Sobě i ostatním.

„Tuším, že je to něco jednoduchého, naprosto obyčejného, ale dovezeného na Garth, takže jeho rezonance bude nepochybnou známkou pozemské přítomnosti."

Benjamin a Robert si vyměnili dlouhý pohled. Žádných slov nebylo třeba. Skutečný důvod nebo následné zdůvodňování. Příštích deset vteřin ukáže, jestli měl Robert pravdu nebo jestli se strašlivě mýlil.

Možná nás to najde, uvědomoval si Robert. U Infi. Co když se dokážou zaměřit na lidskou DNA?

Gasbot se dostal nad jejich hlavy. Všichni si dali dlaně přes uši a přimhouřili oči, jak jim repulzní pole podráždilo nervová zakončení. Roberta zaplavil pocit déjà vu, jako kdyby to bylo něco, co už mockrát zažili v nesčetných předchozích životech. Tři šimové si dali ruce přes hlavu a začali skučet.

Zastavil se ten stroj? Robertovi se najednou zdálo, že ano a že se chystá…

Plynový bombardér je minul a roztřásl vrcholky stromů deset metrů od nich… dvacet metrů… čtyřicet. Pátrací spirála se rozšiřovala a kvílící zvuk motorů se začal pomalu ztrácet v dálce. Smrtící stroj pokračoval v hledání dalších cílů.

Robertovy oči se znovu setkaly s Benjaminovými a mrkly.

Šim si oddechl. Očividně cítil, že Robert vůči němu nebude arogantní, protože se ukázalo, že měl pravdu. Konec konců, byla to jeho věc patrona.

To se týkalo i způsobu, jímž svou pravdu dokáže. Ovšem na Benjaminovi bylo vidět jeho přesvědčení, že si Robert mohl zvolit nějaký důstojnější postup.

Robert se vydal domů jinou cestou, aby se vyhnul jakémukoli kontaktu se stále ještě čerstvou chemikálií. Šimové strávili dost času hledáním svých věcí a vyklepáváním prachu černého jako dehet. Výbavu a nářadí si svázali do rance, ale šaty si na sebe znovu nevzali.

Důvodem nebyl jen nepříjemný vetřelecký zápach. Poprvé pocítili nedůvěru i ke svým věcem. Nástroje a oblečení, ty symboly inteligence, se staly něčím, co je prozrazovalo, čemu nemohli věřit.

Šli domů nazí.

Nějakou dobu pak trvalo, než se do údolí vrátil život. Nervózní tvorové Garthu nikdy nebyli ohroženi novou, tmavou mlhou, která v poslední době v určitých intervalech sestupovala z vrčícího nebe.

Vůbec se jim však nelíbila, minimálně stejně jako ty hlučné dvounohé bytosti.

Zvířata se do svých lovišť a pastvin vracela opatrně, bojácně. Úzkost byla zvláště silná u těch, která přežila teror Bururalliů. Na severním okraji údolí se vracející se tvorové zastavili a obezřetně poslouchali a podezřívavě větřili.

Mnozí se pak obrátili a zamířili pryč. Do jejich prostoru vstoupilo něco cizího a dokud to tam bude, domů nepůjdou.

Po skalnatém svahu sestupovala tmavá postava a vybírala si cestu mezi velkými kameny, kde byla vrstva dehtové usazeniny nejsilnější. V nastávajícím soumraku sebevědomě sešplhávala ze skalisek a vůbec se nesnažila nějak krýt, protože ji tady nic nemohlo ohrozit. Na chvilku se zastavila a rozhlédla se, jakoby něco hledala.

V pozdním odpoledním slunci se něco malého zablesklo. Tvor se přesunul k té třpytící se věci, kterou byl řetízek s přívěskem napůl schovaným v prachu, a zvedl ji. Chvíli se v sedě na ten ztracený dárek na památku díval a zamyšleně si povzdechl. Potom ho pustil na zem, tam kde předtím ležel, a šel dál.

Teprve když neznámý zmizel, začali původní obyvatelé údolí vystrkávat hlavy z tajných útočišť a úkrytů a pokračovali v návratu. Během několika minut bylo veškeré vyrušení zapomenuto, zpestřilo všední den.

Paměť byla stejně zbytečné břímě. Zvířata měla na práci důležitější věci, než dumat nad tím, co se to vlastně před hodinou dělo. Blížila se noc a to byla skutečně vážná věc. Lovit a být loven, jíst a být sněden, žít a umírat.

36

Fiben

„Musíme jim zasazovat rány tak, aby na nás nepřišli.“

Gailet Jonesová seděla se zkříženýma nohama na koberci zády ke žhavým uhlíkům v krbu. Mluvila k odbojovému výboru s jedním vztyčeným prstem.

„Lidé na Cilmaru a na dalších ostrovech jsou proti útlaku naprosto bezmocní. Takže, pokud se toho týče, všichni městští šimové jsou tady ve městě. Musíme začít opatrně a soustředit se na získávání informací, na zpravodajskou činnost, než se pokusíme na nepřítele opravdu udeřit. Nikdo neví, co Gůbůrové udělají, jestli pochopí, že čelí organizovanému odporu."

Fiben sledoval jednání z temného koutku místnosti. O slovo se přihlásil nový člen vedení odbojové buňky, nějaký vysokoškolský profesor. „Ale jak mohou ohrožovat rukojmí při platnosti galaktického Válečného kodexu? Myslím, že jsem někde četl, že…"

Jeden ze starších šimů ho přerušil. „Doktore Walde, nemůžeme se spoléhat na galaktické kodexy. Nevyznáme se v jejich podrobnostech, jejich jemnostech, záludnostech a nemáme čas je studovat!"

„Můžeme se na ně podívat," navrhl nesměle postarší šim. „Městská Knihovna je pro obchodní činnost otevřená."

„Jo," ohrnula nos Gailet. „Teď tam jsou gůbůrští knihovníci. Už se vidím, jak jednoho z nich žádám o vyhledání informací o odboji!"

„No, teoreticky…"

Tato diskuse ještě chvíli pokračovala dál. Pak si Fiben nahlas významně zakašlal do pěsti. Všichni se na něj podívali. Bylo to poprvé, co od zahájení jejich dlouhé schůze promluvil.

„Ta věc je sporná," pronesl tiše. „Dokonce i kdybychom věděli, že jsou rukojmí v bezpečí. Gailet má pravdu ještě z jiného důvodu."

Hodila po něm pohledem, který byl zčásti podezřívavý a zčásti nasupený, nepochybně kvůli tomu, že ji podpořil. Je chytrá, pomyslel si. Ale budeme mít problémy, ona a já.

Pokračoval. „Musíme to udělat tak, aby naše první údery vypadaly méně závažné, než ve skutečnosti budou, protože právě teď jsou okupanti bezstarostní, nemají žádné podezření a naprosto nás přehlížejí. To jsou podmínky, které se nám už víckrát nenaskytnou. Nesmíme je proto promrhat dřív, než bude odboj zkoordinován a připraven.

To znamená, že naše aktivita bude velice omezená do té doby,

dokud se nám neozve velitelka.“

Usmál se na Gailet a opřel se o zeď. Zamračila se na něj, ale nic neřekla. Měli rozdílné názory na podřízení odboje v Port Helenii velení mladé mimozemšťanky. A ani jeden ze své pozice neustoupil.

Ale ona ho prozatím potřebovala. Fibenův husarský kousek v Opím hroznu přivedl do řad odbojového hnutí desítky nových rekrutů a oživil část šimí komunity, která už měla po krk ubíjející intenzivní propagandy Gůbůrů.

„Takže dobrá,“ promluvila Gailet. „Začněme s něčím jednoduchým. S něčím, co můžeš říct své velitelce.“ Jejich pohledy se krátce setkaly. Fiben se jenom usmíval a díval se jí do očí, zatímco se kolem zvedaly hlasy.

„Co kdybychom udělali…“

„A co takhle vyhodit…“

„Možná generální stávka…“

Fiben poslouchal vzedmutou vlnu nápadů – jak potrápit a zesměšnit tu prastarou, zkušenou, arogantní a velice mocnou galaktickou rasu – a cítil, že naprosto přesně ví, na co Gailet myslí. Na co musí myslet po tom skličujícím a odhalujícím výletu na Porthelenskou univerzitu.

Jsme skutečně inteligentní bez našich patronů? Troufneme si provést naše, byť i ty nejlepší plány proti silám, které si sotva dokážeme vůbec představit?

Fiben přikývl v souhlasu s názorem Gailet Jonesové. Ano, je to tak. Musíme se držet jednoduchosti.

37

Galaktici

Začínalo to být dost drahé, ale rostoucí náklady nebyly jedinou věcí, která Suzeréna Pokladu a Bdělosti znepokojovala. Všechna ta

opevnění proti útoku z vesmíru, ty věčné útoky plynem na každý domnělý nebo skutečně zjištěný objekt pozemšťanů – to byly věci, na nichž trval Suzerén Paprsku a Drápu, a v počáteční fázi okupace bylo těžké odmítnout vojenskému veliteli něco, o čem si myslel, že je nezbytné.

Ale starostí Suzeréna Pokladu a Bdělosti nebylo jenom účetnictví. Jeho dalším úkolem bylo chránit gůbůrskou rasu před následky chyby.

Tolik druhů schopných cestovat vesmírem už vzniklo od chvíle, kdy Prapředci zahájili před třemi miliardami let velký řetěz Pozvednutí. Mnohé z nich se mocně rozvinuly, dosáhly velkých výšin, aby se pak náhle zhroutily kvůli nějaké hloupé, zbytečné chybě.

To byl také jeden z důvodů, proč byla moc u Gůbůrů dělena. Agresivní duch vojáka Drápu zajišťoval odvahu potřebnou k hledání nových příležitostí Hřadu. Přesné vytyčování úkolů sektorem Náležitosti zaručovalo postup po Pravé cestě. A ještě zde byl úřad Bdělosti, aby vždy varoval před nebezpečím, že odvaha může někdy vést ke kroku špatným směrem a že pád hřadů lze přivodit i příliš zkostnatělou náležitostí.

Suzerén Pokladu a Bdělosti chodil ve své úřadovně zamyšleně sem a tam. Za zahradami, které se rozkládaly kolem dokola, leželo malé město nazývané lidmi Port Helenia. Všude v budově suzerénova sídla však pulsoval čilý ruch a shon, gůbůrští a kwackští úředníci se pídili po detailech, podrobně probírali nejrůznější vyhlídky, vypracovávali plány.

Brzy se uskuteční další porada s kolegy Suzerény. Suzerén Pokladu a Bdělosti si byl vědom toho, že na ní budou vzneseny další otázky a požadavky.

Velitel Drápu se nepochybně zeptá, proč byla odvolána většina válečné flotily jejich výpravy, a on bude muset odpovědět, že nyní, když se Garth zdá být pod kontrolou, Vládcové Hnízda potřebují velké bitevní lodě jinde.

Suzerén Náležitosti si znovu bude stěžovat, že Planetární knihovna tohoto malého světa je žalostně nedostatečná a že byla prchající zdejší vládou pozemšťanů nějak poškozena. Nebo že by na ní provedl sabotáž ten tymbrimijský vtipálek Uthacalthing?

V každém případě lze očekávat neodbytné naléhání, aby na Garth byla bez ohledu na enormní náklady dopravena větší pobočka.

Suzerén Pokladu a Bdělosti si načechral peří. Tentokrát se ovšem cítil pln sebejistoty. Po určitou dobu nechal zbylým dvěma kolegům volné pole působnosti, ale nyní mu začalo hrát do rukou, že nadešla mírová doba.

Oba jeho druzi ve vedení mise byli mladší a méně zkušení – skvělí, ale příliš uspěchaní. Bylo načase začít jim ukazovat, jak se věci budou vyvíjet, jak se musejí vyvíjet, má-li se zrodit zdravá, patřičná politika.

Suzerén Pokladu a Bdělosti byl přesvědčen, že při této nadcházející diskusi už bude mít navrch.

Suzerén si otřel zobák a vyhlédl ven do klidného odpoledne. Byly to krásné zahrady s příjemnými rozsáhlými trávníky a se stromy dovezenými z desítek jiných planet. Bývalý majitel tohoto objektu už tady nebyl, ale jeho stopy byly patrné všude kolem.

Jak smutné, že jen málo Gůbůrů rozumí estetice jiných ras, nebo se alespoň o ni zajímá! Pro chápání, vnímání téhle odlišnosti existoval jistý výraz. V novoangličtině tím slovem byla empatie.

Některé myslící druhy v téhle záležitosti zašly až příliš daleko, samozřejmě. Thennaninové a Tymbrimijové, každý svým vlastním způsobem, ze sebe udělali absurdity a zničili veškerou jasnost své jedinečnosti.

Přesto mezi Vládci Hnízda byly frakce, které věřily, že malá dávka chápání odlišnosti by se v brzké budoucnosti mohla ukázat jako velmi užitečná.

Více než užitečná a šéf Bdělosti se nyní zjevně chystal požadovat ji.

Suzerén měl své záměry. Chytré plány, jejichž prostřednictvím spojí tříčlenné velení pod svým vedením. Obrysy nové politiky již začaly vystupovat.

Život je tak vážná věc, přemítal Suzerén Pokladu a Bdělosti. A přesto se občas zdá, že je ve skutečnosti docela příjemný!

Na chvilku si pro sebe tiše, ale vášnivě zakvílel.

38
Fiben

„Všechno je připraveno.“

Max si otřel ruce o kombinézu. Nosil dlouhé rukávy, aby se mu mazadlo nedostalo na šimí chlupy, ale moc to nefungovalo. Odložil kabelu s nářadím, dřepl si vedl Fibena a začal do písku kreslit klacíkem hrubý plánek.

„Tady v tomhle místě vstupuje potrubí městského plynovodu na území ambasády a tady tudy prochází pod kanceláří. S kámošem jsme do něj udělali přípojku za těma topolama. Až nám dá doktor Jones pokyn, nalejeme tam padesát kilo D-17. To by mělo stačit.“

Fiben přikývl a Max nákres v písku zahladil. „Vypadá to bezvadně.“ Byl to dobrý plán. Jednoduchý a, což bylo mnohem důležitější, dal se těžko odhalit, ať už se zdaří nebo ne. Tedy, alespoň na to spoléhali.

Zajímalo ho, co by si o tomhle plánu pomyslela Athaclena. Fibenovy představy o osobnosti Tymbrimijů vycházely jako u většiny šimů převážně ze shlédnutých video dramat a z povídání velvyslance. Z těchto dojmů vyplývalo, že hlavní spojenci Země si zcela určitě libovali v ironii.

Aspoň doufám, přemítal v duchu. Bude potřebovat smysl pro humor, aby pochopila, co se chystáme udělat s tymbrimijským velvyslanectvím.

Cítil se nějak divně, když tak seděl pod širým nebem necelých sto metrů od pozemku ambasády, na němž zvlněné kopečky Sea Bluff Parku shlížely na Cilmarové moře. Ve starých válečných filmech se zdálo, že lidé vždy začínali takovéhle akce v noci, s načerněnými tvářemi.

Ale to bylo v šeru dávných věků, ještě před érou vyspělé techni-

ky a infračervených pozorovacích zařízení a zaměřovačů. Zvýšená aktivita po soumraku by dnes jenom upoutala pozornost okupantů. Z tohoto důvodu se sabotéři pohybovali za denního světla a svou činnost maskovali běžnou práci při údržbě parku.

Max vytáhl sendvič odněkud ze své nadměrně velké kombinézy a začal si krátit čekání zakousnutím obřího sousta. Pohled na něj nyní, když seděl se zkříženýma nohama, nebyl o nic méně impozantní, než když se tehdy večer poprvé setkali v Opím hroznu. S těmi širokými rameny a výraznými špičáky musel každému připadat jako poněkud retardovaný, a tudíž geneticky odmítnutý divoch. Ve skutečnosti Výbor pro Pozvednutí u tohohle chlapíka zaujal vzhled daleko méně, než jeho mírnost a naprosto klidná povaha. Už dostal jedno povolení k otcovství a nyní jeho druhé dítě čekala další z jeho skupinových manželek.

Max byl zaměstnán u Gailetiny rodiny od jejího raného dětství a staral se o ni od doby, co se vrátila ze školy na Zemi. Jeho plná oddanost vůči ní byla očividná.

Jen velmi málo šimů se žlutou kartou bylo členy městského podzemního odboje. Gailetino trvání na tom, aby byli přijímáni téměř výhradně šimové s modrými a zelenými kartami, se Fibenovi moc nelíbilo, i když její důvody chápal. Vzhledem k tomu, že někteří šimové s nepřítelem kolaborovali, bylo nejlepší začít budovat síť buněk z těch, kteří přicházeli kvůli nadvládě Gůbůrů o nejvíce.

Nicméně ani tohle vědomí nedělalo uvedenou diskriminaci pro Fibena přijatelnější.

„Cejtíš se líp?“

„Hmmm?“ Fiben vzhlédl.

„Tvoje svaly.“ Max ukázal. „Už tolik nebolí?“

Fiben se musel usmát. Max se pořád za všechno až moc omlouval. Nejdřív za to, že mu nepomohl, když se do něj v Opím hroznu pustili ti probáci, a pak zase za to, že ho na rozkaz Gailet složil paralyzátorem. Se zpětným pohledem bylo jeho jednání v obou případech zcela pochopitelné. Zpočátku nevěděli, co si mají o Fibenovi myslet, a tak se raději rozhodli pro opatrnost, než aby udělali chybu.

„Jo, je to mnohem lepší. Sem tam mě jenom někde píchne. Dík.“

„Hmm. To je fajn. Sem rád.“ Max spokojeně přikývl.

Fibena v té chvíli napadlo, že vlastně ještě neslyšel od Gailet jediné slůvko, jediný náznak lítosti nad tím, čím prošel. Utáhl další šroub stroje na úpravu písčitých cestiček mezi trávníky, který opravoval. Byl skutečně porouchaný, ovšem samozřejmě jenom pro případ, že se u nich zastaví gůbůrská hlídka. Doposud však při nich stálo štěstí. V každém případě se zdálo, že většina pernatých vetřelců je dole na jižní straně Aspinalského zálivu a dohlíží tam na svůj další záhadný stavební projekt.

Z opasku opatrně vytáhl dalekohled a zaměřil jej na ambasádu. Její pozemek byl obehnán nízkým plotem z umělé hmoty, nahoře zakončeným jiskřícím drátem, na němž byly v určitých rozestupech umístěny strážní boje. Malé rotující disky vypadaly docela dekorativně, ale Fiben věděl svoje. Tahle obranná zařízení znemožňovala jakýkoli přímý útok oddílů nepravidelných povstaleckých sil.

V areálu velvyslanectví bylo pět budov. Největší z nich, úřadovna, byla vybavena úplnou sadou antén pro příjem a vysílání radiových, psí a kvantových vln – což byl také očividně důvod, proč se sem Gůbůrové nastěhovali poté, co původní majitelé vyklidili pozice.

Před invazí tvořili pracovní kádr velvyslanectví téměř výhradně najatí lidé a šimové. Jedinými Tymbrimiji, plánovanými pro práci na tomto diplomatickém postu, byli ve skutečnosti velvyslanec a jeho dcera – asistent i pilot v jednom.

Okupanti se tohoto vzoru rozhodně nedrželi. Celý objekt se jen hemžil ptačími postavami. Pouze malá konstrukce – nacházející se na temeni nejvzdálenějšího vršku ambasády z Fibenova pohledu a shlížející na oceán – byla prosta neustále proudícího zástupu přicházejících a odcházejících Gůbůrů a Kwacků. Tahle jehlanovitá stavba bez oken mnohem více připomínala nějaký památník či náhrobek než dům a žádný vetřelec si k ní netroufl blíž než na dvě stě metrů.

Fiben si připomněl něco, co mu velitelka řekla, než se vydal z hor do města.

„Fibene, pokud budeš mít příležitost, zkontroluj, prosím tě, diplomatickou schránku na velvyslanectví. Jestli Gůbůrové nějakou náhodou nechali ambasádu nedotčenu, mohla by tam někde být zpráva od mého otce.“

Athacleně se na okamžik vzedmula pokrývka hlavy.

„A pokud Gůbůrové schránku narušili, musím o tom vědět také. Je to informace, kterou můžeme využít.“

Nezdálo se, že bude mít nějakou šanci udělat, oč ho žádala, tedy zjistit, jestli vetřelci respektují kodexy či nikoli. Velitelka se bude muset spokojit se zprávou o vizuálním pozorování z povzdálí.

„Co vidíš?“ zeptal se ho Max. V klidu přitom do sebe ládoval sendvič, jako kdyby zahajoval partyzánské povstání každý den.

„Moment.“ Fiben zvýšil přiblížení a zalitoval, že s sebou nemá lepší optiku. Podle toho, co dokázal na tu dálku vidět, se schránka na vrcholku kopce zdála být netknutá. Ze špičky té pyramidy blikalo drobné modré světlo. Zajímalo ho, jestli je tam umístili Gůbůrové.

„Nejsem si zcela jist,“ odpověděl po chvilce. „Ale myslím…“

Jeho telefon na opasku zapípal – další kousek normálního života, který by mohl vzít za své, jakmile začne boj. Komerční síť stále fungovala, i když ji zcela určitě monitorovaly gůbůrské odposlechové počítače.

Fiben zvedl přístroj. „To ses ty, miláčku? Nějak mi už vyhládlo. Doufám, žes mi přinesla oběd?“

Když Gailet Jonesová po chvilce ticha konečně promluvila, v jejím hlase bylo cítit ostří. „Ano, drahý.“ Držela se dohodnutého kódovacího scénáře, i když jí zjevně nebyl po chuti. „Peleova manželská skupina má dnes volno, tak jsem je pozvala, aby se přidali k našemu pikniku.“

Fiben si nemohl nechat ujít příležitost, aby ji trochu nepopíchl – samozřejmě, jen kvůli věrohodnosti. „To je fajn, drahoušku. Snad najdeme trochu času, abysme vklouzli mezi stromy a pěkně si… no, však víš…“

Dřív než se zmohla na něco víc než jen na překvapené zalapání po dechu, rozloučil se. „Těším se na tebe, zlatíčko.“ Přerušil spojení a zavěsil telefon znovu na opasek. Max na něj trochu zaskočeně civěl a zapomněl přitom kousat. Fiben zvedl obočí a hromotlucký opičák pokrčil rameny, jako kdyby chtěl říct: „To je vaše věc.“

„Radši se pudu podívat, jestli Dwayne něco nezvoral,“ pronesl nahlas. Zvedl se a oprášil si písek z kombinézy. „Voči na šťopkách, Fibene.“

„Filtry v pohotovosti, Maxi.“

Rozložitý šim přikývl a vydal se z kopce dolů bezstarostnou chůzí, jako kdyby všechno bylo naprosto normální.

Fiben zaklapl kryt pohonné jednotky a nastartoval. Motor hvízdl s jemným zakvílením vodíkové katalýzy. Vyskočil na stroj a rozjel se pomalu z vršku dolů.

Na odpoledne všedního dne byl park docela rušný. To byla součást plánu, aby si ptáci navykli na to, že šimí chování je neobvyklé. Šimové tuhle oblast během uplynulého týdne zaplavovali stále víc a víc.

Byl to Athaclenin nápad. Fiben nemohl říct, že by se mu nějak zvlášť zamlouval, ale co bylo dost podivné, byl to jediný návrh, který Gailet přivítala nadšeně. Antropologický gambit. Fiben si odfrkl.

Přejel k vrbovému porostu u říčky nedaleko pozemku ambasády a blízko plotu s malými vířícími strážci. Zastavil a slezl. Sešel na břeh, udělal několik dlouhých kroků a vyšvihl se na kmen jednoho ze stromů. Potom se vyšplhal na příhodnou větev, z níž měl dobrý výhled na areál velvyslanectví, vytáhl sáček s buráky a začal je pomalu jeden za druhým louskat.

Zdálo se, že se nejbližší strážní disk na okamžik zastavil. Nebylo pochyb o tom, že si ho prozkoumal vším, co měl k dispozici, od rentgenových paprsků až po radar. Pochopitelně zjistil, že je beze zbraně, a dospěl k závěru, že je neškodný. Minulý týden strávil na tom samém místě a v přibližně stejnou dobu svou polední přestávku každý den jiný šim.

Fiben si připomněl ten večer v Opím hroznu. Možná se Athaclena a Gailet trefili do černého, pomyslel si. Když se ti ptáci snaží navykat nás na něco, co chtějí, proč bychom to nemohli obrátit a dělat to samé my ptákům?

Telefon se znovu ozval.

„Jo?“

„Obávám se, že Donal má trochu problémy s nadýmáním. Možná nebude do pikniku v pořádku.“

„Ále, to je blbý,“ zamumlal a vypnul telefon. Zatím to bylo dobré. Rozlouskl si další burák. Dé sedmnáctka už byla v potrubí, jímž byla ambasáda zásobována vodíkem. Ještě pár minut než se začne něco dít.

Byla to jednoduchá myšlenka, i když měl určité pochybnosti. Ta sabotáž měla vypadat jako nehoda a musela být načasována tak, aby Gailetin neozbrojený kontingent byl včas na svém místě. Cílem téhle akce nebylo ani tak způsobit nějaké ztráty, jako spíš vyvolat neklid. Jak Gailet, tak Athaclena chtěli získat informace o způsobu reakce Gůbůrů v naléhavých situacích.

Fiben měl být očima a ušima velitelky.

V areálu viděl vycházet a vcházet opeřence do úřadovny a do dalších budov. Tenký modrý světelný paprsek, mrkající ze špičky diplomatické schránky, byl na pozadí mračna nad mořem jasně zřetelný. Nad hlavou Fibenovi prohučelo gůbůrské vznášedlo a začalo přistávat na široký trávník ambasády. Fiben se se zájmem díval a s napětím čekal na to vzrušení, které mělo přijít.

D-17 měl vysoce korozivní účinek, když se nechal dostatečně dlouho v kontaktu s vodíkem. Skrz potrubí se prokouše rychle. A pak, až se dostane na vzduch, projeví se další jeho efekt.

Bude široko daleko šíleně smrdět.

Nemusel čekat moc dlouho.

Fibenovi se po tváři rozlil úsměv, když se v budově kanceláře rozlehla první vyplašená kdákání. Krátce nato se začaly postupně rozrážet okna a dveře, z nichž se ven draly davy opeřených vetřelců divoce čiřikajících v panice, či možná odporem. Fiben si nebyl jistý, zda to bylo tím prvním nebo tím drahým, ale hlavu si s tím rozhodně nelámal. Měl totiž co dělat, aby zvládl náhlý záchvat smíchu.

Tahle část plánu byla jeho nápadem. Když se trochu uklidnil, rozlouskl si další oříšek, vyhodil ho vysoko do vzduchu a umně chytil do otevřené pusy. Bylo to lepší než sledovat baseball!

Gůbůrové prchali všemi směry, skákali z balkonů vyšších pater i bez antigravitačních přístrojů. Několik z nich si polámalo nohy.

O to lépe. I když tím samozřejmě nemohli nepříteli nijak moc uškodit a navíc se tohle nedalo zopakovat. Skutečným účelem bylo sledovat, jak se Gůbůrové vypořádávají s mimořádnou situací.

Sirény začaly kvílet. Fiben se podíval na hodinky. Od prvních okamžiků propuknutí zmatků uplynuly plné dvě minuty. To znamenalo, že poplach byl spuštěn manuálně. Ony vychvalované obranné počítače galaktiků tedy nebyly vševědoucí. Nebyly vybavené, aby

reagovaly na zápach.

Všechny strážní boje se naráz na plotě zvedly, zrychlily otáčky a spustily výhružný jekot. Fiben smetl z klína skořápky, pomalu se v sedě napřímil a ty smrtelně nebezpečné věcičky ostražitě pozoroval. Kdyby byly naprogramovány na automatické rozšíření chráněného prostoru při jakékoli mimořádné situaci, mohl se dostat do problémů.

Naštěstí se stále jenom otáčely, byť na nich byla patrná zvýšená pohotovost. Podle Fibenových hodinek se za další tři minuty ozval trojnásobný třesk, který proražením zvukové bariéry způsobily přilétající vojenské čluny.

Tři šipky připomínající krahujce se snesly střelhbitě nad nyní už prázdnou budovu úřadovny. Gůbůrové rozprchlí po trávníku byli příliš roztřesení na to, aby dali najevo nějakou radost z jejich příletu. Naopak, vystrašeně nadskočili a zavřeštěli, když rázové vlny zatřásly stromy a zároveň jim pocuchaly peří.

Nějaký gůbůrský potentát přecházel toporně sem a tam, konejšivě štěbetal a uklidňoval své podřízené. Fiben si netroufl znovu vytáhnout dalekohled, když obranné disky byly v tak vysokém stavu pohotovosti, proto musel do areálu ambasády upřít soustředěný zrak, aby co nejlépe viděl na toho vedoucího ptáka. Na tomhle Gůbůrovi bylo několik věcí zvláštních. Například jeho bílé peří vypadalo zářivější a lesklejší než peří ostatních. Měl také kolem krku nějakou pásku z černé látky.

O několik minut později přiletěla pohotovostní loď. Chvíli se musela vznášet nad trávníkem, dokud jí zpanikaření opeřenci neudělali dostatek místa k přistání. Ze stroje vystoupili dva vetřelci s vyzdobenými dýchacími přístroji. Uklonili se vysokému funkcionáři, pak vyšli po venkovních schodech a vstoupili do budovy.

Vedoucí Gůbůr si očividně byl vědom toho, že zápach linoucí se z narušeného potrubí nepředstavuje žádné nebezpečí. Všechen rámus a zmatek znamenal pro jeho řízení úředníků a plánovačů mnohem větší hrozbu než ten smrad. Nepochybně byl rozzloben, protože přišel o jeden pracovní den.

Uplynuly další minuty. Fiben spatřil přijíždějící konvoj pozemních vozidel se zapnutými sirénami, které mezi nervózními civilními úředníky vyvolaly nový zmatek. Vysoký gůbůrský činitel mával pa-

žemi, dokud povyk konečně neustal. Potom učinil gesto směrem k nadzvukovým bitevníkům, které se nad objektem stále vznášely.

Bojové čluny se otočily a vyrazily pryč stejně rychle, jako přiletěly. Rázové vlny znovu roztřásly okna a vyvolaly poděšené výkřiky úředníků.

„Sou krapet nervózní, co?“ prohodil pro sebe Fiben. Gůbůrští vojáci byli očividně na takové situace daleko lépe připravení.

Fiben se na své větvi postavil a rozhlédl se po dalších místech parku. Plot, kterým byl obehnán, lemovaly řady zvědavých šimů a z města sem proudily davy dalších. Zvědavci udržovali uctivou vzdálenost od diskovitých strážců oplocení, přesto sem přicházeli další a další a vzrušeně diskutovali.

Mezi nimi byli roztroušeni Gailetini pozorovatelé, kteří vše pečlivě zapisovali a zaznamenávali čas.

„Jednou z prvních věcí, které si Gůbůrové přečtou, až budou váš druh studovat v záznamech Knihovny, bude takzvaný opičí reflex, tedy sklon vás, antropoidů, sbíhat se ze zvědavosti na místa nějakého zmatku,“ řekla mu Athaclena.

„Konzervativním druhům to bude připadat podivné a tento sklon lidí a šimů se bude zdát zvlášť bizarní ptačím bytostem, kterým chybí byť i jen pouhý náznak smyslu pro humor.“

Usmála se.

„Budeme je na tenhle způsob chování postupně navykat, až dospějí k tomu, že budou očekávat, že ti podivní pozemští vazalové se pokaždé seběhnou k problémům… jenom proto, aby se mohli dívat. Naučí se nebát se vás, ale mezi námi opicemi – měli by se bát…“

Fiben věděl, co tím chtěla říct: že Tymbrimijové jsou v tomhle jako lidé a šimové. Její sebedůvěra zaplavila i jeho… tedy do chvíle, než se zamračila a sama k sobě rychle a tlumeně promluvila, přičemž zjevně zapomněla, že on galaktické sedmičce rozumí.

„Opice… mezi námi opicemi… No tohle! Copak pořád musím myslet v metaforách?“

To Fibena zmátlo. Naštěstí rozumět Athacleně nemusel, věděl jenom, že ho mohla požádat o cokoli a on by to udělal. Za nějakou dobu přijeli pozemními vozidly další údržbáři, včetně určitého počtu šimů oblečených do uniforem Městského plynárenského úřadu. Me-

zitím, co postupně napochodovali do úřadovny, si gůbůrští úředníci sedli venku do stínu a nakvašeně kdákali na ten stále citelný zápach.

Fiben se jim vůbec nedivil. Vítr se totiž otočil. Znechuceně zkřivil nos. Tak to bychom měli. Je jsme připravili o pracovní odpoledne a sami se možná něco dozvěděli. Je čas jít domů a zhodnotit výsledky.

Netěšil se na setkání s Gailet Jonesovou. Na tak pěknou a chytrou šimi měla moc velký sklon být oficiózní. A zjevně proti němu něco měla. Jako kdyby on složil ji paralyzátorem a vynesl ven v pytli!

Ale co. Dnes večer už bude pryč. Vyrazí zpátky do hor s Tychem a se zprávou pro velitelku. Byl městskej kluk, ale dával přednost ptákům, které měli na venkově v přírodě, než těm, kteří v poslední době zamořily město. Otočil se ke kmeni, chytil se ho oběma rukama a začal lézt dolů. V tom okamžiku ho najednou do zad udeřilo strašnou silou něco, co se zdálo být velkou rukou. Vyrazilo mu to dech.

Fiben kmen křečovitě sevřel. V hlavě mu zazvonilo a oči měl rázem zalité slzami. Jen tak tak se mu podařilo udržet se v koruně s prsty zarytými v kůře, když se větve prudce zakymácely v náhlé rázové vlně, která provázela ohlušující ránu. Jednu chvíli sebou strom zmítal, jako kdyby ho chtěl ze sebe setřást!

V uších mu zapraskalo, když tlaková vlna přešla. Hromové bouření vzduchu pokleslo v postupně se vzdalující hukot. Stromy sehnuté až k zemi se zase začaly narovnávat. S prsty stále ještě zatnutými do kůry Fiben konečně sebral odvahu, aby se otočil a podíval.

Střed trávníku, kde bývala úřadovna ambasády, zaplňoval sloup hustého dýmu. Pobořené zdi olizovaly plameny a šmouhy sazí prozrazovaly místo, kde explodoval rozpálený plyn.

Fiben zamrkal.

„Sendvič s grilovaným kuřetem!“ zamumlal bezmyšlenkovitě a vůbec se za tu první věc, která ho napadla, nestyděl. Všude kolem se válelo tolik upečených ptáků, že by to stačilo nasytit půlku Port Helenie. Některé kousky toho drůbežího byly vskutku vzácné.

A některé se ještě hýbaly.

Ačkoli měl naprosto vyschlou pusu, mlsně si mlasknul.

„Koření na barbecue," povzdechl si. „Tolik drůbežích steaků a nikde ani špetka nějakého koření na pečené maso."

Vyškrábal se zpátky na původní větev, z niž bylo serváno téměř všechno listí. Podíval se na hodinky. Uplynula skoro celá minuta, než se znovu rozezněly sirény. Další minutu trvalo, než odstartovalo vznášedlo, které se kymácelo, jako kdyby zápolilo s prouděním horkého vzduchu vlnícího se nad požárem.

Rozhlédl se, aby zjistil, co dělají šimové podél plotu. Skrz rozptylující se kouř viděl, že dav se nerozutekl. Spíš naopak, rozrostl se. Šimové vybíhali z okolních domů, aby byli u toho.

Fiben si spokojeně zamručel. Bylo to báječné, pokud někdo neudělá nějaký výhružný pohyb.

Pak si všiml ještě něčeho, co ho zaskočilo. Strážní disky spadly! Podél celého ohrazení se ochranné bóje válely po zemi.

„No do šimí prdele!" vyklouzlo mu z úst překvapením. „Ty tupý slepice šetřily peníze na obranném zařízení. Všechno je to řízený centrálně na dálku!"

Když úřadovna vyletěla do povětří, ať už byl cíl útoku jakýkoli, muselo vzít za své i ústřední ovládání! Kdyby tak někdo při tom všem zachoval klidnou mysl a nějaké ty bóje sebral…

Spatřil Maxe asi sto metrů nalevo od sebe, jak se šourá k jednomu z převržených disků a šťourá do něj klackem.

Dobrej maník, pomyslel si a pak ho pustil z hlavy. Stoupl si, opřel se o kmen a sundal si sandály. Udělal několik dřepů na rozcvičení. Tady sem už k ničemu, zabručel si pro sebe.

Fiben vyrazil plnou rychlostí po úzké větvi. V poslední chvíli se na konci zhoupl jako na skokanském prknu a odrazil se do vzduchu.

Plot stál kus od říčky. Když ho Fiben přelétal, zavadil jedním prstem o drát natažený nahoře. Přistání skončilo nebezpečně vyhlížejícím kotrmelcem na trávníku.

„Uf," zahekal. Naštěstí se nepraštil do stále ještě ne zcela zahojeného kotníku. Ale pořádně si narazil žebra a když zahekal, nadýchl se kouře, který obklopoval šířící se oheň. Divoce se rozkašlal. Sáhl do kapsy kombinézy a vytáhl z ní kapesník. Přitiskl si ho k nosu a rozběhl se směrem ke spoušti.

Ještě před chvílí svěží travnatý palouk byl posetý mrtvými oku-

panty. Přeskočil roztažené čtyřnohé tělo nějakého spáleného Kwacka a ponořil se do hustého kouřového mraku před sebou. Jen tak tak se vyhnul srážce s živým Gůbůrem, který s vystrašeným kdákáním někam utekl.

Okupační úředníci byli naprosto dezorientovaní, třepetali zmateně křídly a chaoticky pobíhali sem tam. Všude se rozléhal jejich zděšený křik.

Ohlušující rány, způsobené proražením zvukové bariéry, oznámily návrat vojáků. Fiben potlačil nával kašle a vzdal dík prozřetelnosti za hustý dým. Ze vzduchu ho nikdo nemohl vidět a Gubůrové na zemi nebyli vůbec schopni něčeho si kolem sebe všímat. Skákal přes sežehnuté trupy ptáků. Pach nesoucí se od požáru držel i ty jeho nejatavističtější chutě na uzdě.

Vlastně se bál, že by mu z toho mohlo přeskočit.

Hořící úřadovnou proběhl tryskem. Budova byla celá v plamenech. Chlupy na pravé paži se mu žárem zkroutily.

Ve stínu sousedního domu narazil na skupinku ptáků. Krčili se nešťastně v kvílícím hloučku kolem jednoho jediného těla, ostatku, jehož kdysi zářivé peří bylo nyní špinavé a zničené. Když se před nimi Fiben znenadání vynořil, Gůbůrové se za panického vřískotu rozprchli.

Že bych se ztratil? Všude kolem něj byl kouř. Bezradně se otáčel na všechny strany ve snaze najít správný směr.

Támhle! Fiben zahlédl skrz temnou kouřovou clonu tenký modrý paprsek. Znovu vyrazil, i když už měl plíce v jednom ohni. Jakmile proběhl malým porostem nízkých stromů, který lemoval kolem dokola vrchol strmého pahorku, dostal se z nejhoršího hluku a horka.

Ve zběsilém úprku si ani nevšiml, jak rychle dorazil k cíli. Tymbrimijská diplomatická schránka se před ním naráz z ničeho nic vynořila a on málem upadl, jak se prudce zarazil. Hluboce se předklonil a snažil se popadnout dech.

Ve vteřině si uvědomil, jaké měl štěstí, že se v poslední chvíli zastavil. Modrá koule na vrcholu jehlanu náhle nabyla mnohem méně přátelského vzezření. Pulzování světla nabralo na tempu a soustředilo se na něj.

Doposud Fiben jednal na základě řady bleskových rozhodnutí.

Ta exploze byla nečekanou příležitostí. Musel ji využít.

No dobrá, tak jsem tady. A teď co? Ta modrá koule mohla být původním tymbrimijským zařízením, ale mohli ji sem také umístit Gůbůrové.

Kdesi za ním ječely sirény. Na místo začaly přilétat různé stroje vetřelců. Velká vzdušná plavidla chvatnými přílety a odlety zvířila štiplavý kouř a rozehnala ho do širokého okolí. Fiben doufal, že Gailetini pozorovatelé na střechách nedalekých domů ze všeho pořizují obrazový záznam. Jak znal svoje vlastní lidi, většina z nich by jen zírala s otevřenou pusou anebo vzrušeně poskakovala. Každopádně, z téhle nečekané šťastné příležitosti se toho mohli hodně naučit.

Udělal krok k jehlanu. Modrá koule pulsovala směrem k němu. Zvedl levou nohu. Vtom vyšlehl jasně modrý paprsek a zasáhl na zemi místo, kam hodlal došlápnout.

Fiben vyskočil přinejmenším metr vysoko. Ještě než stačil dopadnout, vystřelil paprsek znovu a jen o milimetry minul jeho nohu. Z trávy na zemi se zvedl zkroucený proužek dýmu.

Fiben se pokusil ustoupit zpátky, ale ta zatracená koule ho nechtěla nechat! Modrý šíp zasyčel na zemi za ním a on musel poskočit do strany. A pak ho ten světelný bič přinutil skočit zase jinam!

Skok, prásk! Další skok, zaklení a zase prásk!

Paprsek byl příliš přesný na to, aby to byla náhoda. Ta koule ho nechtěla zabít. Ale nechtěla ho ani nechat odejít!

Hopsající Fiben mezi jednotlivými modrými výstřely horečnatě přemýšlel, jak se dostat z téhle pasti… z toho pekelného, zlomyslného žertu…

Náhle v jednom z únikových výskoků luskl prsty. No jasně! Gůbůrové s tymbrimijskou schránkou nic nedělali. Modrá koule nefungovala jako nějaké zařízení těchhle opeřenců. Zato se přesně hodila mezi věci, jaké by za sebou nechal Uthacalthing!

Fiben zaklel, protože větévka zasažená jedním obzvláště těsným světelným výstřelem mu lehce připálila palec u nohy. Zatracený ítýčka! Dokonce i s těma dobrýma je těžké vydržet! Zaťal zuby a přinutil se udělat krok dopředu.

Modrý paprsek projel kamenem, ležícím kousek od místa, kam položil nohu, a rozpůlil ho ve dví. Všechny instinkty ve Fibenovi

zaječely, aby znovu vyskočil, ale jeho mysl se soustředila na to, aby nechal nohu na místě a udělal další pomalý krok.

Normálně by si každý myslel, že ochranné zařízení, jako bylo tohle, bude naprogramováno, aby na dostatečnou vzdálenost varovalo a zahájilo obranné akce teprve tehdy, když se někdo přiblíží víc. Z tohoto pohledu bylo to, co dělal, do nebe volající hloupostí.

Modrá koule výhružně zapulsovala a vyslala další paprsek. Z bodu mezi palcem a sousedním prstem Fibenovy levé nohy se zvedl malý kouřový obláček.

Zvedl pravou nohu.

Nejdřív varování a pak akce. Takhle by pracovalo podobné zařízení pozemšťanů. Ale jak programují ta svoje Tymbrimijové? Fiben si nebyl jistý, nakolik se může spoléhat na tak divokou domněnku. Nepředpokládá se, že by myslící tvor vazalské třídy prováděl analýzy uprostřed ohně a kouře, a zvláště ne, když se na něj střílí!

Řekněme, že je to tušení, pomyslel si.

Položil pravou nohu na zem. Zdálo se, že koule zvažuje jeho neodbytnost, a pak vyletěl nový paprsek. Tentokrát mířil asi metr před něj, ale syčící stopa pálené trávy se k němu pomalu klikatě začala blížit.

Fiben polkl na sucho.

Nemá to zabíjet! Přemlouval se stále dokola. Proč by taky mělo? Gůbůrové by tu kouli už dávno z dálky sestřelili.

Ne, ne, ta věcička má sloužit jako nějaké gesto, jako deklarace práv vyplývajících ze složitých pravidel Galaktického protokolu, mnohem staršího a obřadnějšího než rituály japonského císařského dvora.

A má Gůbůrům zakroutit zobákem.

Fiben se držel svého přesvědčení zuby nehty. Nad hlavou se mu ozvala další série třesků proražené zvukové bariéry a žár ohně za jeho zády se zdál být intenzivnější. Všechen ten zmatek tvrdě útočil na jeho sebeovládání.

Gůbůrové jsou mocní bojovníci, přemítal. Ale lehce se dají vzrušit a tím i snadno ovlivnit…

Modrý paprsek se přiblížil. Fibenovy nosní dírky se rozšířily. Jediný způsob, jak se mohl zbavit pohledu na tu smrtící podívanou,

bylo stáhnout víčka.

Jestli mám pravdu, pak je tohle další zatracený tymbrimijský…

Otevřel oči. Uzounký modrý svazek světla se ze strany blížil k jeho pravé noze. Prsty se mu zkroutily v zoufalé touze uskočit. Fiben ucítil v ústech pach žluči při pohledu na to, jak všepropalující světelný nůž hladce projel jen několik centimetrů vzdáleným oblázkem a pokračoval…

Aby zasáhl a pronikl jeho nohou!

Fiben se zapřel a potlačil v sobě obrovskou chuť zařvat. Něco tu nesedělo! Pomalu otáčel hlavou. Sledoval paprsek, jak mu prochází pravým nártem a pak začíná kreslit úzkou spálenou stopu na zemi mezi jeho široce rozkročenýma nohama.

Nevěřícně zíral na svou nohu. Býval by se vsadil, že se ten paprsek na poslední chvíli zastaví. Nezastavil se.

A přesto… jeho noha zůstala nedotčená.

Paprsek zapálil další suchou větévku a pak se začal šplhat na jeho levou nohu.

Pocítil jemné šimrání, ale věděl, že je jen psychosomatické. Paprsek, který se ho dotýkal, byl jen světelným bodem. Centimetr vedle nohy opět zanechával dýmající stopu.

S ještě bušícím srdcem Fiben zvedl hlavu k modré kouli a peprně zaklel… tedy, pokusil se o to, ale suché hrdlo a strnulý jazyk ho zradily.

„Moc velká sranda," podařilo se mu po chvilce konečně zasípat. V jehlanu musel být nějaký mrňavý vysílač psí vln, protože Fiben měl skutečně pocit, že se před ním do prostoru line něco jako úsměv… nebo spíš jako škodolibé culení mimozemšťana naznačující, že konec konců šlo jen o malý vtípek, který ani nestojí za to, aby se mu někdo smál.

„Fakt mazaný, Uthacalthingu," zašklebil se Fiben a především silou vůle zamířil se stále ještě roztřesenýma nohama ke schránce. „Fakt mazaný. Nechtěl bych vidět tu pekelnost, která by tě rozchechtala, až by ses za břicho popadal." Stěží se dalo uvěřit, že Athaclena pocházela ze stejného rodu jako autor tohoto kanadského žertíku.

Současně si však Fiben přál, aby mohl být přítomen, až se první Gůbůr přiblíží k téhle tymbrimijské diplomatické schránce, aby ji

prozkoumal.

Modrá koule stále pulsovala, ale přestala vysílat paprsky. Fiben přistoupil k jehlanu a obhlédl si ho kolem dokola. Na druhé straně, kde ve vzdálenosti asi dvaceti metrů shlížel na moře okraj strmého útesu, našel dvířka. Užasle zamrkal, když spatřil ten šik různých zámků, západek, petlic, kombinačních číselníků a klíčových dírek.

Jo, to je schránka pro diplomatická a jiná tajemství, pomyslel si.

Jenomže ta spousta zámků znamenala, že neměl šanci dostat se dovnitř a najít Uthacalthingovu zprávu. Athaclena mu dala několik možných hesel, aby je vyzkoušel, jestli k tomu bude mít příležitost. Tohle však byla naprosto jiná třída!

V té chvíli dorazila hasičská jednotka. Fiben viděl skrz kouř šimy z městské hasičské služby, jak klopýtají přes zuhelnatělá těla mrtvých vetřelců a natahují hadice. Nepotrvá dlouho a někdo v tomhle chaosu zase zavede pořádek. Jestli tahle jeho výprava byla skutečně zbytečná, měl by se vytratit, dokud to šlo snadno. Měl by se asi vydat cestičkou kolem toho srázu, z něhož je vidět na Cilmarové moře. Tak se mu podaří vyhnout se nepříteli a dostat se k silnici, kde jezdí autobusy.

Fiben se naklonil dopředu a znovu se zblízka podíval na ta opancéřovaná dvířka. Mohlo na nich být dobře přes dvacet zámků. Pche! Vetřelci by před proniknutím dovnitř mohl zrovna tak dobře zabránit proužek rudého hedvábí. Konvence se buď respektují nebo nerespektují! K čemu do háje všechny tyhle zámky a jiné serepetičky jsou?

Vtom mu to došlo. Samozřejmě, další tymbrimijský vtípek. Jeden z těch, které žádného Gůbůra nenapadnou, i kdyby byl sebeinteligentnější. Jsou chvíle, kdy celkový charakter osobnosti znamená víc než inteligence.

Možná to znamená…

Fiben v tušení oběhl jehlan na protilehlou stranu. Oči měl zalité slzami od štiplavého kouře a neustále si utíral nos kapesníkem, ale přesto pečlivě zkoumal stěnu ležící na opačné straně než dvířka.

„Zatracený hádanky," vrčel si pro sebe, když lezl po hladkých kamenech.

„To může napadnout jenom nějakýho Tymbrimije, přemejšlet o

takových kouscích, jako je tenhle… anebo nějakýho stupidního, slabomyslnýho, napůl nevyvinutýho šimího vazala, jako jsem j…“

Pod jeho pravou rukou se pohnul volný kámen. Fiben se ho pokusil vyšťourat ven. V tu chvíli si přál, aby měl tak štíhlé a ohebné prsty jako Tymbrimijové. Z úst mu vyjela šťavnatá nadávka, úměrná zlomenému nehtu.

Konečně se mu podařilo kámen uvolnit. Překvapeně zamrkal.

Měl totiž pravdu, byla tam tajná skrýš. Jenomže ta díra byla prázdná!

Tentokrát se už neudržel a zařval zklamáním. To bylo na něj moc. Obkladový kámen letěl obloukem do křoví a Fiben, stojící na hladké svažující se stěně jehlanu, spustil lavinu klení ve zvukové podobě, která byla vlastní jeho předkům ještě před Pozvednutím a kterou dávali svému okolí najevo, když je něco pořádně naštvalo.

Nával vzteku trval jen chvilku, ale když pominul, cítil se Fiben podstatně líp. Byl ochraptělý a upocený a dlaně ho pálily od toho, jak plácal do kamenného obložení jehlanu, ale aspoň uvolnil jedno ze svých zklamání.

Očividně byl nejvyšší čas, aby se vytratil. Přes oblaka valícího se dýmu Fiben uviděl přistávat větší letoun. Z trupu se vysunula rampa a na sežehnutý trávník hbitě vyskákala jednotka ozbrojených Gůbůrských vojáků, kterou doprovázel pár malých létajících koulí. Jo, je čas mazat pryč.

Už už se Fiben chystal slézt dolů, když se ještě jednou podíval do uvolněného tajného výklenku v tymbrimijském jehlanu. V té chvíli zavanul prudčeji čerstvý vítr od moře a na okamžik rozehnal všudypřítomný kouř. Slunce jasně svítilo.

Do očí mu padl drobný stříbrný záblesk. Sáhl do otvoru a zatáhl za tenkou nit, slabounkou a jemnou jako vlákno babího léta.

Náhle se ozvalo zesílené zakdákání. Fiben se ohlédl a spatřil oddíl ptačích vojáků, který si to namířil přímo k němu. Důstojník nervózně zápolil s nějakou krabičkou, kterou měl zavěšenou na krku, a snažil se na ní vybrat správnou volbu automatického překládání.

„…Cathtoo-psh’v’chim’ph…

…Kah-koo-kee, k’keee! EeeeEeEE! k…

…Hisss-s-ss pop cracle!…

…Puna bliv't mannennering…

…co tady děláš? Spořádaní vazalové si nehrají s něčím, čemu nerozumějí!"

Pak velitel zahlédl otevřený výklenek a Fibenovu ruku rychle cpoucí něco do kapsy kombinézy.

„Stůj! Ukaž nám, co to…"

Fiben nečekal, až ten voják dokončí svůj rozkaz. Vyšplhal se po jehlanu nahoru. Když na vrcholu proklouzl kolem té modré koule, prudce zapulsovala, a v okamžiku, kdy se spustil po druhé straně dolů, strach v jeho myslil vymazal mocný, jasný smích. Laserové šípy mu zasyčely nad hlavou a když sjel s žuchnutím až na zem, začaly z kamenného obkladu uštipovat úlomky.

Zatracený tymbrimijský smysl pro humor, napadlo ho, zatímco se chvatně postavil na nohy a vyrazil jediným možným směrem – ve stínu jehlanu se pustil přímo k příkrému útesu.

39

Gailet

Max shodil náklad nehybných strážních disků Gůbůrů na podlahu střechy vedle Gailet Jonesové. „Vyndali jsme jim přijímače," oznamoval. „Přesto s nima ale musíme být opatrní."

Opodál stojící profesor Oakes cvaknul se svými stopkami. Spokojeně si zamručel. „Jejich vzdušné síly byly zase staženy. Zjevně dospěli k závěru, že to přece jen byla nehoda."

Přicházely další zprávy. Gailet nervózně přecházela sem tam a občas vyhlédla přes střešní parapet, aby se podívala na požár a zmatek panující v Sea Bluff Parku. Něco takového jsme neplánovali! uvažovala. Mohlo by to být velké štěstí. Tolik jsme se toho dozvěděli.

Anebo by to mohla být katastrofa. Těžko říct, v tuhle chvíli.

Jenom aby nás nepřítel nevyslídil.

Mladý, ani ne dvanáctiletý šen odložil dalekohled a obrátil se ke Gailet. „Signalizace informuje, že všichni naši vysunutí pozorovatelé se vrátili, madam. Až na jednoho, ale o tom nevíme zatím nic."

„Kdo je to," zeptala se.

„No, ten důstojník domobrany z hor. Fiben Bolger, madam."

„To jsem si mohla myslet," povzdechla si Gailet.

Max vzhlédl od své hromady válečné kořisti a ve tváři měl vyděšený výraz. „Viděl jsem ho. Když selhalo to ochranné hrazení, přeskočil ho a rozběhl se přímo do toho požáru. Možná jsem měl běžet za ním a dát na něj pozor."

„Ne, nic takového jsi dělat neměl, Maxi. Zachoval ses naprosto správně. Takový bláznivý nápad," zamračila se. „Mohla jsem vědět, že něco takového udělá. Jestli ho chytnou a prozradí nás…" Zarazila se. Nemělo smysl vyvolávat v ostatních ještě větší strach.

Kromě toho, ten arogantní šen už stejně může být mrtvý, dodala si v duchu a vzápětí se pocítila trochu provinile.

Kousla se do rtů. Přešla k parapetu a podívala se směrem k odpolednímu slunci.

40

Fiben

Za Fibenem se ozvalo již známé syčení světelných výstřelů modré koule. Gůbůrské kdákání v reakci bylo méně intenzívní, než by očekával; konec konců, tohle byli vojáci. Přesto určitý povyk spustili a jejich pozornost byla odvrácena. O tom, jestli obranný systém schránky záměrně kryl jeho ústup, anebo jenom obecně zastrašoval vetřelce, neměl Fiben čas mudrovat. Měl příliš naspěch.

Pohlédl přes okraj srázu a polkl naprázdno. Nebyl to sice útes hladký jako sklo, ale rozhodně nebyl ani příjemnou vycházkovou

cestou na sluncem vyhřáté písčité pláže tam dole.

Gůbůrové spustili palbu na kouli. Tahle přestřelka ale nemohla trvat dlouho. Fiben pozorně studoval příkrý sráz. V téhle chvíli si přál, aby mohl prožít dlouhý klidný život jako krajinný ekolog. Kdykoli by na vyžádání věnoval vzorky svých spermií, možná by se i připojil k nějaké skutečně zábavné rodinné skupině a hrál s ní scrabble.

„Doprr…!“ okomentoval svou situaci člověčím dialektem a vykročil přes trávou zarostlý okraj.

Nepochybně to byla práce pro čtyři ruce. Palcem a prsty levé nohy se chytil za nějaký výstupek. Natáhl se a našel další pevný bod. Pak se posouval opatrně dolů, až našlápl na níže ležící římsu. Pokud se nemusel příliš natahovat, bylo to dobré, ale při větší vzdálenosti děkoval prozřetelnosti, že jeho druh nepřišel pozvednutím o své chápavé nohy. Kdyby je teď měl jako lidi, už by zcela jistě plachtil dolů.

Fiben se potil. Poslepu tápavě hledal nohou další oporu, která tam někde přece musela být, když vtom se útes znenadání mocně zatřásl pod silnou explozí. Fiben vrazil obličej do kamení a zaryl prsty rukou křečovitě do výstupků, jichž se držel… jeho nohy se volně houpaly ve vzduchu.

Zatraceně… Rozkašlal se a začal kolem sebe plivat. Na hlavu se mu snesla sprška kamínků a prachu padajícího z okraje srázu. Koutkem oka zahlédl zářící kusy rozžhaveného kamení, letící obloukem dolů a za okamžik zaslechl jejich syčivý dopad do mořských vln.

Ten jehlan musel explodovat!

Pak něco zasvištělo kolem jeho hlavy. I když se instinktivně přikrčil, stačil zahlédnout modrý záblesk. Současně se mu v hlavě rozezněl nepozemský smích. Pobavený řehot dostoupil vrcholu a Fiben ucítil, jakoby se mu něco otřelo vzadu o hlavu. Nato modré světlo znovu zasvištělo. Tentokrát ale odskočilo pryč a ve vteřině zmizelo kdesi nad vlnami jižním směrem.

Fiben zasípal a zoufale začal znovu hledat místo, kde by se mohl zachytit nohama. Konečně se mu to podařilo a mohl slézt na poměrně bezpečné místo, kde se dalo odpočinout. Vmáčkl se do úzké rozsedliny, v níž ho z vrcholu útesu nikdo nemohl vidět. Až potom si dovolil utratit trochu energie na zaklení.

Jen počkej Uthacalthingu. Jen počkej.

Fiben si protřel zaprášené oči a pohlédl dolů.

Byl tak v polovině cesty. Pokud se mu vůbec někdy podaří ve zdraví slézt až na pláž pod ním, měl by se snadno dostat do zavřeného zábavního parku v severozápadním cípu Aspinalského zálivu. Odtud už nedá žádnou práci vytratit se do alejí a postraních uliček.

Příští minuty ukáží, co bude dál. Ti členové gůbůrské hlídky, kteří přežili, by si mohli myslet, že výbuch nepřežil, že spadl dolů s rozmetanými troskami tymbrimijské schránky. Anebo by je mohlo napadnout, že unikl někudy jinudy. Konec konců, jenom idiota by mohlo napadnout pokusit se sešplhat takový sráz bez patřičného vybavení.

Fiben doufal, že má pravdu, protože jestli vojáci polezou dolů, aby ho hledali, bude na tom stejně jako ta drůbež usmažená v hořící budově úřadu.

Slunce se přímo před ním pomalu blížilo k západnímu obzoru. Kouř, který se roznesl široko daleko po okolí, dodal chystajícímu se západu barvy karmínu a temné modři. Venku na moři bylo roztroušeno několik lodí. Dva velké nákladní čluny pomalu pluly ke vzdáleným ostrovům – nízkým tmavým pruhům, stěží viditelným na horizontu. Nebylo pochyb, že vezly jídlo pro zadržovaná lidská rukojmí.

Byla velká škoda, že některé soli v mořské vodě na Garthu byly jedovaté pro delfíny. Kdyby se tady mohla usadit třetí terranská rasa, bylo by pro nepřítele mnohem obtížnější izolovat tak účinně obyvatele ostrovů. Kromě toho mají delfíni svůj zvláštní způsob myšlení. Možná by přišli s nějakým nápadem, který šimům unikal.

Jižní mys zakrýval Fibenovi výhled na přístav. Viděl však stříbřité záblesky gůbůrských válečných lodí a pomocných strojů nasazených do budování protikosmické obrany.

No, pomyslel si Fiben, nikdo si pro tebe zatím nepřišel. Takže žádný spěch. Pořádně si odpočiň, než se pokusíš tu štreku dokončit.

Fiben sáhl do kapsy a vyndal z ní blýskavou nit, kterou našel v tajném výklenku jehlanu. Zcela klidně to mohla být pavoučí síť nebo něco podobně bezvýznamného. Ale byla to jediná věc, kterou mohl ze své dobrodružné výpravy přinést. Nevěděl, jak Athacleně řekne, že tohle je celý výsledek jeho snažení. Vlastně, nejen tohle. Byla

zničena tymbrimijská diplomatická schránka. To bude muset taky vysvětlit.

Vytáhl dalekohled a sejmul kryt čočky. Opatrně smotal nit do víčka a znovu ho přišrouboval. Potom dalekohled zase schoval.

Schylovalo se k opravdu hezkému západu slunce. Co chvíli některý ze sanitních strojů, které s jekotem létaly sem a tam, zvířil žhavé uhlíky, pocházející z požáru, do roztodivných divokých ohonů. Fiben dostal chuť na zbytek buráků, co měl ještě v kapse, ale pak si to rozmyslel. Měl větší žízeň než hlad. A mimo to, většina moderních šimů jí příliš mnoho proteinů.

Život je těžkej, pomyslel si a snažil se přitom pohodlněji uvelebit v těsném posedu. Ale ten vlastně pro bytosti vazalské třídy nikdy lehkej nebyl.

Staráš se pěkně někde v deštným pralese o svoje věci, zcela přiměřené tvému ekologickému útočišti, a najednou prásk! Nějaký despotický chlapík s představou, že je bůh, si na tebe zasedne a snaží se do tebe naládovat ovoce ze stromu poznání.

A najednou jsi mentálně zaostalý, protože je na tebe pohlíženo „vyššími“ měřítky tvého patrona; žádná svoboda; už se nemůžeš rozmnožovat, jak chceš, a rázem máš na krku všechny ty „odpovědnosti“ – sakra, kdo kdy v džungli slyšel něco o nějakých odpovědnostech –, odpovědnost vůči svým patronům, vůči svým potomkům…

Mizérie. Ale v Pěti galaxiích existuje jenom jediná alternativa – zánik. Přesvědčili se o tom bývalí držitelé Garthu.

Fiben si olízl slaný pot ze rtů. Věděl, že ta náhlá vlna hořkosti je nervovou reakcí. Nemělo žádný smysl o tomhle teď přemýšlet. Kdyby byl reprezentantem svého druhu, jedním ze šimů pověřených, aby za všechny neošimpanze hovořili s terranskými úřady a s oněmi velkými galaktickými instituty, pak by o těchhle otázkách stálo za to diskutovat. Fiben si uvědomil, že tímhle přemítáním vlastně jenom podvědomě oddaluje, co stejně bude muset podstoupit.

Myslím, že na mě nakonec zapomněli, řekl si v duchu a přál si, aby měl štěstí.

Západ dosáhl svého vrcholu v neuvěřitelné barevné scenérii. Slunce v posledním nadechnutí, než se ponoří za obzorem do moře,

natáhlo po nebi rudé a oranžové pásy jako ruce němě volající o pomoc.

K čertu s tím. Co může být šplhání po strmém útesu dolů za tmy po takovém dni, jako byl ten dnešní?

„Kde si sakra byl?!“ obořila se Gailet Jonesová na Fibena hned, jak se objevil ve dveřích. Přistoupila k němu se zlověstnými plamínky v očích.

„Ale paní učitelko.“ Povzdechl si otráveně. „Nehubujte mě. Měl jsem těžkej den.“ Protáhl se kolem ní a šoural se do knihovny poseté nejrůznějšími mapami a papíry. Namířil si to nevšímavě přes jednu z map položených na zemi a vyvolal tím rozhořčené výkřiky dvou Gailetiných pozorovatelů. Ti se jen tak tak stačili odsunout stranou.

„Vyslechli jsme hlášení už před několika hodinami!“ vyčítala mu Gailet, která se za ním pustila. „Maxovi se podařilo ukrást několik jejich strážních disků…“

„Já vím. Viděl jsem to,“ zamumlal a vstoupil do malého pokojíku, který mu byl přidělen. Hned se začal svlékat. „Máte tu něco k jídlu?“ zeptal se.

„K jídlu?“ opakovala po něm nevěřícně Gailet. „Potřebujeme tvoje informace, abychom zaplnili bílá místa v našem přehledu akcí Gůbůrů. Ten výbuch znamená terno, ale nečekali jsme to, a tak venku nebylo dost pozorovatelů. Přitom polovina z těch, co tam byli, jen stála a koukala s otevřenou pusou, když to celé představení začalo.

Kombinéza spadla s tlumeným žuchnutím na zem. Fiben z ní vykročil. „Jídlo může počkat,“ zamručel. „Potřebuju se napít.“

Gailet zrudla a napůl se otočila. „Měl by ses chovat zdvořile a neškrábat se.“

Fiben si nalil pořádnou dávku brandy a obrátil se k ní se zvědavým výrazem. Byla to skutečně ta samá šimi, co ho před asi tak dvěma týdny oslovila s tou „růžovou“. Plácl se do hrudi a rozehnal rukou prach, který se z něj vznesl. Gailet vypadala znechuceně.

„Těšil jsem se na koupel, ale asi ji vynechám,“ pronesl. „Strašně se mi chce spát. Musim si vodfrknout. Zejtra du domů.“

Gailet zamrkala. „Do hor?“

Fiben přikývl. „Musim se stavit pro Tycha a frčet zpátky, abych

podal raport velitelce.“ Unaveně se usmál. „Neboj se. Řeknu jí, že tady děláte dobrou práci. Skvělou práci.“

Šimi pokrčila zhnuseně nos. „Strávil si odpoledne válením se v prachu a teď večer chlastáš! Nějakej důstojník domobrany! A já si myslela, žes měl být vědec!

Dobře tedy. Až ta tvoje ctěná velitelka bude chtít komunikovat s naším hnutím tady ve městě, zajisti, ať pošle někoho jiného. Slyšíš?“

Prudce se otočila a práskla za sebou dveřmi.

Co sem řek? civěl za ní trochu zaskočeně Fiben. Přesto tak nějak cítil, že se k ní mohl chovat lépe. Ale byl hrozně unavený. Tělo ho bolelo, od toho připečeného palce až po plíce, které ho pálily. Usnul ještě dřív, než se v posteli natáhl.

Ve snech mu vířila a pulsovala modř, která vyzařovala matné něco, které mohlo být spojeno se jakýmsi vzdáleným úsměvem.

Pobavení, to byl správnější výraz. Pobavení, ale ne tak úplně smích. Spíš jakýsi předkrm před tím, co teprve přijde.

Fiben ve spaní tiše zasténal. Pak se mu ve snu objevilo něco jiného, očividně zaostalý neošimpanz s vystouplými nadočnicovými kostmi a dlouhými pažemi položenými na displeji s klávesnicí, který měl zavěšený na prsou. Ten retardovaný šim nemohl mluvit, ale když se pousmál, Fiben se zachvěl.

Pak přišla mnohem klidnější fáze spánku, konečně mohl s úlevou přijmout jiné sny.

41

Galaktici

Suzerén Náležitosti nemohl vstoupit na oficiálně neschválenou půdu. Z tohoto důvodu se přemisťoval usazen na speciálním bohatě zdobeném sedátku a provázen zástupem poskakujících kwackských služebníků. Jejich neustálé vrkavé brebentění působilo uklidňujícím

dojmem, narozdíl od vážného kdákání jejich gůbůrských patronů. Ačkoli Pozvednutí přivedlo Kwacky blízko ke gůbůrskému pohledu na svět, přesto zůstávali ve své přirozenosti méně vážní a méně důstojní.

Suzerén Náležitosti se snažil mít pochopení pro tyto rozdíly, když kvokající zástup těchto ochmýřených kulatých vazalů podpíral jeho antigravitační nosítka v místě, kde seděl. Možná to nebylo moc elegantní, ale aspoň je slyšel, jak už si šuškají o tom, kdo by mohl být nástupcem. Kdo se stane novým Suzerénem Pokladu a Bdělosti?

Rozhodnutí muselo padnout rychle. Zprávy o tom, co stalo, byly již hřadové šlechtě na domovské planetě odeslány, ale v případě nutnosti bude nejvyšší byrokrat uveden do úřadu zde na místě. Kontinuita musí být zachována.

Kwackové najednou ztichli, zřejmě zjistili, že jsou posloucháni. Suzeréna Náležitosti se to ale nijak nedotklo. Potřeboval teď jejich prostý zpěv, který poskytoval tolik vítané rozptýlení. Nadcházející dny a týdny budou náročné. Oficiální smutek byl jen jedním z mnoha úkolů, které na něj čekaly. Postup k nové politice musí být zachován. A samozřejmě, je třeba vzít v úvahu účinky, které bude mít tato tragédie na Peření.

Vyšetřovatelé čekali na příjezd jeho nosítek mezi pahýly zmrzačených stromů nedaleko stále ještě doutnajících zdí rozvalin úřadu. Když jim Suzerén pokynul, aby začali, dali se do informačního tance – tvořeného částečně gestikulacemi a částečně audiovizuálním doprovodem – a sdělovali, k čemu dospěli při zjišťování příčin exploze a požáru. Když vyšetřovatelé čiřikali své závěry v synkopovaném nápěvu, Suzerén zostřil pozornost. Byla to konec konců velice delikátní záležitost.

Podle kodexů Gůbůrové směli okupovat velvyslanectví nepřítele, avšak mohli být pohnáni k zodpovědnosti za jakékoli škody, pokud byly způsobeny jejich vinou.

Ano, ano, to se stalo, opravdu stalo, oznamovali zpěvně vyšetřovatelé. Ta budova je – ocitla se – v rozvalinách.

Nebyla vysledována žádná, pražádná účelová aktivita; o níž by se dalo říci, že všechny ty události způsobila. Žádné známky není, že tento sled událostí byl připraven našimi nepřáteli a spuštěn bez naší

vůle.

I kdyby tu sabotáž na svém sídle sám tymbrimijský velvyslanec provedl, co z toho? Jestliže my příčinou tu nejsme, není na nás to všechno zaplatit, nemusíme škody uhradit!

Suzerén zacvrlikal krátké pokárání. Nebylo na vyšetřovatelích, aby určovali náležitost. Jejich úkolem bylo pouze hodnotit fakta. Otázky výdajů patří do kompetence podřízených nového Suzeréna Pokladu a Bdělosti, a ti se jimi budou zabývat, až se vzpamatují z katastrofy, která postihla jejich zdejší úřad.

Vyšetřovatelé zatančili v uctivé omluvě.

Suzerén se už ale ve strnulém úžasu zabýval v myšlenkách možnými následky události. Tato jinak podružná záležitost narušila citlivou rovnováhu v triumvirátu těsně před další velitelskou poradou a projeví se to dokonce i potom, co bude jmenován nový Suzerén Pokladu a Bdělosti.

Z krátkodobého hlediska to pomůže oběma zbylým Suzerénům, Paprsku a Drápu to uvolní ruce k pronásledování těch pár lidí, kterým se zatím dařilo unikat, bez ohledu na výdaje. Náležitost se zase bude moci věnovat bádání bez neustálých výčitek, jak nákladné to všechno je.

A pak je třeba mít na paměti soutěž o prvenství. V posledních dnech začínalo být patrné, jak imponující Suzerén Pokladu a Bdělosti byl. V rozporu s veškerým očekáváním to byl stále častěji on, kdo organizoval jejich debaty, kdo přicházel s nejlepšími nápady, kdo prosazoval kompromisy, kdo je přiváděl ke konsenzu.

Suzerén Náležitosti byl ctižádostivý. Nelíbilo se mu, jak se věci vyvíjely. A vadilo mu, jak jsou jeho nejlepší myšlenky opravovány, modifikovány a měněny tak, aby vyhovovaly nějakému byrokratovi.

Zvláště takovému s podivnými nápady ohledně empatie s nepřítelem!

Ne. To co se stalo, vůbec nebyla ta nejhorší věc. Naprosto ne. Nová trojice bude mnohem přijatelnější. Bude lépe pracovat. A v tomhle novém poměru sil začne nováček s nevýhodou.

Tak proč, z jakého důvodu, kvůli čemu cítím obavy? podivil se nejvyšší kněz.

Suzerén Náležitosti se zachvěl, provětral si peří a soustředil

svou mysl na přítomnost, na zprávu vyšetřovatelů. Podle všeho se snažili naznačit, že ten výbuch a následný požár patří do obsáhlé kategorie událostí, kterou pozemšťané zřejmě nazývají náhody.

Na naléhání teď již mrtvého kolegy se Suzerén v poslední době snažil učit novoangličtinu, ten podivný vlčecí, negalaktický jazyk. Bylo to těžké, frustrující snažení a vzhledem k dostatečné pohotovosti jazykových počítačů byla jeho užitečnost pochybná.

Přesto na tom vedoucí byrokrat trval a kněz s překvapením zjistil, že existují věci, které stojí zato učit se dokonce i z takové zvířecí kolekce chrochtání a kňučení, věci jako skrytý význam toho slova, náhoda.

Ten výraz se zjevně používá k vyjádření toho, co se podle vyšetřovatelů tady stalo – určitý počet nepředvídatelných faktorů kombinovaný s výraznou nekompetentností v Městském plynárenském úřadu poté, co z něj byli odstraněni lidští inspektoři. A přece, způsob, jímž pozemšťané definují „náhodu“, je samozřejmě chybný! V novoangličtině ve skutečnosti nemá tento termín žádný přesný význam!

Lidé mají dokonce jisté banální tvrzení – „Žádné náhody neexistují“.

Je-li tomu tak, k čemu to slovo pro neexistující věc?

Náhoda… to slovo zachycuje cokoli od nepostřehnutelné příčinné souvislosti, přes skutečnou nahodilost, až po úplný sedmý stupeň pravděpodobnostní smrště! Výsledek je ve všech těchto případech „náhodný“. Jak může nějaký druh cestovat vesmírem, jak může být zařazen na nejvyšší, patronský stupeň klanu s takovým zamlženým, nedefinovaným a na určitém kontextu závisejícím náhledem na vesmír? Ve srovnání s těmito pozemšťany jsou dokonce i ti ďábelští podvodníci Tymbrimijové průhlední a čiří jako éter!

Tenhle nepříjemný způsob myšlení byl jednou z věcí, které kněz na tom byrokratovi nesnášel. Byl to jeden z nejvíc popuzujících rysů zemřelého Suzeréna.

Ale současně to byla jedna z obdivuhodnějších a nejcennějších věcí. Bude scházet.

Lze očekávat zmatek, když byl konsenzus narušen, když byl ve své polovině otřesen proces pohlavního dozrávání.

Suzerén stroze začiřikal. Introspekce byla namáhavá a on musel

rozhodnout o tom, co se tady vlastně stalo.

Za určitých podmínek by Gůbůrové možná museli zaplatit Tymbrimijům odškodné – a dokonce i pozemšťanům – za tu spoušť. Bylo velice nepříjemné na to vůbec pomyslet, ale dalo by se tomu úplně vyhnout, kdyby se podařilo naplnit hlavní plán Gůbůrů.

Rozhodnou o tom události na jiných místech Pěti galaxií. Tato planeta, pokud vůbec měla nějaký význam, byla okrajovým oříškem, jenž měl být rozlousknut rychlým účinným klovnutím zobáku.

Ale to byla věc nového Suzeréna Pokladu a Bdělosti, aby dohlédl na co nejmenší náklady mise.

Knězovým úkolem bylo dát pozor na to, aby se aliance Gůbůrů – pravých potomků pradávných předků – neprovinila porušením náležitosti, až se Prapředci vrátí.

Nechť nadejde ten den, pronesl modlitbu.

„Prozatím je rozhodnutí odloženo, pozdrženo, odsunuto," sdělil Suzerén nahlas oficiálním tónem a vyšetřovatelé sklapli své složky.

Záležitost kolem požáru úřadovny tím byla uzavřena. Na řadě teď byl vršek toho pahorku, kde se musel probrat jiný problém.

Vrkající zástup Kwacků se semknul a vykročil s nosítky vpřed. Jednolité klubko funících vazalů se nevzrušeně vlnilo skrz opeřený dav poskakujících vzrušených patronů.

Z diplomatické schránky na kopci od událostí předešlého dne stále ještě stoupal kouř. Suzerén pozorně poslouchal hlášení vyšetřovatelů, jejichž čiřikání se chvílemi spojovalo v unisono a pak zase přecházelo v kontrapunkt. Z té kakofonie si Suzerén vytvořil obrázek událostí, jejichž výsledkem byla scéna před ním.

Nějaký místní neošimpanz se vrtal ve schránce, aniž by požádal okupační úřady o povolení ke vstupu, což je zjevné porušení válečného protokolu. Nikdo nevěděl, proč tam to poloviční zvíře bylo. Možná je vedl ten „opičí komplex" – ta nepochopitelná, dráždivá potřeba, která nutí pozemšťany, aby hledali vzrušení, místo aby se mu chytře vyhnuli.

Vojenská hlídka na zvědavého neošimpanze narazila při obvyklém zajišťování místa neštěstí. Velitel toho chlupatého vazala lidí okamžitě vyzval, aby všeho nechal a projevil povinnou úctu.

Jak se dalo od výpěstku lidí očekávat, neošimpanz byl zatvrzelý.

Místo, aby se choval civilizovaně, utekl. Při pokusu zabránit mu v úniku se spustilo nějaké samočinné obranné zařízení jehlanu. A během následné přestřelky byl jehlan zničen.

Tentokrát Suzerén dospěl k výsledku mnohem uspokojivějšímu. Ať už byl podřízeným vazalem nebo ne, ten šimpanz oficiálně patřil ke spojencům proklatých Tymbrimijů. Svým jednáním zlikvidoval imunitu schránky! Vojáci byli v právu, když bez váhání zahájili palbu na šimpanze nebo na schránku. Tady žádná náležitost nebyla narušena, dospěl Suzerén k závěru.

Vyšetřovatelé zatančili tanec úlevy. Samozřejmě, čím přesněji budou naplňovány odvěké procedury, tím zářivější bude peří Gůbůrů, až se Prapředci vrátí.

Nechť již brzy nadejde ten den.

„Otevřete, vstupte a prohledejte tu schránku," nařídil kněz. „Dostaňte se tam a odhalte její tajemství!"

Jistě, bezpečnostní zařízení nepochybně zničilo většinu obsahu schránky. Přesto tam mohla zůstat k rozluštění nějaká cenná informace.

Jednoduché zámky se podařilo překonat rychle a pak bylo posláno pro speciální stroj k odstranění masivních dveří. To všechno zabralo nějaký čas. Kněz ho využil k službě pro jednotku vojáků Drápu, jimž modlitbou posílil víru v odvěké hodnoty. Bylo velice důležité nenechat je, aby s tak prostými záležitostmi, jako byla tahle, ztratili zápal, a proto jim Suzerén připomněl, že v uplynulých dvou dnech zmizelo několik menších skupin bojovníků v horách jihovýchodně od tohoto města.

A teď byla nejvhodnější chvíle připomenout jim, že jejich životy patří Hnízdu. Hnízdo a Čest – na ničem jiném nezáleží.

Konečně byla odstraněna poslední zakódovaná závora. S tímhle se Tymbrimijové, ti proslulí vymýšleči nejrůznějších triků, hlavolamů a záludností, moc nepředvedli. Jejich ochranný systém byl pro gůbůrské roboty používané k otevírání zajišťovacích zámků snadným oříškem. Speciální zvedák otevřel dveře. Vyšetřovatelé s přístroji napřaženými před sebou opatrně vkročili do jehlanu.

O chvilku později se zevnitř ozvalo překvapené kdákání a ven vyrazila opeřená postava s černým krystalickým předmětem v zobá-

ku následovaná téměř okamžitě další postavou. Vyšetřovatelé vzrušeně dotancovali k Suzerénovi a na zem před jeho nosítka položili ukořistěné předměty.

Jsou neporušené! tancovali radostí. Dva zásobníky údajů byly nalezeny neporušené pod kameny, které spadly ještě před sebedestrukční explozí!

Mezi vyšetřovateli se rozneslo hlučné veselí, které přeskočilo na vojáky a pak se rozšířilo i mezi civilisty čekající v pozadí. Dokonce i Kwackové zapěli radostně, protože i oni věděli, že jde o mimořádnou trefu. Pozemský vazal zrušil imunitu schránky svým zjevně neuctivým chováním – známka špatného Pozvednutí. A výsledkem byl zcela legitimní přístup k tajemstvím nepřítele!

Tymbrimijové a lidé budou zahanbeni a klan Gooksyů-Gůbůrů se mnohé dozví!

Oslavný rej Gůbůrů byl frenetický. Suzerén však tancoval jen pár vteřin. V tom divokém jásotu bojovníků v něm zahlodalo znepokojení. Je příliš mnoho věcí ve vesmíru, které budí podezření. Je příliš mnoho věcí, které by raději neměly být, aby někdy nějakou náhodou neohrozily Hnízdo.

Suzerén naklonil hlavu nejprve na jednu a pak na druhou stranu. Podíval se dolů na datové krychle, černé a svítivé, ležící na sežehnuté zemi. Zdálo se, jakoby ty zachráněné záznamové krystaly obestírala podivná juxtapozice vyvolávající jakýsi pocit, který se téměř, ale ne úplně, měnil v pocit děsu.

Nebyl to rozpoznatelný psí vjem ani žádná jiná forma vědecky definovatelné zlé předtuchy. Kdyby tomu tak bylo, Suzerén by nařídil, aby kostky byly na místě změněny v prach.

A přece… Bylo to velice podivné.

Otřásl se. Na okamžik ho ovládla představa, že ty broušené krystaly jsou oči, svítící, vesmírně černé oči nějakého velkého a velmi nebezpečného hada.

42
Robert

Běžel s hlubokým oddechováním po lesní stezce a v jedné ruce držel nový dřevěný luk. Na zádech mu přitom poskakoval podomácku vyrobený toulec s dvaceti novými šípy. Slaměný klobouk na hlavě byl upletený z říčního rákosu. Bederní rouška a mokasíny na nohou byly vyrobeny z přírodní kůže.

Mladík při běhu mírně napadal na levou nohu. Obvaz na stehně zakrýval jen povrchní ránu. Dokonce i bolest z té spáleniny byla svým způsobem slastí, když si uvědomil, že je pořád lepší uniknout s odřenýma ušima, než ta druhá alternativa.

Před očima mu znovu vytanul pohled na vysokého ptáka nevěřícně zírajícího na šíp, který mu proklál hrudní koš. Z jeho smrtelně ochromených drápů padá na zem laser.

Hřeben byl tichý. Téměř jedinými slyšitelnými zvuky byl jeho dech a jemné pleskání mokasínů o kameny. Vánek rychle vysušil čůrky potu vinoucí se mezi odřeninami a škrábanci na mladíkových rukou a nohou.

Dotek větru ho při výstupu osvěžil. Svah, po němž se stezka vinula, se zmírnil a Robert se konečně dostal nad stromy mezi hřbetní kameny na temeni horského hřebenu.

Teď, když byl opálený do temné hnědi, mu byl náhlý příliv slunečního tepla příjemný. Kůži měl také pevnější než dřív, takže kopřivy a trny keřů mu už nedělaly takové problémy.

Asi začínám vypadat jako někdejší Indiáni, pomyslel si pobaveně. Přeskočil padlý kmen a na rozcestí se dal doleva.

Jako dítě přikládal velkou důležitost jménu své rodiny. Když si hrál s vrstevníky na povstání konfederace, malý Robert Oneagle nikdy nemusel vystupovat v roli špatných chlápků. Vždycky prohánět

nepřátelské vojáky jako čerokíský nebo mohawkský válečník, což se snažil zvýraznit předpokládaným oblečením a válečnými barvami těchto indiánských kmenů.

Teprve až později, když si přestal takhle hrát, se dozvěděl víc o genové historii své rodiny. Zajímalo by mě, kolik je toho ve mně skutečně indiánského, přemítal.

Bílé nadýchané beránky pluly severním směrem, kam se také táhl dlouhý hřeben, po němž Robert běžel. Zdálo se, jakoby ho doprovázely cestou domů.

Domů.

Ten výraz už byl teď přijatelnější, když měl co na práci venku pod stromy a volným nebem. Teď už mohl myslet na ty jeskyně jako na domov. V těch nejistých časech totiž skutečně představovaly útočiště.

A byla tam Athaclena.

Byl pryč déle, než předpokládal. Ten výlet ho zavedl vysoko do hor, až k údolí Spring, kde verboval nové dobrovolníky, navazoval kontakty a vůbec rozmlouval s obyvateli.

A samozřejmě, on i jeho partyzánští druhové měli několik střetů s nepřítelem. Robert věděl, že to byly jenom drobné záležitosti, tu a tam chytili do pasti nějakou malou gůbůrskou patrolu, ale vetřelce likvidovali do jednoho. Hnutí odporu útočilo jenom tam, kde se dalo očekávat naprosté vítězství. Nesměl přežít nikdo, aby se nejvyšší velení Gůbůrů nedozvědělo, že pozemšťané se naučili být neviditelní.

I když byla malá, měla tato vítězství zázračný vliv na morálku. Přesto však – co z toho, že v horách mohli Gůbůrům dělat problémy, když nepřítel byl stále mimo dosah.

Většinu cesty musel Robert ale dělat věci, které měly sotva co společného s odbojem.

Všude, kam přišel, ho obklopili šimové, kteří výskali a brebentili radostí při pohledu na něj – na jediného zbývajícího člověka na svobodě. Byl zaskočen, když viděl, jak jsou nesmírně šťastni, že z něj mohou udělat neoficiálního soudce, arbitra a taky kmotra novorozenců. Nikdy předtím tak silně nepocítil břímě závazků a povinností, jež Pozvednutí klade na patronskou rasu.

Šimům to samozřejmě nezazlíval. Pochyboval, že by v dosavadní krátké historii jejich druhu někdy bylo tolik šimů na tak dlouhou dobu odříznuto od lidí.

Kamkoli přišel, vešlo ve známost, že poslední člověk v horách nenavštíví žádnou budovu postavenou před invazí a dokonce se ani nesetká s nikým, kdo má na sobě oblečení nebo nějaký předmět, jehož původ není garthský. Protože zpráva o tom, jak nepřátelské plynové roboty vyhledávají své cíle, se rychle šířila, šimové brzy přestěhovali celé své komunity na jiná místa. Jako houby po dešti se začaly objevovat dřevěné chalupy, vzkříšení se dočkala již zapomenutá řemesla jako předení, tkaní, činění kůže a ševcovství.

Ve skutečnosti se šimům v horách dařilo docela dobře. Potravy byla hojnost a mladí stále chodili do školy. Tu a tam několik odpovědných jedinců dokonce začalo reorganizovat Projekt garthské ekologické kultivace, přičemž udrželi v chodu nejdůležitější programy s improvizovanou náhradou chybějících lidských expertů.

Možná nás opravdu nepotřebují, pomyslel si Robert.

V letech, které předcházely okamžiku, kdy lidstvo přišlo k rozumu, chyběl jen vlásek a jeho vlastní druh mohl přivést domovskou planetu Zemi k ekologické katastrofě. Hrůzné zkáze se podařilo zabránit skutečně jen tak tak. S vědomím této pravdy bylo zahanbující vidět, jak se tolik takzvaných vazalů chová rozumněji, než se chovali lidé pouhé století před Kontaktem.

Máme vážně právo hrát si před těmito bytostmi na bohy? Možná, až tyto otřesy přejdou, bychom je měli nechat na pokoji, ať si svou budoucnost udělají sami.

Romantický nápad. Měl háček.

Galaktici nás to nikdy nenechají udělat.

A tak nechal šimy, ať ho obklopují, ptají se ho na rady a pojmenovávají po něm svoje děti. Když udělal všechno, co v té chvíli mohl, vydal se na zpáteční cestu, dolů k domovu. Sám, protože žádný šim by teď s ním nemohl držet krok.

Samotu, která ho obklopovala, vítal. Měl čas na přemýšlení. Začal toho o sobě hodně zjišťovat v několika posledních týdnech a měsících, vlastně od onoho strašného odpoledne, kdy do jeho mysli drcené agónií vstoupila Athaclena, aby ho zachránila. Jak zvláštní,

ukázalo se, že největším problémem nejsou bestie a monstra pocházející z jeho neurózy. Ty se daly zvládnout, jakmile se jim jednou postavil tváří v tvář a věděl, proč se zjevily. V každém případě pravděpodobně nebyly o nic horší než břímě nevyřešených záležitostí z minulosti kohokoli jiného.

Ne. Mnohem důležitější bylo hledat cestu k vlastnímu pochopení, jaký je člověk. To bylo bádání, s nímž teprve začal, ale Robertovi se líbil směr, jímž tato výprava, jak se zdálo, vedla.

Proběhl zákrutu horské pěšiny a dostal se ze stínu kopce. Slunce se mu opřelo do zad. Před ním, směrem na jih, ležely hrbolaté vápencové útvary, jež ukrývaly Údolí jeskyň.

Náhle se Robert zastavil. Koutkem oka zachytil kovový záblesk. Asi patnáct kilometrů daleko se nad výběžky kolem údolí něco třpytilo.

Gasboty, napadlo ho. Někde v tom místě Benjaminovi technici rozložili vzorky všeho možného, od elektroniky, přes různé kovy až po oblečení, ve snaze odhalit, co přitahuje pozornost těchhle gůbůrských robotů. Robert doufal, že mezitím, co byl pryč, k něčemu dospěli.

Přesto si z toho v určitém smyslu už příliš těžkou hlavu nedělal. S novým lukem, který třímal v ruce, se tak nějak cítil dobře. Šimové v horách dávali přednost samostřílům a kuším, u nichž nebylo potřeba tolik pohybové koordinace, jako spíš větší opí sílu k natažení. Účinek všech tří zbraní byl ovšem stejný… mrtví ptáci. Návrat ke starým řemeslům a používání archaických nástrojů nyní budily všeobecný zájem, stejně jako mýty vlčecího klanu.

Mělo to však i své znepokojující důsledky. Po jednom úspěšném výboji si všiml, jak se z tábora nenápadně vytratilo několik horských šenů. Nepozorovaně za nim vklouzl do stínů lesa a sledoval je až k tajnému ohništi v malé strži.

Již dříve, když brali zabitým Gůbůrům zbraně a odnášeli jejich těla pryč, si všiml, že někteří šimové se po něm pokradmu, možná až provinile, ohlížejí. Té noci sledoval z temného svahu dlouhoruké stíny, jak pod hvězdnou oblohou divoce poskakují kolem ohně. Nad plameny se na rožni něco peklo a vítr k němu donesl nasládlé, kouřové aroma.

Robert cítil, že tihle šimové nechtěli, aby některé věci jejich patroni viděli. Nechal je tedy jejich rituálu, vytratil se zpátky do lesního příkrovu a vrátil se do hlavního tábora.

Ten výjev se mu v mysli stále opakoval, jako divoké, barbarské představy. Robert se nikdy nezeptal, co se stalo s těly mrtvých galaktiků, ale od té doby si pokaždé, když myslel na nepřítele, připomněl tu vůni.

Kdyby tak existoval způsob, jak jich dostat do hor víc, přemítal. Zdálo se, že vetřelcům lze zasazovat citelné údery jen pod ochranou stromů.

Blížil se večer. Nejvyšší čas ukončit dlouhý běh domů. Robert se otočil a chystal se seběhnout dolů do údolí, když v tom se zarazil. Zamrkal. Ve vzduchu bylo něco rozmazaného. Něco se třepetalo na pokraji viditelnosti, jako kdyby mu přímo ve slepém bodu tancovala prohnaná můra. Na tu věc nebylo prostě možné se podívat.

Aha, napadlo Roberta.

Vzdal se dalších pokusů soustředit zrak na tu podivnou věc a místo toho ji nechal do sebe proniknout. Pod jejím dotekem se jeho mysl rozevřela, jako když se květina rozvine pod slunečními paprsky. Ta třepetající se entita poněkud plaše tancovala a mrkala na něj. Byl to zcela prostý glyf zájmu a mírného pobavení. Dost jednoduchý na to, aby ho pochopil dokonce i svalnatý, zarostlý a po dlouhé cestě ukoptěný pozemšťan-člověk s růžovohnědou kůží.

„Náramná legrace, Clenny," zavrtěl Robert hlavou. Ale cítil, jak se ten květ v jeho hlavě otevírá víc, a začal kennovat teplo. Bez toho, že by mu někdo něco řekl, věděl, kudy jít. Odbočil z hlavní pěšiny a vyskočil na úzkou stezku.

Na půli cesty od vrcholu hřebenu narazil na hnědou postavu lenošící pod nějakým trnitým keřem. Ležící šen zvedl hlavu od knížky a poněkud líně zamával.

„Čau Roberte. Vypadáš krapet líp, než když sem tě viděl naposled."

„Fibene!" Robert se usmál. „Kdy ses vrátil?"

Šim potlačil unavené zívnutí. „No, asi tak před hodinou. Hoši tam dole v jeskyních mě poslali přímo sem, za její výsostí. Něco sem jí přines z města. Je mi líto, ale pro tebe nemám nic."

„Měls v Port Helenii nějaké problémy?“

„Hmm, no, pár jich bylo. Ale byla tam i sranda.“

Robert se zasmál. Tímhle způsobem Fiben mluvil vždy, když měl nějaké zajímavé zprávy a když chtěl všechno co nejbarvitěji vylíčit. Kdyby ho teď nechal, nepochybně by žvanil až do rána.

„Uf, Fibene…“

„No jo. Támhle je.“ Šim ukázal na temeno hřebenu. „A jestli se mě chceš zeptat, tak má nějakou divnou náladu. Ale neptej se mě, já sem jenom šimpouš. Uvidíme se pak.“ Zvedl zase knížku. Nevypadal zrovna jako vzor uctivého vazala. Robert se pousmál. „Dík, Fibene. Pak pokecáme.“ Vyrazil svižně vzhůru po pěšině.

Když se blížil, Athaclena se nenamáhala otočit se k němu. Už si ahoj totiž řekli. Stála na vrcholku obrácená směrem na západ, tvář vystavovala slunci a ruce měla nataženy před sebe.

Robert najednou ucítil, že nad Athaclenou se teď vznáší jiný glyf, podporovaný vlajícími úponky její koróny. Byl impozantní. Při srovnání toho předchozího malého přivítání s tímhle to bylo něco jako překoktávat nějakou primitivní rýmovačku vedle přednesu díla některého z antických klasiků. Neviděl to, dokonce ani nedokázal začít kennovat celek toho glyfu, ale bylo to tam, téměř to svým zvýšeným empatickým vjemem dokázal cítit.

Robert si také uvědomil, že Athaclena má něco mezi rukama… něco jako tenké vlákno neviditelného ohně – spíš intuitivně vnímaného, než viděného –, který se v oblouku klenul od jedné ruky k druhé.

„Athacleno, co je…“

Zmlkl, jakmile ji obešel a uviděl obličej.

Její rysy se změnily. Většina humanoidních črt, které si vytvarovala během týdnů společného exilu, zůstala zachována, ale něco z toho původního, co časem ustoupilo, se vrátilo. V jejích zlatavě skvrnitých očích byl mimozemský lesk.

Robertovy vjemy se zvyšovaly. Znovu se podíval na vlákno v jejích rukou a pocítil vzrušení z poznání.

„Tvůj otec…?“

Athacleniny zuby bíle zazářily. „W’ith-tanna Uthacalthing belli-

narri-t'hoo, haoon'nda!…"

Zhluboka se nadýchla doširoka rozevřeným chřípím. Oči – roztažené od sebe, jak nejvíc to bylo možné – jí jiskřily.

„Roberte, on žije!"

Mozek mu zaplavil příval otázek. „To je báječné! Ale… ale, kde je? Víš něco o mojí mámě? A co vláda? Co říká Uthacalthing?"

Neodpověděla hned. Držela dál napnuté vlákno. Zdálo se, jako by po něm sluneční světlo přebíhalo sem a tam. Robert by přísahal, že z té nitě slyšel nějaký zvuk, skutečný zvuk.

„W'ith-tanna Uthacalthing!" Athaclena se dívala přímo do slunce.

Zasmála se. Už ne jako ta střízlivá dívka, kterou doposud znal. Zasmála se vítězně tymbrimijským způsobem a Robert byl rád, že objektem toho veselí není on. Tymbrimijský humor dost často znamenal, že něco jiného v brzké budoucnosti rozhodně nebude k smíchu.

Sledoval její pohled přes údolí Sind do míst, kde s tlumeným bzukotem po obloze poletovaly sem a tam všudypřítomné gůbůrské transportéry. Robert dokázal zaznamenat jen obrysy jejího glyfu, proto se jeho mysl snažila vypátrat víc a zjistila něco, co bylo blízké lidskému. V hlavě se mu zjevila metafora.

Náhle dostal Athaclenin úsměv divoký, téměř kočičí výraz. A ty válečné lodě, které se jí odrážely v očích, začaly připomínat sebejisté, nic zlého netušící myši.

část třetí

GARTHLINGOVÉ

Vývoj lidského druhu nebude završen za několik desítek tisíc let krotkým zvířetem, nýbrž za několik miliónů let divokým zvířetem, protože člověk je a vždy zůstane divokým zvířetem.

Charles Galton Darwin

Přirozená selekce nebude brzy důležitá, ani zdaleka ne tolik jako selekce vědomá. Budeme se civilizovat a měnit tak, abychom odpovídali svým představám o tom, jací můžeme být. Během života příští generace se změníme k nepoznání.

Greg Bear

43
Uthacalthing

Nedaleko místa, kde se jachta zabořila, hyzdily mokřinu špinavé skvrny. Do vody v širokém ústí pomalu vytékala z prasklých a napůl potopených nádrží temná kapalina. Lesklý, mastný koberec, který se postupně šířil, zabíjel všechno, čeho se dotkl – hmyz, malá zvířata i tuhou bažinnou trávu.

Malý člun musel po dopadu ještě pěkný kus poskakovat po zemi, protože se k jeho vraku táhla dlouhá brázda zkázy. Nakonec se zapíchl přídí do močálovitého ústí řeky. Po několik dnů ležel zdeformovaný trup na místě a pozvolna se propadal. Ani déšť, ani příliv nedokázaly smýt z jeho sežehnutých boků válečné šrámy. Kdysi hezký, třpytivý povrch byl nyní na mnoha místech opálený a poškrábaný po střelách, jimž jachta unikala jen s odřeným hřbetem. Náraz byl poslední ranou.

Thennanin, jehož mohutná postava se na první pohled na záď té malé provizorní loďky nehodila, se zaraženě díval přes ploché ostrůvky na skomírající vrak. Přestal pádlovat, aby se zamyslel nad realitou své neutěšené situace.

Bylo jasné, že zdecimovaný vesmírný člun už nikdy létat nebude. A co bylo horší, havárie udělala z tohohle kousku mokřiny žalostnou břečku. Hřeben lemovaný špičatými šedivými vějířky se mu na hlavě nafoukl.

Uthacalthing vytáhl z vody svoje pádlo a taktně čekal, až jeho spolutrosečník dokončí majestátní rozjímání. V duchu doufal, že thennaninský diplomat nespustí další přednášku o ekologické zodpovědnosti a břemenu patronství. Ale co se dalo dělat, Kault byl Kault.

„Duch tohoto místa byl poskvrněn," pronesl ten velký tvor a je-

ho dýchací štěrbiny silně zaskřípaly. „My, myslící bytosti nemáme žádné právo tahat své malicherné války do kolébek života, jako je tato, a ničit je kosmickými jedy.“

„Smrt přichází všude, Kaulte. A vývoj jde kupředu na základě tragédií,“ Uthacalthing byl ironický, ale Kault ho, samozřejmě, vzal vážně a těžce si povzdechl.

„Já to vím, tymbrimijský kolego. To je také důvod, proč je dovoleno, aby většina registrovaných světů, kde se rodí život a inteligence, procházela svými přirozenými cykly bez zásahu. Součástí tohoto přirozeného řádu jsou doby ledové i srážky s asteroidy. Druhy se zocelují a rozvíjejí, aby dokázaly čelit takovým nebezpečenstvím.

Tohle je ale zvláštní případ. Tak vážně poničeným světem, jako je Garth, musejí takové katastrofy otřást a změnit ho v pustinu. Není to tak dlouho, co tady řádili Bururalliové, a planeta se z toho sotva začala vzpamatovávat. Teď tyhle naše války přinesou další šok… jako tohle svinstvo.“

Kault ukázal na tekutinu vytékající ze zničené jachty. Jeho znechucení bylo očividné.

Uthacalthing se tentokrát rozhodl mlčet. Každá galaktická rasa na stupni patrona byla oficiálně také ochráncem životního prostředí. To byl nejstarší a nejdůležitější zákon. Kosmoplavecké rasy, které se přinejmenším nezavázaly respektovat Ekologické kodexy, byly většinou ostatních vyhlazeny – kvůli ochraně budoucích generací myslících druhů.

Ale byly rozdíly. Gůbůrové se například ani tak nezajímali o planety, jež byly kolébkou možné myslící rasy, jako spíš přímo o rasy zralé na Pozvednutí, jež by se hodily pro začlenění do gůbůrského klanu s jeho konzervativním fanatismem. Sory zase velice bavily manipulace s nově dozrálými vazalskými rasami.

A Tandové byly prostě strašní.

Kaultova rasa občas lezla na nervy svým pokryteckým lpěním na ekologické čistotě, nicméně tymbrimijský velvyslanec toto jejich zaměření aspoň chápal. Jedna věc byla vypálit les nebo postavit město na registrované planetě. Takovéhle škody se daly v krátké době napravit. Něco jiného ovšem bylo vypustit do biosféry nějaké jedy s dlouhodobým účinkem, jedy, které mohly být absorbovány a akumu-

lovány. Uthacalthingovo znechucení z těch mastných skvrn nebylo o nic menší než Kaultovo. Ale teď se s tím nedalo nic dělat.

„Pozemšťané měli na této planetě pro takovéhle naléhavé situace dobré likvidační a regenerační týmy," řekl nahlas. „Ta invaze jim zjevně znemožnila činnost. Možná, že sem Gůbůrové dorazí a sami se o tu špínu postarají."

Horní část Kaultova těla se prudce zkroutila, jak opovržlivě vyprskl. Rostliny s vějířovitým listovím zasáhla sprška. Uthacalthing už věděl, že to byl výraz mimořádné nevěřícnosti.

„Gůbůrové jsou flákači a kacíři! Uthacalthingu, jak můžete být tak naivně optimistický?" Kaultův hřeben se zachvěl a jeho kožnatá víčka zamrkala. Uthacalthing se otočil na svého společníka s pevně sevřenými rty.

„Áá, aha," Kault vydal skřípavý zvuk.

„No, jo. Vy zkoušíte ironií můj smysl pro humor." Thennanin krátce roztáhl hřeben. „Zábavné. Pochopil jsem. Opravdu. Budeme pokračovat."

Uthacalthing se otočil zpátky dopředu a znovu ponořil pádlo do vody. Povzdechl si a vypustil tu'fluk, glyf lítosti nad vtipem, který přišel vniveč.

Možná byl tenhle zarputilý jedinec vybrán jako velvyslanec u pozemšťanů proto, že měl podle thennaninských měřítek velký smysl pro humor. Tahle volba mohla být zrcadlově stejná jako důvod, proč byl vybrán Uthacalthing – kvůli své poměrně vážné povaze, zdrženlivosti a taktu.

Kdepak, pomyslel si Uthacalthing, zatímco pádlovali dál a proplétali se mezi trávou. Kaulte, milý příteli, nepochopil jsi vůbec nic. Ale pochopíš.

K ústí řeky to bylo dost daleko. Garth se otočil více než dvacetkrát od okamžiku, kdy musel s Kaultem ve vzduchu opustit poškozenou loď a snést se do divočiny. Thennaninovi nešťastní ynninští vazalové zpanikařili, zamotali si paraplachty a při pádu se zabili. Od toho okamžiku zůstali oba diplomaté sami.

Aspoň měli štěstí, že bylo jaro a nehrozilo jim zmrznutí. To bylo svým způsobem štěstí v neštěstí.

V provizorním člunu, vyrobeném z hrubých kmenů a z látky pa-

raplachet, ubíhala cesta velmi pomalu. Havarovaná kosmická jachta byla jen několik stovek metrů od místa, z něhož ji konečně spatřili, ale urazit tuto vzdálenost jim kvůli spletitému systému křivolakých kanálů trvalo ještě plné čtyři hodiny. I když byl terén rovný, vysoká tráva jim většinu cesty zakrývala výhled.

A pak se před nimi najednou objevila troska, v níž se proměnila kdysi elegantní malá vesmírná loď.

„Pořád nechápu, proč jsme se museli vrátit k tomu vraku," zaskřípal mrzutě Kault. „Unikli jsme s dostatečnými zásobami potravin, abychom mohli někde v ústraní přežít. A až by se situace uklidnila…"

„Počkejte tady," přerušil ho Uthacalthing rázně. Thennanin nebyl naštěstí fanatický ohledně dodržování etických pravidel tohoto druhu. Tymbrimij vyklouzl z člunu do vody. „Není třeba, abychom dalším přiblížením riskovali oba dva. Budu pokračovat dál sám."

Uthacalthing znal svého partnera dost dobře, aby věděl, jak je to Kaultovi nepříjemné. Thennaninská kultura kladla velký důraz na osobní statečnost – zvláště proto, že cestování vesmírem v nich vzbuzovalo takovou hrůzu.

„Doprovodím vás, Uthacalthingu." Odložil pádlo. „Může tam být všelijaké nebezpečí."

Uthacalthing ho zarazil vztyčenou rukou. „Je to zbytečné, kolego a příteli. Vaše mohutné tělo není moc vhodné do toho močálu. Navíc byste mohl převrhnout člun. Jenom zůstaňte. Potrvá mí to jen několik minut."

„Tak dobře," zareagoval s viditelnou úlevou Kault. „Budu tady na vás čekat."

Uthacalthing vykročil mělčinou a pod nohama ucítil záludné bahno. Obešel skvrny vytvořené kapalinou, která unikla z vraku, a zamířil ke břehu, kde nad bažinou trčela záď jachty.

Bylo to obtížné. Cítil, jak se tělo snaží upravit tak, aby lépe zvládlo úsilí postupovat bahnem, ale potlačil tu reakci. Podařilo se mu přirozenou adaptaci omezit na co nejmenší míru glyfem nuturunow. Ta vzdálenost nestála za cenu, kterou s sebou změny nesly.

Jeho pokrývka hlavy se nadzvedla. Částečně kvůli podpoře glyfu nuturunow, částečně kvůli tomu, že jeho koróna ucítila mezi vod-

ními rostlinami a trávou nějakou přítomnost. Sotva by ho tady něco mohlo ohrozit. I Bururalliové to věděli. Přesto, jak se brodil, prozkoumával okolí a laskal empatickou síť života mokřiny.

Malí tvorové byli všude kolem něj, všechny základní, standardní formy: baculatí i protáhlí ptáci, plazovitá zvířata se šupinami nebo zrohovatělou kůží, zvířata s dlouhou či krátkou srstí, cupitající mezi rákosím. Už dlouho bylo známo, že existují tři klasické způsoby pokrývky zvířat dýchajících kyslík. Když se kožní buňky vyklenuly ven, vzniklo peří. Když se vtáhly dovnitř, rostlo ochlupení. Když se zapouzdřily, zvířata se pokryla šupinami.

Tady se vyvinuly všechny tři typy v typických vzorech. Peří bylo ideální pro ptáky, kteří potřebovali co největší, ale taky co nejlehčí izolaci. Kožešina pokrývala teplokrevné tvory, kteří si nemohli dovolit ztrátu tepla.

Samozřejmě, to byl jen základ. Za ním existoval téměř nekonečný výčet variant přístupu k tomuto aspektu existence života. Každý tvor byl jedinečný, každý svět báječný experiment rozmanitosti. Planeta by měla být velkými jeslemi a při plnění této úlohy jí patřila odpovídající ochrana.

To bylo pevné přesvědčení, které Uthacalthing i jeho kolega sdíleli.

Jejich národy byly nepřátelské – samozřejmě, nechovali k sobě takové nepřátelství jako Gůbůrové vůči lidem na Garthu, ale určitým způsobem byli nepřátelé – a toto jejich nepřátelství bylo registrováno Institutem civilizovaného válečnictví. Existovalo mnoho druhů konfliktů, většina z nich nebezpečných a zcela vážných. Přesto měl Uthacalthing Kaulta svým způsobem rád.

A bylo to tak lepší. Je snadnější dělat si legraci z někoho, koho máte rádi.

Mastná voda sklouzla Uthacalthingovi z hladkých kamaší, když konečně vyšel na bahnitý břeh. Nejprve zkontroloval radiaci a pak bezstarostně vykročil k jachtě.

Kault sledoval, jak Tymbrimij zašel za křídlo rozbité lodi. Tiše seděl v člunu, jak mu bylo řečeno, jenom občas pádlem zavzdoroval pomalému proudu, který jakoby se nenápadně pokoušel plavidlo od-

nést pryč, nebo se vyhnul špinavým skvrnám plujícím na hladině. Sliz, který občas utvořil bubliny na dýchacích štěrbinách, mu pomáhal uchránit se zápachu, který se nad tímto místem vznášel. Thennaninové byli po celých Pěti galaxiích známi jako tvrdí bojovníci a chrabří kosmoplavci. Kault a jeho druh si však mohli odpočinout pouze na živých, dýchajících planetách. Proto se jejich kosmické lodi podobaly planetám samým, byly pevné a odolné. Průzkumnou loď vyrobenou Thennaniny by nešlo sundat dolů pouhým terawattovým laserem jako tuhle jachtu! Tymbrimijové dávali přednost rychlosti a co největším manévrovacím schopnostem před silnými štíty, ale neštěstí, jako bylo tohle, se zdála potvrzovat spíše thennaninskou filosofii.

Po sestřelení jejich vesmírného člunu jim zbylo jen málo možností. Pokusit se proniknout gůbůrskou blokádou bylo přinejmenším riskantní a další alternativa, která se nabízela, bylo skrýt se společně s oficiálními představiteli lidí. Ne moc radostný výběr.

Nakonec snad byl ten pád nejlepší možné vyústění reality, které se nabízelo. Přinejmenším tady byla voda a bláto a byli stále na živu.

Kault zpozorněl, když Uthacalthing znovu vyšel zpoza vraku a nesl přes rameno malou brašnu. Jak se tymbrimijský velvyslanec pohroužil do vody, jeho kožešinová pokrývka hlavy byla úplně zvednutá. Kault už zjistil, že nebyla tak účinná při odbourávání nadměrného tepla, jako thennaninský hřeben.

Některé skupiny v jeho klanu braly podobné skutečnosti jako důkaz skutečné nadřazenosti Thennaninů, ale Kault patřil k frakci, která byla při utváření názorů poněkud shovívavější. Podle přesvědčení těch, kteří k této skupině patřili, měla každá forma života své pevné místo ve vývoji Celku. Dokonce i divoká a nepředvídatelná lidská vlčata. I kacíři.

Uthacalthingova koróna se načepýřila, když s velkým úsilím kráčel po bahnitém dnu zpátky k lodi. Ale nebylo to přehřátím. Vytvářel speciální glyf.

Ve sluneční záři se vznášel lurrunanu. Splynul s polem koróny, smrštil se, jakoby nabíral na síle, pak se dychtivě natáhl dopředu a prudce vyrazil směrem ke Kaultovi. Nato se nad hlavou Thennanina

roztančil s požitkářskou zvědavostí.

Galaktik vypadal lhostejně. Ničeho si nevšiml a nikdo mu to nemohl mít za zlé. Konec konců, ten glyf nebyl nic. Nic reálného.

Kault pomohl Uthacalthingovi nahoru. Popadl ho za opasek, vytáhl z vody a po hlavě pustil do lodice. „Objevil jsem ještě nějaké zásoby jídla a nějaké nástroje, které by se nám mohly hodit," pronesl Uthacalthing v galaktické sedmičce, když se překulil na dno člunu. Kault mu pomohl nabýt rovnováhy.

Brašna se otevřela a na dno pokryté látkou se z paraplachty vykutálely láhve. Lurrunanu se stále vznášel nad Thennaninovou hlavou a čekal na správný okamžik. Když se Kault sehnul, aby pomohl svému kolegovi posbírat věci, které z mošny vypadly, vířící glyf udeřil.

Narazil na proslulou thennaninskou zatvrzelost a odskočil. Proniknout pěkně tuhou netečností Kaulta nebylo snadné. Povzbuzen Uthacalthingem k dalšímu výpadu vyrazil lurrunanu znovu a divoce se obořil na kožnatý hřeben toho podivného tvora. Udeřil právě v okamžiku, kdy Kault zvedl láhev, která byla lehčí než ostatní, a podával ji Uthacalthingovi. Ale zarytý skepticismus mohutného vesmířana glyf znovu odrazil.

Uthacalthing učinil ještě jeden, poslední pokus. Jenomže tentokrát se lurrunanu na Thennaninově neproniknutelné bariéře povýšenosti prostě rozpadl.

„Jste v pořádku?" zeptal se Kault.

„Ano, jistě." Uthacalthingova pokrývka hlavy splaskla. Zklamaně si odfrkl.

No dobrá, pomyslel si. Ani jsem nečekal, že to bude snadné. Mám čas.

Měli před sebou několik stovek kilometrů divočiny, pak pohoří Mulun a před Port Helenií ještě údolí Sind. Někde po cestě čekal Uthacalthingův tajný partner, připraven pomoci vykonat na Kaultovi důmyslný, dlouho připravovaný žert. Buď trpělivý, řekl si v duchu Uthacalthing. Nejlepší žerty potřebují čas.

Uložil brašnu pod své sedátko a zajistil ho provázkem. „Jedeme pryč. Myslím, že u druhého břehu se dají chytit nějaké ryby a tamhle ty stromy nám poskytnou dobrou ochranu před poledním sluncem."

Kault souhlasně zaskřípal a zvedl pádlo. Společně pak propluli mokřinou. Za zády jim zůstala smutná troska jachty, která se pomalu, ale jistě nořila do močálu.

44
Galaktici

Na oběžné dráze kolem planety zahájily invazní síly novou fázi operace.

První fází byl útok proti nečekaně tuhému, ale krátkému a téměř zbytečnému odporu. Pak přišla etapa zajištění, opevňování, plánů na rituály a vyčišťovacích akcí. Po celou tuto dobu byla hlavní starostí flotily obrana.

Pět galaxií zachvátil zmatek a válečná vřava. Nebylo vyloučeno, že také některou jinou alianci napadlo vzít jako rukojmí Garth. Nebo se terransko-tymbrimijská aliance mohla rozhodnout, že tady podnikne protiútok, přestože tvrdému tlaku čelila na jiných místech. Taktické počítače kalkulovaly s tím, že vlčata by mohla být hloupá a udělat to, ale pozemšťané byli tak nepředvídatelní, že se dalo očekávat cokoli.

Do téhle operace již bylo investováno příliš mnoho. Klan Gooksyů-Gůbůrů si tady nemohl dovolit prohrát.

Proto se válečná flotila přeskupila a zaujala důležité pozice. Lodě sledovaly pět místních vrstev hyperprostoru, nejbližší přechodové body a letové dráhy všech těles.

Zprávy, které přišly, hovořily o agónii Země, o beznaději Tymbrimijů a o jejich potížích se získáním spojenců mezi letargickými umírněnými klany. Jak čas plynul, bylo stále jasnější, že z těchto stran žádné nebezpečí hrozit nejspíš nebude.

Některé z velkých klanů však měly napilno. Ty, jež chtěly rychle získat výhodu. Některé stále mamě pátraly po té zmizelé delfíní

lodi. Jiné využily panujících zmatků, aby se vrátily k vyřizování stalých účtů. Dohody staré tisíce let se rozplynuly jako plynová mračna před náhlou explozí supernovy. Prastará společenská struktura Pěti galaxií byla otřesena.

Z domovského hřadu Gůbůrů přišly nové rozkazy. Jakmile bude dokončena pozemní obrana na Garthu, větší část flotily musí odletět k plnění dalších úkolů. Zbylé síly by měly být dostatečné k udržení planety před jakoukoli hrozbou, jaká by se dala očekávat.

Hřadová šlechta ovšem nové rozkazy doprovodila určitou kompenzací. Suzerén Paprsku a Drápu byl vyznamenán za zásluhy a Suzerénovi Náležitosti byla pro expedici na Garth slíbena vylepšená Planetární knihovna.

Novému Suzerénovi Pokladu a Bdělosti nebylo třeba poskytovat kompenzaci žádnou. Rozkazy totiž pro něj byly samy o sobě značným vítězstvím, protože v podstatě představovaly zdůraznění významu Bdělosti. Nejvyšší byrokrat získal důležité body pro Peření, které tolik potřeboval v konkurenci s mnohem zkušenějšími partnery-rivaly.

Vesmírné jednotky vyrazily k nejbližšímu přechodovému bodu s pevným přesvědčením, že záležitosti na Garthu jsou v dobrých zobácích. Pozemní síly nicméně sledovaly odlet velkých bitevních křižníků s mírným pocitem nejistoty. Na planetě se objevily náznaky menšího hnutí odporu. Jeho aktivita – zatím neznamenala víc než jen drobnou nepříjemnost – začala mezi šimpanzí populací na venkově.

Protože šlo o bratrance a vazaly lidí, nebylo jejich iritující a nevhodné chování žádným překvapením. Gůbůrské nejvyšší velení přijalo určitá bezpečnostní opatření a pak obrátilo pozornost na jiné záležitosti.

Zájem triumvirátu upoutaly určité informace získané z nepřátelských zdrojů. Týkaly se planety Garthu. Mohlo se nakonec ukázat, že nejde vůbec o nic. Kdyby ale byly pravdivé, otevřely by se nesmíme možnosti.

Pro každý případ bylo třeba tyto věci prozkoumat. Mohl být v sázce velký zisk. V tom se všichni tři Suzerénové naprosto shodli. Poprvé tak pocítili svůj skutečný společný konsensus.

Výpravu, která směřovala do hor, střežila četa vojáků Drápu. Štíhlí ptáci v bojových úborech letěli nad stromy a jemné kvílení jejich létacích pásů se neslo úzkými kaňony. Jeden vzdušný tank se vznášel na hrotu expedice a druhý ji hlídal zezadu.

Uprostřed této dostatečné ochrany cestovali ve svých pohodlných vznášedlech badatelé. Jejich dopravní prostředky pluly na nízkých vzduchových polštářích. Museli se kvůli tomu vyhýbat ostrým hrbolatým vrcholkům hřebenů, neměli ale naspěch. Pověsti, které se vydali prověřit, pravděpodobně neměly nic společného se skutečností, nicméně Suzerénové trvali na jejich prověření, pro jistotu.

Jejich cíl se objevil na dohled druhý den. Byla to rovinatá oblast ležící v úzkém údolí. Stálo tu několik budov, které poměrně nedávno vyhořely.

Vzdušné tanky zaujaly pozice na protilehlých okrajích spáleného prostoru. Potom ze vznášedel vystoupili gůbůrští vědci a jejich kwackští pomocníci. Ptáci se drželi zpátky od stále ještě čpějících min a kdákali povely, jimiž řídili speciální roboty pátrající po důležitých stopách. Světlí ochmýření Kwackové, kteří byli méně zhýčkaní než jejich patroni, se vydali přímo do rozvalin a se vzrušeným štěbetáním čenichali a hledali.

Jeden závěr byl zřejmý okamžitě. Ta destrukce byla záměrná. Ti, kdo to udělali, chtěli pod ruinami a popelem něco utajit.

Soumrak se dostavil se subtropickou náhlostí. Za chvíli vyšetřovatelé pracovali pod nepříliš příjemnou září reflektorů. Konečně velitel výpravy přikázal přerušit práci. Další zkoumání odložil na ráno.

Odborníci se na noc vrátili do svých vznášedel, přičemž živě štěbetali o tom, co již objevili. Byly tam stopy, náznaky vzrušujících a zároveň znepokojivých věcí. Ve dne však bude dost a dost času pořádně místo prozkoumat.

Poslední dveře se zavřely a do vzduchu tiše vystoupalo šest hlídkových robotů, které nad expedicí zaujaly obranné pozice. Garth se pomalu pohroužil do hvězdnaté noci. Slabé praskání a šustění nasvědčovalo tomu, že rušný život neustává v lese, kde se tvrdé práci věnovali noční tvorové – lovci a lovení. Roboty je ignorovaly a nerušeně rotovaly na místě. Noc ubíhala.

Nedlouho před rozbřeskem se v paprscích probleskujících mezi

stromy mihly nové stíny. Menší zvířata rychle zmizela do úkrytů, z nichž sledovala, jak se příchozí pomalu a opatrně plíží kolem.

Roboty samozřejmě také zaznamenaly nové tvory a zkontrolovaly je podle naprogramovaných kritérií. Jejich závěr byl – neškodná zvířata. Neměly pražádný důvod cokoli podnikat.

45
Athaclena

„Jsou tu jak husy na pekáči," pronesl Benjamin sedící v úkrytu na západním svahu, z něhož měl dobrý výhled.

Athaclena se ohlédla na svého šimího pobočníka. Chvilku s jeho metaforou zápasila. Možná narážel na ptačí původ nepřítele?

„Zdá se, že jsou si jistí sami sebou, že se ničeho nebojí, jestli jsi mluvil o tomhle," řekla nahlas.

„Ale mají k tomu důvod. Gůbůrové spoléhají na bojové roboty v mnohem větší míře než my, Tymbrimijové. Ty stroje jsou nákladné a až příliš předvídatelné, ale není radno je podceňovat."

Benjamin vážně přikývl. „Zapamatuju si to, ser."

Přesto Athaclena cítila, že to na něj neudělalo moc velký dojem. Pomáhal tohle přepadení připravit, když je koordinoval s představiteli odporu v Port Helenii. Benjamin si byl až lehkomyslně jistý úspěchem.

Městští šimové měli zaútočit před úsvitem v údolí Sind, těsně před stanoveným začátkem jejich akce tady. Oficiálním cílem bylo zasít do řad nepřítele zmatek a případně mu i způsobit ztráty, na které jen tak nezapomene. Athaclena si nebyla jistá, že je to opravdu možné. Přesto s tímto riskantním podnikem souhlasila. Nechtěla, aby toho Gůbůrové v troskách Howlettsova centra našli příliš mnoho.

Ještě ne.

„Založili tábor pod minami staré hlavní budovy," poznamenal

Benjamin. „Přesně tam, kde jsme to předpokládali.“

Athaclena se znepokojeně podívala na šimův velký dalekohled pro noční vidění. „Jsi si jistý, že se tahle zařízení nedají detekovat?“

Benjamin bez ohlédnutí přikývl. „Jo, madam. Rozložili jsme nejrůznější přístroje na úbočí nedaleko robotů vypouštějících plyn. Jejich letová dráha se ani nezavlnila. Zúžili jsme seznam toho, co nepřítel dokáže vyčenichat. Brzy…“

Benjamin ztuhl. Athaclena pocítila jeho náhlé napětí.

„Co se děje?“

Šen se naklonil dopředu. „Vidím stíny pod těma stromama. To budou naši, zaujímají pozice. Teď zjistíme, jestli jsou ty bojové roboty naprogramovány, jak jste předpokládala.“

Benjamin v rozrušení velitelce ani nenabídl dalekohled. A co takhle protokol chování mezi vazaly a patrony, pomyslela si. , Ne, že by na tom záleželo. Dávala přednost sledování svými vlastními smysly.

Tam dole zaznamenala tři různé druhy dvounožců rozmisťující se kolem expedice Gůbůrů. Jestliže je Benjamin vidí, pak už určitě musejí být v dosahu citlivých senzorů nepřátelských robotů.

A přesto roboty neudělaly vůbec nic! Vteřiny ubíhaly, ale vířící mechaničtí strážci nevystřelili na stíny, které se k nim blížily mezi stromovím, ani ránu. A očividně nehodlali ani vzbudit své pány.

Athaclena zatajila dech v rostoucí naději. Netečnost těch strojů byla velmi důležitá informace. Skutečnost, že roboty klidně rotovaly dál, jí napověděla mnohé o tom, co se děje nejen na Garthu, ale i kdekoli jinde ve vesmírných hlubinách za hvězdnou oblohou, která jim teď zářila nad hlavami. Řeklo jí to i něco o stavu Pěti galaxií jako celku.

Stále platí zákony, napadlo ji. Gůbůrové jsou v tísni.

Jako mnoho jiných fanatických klanů, gůbůrská aliance se nedržela příliš přísně kodexů upravujících ekologickou správu planet. S ohledem na známou urputnou paranoiu ptáků si byla vědomá toho, že při trvající platnosti závazných norem naprogramovali své obranné roboty určitým způsobem, podřizujícím se těmto normám – pokud by ovšem veškerá pravidla padla, pak by byl program naprosto jiný.

Kdyby Pět galaxií zcela zachvátil chaos, Gůbůrové by nepo-

chybně stroje nastavili tak, aby spálily stovky akrů v okolí, než aby riskovali svoje zobáky.

Jestliže však zákony stále platily, pak si nepřítel nedovolil je porušit. A to z toho prostého důvodu, že stejné zákony mohly chránit i je samé, kdyby se válečná lavina obrátila proti jejich frakci.

Pravidlo 912: Kde je to možné, musejí být nebojující ušetřeni. To se týkalo nebojujících druhů dokonce více, než jednotlivců, zvláště na takové planetě, jakou byl Garth. Místní formy života byly chráněny tradicí starou miliardy let.

„Chytili jste se do pasti vlastní namyšleností, vy odporní mizerové," zamumlala v galaktické sedmičce. Gůbůrové mechanické hlídače zjevně naprogramovali tak, aby dávali pozor na civilizační stopy – průmyslově vyrobené zbraně, oblečení, stroje, různá zařízení. Vůbec je nenapadlo, že by jejich tábor mohl nepřítel přepadnout nahý, nerozeznatelný od lesní zvěře.

Vzpomněla si na Roberta a usmála se. Tohle byl jeho nápad.

Noční obloze zešedly rysy. V prvním náznaku blížícího se rozbřesku roztály nejslaběji svítící hvězdy. Postarší šimi, lékařka Elayne Soo, která stála po Athaclenině levici, se na velitelku podívala pevným pohledem. Významně se dotkla brýlí. Athaclena přikývla. Dala tak souhlas k zahájení akce.

Doktorka Soo našpulila pusu a vydala vysoký trylkující zvuk, ptačí volání. Athaclena neslyšela zadrnčení tětiv, když třicet luků naráz vystřelilo. Ale cítila to. Kdyby Gůbůrové investovali do skutečně inteligentních robotů…

„Máme je!" zajásal Benjamin. „Všech šest řídících hlav je na kousky! Všechny roboty spadly!"

Athaclena prudce vydechla. Dole byl Robert. Teď už možná mohla doufat, že on a ostatní mají šanci. Dotkla se Benjaminova ramena. Šim jí trochu váhavě podal dalekohled.

Někdo si musel všimnout, že vypadly obrazovky monitorů. Ozvalo se slabé zabzučení a horní poklop jednoho z tanků, stojících ve vzduchu, se otevřel. Postava s helmou na hlavě se rozhlédla po tichém palouku. Jakmile spatřila ležící trosky hlídacích strojů, ze zobáku sejí vydral varovný skřek. Blízké větve se rozkývaly náhlým pohybem. Z jednoho ze stromů vedle tanku něco vyskočilo. Voják se

prudce otočil s tasenou laserovou zbraní a modrý záblesk šlehl po temném stínu.

Minul. Zmatený gůbůrský střelec nebyl s to zaměřit mlhavou siluetu, která ani neletěla, ani nepadala, nýbrž se přehoupla přes úzkou mýtinu zavěšena na konci dlouhého šlahounu. Zasvítily další dva laserové šípy, ani ty však nenašly svůj cíl. Pak už voják neměl žádnou šanci. Stín obtočil ptáka nohama, popadl ho za krk a ozvalo se křupnutí.

Athacleně se zrychlil trojitý puls, když spatřila Roberta stojícího na věži tanku nad zhrouceným tělem příslušníka Spáru. Zvedl zbraň a zamával s ní na znamení. Rázem mýtinu zaplavily postavy.

Mezi tanky a vznášedla se rozběhli šimové s hliněnými lahvemi v rukou. Za nimi spěchali větší postavy nesoucí objemné balíky. Athaclena zaslechla, jak si Benjamin pro sebe něco zlostně mumlá. Bylo to její rozhodnutí zapojit gorily do operace a nesetkalo se s moc velkou podporou.

„…třicet pět… třicet šest…“ Elayne Soo odpočítávala vteřiny. V sílícím světle probouzejícího se úsvitu už viděli šimy lezoucí po nepřátelských strojích. Riziko bylo stále značné, neboť nikdo nevěděl, zda se momentem překvapení podaří zdržet nevyhnutelnou reakci na dostatečně dlouhou dobu.

Štěstí jim přálo jen do třicáté osmé vteřiny. Sirény se rozezněly nejprve na předním tanku a poté se přidaly i na zadním.

„Pozor!“ vykřikl někdo dole.

Chlupatí nájezdníci se rozprchli mezi stromy před vojáky, kteří vylézali ze vznášedel a ze svých zbraní kolem sebe metali spalující paprsky. Několik šimů s výkřikem upadlo a snažilo se uhasit hořící chlupy. Někteří však bezhlesně klesli na zem s propáleným tělem skrz naskrz.

Athaclena stáhla korónu, aby z jejich agónie, kterou vnímala, neomdlela.

Poprvé pocítila skutečnou válku se vším všudy. Nebylo ani stopy po nějakém žertu, jen utrpení a nesmyslná, odporná smrt.

Pak začali příslušníci Spáru padat. Ptáci poskakovali sem a tam a marně hledali cíle, které zmizely mezi stromy. Místo nich však z lesa přilétaly smrtonosné střely. Vojáci nastavili své přístroje na de-

tekci energetických zdrojů, ale nikde nebyly žádné lasery, na něž by bylo možné zamířit, žádné pulsní zbraně, žádné pušky s energií vytvářenou chemickou reakcí. Místo toho vzduchem svištěly šípy. Gůbůrští bojovníci se se skřekem hroutili jeden za druhým.

Oba tanky náhle vystoupaly výš. Přední se otočil a zahájil palbu ze svých tří hlavní směrem do lesa.

Koruny stromů, zasažených explozemi, okamžik visely ve vzduchu a pak se v dýmu a v dešti třísek zřítily dolů. Napnuté šlahouny se mrskaly sem tam jako hadi svíjející se ve smrtelné křeči a ze svých ran kropily široké okolí těžce vydobytou šťávou. Ozývaly se zoufalé výkřiky šimů, padajících z přelámanych větví.

Stojí to za to? Stojí vůbec něco za tohle všechno?

Athaclenina koróna se prudce rozšířila v okamžité emotivní reakci. Ucítila, jak se začíná tvarovat glyf. Podrážděně odmítla ještě nezformovaný emoční výjev, který byl odpovědí na její nahlas nevyřčenou otázku. Nestála teď o žádné sžíravé tymbrimijské vtipy. Cítila se, jako když lidé pláčou, ale nevěděla, jak se to dělá.

Les zachvátil strach a panika. Zvířata se dala před tou zkázou na úprk. Některá se přehnala kolem Athacleny a Benjamina v zoufalé snaze dostat se co nejdál, do bezpečí. Okruh masakru se rozšiřoval, jak smrtící stroje pálily na všechno, co bylo v dohledu. Exploze a oheň ničily všechno kolem dokola.

Pak první tank náhle zastavil střelbu, jeho do běla rozžhavené hlavně postupně utichly. Všeobecný rámus se poněkud zmírnil.

Zdálo se, že druhý bitevní obrněnec má podobné problémy. Přes objevující se praskliny a patrné ohýbání rozpálených hlavní se však snažil pokračovat v palbě.

„K zemi!“ vykřikl Benjamin a strhl Athaclenu dolů. Tým, schovaný na svahu hory, se stačil skrýt vteřinu před tím, než zadní tank v oslepujícím záblesku explodoval. Nad hlavami jim zasvištěly kusy železa a tvarovaných výztuží z mimořádně tvrdých plastů.

„Ten druhý se zasekl!“ vykřikl někdo. Athaclena se zvedla a spatřila dým vycházející z prvního tanku. Věž vydávala skřípavé zvuky, očividně se nemohla otočit. Ke štiplavému kouři spálené vegetace se přidal zápach leptaného materiálu.

„Funguje to!“ zajásala doktorka Soo a vyběhla z úkrytu, aby

pomohla zraněným.

Robert a Benjamin navrhli použít k vyřazení gůbůrské patroly chemikálie. Athaclena si na druhou stranu upravila plán tak, aby vyhovoval jejím záměrům. Nechtěla mrtvé Gůbůry, jak tomu bylo doposud. Tentokrát chtěla nějaké živé.

Teď je měla ve vznášedlech jako v klecích, neschopné cokoli podniknout. Jejich komunikační antény byly zničené, ale v údolí Sind už stejně určitě začaly útoky. Gůbůrské velení má teď dost starostí blíž u sebe. Než přijde pomoc, nějakou dobu to potrvá.

Na chvíli zavládl na bojišti klid. Bylo slyšet jen déšť dopadajících trosek, hlíny, třísek… Prach pomalu klesl.

Pak se ozval sílící chór vítězoslavného řevu, jehož charakter se od dob, než si lidstvo začalo hrát se šimpanzími geny, nezměnil. Athaclena ale slyšela i jiný zvuk… táhlý kmitavý jekot – Robertovo triumfální volání „Tarzana“.

To je dobře, pomyslela si. Je dobře vědět, že všechno to zabíjení přežil. Teď jenom, aby dodržel plán a držel se stranou!

Šimové začali vylézat ze spadlých stromů a někteří hned spěchali pomoci doktorce Soo se zraněnými. Další obklíčili znehybněné stroje.

Benjamin se zadíval na severozápad, kde v rozbřesku bledlo několik hvězd. Z toho směru přicházel vzdálený zvuk válečného hřmění. „Zajímalo by mě, jak si vede Fiben a hoši z města.“

Athaclena konečně uvolnila korónu, která hned vytvořila kuhunnagarra… koncentraci pozdržené nejistoty. „To je mimo náš dosah,“ odpověděla mu. „My jsme v akci tady.“ A zvednutou rukou dala své jednotce na svahu znamení, aby vyrazila vpřed.

46
Fiben

Nad údolím Sind se vznášel dým. V obilných lánech a mezi ovocnými sady vzplály roztroušené ohně, z nichž stoupal do šera úsvitu temný kouř.

Asi sto metrů nad zemí se držela jakási zvětšenina podomácku vyrobeného draka. Na jeho dřevěné kostře seděl Fiben a polním dalekohledem obhlížel jednotlivé požáry. Boje v Sindu se vůbec nevyvíjely dobře. Operace byla zamýšlena jako nečekaný úder a rychlé stažení s cílem způsobit nepříteli problémy. Změnila se však v pohromu.

A teď navíc začala mračna padat k zemi, jako kdyby byla přetížena temným kouřem a klesajícími šancemi povstalců. Za chvíli neuvidí dál než na kilometr.

„Fibene!“

Dole pod ním, poblíž velkého stínu draku na něj mávala Gailet Jonesová. „Fibene, nevidíš někoho ze skupiny C? Podařilo se jim dostat strážní stanoviště Gůbůrů?“

Zavrtěl prudce hlavou.

„Není po nich ani stopy!“ zavolal. „Ale je tam plno kouře z nepřátelských obrněnců!“

„Kde? Kolik? Popustíme ještě lano, abys měl lepší…“

„V žádném případě!“ zakřičel. „Jdu dolů.“

„Ale my potřebujeme informace…“

Znovu důrazně zavrtěl hlavou. „Jsou tady všude kolem hlídky! Musíme odsud zmizet!“ Fiben dal pokyn šimům kontrolujícím provaz, jímž byl drak přivázán.

Gailet skousla ret a přikývla. Začali ho stahovat.

Když útok ztroskotal a komunikace se přerušila, dožadovala se

Gailet informací ještě zoufaleji než před tím. Upřímně řečeno, nemohl jí to vyčítat. Sám chtěl také vědět, co se děje. Vždyť tam měl kamarády! Teď by však bylo lepší myslet na vlastní kůži.

A přitom všechno začalo tak dobře, přemítal, když jeho nemotorné vznášedlo pomalu sestupovalo k zemi. Vzpoura vypukla, když šimí dělníci zaměstnaní Gůbůry odpálili výbušniny pečlivě nastražené minulý týden. Na pěti z osmi cílených míst vyšlehly k ranní obloze obrovské ohnivé chocholy.

Pak se ale začala projevovat technická převaha. Bylo ochromující dívat se na to, jak automatický obranný systém nepřítele rychle zareagoval a začal kosit postupující řady nevycvičených bojovníků ještě dřív, než jejich útok pořádně začal. Podle toho, co viděl, se nepodařilo obsadit ani jeden důležitější objekt.

Zkrátka, situace se vůbec nevyvíjela dobře.

Fiben musel draka trochu stočit. Vzduch zasvištěl, jak se provizorní kluzák o kus propadl. Zem se rychle blížila a Fiben se připravil na dopad. Tvrdé přistání přišlo s hlasitým žuchnutím. Zaslechl, jak se zlomila jedna vzpěra, která byla vystavena největšímu nárazu.

No, lepší zlomená vzpěra než zlomená kost, pomyslel si Fiben. Rychle rozepnul pásy a uvolnil se z těžké ručně utkané látky. Skutečná paraplachta s kompozitními vzpěrami a křídly z odolné tkaniny by byla setsakra lepší. Jenomže, stále si ještě nebyli jistí, které vyrobené věci dokázali okupanti detekovat a které ne. Proto trval na podomácku vyrobených, byť těžkopádných, náhražkách.

Kousek stranou stál ohromný zjizvený šim jménem Max a s ukořistěným gůbůrským laserem v ruce obezřetně kontroloval okolí. Napřáhl ruku. „Si celej, Fibene?“

„Jo, Maxi. Rychle to odkliďte.“

Jeho skupina bleskově draka rozebrala a části schovala pod nedaleké stromy. Gůbůrská vznášedla a vojáci jim co chvíli přelétali se svistem nad hlavami od samého počátku nepodařeného úderu, který začal těsně před rozbřeskem. Ten drak byl téměř nezaznamenatelný, nebyl vidět na radarech ani v infračervených zaměřovačích. Přesto však pokoušeli štěstěnu, když ho používali za denního světla.

Gailet na ně čekala na kraji sadu. Moc tomu nevěřila, že Gůbůrové mají nějakou tajnou zbraň, kterou dokáží vysledovat průmys-

lově vyrobené věci. Zčásti však Fibenovi na jeho naléhání ustoupila. Měla teď na sobě hnědou sukni sahající po kolena a blůzu, obě byly zhotovené z měně tkané látky. Perem a notesem, které držela v rukou, si poklepávala na hruď.

Přemluvit ji, aby nechala doma svůj nerozlučný přenosný počítač, dalo velkou námahu.

Jestli se Fibenovi na okamžik zazdálo, že na jejím obličeji zahlédl výraz úlevy, když vylezl v pořádku z polámaného vznášedla, musel se teď opravit. Nyní měla zcela pracovní výraz.

„Cos viděl? Jak početné jsou nepřátelské posily z Port Helenie? Jak blízko se dostal Yossiho tým k baterii vesmírné obrany?“

Tolik dobrých šenů a šimi dneska zemřelo, ale jediné, co ji teď zřejmě zajímá, jsou ty její zatracený informace!

Ten dobře opevněný článek vesmírné obrany byl jedním z několika příležitostných cílů. Těch několik dosavadních titěrných přepadů v horách sotva mohlo upoutat pozornost nepřítele. Fiben prosazoval, že první úder by měl být velký. Už nikdy se jim nepodaří překvapit nepřítele tak nepřipraveného.

A přesto Gailet plánovala operaci v údolí Sind s využitím svých pozorovatelů, ne bojových jednotek. Pro ni znamenaly informace víc než jakákoli škoda, kterou mohli způsobit nepříteli. A k Fibenovu překvapení s tím souhlasila i jeho velitelka.

Zakroutil hlavou. „V tom směru je strašně moc kouře, takže se můžu jenom domnívat, že se Yossovi snad něco povedlo.“ Oprášil se a přitom zjistil, že v ručně ušité kombinéze má roztrženou díru. „Viděl jsem tam hodně nepřátelských posil. Tady jsme skončili.“

Gailet se zašklebila. Očividně chtěla slyšet všechno hned teď. Podle plánu měli být už dávno pryč. Začínali mít nebezpečné zpoždění. „Dobrá, podáš nám zprávu později. Musíme tuto schůzku ukončit kompromisně.“

Ty si děláš srandu, ucedil Fiben v duchu sarkasticky a obrátil se. „Hoši, už jste to zahrabali?“

Tři šimové z jeho „dračího“ týmu rozhazovali listí po nízkém hrbolu pod vystupujícími kořeny jednoho ze stromů. „Hotovo, Fibene,“ odpověděli a sebrali lovecké zbraně položené pod vedlejším stromem.

Fiben se zamračil. „Myslím, že bude lepší, když se jich zbavíte. Jsou terranské výroby.“

Gailet prudce zavrtěla hlavou. „A nahradíme je čím? Co dokážeme udělat, když zůstaneme jenom se šesti nebo deseti ukořistěnými lasery? Jsem klidně ochotna zaútočit na nepřítele úplně nahá, když budu muset, ale rozhodně ne neozbrojená!“ V očích jí hořely plamínky.

Fiben už byl také dopálený. „Jo, tak ty chceš útočit? Tak proč nejdeš na ty podělaný ptáky s ostrouhanou tužkou? To je přece tvoje oblíbená zbraň!“

„To není fér. Dělám všechny ty poznámky, protože…“

Nestačila domluvit. Přerušil ji Maxův výkřik.

„Schovejte se!“

V náhlém vzdušném poryvu prosvištělo těsně nad vrcholky stromů něco bílého. Vzdušný vír, který to za sebou vytvořilo, serval z korun listí a prudce je rozhodil po palouku u lesa. Fiben vykoukl zpoza silného vystouplého kořenu a uviděl nepřátelskou loď, jak doletěla k pohoří, vystoupala nad hřeben a obloukem se obrátila zpátky.

Ucítil vedle sebe Gailet. Max šplhal ve větvích stromu stojícího nalevo od nich. Ostatní sebou plácli na zem napravo, blíž ke kraji sadu.

Fiben si všiml, jak jeden z nich sáhl po zbrani, když viděl, že se nepřátelská průzkumná loď vrací.

„Ne!“ zařval, ale hned si uvědomil, že už je příliš pozdě.

Okraj paseky explodoval. Vzhůru k nebi vyletěly kusy zeminy, jako kdyby je vyrval nějaký démon. V mžiku projela přilehlým stromovím větrná smršť a rozmetala do všech stran směs listí, rozlámaných větví, hlíny, masa a kostí.

Gailet na tu spoušť strnule zírala s otevřenou pusou. Fiben na ni stačil skočit a zakrýt ji dřív, než ji stačila srazit tlaková vlna. Ucítil prudký závan vzdušné brázdy, který následoval za odlétajícím strojem. Na Fibenův hřbet se snesla sprška úlomků.

„Fuj tajbl.“

Zpod jeho paží se vynořil Gailetin obličej. Zalapala po dechu. „Slez ze mě, než se udusím, ty smradlavej, všivej, nemytej…“

Fiben sledoval nepřátelský člun, až zaletěl za horu, a pak svižně

vstal. „No tak," řekl a pomohl jí na nohy. „Musíme odsud vypadnout."

Jakmile se Gailet postavila, příval jejích jadrných nadávek rázem ustal. Dech se jí zastavil, když spatřila, co gůbůrská zbraň dokázala napáchat. Nemohla tomu uvěřit.

Mezi kusy roztříštěného dřeva se povalovaly zbytky tří bývalých bojovníků.

Opodál byly rozházené pušky šimů.

„Pokud máš v úmyslu po některé z nich hrábnout, jdeš sama," upozornil Fiben, který sledoval její zrak.

Gailet zamrkala, zavrtěla hlavou a tiše hlesla: „Ne". Už mu věřila.

Pak se rychle obrátila, jakoby si na něco vzpomněla, a vykřikla: „Maxi!"

Rozběhla se k místu, kde naposledy viděli jejího velkého, věrného služebníka. Pak se ale ozvalo vzdálené burácení.

„Obrněné vzdušné transportéry," zavolal na ni Fiben. „Nemáme čas. „Jestli je naživu a může se odsud dostat, dokáže to sám. Musíme jít!"

Hukot obřích strojů se blížil. Přesto ještě váhala. „Pro Infi, mysli na to, že musíš zachránit informace, které jsi nashromáždila!" houknul na ni.

Trefil do černého. Gailet se poddala. Chvilku za ním váhavě klopýtala, ale pak ho dohonila. Společně se rozběhli tryskem pryč.

Je to fajn holka, pomyslel si Fiben. když utíkali skryti pod korunami stromů. Možná trochu leze na nervy, ale má aspoň kuráž. Poprvé viděla něco takovýho a ani se jí nezvedl žaludek.

Jo? řekl v něm nějaký jiný ironický hlas. A kdy si něco takovýho už viděl ty? Bitvy ve vesmíru jsou ve srovnání s tímhle úhledné, čisté.

Fiben si musel přiznat, že hlavním důvodem, proč nevrhl, bylo, že by se hanbou propadl, kdyby vyklopil snídani před touhle pozoruhodnou šimi. Už by se před ní nikdy nemohl ukázat.

S mohutným stříkáním proběhli potokem a pokračovali v úprku do bezpečí.

47
Athaclena

Teď bylo všechno na Benjaminovi.

Athaclena a Robert sledovali ze svého úkrytu na úbočí, jak Benjamin přichází ke gůbůrskému konvoji. Doprovázeli ho dva šimové, z nichž jeden držel v ruce prapor na znamení příměří. Byl na něm vyobrazený symbol Knihovny – paprskovitá spirála galaktické civilizace.

Šimí vyslanci odložili ručně šité oblečení a nahradili je stříbřitými obřadními róbami střiženými tak, aby odpovídaly dvounohému druhu jejich statutu. Postupovat tímto způsobem se zdálo být nadějnější. I když vznášedla byla znehybněna – už více než hodinu nebylo známky žádného pohybu –, trojice šimů byla nesmírně zvědavá, co nepřítel udělá.

„Deset ku jedné, že se ptáci nejprve pokusí využít robotů," zašeptal Robert s očima upřenýma na to, co se děje dole.

Athaclena zavrtěla hlavou. „V žádném případě. Podívej! Dveře centrálního vznášedla se otevírají."

Ze svého výhodně položeného stanoviště měli výhled na celé volné prostranství mezi stromy. Ruiny Howlettsova centra se temně rýsovaly na pozadí stále ještě doutnajícího tanku. Jeho dvojče s bezmocně svěšenými hlavněmi spočívalo bezvládně na poničených vztlakových bočnicích.

Z jednoho ze vznášedel, stojících mezi vraky obou obrněnců, něco vyplulo.

„Měl jsem pravdu," zasyčel naštvaně Robert. Byl to skutečně robot. Také nesl třepotající se vlajku s vyobrazenou paprskovitou spirálou.

„Ti prokletí ptáci nechtějí uznat, že šimové jsou na vyšší úrovni

než žížaly. Neuznají to, dokud k tomu nebudou přinuceni," durdil se. „Pokusí se využít strojů, aby získali výhodu. Jenom doufám, že si Benjamin pamatuje, co má dělat."

Athaclena se dotkla Robertovy paže, částečně proto, aby ho upozornila, že nesmí zvyšovat hlas. „Ví to," řekla uklidňujícím tónem.

„Navíc má s sebou doktorku Soo, která mu může pomoci." Nicméně se oba dívali dolů s pocitem bezmoci. Byla to záležitost, jejíž řešení přináleželo patronům. Vazalové neměli být žádáni, aby čelili takovéto situaci sami.

Vznášející se robot – očividně jeden z gůbůrských strojů určených pro sběr vzorků, jenž byl spěšně přizpůsoben, aby plnil diplomatické poslání – se zastavil asi čtyři metry před šimy, kteří mezitím již stáli na místě se zaraženým praporem do země. Robot spustil ječivý rozhořčený příval, kterému Athaclena ani Robert na tu dálku moc nerozuměli. Jeho tón byl však panovačný.

Dva ze šimů s nervózním úšklebkem o krok ustoupili.

„Dokážeš to, Bene!" zavrčel Robert. Athaclena si všimla, jak mu na silných pažích naběhly zatnuté svaly. Kdyby ty vybouleniny byly tymbrimijské adaptační žlázy… Zachvěla se nad tím přirovnáním a podívala se zpátky dolů.

Tam stál šim Benjamin nehnutě na místě s kamenným výrazem ve tváři, očividně tu mašinu ignoroval. Čekal. Konečně tiráda odumřela. Na chvíli nastalo ticho. Pak Benjamin udělal prosté gesto rukou – přesně tak, jak ho to Athaclena naučila –, kterým opovržlivě vykázal tu neživou věc z účasti na projednávání záležitostí mezi myslícími tvory.

Robot znovu zaskřehotal, tentokrát hlasitěji, ale také s patrnou stopou bezradnosti.

Šimové prostě stáli a čekali. Dávali ostentativně najevo, že jim ta kovová příšerka nestojí ani za odpověď. „Jaká nadutost," hlesl napjatě Robert. „Je to bezvadný, Benjamine. Ukaž jim, že jsi třída."

Minuty ubíhaly. Scéna se neměnila.

„Tenhle gůbůrský konvoj přijel do hor bez psí štítů!" vyjekla náhle překvapeně Athaclena. Dotkla se pravého spánku, zatímco se její koróna zavlnila. „Buď je nemají, nebo byly štíty poškozeny při

útoku. V každém případě mohu říci, že jsou čím dál nervóznější.“

Okupanti měli stále ještě k dispozici některé senzory. Mohli jimi zaznamenat pohyb v lese, postavy stahující se blíž. Mohli zjistit, že brzy dorazí druhá útočná skupina vybavená už moderními zbraněmi.

Hnutí odporu drželo svoji hlavní sílu v záloze kvůli momentu překvapení. Antihmota měla tendenci šířit rezonanci, kterou bylo možné zachytit na velkou vzdálenost. Nyní však už nadešel čas vyložit všechny karty na stůl. Teď už bude nepřítel vědět, že si nemůže být jistý ani ve své obrněné lodi.

Náhle se robot bez jakýchkoli obřadností otočil a stáhl se zpátky do prostředního ze tří vznášedel. Pak po krátké chvíli cvakl zámek, dveře se znovu otevřely a venku se objevil pár nových emisarů.

„Kwackové,“ oznámil Robert.

Athaclena potlačila glyf syrtunu. Její člověčí přítel měl sklon oznamovat to, co bylo zřejmé.

Bíle ochmýření čtyřnozí vazalové Gůbůrů se vydali k místu vyjednávání a vzrušeně mezi sebou diskutovali. Když stanuli před šimy, vypadali velcí.

Na jednom silném pernatém krku visel automatický tlumočník, ale mlčel.

Šimové zkřížili ruce na prsou a naráz se uklonili, přičemž drželi hlavy v úhlu přibližně dvaceti stupňů. Pak se opět narovnali a čekali.

Kwackové nehnutě stáli. Bylo očividné, kdo koho nyní ignoruje.

Athaclena viděla dalekohledem, že Benjamin mluví. Teď jí vadilo, že se museli dívat z úkrytu, a nemohli tudíž nic slyšet.

Šimova slova však měla účinek. Kwackové začali v nervózním rozčilení něco pokřikovat. Tlumočící krabička mluvila příliš slabě na to, aby něco mohli zachytit, ale výsledek byl téměř okamžitý. Benjamin je nenechal domluvit. Sebral prapor, obrátil se a provázen svými společníky vykročil pryč.

„Je to chlapík,“ komentoval spokojeně Robert. Dobře šimy znal. Právě v téhle chvíli je musely šíleně svrbět lopatky, přesto šli chladnokrevně dál.

Vedoucí Kwack zmlkl a zaskočeně za nimi zíral. Potom začal poskakovat a vydávat ostré skřeky. Jeho druh se k němu přidal. Teď bylo až k úkrytům na úbočí kopce slyšet zesílený hlas tlumočníka,

jak přikazuje: „Vraťte se!“ A znovu a znovu, ale marně.

Šimové pokračovali až k prvním stromům, když Athaclena a Robert konečně zaslechli to slovo.

„…vraťte se, PROSÍM!…“

Člověk a Tymbrimijka se jeden na druhého podívali a usmáli se na sebe. Tohle byla polovina toho, o co se tady bojovalo.

Benjaminův tým se naráz zastavil. Všichni se otočili a vydali se zpět. Došli na místo, postavili se a mlčky vyčkávali. Opeření emisaři, kteří se nepochybně od hrozného ponížení celí třásli, se nakonec rovněž uklonili.

Byla to jenom velice mírná úklona – sotva pokrčení v kolenou dvou ze čtyř končetin –, ale svému účelu to naprosto posloužilo. Úředně potvrzení vazalové Gůbůrů uznali za sobě rovné úředně potvrzené vazaly lidských bytostí.

„Mohli si místo tohohle vybrat smrt,“ zašeptala Athaclena v bázni, i když právě s tímhle cílem všechno pečlivě plánovala. „Kwackové jsou staří téměř 60.000 pozemských let. Neošimpanzové jsou myslícím druhem pouze tři století a navíc jsou vazaly vlčat.“ Věděla, že se Robert pro tahle slova neurazí. „Kwackové už došli dost daleko v procesu Pozvednutí, takže mají právo rozhodnout se pro smrt místo tohohle. Oni i ti Gůbůrové tady musejí být pořádně otřesení, že vůbec nemyslí na důsledky. Pravděpodobně ani nevěří, že tohle všechno je skutečnost.“

Robert se usmál. „Jenom počkej, až si to poslechnou do konce. Budou si přát, aby si bývali vybrali jednodušší cestu ven z téhle šlamastyky.“

Šimové odpověděli naprosto stejnou úklonou. Když měli nešťastní ptačí tvorové tuto, pro ně značně nechutnou, formalitu konečně za sebou, začal jeden z nich rychle mluvit. Strojový tlumočník spustil vzápětí mumlavou novoangličtinou.

„Kwackové zřejmě chtějí mluvit s těmi, kdo velí akci,“ poznamenal Robert a Athaclena souhlasně přikývla.

Benjaminovu nervozitu prozradily ruce, jimiž doprovázel svou odpověď. Ale to nebyl nijak vážný problém. Ukazoval na zbořeniny, na zničené vznášedlové tanky, na bezmocné gůbůrské čluny a na lesy všude kolem, v jejichž skrytu se připravovaly dokončit ničivé dílo

oddíly toužící po pomstě.

„Říká jim, že on je vůdce."

Takový byl samozřejmě scénář. Napsala ho Athaclena, kterou samotnou překvapilo, jak snadno přešla od jemného tymbrimijského stylu předstírání a klamání k mnohem bezostyšnější lidské technice vyloženého lhaní.

Benjaminovo gestikulování rukama jí pomohlo sledovat konverzaci. Díky empatii a vlastní obrazotvornosti cítila, že si dokáže téměř celý zbytek doplnit.

„Přišli jsme o své patrony," argumentoval Benjamin. „Vy i vaši vládci jste nám je vzali. Chybějí nám a moc chceme, aby se vrátili. Přesto víme, že by na nás nebyli moc hrdí, kdybychom jen bezmocně štkali. Pouze svým jednáním můžeme ukázat, jak dobře jsme byli pozvedáni. Děláme tudíž to, co nás učili – chováme se jako inteligentní tvorové hodní myšlení a cti.

Ve jménu cti tedy a v souladu s Válečným kodexem nyní požaduji, abyste vy i vaši páni dali své slovo, nebo budete čelit důsledkům našeho legálního a spravedlivého hněvu!"

„Dokázal to," zašeptala napůl nevěřícně Athaclena.

Robert se zakuckal, jak se snažil nerozchechtat nahlas. Kwackové očividně rostli do výšky, jak stoupala jejich úzkost z Benjaminova proslovu. Když skončil, opeření čtyrnožci celí nesví poskakovali a něco kdákali. Nafukovali se, nasupeně si odfrkávali a hlasitě protestovali.

Benjamin se však nenechal oklamat. Podíval se na náramkové hodinky a pak řekl tři slova.

Kwackové náhle přestali protestovat. Museli dostat nějaký rozkaz. Okamžitě se uklonili, otočili se jako na obrtlíku a tryskem odkvačili zpátky k centrálnímu vznášedlu.

Slunce se vyhouplo nad linii hor směřující k východu. Zdecimované první řady stromů kolem rozlehlé mýtiny zalilo jasné ranní světlo. Na vyjednávacím plácku začínalo být horko, ale šimové stáli dál a čekali. Čas od času se Benjamin mrkl na hodinky a spočítal si, kolik ještě zbývá.

Athaclena uviděla na okraji lesa speciální jednotku připravující jejich jediný vrhač antihmoty. Určitě si toho všimli i Gůbůrové.

Slyšela, jak Robert potichu odpočítává poslední vteřiny. Téměř opravdu v poslední chvíli se naráz otevřely masivní dveře trojlístku vznášedel. Z každých vypochodovalo celé procesí. Na louce stanulo úplné osazenstvo Gůbůrů oblečených do blyštivých rób, jež byly znakem toho, že jsou příslušníky starého patronského klanu. Všichni vyluzovali vysokým kvílivým hlasem jakýsi nápěv, doprovázený tichým mručením jejich věrných Kwacků.

Ceremoniál byl očividně prostoupený prastarou tradicí, jejíž kořeny sahaly až do epoch, které dávno předcházely době, kdy na Zemi začal život teprve vylézat z moře na souš. Nebylo proto těžké si představit, jak nervózní Benjamin a jeho doprovod museli být, když se před nimi začal řadit zástup, k němuž měli promluvit. Samotnému Robertovi z toho vyschlo v krku. „Nezapomeň se znovu uklonit," napovídal šeptem neklidně.

Athaclena se usmívala, díky své koróně věděla víc než on. „Neboj se, Roberte. Nezapomene."

A skutečně. Benjamin zkřížil ruce způsobem, jímž příslušník mladé vazalské rasy dává najevo velkou úctu členům starého patronského druhu. Šimové se hluboce uklonili.

Bílý záblesk na tu dálku prozradil, že se Benjamin usmívá od ucha k uchu.

„Roberte, musím říct, že tvoji lidé odvedli za pouhých čtyři sta let dobrou práci," řekla a spokojeně přikývla.

„Nepřipisuj nám velké zásluhy," odpověděl. „Je to v nich od samého začátku."

Podmíněně propuštění ptáci odešli do údolí Sind po svých. Nebylo pochyb o tom, že nebudou muset jít pěšky až tam, že pro ně někdo přiletí. Ale i kdyby nepřiletěl, Athaclena nařídila, aby se daný slib rychle roznesl. Museli se bez jakýchkoli problémů dostat na domovskou základnu, nikdo se jich nesměl dotknout. Kdyby jim kterýkoli šim zkřivil byť jediné peříčko, byl by okamžitě zapovězen, postaven mimo zákon, jeho plazma vylita do stoky, jeho genetická linie zničena. Tak moc byla celá záležitost vážná.

Procesí, postupující údolní cestou, zmizelo z dohledu. V ten okamžik propukl čilý ruch.

Týmy šimů hbitě vyrazily, aby odmontovaly a vynesly z opuštěných vznášedel co se dalo, než se objeví trestná výprava. Gorily si netrpělivě odfrkávaly, vzájemně se upravovaly a něco si mezi sebou gestikulovaly, zatímco čekaly na náklad, který měly vynést do hor.

V té době už Athaclena přemístila své velitelské stanoviště na velkými kameny pokrytý hřeben asi o dva kilometry dál. Pozorovala, jak byl naložen a odnesen poslední náklad kořisti. Pod šedavými ruinami budov zůstaly jen téměř holé trupy transportérů.

Robert na Athaclenino naléhání už dávno odešel. Druhý den ho čekala další mise a bylo třeba, aby si pořádně odpočinul.

Její koróna se zavlnila. Kennovala Benjamina dřív, než zaslechla jeho kroky na pěšině vinoucí se k ní nahoru. Když promluvil, měl ponurý hlas.

„Velitelko, signalizací jsme dostali zprávu, že se útoky v Sindu nezdařily. Několik E.T. objektů se podařilo vyhodit do povětří, ale zbytek operace byl téměř naprostý krach."

Athaclena zavřela oči. Čekala to. Ti tam dole měli příliš mnoho bezpečnostních problémů, a to z jednoho důvodu. Fiben měl podezření, že v městské části hnutí odporu jsou zrádci.

Přesto však Athaclena s jejich útoky souhlasila. Měly velice důležitý cíl – odvrátit pozornost gůbůrských obranných sil a držet jejich jednotky rychlé reakce daleko odsud. Doufala jenom, že to dráždění okupantů nestálo životy příliš mnoha šimů.

„Vše je v rovnováze," odpověděla svému pobočníkovi. Věděla, že jejich vítězství nutně budou jen symbolická. Snažit se vypudit nepřítele se silami a s prostředky, jaké měli k dispozici, by bylo zbytečné. Rostoucí obliba v metaforách ji přivedla k přirovnání jejich situace k mravenci pokoušejícímu se odtáhnout strom.

Ne, to, co vyhrajeme, získáme chytrostí.

Benjamin si odkašlal. Athaclena se na něj podívala. „Ty stále nesouhlasíš s tím, že jsme je nechali odejít živé, viď?"

Přikývl. „Ano, ser, nesouhlasím. Myslím, že trochu chápu, co jste mi řekla o symbolismu a o tom všem… a jsem velice hrdý, že si podle všeho myslíte, že jsme tu ceremonii s Gůbůrama zvládli dobře. Ale já jsem stále přesvědčen, že jsme je měli raději všechny pohřbít."

„Bez důvodu pomsty?"

Benjamin pokrčil rameny. Oba věděli, jak se na to dívá většina šimů. Nějaké symboly jim mohly být ukradené. Pozemské rasy měly tendenci dívat se na veškeré to klanění a pečlivé rozlišování úrovní mezi galaktiky jako na afektované blbnutí dekadentní civilizace.

„Vy víte, že to takhle nemyslím… jen tak je povraždit," oponoval Benjamin. „Klidně bych bez reptání postupoval podle vaší logiky dosáhnout dnes na tomhle místě důležitého úspěchu tím, že je přinutíme, aby s námi mluvili, kdyby nebylo jedné věci."

„A to jaké?"

„Ti ptáci měli příležitost čenichat kolem centra. Viděli stopy Pozvedání. A nemohu ani vyloučit možnost, že někde mezi stromy zahlédli samotné gorily!" Benjamin zavrtěl hlavou. „Myslím si jenom, že jsme jim neměli po tomhle dovolit, aby odešli."

Athaclena položila ruku na rameno svého pomocníka. Nic neřekla, protože nebylo co říct.

Jak by to měla Benjaminovi vysvětlit?

Nad hlavou se jí zformoval sylff-kuonn. Spokojeně si vířil nad tím, jak věci postupovaly. Věci, které naplánoval její otec.

Ne, nemohla mu vysvětlit, že trvala na tom, aby gorily šly s nimi a zúčastnily se toho přepadu, protože to byla součást dlouho dopředu promyšleného, složitého a pro někoho hodně nepříjemného žertu.

48

Gailet a Fiben

„Nech tu hlavu dole!" zavrčel Fiben

„Přestal bys mě už laskavě tahat?" odsekla nakvašeně Gailet. Zvedla se jen tak, aby měla oči na úrovni vrcholků stébel trávy kolem nich. „Chci se jenom podívat, jestli…"

Nedořekla, protože Fiben jí podtrhl ruce, o něž se opírala. S heknutím vyraženého dechu dopadla na zem. Převrátila se a začala

prskat hlínu ven z pusy. „Ty páchnoucí, blechožravej…“

Její oči metaly blesky dál, i když jí přitiskl ruku pevně na ústa. „Už jsem ti to jednou řekl,“ zašeptal. „S těmi senzory, co mají, když uvidíš ty je, musejí vidět i oni tebe. Naší jedinou šancí je plazit se po zemi tak dlouho, dokud nenajdeme způsob, jak se nepozorovaně dostat zpátky mezi šimí civilisty!“

Z nevelké vzdálenosti se ozvalo vrčení nějakého zemědělského stroje. Ten zvuk je sem také přilákal. Kdyby se jim podařilo zamíchat se mezi pracovníky farmy, mohli by ještě vyklouznout ze sítě pátracích oddílů okupantů.

Podle toho, co Fiben věděl, mohli být s Gailet jediní dva šimové, kteří to nezdařené povstání v údolí přežili. Stěží si šlo představit, že by horská gerila vedená Athaclenou mohla dopadnout nějak lépe. Zdálo se, že celá vzpoura byla naráz smetena.

Stáhl ruku s Gailetiny pusy. Kdyby se dalo zabíjet pohledem, mám to spočítaný, pomyslel si, když uviděl výraz v jejích očích. S pocuchanými chlupy plnými bláta měla hodně daleko do té úhledné, vyrovnané šimí intelektuálky.

„JÁ… JSEM… MYSLELA,“ šeptala se záměrným zdůrazňováním každého slova, „že nás nepřítel nemůže vyslídit, když na sobě nebo u sebe máme jen věci z přírodního materiálu.“

„A jóó, madam MYSLELA!“ neodpustil si Fiben uštěpačnou poznámku. „To platí jedině tehdy, když jsou líní a spoléhají se na svou tajnou zbraň. Ale nezapomeň, že mají taky infračervené zaměřovače, radary, seizmické sonary, psí…“ Náhle se zarazil. Zleva se blížil hluboký táhlý zvuk. Jestli to byl sklízecí stroj, který slyšeli před tím, mohlo by se jim podařit naskočit na něj.

„Počkej tady,“ nařídil jí šeptem.

Gailet ho chytila za zápěstí. „Ne! Jdu s tebou!“ Rychle se rozhlédla a pak sklopila oči. „Nenechávej… nenechávej mě tu samotnou.“

Fiben skousnul rty. „Dobrá, ale nevystrkuj hlavu a drž se hned za mnou.“

Postupovali husím pochodem přitištěni k zemi. Hučení se pomalu přibližovalo. Za chvíli Fiben ucítil, jak se mu na hřbetu začaly ježit chlupy.

Gravitizátory, pomyslel si. Je to blízko.

Ale jak moc blízko to bylo, si neuvědomoval, dokud se stroj nevyhoupl nad trávou asi dva metry od nich.

Čekal něco pořádně velkého. Tahle věc však nebyla větší než basketbalový míč a byla pokryta stříbřitými a skelnatými výběžky – senzory. Jak je pátrací robot zaregistroval, mírně poskočil.

Zatraceně, zaklel Fiben v duchu. S povzdechem si sedl na bobek a ruce nechal rezignovaně svěšené. Zaslechl poblíž hlasy. Nebylo pochyb, že to byli majitelé téhle věci.

„Je to vojenský průzkumník, že jo?“ zeptala se Gailet unaveně.

Přikývl. „Je to čmuchal. Levný model, myslím. Ale na to, aby nás našel a zadržel, stačí.“

„Co uděláme?“

Pokrčil rameny. „Co můžeme dělat? Asi bude nejlepší, když se vzdáme.“ Za zády však přitom šmátral po zemi, až nahmatal hladký kámen a uchopil ho.

Vzdálené hlasy se k nim blížily. Hernajs, pomyslel si.

„Gailet, poslouchej. Až se pohnu, vyraz. Zmiz vodsuď. Předej ty svý poznámky Athacleně, jestli je ještě naživu.“

Potom, dřív než mohla něco říct, s mohutným řevem vyskočil a mrštil vší silou kámen.

V ten okamžik se stalo najednou několik věcí. Ve Fibenově pravém zápěstí explodovala bolest, oslepil ho jasný světelný záblesk a pak mu celou hruď zalilo nesčíslné množství bodavých špendlíků.

Jak letěl vzduchem na toho robota, Fibena náhle prostoupil zvláštní pocit, jakoby se tohle už někdy stalo, jakoby už zažil tenhle konkrétní okamžik násilí. A to ne jen jednou nebo dvakrát, ale stokrát, ve stu předchozích životů. Nejprve se někde na okraji paměti zrodil záchvěv něčeho již známého, který ho potom rázem zaplavil celého, jakmile se ponořil do pulsujícího gravitizátorového pole, aby ten vetřelecký stroj zakryl svým tělem.

Svět kolem začal poskakovat a točit se, jak se ho slídící automat snažil setřást. Lasery spustily palbu a tráva kolem se vzňala. Fiben se ze všech sil držel, zatímco mu pole a nebe splynuly v šílenou mazanici.

Zdálo se, že ten navozený stav déjà vu mu vlastně pomohl! Fi-

ben měl pocit, jakoby tohle už dělal nesčíslněkrát. Malinký racionální koutek jeho mozku věděl, že tomu tak nebylo, ale oblouzená paměť tvrdila něco jiného a dávala mu falešné sebevědomí, které velice nutně potřeboval právě ve chvíli, kdy se odhodlal uvolnit stisk zraněné pravé ruky a hmátl po ovládacím boxu robota.

Země a obloha se Fibenovi slily v jedno. Zlomil si nehet, když páčil víko krabice. Nakonec ho vytrhl i se zámkem. Pak sáhl dovnitř a uchopil svazek drátů.

Stroj se začal točit a kymácet, jako kdyby pochopil, o co se šim snaží. Fibenovy nohy povolily sevření a vlály kolem dokola jako hadrový panák. Když selhala i levá ruka, držel se už jenom drátů.

V té chvíli z rozmazané reality kolem něho vystoupila zřetelně jedna jediná věc – čočka robotova laseru mířící přímo na něj.

Sbohem, rozloučil se v duchu se životem a zavřel oči.

Pak se něco utrhlo. Odletěl prudce stranou a v pravé ruce svíral vyrvané dráty. Dopad, provázený pořádným křupnutím, byl bolestivý. Vykřikl, ale hned se stačil rychle překulit stranou, aby se jen tak tak vyhnul světelnému výstřelu.

Ano, bolelo to. Fiben měl v žebrech pocit, jako kdyby s ním dováděla celou noc jedna z těch velkých gorilích samic z Howlettsova centra. Byl minimálně dvakrát postřelen. A přesto měl štěstí. Čekal, že zemře. Takže, ať už teď mělo přijít cokoli, bylo fajn, že zůstal naživu.

Zamrkal, aby dostal z očí prach a saze. Pět metrů stranou od něj syčela a prskala v kruhu spálené trávy troska pátrací sondy okupantů. Takhle dopadla ta vychvalovaná galaktická technika.

Kterej íťáckej podvodník prodal Gůbům tohle harampádí? divil se Fiben. Na místě bych mu dal pořádnou pusu, i kdyby to byl Jofur s deseti smradlavými kroužky. Fakt, že jo!

Zaslechl vzrušené hlasy a dusot běžících nohou. Pak najednou pocítil nával naděje. Čekal, že za slídícím robotem půjdou Gůbůrové, ovšem tohle byli šimové! Škubl sebou a chytil se za bok, ale podařilo se mu vstát. Usmál se.

Úsměv mu však zamrzl na rtech, když zjistil, kdo to přichází.

„Ale, ale, ale, copak to tady máme? Pan Modrá karta osobně! Vypadáš, jako bys běžel několik překážkových závodů, vysokoško-

láku. Ty vážně vypadáš, že nevíš, kdy máš dost.“

Před ním stanul vysoký šen s pečlivě oholenými chlupy na obličeji a s elegantně nakrouceným a navoskovaným knírem. Fiben vůdce bandy probáků z Opího hroznu poznal velice dobře. Byl to ten, co si nechal říkat Železňák.

Proč to ze všech šimů na celé planetě musel být zrovna právě on?

Přicházeli ostatní. Na jejich lesklých zipovaných overalech bylo něco nového. Na prsou a na pažích měly štítky se stejným trojrozměrně vyvedeným znakem – hrozivě napřaženým pařátem se třemi ostrými drápy.

Shromáždili se kolem něj a všichni byli vyzbrojeni upravenými puškami. Zjevně patřili k nové kolaborantské milici, o níž on a Gailet už slyšeli vyprávět.

„Pamatuješ si na mě, studentíku?“ zeptal se s úšklebkem Železňák. „Jo, myslím, že jo. Já si tě aspoň pamatuju velice dobře.“

Fiben stiskl rty, když uviděl, jak Gailet přivádějí další dva probáci a drží ji pevně za paže. „Jsi v pořádku?“ zeptala se. Výraz v jejích očích nic neprozrazoval. Fiben přikývl. Moc se toho říct nedalo.

„No tak, mladí genetičtí krasavci, jdeme,“ zasmál se Železňák a nešetrně popadl Fibena za poraněné zápěstí pravé ruky. „Máme někoho, kdo by se s vámi rád setkal. A tentokrát to nebude žádná zábava.“

Fibenův pohled do Gailetiných očí strhlo prudké škubnutí za paži, kvůli kterému klopýtl. Neměl sil, aby podstoupil marný zápas.

Když ho uchvatitelé táhli před Gailet pryč, poprvé měl příležitost rozhlédnout se kolem. Zjistil, že byli jen několik stovek metrů od Port Helenie. Z blízkého běžícího kultivátoru je do široka otevřenýma očima pozorovali dva šimové v pracovních oblecích.

Fiben a Gailet byli přivedeni k malé bráně v bariérové zdi, kterou postavili vetřelci a která se vlnila krajinou jako síť pevně stahující jejich životy.

49
Galaktici

Suzerén Náležitosti dal najevo rozčilení těžkým supěním a tančením v krátkých sériích poskoků na svém řečnickém hřadu. Ta zpráva se zdržela o více než jedno otočení planety kolem osy!

Pravda, ti, co přežili přepadení v horách, byli stále ještě otřeseni. Jejich první myšlenka byla oznámit to vojenskému velení. A vojáci, zaneprázdnění vyčišťovací operací po nezdařeném povstání v přilehlých rovinách, je nechali čekat. Konec konců, co byl nějaký menší střet ve srovnání s téměř úspěšným útokem na baterii hloubkové protivesmírné obrany.

Suzerén velice dobře chápal, jak a proč takové chyby vznikají. A přesto to pro něj bylo hrozně frustrující. Ta záležitost v horách byla ve skutečnosti mnohem závažnější než jakákoli jiná partyzánská akce.

„Měli jste uhasit, ukončit, eliminovat svůj život!“

Suzerén kdákal a tancoval svůj soud před gůbůrskými vědci. Ti po dlouhé cestě z hor stále ještě vypadali vyčerpaně, zničeně. A teď se jejich sklíčenost ještě prohloubila.

„Přijetím podmínky jste pošpinili, poškodili, zneuctili naši čest a náležitost,“ završil Suzerén své plísnění.

Kdyby to byli vojáci, nejvyšší kněz by od nich a od jejich rodin mohl požadovat reparace. Většina jejich vojenského doprovodu však přišla o život a vědce daleko méně než vojáky zajímaly věci kolem náležitosti a také o nich mnohem méně věděli.

Suzerén se rozhodl, že jim odpustí.

„Nicméně vaše rozhodnutí bylo pochopeno a bylo strpěno. Slovo, které jste dali, bude dodrženo.“

Experti se roztancovali úlevou. Nebudou vystaveni ponížení ne-

bo něčemu horšímu, až se vrátí domů. Jejich čestné slovo nebude odmítnuto.

Daný slib bude ale hodně stát. Skupina zajatých a poté propuštěných vědců musela podle přijatého závazku okamžitě odletět z Garthu a nesměla být nejméně jeden rok nahrazena. Co víc, stejný počet lidských bytostí musel být propuštěn z internace!

Suzerén dostal najednou nápad. Ten mu přinesl vzácný záchvěv oné velice zvláštní emoce – pobavení. Nařídí propustit šestnáct lidí, dobře, ale ti šimpanzi v horách se se svými nebezpečnými pány nespojí. Propuštění lidé budou posláni na Zem!

To zcela určitě naplní náležitost daného slova. Pravda, řešení bude nákladné, ale zdaleka ne tak, jako kdyby nechali tyhle tvory znovu volně běhat po hlavní pevnině Garthu.

Bylo ohromující zjistit, že neošimpanzi jsou schopni něčeho takového, co údajně předvedli ti v horách. Jak je to možné? Zástupci tohoto předvazalského druhu, které viděli ve městě a v údolí, by sotva dokázali něco tak skvělého.

Možná tam opravdu stále ještě jsou lidé.

Ta myšlenka budila hrůzu a Suzerén nechápal, jak by to bylo možné. Podle výsledků sčítání však byl počet chybějících lidí příliš malý na to, aby měl nějaký větší význam. Navíc, ze statistického hlediska by všichni tito pohřešovaní lidé měli být mrtví.

Samozřejmě bude nutné zintenzívnit plynové nálety. Nový Suzerén Pokladu a Bdělosti si bude stěžovat, protože tenhle program se ukázal jako značně nákladný. Tentokrát ale bude Suzerén Náležitosti zcela na straně armády.

V knězi se něco náhle pohnulo. Ucítil uvnitř bodnutí. Byl to snad nějaký předčasný znak změny sexuálního stavu? Ještě by to ale nemělo začít, když věci stále ještě nejsou vyřešeny a mezi vedoucí trojicí ještě nebyla rozhodnuta dominance. Peření musí počkat, dokud nebude učiněno zadost náležitosti, dokud nebude dosaženo konsensu, aby bylo jasné, kdo z nich je nejmocnější!

Suzerén začiřikal modlitbu ke ztraceným Prapředkům a ostatní okamžitě zapěli v odpověď.

Kéž by bylo možné ujistit se, jak pokračují boje tam venku v galaktickém víru! Už byla nalezena ta delfíní loď? Blíží se už flotily

některé z aliancí k vracejícím se lodím dávných předků, aby oznámily konec všeho?

Začala již doba Změny?

Kdyby si byl kněz jistý, že se galaktické právo skutečně nenávratně zhroutilo, klidně by ignoroval ten nepříjemný závazek a s tím související uznání neošimpanzů jako myslících tvorů.

Určitá útěcha tu byla, samozřejmě. I kdyby měli u sebe lidi, aby je vedli, ta téměř zvířata by nikdy nedokázala správným způsobem využít výhody tohoto uznání. To bylo příznačné pro všechny druhy vlčecího typu. Ignorovaly jemnosti dlouhé věky existující galaktické kultury a místo toho se neohrabaně draly přímo kupředu. A téměř vždy zanikly.

Útěcha, pomyslel si Suzerén. Ano útěcha a vítězství.

Byla ještě jedna věc, na níž bylo třeba dát pozor. Věc, která se mohla stát nejdůležitější ze všeho. Kněz znovu oslovil předáky neslavné výpravy do hor.

„Součástí vaší dohody o daném slovu bylo, že to místo zůstane provždy nedotčeno, nezkoumáno, zapovězeno.“

Vědci souhlasně zatančili. Jeden malý kousek povrchu Garthu byl pro Gůbůry zakázán na věky věků, dokud hvězdy nespadnou či dokud se nezmění pravidla.

„A přece, před tím útokem jste našli, objevili, odhalili stopy záhadné činnosti, neoprávněných genových úprav, tajného Pozvedání?“

Tohle bylo také v jejich zprávě. Suzerén se jich pečlivě vyptával na podrobnosti. Měli čas jen na zběžné prozkoumání, ale náznaky byly jasné. A důsledky ohromující.

Ti šimpanzové tam v horách ukrývají rasu, která je v předrozumovém stádiu! Oni a jejich lidští patroni se před invazí zabývali pozvedáním nového vazalského druhu!

No tohle! Suzerén zatancoval! Takže údaje získané z tymbrimijského jehlanu byly pravdivé! Na tomhle katastrofou stíženém světě se nějakým zázrakem zrodil poklad! A teď, přestože Gůbůrové ovládli povrch i nebe, si tihle pozemšťané dál schovávali takový objev pro sebe!

Není divu, že z planetární pobočky Knihovny byly odstraněny složky týkající se Pozvednutí! Snažili se ukrýt důkazy!

Ale teď už víme o tomto zázraku, zaradoval se Suzerén.

„Jste volni, propuštěni, nasedněte do svých lodí a vydejte se domů,“ sdělil zdrceným vědcům. Pak se obrátil ke kwackským pomocníkům shromážděným pod jeho hřadem.

„Kontaktujte Suzeréna Paprsku a Drápu,“ řekl jím. „Povězte mu, že si s ním přeji neprodleně mluvit.“ Jeden z ochmýřených čtyrnožců se okamžitě uklonil a vyběhl, aby velitele ozbrojených sil informoval o přání svého pána.

Suzerén Náležitosti stále setrvával na svém hřadu. Obyčej mu znemožňoval, aby vstoupil na zem, dokud nebude ukončen ceremoniál ochrany.

Se zobákem volně svěšeným na hruď se pohroužil do hlubokého přemítání.

část čtvrtá

ZRÁDCI

Neobviňuj Přírodu, ona práci svou již vykonala;
učiň však ty, co na tobě jest.

John Milton, Ztracený ráj

50
Vláda v úkrytu

Posel seděl na pohovce v rohu konferenční místnosti, jednou rukou si přidržoval přikrývku, kterou měl přehozenou přes ramena, a ve drahé držel misku, z níž upíjel horkou polévku. Mladý šen se občas roztřásl, ale hlavně vypadal vyčerpaně. Stále ještě vlhké chlupy měl zacuchané do chuchvalců od ledové vody, v níž musel plavat, aby překonal poslední úsek své nebezpečné cesty.

Je zázrak, že se sem vůbec dostal, pomyslela si Megan Oneaglová, když se na něj dívala. Žádný z agentů a průzkumných oddílů, které jsme vyslali na břeh s nejlepším vybavením, se nevrátil. Ale tenhle šim to dokázal, když se přeplavil na malém voru zhotoveném z hrubě otesaných kmenů a vybaveném provizorní plachtou z ručně šité látky.

A přinesl zprávu od mého syna.

Megan si znovu otřela oči, protože si vzpomněla na první slova, která jí kurýr řekl, když přeplaval poslední úsek podzemního systému jeskyň vedoucího k jejich hluboko ukryté pevnosti.

„Kapitán Oneagle posílá blaho… blahopřání, madam," hlesl. Přitom vytáhl balíček v nepromokavém obalu a podal jí ho. Pak se zhroutil do náručí zdravotníků.

Zpráva od Roberta, přemítala v údivu. Je naživu. Je na svobodě. Pomáhá řídit armádu. Nevěděla jestli má v duchu jásat nebo se třást.

Určitě měla být na co hrdá. Robert byl možná v této chvíli jediný svobodný dospělý člověk na Garthu. A jestli jeho „armáda" byla jen o málo víc než neuspořádaná tlupa opičích partyzánů, pak toho dokázali víc než její pečlivě uchovávané zbytky oficiální planetární milice.

Robert v ní však nejen vyvolal pocit pýchy, nýbrž ji také pře-

kvapil. Že by v tom chlapci bylo víc, než si původně myslela? A projevilo se to až v kritické chvíli?

Možná má v sobě víc ze svého otce, než bych chtěla.

Sam Tennace byl pilotem hvězdné lodi a na Garthu se zastavil tak jednou za pět let. Byl jedním ze tří Meganiných kosmických manželů. Každý byl doma v kuse nejvýš několik měsíců – téměř nikdy ve stejnou dobu – a pak zase odletěl. Jiné ženy by asi takovýhle život nesnesly, ale jejím mužům to vyhovovalo a jejím potřebám jako politicky a úspěšné pracující ženy jakbysmet. Z těch tří měla dítě jenom se Samem Tennacem.

Ale nikdy jsem nechtěla, aby můj syn byl nějakým hrdinou, uvědomila si. Byla jsem vůči němu hodně kritická, ale myslím, že jsem nikdy vážně nechtěla, aby byl jako Sam.

Předně, kdyby Robert nebyl tak pohotový, mohl být teď v bezpečí. V internaci se zbytkem lidské populace by si mezi kamarády dál hrál na playboye, místo aby se účastnil zoufalého a zbytečného boje proti mocnému nepříteli.

No. Jeho dopis pravděpodobně přehání, ujišťovala sama sebe.

Zleva se neslo překvapené mumlání, které postupně sílilo, jak se stále více členů exilové vlády seznamovalo se zprávou zaznamenanou na stromové kůře podomácku vyrobeným inkoustem. „Bastardi!“ zaslechla zaklení plukovníka Millchampa. „Tak proto vždycky věděli, kde jsme a co chystáme, ještě dřív, než jsme něco začali!“

Megan přistoupila ke stolu. „Plukovníku, vysvětlete stručně, o co jde.“

Millchamp se na ni podíval. Tělnatý důstojník milice s červeným obličejem třásl s několika plátky kůry, dokud ho kdosi nechytil za ruku a nevzal mu je.

„Optická vlákna!“ vykřikl.

Megan zakroutila hlavou. „Prosím?“

„Upravili je k odposlechu. Každý drátek, telefonní kabel, komunikační vedení… téměř veškerou elektroniku na planetě! Všechno je vyladěno tak, že to rezonuje v pravděpodobnostním pásmu, na kterém ti prokletí vrabčáci dokážou vysílat…“ Plukovník Millchamp se vzteky zalknul. Obrátil se a odkráčel.

Meganin zmatek musel být vidět.

„Možná bych vám to mohl vysvětlit, paní koordinátorko," řekl John Kylie, vysoký muž s nažloutlou pletí, jež nasvědčovala tomu, že celý život strávil ve vesmíru. V době míru byl kapitánem civilní meziplanetární nákladní rakety. Jeho obchodní loď se zúčastnila té parodie na vesmírnou bitvu a byla jednou z mála, které přežily, dá-li se to tak říci. Byli přemoženi a rozbiti, dokázali nanejvýš tak lechtat Gůbůrské planetoidy komunikačními lasery.

Vážně poškozené Esperanze se podařilo dostat zpátky do Port Helenie, protože nepřítel nijak nepospíchal při zajišťování sluneční soustavy Gimelhaje. Její kapitán teď sloužil jako Meganin lodní poradce.

Kylie měl sklíčený výraz. „Paní koordinátorko, pamatujete si na tu vynikající smlouvu ohledně nákupu hotové továrny na výrobu elektroniky a fotoniky, kterou jsme uzavřeli asi tak před dvaceti lety? Byla to moderní, poměrně malá automatická továrna, naprosto perfektní pro takovou drobnou planetární kolonii, jakou je ta naše."

Megan přikývla. „Tehdy tady byl koordinátorem váš strýc. Myslím, že vaším vůbec prvním obchodním počinem bylo právě dokončit jednání a dopravit továrnu na Garth."

Kylie přitakal. Vypadal schlíple. „Jedním z hlavních produktů té fabriky jsou optická vlákna. Pár lidí v té době tvrdilo, že dohoda, kterou jsme s Kwacky udělali, je příliš dobrá na to, aby byla skutečná. Koho by však napadlo, co mají za lubem? A s tak velkým časovým odstupem? A s tak vzdálenou nadějí, že jednoho dne…"

Megan zalapala po dechu. „Kwackové?! To jsou přece vazalové…"

„Gůbůrů," doplnil Kylie. „Ti zpropadení ptáci museli už tehdy myslet na to, že tohle všechno se může jednou stát."

Megan si vzpomněla, jak se jí Uthacalthing snažil naučit, že cesty galaktiků jsou dlouhé a trpělivé, stejně jako putování planet po oběžných drahách.

Někdo další si odkašlal. Byl to major Prathachulthorn, důstojník Terranské námořní pěchoty s malým vzrůstem, ale dobře stavěnou postavou. On a jeho nevelká jednotka byli jedinými profesionálními vojáky, kteří zbyli po vesmírné bitvě a po beznadějném gestu odporu na porthelénském kosmodromu. Millchamp a Kylie měli záložnické

hodnosti.

„Tohle je mimořádně závažné, paní koordinátorko," řekl Prathachulthorn. „Optická vlákna z téhle továrny jsou zabudována téměř v každém vojenském i civilním zařízení vyrobeném na téhle planetě. Nacházejí se skoro v každé budově. Můžeme věřit informacím vašeho syna?"

Megan málem pokrčila rameny, ale její instinkt politika ji v poslední chvíli zarazil. Propána, jak to mám vědět? pomyslela si. Nevyznám se v tom klukovi. Pohlédla na malého šena, který téměř zemřel, aby jí přinesl zprávu od Roberta. Nikdy by ji nenapadlo, že by se někdo mohl kvůli Robertovi takhle obětovat.

Megan si nebyla jista, jestli na něj v té chvíli nežárlí.

Jako další promluvila mladá příslušnice námořní pěchoty.

„Pod tou zprávou je také podepsána Tymbrimijka Athaclena," poznamenala poručice Lydia McCueová a stiskla rty. „Je to druhý verifikační zdroj," dodala.

„Ve vší úctě, Lydie," ozval se znovu major. „Ta Tymka je ještě dítě."

„Je to dcera velvyslance Uthacalthinga!" vyštěkl Kylie. „A na těch pokusech se podíleli i šimí odborníci."

Prathachulthorn zavrtěl hlavou. „Pak nemáme žádné skutečně kvalifikované svědky."

Několik členů rady zalapalo po dechu. Doktorka Suzinn Benirshkeová, jediný neošimpanz v radě, se zarděla a sklopila oči na stůl. Ale Prathachulthorn si očividně ani neuvědomil, že mohl říct něco urážlivého. O majorovi bylo známo, že není zrovna dvakrát taktní. Navíc, je to mariňák, připomněla si Megan. Námořní pěchota byla elitním terranským bojovým sborem s jen nepatrným počtem delfíních a šimích příslušníků. Kromě toho přijímala většinou muže, takže byla jakousi poslední baštou kdysi časté diskriminace žen.

Komandér Kylie se pomalu probíral zprávou Roberta Oneagla. „Přesto musíte, majore, připustit, že tenhle scénář je možný. Vysvětloval by naše nezdary a taky to, že se nám vůbec nepodařilo navázat kontakt ani s ostrovy, ani s pevninou."

Major Prathachulthorn po chvilce přikývl. „Ano, možný je. Nicméně nejdříve bychom měli provést vlastní šetření, než se roz-

hodneme, že budeme postupovat, jako kdyby byl skutečný.“

„V čem je problém, majore?“ zeptal se Kylie. „Nelíbí se vám představa, že budete muset odložit své phaserové pušky a vzít si místo nich luky a šípy?“

Prathachulthornova odpověď byla kupodivu klidná. „Ale vůbec ne, ser, za předpokladu, že je nepřítel vyzbrojen podobně. Problém spočívá v tom, že není.“

Na dlouhou chvíli zavládlo mlčení. Nebylo k tomu co dodat. Tichou přestávku přerušil až plukovník Millchamp. Vrátil se ke stolu a plácl do něj dlaní. „Tak či onak, jaký smysl má čekat?“

Megan se zamračila. „Co tím myslíte, plukovníku?“

Millchamp zachrčel. „Myslím tím, k čemu jsou naše síly tady dole? Z toho sezení tu pomalu začínáme blbnout. A přitom možná právě v tomto okamžiku bojuje o život samotná Země!“

„Ve vesmíru neexistuje něco takového jako právě tento okamžik,“ neodpustil si poznámku komandér Kylie. „Simultánnost je jen mýtus. Tenhle pojem se vyskytuje v novoangličtině a v dalších pozemských jazycích, ale…!“

„Áále, nechtě té metafyziky!“ okřikl ho Millchamp. „Co má význam, je to, že můžeme poškodit nepřítele Země!“ Zvedl ze stolu kůrovou zprávu.

„Díky povstalcům známe polohu mnoha velkých gůbůrských pozemních základen. Ať si vrabčáci vycucali z té zatracené Knihovny jakékoli triky, nedokážou nám zabránit, abychom na ně neposlali naše bleskovky!“

„Ale…“

„Máme tři schované, žádnou jsme při boji ve vesmíru nepoužili a Gůbůrové nemohou vědět, že nějakou vlastníme. A jestli tyhle střely mají být dobré na Tandy, čert vem jejich sedmikomorová srdce, pak určitě budou stačit i na gůbůrské pozemní cíle!“

„A k čemu to bude dobré?“ zeptala se podstatně tišším hlasem poručice McCueová.

„Umlčíme aspoň pár gůbůrských zobáků! Velvyslanec Uthacalthing nám přece pořád říkal, že v galaktickém válečnictví mají symboly nemalý význam. Právě teď si můžou myslet, že jsme stěží schopni jakéhokoli boje. Ale nějaký symbolický úder, který jim způ-

sobí pořádné ztráty, dá celým Pěti galaxiím na vědomí, že s náma nikdo nebude vorat!“

Megan Oneaglová si třela kořen nosu. Po chvilce se zavřenýma očima promluvila. „Vždycky mi připadalo zvláštní, že by pojem mých amerindiánských předků ‚rána, co se počítá‘ mohl najít uplatnění v přetechnizované galaxii.“ Zase oči otevřela. „Možná na to skutečně dojde, když se nám nepodaří najít jiný způsob, jak být účinní. Vzpomeňte si ale, že nám Uthacalthing radil také trpělivost.“

Zavrtěla hlavou. „Prosím, sedněte si plukovníku Millchampe. I vy ostatní. Nemíním plýtvat energií na gesta, alespoň dokud to nebude to jediné, co můžeme proti nepříteli podniknout.

Mějte na paměti, že téměř všichni lidé na planetě jsou drženi na ostrovech jako rukojmí a jejich životy závisejí na dávce gůbůrské protilátky. A na pevnině zůstali chudáci šimové prakticky opuštění, sami.“

Důstojníci seděli kolem konferenčního stolu sklesle. Jsou zklamaní, přemítala v duchu Megan. A nemůžu jim to mít za zlé.

Když propukla válka, když začali plánovat způsob vedení odporu proti invazi, nikoho nenapadlo, že se situace bude vyvíjet takhle. Možná mohli být lépe připraveni lidé, kteří měli více zkušeností se sofistikou Velké knihovny – s tajemným válečným uměním, které galaktici znali dlouhé věky. Avšak gůbůrská taktika udělala i z těch nejmírnějších obranných plánů hotová jatka.

Nesdělila nahlas svůj rozhodující důvod, proč odmítla souhlasit s nějakým gestem. Lidé se nevyznali ve hrách galaktické etikety. Proto rána zasazená cti mohla mít opačný účinek a mohla nepříteli spíše posloužit jako ospravedlnění ještě větších hrůz.

Ach ta ironie. Jestli měl Uthacalthing pravdu, celou krizi urychlila ta malá loď pozemšťanů kdesi na druhé straně Pěti galaxii.

Pozemšťané si opravdu dokázali zadělávat na problémy. Vždycky na to měli talent.

Robertův posel, malý šen z pevniny, přistoupil ke stolu. Stále měl deku přehozenou přes ramena. Megan se k němu obrátila. Jeho tmavě hnědé oči prozrazovaly, že má něco na srdci.

„Ano, Petri?“

Šim se uklonil.

„Madam, doktor chce, abych teď šel do postele.“

Přikývla. „To je v pořádku, Petri. Určitě si tě vyslechneme pořádně, ale až později… Dáme ti pár otázek. Ale teď by sis měl odpočinout.“

Petri přikývl. „Ano madam. Děkuji madam. Ale jde ještě o něco jiného. O něco, co bych vám radši řekl hned, dokud si to pamatuji.“

„Ano? A copak to je?“

Šen vypadal nesvůj. Rozhlédl se po lidech kolem, kteří se na ně zvědavě dívali, a pak se pohledem vrátil k Megan. „Je to osobní, madam. Kapitán Oneagle mě požádal, abych se to naučil nazpaměť a pak to řekl vám.“

Megan se usmála. „Tak dobrá. Omluvíte mě, prosím, všichni na moment?“

Přešla s Petrim do kouta na druhém konci místnosti. Tam si sedla, aby měla oči ve stejné úrovni s malým šimem. „Pověz mi, co ti Robert řekl.“

Petri přikývl. Jeho pohled znepřítomněl. „Kapitán Oneagle mi řekl, že vám mám sdělit, že ve skutečnosti nejvíc práce při organizaci armády dělá Tymbrimijka Athaclena.“

Megan přikývla. Myslela si to. Robert možná rozšířil své schopnosti, své kvality, ale nikdy nebyl a nikdy nebude rozeným vůdcem.

Petri pokračoval. „Kapitán Oneagle taky chtěl, abych řekl, že je velice důležité, aby Tymbrimijka Athaclena měla legální honorární status patrona.“

Megan znovu přikývla. „Chytré. Můžeme to odhlasovat a poslat jim do hor oficiální souhlas.“

Šim ale zavrtěl hlavou. „Ach, madam. Nemohli jsme na to čekat. Takže… no… Mám vám říct, že kapitán Oneagle a Tymbrimijka Athaclena uzavřeli… manželský svazek… Myslím, že se tomu tak říká. Já…“

Zmlkl, protože se Megan postavila.

Pomalu se otočila ke stěně a opřela si čelo o studený kámen. Ten zatracený ztřeštěnec, zahubovala jedna část jejího já. Bylo to to jediné, co mohli dělat, odpověděla pohotově druhá část.

Takže teď jsem tchýně, zakončil tichou rozmluvu ironicky

vnitřní hlas.

Z tohoto spojení určitě nebudou žádná vnoučata. Kvůli tomu se ale mezidruhové manželské svazky neuzavíraly. Mělo to jiné významy.

Za jejími zády se v radě rozproudila diskuse. Znovu a znovu se probírali možnosti, které se jim pro nadcházející měsíce objevily.

Ach, kdyby se tak Uthacalthingovi podařilo dostat se sem, pomyslela si Megan. Potřebujeme jeho zkušenosti, jeho ironickou moudrost a humor. Rozmlouvali bychom, jako vždycky. A možná by mi vysvětlil tyhle věci, kvůli nimž se matka cítí ztracená.

V duchu si musela přiznat, že jí tymbrimijský velvyslanec schází. Chyběl jí mnohem více než kterýkoli z jejích tří manželů. A co víc, teď ztratila i svého zvláštního syna.

51

Uthacalthing

Bylo fascinující sledovat, jak si Kault hrál s veveřákem, jedním z garthských zvířátek, žijících na těchhle jižních pláních. Lákal ho k sobě na zralé oříšky, které držel ve svých velkých thennaninských tlapách. Zabíjel tím čas už nejméně hodinu, zatímco čekali ve stínu hustého porostu pichlavého ostružiníku, až se zmírní polední sluneční výheň.

Uthacalthinga ten pohled překvapil. Zdálo se, že vesmír ho nikdy nepřestane udivovat. Dokonce i otevřený, bezstarostný a dobře čitelný Kault byl neustálým zdrojem překvapení.

Nervózně se třesoucí veveřák konečně sebral odvahu. Dvakrát poskočil směrem k obrovskému Thennaninovi a natáhl packy. Utrhl si jeden z oříšků.

Neuvěřitelné. Jak to Kault dokázal?

Uthacalthing odpočíval ve vlhkém stínu. Neznal vegetaci tady

na kopcích shlížejících na ústí vodního toku, kde skončil jeho člun, cítil ale, že je mu stále bližší ta vůně, rytmus a jemně pulsující bolest denního života, které prostupovaly okolí zdánlivě klidných mokřin.

Jeho koróna mu zprostředkovala kontakt s drobnými dravci, kteří teď v horkém parnu odpočívali, ale kteří se o něco později vypraví na lov menších kořistí. Žádná velká zvířata tu samozřejmě nebyla, ale Uthacalthing kennoval roj hmyzu lezoucího po zemi a hledajícího v nějaké rozkládající se tkáni dobré sousto pro svou královnu.

Malý veveřák očividně bojoval mezi opatrností a nenasytností, když se znovu blížil, aby si z Kaultovy natažené ruky vzal další pochoutku.

Tohle by přece neměl dělat. Uthacalthing se divil, proč veveřák věří Thennaninovi, takovému obrovskému, hrozivému a mocnému tvorovi. Život na Garthu byl velice nervózní, až paranoidní kvůli hrůzám, které napáchali Bururalliove. Stín smrti, který po sobě zanechali, se stále ještě vznášel nad těmito stepmi táhnoucími se na východ a na jih od Mulunských hor.

Kault nedokázal konejšit tyhle tvory, jako to dokážou Tymbrimiové – pomocí glyfů zpívajících jemnými tóny empatie. Thennaninové měli smysl psí na úrovni neživého balvanu.

Kault mluvil na zvíře svým vlastním, vysoce modulovaným dialektem galaktického jazyka. Uthacalthing se zaposlouchal.

„Znáš – obrazovou a zvukovou – podstatu svého osudu? Ty maličký? Neseš v sobě – geny a podstatu – osud hvězdných poutníků, svých potomků?“

Veveřák, který měl nafouknuté tváře, jak se cpal, se zachvěl. Očividně ho fascinovalo, jak se Kaultův hřeben narovnával a zase klesal, jak jeho dýchací štěrbiny zasyčely s každým vlhkým výdechem. Thennanin nedokázal s tím tvorem komunikovat, ne tak jako Uthacalthing. A přesto veveřák nějakým způsobem cítil Kaultovu láskyplnost.

Jak ironické, pomyslel si Uthacalthing. Tymbrimijové prožívali své životy na hladině věčně plynoucí hudby života, a přesto se nemohl osobně ztotožnit s tímto zvířátkem. Konec konců bylo jedním ze stovek miliónů. Proč by se měl zajímat právě o tohoto jednotlivce?

Avšak Kault toto stvoření miloval. Bez empatického cítění, bez přímého spojení mezi bytostmi, měl je rád zcela abstraktně. Miloval to, co to zvířátko představovalo, jeho Potenciál.

Mnoho lidí stále prohlašuje, že empatické vnímání lze mít i bez psí, přemítal Uthacalthing. ‚Vlézt si do bot někoho jiného', napadla ho jakási dávná lidská metafora. Vždycky si myslel, že to byla jedna z jejich starobylých myšlenek z období před Kontaktem, ale teď už si tím jistý nebyl. Možná, že pozemšťané byli v záležitosti empatického sdílení někde napůl cesty mezi Thennaniny a Tymbrimijci.

Kaultův národ hluboce věřil v Pozvednutí, v to, že rozumu mohou nakonec dosáhnout nejrůznější formy života. Dávno ztracení Prapředkové galaktické civilizace to tak před miliardami let nařídili a thennaninský klan bral tento příkaz velmi vážně. Jejich nekompromisní fanatismus v této věci byl dalek nějakého obdivu. V dobách, jako byl nynější galaktický chaos, je dělal strašlivě nebezpečnými.

Ironické ovšem bylo, že nyní se Uthacalthing spoléhal právě na fanatismus. Doufal, že ho probudí a využije ke svým záměrům.

Veveřák chňapl ještě po jednom oříšku. Pak se rozhodl, že mu to stačí, a se švihnutím vrtulí podobného ocasu zmizel kdesi v podzemí. Kault se otočil k Uthacalthingovi. Štěrbiny mu při dýchání jemně mlaskaly.

„Studoval jsem genetické zprávy získané pozemskými ekology," řekl svému tymbrimijskému kolegovi. „Tato planeta měla před pouhými několika tisíci let impozantní Potenciál. Nikdy neměla být postoupena Bururalliům. Ztráta nejvyšších životních forem Garthu byla strašlivou tragédií."

„Nahalliové byli potrestáni za to, co jejich vazalové udělali, že ano?" zeptal se Uthacalthing, ale odpověď už znal předem.

„No ano. Byli degradováni do vazalského stavu a předáni do výchovy staršího zodpovědného patronského klanu. Tedy, mého klanu. To je to nejsmutnější."

„Pročpak?"

„Protože Nahalliové jsou ve skutečnosti zcela zralý a skvělý národ. Oni prostě jenom nechápou jemné odlišnosti potřebné při pozvedání masožravců, a proto udělali tak hroznou chybu se svými bururallijskými vazaly. Ale nebyla to jenom jejich chyba. Část hanby

leží i na galaktickém Institutu Pozvednutí.“

Uthacalthing potlačil úsměv v lidské formě. Místo toho jeho koróna vypustila ve spirále jemný glyf, který byl mimo dosah Kaultova vnímání.

„Pomohly by Nahalliům dobré zprávy odsud z Garthu?“ zeptal se.

„Určitě.“ Kault pleskl hřebenem, což znamenalo něco jako pokrčení ramen u lidí. „My, Thennaninové jsme samozřejmě nebyli v době té katastrofy s Nahallii nijak spojeni. To se ale změnilo, když byli degradováni a předáni pod naši kontrolu. Nyní, po adopci, můj klan sdílí odpovědnost za toto zraněné místo vesmíru. To je také důvod, proč sem byl vyslán konzul. Jeho úkolem je zajistit, aby pozemšťané tomuto smutnému světu neublížili ještě víc.“

„A udělali to?“

Kaultovy oči se zavřely a zase otevřely. „Udělali co?“

„Udělali tady pozemšťané něco špatného?“

Thennaninův hřeben sebou znovu plesknul. „Ne. Naše národy, jejich a můj, jsou možná ve válce, ale nenašel jsem tu nic, co by svědčilo proti nim. Jejich program ekologického řízení byl příkladný.

Hodlám ale napsat zprávu o jednání Gůbůrů.“

Uthacalthing byl přesvědčen, že slyší v Kaultově hlasu hořkost. Už viděli známky kolapsu snahy o obnovu životního prostředí. Před dvěma dny se zastavili u jedné kultivační stanice. Byla zcela opuštěná, vzorkové lapače a testovací klece rezavěly. Z polic genového skladu se linul zatuchlý pach, protože nefungovalo chlazení.

Tento bolestný pohled nasvědčoval tomu, že se neošimpanzí ekologičtí pomocníci rozhodli opustit své pracovní místo jenom proto, aby pomohli svým lidským kolegům. Cesta na pobřeží za látkou proti působení plynu byla dlouhá.

Uthacalthing by rád věděl, jestli se jim to nakonec podařilo. Tenhle objekt byl očividně zasažen pořádnou dávkou. Nejbližší civilizované místo bylo odsud hodně vzdáleno, dokonce i pro cestu vzdušným vozidlem.

Gůbůrům zjevně vyhovovalo, že stanice zůstane prázdná. „Jestli je tomu tak i jinde, musí to být zdokumentováno,“ zlobil se Kault. „Jsem rád, že jste se nechal přesvědčit, abychom se vrátili do obyd-

lených oblastí a mohli tak shromáždit víc informacích o těchto zločinech.“

Tentokrát se Uthacalthing usmál nad slovy, která Kault zvolil. „Možná najdeme něco zajímavého,“ souhlasil s ním.

Když slunce, Gimelhaj, konečně sklouzlo ze žhavého zenitu, pokračovali v cestě.

Pláně, ležící na jihovýchod o pásma Mulunských hor, se táhly do dálky jako mírně zvlněné moře, které náhle ztuhlo. Na rozdíl od údolí Sind a od krajiny na druhé straně hor tady nebyly žádné známky rostlinných ani živočišných forem života, které by sem byly nasazeny ekology ze Země. Byla tu jen domácí, garthská fauna a flora. A pustá místa.

Uthacalthing vnímal řídkost druhů jako prázdnotu zející v auře této krajiny. Napadlo ho metaforické přirovnání ke strunnému hudebnímu nástroji, jemuž chybí polovina strun.

Ano. To je ono. Poeticky příhodné přirovnání. Doufal, že Athaclena poslechla jeho rady a studovala tento pozemský způsob nazírání na svět.

Uplynulou noc se mu hluboko, na úrovni nahakieri, o dceři zdálo. Ve snu ji viděl s nataženou korónou kennující hrozivou, strašlivou krásu navštívení tutsunucannem. Chvějící se Uthacalthing se probudil proti své vůli, jako kdyby ho instinkt přiměl uniknout tomu glyfu.

Jedině prostřednictvím tutsunucannu se mohl dozvědět něco víc o Athacleně, jak se jí daří a co dělá. Ale tutsunucann se jenom mihl, jako extrakt hrozivého očekávání. Z toho záblesku poznal pouze to, že žije. Nic víc.

Bude to muset stačit. Alespoň pro tuto chvíli.

Většinu jejich zásob nesl Kault. Velký Thennanin šel rovnoměrným krokem, kterému se dalo stačit. Uthacalthing potlačil tělesné změny, které by mu usnadnily cestu na krátkou vzdálenost, ale na dlouhou by ho stály příliš mnoho. Uvolnil se a přizpůsobil zvolenému tempu chůze. Doširoka roztáhl chřípí, čímž dosáhl toho, že se zploštilo a protáhlo. Mohl tak vdechovat více vzduchu, ale bez všudypřítomného prachu.

Před nimi se vedle říčního koryta objevilo několik menších pa-

horků lemovaných stromy. Ležely poněkud stranou jejich trasy směřující ke vzdáleným načervenalým horám. Uthacalthing se podíval na kompas a chvilku dumal, jestli mu ty kopečky nepřipadají nějak povědomé. Litoval, že při nehodě přišel o inerční naváděcí systém. Kdyby si tak mohl být jistý…

Tamhle. Zamrkal. Zdálo se mu to, nebo ten slabý modrý záblesk byl opravdový?

„Kaulte."

Thennanin se nemotorně zastavil. „Mmm?" Obrátil se k Uthacalthingovi. „Říkal jste něco, kolego?"

„Kaulte, myslím, že bychom měli jít tímhle směrem. Můžeme stihnout dojít k těm pahorkům včas, abychom se stačili utábořit a připravit si něco k jídlu než se setmí."

„Mmm. Je to trochu mimo naši cestu." Kault chvilku odfukoval. „No dobrá. Spolehnu se v tomhle na vás." Bez okolků zahnul a vykročil ke třem pahrbkům se zelenými temeny.

Asi hodinu před setměním dorazili k vodnímu toku a začali budovat tábor. Zatímco Kault stavěl maskovací přístřešek, Uthacalthing zkoumal podlouhlé dužnaté plody načervenalé barvy, které natrhal z větví poblíž stojících stromů. Přenosný analyzátor je po chvilce označil za jedlé. Měly nasládlou, pikantní chuť.

Uvnitř však byla tvrdá, nepoddajná semínka, zjevně schopná odolat žaludečním šťávám a projít celým trávicím systémem zvířat, která je pak s výkaly roztrušovala po krajině. Byla to obecná adaptivní schopnost ovocných stromů na mnoha planetách.

Pravděpodobně tohle ovoce kdysi bylo základní potravinou nějakého velkého všežravého tvora, který oplátkou za chutné sousto roznášel široko daleko semínka stromu. Jestli se pro potravu šplhal, asi měl alespoň zárodky rukou. Možná měl dokonce Potenciál. Tihle tvorové mohli jednoho dne dospět do předinteligentního stádia, vstoupit do cyklu Pozvednutí a pak se konečně stát moudrou rasou.

Ale Bururalliové tohle všechno zmařili. A nevymřela jenom velká zvířata. Ovoce těchto stromů teď padalo příliš blízko svých rodičů. Z tvrdých semínek, jejichž tvrdý obal se měl postupně uvolňovat v tělech symbiontů, se pak ven dostalo jen několik zárodků. Těch pár stromků, které vyklíčily, pak živořilo ve stínu rodičů.

Tady měl stát les místo malého, ztraceného hájku.

Může být tohle to místo? dumal Uthacalthing. Na té zvlněné pláni bylo jen velmi málo orientačních bodů. Rozhlédl se kolem, ale žádné přitahující modré záblesky už neviděl.

Kault seděl před vchodem do jejich přístřešku a dýchacími štěrbinami si pískal tiché atonální melodie. Uthacalthing položil svůj ovocný náklad před Thennanina a odešel dolů k zurčící vodě. Proud se valil přes hladké kameny, které napůl vystupovaly z vody a které v nastávajícím soumraku nabývaly načervenalého odstínu.

Právě tam Uthacalthing našel artefakt.

Sklonil se, zvedl ho a chvíli pozoroval.

Byl to odštípnutý garthský rohovec, na jedné straně opracovaný do ostré hrany a na druhé upravený pro držení v ruce.

Uthacalthingova koróna se zavlnila. Znovu se zformoval lurrunanu a vznesl se vzhůru podél stříbřitých úponků. Glyf se pomalu otáčel, zatímco Uthacalthing ten malý podlouhlý kámen převracel v rukou. Prohlížel si ten primitivní nástroj a lurrunanu pozoroval Kaulta, který si o něco výš pro sebe dál klidně pískal.

Glyf se napnul a vystartoval k obrovitému Thennaninovi.

Kamenný nástroj patří mezi příznaky předinteligentního stádia, přemýšlel Uthacalthing. Požádal Athaclenu, aby sledovala známky, protože kolovaly pověsti… vyprávěly se příběhy o tom, že v garthské divočině bylo něco spatřeno…

„Uthacalthingu!“

Rychle se otočil k Thennaninovi a schoval artefakt za záda. „Ano, Kaulte?“

„Já…“ Kault vypadal nějak nesvůj. „Metoh, kanmi, b’twuil’ph… Já…“ Kault zatřepal hlavou. Zavřel a znovu otevřel oči. „Zajímalo by mě, jestli jste testoval, zda je tohle ovoce vhodné i pro mě, nejen pro vás.“

Uthacalthing zadržel dech. Co se stalo? Cožpak Thennaninové jsou na něco vůbec zvědaví?

Pustil artefakt za zády do řeky tam, kde ho našel. „Ale zajisté, drahý kolego. Jsou výživné, pokud jste si nezapomněl vzít své přílohy.“

Vrátil se ke svému druhovi, aby s ním pojedl studenou večeři.

Na obloze se mezitím rozzářila třpytivá galaktická světla.

52
Athaclena

Gorily přelezly přes oba ostré kraje úzkého kaňonu a spouštěly se vzájemně dolů na dlouhých šlahounech odsekaných ze stromů. Opatrně klouzaly kolem stále ještě doutnajících puklin rozdrásaných svahů. Trvalo nebezpečí sesuvu, přesto však pospíchaly.

Cestou dolů gorily procházely zářícími duhami. Jejich chlupatá srst se třpytila množstvím malinkých kapiček vody.

Jejich sestup provázel hukot, který se odrážel od skalnatých stěn a přehlušoval těžké oddechování. Schoval také bitevní vřavu i se smrtelnými výkřiky, jež zde dozněly teprve před několika minutami. Dunivý vodopád měl konkurenci jen na chvilku.

Předtím jeho vodní přívaly dopadaly na dně na blyštivě ohlazené kameny, teď se však tříštily o zohýbaný kov a o torza tvrzených polymerů. Na trosky choulící se pod vodopádem padaly balvany uvolněné ze skalních stěn.

Athaclena se dívala z vrcholku útesu. „Nechceme, aby zjistili, jak se nám to podařilo," řekla Benjaminovi.

„Žhavící vlákna, která jsme připravili pod vodopád, všechno roztaví. Během několika hodin pak voda zbytky odplaví, ser. Až se sem dostane gůbůrská záchranná četa, nepozná, do jaké pasti jsme tuhle jednotku chytili."

Sledovali, jak se gorily připojily k šimím bojovníkům prohlížejícím zbytky tří gůbůrských létajících tanků. Když se šimové ujistili, že odnikud už nehrozí nebezpečí, odložili samostříly a začali vytahovat a vynášet materiál, který se mohl hodit. Gorily jim přitom z cesty odstraňovaly balvany a kusy odervaných pancéřových plátů.

Tahle zdecimovaná nepřátelská hlídka dorazila velice rychle, cí-

tila skrytou kořist. Jejich přístroje jim ukázaly, že se někdo schoval za vodní stěnu vodopádu. Toto místo bylo velice dobrým úkrytem – nacházelo se za bariérou těžko prostupnou pro jejich normální detektory. Uplatnily se jenom speciální rezonanční scannery a ty prozradily pozemšťany, kteří sem dali nějakou techniku.

Se záměrem překvapit ukrývající se uprchlíky vletěly tanky přímo do kaňonu proti vodopádu. Shora je zajišťoval roj velmi kvalitních bojových robotů, připravených v případě potřeby okamžitě zasáhnout.

Jenomže tam nenašli, co čekali. Za vodopádem ve skutečnosti vůbec žádný pozemšťan nebyl, pouze síť ze svazků tenkých vláken.

A nástražný drát.

A ve skalních stěnách kolem dokola několik stovek kilogramů podomácku vyrobeného nitroglycerinu.

Vodní tříšť v ovzduší, věčně živená vodopádem, již smyla prach a vířící proudy odnesly nesčíslné množství drobných úlomků. Velké kusy gůbůrských úderných prostředků však zůstaly ležet tam, kam dopadly, když se skály kolem otřásly mohutnou explozí a oblohu zakryl déšť tmavého vulkanického kamení.

Athaclena se dívala na jednoho ze šimů, který se právě vynořil z vraku. Zahoukal a zvedl malou vražednou střelu Gůbůrů. Vaky se zanedlouho takovouto i jinou municí nepřítele zaplnily a gorily se s nimi začaly šplhat zpátky do příkrých svahů.

Athaclena se zkoumavě podívala na úzký proužek nebe, který se táhl mezi lesním porostem obklopujícím kaňon. Za několik minut tady budou okupační síly. Do té doby musejí být bojovníci odporu pryč, jinak je potká stejný osud jako chudáky šimy, kteří před týdnem povstali v Sindu.

Několika se podařilo po té strašné porážce utéct do hor. Fiben Bolger ale mezi nimi nebyl. Nepřišel ani žádný posel se slibovanými poznámkami od Gailet Jonesové. Kvůli nedostatku informací mohl Athaclenin štáb jen odhadovat, za jak dlouho Gůbůrové zareagují na tento nejnovější útok.

„Musíme si pospíšit, Benjamine," pobídla svého pomocníka a významně se přitom podívala na hodinky.

Benjamin přikývl. „Popoženu je, ser." Poodešel stranou k signa-

listce. Mladá šimi vzala signalizační praporky a začala jimi mávat.

Na hranách skalních stěn se začínalo objevovat čím dál tím víc šimů a goril. Vždy, když se vyhoupli nad okraj, rychle se odsunuli do vlhké trávy opodál, aby uvolnili místo dalším. Odtud pak šimové své velké bratry spěšně vedli k tajným lesním stezkám.

Teď už Athaclena nikoho nemusela přemlouvat, neboť se stala čestným pozemšťanem. I ti, kteří se dříve zdráhali přijímat rozkazy od E.T., ji nyní rychle a ochotně začali poslouchat.

Byla to ironie. Po podpisu dokumentu, který z nich učinil manžele, se s Robertem vídali ještě méně než kdykoli předtím. Ona už nepotřebovala jeho autoritu jediného svobodného dospělého člověka, takže on se mohl vydat působit nepříteli problémy podle svého někde jinde.

Škoda, že jsem se těmito věcmi předtím nezabývala, přemýšlela. Nebyla si jistá, jaké právní důsledky měl podpis takového dokumentu před svědky. Mezidruhové „sňatky“ byly uzavírány především kvůli formálním výhodám než kvůli čemukoli jinému. Partneři v podnikání se mohli „vzít“, i když pocházeli z naprosto odlišných genetických linií. Plazovitý Bi-Gle mohl uzavřít manželský svazek s chitinovým F’ruthianem. Nikdo neočekával, že z takového spojení něco vzejde. Ale obecně se předpokládalo, že takoví partneři budou vzájemně respektovat své společnosti.

Celé jí to připadalo směšné. Ve zvláštním smyslu teď měla „manžela“. A ten u ní nebyl.

Takové to bylo po všechny ty dlouhé, osamocené roky pro Mathicluannu, přemítala Athaclena a hrála si přitom s medailónkem zavěšeným na řetízku kolem krku. Uthacalthingova nit s poselstvím se v něm spojila se stejnou nití její matky. Snad se v něm také propojí jejich laylacllapt’n, duše, jako tomu bylo, když matka žila.

Možná začínám rozumět něčemu, co jsem u nich nikdy nechápala.

„Ser?… Ehm, madam?“

Athaclena zamrkala a vrátila se do reality. Benjamin ji volal od malé mýtinky, kde se všudypřítomné vinné šlahouny sbíhaly v malé louži narůžovělé vody. Seděla u ní signalistka a hodnotila vzorek pomocí měřícího přístroje.

Athaclena přistoupila. „Máte zprávu od Roberta?“

„Ano, ser,“ odpověděla šimi. „Konečně jsem zaznamenala stopy jedné z chemikálií, které si s sebou vzal.“

„Která to je?“ zeptala se jí napjatě Athaclena.

Šimi se zakřenila. „Ta, která podle dohody znamená vítězství.“

Athaclena si oddechla. Takže Robertova skupina měla také úspěch. Vybrali si za cíl malou pozorovatelnu severně od Lornského průsmyku a museli se s nepřítelem utkat už včera. Dva malé úspěchy během dvou dnů. Tímhle tempem by mohly Gůbůry vypudit asi tak za milión let.

„Odpovězte, že jsme také dosáhli svého cíle.“

Benjamin s úsměvem podal signalistce lahvičku čiré tekutiny a ta ji vylila do kaluže. Za několik hodin bude možné zjistit molekuly této chemikálie mnoho kilometrů daleko. Pravděpodobně zítra. Pak Robertovi jeho signalista sdělí vyslanou informaci.

Tato metoda byla pomalá, ale Gůbůrové o ní neměli ani tušení. Alespoň prozatím.

„Už s vynášením kořisti skončili, velitelko. Měli bychom se raději rychle vytratit.“

Přikývla. „Ano. Vytratíme se, Benjamine.“

Během minuty už běželi po zelené stezce k průsmyku a pak dál domů.

O chvilku později se stromy za nimi roztřásly. Na obloze zaburácel hrom, za nímž následovalo ohlušující dunění. Na chvilku hukot vodopádu přehlušil dravčí řev nenaplněné touhy po pomstě.

Příliš pozdě, pozdravila Athaclena v duchu nepřátelské bojovníky.

Tentokrát.

53
Robert

Nepřítel začal používat lepší bojové roboty. Tentokrát jim dodatečné výdaje zachránily život.

Přepadená gůbůrská hlídková skupina se stahovala hustým porostem a zbraněmi v něm kolem sebe drtila koridor do vzdálenosti 200 metrů. Stromy se rozlétávaly v explozích a šlahouny se kroutily jako poranění hadi. Létající tanky pokračovaly v tomto postupu, dokud nedorazily na otevřený prostor dostatečně velký pro přistání těžkých zdvihačů. Zde zbylá vozidla kroužila v kruhu otočená směrem ven a vedla do všech stran téměř nepřetržitou palbu.

Robert sledoval, jak se několik šimů s ručními vrhači a s chemickými granáty odvážilo příliš blízko. Dostali se mezi explodující stromy, jejichž na kusy rozervané kmeny létaly vzduchem a dopadaly zpátky na zem ve sprškách třísek.

Robert vydal ruční signalizací povel k ústupu a k rozptýlení. Rozkaz se stejným způsobem rychle roznesl mezi bojovými oddíly. S tímto konvojem se už nic nedalo dělat, zvláště když sem nepochybně mířily gůbůrské vojenské posily. Jeho osobní strážci si schovali ukořistěné pušky a vnořili se do stínů džungle vepředu a po stranách.

Robert nesnášel, když šimové kolem něj vytvářeli takovou ochrannou síť, jejímž prostřednictvím mu znemožňovali, aby se dostal na místo střetů, dokud tam pro něj nebylo bezpečno. Nešlo s tím však nic dělat. Měli zatracenou pravdu.

Od vazalů se očekávalo, že budou chránit své patrony jako jednotlivce. A naopak, patronská rasa chránila vazalskou rasu jako druh.

Bylo zjevné, že se Athaclena v těchhle věcech vyznala lépe. Pocházela z civilizace, která od počátku své existence žila s tím, že takhle to má být. Navíc si nedělala hlavu s nějakou mužností. Jedním

z jeho problémů bylo, že jen zřídka přicházel do přímého kontaktu s nepřítelem. A on přitom tolik toužil po kontaktu s Gůbůry.

Stažení se podařilo úspěšně provést dřív, než oblohu zastínila letka nepřátelských bitevních lodí. Robertova družina dobrovolníků se rozdělila do malých skupinek, které se vydaly vlastními cestami do svých roztroušených tábořišť. V nich počkají, dokud nebudou znovu povolány do zbraně prostřednictvím lesní šlahounové pošty.

Pouze Robertův oddíl se vracel zpátky do hor, kde byly jeskyně hlavního štábu.

Museli udělat velkou okliku, protože byli na vzdáleném východním konci mulunského masívu a nepřítel měl vysunuté základny na několika horských štítech, které bylo možné snadno zásobovat ze vzduchu a které byly chráněny zbraňovými systémy na oběžné dráze. Kolem jedné z nich vedla nejkratší cesta domů, proto vedli šimí průzkumníci Robertovu skupinu průrvou, která ležela na sever od Lornského průsmyku a která byla zarostlá hustým lesnatým porostem.

Liánovité šlahouny byly všude. Jistě, jejich přenosová schopnost znamenala zázrak, ale postup byl kvůli nim pomalý. Robert měl spoustu času na přemýšlení. Většinou si lámal hlavu tím, co tady v horách Gůbůrové vůbec chtějí dělat.

Byl rád, že sem přišli, protože dali hnutí odporu příležitost útočit na ně. Z druhé strany ovšem vzhledem k jejich zbrojní převaze dobrovolníci moc vyhlídek na úspěch neměli.

Proč se však Gůbůrové vůbec zabývali malým partyzánským hnutím nahoře v Mulunu, když plně kontrolovali celý zbytek planety? Existoval snad nějaký symbolický důvod spočívající hluboko v galaktických tradicích, který vyžadoval, aby potlačili každou sebemenší enklávu odporu?

Ale ani tohle zcela nevysvětlovalo jejich tak silnou přítomnost na vysokohorských základnách. Gůbůrové vysílali do Mulunských hor vědce. Nepochybně něco hledali.

Robert poznal místo, kam došli. Dal znamení k zastávce.

„Zastavíme se. Podíváme se na gorily," řekl.

Jeho poručík, obrýlená šimi středního věku jménem Elsie, se zamračila a pochybovačně na něj pohlédla. „Nepřátelské roboty občas bez důvodu zamořují některé oblasti plynem, ser. Jen tak, namát-

kou. My šimové si pořádně odpočineme teprve tehdy, až budete zase v bezpečí pod zemí.“

Robert se do jeskyň rozhodně netěšil, obzvlášť proto, že Athaclena ještě nebude zpátky ze své další několikadenní výpravy.

Zkontroloval jejich polohu podle mapy a kompasu. „No tak, útočiště je jen několik kilometrů od naší trasy. Kromě toho, pokud vás, šimy z Howlettsova centra znám, musíte svoje drahé gorily ukrývat na místě, které je dokonce bezpečnější než ty jeskyně.“

Dostal ji a Elsie to věděla. Přiložila si prsty k puse a prudce zapískala smluvený signál. V korunách stromů to zašumělo – průzkumníci rychle změnili směr pochodu na jihozápad.

Přestože byl terén nerovný, Robert šel většinou po zemi. Nemohl uhánět kilometry cesta necesta po větvích jako šimové. Lidé nebyli k něčemu takovému uzpůsobeni.

Šplhali další skalní rozsedlinou. V úzké průrvě pod nimi se líně převalovaly řídké chuchvalce mlhy, které opalizovaly v četných lomech denního světla. Tu a tam zářily duhy. Ve chvíli, kdy slunce vyklouzlo ze stínu, Robert shlédl dolů na tu mlžnou návěj. Spatřil svůj stín obklopený trojbarevnou aurou, jaká byla kdysi malována na zbožných obrázcích kolem svatých.

Byla to svatozář… neobvykle příhodný odborný termín pro perfektní stoosmdesátistupňovou převrácenou duhu, která byla mnohem vzácnější než její světské sestřenice, čas od času se klenoucí nad krajinou a pozvedající srdce bezúhonných stejně jako hříšníků.

Kéž bych nebyl tak zatraceně racionální, pomyslel si. Kdybych přesně nevěděl, co to je, mohl bych to brát jako znamení.

Povzdechl si. Zjevení zmizelo ještě dřív, než se stačil otočit a pokračovat dál.

Někdy Robert skutečně záviděl svým předkům, kteří před jedenadvacátým stoletím žili v temnotě nevědomosti a podle všeho trávili většinu času vymýšlením fantastických květnatých vysvětlení nejrůznějších věcí, aby zaplnili mezery ve svém vědění. Tehdy se dalo věřit úplně všemu. Zejména jednoduchým, nádherně elegantním vysvětlením lidského chování – očividně nikdy nezáleželo na tom, jestli byla pravdivá nebo ne, pokud nebyla prohlášena za jedině pravá. Hemžilo se to „stranickými liniemi“ a konspiračními teoriemi. Člo-

věk mohl dokonce věřit ve svou svatost, když chtěl.

Neexistoval nikdo, kdo by pomocí jasného experimentálního důkazu ukázal, že není jednoduchých odpovědí, žádných kouzelných hůlek, žádných kamenů mudrců, nýbrž že je jenom prostý, nudný rozum.

Jak krátký vypadal Zlatý věk v retrospektivě. Od konce Doby temna ke kontaktu s galaktickou společností uplynulo necelé století. Ani ne sto let nepoznala Země válku.

A teď se na nás podívejte, přemítal Robert dál. Copak se proti nám spikl celý vesmír? Konečně jsme dospěli, uzavřeli sami mezi sebou mír…a náhle jsme zjistili, že hvězdy už patří šílencům a monstrům.

Ne, opravil se vzápětí. Všichni nejsou monstra. Ve skutečnosti většinu galaktických klanů tvořily docela slušné národy. Ale umírněné většiny nechají fanatici jen zřídka žít v klidu, bylo tomu tak v minulosti na Zemi, stejně jako nyní v Pěti galaxiích.

Možná zlatý věk prostě nikdy nemá trvat dlouho.

Mezi uzavřenými skalnatými stěnami a změtí garthských šlahounů se zvuk nesl zvláštně. V jednu chvíli se Robertovi zdálo, jako kdyby šplhal v nějakém úplně tichém světě, jako kdyby ty převalující se chuchvalce zářivého oparu byly chomáče vlny lapající a tlumící jakýkoli zvuk. Následující okamžik náhle zachytil útržek rozhovoru – jen pár slov – a bylo mu jasné, že nějakým akustickým trikem se k němu donesly šeptané poznámky, které si mezi sebou prohodili dva z jeho průzkumníků vzdálení možná několik stovek metrů.

Zamyšleně ty dva šimy sledoval. Tihle nepravidelní vojáci stále vypadali nervózně, vždyť ještě před několika měsíci to byli farmáři, horníci a ekologičtí pracovníci v terénu. Ale den za dnem byli sebejistější. Tvrdší a rozhodnější.

A divočejší, uvědomil si Robert také, když se za nimi díval a oni mu co chvíli mizeli mezi stromy. V jejich pohybu a v tom, jak jim oči těkaly sem a tam, když skákali z větve na větev, bylo něco divokého. Zdálo se, že jen výjimečně potřebují slova k tomu, aby se mezi sebou dorozuměli. Většinou stačilo zavrčení, rychlé gesto, grimasa.

Kromě luků, šípů a ručně vyrobených vaků na zbraně na sobě šimové při přesunech obvykle nic neměli. Zjemňující stopy civiliza-

ce, jako v továrnách vyrobené boty nebo látky, zmizely. A s nimi zmizely i některé iluze.

Robert se na sebe podíval – téměř nahý, zakrytý jen hrubou látkou, z níž byl i vak, který měl na zádech, na nohou ručně vyrobené mokasíny.

Byl pokousaný, poškrábaný a den ze dne tvrdší. Měl špinavé nehty. Vlasy už byly takové, že je vepředu ustřihl a vzadu je svázal. Vousy už dlouho neškrabaly.

Někteří z ítýček si myslí, že i lidé potřebují ještě pozvednout – že jsme jen o málo víc než zvířata. Robert vyskočil na jeden šlahoun a přehoupl se s ním přes hrozivě vypadající trní. Mezi galaktiky je to docela hodně rozšířený názor. A kdo jsem já, abych jim řekl, že se mýlí?

Zahlédl před sebou prudký pohyb. Vzdálenost mezi stromy rychle překonaly signály pažemi. Nejbližší strážci, kteří byli přímo odpovědní za jeho bezpečnost, se k němu pohnuli, aby ho odvedli oklikou po západní stěně kaňonu. Když vyšplhali výš, poznal proč. I v tom vlhkém vzduchu ucítil zatuchlý, nasládlý zápach starého prachu z ochromujícího plynu a pach rezivějícího kovu a smrti.

Brzy vystoupal na místo, z něhož viděl přes malé údolíčko na strmou skálu, na níž se už objevily první stopy nové vegetace a u jejíhož úpatí ležela zmačkaná zrezavělá hromada, která zbyla z kdysi elegantního stroje.

Šimové se mezi sebou chvíli domlouvali. Pak se opatrně přiblížili k vraku a začali se jím probírat, zatímco ostatní svírali připravené zbraně a pozorně se rozhlíželi po obloze. Robertovi se zdálo, že mezi troskami zahlédl vyčnívající bílé kosti, které už stačila očistit okolní věčně hladová divočina. Kdyby se pokusil dostat blíž, šimové by mu v tom fyzicky zabránili, proto počkal na místě, dokud ho Elsie nepřišla informovat.

„Byli přetížení," řekla a ukázala mu černý letový záznamník. Byla velmi rozrušená a obtížně hledala slova. „Snažili se přepravit co nejvíc lidí do Port Helenie. Bylo to ten den, co vetřelci poprvé použili plyn. Někteří lidé už byli nemocní a tohle byla jediná možnost dopravy. Člun se nedokázal vznést nad tu skálu."

Ukázala jižním směrem na hory vystupující z mlhy. „Předtím už

museli mockrát narazit, tentokrát spadli. Máme… máme tu nechat pár šimů, ser? Aby… aby… kvůli pohřbení?“

Robert ryl zaraženě nohou do země. „Ne. Označte to tady a zaneste do mapy. Zeptám se Athacleny, jestli bychom to neměli později vyfotografovat, kvůli důkazům. Zatím ať si z nich Garth vezme, co potřebuje. Já…“

Otočil se. I jemu se v téhle chvíli těžko hledala slova. Kývnutím hlavy dal pokyn k pokračování v cestě. Když vylezl výš, hlavou se mu začaly honit myšlenky. Musí přece existovat způsob, jak nepříteli zasadit těžší úder než doposud!

Před několika dny za temné noci, kdy nesvítil měsíc, chvíli pozoroval dvanáct vybraných šimů, jak se na prakticky neviditelných, podomácku vyrobených papírových kluzácích snášejí nad gůbůrský tábor. Shodili na něj nitroglycerinové a plynové bomby a dřív, než si nepřítel vůbec uvědomil, že se něco děje, zase rychle zmizeli.

Z tábora zahaleného v kouři se nesl hluk, řev a zmatený křik, nebylo však způsobu, jak zjistit účinnost přepadení. Dobře si ovšem pamatoval, jak ho hnětlo, že může jen přihlížet. Měl pilotní výcvik, a byl proto pro takovouhle akci mnohem kvalifikovanější než kterýkoli z těchhle šimích horalů.

Jenomže Athaclena dala přísnou instrukci, kterou neošimpanzi dodržovali. Robertova řiť byla svatá.

Je to zatraceně moje vlastní chyba, přemýšlel, zatímco se prodíral hustou houštinou. Tím, že z Athacleny udělal svou formální choť, dal jí také status, který potřebovala, aby mohla vést tohle malé povstání… a zároveň i určitý stupeň moci nad ním samým. Už si nemohl dělat úplně, co chtěl.

Takže teď byla jeho ženou, svým způsobem. Jakési manželství. Athaclena se snažila uzpůsobovat svůj vzhled, aby vypadala víc jako člověk, tím mu ovšem jenom připomínala, co dělat nemohla, což Roberta frustrovalo. Nebylo pochyb, že to byl jeden z důvodů, proč mezidruhové manželské svazky byly tak vzácné.

Zajímalo by mě, jak matka tu zprávu přijala… Jestli se tam posel vůbec dostal.

„Sss!“

Prudce se otočil doprava. Elsie stála na větvi a ukazovala naho-

ru, kde se rozestupovala mlha a otevíral se jim pohled na vysoké mraky plující po temně modrém nebi jako nějaké lodi se skleněnými dny. Pod mraky se táhly do výšin zalesněné svahy nějaké hory. Ze zakrytých míst po úbočích stoupaly vzhůru úzké klikaté proužky dýmu.

„Mount Fossey," oznámila stručně Elsie. A Robert okamžitě věděl, proč by tohle mohlo být bezpečné místo… dostatečně bezpečné dokonce i pro jejich vzácné gorily.

Podél pobřeží Cilmarského moře stálo jen pár napůl aktivních sopek. Přesto v Mulunských horách byla místa, kde se zem občas chvěla. A ve velice řídkých intervalech vytékala láva. Časové rozpětí mezi těmito výlevy se stále prodlužovalo.

Mount Fossey zasyčel. Nad geotermálními průduchy, kolem nichž bublala horká voda a z nichž čas od času vytryskávaly zpěněné gejzíry, stoupala pára, která se srážela v roztodivné střapaté a svíjející se útvary. Ze všech směrů se sem sbíhaly všudypřítomné šlahouny a ve svazcích se plazily vzhůru po svazích dřímajícího vulkánu. Tady měly svůj trh – v kalných, zamlžených tůňkách, kde stopové prvky, které se sem procedily přes horkou skálu, vstupovaly do ekonomiky lesa.

„To jsem si mohl myslet," zasmál se Robert. Samozřejmě, tady by gůbůrské detektory nemohly nic zjistit. Pár neoblečených antropoidů by na těchhle stráních nebylo vůbec vidět, v tom horku, páře a chemické všehochuti. A kdyby se okupanti přece jen rozhodli prohledat to tady, gorily a jejich strážci se mohli rozptýlit do okolní džungle a po odletu vetřelců se zase vrátit.

„Čí to byl nápad?" zeptal se, když se blížili skryti pod vysokou lesní klenbou. Pach síry byl čím dál silnější.

„Vymyslela to velitelka," odpověděla Elsie.

Hlavička, pomyslel si Robert a nebyl kvůli tomu vůbec podrážděný. Athaclena byla velice chytrá i na Tymbrimijku a o sobě věděl, že je nejvýš tak slabý lidský nadprůměr. „Proč mě o tom nikdo neinformoval?"

Elsie vypadala zaskočeně. „No, nikdy jste se neptal, ser. Měl jste plné ruce práce s těmi svými experimenty, s tím objevem kolem optických vláken a detekčního triku nepřítele. A…"

Nedokončila větu.

„A…?“

Pokrčila rameny. „A nebyli jsme si jisti, jestli dříve nebo později nebudete zasažen plynem. Kdyby se to stalo, musel byste se přihlásit ve městě kvůli protilátce. Vyslýchali by vás a možná i prozkoumali pomocí psí.

Robert zavřel oči a za okamžik je zase otevřel. Přikývl. „Dobrá. Na chvilku jsem zapochyboval, jestli mi věříte.“

„Ser!“

„To nevadí.“ Mávl rukou. Athaclenino rozhodnutí bylo opět správné, logické. Nechtěl o tom moc přemýšlet.

„Pojďme se podívat na gorily.“

Posedávaly v malých rodinných skupinách a byly rozeznatelné už z dálky – mnohem větší, tmavší a chlupatější než jejich neošimpanzí bratranci. Ve velkých zašpičatělých obličejích obsidiánové barvy měly neustále výraz klidného soustředění, ať už jedly nebo se vzájemně upravovaly nebo se zabývaly svou hlavní činností – tkaním látek nezjistitelných nepřáteli.

Člunky poletovaly nad dřevěnými stavy, které ze sebe pomalu soukaly hrubou látku a jejichž monotónní klapot doprovázel bručivý nápěv velkých opů. Pravidelné cvakání a atonální mručení doprovodilo Roberta a jeho družinu až doprostřed mezi uprchlíky.

Občas některá tkadlena přerušila práci, odložila člunek, několika prudkými pohyby si protáhla paže a se sousedkou promrskala rukama pár slov. Robert znal znakovou řeč dostatečně dobře, takže obvykle dokázal takové dorozumívání sledovat. Tyhle gorily ale mezi sebou zřejmě komunikovaly nějakým dialektem, který se lišil od znakové řeči, kterou používaly šimí děti. Ano, byla to jednoduchá řeč, ale svým způsobem i elegantní, prováděná osobitým stylem.

Očividně to nebyli jenom velcí šimové, nýbrž naprosto odlišná rasa, jiný postup, jiná cesta k inteligenci.

Každou gorilí skupinu podle všeho tvořil určitý počet samic, jejich mláďata, z toho několik dospívajících, a jeden statný samec. Srst každého patriarchy byla našedlá podél páteře a u žeber. Zašpičatělá hlava působila impozantně. Genové inženýrství Pozvednutí již změ-

nilo postoj neogoril, ale větší samci přesto ještě museli při chůzi používat alespoň jednu ruku. Kvůli mohutným hrudím a ramenům měli těžiště příliš vysoko na to, aby se mohli pohybovat jen po dvou.

Naproti tomu gorilí mláďata snadno běhala po dvou nohách. Jejich čela byla zaoblená a hladká, bez prudkého sklonu a bez mocně vystouplých nadočnicových oblouků, které jim v pozdějším věku dodají onen klamně divoký vzhled. Roberta zaujalo, jak podobné jsou si děti všech tří ras – goril, šimů a lidí. Až teprve později se stanou zcela zjevné výrazné odlišnosti mezi nimi, způsobené dědičností a osudem.

Neotenie, vzpomněl si Robert. Byla to klasická předkontaktní teorie, která, jak se zdálo, spíš platila, než neplatila. Podle ní je součástí tajemství inteligence zůstat co nejvíce dětský po co nejdelší dobu. Například lidským bytostem zůstává vzhled obličeje, přizpůsobivost a (pokud nevyhasne) neukojitelná zvědavost mladých antropoidů, a to až do pozdní dospělosti.

Byl to náhodný rys? Ten rys, který umožnil předrozumovému Homo habilis, tedy člověku zručnému, aby učinil teoreticky nemožný skok – aby se sám pozvedl na inteligentního tvora schopného cestovat vesmírem? Nebo to byl dar oněch tajemných bytostí, které podle některých názorů kdysi musely zasáhnout do lidských genů? Oněch v hypotézách dávno zmizelých patronů lidstva?

Tohle všechno byly dohady, ale jedno bylo jasné. Ostatní pozemští savci z velké části ztráceli po pubertě veškerý zájem učit se a hrát si. Ale lidé, neodelfíni a nyní s každou další generací stále víc a víc i neošimpanzi si zachovávali to fascinování světem, s nímž se setkávali.

Možná budou tento rys sdílet i dospělé gorily. Už tihle členové pozměněné komunity byli bystřejší a déle zvědaví než jejich ladem ponechaní druhové na Zemi. Jednoho dne se možná i jejich potomci dožijí toho, že jejich životy budou věčně mladé.

Pokud to galaktici vůbec někdy dovolí, o to jde.

Malé gorilky volně pobíhaly kolem a do všeho strkaly nosíky. Nikdy nebyly bity ani trestány. Jenom je někdo občas se zafuněním a klepnutím jemně odstrčil, když se mu připletly do cesty. Robert si dokonce všiml, když procházel kolem jedné skupiny, jak samec pod-

píral jednu ze svých družek, natahující se do nějakých keřů, a tři mláďata mu při tom lezla po zádech a tahala ho za mohutné ruce. Ignoroval je, jenom prostě zavřel oči a dřepl si.

Další mláďata se prohnala listovím stromů a udělala před Robertem valnou hromadu. Z úst jim visely proužky nějaké umělé hmoty rozžvýkané na padrť. Dvě z dětí strnuly a bázlivě se na nově příchozího zadívaly. Třetí, které se nestydělo, prudce zagestikulovalo rukama. Robert se usmál a malého chlupáče zvedl.

Na úbočí kopce, nad řetězem horkých pramenů, z nichž stoupala pára, zahlédl mezi stromy další pohybující se hnědé stíny. „To jsou ještě mladí samci," vysvětlovala Elsie. „A také senioři, příliš staří na to, aby plnili funkci patriarchy. Před invazí se plánovači v Howlettsově centru zamýšleli nad tím, jestli mají do rodinného systému goril nějak zasáhnout. Jistě, je to jejich systém, ale je to tak tvrdé vůči těm chudákům samcům – pár let potěšení, radosti a slávy, ale za cenu samoty po zbytek života." Zavrtěla hlavou.

„Nestihli jsme to do příchodu Gůbůrů rozhodnout. Teď už k tomu možná nebudeme mít příležitost."

Robert nic neříkal. Nesnášel omezující dohody, ale stále se ještě vnitřně nevypořádal s tím, co Elsini kolegové dělali v Howlettsově centru. Bylo to arogantní, brát rozhodnutí do vlastních rukou. Nemohlo to přinést nic dobrého.

Když se blížili k vřídlům, všiml si šimů, kteří s vážným výrazem ve tváři plnili své povinnosti. Jeden se například se zubařskými nástroji vrtal v puse gorile, která byla přinejmenším šestkrát větší než on. Další zase trpělivě učil znakovou řeč deset gorilích žáků.

„Kolik šimů se tady o ně stará?"

„Dr. Shriverová z Howlettsova centra, deset šimích specialistů, kteří s ní dříve spolupracovali, a asi dvacet strážců a dobrovolníků z blízkých usedlostí, které najímáme, když občas bereme ‚rily' na pomoc do války."

„Jak je všechny živíte?" zeptal se Robert, když sestupovali ke břehu jednoho z vřídelních jezírek. Někteří šimové z jeho party sem dorazili dřív a teď se tu pohodlně rozvalovali a v klidu srkali ze šálků nějakou horkou polévku. V přilehlé jeskyňce byla zřízena provizorní kuchyň, kde zdejší pracovníci v zástěrách nalévali kouřící tekutinu

do dalších hrníčků.

„To je problém," přikývla Elsie. „Gorily mají náročné trávení a je velmi obtížné zajistit pro ně správně vyváženou potravu. Jsou s tím potíže dokonce i v regenerovaných oblastech Afriky, protože velcí samci dokážou za jediný den spořádat až 30 kilogramů zeleniny, ovoce a hmyzu. Gorily se musejí v přírodě hodně pohybovat, aby takovou potravu sehnaly, a to si tady nemůžeme dovolit."

Robert se sklonil k jednomu z vlhkých kamenů a postavil na něj gorilí mládě, které držel a které neustále žvýkalo svůj plastikový proužek. „To vypadá na pěkně zapeklitou situaci," prohodil k Elsie.

„Jo. Ale naštěstí Dr. Schultz tenhle problém právě loni vyřešil. Jsem ráda, že se mu toho zadostiučinění dostalo, ještě než umřel."

Robert si zul mokasíny. Zdálo se, že voda je skutečně horká. Ponořil do ní palec nohy a hned rychle ucukl. „Au! Jak to dokázal?"

„Eee… co prosím?"

„Jak to Schultz vyřešil?

„Mikrobiologií, ser," odpověděla.

Pak najednou zvedla hlavu a oči se jí rozzářily. „Áá, už nesou polévku i pro nás!"

Robert si vzal hrnek od šimi, jejíž zástěra byla vyrobena z látky utkané gorilami na stavech. Všiml si, že nápadně kulhá. Zřejmě utrpěla zranění v nějakém boji.

„Děkuji," řekl jí a slastně nasál vůni. Až teď si uvědomil, jak velký má hlad. „Elsie, co míníš tím ‚mikrobiologií'?"

Opatrně si usrkla. „Střevní bakterie. Symbionty. Všichni je máme. Titěrné tvorečky, co žijí v našich střevech a také v ústech. Většinou jsou neškodní. Pomáhají nám trávit potravu výměnou za volné přenášení.

„Aha." Samozřejmě, že Robert o biosymbiontech věděl, znal je každý školák.

„Doktoru Schultzovi se podařilo objevit skupinu takových mrňousů, kteří gorilám umožňují jíst – a dokonce si pochutnávat – na celé řadě druhů garthské vegetace. Oni…"

Přerušil ji vysoký ječivý výkřik, jaký nedokáže vyloudit žádný op. „Roberte!" zavýskl pisklavý hlásek.

Robert se ohlédl a zasmál se. „April. Malá April Wu. Jak se máš

beruško?“

Holčička byla oblečená jako pravé dítě džungle. Seděla na levém rameni dospívajícího gorilího samce, jehož černé oči byly trpělivé a mírumilovné. April se naklonila dopředu a něco mu rychlými gesty znakové řeči sdělila. Gorila pustila její nohy a dívenka se postavila svému bodyguardovi na ramena. Držela se přitom jeho hlavy. Opí strážce trpělivě zafuněl.

„Roberte, chyť mě!“

Robert rychle vyskočil na nohy, ale než mohl cokoli říct, aby jí ten nápad vymluvil, skočila. Vzduchem se zatočil do hněda opálený větrný mlýn s vlajícím blonďatým ohonem. Jen tak tak ji chytil, až se mu z toho splašeně rozbušilo srdce.

Věděl, že dívka byla ponechána u goril kvůli bezpečnosti. S lítostí si teď uvědomil, jak moc byl od svého zotavení zaneprázdněný. Příliš zaneprázdněný, že si ani nevzpomněl na tohle dítě, které bylo vedle něho jediným svobodným člověkem v horách. „Čau panenko,“ řekl jí. „Jak se máš? Co pořád děláš? Staráš se o ‚rily‘ pořádně?“

S vážnou tváří přikývla.

„Musím se o ně pořádně starat, Roberte. Musíme to tady řídit, protože jsme tu jenom my dva.“

Pevně ji sevřel do náručí. V té chvíli se najednou cítil hrozně osamocený. Neuvědomoval si, jak moc mu chybí lidská společnost. „Jo. Jsme tady nahoře jenom ty a já,“ řekl tiše.

„Ty a já a Tymbimi Athaclena,“ připomněla mu.

Podíval se jí do očí. „Přesto ale posloucháš doktorku Shriverovou, že jo?“

Přikývla. „Doktorka Shriverová je hodná. Říkala taky, že bych možná někdy brzy mohla jít navštívit maminku a tatínka.“

Robert sebou škubl. Bude si muset s doktorkou promluvit o ošidnosti klamání dětí. Zřejmě nemá to srdce, aby lidskému dítěti po pravdě řekla, že bude v její péči asi ještě hodně dlouho. Poslat ji teď do Port Helenie by prakticky znamenalo vyzrazení tajemství o gorilách, čemuž je nyní rozhodnuta zabránit dokonce i Athaclena.

„Postav mě semhle, Roberte,“ poprosila April se sladkým úsměvem. Ukázala na velký plochý kámen, kde před některými členy Robertovy skupiny právě dělalo skopičiny jedno z gorilích mláďat.

Šimové se nad tím prckovým skotačením shovívavě usmívali. Robert ten spokojený, trochu i samolibý tón v jejich hlasech chápal. Snad každá velice mladá vazalská rasa by měla takový přístup k ještě mladší rase. Šimové měli ke gorilám velice vlastnický, rodičovský vztah.

Robert se zase cítil jako otec, který má před sebou nepříjemný úkol říci svým dětem, že ten domácí mazlíček už moc dlouho jejich nebude.

Přenesl April k jinému kameni a postavil ji. Voda tady byla mnohem snesitelnější. Byla přímo báječná. Odkopl mokasíny a opatrně s patřičnou grimasou ponořil prsty nohou do teplé vody.

April a gorilí špunt si k němu ze stran dřepli a opřeli se mu lokty o kolena. Elsie si sedla vedle nich. Byla to krátká uklidňující chvilka odpočinku. Kdyby se v tomhle okamžiku nějakým zázrakem z vody vynořil nějaký neodelfín se svým širokým nakažlivým úsměvem, mohli by si udělat krásný rodinný portrét.

„Hele, co to máš v té puse?“ Robert natáhl ruku k tomu chlupatému neposedovi, ale ten se hbitě stáhnul zpátky mimo jeho dosah. Díval se na něj se zvědavýma, doširoka otevřenýma očima.

„Co to pořád žvýká?“ zeptal se Elsie.

„Vypadá to jako proužek nějaké umělé hmoty. Ale… ale co to vlastně dělá tady? Tady by nemělo být nic, co by bylo vyrobeno na Garthu.“

„To nebylo vyrobeno na Garthu,“ řekl někdo za jejich zády. Otočili se. Byla to šimi, která jim přinesla polévku. Usmála se, otřela si ruce o zástěru a pak gorilí mládě zvedla. To jí bez sebemenšího odporu svou oblíbenou žvýkačku odevzdalo. „Všechna mrňata tyhle proužky cumlají. Testy ukázaly, že jsou bezpečné. Není v nich naprosto nic, co by mohlo na nás upozornit gůbůrské detektory.“

Elsie a Robert si vyměnili překvapené pohledy. „Jak si můžete být tak jistá? Co je to za materiál?“

Škádlivě zamávala opičátku proužkem před obličejem. To si zakvíklo, proužek popadlo a šup s ním zpátky do pusy.

„Někteří jejich rodiče si tyhle odervané kousky přinesli z prvního úspěšného přepadu. Říkali, že to příjemně vonělo. A teď to všichni tihle rošťáci žvýkají.“

Podívala se dolů na Roberta a Elsie. „Je to ten superplastický materiál z gůbůrských bojových vozidel. No, víte, ten materiál, o který se normální střely rozplácnou.“

Robert a Elsie zírali.

„Hej, Kongie, tak jak je to?“ zavrkala šimi na gorilího klučinu. „Ty jeden malej mazanej goriláku. Řekni mi, když ti chutná žvýkat takovýhle plát obrnění, což si příště dát něco skutečně dobrého? Co se dát do nějakého města? Možná něco menšího, třeba New York?“

Gorilí dítě si vyndalo proužek z pusy a ukázalo jim v širokém úsměvu zuby.

Šimi se taky usmála. „Mňam! Podívejme se. Myslím, že se malému Kongiemu tenhle nápad zalíbil.“

54
Fiben

„Stůj teď klidně,“ řekl Fiben Gailet a projížděl jí srst prsty.

Ani nemusel nic říkat. Protože i když k němu byla otočena zády, věděl, že má teď v obličeji určitě výraz blaženosti z toho, jak ji pročesával. Když takhle vypadala – klidná, uvolněná, šťastná z potěšení, které jí způsobovala radost z prostého doteku –, její obvykle přísnou tvář prozářil jas, který zcela změnil její obvyklé rysy.

Naneštěstí to trvalo jen pár minut. Fiben zahlédl mezi chlupy nějaký nepatrný pohyb. Instinktivně chňapl po tom mrňavém stvoření dřív, než se stačilo schovat do jemné srsti.

„Au!“ vykřikla, když ji štípl, jak bral mezi nehty malou kroutící se veš. Dupla si zlobně nohou, až jí zachřestily řetězy. „Co to děláš!?“

„Jím,“ zamumlal, zatímco mu ta zmítající se hmyzí potvora křupla mezi zuby. Ale ani potom se ještě nevzdávala.

„Ty lžeš,“ pronesla s nevěřícným zabarvením v hlase.

„Mám ti to ukázat?“

Otřásla se. „Ále, vždyť je to jedno. Hlavně pokračuj s tím, co si dělal před tím.“

Vyplivl mrtvou veš z pusy. I když… možná si mohl jídelníček o nějaký ten protein obohatit, přestože jim jejich věznitelé dávali jíst. Už snad tisíckrát se zúčastnil takového vzájemného pročesávání s jinými šimy – s přáteli, spolužáky, se členy Throopovy rodiny na ostrově Cilmar. Doposud nikdy mu to ale tak silně, jako tentokrát, nepřipomnělo jeden z těch původních účelů tohoto rituálu zděděného po dávných předcích žijících v džungli – vzájemné zbavování se parazitů. Doufal, že se Gailet nebude příliš upejpat, aby udělala to samé pro něj. Po dvou týdnech spaní na slámě se začal nějak moc drbat.

Ruce ho bolely. Musel se natáhnout, aby na Gailet dosáhl, protože byli připoutáni řetězy na opačných stranách kamenné místnosti, takže se k sobě víc přiblížit nemohli.

„No. Už jsem skoro hotov, alespoň s těma místama, který si mi ochotná ukázat. Nemůžu pochopit, že šimi, která se mi před pár měsíci nabízela s takovým pěkným heslem ‚růžovou‘, je tak stydlivá, pokud jde o nahotu,“ rýpnul si.

Gailet jen zafuněla, nestálo jí to za odpověď. Zdálo se, že včera byla velmi ráda, když ho k ní ti šimí zrádci přivedli z jiného místa, kde ho doposud drželi. Po tolika dnech věznění v izolaci měli takovou radost, že se zase vidí, jako když se po dlouhém odloučení setkají sourozenci.

Teď se ale zdálo, že zase začíná hledat chyby na všem, co Fiben dělal.

„Ještě chvíli,“ naléhala. „Trochu nalevo.“

„Furt musí remcat a nepřestane a nepřestane,“ mručel si pro sebe Fiben. Avšak podvolil se. Šimové potřebují dotýkat se a být dotýkáni, možná víc než jejich lidští patroni, kteří se občas na veřejnosti drželi za ruce, ale sotva něco víc. Fibenovi se líbilo, že měl po takové době samoty někoho, komu se mohl probírat v srsti.

Ještě když byl na škole, někde četl, že mezi lidmi bylo kdysi zakázáno dotýkat se osob opačného pohlaví. V dobách temna se dokonce rodiče ani nesměly mazlit se svými dětmi! Tihle primitivové sotva mohli provozovat něco podobného, jako bylo vzájemné probí-

rání – naprosto nesexuální drbání, pročesávání a masírování prováděné jen tak pro radost z kontaktu.

K jeho překvapení mu Knihovna tuhle ostudnou informaci o lidech potvrdila. Žádná věc z historie na Fibena nezapůsobila tolik, jako to, kolik tmářství a šílenství museli chudáci lidští samci a samice v minulosti snášet. O to snazší bylo pro něj lidem odpustit, když z minulosti také viděl obrázky dávných zoologických zahrad, cirkusů a loveckých trofejí.

Fibena z těchto myšlenek vytrhlo chřestění klíčů. Staré dřevěné dveře se otevřely. Někdo zaklepal a vstoupil dovnitř.

Byla to šimi, která jim přinesla večeři. Fiben nevěděl, jak se jmenuje, ale její obličej ve tvaru srdce mu byl nějak povědomý.

Její jasně zbarvený zipovaný oblek se podobal tomu, co na sobě měli probáci, kteří dělali pro Gůbůry. Na paži toho kostýmu byla holografická páska, ze které vyčnívaly několik centimetrů ven ptačí drápy.

„Za chvíli přijde někdo, kdo vás chce oba vidět," řekla probačka tiše a pokorně. „Myslela jsem, že byste to chtěli vědět. Abyste měli čas se připravit."

Gailet odměřeně přikývla. „Děkujeme," řekla a ani se přitom na ni nepodívala. Avšak Fiben, přes situaci, v níž se nacházel, se zájmem sledoval houpavý krok jejich žalářnice, když se otočila a odcházela pryč.

„Prokletí zrádci!" zamručela zlobně Gailet. Několikrát trhla řetězem, až zachrastil. „Někdy bych chtěla být senem. Já bych… já bych…"

Fiben zvedl oči v sloup a povzdechl si.

Gailet se k němu namáhavě otočila a zabodla do něj pichlavý pohled. „Co?! Chceš snad něco říct?!"

Fiben pohodil rameny. „Jistě. Kdybys byla šen, možná by ses dokázala dostat z toho slabého řetězu. Jenomže by tě k něčemu takovému nepřivázali, kdybys byla šimí samec, nemám pravdu?"

Natáhl paže, jak nejdál to šlo, aby je mohla vidět aspoň koutkem oka. Těžké okovy zařinčely. Ovázaným pravým zápěstím projela bodavá bolest, a tak ruce zase spustil na betonovou podlahu.

„Řekl bych, že jsou jiné důvody, proč by si přála být šenem,"

pronesl hlas od dveří. Fiben se otočil a uviděl probáka přezdívaného Železňák. Začínal na něj být silně alergický. Vůdce odpadlíků se teatrálně usmíval a kroutil si jeden koneček svého navoskovaného knírku.

„Je mi líto, vážení, ale tahle poslední část se nedala přeslechnout."

Gailetin horní ret se otočil opovržením. „Tak tys poslouchal. No co, když je někdo zrádce, tak nikoho nepřekvapí, že poslouchá za dveřmi."

Silný šim se zašklebil. „Že bych ze sebe udělal taky voyeura? Proč bych vás nesvázal dohromady, hm? Mohla by být dobrá zábava, vždyť se máte vzájemně tak rádi."

Gailet si znechuceně odfrkla. Ostentativně se odvrátila od Fibena a posunula se blíž ke své stěně.

Fiben neměl v úmyslu dělat tomu probákovi radost svou reakcí. Díval se na něj s kamennou tváří.

„Vlastně je to docela pochopitelné, že šimi, jako seš ty, chce být šenem," pokračoval probák s pobaveným tónem v hlase. „Zvlášť když máš tu bílou rozmnožovací kartu. Proč ksakru mrhat bílejma kartama na holky?!"

Železňák se otočil k Fibenovi „Co teda vážně nedokážu pochopit, je, proč vy dva děláte to, co děláte – pobíháte tady kolem a hrajete si na vojáčky kvůli lidem. To se těžko dá pochopit. Ty máš modrou kartu, ona bílou – šmarjá, mohli byste to dělat, kdykoli zrůžoví – bez jakýchkoli pilulek, bez dovolování se jejího ochránce, bez požehnání Výboru pro Pozvednutí. Můžete mít mrňata, kdykoli se vám zachce."

Gailet mu věnovala mrazivý pohled. „Jsi odporný."

Železňák zrudl. Na jeho bledých vyholených tvářích to bylo obzvlášť patrné. „Proč? Protože mě přitahuje to, co mi bylo odepřeno? To, co nemůžu mít?"

Fiben zavrčel. „Spíš to, co nedokážeš dělat."

Červeň ještě víc ztmavla. Železňák věděl, že ho emoce zradily. Sehnul se těsně k Fibenovu obličeji. „Schovej si to, studentíku. Kdo ví, co budeš schopnej dělat ty, až se rozhodneme, co s tebou." Zašklebil se.

Fiben znechuceně pokrčil nos. „Víš, barva šenovy karty ještě neznamená všechno. Možná bys například dostal víc holek, kdybys občas použil ústní vo…“

Hekl a zkroutil se od rány pěstí do žaludku. Platíš za své potěšení, připomněl si, zatímco lapal po dechu a svíral si bolavé břicho.

Pohled na zrádcův obličej mu potvrdil, že musel trefit do černého. Železňákova reakce byla výmluvná.

Fiben se podíval na Gailet a z jejích očí vyčetl starost. Náhle se v nich však hněvivě zablýsklo.

„Necháte toho! Chováte se jak malé děti… jako presapienti…“

Železňák se prudce otočil a ukázal na ni. „Co ty o tom víš? Hm? Seš snad nějakej expert? Seš snad členem toho zatraceného Výboru pro Pozvednutí? Jsi už aspoň matkou?“

„Jsem studentka galaktické sociologie,“ odpověděla Gailet poněkud škrobeně.

Železňák se drsně zachechtal. „Titul dávaný chytrým opicím za odměnu! Muselas opravdu předvést pár pěkných kousků na té džunglí škole, že si dostala opravdický, vzorový doktorát!“

Sklonil se k ní. „Ještě si to slečinko nepochopila? Řeknu ti to polopatě. My všichni jsme presapienti! No prosím, do toho! Popři to! Řekni, že nemám pravdu!“

Tentokrát znachověla Gailet. Podívala se na Fibena a on hned věděl, že si vzpomněla na to odpoledne na univerzitě v Port Helenii, když vylezli na věž se zvonem a pozorovali školní areál, v němž najednou nebyl jediný člověk, jenom šimí studenti. Viděli šimí školu, která se snažila vypadat, jako by se nic nezměnilo. Musela si vzpomenout, jak trpké bylo podívat se na tu scenérii očima nějakého galaktika.

„Já jsem myslící tvor,“ pronesla se zjevnou snahou dodat svému hlasu na přesvědčivosti.

„Jo,“ zašklebil se ironicky Železňák. „Ve skutečnosti tím chceš ale říct, že jsi jen o něco blíž než my ostatní… blíž k tomu, co Výbor pro pozvednutí definuje jako cíl pro nás neošimy. Blíž k tomu, co si oni myslí, že bychom měli být.

Ale řekni mi tohle. Co když poletíš vesmírem na Zemi, kapitán si to blbě namíří v D úrovni hyperprostoru a ty tam přiletíš až za pár

století? Co si myslíš, že se pak stane s tou tvou převzácnou bílou kartou?“

Gailet odvrátila pohled. Železňák luskl prsty. „Byla bys reliktem, přežitkem, již dlouho překonanou fází v neúprosným pokroku Pozvednutí.“

Zasmál se, vzal ji za bradu a podíval se jí zpříma do očí. „Byla bys probákem, zlatíčko.“

Fiben vztekle vyletěl, ale řetěz ho zarazil. Prudké škubnutí způsobilo vystřelení ostré bolesti v pravém zápěstí, ale rozlícený Fiben si to ani pořádně neuvědomil. Hněv ho tak zaplavil, že nebyl schopen slova. Zatímco vrčel na druhého šena, matně si uvědomoval, že to samé platí i o Gailet. O to víc to v něm vyvolávalo zuřivost, protože to byl jenom další důkaz toho, že ten bastard měl pravdu.

Železňák se dlouze zadíval na Fibena. „Před takovými sty lety bych byl něco zvláštního,“ pokračoval. „Odpustili by mi, ignorovali by moje malé ‚zvláštnosti a nedostatky‘. Dali by mi bílou kartu kvůli mojí mazanosti a síle. To, co rozhoduje, je čas, můj milý šene a šimi. Všechno je v tom, v jaké generaci jste se narodili.“

Napřímil se. „Nebo ne?“ Železňákovi se na rtech usadil pokřivený úsměv. „Možná to taky záleží na patronech, co? Jestli se změní standardy, jestli se změní představa o tom, jak má vypadat budoucí ideální myslící šimpanz, potom…“ rozpřáhl ruce a nechal nevyslovený závěr viset ve vzduchu.

Jako první se vrátila řeč Gailet.

„Ty… opravdu… čekáš… že… Gůbůrové…“

Železňák pokrčil rameny. „Časy se mění, moji drazí. Možná ještě budu mít víc vnoučat než vy dva dohromady.“

Fibenovi se konečně podařilo zvládnout ochromující vztek a řeč se vrátila i jemu. Zasmál se a zakuckal se přitom. „Fakt?“ zeptal se s ironickým úšklebkem.

„Nejdřív ale budeš muset vyřešit svůj jiný problém, hošíku. Jak chceš předávat svoje geny, když k tomu nemáš nic funkčního…“

Tentokrát po něm Železňák vyjel nohou. Fiben to čekal a hbitě se překulil stranou. Vyhnul se tak přímému zásahu. Jenomže pak stejně schytal příval zuřivých kopanců.

Teď to byl Železňák, komu vztek zavázal jazyk. Jenom otevíral

a zavíral zpěněnou pusu a vydával hluboké chraplavé zvuky. Po chvíli konečně přestal do Fibena kopat. Otočil se a s běsem v očích vyběhl ven.

Šimi s klíčemi se za ním vylekaně dívala. Stála bezradně ve dveřích a nevěděla, co dělat.

Fiben se překulil na záda a zahekal.

„Uf!“ Trhnul sebou, jak ho zabolela žebra. Zdálo se, že žádné naštěstí nemá zlomené. „Aspoň se mu nepodařil vítězoslavný odchod ze scény. Čekal jsem, že ještě řekne: ‚Jen počkej, já se vrátím!‘ Nebo něco podobně originálního.“

Gailet zakroutila hlavou. „Co tím získáš, když ho budeš dráždit?“

Pohodil rameny. „Mám svý důvody.“

Opatrně se opřel o stěnu. Šimi v zipáckém obleku ho sledovala, ale když se jejich pohledy setkaly, rychle zavřela oči, otočila se a zaklapla za sebou dveře.

Fiben zaklonil hlavu a několikrát se zhluboka nadýchl.

„A co to děláš teď?“ zeptala se ho Gailet.

Zavrtěl hlavou. „Nic. Jenom prostě zabíjím čas.“

Když na ni pohlédl, otočila se k němu znovu zády. Zdálo se, že pláče.

Překvapeníčko, pomyslel si Fiben. Být vězněm pro ni asi není taková zábava jako řídit povstání. Oba věděli, že hnutí odporu bylo smeteno, zlikvidováno. A nebyl žádný důvod myslet si, že ti v horách na tom byli o moc líp. Athaclena, Robert a Benjamin mohli být v téhle chvíli mrtví anebo zajatí. V Port Helenii nadále vládli ptáci a zrádci.

„Neboj,“ snažil se jí povzbudit. „Víš, co se říká, že je nejspolehlivějším testem schopnosti myslet, ne? Chceš říct, žes o tom ještě neslyšela? No přece, jak se dokážeš vypořádat s tím, když seš na dně!“

Gailet si otřela oči a obrátila k němu hlavu. „Prosím tě, mlč,“ řekla.

No dobře, je to strašně starej fór, připustil v duchu. Ale za pokus to stálo.

Otočila se k němu celá.

„Tak jo. Jsi na radě. Možná…“ Slabě se usmála, jako kdyby si nebyla jistá, jestli se má sama pokusilo nějaký vtip. „Možná se mi taky podaří najít něco na zub.“

Fiben se zasmál. Otočil se a s rukama a řetězy napnutými k prasknutí se k ní pokusil dostat hřbetem co nejblíž. Nevnímal píchání, řezání ani jinou bolest z té nepohodlné polohy. Cítil jen její ruce, jak příjemně upravují jeho zcuchanou srst, a blaženě zvedl oči.

„Ááá… ááá,“ ozvalo se v kobce slastné vydechnutí.

Jiný šimí žalářník jim přinesl oběd, nějakou řídkou polévku se dvěma krajíci chleba. Tomuhle probákovi chyběla Železňákova výřečnost. Ve skutečnosti měl problémy říct i ty nejjednodušší věty a když se ho Fiben snažil rozpovídat, zamotal se. Jeho levá tvář se občas zacukala nervózním tikem a Gailet se Fibenovi šeptem svěřila, že ten divoký výraz v očích šimího bachaře ji značně znervózňuje.

Fiben se jí snažil rozptýlit. „Vyprávěj mi o Zemi. Jaká je?“

Gailet vysušila poslední zbytek polévky chlebovou kůrkou. „Nevím, co bych ti měla říct? Všichni Zem znají.“

„To jo. Ale určitě jenom z videí a z encyklopedických informačních krychlí ‚Poznej, co chceš‘, a ne z osobních zážitků. Ty jsi tam byla jako dítě s rodiči, je to tak? A tam jsi taky získala doktorát?“

Přikývla. „Na univerzitě v Djakartě.“

„A pak?“

Její oči se zahleděly někam do dálky. „Potom jsem si podala žádost o přijetí do Všezemského centra galaktických studií v La Paz.“

Fiben o tom centru slyšel. Mnoho pozemských diplomatů, emisarů a agentů tam studovalo a učilo se všechno možné o starých civilizacích Pěti galaxií, o tom, jak myslí, jak jednají. Bylo to velice důležité pro realizaci záměru nejvyšších představitelů Země najít způsob, jak zajistit, aby si tři pozemské myslící rasy našly své postavení v nebezpečném vesmíru. Osud vlčecího klanu ve značné míře závisel právě na absolventech VCGS.

„Obdivuju tě už jenom pro to, že ses odvážila podat si přihlášku,“ řekl s nepředstíraným uznáním. „Vzali… Chci říct, udělala si zkoušky?“

Přikývla. „Bylo to těsné. Kvalifikovala jsem se. Ale s odřenýma chlupama. Řekli mi, že kdybych dostala jenom o trochu víc bodů, bylo by to bez problémů.“

Očividně se jí na to vzpomínalo těžce. Zdálo se, že přemýšlí o tom, zda nezměnit téma rozhovoru. Zatřásla hlavou. „Pak mi řekli, že by byli radši, kdybych se místo studia vrátila na Garth. Prý bych podle nich mohla někde učit. Dali mi jasně najevo, že bych byla mnohem užitečnější tady.“

„»Oni« ? Kdo jsou to ti »Oni«?“

Gailet se nervózně zaškubala za chlupy na pažích. Pak si uvědomila, co dělá, a složila ruce do klína. „Výbor pro Pozvednutí,“ řekla tiše.

„Ale… ale co mají co mluvit do určování, kdo kde bude učit, nebo ovlivňovat, jaká bude čí kariéra?“

Podívala se na něj. „Mají hodně co do toho mluvit, když si myslí, že jde o genetický pokrok neošimpanzů a neodelfínů. Mohou ti například zabránit, abys létal ve vesmíru, kvůli obavě z toho, že by tvoje vzácná krevní plazma mohla být ozářena. Nebo ti mohou zakázat, abys pracoval jako chemik z obavy, že by mohlo dojít k nežádoucím mutacím.“

Zvedla stéblo slámy a pomalu ho otáčela mezi prsty. „Ach ano, máme mnohem víc práv než jiné mladé vazalské rasy. Vím to a neustále si to připomínám.“

„Ale oni rozhodli, že tvoje geny jsou potřeba na Garthu,“ řekl Fiben zamyšleně.

Kývla. „Mají bodový systém. Kdybych při přijímacích zkouškách na VCGS skutečně dobře zabodovala, bylo by všechno v pořádku. Několik šimů se tam dostalo. Ale byla jsem někde na kraji. Místo přijetí mi tedy dali tu prokletou bílou kartu – jako kdyby to byla nějaká cena útěchy, nebo nějaká odměna za obětování se – a poslali mě zpátky na domovskou planetu. Zpátky na chudičký starý Garth.

Zdá se, že mým raison d’etre jsou děti, které budu mít. Všechno ostatní je vedlejší.“

Trochu trpce se zasmála. „Do háje! Už několik měsíců teď v tomhle povstání porušuju zákon, riskuju život a svou dělohu. I kdy-

bychom zvítězili, což lze stěží očekávat, mohla bych dostat od TA-ASF pořádnou medaili, možná by i uspořádali parádní slavnostní jízdu ulicemi, ale nebylo by to k ničemu. Až by všechen ten oslavný humbuk ustal, Výbor pro Pozvednutí by mě stejně zavřel do vězení!“

„Ach Všehomíre,“ povzdechl si Fiben a sklesle se opřel o chladné kameny. „Ale tys ještě… chci říct, tys zatím neměla…“

„Jestli jsem ještě nerodila? Dobrý postřeh. Jednou z výhod být šimí ženou s bílou kartou je, že si můžu vybrat za otce kohokoli s modrou nebo vyšší kartou a sama si zvolit čas, pokud budu mít do třiceti alespoň tři potomky. Dokonce je ani nemusím sama vychovávat!“ Znovu se trpce zasmála. „Sakra, polovina šimích rodinných skupin na Garthu by se úplně oholila, jen aby získala právo adoptovat jedno z mých dětí.“

Z jejího líčení se zdá, že je v hrozné situaci, pomyslel si Fiben. A přece, na téhle planetě nebude ani dvacet šimů, kteří byli Výborem pro Pozvednutí tak vysoce oceněni. Pro příslušníka vazalské rasy je to nejvyšší čest.

Možná jí ale přece jenom chápal. Vrátila se domů na Garth s vědomím jedné věci. Že je jedno, jak skvělá bude její kariéra, jak velké jsou její schopnosti. Tohle jenom zvýší cenu jejích vaječníků… zvýší počet bolestných, invazivních návštěv v Plazmové bance a zesílí tlak, aby ve své vlastní děloze včas porodila co největší počet potomků.

Pozvání, aby se připojila k rodiným skupinám nebo aby vstoupila do párového svazku, získávala snadno. Příliš snadno. Neměla možnost zjistit, jestli ji skupiny chtěli pro ni samou. Osamělí nápadníci se o ni ucházeli kvůli statusu, který by jim přineslo, kdyby se stali otci jejích dětí.

A pak by tu byla žárlivost. Uměl si to představit. Šimům se příliš nedařilo zakrývat své pocity, zejména pokud šlo o závist.

„Železňák měl pravdu,“ řekla Gailet. „Pro šeny je to jiné. Bílá karta by pro šimího chlapa byla zábava, já to vím. Ale pro šimi? Pro takovou, která má ambice něčeho dosáhnout?“

Vzdychla a odvrátila pohled.

„Já…“ Fiben chtěl zoufale něco říct, ale v téhle chvíli mohl jedině natvrdle sedět a tupě zírat před sebe. Snad jednoho dne některé z jeho prapravnoučat bude dostatečně chytré na to, aby našlo ta správ-

ná slova, aby vědělo, jak utěšit někoho, kdo v hořkosti zašel až tak daleko, že už o žádnou útěchu nestál.

Ti víc pozvednutí neošimové z dalších generací, které přijdou v řetězu Pozvedání, by na to mohli být chytří dost. Ale Fiben věděl, že on není. Byl jenom op.

„Ehm." Odkašlal si. „Vzpomínám si na jednu dobu na Cilmaru, muselo to být ještě než si se vrátila na Garth. Že by to bylo už deset let? Páni! Byl jsem v prvním ročníku…" Povzdechl si. „No ale, tehdy byl celý ostrov na nohách, protože na Univerzitě začal přednášet a učit Igor Patterson."

Gailet mírně zvedla hlavu. „Igor Patterson? Ten bubeník?"

Fiben přikývl. „Tak tys o něm slyšela?"

Sarkasticky se usmála. „A kdo ne? Je…" Gailet rozhodila ruce a zaseje nechala klesnout dlaněmi vzhůru. „Je báječný."

Bylo to výstižné. Protože Igor Patterson byl nejlepší.

Dunivý tanec byl jen jeden aspekt šimpanzí lásky k rytmu. Hra na bicí nástroje byla nejoblíbenějším hudebním projevem od malebných lánů na Hermesu až k sofistikovaným věžím na Zemi. Dokonce už v počátcích – když šimové ještě museli nosit na krku klávesnici s displejem, aby se s nimi dalo vůbec nějak komunikovat – tato nová rasa milovala beat.

A přesto všichni největší bubeníci na Zemi i v koloniích byli lidé. Všichni, dokud nepřišel Igor Patterson. Byl první.

První šim s jemnou koordinací prstů, s citem pro rytmus a s neuvěřitelnou drzostí, s níž se zařadil mezi špičku. Poslouchat Pattersona, jak hraje „Řinčení keramické lampy", neznamenalo jen prožívat slast, pro šimy to bylo přímo překypování hrdostí. Pro mnoho z nich už sama jeho existence znamenala, že se šimové prostě jenom neblížili k tomu, co z nich Výbor pro Pozvednutí chtěl mít, nýbrž i k tomu, co chtěli oni sami.

„Carterova nadace ho poslala na turné po koloniích," pokračoval Fiben. „Částečně to byla cesta dobré vůle pro všechny vzdálené šimí komunity. Ale určitě v tom byla i snaha rozdat trochu radosti."

Gailet si odfrkla nad zřejmostí toho, co povídal. Samozřejmě, že Patterson měl bílou kartu. Šimové ve Výboru pro Pozvednutí na tom trvali, přestože nebyl tak báječně okouzlujícím, inteligentním a urost-

lým představitelem neošimpanzí rasy, jak by to každý u držitele bílé karty předpokládal.

A Fiben byl přesvědčen, že ví, na co Gailet myslí. Mít bílou kartu by pro kteréhokoli šena nebyl žádný velký problém – jeden velký dlouhý mejdan. „To rozhodně," řekla. A Fibenovi se zazdálo, že v jejím hlase zaslechl stín závisti.

„Jo, panečku, měla bys tam být, když koncertoval. Byl jsem jedním z těch šťastlivců. Seděl jsem někde daleko vzadu na odlehlém místě a shodou okolností jsem měl skutečně pořádnou rýmu. Bylo to k vzteku."

„Co?" Gailetino obočí se svraštilo. „Co to má společného s… Ach." Zamračila se na něj a stiskla čelisti. „Aha, chápu."

„To bych řek, že chápeš. Větrání bylo puštěné na nejvyšší výkon, ale řekli mi, že se tam to aroma stejně drželo. A já musel klepat kosu zrovna pod těma ventilatorama. Málem jsem z toho měl smrt…"

„Dostaneš se už konečně k pointě?" Gailetiny rty se proměnily v úzkou strohou linku.

„No, jak si nepochybně uhádla, zdálo se, že lístek na koncert dostaly snad všechny šimy na ostrově, kterým se poštěstilo, že v té době byly patřičně sexuálně naladěné. Žádná z nich nebyla navoněná. Prakticky všechny měly souhlas svých skupinových manželů a rty namalované ohnivými barvami, jen tak pro případ…"

„Umím si to živě představit." přerušila ho Gailet a Fiben na kratičký okamžik zaváhal, jestli ji neviděl potlačit slabý úsměv, když si tu scénu představila. Pokud ano, pak to bylo skutečně jen neznatelné zachvění jejího přísně sevřeného obočí. „Tak co se stalo?"

Fiben se protáhnul a zívnul. „Co bys tak čekala, že se stane. Prostopášné orgie, samozřejmě."

Čelist jí poklesla. „Skutečně? Na univerzitě?"

„Svatá pravda, jako že tu sedím."

„Ale…"

„No, několik prvních minut prošlo v pořádku. Řeknu ti, starej Igor hrál fantasticky. Vzrušení v davu neustále narůstalo. Cítila to i doprovodná kapela. A pak se všechno vymknulo kontrole."

„Vzpomínáš si na starého profesora Olvfinga z katedry terran-

ských tradic? Takový postarší šim, který rád nosil monokl. Svůj volný čas obvykle trávil bojem za uzákonění monogamie mezi šimy.“

„Ano, znala jsem ho,“ přikývla s doširoka otevřenýma očima.

Fiben udělal oběma rukama posunek.

„Ne! Na veřejnosti? Profesor Olvfing?“

„S děkankou fakulty výživy, s nikým menším.“

Gailet vydala ostrý zvuk. Otočila se stranou, ruku na hrudi. Vypadala, že dostane záchvat škytavky.

„Olvfingova manželka mu později samozřejmě odpustila. Nic jiného jí ani nezbylo, protože jinak by jí ho přebrala jedna desetičlenná skupina, které se jeho styl velice líbil.“

Gailet se několikrát udeřila do hrudi, jak se rozkuckala. Ještě víc se odvrátila od Fibena a prudce vrtěla hlavou.

„Chudák Igor Patterson,“ pokračoval Fiben. „I on měl problémy, pochopitelně. Několik kluků z fotbalového týmu najali jako vyhazovače. Když se to všechno vymknulo z rukou, pokusili se použít hasící přístroje. Ničemu to nepomohlo, jenom tam pak bylo trochu kluzko.“

Gailet se rozkašlala hlasitěji. „Fibene…“

„Fakt to bylo hodně špatný,“ přemítal nahlas. „Igor spustil skvělou bluesovou improvizaci. Byl to pořádnej nářez, to bys nevěřila. Užíval jsem si… dokud ta šimí čtyřicetiletá bába, nahá a kluzká jako delfín, na něj neskočila ze železných nosníků.“

Gailet se sehnula a držela se za břicho. Zvedla jednu ruku v gestu žádosti o smilování. „Dost, prosím…,“ zaskučela slabě.

„Díky nebesům, trefila se jen do jednoho z bubnů a proletěla jím. To chudáka Igora zachránilo, protože stihl před jejími spáry včas uniknout zadním východem. Vlastně, před ní a před celým davem, který se na něj hned vzápětí vrhnul.“

Překulila se na bok. Okamžik si o ní Fiben dělal starost, protože její obličej silně zrudnul. Houkala a plácala dlaní o zem a po tvářích se jí koulely obrovské slzy. Gailet se převrátila na záda a otřásala se salvami smíchu.

Fiben pokrčil rameny. „A tohle všechno se strhlo, když hrál první věc – svoji speciální verzi tý zatracený národní hymny! Jaká škoda. Nikdy se mi nepoštěstilo slyšet jeho variaci na In-A-Gadda-Da-Vida.“

„Ale když o tom tak teď přemýšlím," povzdechl si ještě jednou, „možná, že je to dobře."

Proud se ve městě vypínal ve 20:00 a žádné výjimky nemělo ani vězení. Vítr se zvedl ještě před západem slunce a brzy roztřásl tabulky jejich malého okna. Vanul od oceánu a přinášel s sebou slanou příchuť. V dálce bylo slyšet hřmění bouřky raného léta.

Spali stočeni pod svými přikrývkami co nejblíže k sobě, jak jim to jen řetězy umožňovaly. Mohli ve tmě vzájemně slyšet svoje oddechování. V dřímotě vdechovali jemnou vůni kamene a zatuchlost sena a vydechovali tiché mumlání ze spánku.

Gailetiny ruce se nepatrně škubaly, jako kdyby ve snu před něčím unikala. Její řetězy jemně chrastily.

Fiben ležel nehybně, ale tu a tam zamrkal, otevřel a zase zavřel oči, v nichž chybělo světlo vědomí. Občas se nadechl, zadržel dech a po dlouhé době zase vydechl.

Neslyšeli hluboký bzučivý zvuk, který k nim pronikal z chodby, ani světlo, které do cely juklo štěrbinami v dřevěných dveřích. Na kamenné podlaze zašoupaly nohy a zaklepaly paráty.

Jakmile v zámku zachřestily klíče, Fiben sebou trhnul, překulil se na jednu stranu a sedl si. Když zavrzaly panty, promnul si oči. Gailet zvedla hlavu a rukou zastínila pronikavé světlo vycházející ze dvou lamp zavěšených na dlouhých tyčích.

Fiben ohrnul nos, ucítil levandulovou vůni a peří. Několik zipovaných šimů jeho a Gailet zvedlo na nohy.

„Vy dva, chovejte se pořádně. Máte důležitou návštěvu," pronesl hlas, který, jak hned poznal, patřil Železňákovi.

Fiben zamrkal ve snaze přizpůsobit se světlu. Konečně uviděl malý zástup opeřených čtyrnožců, velkých, bíle ochmýřených koulí přepásaných stuhami a šerpami. Dva z nich drželi hole, na nichž visely jasně zářící lucerny. Ostatní poskakovali kolem něčeho, co vypadalo jako krátká tyč vycházející z úzké plošiny. A na tom bidle stál velice výjimečně vypadající pták.

Velký opeřenec nervózně přenesl váhu z jedné nohy na druhou. I on měl na sobě jasné stuhy. Možná, že to bylo způsobeno tím světlem, ale zdálo se, že jeho peří má výraznější zabarvení a je lesklejší,

než u většiny Gůbůrů běžný našedlý stín. Něco to Fibenovi připomnělo, jako kdyby tohoto vetřelce už někdy viděl, nebo někoho jemu podobného.

Co tu sakra takhle v noci chce? Přemýšlel v duchu. Myslím, že po nocích moc rádi nechoděj.

„Vzdejte patřičnou úctu ctihodným starším, členům vysokého klanu Gooksyů-Gůbůrů!“ vyštěkl ostře Železňák a šťouchl do Fibena.

„Já těm podělanejm ksichtům ukážu respekt,“ zavrčel Fiben, a v hrdle mu zachrčelo, jak sbíral hlen.

„Ne!“ vykřikla Gailet. Popadla ho za ruku a naléhavě zašeptala: „Fibene, ne! Prosím! Poslechni mě, kvůli mně. Dělej přesně to, co já!“

V jejích očích byla velká prosba. Fiben polknul. „Áá, k čertu Gailet.“

Otočila se zpátky k tomu Gůbůrovi a zkřížila ruce na hrudi. Fiben ji napodobil, dokonce se podle ní i hluboce uklonil.

Galaktik na ně zíral, nejdříve jedním a pak druhým okem. Pak se přesunul k jednomu konci hřadu, přičemž přinutil nosiče rychle vyrovnat balanc. Konečně začal kdákat v sériích pronikavých skřeků.

Ze zástupu čtyrnožců se ozval podivný doprovodný zvuk. Neustále vzrůstal a klesal, zněl něco jako „zúúúún“.

Jeden z kwackských služebníků vystoupil dopředu. Na řetízku, který měl koleni krku, mu visel jasný kovový disk. Z něj se ozval kostrbatý překlad do novoangličtiny.

„Bylo posouzeno a rozhodnuto…rozhodnuto dle cti,
rozhodnuto dle náležitosti…
že vy dva jste nepřekročili…
neporušili…
pravidla chování… pravidla války…
Zzúúúún.

Usoudili jsme, že je v pořádku… náležité…
vzhledem ke statusu nezralosti…
chovat blahosklonnou důvěru… věřit…

že boj svůj jste vedli pro patrony.
Zzúúúún.

Byli jsme upozorněni… uvědoměni…
zpraveni, že vy dva máte status…
vůdců svého genového proudu… linie své rasy…
svého druhu na tomto místě a v tomto čase.
Zzúúúún.

Z tohoto důvodu vám nabízíme… předkládáme…
ráčíme vás poctít…
výzvou… milostí…
šancí těšit se z laskavosti reprezentovat.
Zzúúúún.

Je ctí… dobročiním…
vrcholem štěstí… být zvolen
hledat… razit…
vytvářet budoucnost své rasy.
Zzún!

Tím to skončilo tak náhle, jak to začalo.

„Znovu se ukloň," vyzvala ho Gailet naléhavě šeptem. Předklonil se po ní se zkříženýma rukama. Když se zase narovnal, malý zástup ptačích vetřelců se otočil a zamířil k východu.

Hřad byl snížen, ale přesto se ten vysoký Gůbůr ještě skrčil, aby s ním prošli. Musel přitom udržet rovnováhu roztažením opeřených paží. Železňák je následoval. Jeho pohled, který přitom po nich hodil, byl plný nenávisti.

Fibenovi z toho hučelo v hlavě. Vzdal se veškerých pokusů sledovat podivný oficiózní dialekt galaktické trojky toho ptáka už po první větě. Dokonce i ten překlad do novoangličtiny byl těžko srozumitelný.

Ostré světlo pomalu sláblo, jak procesí pochodovalo chodbou pryč za kvokavého žvatlání. Fiben a Gailet se ve slábnoucím příšeří na sebe podívali.

„Teď mi řekni, kdo to do háje byl," ozval se Fiben.

Gailet se zamračila. „To byl Suzerén. Jeden z jejich tří vůdců. Pokud se nemýlím, a to klidně můžu, tak to byl Suzerén Náležitosti."

„No, tos mi toho řekla! K čertu, co to je zač ten Suzerén Náležitosti?"

Ale Gailet jeho otázce nevěnovala pozornost, jenom mávla rukou. Čelo se jí zkrabatilo hlubokým soustředěním. „Proč přišel za námi, místo aby nás nechal k sobě přivést?" přemýšlela nahlas, ačkoli o jeho názor očividně nestála. „A proč se s námi sešel v noci? Všiml sis, že dokonce nezůstal, aby si poslechl, jestli jeho nabídku přijímáme? Pravděpodobně cítil povinnost učinit nabídku osobně, aby vyhověl náležitostem. Ale odpověď mu mohou později přinést jeho pomocníci."

„Odpověď na co? Jaká nabídka? Gailet, já prostě ne…"

Ta však netrpělivě máchla oběma rukama. „Teď ne. Musím přemýšlet, Fibene. Dej mi pár minut." Šla zpátky ke zdi a sedla si na slámu čelem ke kamenné stěně. Fiben tušil, že to potrvá podstatně déle, než činil její odhad.

Ty si teda vážně umíš vybrat, pomyslel si. Ale zasloužíš, co máš, když ses zamiloval do génia…

Zamrkal a zavrtěl hlavou. Co to říkám?

Z přemýšlení na to nečekané téma ho však vyrušil pohyb v chodbě. Dovnitř vstoupil osamocený šim s plnou náručí slámy a složené tmavě hnědé látky. Ten obrovský náklad zcela zakrýval šimův obličej. Teprve když se předklonil, aby všechno složil na zem, Fiben uviděl, že je to ta šimi, která na něj předtím zírala a která se mu zdála tak zvláštně povědomá.

„Přinesla jsem vám trochu čerstvé slámy a ještě nějaké deky. Noci jsou pořád dost chladné."

Kývl. „Děkujeme."

Nepodívala se na něj. Otočila se a vykročila zpátky ke dveřím se svižnou elegancí, která byla patrná i pod volným zipovaným oblekem. „Počkej!" řekl najednou.

Zastavila se, ale zůstala otočená ke dveřím. Fiben šel k ní tak daleko, jak mu to jen dovolovaly těžké okovy. „Jak se jmenuješ?" zeptal se jí tiše, aby nevyrušil Gailet v jejím koutě.

Měla svěšená ramena a zrak stále odvrácený. „Jsem…“ její hlas byl velice tichý. „Někdo mi říká Sylvie…“

Dokonce i při tom vířivém útěku dveřmi ven se pohybovala jako tanečnice. Ozvalo se zachřestění klíčů a pak bylo slyšet rychlé, postupně slábnoucí cupitání chodbou.

Fiben zíral na prázdné dveře. „No, mně říkaj ‚pěknej trouba‘.“

Otočil se a došel zpátky ke zdi, kde seděla Gailet a něco si pro sebe mumlala. Natáhl se pro pokrývku a přehodil ji své spoluvězeňkyni přes ramena. Pak se vrátil do vlastního kouta a složil se na hromadu sladce vonící slámy.

55
Uthacalthing

Zpěněné řasy se líně převalovaly na mělčině, v níž se několik malých ptáků se štíhlýma vysokýma nohama brouzdalo a občas chňaplo po nějakém tom hmyzu. Blízké trsy keřovitých rostlin ohraničovaly okolní step.

Otisky nohou vedly od břehu jezírka nahoru k úbočí kopců porostlých keři a zakrslými stromy. Uthacalthingovi stačil jediný pohled na bahnité stopy v půdě, aby poznal, že ten, komu patřily, kráčel s prsty natočenými dovnitř. A zdálo se, že šel po třech.

Tymbrimijský velvyslanec rychle vzhlédl, když koutkem oka zachytil modrý záblesk. Byl to ten samý, který ho sem přivedl. Pokusil se na to slabé zajiskření koncentrovat, ale zmizelo dřív, než ho stačil pořádně zachytit pohledem.

Poklekl, aby si prohlédl obrazce v bahně. Na tváři se mu rozlil úsměv, když je poměřil se svýma rukama. Tak krásné obrysy! Třetí noha byla jaksi mimo osu prvních dvou a její otisk také vypadal mnohem menší, skoro jako kdyby nějaký dvounohý tvor vyšel z jezera a opíral se o něco tupého.

Uthacalthing zvedl spadlou větev, ale dřív než začal ty stopy zahlazovat, zaváhal.

Mám je nechat? uvažoval. Je skutečně nutné je schovávat?

Zavrtěl hlavou.

Ne. Jak lidé říkají: neměň pravidla uprostřed hry.

Několikrát přejel větví sem a tam a otisky zmizely. Právě když skončil, uslyšel za sebou těžký krok a zvuk praskajících větví. Otočil se a uviděl Kaulta v ohybu úzké stezky vedoucí k jezírku. Nad velkou hlavou Thennanina se vznášel glyf lurrunanu a mrskal sebou jako nějaký nespokojený hmyz, bzučící kolem dokola a hledající nějaké měkké místo, které ovšem, jak se zdálo, ani neexistovalo.

Uthacalthinga jeho koróna bolela jako nadměme používaný sval. Nechal lurrunanu ještě minutu útočit na Kaultovu nezměrnou netečnost, a pak přiznal porážku. Stáhl glyf zpátky a odhodil větev na zem.

Thennanin se ale stejně kolem sebe nerozhlížel. Pozornost soustředil na malý přístroj ve své široké dlani. „Mám stále větší podezření, příteli," řekl Kault, když došel k Tymbrimijci.

Uthacalthing ucítil, jak se mu artériemi hrne krev do šíje. Že by konečně? pomyslel si.

„Podezření ohledně čeho, pane kolego?"

Kault zavřel přístroj a schoval ho do jedné z mnoha kapes svého obleku. „Jsou tu známky…", jeho hřeben sebou pleskl. „Slyšel jsem nekódované vysílání Gůbůrů a zdá se, že se tu děje něco podivného."

Uthacalthing si povzdechl. Ne, Kaultova úzce zaměřená mysl se soustředila na něco úplně jiného. Snažit se ho od toho odpoutat jemnými náznaky nebylo k ničemu.

„Co teď mají vetřelci za lubem?" zeptal se.

„Tedy především, zaznamenávám mnohem slabší vojenskou aktivitu. Najednou se zdá, že vedou méně těch drobných bojových akcí v horách, než tomu bylo před několika dny a týdny. Jistě si vzpomínáte, jak jsme se oba divili, proč vyvíjejí tolik úsilí k potlačení něčeho, co muselo být nejspíš jen menším partyzánským odporem."

Ve skutečnosti si byl Uthacalthing téměř jistý, že zná důvod té horečné aktivity na gůbůrské straně. Z toho, co si oba dokázali dát dohromady, vyplývalo, že okupanti něco velice chtivě hledali v Mu-

lunských horách. Vrhli do této nehostinné oblasti s nezměrnou energií vojáky a vědce a zdálo se, že za to úsilí zaplatili vysokou cenu.

„Víte, co mohlo být důvodem poklesu intenzity bojů?“ otázal se Kaulta.

„Z toho, co jsem dokázal rozluštit, si nejsem jistý. Jedna možnost je, že Gůbůrové našli a chytili, co tak zoufale hledali…“

To pochybuji, pomyslel si jistě Uthacalthing. Přízraky lze ztěží zavřít do klece.

„Nebo možná pátrání vzdali…“

To je pravděpodobnější, souhlasil Uthacalthing. Bylo jasné, že si ti opeřenci dříve nebo později uvědomí, že ze sebe nechali dělat hlupáky, a přestanou se honit za něčím reálně neexistujícím.

„Nebo je taky možné, že Gůbůrové prostě potlačili veškerý odpor a zlikvidovali všechny, kdo se proti nim postavili,“ uzavřel své úvahy Kault.

Uthacalthing se modlil, aby ta poslední odpověď nebyla správná. Bylo to jedno z rizik, které pochopitelně podstoupil, když v nepříteli vyprovokoval takovou posedlost. Jenom doufal, že jeho dcera a syn Megan Oneaglové nezaplatili nejvyšší cenu za to, že nevědomky podpořili jeho důmyslně propracovávaný a spletitý žert, který nastražil na ty nepřátelské ptáky.

„Hmm,“ zareagoval nahlas. „Neříkal jste, že vám ještě něco vrtá hlavou?“

„Ano. Tohle,“ pokračoval Kault. „Že po tak dlouhé době, kdy pro tuhle planetu neudělali vůbec nic dobrého, Gůbůrové najednou vydávají prohlášení, v němž nabízejí amnestii a zaměstnání bývalým pracovníkům Ekologické regenerační služby.“

„Ano? No, možná to jenom znamená, že dokončili konsolidaci a teď budou věnovat trochu pozornosti svým povinnostem.“

Kault si odfrkl. „Možná. Ale Gůbůrové si všechno předem pořádně spočítají. Chtějí mít co nejvíc zásluh, kterými by se mohli pyšnit. Jsou to sobečtí fanatici bez špetky smyslu pro humor. Lpí jen na těch aspektech galaktických tradic, které se jim hodí. Sotva se však budou starat o zachování planet jako líhní světů, pokud to nějak nebude ku prospěchu jejich klanu.“

I když Uthacalthing s tímto hodnocením souhlasil, nepovažoval

Kaulta za nestranného pozorovatele. Navíc, tenhle Thennanin zrovna nepatřil mezi ty, kdo měli právo kritizovat druhé kvůli tomu, že nemají smysl pro humor.

Tak či onak, jedna věc byla zjevná. Dokud se Kaultova mysl bude zabývat takovýmito věcmi, jako přemýšlením o Gůbůrech, nemělo smysl snažit se upoutat jeho pozornost jemnými náznaky a stopami na zemi.

V prérii všude kolem nich cítil pohyb. Malí masožravci i jejich oběti si hledali skrýš, malé výklenky a nory, v nichž by mohli přečkat polední sluneční výheň, v níž by stálo mnoho energie jak lovit, tak unikat. V tomhle směru nebyli oba galaktici žádnou výjimkou. „Pojďme," řekl Uthacalthing. „Slunce už je vysoko. Musíme najít nějaké místo na odpočinek. Támhle za vodou vidím nějaké stromy."

Kault ho mlčky následoval. Vypadal, že mu nevadí menší odbočky z cesty, pokud se vzdálené hory každým dnem viditelně přibližovaly. Bílé čepičky na vrcholcích už nebyly pouhou tenkou čárou na horizontu. Mohlo to trvat ještě týdny, než se k nim dostanou, a kdovíjak dlouho, než najdou neznámými průsmyky cestu do Sindu. Ale Thennanin byl trpělivý, když to jejich účelům vyhovovalo.

„Skutečně jsem považován za něco jako experta na Terrany," řekl o něco později Kault, když se usadili pod zkroucenými větvemi nějakého stromu a rozproudila se mezi nimi diskuse. Kolem Thennaninových dýchacích štěrbin kroužil hmyz a pokaždé, když se přiblížil, odmrštilo ho prudké odfouknutí. „Tohle a moje ekologická odbornost mi pomohly získat misi na téhle planetě."

„Nezapomeňte na svůj smysl pro humor," dodal s úsměvem Uthacalthing.

„Ano." Kaultův hřeben se krátce nafoukl v thannaninském gestu, které znamenalo to samé jako lidské přikývnutí. „Doma mě pomalu považovali za raracha. Právě takového, který se dokáže vypořádat s vlčaty a tymbrimijskými uličníky." Domluvil a vydal ze sebe sled rychlých skřípavých výdechů. Bylo to zjevné předstírání, protože Thennaninům chyběl reflex smíchu. To je ale jedno, pomyslel si Uthacalthing. Na thennaninský humor to bylo docela dobré.

„Máte nějaké přímé zkušenosti s pozemšťany?" zeptal se nahlas.

„Ale ano. Byl jsem na Zemi. Měl jsem to potěšení procházet se v jejich deštných pralesech a vidět tam nejrůznější podivné životní formy. Setkal jsem se s neodelfíny a s velrybami. Zatímco můj národ je přesvědčen, že lidé sami nikdy neměli být prohlášeni za plně pozvednuté – hodně by jim prospělo pár tisíciletí vylepšování pod správným vedením –, musím připustit, že jejich svět je krásný a jejich vazalové slibní.“

Jedním z důvodů, proč se Thennaninové do této války zapojili, byla naděje, že se jim podaří získat všechny tři pozemské druhy nucenou adopcí pro svůj klan – samozřejmě „pro dobro Terranů“. I když popravdě řečeno, bylo zjevné, že i mezi samotnými Thennaniny panovaly v této věci rozdílné názory. Kaultova skupina například dávala přednost dlouhé, byť třeba deset tisíc let trvající, přesvědčovací kampani s cílem získat pozemšťany k dobrovolné adopci s „láskou“.

Kaultova frakce v nynější vládě dominantní postavení očividně neměla.

„A samozřejmě jsem se setkal s pozemšťany při dočasné práci pro Galaktický migrační institut, během výpravy vyslané k jednáním s Fah’fah’n*fahy.“

Uthacalthingova koróna se vymrštila v bouřlivý klokot stříbřitých úponků, který byl výrazem velkého údivu. Byl si vědom toho, že tento projev překvapení byl čitelný i pro Kaulta, ale nevadilo mu to. „Vy… vy jste se setkal s tvory dýchajícími vodík?“ Ani neuměl vyslovit jméno těchhle hypercizinců. Nebylo součástí žádného z uznávaných galaktických jazyků.

Kault ho překvapil ještě jednou.

„Fah’fah’n*fahové,“ zopakoval a jeho dýchací štěrbiny znovu napodobily smích. Tentokrát to znělo mnohem realističtěji. „Jednání byla vedena v Poul-Krenovu subkvadrantu, ne moc daleko od sektoru, který pozemšťané nazývají Orion.“

„To je velmi blízko canaanských kolonií Terranů.“

„Ano. To byl také jeden z důvodů, proč byli k jednáním přizváni. Ačkoli tahle vzácná setkání mezi civilizacemi bytostí dýchajících kyslík a těmi, které dýchají vodík, patří v kterékoli éře mezi nejkritičtější a nejdelikátnější, zdálo se vhodné vzít s sebou několik Terranů,

aby viděli nějaké ty finesy vysoké diplomacie.“

Muselo to být nepochybně způsobeno jeho stavem překvapení, ale v tu chvíli byl Uthacalthing přesvědčen, že u Kaulta něco kennoval… stopu něčeho hlubokého, něčeho, co tomu Thennaninovi působilo starost. Neříká mi o tom všechno, uvědomil si Uthacalthing. Byly tam jiné důvody pro zapojení pozemšťanů.

Mezi těmi paralelními, naprosto oddělenými civilizacemi byl po miliardy let udržován křehký mír. Bylo to, jako kdyby Pět galaxií bylo ve skutečnosti Deset galaxií, protože existovalo přinejmenším stejně stabilních planet s vodíkovou atmosférou, jako existovalo planet podobných Zemi, Garthu či Tymbrimu. Tyto dva proudy života, z nichž každý byl zdrojem ohromného množství druhů a životních forem, spolu neměly téměř nic společného. Fah’fah’n*fahové nestáli o žádné horniny a na druhou stranu jejich planety byly příliš obrovské, studené a těžké na to, aby po nich galaktikové bažili.

Dokonce podle všeho operovali v rozdílných prostorových úrovních a časových hodnotách. Dýchači vodíku dávali přednost pomalým cestám vedoucím úrovní D hyperprostoru nebo dokonce normálním kosmickým prostorem – tedy královstvím, kde panovala relativita – a rychlejší trasy mezi hvězdami přenechali rychle žijícím potomkům bájemi opředených Prapředků.

Občas docházelo ke konfliktům. Zanikly při nich celé sluneční soustavy a klany. Takové války neměly žádná pravidla.

Občas se obchodovalo – kovy za plyny, stroje za zvláštní věci, o nichž dokonce nebyly záznamy ve Velké knihovně.

V určitých periodách ta či ona civilizace opouštěla celá ramena galaktických spirál. Na straně kyslíkové civilizace tyto obrovské přesuny organizoval Galaktický migrační institut, a to zhruba jednou za sto miliónů let. Oficiálním důvodem bylo umožnit velkým pásům hvězd, aby v klidu „obdělaly“ ladem ležící planety a daly na nich vzniknout novému životu schopnému vyvinout se v myslící formy. Přesto se však vědělo i o tom druhém důvodu – uvolnit prostor mezi vodíkovými a kyslíkovými civilizacemi tam, kde už nebyla možná vzájemně nerušená existence. A teď mu Kault najednou říká, že se nedávno vedla jednání právě v Poul-Krenovu sektoru. A lidé byli u toho.

Proč jsem o tom ještě neslyšel? podivil se.

Chtěl se o tom bavit dál, ale neměl k tomu příležitost. Kault si to zjevně nepřál a rychle se vrátil k původnímu tématu konverzace.

„Stejně jsem, Uthacalthingu, přesvědčen, že v těch gůbůrských transmisích je něco nenormálního. Z jejich vysílání je jasné, že jak v Port Helenii, tak na ostrově usilovně hledají pozemské ekology a experty na Pozvednutí."

Uthacalthing dospěl k závěru, že jeho zvědavost může počkat; dost tvrdé rozhodnutí pro Tymbrimijce. „No, jak už jsem naznačil předtím, možná se Gůbůrové konečně rozhodli plnit své povinnosti vůči Garthu."

Kault zabublal způsobem, o němž Uthacalthing věděl, že znamená pochybnosti. „I kdyby tomu tak bylo, pak by jistě hledali ekology, ale k čemu jim jsou specialisté na Pozvednutí? Intuitivně cítím, že se tady děje něco zvláštního. Ti Gůbůrové jsou několik posledních megasekund mimořádně čilí."

Tohle by Uthacalthing věděl i bez malého přijímače, který u sebe měli a jehož prostřednictvím získávali zprávy. Informovalo ho o tom to občas se vyskytující modré světlo, za nímž šel už týdny. Ta probleskující záře znamenala, že někdo vnikl do tymbrimijské diplomatické schránky. Návnada, kterou tam nechal, spolu s četnými dalšími náznaky a stopami, musela myslící bytost vést k jedinému závěru.

Bylo zjevné, že Gůbůry to, jak si z nich vystřelil, stálo hodně.

To nejlepší však vždycky přichází až na konec. Teď už si i Gůbůrové museli uvědomit, že to všechno byl jen tymbrimijský uskok. Ti ptáci nebyli zas tak úplně hloupí. Dříve nebo později museli odhalit, že žádný „Garthling" neexistuje.

Moudří říkají, že opakovat žert může být chyba. Dělám lakovou chybu já, když tu to samé zkouším i na Kaulta?

Ale v tomhle případě je postup tak naprosto odlišný! Natvrdlému Kaultovi to trvá mnohem déle, je to mnohem obtížnější, je to víc osobní věc.

Kromě toho, čím jiným si mám krátit čas?

„Poslyšte, řekněte mi víc, o tom svém podezření," pronesl Uthacalthing nahlas ke svému společníkovi. „To mne opravdu velice za-

jímá.“

56
Galaktici

Nový Suzerén Pokladu a Bdělosti začal proti veškerému očekávání sbírat body. Jeho peří ještě ani pořádně nezačalo nabývat zabarvení královského kandidáta a do soutěžení vstoupil daleko, daleko za svými rivaly. Nicméně když začal tancovat, druzí dva Suzerénové ho museli bedlivě sledovat a dávat pozor na jeho dobře zformulované argumenty.

„Tohle úsilí bylo špatně vedeno, drahé, nerozumné,“ čiřikal a kroutil se v pomalém rytmu. „Mrhali jsme prostředky, časem a ctí

hledáním,

pronásledováním,

lovem

chiméry!“

Tenhle nový nejvyšší byrokrat měl několik předností. Byl vycvičen svým předchůdcem – úchvatným Suzerénem Pokladu a Bdělosti, který přišel o život. I na tuto konkláve přišel se stejně imponující, obviňující řadou faktů. Datové krychle ležely poházené po zemi. Projev šéfa civilní služby byl vlastně naprosto drtivý.

„Není způsobu, možnosti, šance, jak by se na téhle planetě mohly ukrýt bytosti v předrozumovém stádiu, které by přežily řádění Bururalliů! Byl to podvod, uskok, ďábelské spiknutí vlčat a Tymbrimijů s cílem přimět nás

k mrhání

zbytečnému plýtvání

k rozhazování

našeho bohatství!“

Nejvíce ponižující to bylo pro Suzeréna Náležitosti. Ve skuteč-

nosti to nemělo daleko do katastrofy.

Během přestávky, než byl zvolen nový kandidát byrokratů, vládli kněz a admirál nerušeně, nebylo nikoho, kdo by je kontroloval. Dobře věděli, že není moudré jednat takto, bez hlasu třetího kolegy, který by je držel na uzdě. Ale která bytost jedná rozumně, když se naskytne lákavá příležitost?

Admirál se osobně vydával na pátrací a likvidační výpravy proti partyzánům v horách ve snaze dodat lesku své osobní slávě. Kněz zase nařídil zahájit nákladnou výstavbu nových objektů a pospíšil si s přivezením nové planetární pobočky Knihovny.

Bylo to příjemné mezivládí dvoustranného konsenzu. Suzerén Paprsku a Drápu schválil každý nákup a Suzerén Náležitosti posvětil každý nájezd vojáků Drápu. Do hor byla vysílána výprava za výpravou, při nichž silnými vojenskými oddíly bedlivě střežení vědci dychtivě hledali onen toužený »poklad«, ať to stálo, co to stálo.

Byly dělány chyby. Vlčata prokázala ďábelské schopnosti a vynalézavost při rychlých přepadech a následných únicích. A přesto nezazněl jediný dotaz, zda už bylo nalezeno něco, co by ospravedlnilo takové výdaje. To všechno by mělo smysl, jenom kdyby…

Ale byli jsme oklamáni, podvedeni, zesměšněni, pomyslel si trpce kněz. Ten »poklad« byla jen lež. A nový Suzerén Pokladu a Bdělosti teď omílal stále dokola, že to bylo naprosto k ničemu. Tancoval brilantní tanec trestu za hýření. Už dobyl několika bodů konsenzu – například, že nebudou žádné další výpady do hor, dokud nebude nalezen méně nákladný způsob zneškodnění bojovníků odporu.

Opeření Suzeréna Paprsku a Drápu viditelně zplihlo. Kněz věděl, jak moc tohle admirála zasáhlo. Oba však byli hypnotizováni objektivní přesností toho Tance potrestání. Dva nemohli jednoho přehlasovat, pokud onen jeden měl očividně pravdu.

Teď byrokrat spustil novou intonaci, která vedla k novému tanci. Navrhl zrušení projektů nových staveb. Nemají nic společného s obranou gůbůrské držby této planety. Byly zahájeny s předpokladem, že budou nalezeny tyhle bytosti, „Garthligové“. Teď už prostě nemělo smysl pokračovat v budování hyperprostorové odbočky a ceremoniálního pahorku!

Ten tanec byl mocný, přesvědčivý, podpořený grafy, statistikami a tabulkami plnými čísel. Suzerén Náležitosti si uvědomil, že se něco bude muset udělat, a to brzy, jinak tenhle ambiciózní nováček skončí na nejvyšší pozici. Bylo nemyslitelné, že by měl nastat takový náhlý obrat, právě když jejich těla začala cítit to píchání, které předchází Peření!

A i když by se nechala stranou otázka pořádku Peření, bylo třeba vzít v úvahu onu zprávu od hřadové šlechty. V otázkách královen a princů na domovské planetě bylo cítit zoufalé tápání. Už Trojice na Garthu přišla na nějakou novou smělou politiku? Bylo jasné, že je třeba velice brzy vyrukovat s něčím originálním a podnětným, jinak by iniciativa mohla být navždy ztracena ve prospěch některého jiného klanu.

Bylo by ponižující stát se rasou, která je tažena v něčím závěsu.

Pokud šlo o nového šéfa civilního úřadu, přes jeho zjevnou obratnost a jemnou uhlazenost byla očividná jedna věc. Novému Suzerénovi Pokladu a Bdělosti chyběla ona hloubka a jasnost vidění, jíž byl obdařen jeho předchůdce. Suzerén Náležitosti věděl, že žádná velká politika nevzejde z malicherného, krátkozrakého škudlení.

Něco se musí udělat, a to hned teď! Kněz okázale roztáhl zářivě opeřené paže a zaujal pozici jasnozření. Byrokrat zdvořile, možná spíš shovívavě, přerušil svůj tanec a sklonil zobák.

Suzerén Náležitosti začal zvolna, malými krůčky se přesunul na svém hřadu. Záměrně převzal intonaci svého kolegy.

„Ačkoli zde možná nejsou žádní Garthlingové, zůstává šance, příležitost, možnost využít to obřadní místo, které jsme

plánovali,

budovali

a jemuž jsme obětovali takové prostředky.

Existuje plán, schéma, koncept, jenž stále může

získat

slávu,

čest,

náležitost

pro náš klan.

Centrem, ohniskem, jádrem tohoto plánu je, že

prozkoumáme,
prověříme,
probádáme
vazaly těch vlčat.“

Na druhé straně místnosti Suzerén Paprsku a Drápu zvedl hlavu. V admirálových sklíčených očích se zažehl plamínek naděje a kněz věděl, že by teď mohl dosáhnout dočasného vítězství, nebo alespoň odkladu.

V následujících dnech bude velice záležet na tom, jestli se tento nápad ukáže jako životaschopný.

57
Athaclena

„Vidíš?“ křikl na ni dolů. „V noci se to hýbalo!“

Athaclena si zastínila oči, když vzhlédla ke svému lidskému příteli, který seděl na větvi stromu dobrých deset metrů nad zemí. Zatáhl za listově zelené lano, které se k němu napnulo v pětačtyřicetistupňovém úhlu od svého upnutí někde ještě výš.

„Jsi si jistý, že je to ten samý šlahoun, který jsi včera večer odstřihl?“ zavolala zpátky.

„Určitě je to on! Vyšplhal jsem nahoru a nalil litr vody obohacené chrómem – tedy prvkem, na který se tenhle šlahoun specializuje – do naštípnutého místa na tamté větvi, právě támhle nade mnou. No a sama vidíš, že se šlahoun sám znovu uchytil přesně tam!“

Athaclena přikývla. Cítila z jeho slov pravdu. „Vidím to, Roberte. A teď už tomu věřím.“

Musela se usmát. Někdy jí Robert hrozně připomínal nějakého tymbrimijského mladíka – tak čiperného, impulsivního, čtveráckého. Svým způsobem to bylo trochu znepokojující. Cizinci by se měli

chovat podivně, nevyzpytatelně, ne jako… no, prostě jako kluci.

Ale Robert není cizinec, rozpomněla se. Je to můj manžel. A kromě toho žila hodně dlouho mezi Terrany. Tak dlouho, že ji napadlo, jestli už nezačala myslet jako oni.

Až – jestli vůbec – se dostanu domů, budu všechny kolem sebe znepokojovat? Buduje lekat a překvapovat metaforami? Prazvláštními vlčecími názory? Láká mě taková vyhlídka?

Ve válce zavládla přestávka. Gůbůrové přestali vysílat do hor zranitelné výpravy. Jejich předsunuté základny ztichly. Dokonce horská údolí – k velké úlevě šimích farmářů a vesničanů – již přes týden nezaplavovalo do té doby neúnavné bzučení gasbotů.

Athaclena a Robert měli konečně špetku volného času, a tak se rozhodli, že si jeden den vyhradí jenom pro sebe, dokud to jde, a pokusí se vzájemně trochu víc poznat. Konečně, kdo mohl vědět, kdy znovu propuknou boje? Bude vůbec ještě někdy nějaká příležitost?

Oba ostatně potřebovali rozptýlení. Stále ještě nedostali odpověď od Robertovy matky a osud velvyslance Uthacalthinga byl nejasný, přes ten záblesk vědomosti o otcovu záměru, který jí byl předán. Jediné, co mohla dělat, bylo snažit se co nejlépe splnit svou úlohu a doufat, že otec je stále na živu a že splní svou část plánu.

„Dobrá," zavolala opět na Roberta. „Souhlasím. Ty šlahouny lze jakž takž vycvičit. A teď slez dolů. Ta větev, na které sedíš, nebudí moc důvěry."

Ale Robert se jen zasmál. „Půjdu dolů, jak chci já. Vždyť mě znáš, Cleny. Nemůžu přece propásnout takovou příležitost."

Athaclena znovu strnula. Bylo to tu zase, ta rozmařilost na okrajích jeho emoční aury. Nebylo to nepodobné syulff-kuonnonu, koronálnímu kennování v okolí mladého Tymbrimijce, který vychutnával tušení nějakého žertu.

Robert šlahounem mocně zaškubal. Hlubokým nádechem rozšířil hrudní koš, jak by to nedokázal žádný Tymbrimijec, rychle se několikrát udeřil do prsou a hlasitě zahalekal. Jeho hlas se nesl ozvěnou lesními pěšinami.

Athaclena si povzdechla. Ach, ano. Musí složit poklonu tomu svému vlčecímu hrdinovi, Tarzanovi.

Robert pevně uchopil šlahoun do obou rukou a skočil z větve. S

nohama vytrčenýma dopředu proletěl v hladkém oblouku dolů, přeplachtil přes lesní mýtinu a jen tak tak že nepřistál v nízké křovině. Znovu hlasitě zahalekal.

Samozřejmě, byla to jedna z těch věcí, které lidé vymysleli v oněch staletích temna mezi nástupem inteligence a jejich objevením vědy. Žádná z galaktických ras vychovaných Knihovnou, dokonce ani Tymbrimijové, nevymyslela takový způsob přepravy.

Kyvadlový švih vynesl Roberta zase nahoru do husté masy listí a větví patřící obrovskému stromu. Jakmile do ní s hlasitým praskotem vletěl a zmizel z dohledu, jeho halekání utichlo, jako když utne.

Nastalé ticho narušoval déšť drobných úlomků. Athaclena zavářhala a pak zavolala. „Roberte!?“

Neozvala se žádná odpověď a v houštině, kde zmizel, se nic nepohnulo. „Roberte! Jsi v pořádku? Ozvi se!“ Připadalo jí, že ta novoanglická slova znějí v jejích ústech nějak hloupě.

Pokusila se ho lokalizovat korónou, úzké pramínky nad jejíma ušima se roztáhly. Byl tam… a něco ho bolelo.

Přeběhla paseku, přeskočila několik nízkých překážek a samovolně začala transformace gheer – nosní dírky se jí automaticky rozšířily, aby mohly pojmout větší množství kyslíku, protože rychlost jejího srdce se ztrojnásobila. Než doběhla ke stromu, nehty na prstech rukou i nohou jí ztvrdly. Skopla z nohou měkké boty a hned začala hbitě šplhat nahoru. V hrubé kůře snadno nalézala úchyty, a tak po hrubém kmeni rychle vylezla na první větev.

Nad ní visel spletenec všudypřítomných šlahounů, který se spouštěl z listového močálu, jenž před chvílí pohltil Roberta. Athaclena za provazce zkusmo zatahala a pak po nich začala šplhat výš.

Věděla, že by se měla kontrolovat. Přes tymbrimijskou rychlost a přizpůsoblivost její svaly nebyly tak silné jako lidské a koronální vyzařování neodčerpavalo nadbytečnou tepelnou energii tak dobře jako lidské potní žlázy. Přesto nemohla ubrat z plné rychlosti, využívané v mimořádných situacích.

V listovém příkrovu, kam vletěl Robert, panovalo příšeří a bylo tam těsno. Athaclena zamrkala a nasála vzduch, když do té temnoty vstoupila.

Zvláštní vůně jí připomněla, že je v divočině a ona není vlče, aby se cítila doma v kruté džungli. Athaclena musela stáhnout úponky, aby se nezamotaly do houští. Proto se lekla, když po ní ze stínu něco sáhlo a pevně ji uchopilo.

Hormony se rozbouřily. Nadechla se a prudce se otočila, aby útočníka udeřila. Na poslední chvíli poznala Robertovu auru, velice blízko sebe ucítila pach lidského muže, jehož silné paže ji pevně svíraly. Athaclena na chvíli pocítila závrať, jak ostře přerušila reakci gheer.

Ve stavu, kdy byla znehybněna těmi náhlými hormonálními změnami, se její překvapení zdvojnásobilo. Postaral se o to znovu Robert, když se jejích úst začal dotýkat svými. Jeho jednání se jí nejprve zdálo nesmyslné, bláznivé. Když ale rozvinula korónu, začala znovu empaticky vnímat všechno kolem sebe… a náhle si vzpomněla na scény z lidských filmů – scény zahrnující pohlavní spojení a různé sexuální dovádění.

Emocionální bouře, která Athaclenu rázem zaplavila, byla tak silně rozporuplná, že z toho zůstala ještě chvíli celá zmrazená. Možná, že k tomu přispěla i síla v jeho pažích.

Teprve až když ji Robert konečně pustil, kvapně se od něj odtáhla a zády se přitiskla ke kmeni obrovského stromu, na němž byli.

„An… An-thwillathbielna! Nahá… Ty… ty blenchuq! Jak se opovažuješ… Clenth-tnub…“ Došel jí dech, a musela proto zarazit polyglotský příval kleteb. Prudce oddechovala. Nezdálo se, že by to nějak negativně ovlivnilo Robertovu dobrou náladu.

„Úúú, teda všemu jsem nerozuměl, Athacleno. Moje galaktická sedmička je pořád ještě dost špatná, i když na ní pracuju. Řekni mi, co to znamená… blenchuq?“

Athaclena zakroutila hlavou, což byl tymbrimijský posunek rovnající se podrážděnému pohození rameny. „Na tom nezáleží. Radši mi hned pověz, jestli ses nějak vážně nezranil. A pokud ne, proč jsi udělal to, co jsi udělal. Za třetí mi řekni jeden jediný důvod, proč bych tě neměla potrestat, žes mě podvedl a takhle mě přepadl!“

Robertovy oči se v údivu rozšířily. „Ale Cleny, nesmíš to brát tak vážně. Oceňuji, jaks mi rychle přispěchala na pomoc. Myslím, že jsem byl ještě trochu omráčen a nechal se unést tím, že jsem byl

hrozně rád, že tě vidím.“

Athaclena zlobně rozšířila nosní dírky. Úponky se zavlnily v přípravě nějakého sžíravého glyfu. Robert to očividně vycítil a v obranném gestu zvedl ruce. „Dobrá, dobrá. V pořádku. Žádné vážné zranění nemám, jenom jsem trochu poškrábaný. Vlastně to byla jenom legrace.“

Když uviděl výraz v její tváři, přestal se usmívat. „No, pokud jde o otázku číslo dvě… přivítal jsem tě tímhle způsobem, protože je to obecný lidský rituál namlouvání, který jsem chtěl s tebou strašně moc provést, i když připouštím, žes ho možná nepochopila.“

Teď se Athaclena zamračila. Její úponky se zmateně zakroutily.

„No a konečně,“ povzdechl si Robert, „nemůžu přijít na jediný důvod, proč bys mě neměla potrestat za mou troufalost. Je to tvoje právo, stejně jako by měla právo kterákoli lidská žena zlomit mi ruku, protože jsem se jí dotkl bez dovolení. Nepochybuji o tom, že bys to byla schopna udělat.

Jediné, co mohu říci na svou obranu, je, že pro mladého lidského muže to je, abych tak řekl, riziko povolání. Namlouvání obvykle sotva pořádně začne bez toho, že by nápadník neudělal něco impulzivního. Pakliže si vyložil chování objektu svého zájmu správně, ženě se to líbí a obejde se to bez monoklu. Pakliže se mýlil… může i hodně tvrdě narazit.“

Athaclena zamyšleně studovala Robertův výraz. „Víš,“ pokračoval, „nikdy jsem to před tím takhle moc nerozebíral, ale je to pravda. Možná, že v tomhle lidé jsou opravdu cleth th-tnubs.“

Athaclena zamrkala. Napětí se začalo uvolňovat, vyprchávalo z konečků její koróny, zatímco tělo se vrátilo do normálního stavu. Transformační uzliny pod kůží jí pulsovaly, jak zpátky přijímaly gheer.

Jako malé myšky, vzpomněla si, ale tentokrát se otřásla trochu méně.

Ve skutečnosti si uvědomila, že se usmívá. Robertovo zvláštní přiznání všechno – téměř legračně – logicky vysvětlovalo. „To je úžasné,“ promluvila. „Jako obvykle jsou v tymbrimijské metodologii paralely. I naši muži musejí podstupovat riziko.“

Odmlčela se a pak se zamračila. „Ale ze stylového hlediska je

tato vaše technika velice hrubá! Počet omylů musí být hrozný, protože nemáte korónu, abyste poznali, co žena cítí. Kromě primitivního empatického vnímání už máte jen narážky, koketování a náznaky tělem. Vůbec se divím, že se dokážete reprodukovat, aniž byste se mezi sebou ještě před tím nepovraždili!“

Robertův obličej mírně potemněl. Věděla, že se začervenal. „No, myslím, že jsem to trochu přehnal.“

Athaclena se musela znovu usmát. Nejen lidským náznakem ústy, ale skutečně – úplným oddálením očí od sebe.

„To stačí, Roberte, už jsem pochopila.“

Zavládlo ticho. Jeho obličej zrudnul ještě víc. Sklopil hlavu a prohlížel si ruce. Athaclena ucítila, že hluboko v jejím nitru se něco pohnulo, a kennovala prostý pocitový glyf kiniwullun… podobenství chlapce přistiženého, jak dělá to, co jsou chlapci nutkáni dělat. Jak tam tak seděl, jeho otevřená aura zahanbené upřímnosti zastínila netymbrimijské nepohyblivé oči a velký nos a způsobila, že jí byl bližší než většina jejích vrstevníků ve škole.

Konečně se vysoukala z kouta, do něhož se předtím rychle uchýlila v sebeobraně.

„Dobře, Roberte,“ povzdechla si. „Nechám tě, abys mi vysvětlil, proč jsi tak moc chtěl zkusit tento klasický lidský spojovací rituál s příslušnicí jiného druhu, tedy se mnou. Předpokládám, že je to proto, že jsme uzavřeli dohodu o manželství. Cítíš, že je věc cti dokončit, cos začal, abys dostál lidské tradici?“

S pohledem stále upřeným stranou pohodil rameny. „Ne, tohle nemohu použít jako omluvu. Vím, že mezidruhové svatby jsou uzavírány z obchodních důvodů. Je to prostě, no… Myslím, že jsem to udělal proto, že jsi hezká a chytrá a já jsem sám a… a možná, že jsem do tebe trochu zamilovaný.“

Srdce se jí rozbušilo rychleji. Tentokrát za to nemohly chemické reakce gheer. Úponky se jí samovolně zvedly, ale žádný glyf se neobjevil. Uvědomila si, že místo toho se natáhly k Robertovi v delikátních, ale nápadných liniích dipólového pole.

„Myslím, myslím, že ti rozumím, Roberte. Chci, abys věděl, že já…“

Nevěděla, co říci. Sama si nebyla jistá tím, co si v téhle chvíli

myslí. Zavrtěla hlavou. „Roberte, uděláš pro mě něco?“

„Cokoli, Cleny. Cokoli na světě.“ Jeho oči byly doširoka otevřené.

„Dobře. Tak dej pozor, ať se nenecháš strhnout, a možná bys mohl pokračovat ve vysvětlování a v demonstraci toho, co jsi dělal, když jsi se mě předtím dotkl… včetně různých fyzických aspektů. Jenom tentokrát, prosím, pomaleji, ano?“

Nazítří se procházkou vraceli zpátky do jeskyní.

Pomalu se loudali. Co chvíli stanuli, aby se pokochali pohledem na zářící svazky slunečních paprsků pronikajících do zeleného přítmí mezírkami v lesním baldachýnu. Zastavovali se u různě barevně zakalených kaluží a nahlas se dohadovali, jakou chemickou látku ukládají do téhle anebo do támhleté všudypřítomné šlahouny, ale odpověď je ve skutečnosti moc nezajímala.

Občas se jenom drželi za ruce a naslouchali tichým zvukům lesního života Garthu.

Chvílemi si sedli a něžně experimentovali se vzrušením, které jim přinášely vzájemné doteky.

Athaclena byla překvapena, když zjistila, že většina potřebných nervových cest již byla na svém místě. Nebylo potřeba žádné hluboké autosugesce – stačilo jen mírně posunout několik kapilár a tlakových receptorů – k tomu, aby experimentování bylo uskutečnitelné. Zřejmě i Tymbrimijové mohli kdysi provádět takový rituál námluv, jako je líbání. Alespoň k tomu měli předpoklady.

Když se vrátila ke své původní podobě, stačilo jí ponechat si jen některé úpravy úst, krku a uší. Jak s Robertem šli, ovíval je příjemně vánek. Bylo to, jakoby si s úponky její koróny hrál nějaký milý empatický glyf. A líbání, ten vřelý stisk, v ní vyvolávaly intenzivní, možná primitivní pocity.

Samozřejmě, nic takového by nebylo možné, kdyby si lidé a Tymbrimijové nebyli tak podobní. Mezi naivními příslušníky obou ras kolovalo mnoho okouzlujících, ale také hloupých teoriích vysvětlujících onu blízkost. Některé například připouštěly, že důvodem je nějaký společný předek.

Ten nápad byl pochopitelně směšný. Přesto Athaclena věděla, že

její případ není první. Blízké družení obou ras, trvající několik století, vedlo již k řádce mezidruhových milostných flirtů, některé z nich dokonce nebyly skrývány. Její objevy musely být v minulosti učiněny už mnohokrát.

Když vyrůstala, prostě nevěnovala příliš pozornosti vyprávění takovýchto příběhů, protože jí připadaly nepříjemné. Athaclena si uvědomila, že její přátelé na Tymbrimu ji museli považovat za pěkně stydlivou. A tady se teď chovala tak, že by to většinu z nich šokovalo.

Stále si nebyla jistá, jestli chce někoho doma, aby si mohla myslet, že manželství s Robertem nebylo nic jiného než pouhá obchodní záležitost. Uthacalthing by se tomu asi smál.

Na tom nezáleží, řekla si rozhodně v duchu. Musím žít dneškem. To experimentování pomáhalo zabít čas. Skutečně mělo své příjemné aspekty. A Robert byl tak zapálený učitel.

Samozřejmě, bude muset stanovit hranice. Například zvýšila přísun tukové tkáně do prsou a bylo příjemné bavit se pocity, které umožňovala nová nervová zakončení. Ale když mělo dojít na to hlavní, základní, musela být neoblomná. Nehodlala měnit žádný opravdu základní mechanismus… kvůli nějaké lidské bytosti!

Na zpáteční cestě se zastavili v několika povstaleckých základnách a mluvili s malými oddíly šimích bojovníků. Jejich morálka byla vysoká. Tyto „veterány“ tři měsíce trvajících tvrdých bojů zajímalo, kdy se velitelům podaří najít způsob, jak nalákat víc Gůbůrů do hor, aby jim zase mohli dát na pernatý zadek. Athaclena a Robert se smáli a slíbili, že udělají vše, co bude v jejich silách, aby ten nedostatek cílů pro cvičení v boji nějak odstranili.

Nicméně nápadů, jak toho docílit, mnoho neměli. Koneckonců, jak se dá někdo pozvat tam, kde opakovaně dostal do zobáku? Možná nadešel čas pokusit se přenést válku k nepříteli.

Problémem byl ovšem nedostatek informací o tom, co se děje v Sindu a v Port Helenii. Přišlo několik šimů, kteří přežili povstání, a ti sdělili, že jejich organizace je v troskách. Od onoho osudného dne nikdo nespatřil ani Gailet Jonesovou, ani Fibena Bolgera. Podařilo se sice obnovit kontakt s několika jednotlivci ve městě, ale bylo to dost nahodilé a rozdrobené.

Uvažovali o vyslání nových špiónů. Zdálo se, že určitou příležitost skýtá veřejné oznámení Gůbůrů nabízející lukrativní zaměstnání odborníků v oblastech ekologie a pozvedání. Jenomže ptáci už určitě vyladili a přizpůsobili své pátrací přístroje a vyrobili dobrý detektor lži pro neošimpanze. V každém případě se Robert a Athaclena rozhodli, že nebudou riskovat. Alespoň prozatím ne.

Pokračovali dál v cestě domů úzkým, jen zřídka navštěvovaným údolím, když narazili na jižní svah pokrytý nízko ležícím porostem zvláštní vegetace. Chvíli mlčky stáli a dívali se přes to zelené pole plochých, dnem vzhůru obrácených mís.

„Mám takový pocit, že jsem ti ještě nepřipravil jídlo z pečených kořenů plátového břečťanu," pronesl konečně suše Robert.

Athaclena pochopila ironický humor a musela ho ocenit. Místo, kde se jim stala ta nepříjemná nehoda, bylo odsud dost daleko, a přesto pohled na to zvlněné úbočí v nich probudil živé vzpomínky na strašné odpoledne, kdy všechna jejich „dobrodružství" začala.

„Nejsou ty rostliny nějak nemocné? Není s nimi něco v nepořádku?" pohodila rukou směrem k poli plátů, které se těsně překrývaly jako šupiny nějakého spícího draka. Horní vrstvy nevypadaly tak sklovitě hladké a silné jako ty, které si tak dobře pamatovala. Nejhornější plástve v této kolonii vypadaly mnohem tenčí a ne tak mohutné.

„Ne, ne." Robert se sehnul, aby si jednu plástev pozorně prohlédl. „Brzy bude po létu a ta vedra už vysušila nejhornější pláty. V polovině podzimu, až zadují z mulunského masívu větry, budou ty plástve tenké a lehké jako oplatky. Už jsem ti někdy řekl, že jsou to nosiče semenných váčků? Vítr je podebere a vynese vzhůru k nebi, jako když vyletí mrak motýlů."

„Ano, pamatuji se, že ses o něčem takovém zmínil," přikývla zamyšleně Athaclena. „Ale neříkal jsi také…"

Přerušil ji ostrý výkřik.

„Velitelko! Kapitáne Oneagle!"

Po úzké lesní pěšině k nim spěchala skupinka šimů. Dva patřili k jejich strážnímu oddílu a třetím byl Benjamin. Vypadal vyčerpaně. Zjevně utíkal celou cestu od jeskyň až k nim.

Athaclena cítila rostoucí Robertovo napětí, které přešlo v náhlou

obavu. Ale díky své koróně na rozdíl od něj hned věděla, že jim Ben nenese žádné strašlivé zvěsti. Nedělo se nic mimořádného, nešlo o žádný útok nepřítele.

A přesto byl její šimí pomocník silně rozrušený. „Co se děje, Benjamine?“ zeptala se.

Otřel si čelo ručně vyrobeným kapesníkem. Potom sáhl do druhé kapsy a vytáhl z ní malou černou krychli. „Náš kurýr, mladý Petri, se konečně vrátil.“

Robert mu vykročil v ústrety. „Dostal se k nim?“

Benjamin přitakal. „Dostal se tam v pořádku a přinesl zprávu od Rady. To je tohleto,“ napřáhl ruku s krychlí.

„Zpráva od Megan?“ zeptal se viditelně nedočkavě s očima přilepenýma na informační nosič.

„Ano, ser. Petri říká, že je v pořádku a moc vás zdraví.“

„No to je… no to je senzační!“ Robert radostně zavýskl.

„Máme znovu kontakt! Už nejsme sami!“

„Ano, ser. To je pravda, do slova a do písmene. Totiž…“ Athaclena sledovala Benjamina, jak se usilovně snaží najít správná slova. „Petri se totiž nevrátil jenom se zprávou. V jeskyních na vás čeká pět lidí.“

Robert i Athaclena zamrkali překvapením. „Pět lidí?“

Benjamin přikývl, ale v očích měl napsáno, že si není zcela jistý, zda je ten výraz nejvhodnější. „Příslušníků Terranské námořní pěchoty, ser.“

„Ale,“ pronesl Robert mnohoznačně. Athaclena mlčela, spíš kennovala, než poslouchala.

„Jsou to profesionálové,“ pokračoval Benjamin. „Pět lidí. Přísahám, je to neuvěřitelný pocit, po takové době bez… Chci říct, po takové době jenom s vámi dvěma. Mezi šimy panuje v téhle chvíli divná nálada. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se oba dva co nejrychleji vrátili.“

Robert a Athaclena odpověděli skoro naráz.

„Samozřejmě.“

„Ano, jdeme hned teď.“

Blízkost mezi Athaclenou a Robertem se téměř nepozorovaně změnila. Když k nim Benjamin přibíhal, drželi se za ruce. Teď už se

znovu nechytili. Nezdálo se to vhodné při chůzi úzkou pěšinou. Vklouzl mezi ně nový neznámý faktor. Ani se na sebe nemuseli podívat, aby věděli, na co ten druhý myslí.

Věci se prostě změnily, ať už k lepšímu nebo k horšímu.

58
Robert

Major Prathachulthorn zíral na papíry, které ležely před ním rozházené po stole. Robert si uvědomil, že ten chaos byl jenom zdánlivý, protože Prathachulthorn nikdy nemusel nic hledat. Ať potřeboval cokoli, vždycky to s neznatelným nadzvednutím obočí hned objevil a bleskově popadl svýma mozolnatýma rukama.

Čas od času se podíval na holozáznamník a něco zamumlal do mikrofonu připevněného na krku. Data se na jeho povel sypala do záznamníku a zobrazené údaje se pak různě posouvaly a měnily.

Robert čekal v pohovu před stolem vyrobeným z hrubě otesaného dřeva. Major si ho už nechal zavolat po čtvrté, protože chtěl, aby mu odpověděl na hutně zformulované otázky. Syna planetární koordinátorky pokaždé naplnil pocit až zbožné úcty k přesnosti vyjadřování a vůbec ke schopnostem toho člověka.

Major Prathachulthorn byl očividně profesionál každým coulem. Během jediného dne udělal se svým malým týmem pořádek v provizorních taktických plánech povstalců, přepracoval údaje a přišel s pohledy a návrhy, které by amatérské vzbouřence nikdy nenapadly.

Prathachulthorn měl všechno, co jejich hnutí potřebovalo. Byl přesně tím, za co se modlili, aby se jim dostalo.

O tom nebylo sporu. Robertovi se však nelíbil charakter toho chlapíka a teď se snažil přijít na přesný důvod proč.

Tedy, kromě toho, že mě tady nechá v tichosti stát tak dlouho, jak se mu zachce. Robert uznal, že z majorovy strany jde o zdůraz-

nění informace, kterou mu matka sdělila ve zprávě, o tom, kdo bude šéfem. Když si tohle uvědomil, pomohlo mu to situaci důstojně zvládnout.

Na majorovi bylo na první pohled vidět, že patří k terranským speciálním jednotkám, ačkoli jedinou čistě vojenskou ozdobou bylo označení hodnosti na levém rameni. I kdyby měl Robert na sobě celou uniformu, nikdy by nevypadal tolik vojensky, jako právě teď Prathachulthorn, který měl na sobě špatně padnoucí ošacení utkané gorilami pod oním vulkánem.

Pozemšťan chvíli bubnoval prsty na stůl. To poklepávání Robertovi připomnělo bolení hlavy, proti kterému se více než hodinu snažil bojovat biologickou zpětnou vazbou. Z nějakého důvodu tahle metoda tentokrát nefungovala. Měl klaustrofobický pocit, nedostávalo se mu dechu. A zdálo se, že bude ještě hůř.

Konečně Prathachulthorn vzhlédl. K Robertovu překvapení mohla být jeho první slova brána jako něco vzdáleně příbuzného pokloně.

„Nuže, kapitáne Oneagle," pronesl. „Musím přiznat, že jsem se obával, že to tu bude v mnohem, mnohem horším stavu, než jsem to tady ve skutečnosti našel."

„To jsem rád, pane, že to říkáte."

Prathachulthornovy oči se zúžily, jako kdyby v Robertově hlase zaznamenal nepatrnou stopu sarkasmu. „Mám-li být přesnější," pokračoval, „obával jsem se, že zjistím, že jste ve své zprávě Exilové radě lhal a že vás budu muset zastřelit."

Robert potlačil nutkání polknout a podařilo se mu udržet netečný tón.

„Jsem rád, že se ukázalo, že to není nutné, pane."

„To jsem i já. Jsem si jistý, že by vaše matka byla kvůli tomu podrážděná. Za daných okolností a maje na vědomí, že nejste žádný profesionál, musím ocenit vaši dobrou práci, kterou jste tu odvedl."

Major se odmlčel a pak zavrtěl hlavou. „Ne, to je nespravedlivě zdrženlivé vyjádření. Řeknu to takhle. Kdybych tu býval byl já, mnoho věcí bych udělal jinak. Ovšem s ohledem na to, jak uboze dopadly oficiální síly, jste si vy a vaši šimové vedli opravdu dobře."

Robert cítil, jak se prázdnota v jeho hrudi začala uvolňovat.

„Jsem si jist, že to šimové uslyší velice rádi, pane. Chtěl bych však poukázat na to, že jsem tu nebyl jediným vůdcem. Značnou část toho břímě nesla na svých bedrech Tymbrimijka Athaclena.“

Výraz v obličeji majora Prathachulthorna očividně zkysl. Robert si nebyl jistý, zda to bylo kvůli tomu, že Athaclena byla galaktik, nebo proto, že si Robert jako důstojník domobrany měl ponechat veškeré velení ve vlastních rukách.

„Ach, ano. ‚Velitelka‘.“ Jeho shovívavý úsměv byl přinejmenším blahosklonný. Přikývl. „Zmíním se o její pomoci ve své zprávě. Dcera velvyslance Uthacalthinga je očividně chytrá, nápaditá mladá mimozemšťanka. Doufám, že nám bude chtít určitým způsobem dál pomáhat.“

„Šimové ji zbožňují, obdivují ji, pane,“ poznamenal Robert.

Major přikývl. Podíval se přes místnost do zdi a jeho hlas zazněl zamyšleně. „Tymbrimijská mystika, já vím. Někdy se divím, jestli média vědí, co ksakru způsobují, když vytvářejí takové představy. Spojenci nespojenci, naši lidé si musejí uvědomit, že pozemský klan bude vždy v zásadě osamocený. Nikdy nebudeme moci plně důvěřovat ničemu galaktickému.“

Pak, jako kdyby si uvědomil, že toho možná řekl příliš, zavrtěl hlavou a změnil téma.

„Teď, pokud jde o budoucí operace proti nepříteli…“

„Už jsme o tom přemýšleli, pane. Jejich poněkud záhadná vlna aktivity v horách, zdá se, skončila, i když nevíme, na jak dlouho. Přesto už jsme pár nápadů probrali. Jde o věci, které bychom proti nim mohli využít, pokud znovu přijdou.“

„Dobrá,“ souhlasil Prathachulthorn.

„Ale musíte pochopit, že v budoucnosti budeme muset všechny akce v Mulunu koordinovat s ostatními planetárními silami. Dobrovolníci prostě nejsou schopni zasáhnout nepřítele tam, kde ho to skutečně zraní. To se ukázalo, když byli šimí povstalci ve městě rozdrceni při pokusu o útok na vesmírné baterie poblíž Port Helenie.“

Robert chápal, kam Prathachulthorn míří. „Ano, pane. I když od té doby jsme už ukořistili určitou munici, která by mohla být užitečná.“

„Ano, několik raket. Mohou se nám hodit, jestli dokážeme přijít

na to, jak je použít. A zvláště pokud budeme mít správné informace o tom, kam je namířit. Zatím máme jen velice málo údajů. Chci jich shromáždit víc a předat je Radě. Poté bude naším úkolem připravit podporu jakékoli akci, kterou se rozhodnou podniknout.“

Robert konečně položil otázku, kterou odkládal od chvíle, co se vrátili a našli Prathachulthorna a jeho skupinku lidských důstojníků, jak převracejí jeskyně vzhůru nohama, všude strkají nos a všechno zabírají. „Co bude s naší organizací, pane? Athaclena a já jsem dali několika šimům pracovní důstojnický status. Ale kromě mne tady nikdo není do hodnosti oficiálně jmenován.“

Prathachulthorn sešpulil rty. „No, vy jste jednodušší případ, kapitáne. Zcela jasně si zasloužíte odpočinek. Můžete doprovodit dceru velvyslance Uthacalthinga do úkrytu Rady a dopravit tam přitom moji příští zprávu spolu s doporučením, aby vám byla udělena medaile. Vím, že se to bude paní koordinátorce líbit. Můžete jim vyprávět o tom, jak jste přišel na tu gůbůrskou metodu rezonančního pátrání.“

Z tónu, jakým to major řekl, bylo naprosto jasné, co by si o Robertovi myslel, kdyby tuhle nabídku přijal. „Pokud nechcete, byl bych potěšen, kdybyste se připojil k mému štábu s titulární hodností nadporučíka námořní pěchoty, tedy vedle vaší planetami hodnosti. Můžeme využít vašich zkušeností.“

„Děkuji, pane. Myslím, že zůstanu tady, pokud proti tomu nic nemáte.“

„Fajn, pak doprovodem pověříme někoho jiného…“

„Jsem si jist, že Athaclena bude také chtít zůstat,“ dodal kvapně Robert.

„Hmm. Dobře, ano. Určitě nám může být prozatím prospěšná. Řeknu vám kapitáne, co udělám. Předám tu záležitost Radě v mém příštím dopise. Musíme však mít jasno v jedné věci. Její status již není vojenský. Šimové o ní musejí přestat hovořit jako o velícím důstojníkovi. Je to jasné?“

„Ano, pane. Naprosto jasné.“ Roberta pouze zajímalo, jak si někdo vynutí plnění takového rozkazu na neošimpanzích civilistech, kteří mají sklony nazývat kohokoli, jak je jenom napadne.

„Dobrá. Nyní, pokud jde o ty, kteří byli dříve pod vaším vele-

ním… Vzal jsem s sebou několik nevyplněných formulářů pro oficiální povýšení, jež může být uděleno šimům, kteří projevili pozoruhodnou iniciativu. Nepochybuji, že navrhnete jména.“

Robert přikývl. „Navrhnu, pane.“

Hned si vzpomněl na jednoho člena jejich „armády“, který kromě něj už byl také v domobraně. Ta vzpomínka na Fibena –v téhle chvíli už určitě dávno mrtvého – v něm vyvolala pocit deprese. Tyhle jeskyně! Lezou mi na mozek. Je to stále těžší a těžší vydržet ten čas, který musím strávit tady dole.

Major Prathachulthorn byl ukázněný voják a strávil měsíce v podzemním úkrytu Rady. Ale Robert neměl tak silný charakter. Musím se dostat ven!

„Pane,“ řekl rychle. „Rád bych vás požádal o povolení opustit na několik dní základnu, abych mohl udělat nějakou pochůzku dole nedaleko Lornského pr… v ruinách Howlettsova centra.“

Prathachulthorn se zamračil. „Na tom místě, kde byly ilegálně prováděny genové pokusy s gorilami?“

„Na místě, kde jsme dosáhli svého prvního vítězství,“ připomněl mu. „A kde jsme přinutili Gůbůry, aby dali své slovo.“

„Hmm,“ zavrčel major. „Co čekáte, že tam najdete?“

Robert potlačil nutkání pokrčit ramena. V náhle zhoršené klaustrofobii a z naléhavé potřeby nějak zdůvodnit nutnost dostat se ven, vyslovil nahlas nápad, který zatím čekal kdesi v zákoutí jeho mysli.

„Možná zbraň, pane. Je to koncept něčeho, co by nám mohlo hodně pomoci, pokud to bude fungovat.“

To vyvolalo Prathachulthornův zájem. „Co je to za zbraň?“

„Raději bych teď ještě nebyl konkrétní, pane. Ne, dokud nebudu mít příležitost ověřit si pár věcí. Budu pryč nanejvýš tři nebo čtyři dny. Slibuji.“

„Hmm. No dobrá.“

Prathachulthorn znovu našpulil rty. „Stejnou dobu potrvá dát tyhle datové systémy dohromady a vy byste se tu jenom pletl pod nohama. Potom vás ale budu potřebovat. Musíme připravit zprávu pro Radu.

„Ano, pane, pospíším si.“

„Pak tedy dobře. Vezmete s sebou poručici McCueovou. Chci,

aby jeden z mých vlastních lidí viděl zdejší terén. Ukažte McCueové, jak se vám podařil ten bravurní kousek, představte ji velitelům nejvýznamnějších šimích partyzánských skupin v téhle oblasti a pak se neprodleně vraťte. Odchod.“

Robert zpozorněl. Myslím, že už vím, proč ho nesnáším, uvědomil si, když zasalutoval, udělal čelem vzad a vypochodoval přes visící prostěradlo, které sloužilo jako dveře podzemní velitelské kanceláře.

Od chvíle, kdy se vrátil do jeskyň a našel tam Prathachulthorna a jeho pomocníky, kteří se chovali, jako kdyby jim všechno patřilo, byli shovívavě povýšenečtí vůči šimům a kriticky hodnotili všechno, co on a Athaclena s nimi společně dokázali, se cítil jako dítě, kterému bylo do této chvíle dovoleno, aby hrál báječnou dramatickou úlohu v opravdu zábavné hře. Teď ale dítě muselo snášet otcovské pohlavky – rány, které pálily, i když byly míněny jako chvála.

Tohle přirovnání trochu pokulhávalo, nicméně nakonec to v jistém smyslu byla pravda.

Robert si potichu povzdechl a rychle kráčel pryč od té kanceláře a temné zbrojnice, kterou dříve sdílel s Athaclenou, ale kterou nyní obsadili dospělí.

Teprve až když se ocitl zpátky pod vysokou lesní klenbou, pocítil, že může znovu volně dýchat. Známá vůně stromů mu pročistila plíce zanesené vlhkým jeskynním pachem. Průzkumníky, které občas zahlédl vepředu a po obou stranách, dobře znal. Byli rychlí, oddaní a díky začerněným obličejům a lukům vyhlíželi dost divoce.

Moji šimové, pomyslel si.

Hned se však pocítil provinile, že na ně myslí zrovna takovými slovy. Nemohl si pomoct, ale jakýsi majetnický pocit v tom skutečně byl. Bylo to jako „za starých dob“, tedy ještě předevčírem, kdy se cítil důležitý a potřebný.

Vzpomínky a představy se rázem rozprchly, jakmile promluvila poručice McCueová.

„Tyhle horské lesy jsou krásné,“ řekla. „Kéž bych bývala měla čas sem zajít, než vypukla válka.“ Důstojnice se zastavila po straně cesty, aby se dotkla modře žíhané květiny. Ta se však před jejími

prsty zavřela a stáhla se do houštiny. „Četla jsem o těchhle rostlinách, ale poprvé je vidím na vlastní oči.“

Robert neutrálně zamručel. Zdvořile by odpověděl na jakoukoli přímou otázku, ale neměl zájem o žádnou konverzaci, zvláště ne se zástupkyní majora Prathachulthorna.

Lydia McCueová byla sportovně vyhlížející mladá žena s tmavými, hezkými rysy. Její pohyby byly hbité, jak tomu u příslušníků speciálních jednotek bývá, ale také docela elegantní. V té podomácku vyrobené sukni a blůze by ji někdo mohl považovat za nějakou vesnickou tanečnici, kdyby nebylo samonavíjecí kuše, kterou držela na jedné ruce, jako by chovala dítě. Ve vacích, které jí visely po obou stranách, měla šípů, že by jimi mohla pobít polovinu Gůbůrů nacházejících se v okruhu sta kilometrů. A nože ukryté na zápěstích a na kotnících rozhodně nebyly jenom pro parádu.

Zdálo se, že nemá žádné problémy držet jeho rychlé tempo, jímž postupovali džunglí prorostlou šlahouny. Bylo to dobře, protože neměl v úmyslu zpomalovat. Robert si uvědomoval, že není příliš fér. Pravděpodobně byla svým způsobem docela fajn, na profesionálního vojáka. Ale z nějakého důvodu ho všechno, co na ní bylo sympatické, čím dál tím víc rozčilovalo.

Robert chtěl, aby Athaclena souhlasila a šla s nimi. Ale ona trvala na tom, že zůstane ve své skrýši poblíž jeskyní, bude experimentovat s vyšlechtěnými šlahouny a vytvářet zvláštní bohaté glyfy, které jsou příliš jemné na to, aby je mohl kennovat svými slabými schopnostmi. Robert se cítil zraněn a vyrazil tak zprudka, že mu jeho doprovod prvních několik kilometrů jen tak tak stačil.

„Tolik života.“ Pozemšťanka se držela vedle něj a vdechovala bohatou vůni místní přírody. „Je to klidné místo.“

Mýlíte se, v obou předpokladech, pomyslel si Robert se stopou pohrdání vůči její lidské nechápavosti, neschopnosti vnímat pravdu o Garthu, pravdu, kterou on cítil všude kolem sebe. Díky Athacleninu vedení se nyní dokázal jaksi vnitřně natáhnout ven – byť jen nejistě, neohrabaně – a sledovat vlny života, které proplouvaly lesním tichem.

„Tohle je nešťastná země,“ odpověděl stručně. Nerozváděl to, i když na něj upřela tázavý pohled. Jeho primitivní empatické cítění

zaznamenalo její zmatek.

Chvíli pokračovali v tichosti. Ráno dospívalo v dopoledne. Vtom se ozvalo zapísknutí průzkumníků. Rychle se ukryli pod husté větve a počkali až nad nimi přeletí velké křižníky. Když byl vzduch čistý, Robert se znovu mlčky vydal na cestu.

Konečně opět promluvila Lydia McCueová. „Řekl byste mi něco o tom místě, kam jdeme? O tom Howlettsovu centru?“

Byla to jednoduchá žádost. Nemohl odmítnout, protože Prathachulthorn ji s ním poslal, aby jí něco ukázal a vysvětlil. Avšak když k ni Robert začal mluvit, nepodíval se do jejích černých očí. Snažil se, aby hovořil věcně, beze stopy po nějakých emocích. Na její mírné naléhání vyprávěl i o smutné, nepovolené, ale brilantní práci vědeckých odpadlíků. Jeho matka samozřejmě o tom centru nic nevěděla. On sám se o tom dozvěděl čirou náhodou asi rok před invazí a rozhodl se, že o tom bude mlčet.

Tenhle smělý experiment přirozeně nyní skončil. Neogorily by od sterilizace asi nemohl zachránit ani zázrak, když už o tom tajemství vědí lidé, jako je major Prathachulthorn.

Prathachulthorn možná nenáviděl galaktickou civilizaci intenzitou, která hraničila s fanatismem, ale dobře si uvědomoval, jak zásadní význam má to, aby Terrani neporušovali důležité dohody s mocnými galaktickými instituty. Právě nyní spočívala jediná naděje Země v prastarých kodexech Prapředků. Chránit tyto kodexy, oslabovat jednotlivé klany a vyhýbat se všemu, co by mohlo být vytýkáno – to bylo potřeba.

Lydia McCueová poslouchala pozorně. Měla vysedlé lícní kosti a její černé oči působily smyslně. Pohled do nich ale Roberta bolel. Ty oči se mu zdály nějak příliš blízko u sebe a nepohyblivé. Soustředil se raději na cestu, která se před ním klikatila.

A přesto ho jemný hlas důstojnice námořní pěchoty přiměl k tomu, že se rozpovídal. Robert si uvědomil, že najednou vypráví o Fibenovi Bolgerovi, o jejich společném útěku na poslední chvíli před plynovým náletem na Mendozovu usedlost a o první cestě jeho kamaráda dolů do Sindu.

A taky o druhé, ze které se nikdy nevrátil.

Vystoupali na hřeben, z něhož čněly tajemné, obratlům páteře

podobné balvany, a přešli k místu, odkud byl výhled na úzké údolí ležící západně od Lornského průsmyku. Ukázal na zhroucené obrysy několika vyhořelých staveb. „Howlettsovo centrum," řekl bezvýrazně.

„Tak tady jste přinutil Gůbůry, aby vzali na vědomí šimí bojovníky? A přinutil je, aby dali čestné slovo?" zeptala se Lydia McCueová. Robert si uvědomil, že v jejím hlase slyší respekt a na okamžik se otočil, aby se na ni podíval. Opětovala mu pohled s úsměvem. Robert ucítil, jak se mu do tváří hrne teplo.

Rychle se obrátil zpátky, ukázal na úbočí kopce ležící nejblíže k centru a spěšně začal líčit jak nastražili past a potom ji sklapli. Přeskočil pouze to, jak se mu podařilo zneškodnit hlídku na gůbůrském tanku. Konstatoval, že jeho úloha v celé akci byla jen malá, zato zdůraznil klíčový význam šimů. Chtěl, aby to ta pozemská vojanda věděla.

Právě končil vyprávění, když se k nim blížila Elsie. Šimi mu zasalutovala, což bylo něco, co nedělala, než přišli mariňáci.

„Nevím, co se tam dole opravdu děje, ser," řekla s vážným výrazem ve tváři. „Nepřítel už o tyhle ruiny jednou projevil zájem. Může se vrátit."

Robert zavrtěl hlavou. „Když Benjamin zavázal nepřátele, kteří přežili, jednou z podmínek, na něž přistoupili, bylo, že se budou držet stranou tohoto údolí a že dokonce ani nebudou hlídat přístupové cesty sem. Jsou nějaké známky toho, že porušili dané slovo?"

Elsie také zavrtěla hlavou. „To ne, ale…" Stiskla rty, jako kdyby cítila, že by se měla zdržet komentáře ohledně toho, zda je moudré důvěřovat slibům ítýček.

Robert se usmál. „Tak dobře. Jdeme. Když si pospíšíme, můžeme být do setmění zpátky."

Elsie pokrčila rameny. Udělala rukama sérii rychlých znaků. Několik šimů vyrazilo od hřbetních balvanů dolů do lesa. Za chvíli se ozvalo zřetelné hvízdnutí. Poklusem přeběhli holinu, která se táhla od kamenů ke kraji lesa svažujícího se do údolí.

„Jsou velice dobří," řekla mu tiše Lydia McCueová, když se znovu ocitli pod korunami stromů.

Robert přitakal a v duchu ocenil, že své hodnocení nedoplnila

poznámkou „na amatéry“, jak to dělal Prathachulthorn. Byl jí za to vděčný, ale přál si, aby nebyla tak příjemná.

Brzy se již blížili k rozvalinám. Opatrně pátrali po případných známkách, jestli tady od bitky před několika měsíci už byl někdo jiný. Zdálo se, že žádné nejsou, nicméně to nikterak nesnižovalo nejvyšší ostražitost šimů.

Robert se pokoušel kennovat, využít Síť k prozkoumání, zda tu nejsou vetřelci. Ale bránily mu v tom jeho vlastní neuspořádané pocity. Přál si, aby tam byla Athaclena.

Ruiny Howlettsova centra byly ještě pobořenější, než se zdálo z dálky. Začouzené pahýly budov se dál hroutily pod vegetací divočiny, která už zcela pohltila kdysi upravené přilehlé trávníky. Gůbůrské tanky, již dávno zbavené všeho, co se dalo využít, ležely mrtvolně ve vysoké husté trávě.

Ne, zcela jasně tu nikdo od té doby nebyl, pomyslel si Robert. Prošel troskami. Nezůstalo tu nic, co by stálo za pozornost. Proč jsem sem jenom chtěl jít? ptal se sám sebe. Tušil přitom, že to, co ho sem přivedlo, bylo trochu víc než jen výmluva sloužící k tomu, aby se dostal z jeskyní, pryč z dosahu Prathachulthorna.

Pryč od nepříjemného přemýšlení o sobě samém.

Jedním z důvodů mohlo být to, že zde měl vlastní krátký přímý kontakt s nepřítelem.

Nebo možná doufal, že se mu vrátí pocity, které prožíval před několika dny, když ještě chodil zcela svobodně. Doufal, že sem přijde v úplně jiné ženské společnosti, ne s touhle vojandou, která šla za ním a jako pravý profesionál všechno kolem dokola zkoumala ostražitým pohledem.

Robert se probral ze zádumčivých myšlenek a přešel k vrakům nepřátelských létajících tanků. Poklekl najedno koleno a odhrnul přerostlou trávu.

Gůbůrské strojové vybavení, vyvalené vnitřnosti obrněných vozidel, různá výstroj, rotory, gravitizátory…

Řadu těch věcí již pokryl nažloutlý povlak. Kdysi zářivý materiál z tvrzené umělé hmoty na některých místech ztratil jas, ztenčil se a někde se dokonce prolomil. Robert zatahal za malý kousek plátu, který se ulomil a v ruce se mu pak rozdrobil.

Měl jsem pravdu. Moje tušení bylo správné.

„Co je to?“ zeptala se poručice McCueová, která se mu dívala přes rameno.

Zakroutil hlavou. „Nejsem si ještě jistý. Ale zdá se, že něco tyhle součásti prožralo.“

„Mohu se podívat?“

Robert jí podal kousek zkorodovaného kerametalu.

„Tohle je důvod, proč jste sem chtěl jít? Počítal jste s něčím takovým?“

Nemělo smysl vysvětlovat jí všechny důvody, tedy ty osobní.

„Jeden z hlavních. Myslel jsem, že by z toho mohla být zbraň. Spálili všechny záznamy a veškeré vybavení, když se z centra evakuovali. Jenomže se jim nepodařilo zlikvidovat všechny mikroby, vyvinuté v laboratoři doktora Shultze.“

Nedodal, že má u sebe lahvičku s gorilími slinami. Kdyby tady nenalezl gůbůrské obrnění v tomhle stavu, byl odhodlán provést vlastní pokusy.

„Hm.“ Lydia McCueová materiál rozdrobila v ruce. Sehnula se a vlezla pod tank, aby se podívala, které části byly postiženy. Konečně zase vylezla a posadila se vedle Roberta.

„Mohlo by se to využít. Ale zůstává problém s dopravou. Nemůžeme si dovolit opustit hory, abychom tyhle mrňavé potvory rozprášili nad gůbůrským zařízením v Port Helenii. Navíc, účinnost biologických sabotážních zbraní je velice krátkodobá. Musejí být použity všechny najednou a překvapivě, protože protiopatření jsou obvykle rychlá a efektivní. Za několik týdnů by tyhle bakterie byly neutralizovány – chemicky, zapouzdřením nebo nakloňováním jiných potvor, které by požíraly ty naše.“

Otočila v ruce další kus a usmála se na Roberta. „Přesto je to fantastické. To, co jste tu dělali před tím, a teď tohle… Přesně takhle se bojuje v partyzánské válce! Líbí se mi to. Přijdeme na to, jak to využít.“

Její úsměv byl tak upřímný a přátelský, že ho Robert musel opětovat. A v tom sdíleném okamžiku náhle pocítil vzrušení, které se snažil potlačovat celý den.

Je zatraceně přitažlivá, uvědomil si nešťastně. Tělo mu začalo

vysílat signály, které byly mnohem silnější, než jaké kdy dostával ve společnosti Athacleny. A přitom tuhle ženu sotva znal! Nebyl do ní zamilovaný. Nic ho s ní nespojovalo, jako tomu bylo s jeho tymbrimijskou chotí.

A přesto měl vyschlá ústa a srdce se mu rozbušilo, když se na něj dívala, tahle lidská samice s úzkýma očima, malým nosem a hezkým obočím…

„Měli bychom raději vyrazit domů," řekl spěšně. „Vezměte nějaké vzorky, poručíku. Provedeme s nimi testy na základně."

Ignoroval její dlouhý pohled, vstal a zamával na Elsie. Za chvíli už znovu šplhali k velkým balvanům na hřebenu kopce. Ostražitým strážcům se očividně ulevilo, přehodili si pušky přes záda a skočili zpátky do větví stromů.

Robert následoval svou eskortu, aniž věnoval cestě pořádně pozornost. Snažil se nemyslet na druhého příslušníka svého druhu, který šel vedle něj. Mračil se a zůstal stažený za mlhavou clonou vlastních myšlenek.

59
Fiben

Fiben a Gailet seděli blízko sebe pod bedlivým pohledem zamaskovaných gůbůrských specialistů, kteří na oba šimy zaměřovali své přístroje s nezaujatou, vědeckou přesností. Všude kolem nich se vznášely šiky různých koulí s čočkami, a plochých disků. Testovací komora byla džunglí zářících trubek a lesklých přístrojů. Všechno bylo aseptické a sterilní.

Přesto v ní byl cítit pach ptačích vetřelců. Fiben pokrčil nos, ale hned se ovládl, aby se vyhnul nepřátelským myšlenkám vůči Gůbůrům. Některé z těch přístrojů určitě budou psí detektory. I když se dalo pochybovat o tom, že by skutečně dokázali „číst myšlenky",

tihle galaktici určitě budou schopní pochopit jeho vnější projevy.

Rozhodl se, že bude myslet na něco jiného. Naklonil se na levou stranu a promluvil na Gailet.

„Mluvil jsem se Sylvií, než pro nás dnes ráno přišli. Řekla mi, že nebyla v Opím hroznu od toho večera, kdy jsem poprvé přišel do Port Helenie."

Gailet se k němu obrátila s napjatým, nesouhlasným výrazem.

„No a? Hry, jako je ten její striptýz, už teď mohou být překonané, ale jsem si jistá, že Gůbůrové už přijdou na něco jiného, jak využít její jedinečný talent."

„Od té doby odmítá dělat cokoli podobného, Gailet. Namouduši. Nevím, proč jsi vůči ní tak zaujatá."

„A já nemůžu pochopit, jak se můžeš chovat tak přátelsky k jednomu z našich věznitelů!" odsekla mu Gailet. „Je to probačka a kolaborantka!"

Fiben zavrtěl hlavou. „Sylvie vlastně ve skutečnosti vůbec žádný probák není, dokonce není ani šedá, ba ani žlutá. Má zelenou kartu. Přidala se k nim, protože…"

„Vůbec mě nezajímá, jaké jsou její důvody! Umím si živě představit, jakou srdce drásající historku ti vyprávěla, ty troubo, zatímco po tobě mrskala očima a oslabovala tvoji bojeschopnost, aby…"

Z jednoho poblíž se nacházejícího přístroje se ozval hluboký atonální hlas. „Mladí neošimpanzí sofonti… buďte klidní. Buďte klidní, mladí vazalové…" zaznělo konejšivě.

Gailet se otočila čelem dopředu. Čelisti měla stisknuté.

Fiben zamrkal. Kéž bych jí líp rozuměl, pomyslel si. Nemohl přijít na to, co Gailet tak popudilo.

V prvé řadě to byla Gailetina náladovost, proč začal mluvit se Sylvií, prostě kvůli nějaké společnosti. Chtěl to Gailet vysvětlit, ale dospěl k závěru, že by to nevedlo k ničemu dobrému. Lepší bude počkat. Dostane se z téhle nálady. Vždycky se z ní dostala.

Ještě před hodinou se smáli, strkali do sebe, když zápolili s komplikovaným mechanickým hlavolamem. Na několik minut dokázali zapomenout na zírající oči strojů a vetřelců, když pracovali jako tým, když třídili jednotlivé kousky a pak je skládali dohromady. Když konečně poodstoupili a podívali se na kompletní věž, kterou

postavili, bylo jim oběma jasné, že ty, co je sledovali, zaskočili. V tom okamžiku uspokojení Gailetiny ruce nevinně a srdečně vklouzly do jeho.

S jejich pobytem ve vězení to bylo zrovna tak. Určitou dobu se Fibenovi skutečně zdálo, že tahle zkušenost pro něj bude prospěšná. Bylo to například poprvé v životě, kdy opravdu měl čas jen sedět a přemýšlet. Jejich věznitelé jim nyní dali k dispozici knihy a on si hned vybral několik věcí, které už si dávno chtěl přečíst. Rozhovory s Gailet mu otevřely tajemný svět vědy o mimozemských civilizacích. On jí na oplátku povídal o tom, kolik práce už bylo na Garthu uděláno při opatrném obnovování zničeného ekosystému.

Pak ale přišla dlouhá temnější období, kdy se čas vlekl strašně pomalu. V takových chvílích jakoby nad nimi visel nějaký stín. Zdálo se, že se stěny k sobě přibližují a konverzace se vždycky stočila zpátky k válce, ke vzpomínkám na jejich potlačené povstání a na ztracené přátele, k mlhavým spekulacím, jaký osud stihl samotnou Zemi.

V takových chvílích Fiben myslel na to, že by vyměnil všechny naděje na dlouhý život za jedinou hodinu svobodného proběhnutí pod stromy a pod čistým nebem.

Takže pro ně byly úlevou i tyhle pokusy, které s nimi dělali Gůbůrové. Přinejmenším to bylo rozptýlení.

Zničehonic se stroje najednou odsunuly stranou a vytvořily před jejich lavicí uličku. „Skončili jsme, skončili… Udělali jste to dobře, dobře, udělali… Nyní následujte tu kouli, následujte ji, k přepravě.“

Když Fiben a Gailet vstali, objevil se před nimi hnědý obrazec. Aniž se na sebe podívali, vykročili za tím hologramem, minuli tiché zamyšlené vědce, vyšli ze zkušební komory a dali se dlouhou chodbou.

Servisní roboty propluly kolem nich s tichým vrčením dobře vyladěných strojů. Jednou vykoukl z nějakých kancelářských dveří některý z kwackských vědců, věnoval jim vyděšený pohled a zase zalezl dovnitř. Konečně Fiben a Gailet prošli syčícím portálem a vyšli ven do jasného prosluněného dne. Fiben si musel zaclonit oči. Bylo krásně, ale už se dalo poznat, že krátké letní období má na kahánku. Šimové, které viděl na ulicích mimo gůbůrský zajatecký tábor, měli

na sobě lehké svetry a tenisky, další jistá známka toho, že podzim je za dveřmi.

Žádný ze šimů se jejich směrem nedíval. Vzdálenost byla příliš velká na to, aby někomu mohl povědět o jejich situaci nebo aby mohl doufat, že jeho nebo Gailet někdo pozná.

„Nepojedeme zpátky stejným vozem," zašeptala Gailet a začala sestupovat dolů k přistávací rampě pod nimi. Měla pravdu, světle hnědý vojenský nákladní vůz nahradil velký člun bez střechy. Na otevřené plošině za prostorem pro pilota stál vyzdobený podstavec. Kwackští služebníci upravili sluneční stínění tak, aby zobák a hřebínek jejich pána zůstaly mimo dosah ostrých paprsků Gimelhaje.

Velkého Gůbůra poznali hned. Jeho husté, jemně svítivé peří vypadalo hustší, než když ho viděli naposledy v přítmí jejich cely ve vězení někde na předměstí. Nyní byl ještě patrnější rozdíl mezi ním a ostatními běžnými funkcionáři, které dosud viděli. Zdálo se, že na některých místech se měňavé peří začíná odírat, trhat. Ptačí aristokrat měl na krku pruhovaný náhrdelník. Netrpělivě na svém hřadu přešlapoval.

„Hle, hle," zamumlal Fiben. „Jestlipak tohle není náš starý známý, jeho veličenstvo Patřičné chování."

Gailet slabě zachrochtala tichým smíchem. „Je to Suzerén Náležitosti," připomněla mu. „Ten proužkovaný náhrdelník naznačuje, že je to vůdce kněžské kasty. Teď se chovej pořádně. Snaž se moc nedrbat a sleduj, co dělám."

„Budu přesně napodobovat každý váš pohyb, paní učitelko."

Gailet ignorovala jeho sarkasmus a šla dál za hnědým holografickým průvodcem po dlouhé rampě k jasně barevnému člunu. Fiben kráčel kousek za ní.

Když došli dolů, průvodce zmizel. Kwackský sluha, jehož pernatá pokrývka měla křiklavě růžový odstín, se jim velice mírně uklonil. „Dostalo se vám cti-cti… že náš patron-náš velectěný patron se uvolil ukázat vám-vám napůl zralým… přízeň vašeho osudu."

Kwack mluvil bez pomoci automatického překladatele. To samo o sobě byl malý zázrak, vzhledem k tomu, že tento tvor měl vysoce specializované řečové orgány. Vlastně novoanglická slova vyslovoval dost zřetelně, i když jaksi bez dechu, což způsobovalo, že jeho

hlas zněl nervózně, netrpělivě. Nezdálo se, že by Suzerén Náležitosti patřil k nejpříjemnějším pánům ve vesmíru.

Fiben napodobil úklonu Gailet a mlčky sledoval její odpověď. „Jsme poctěni pozorností, kterou váš pán, vznešený patron z velkého klanu, nám ráčil věnovat," pravila pomalu pečlivě vyslovovanou galaktickou sedmičkou. „Nicméně, jménem našich vlastních patronů si vyhrazujeme právo odmítnout jeho jednání."

Dokonce i Fiben zalapal po dechu. Shromáždění Kwackové se hněvivě rozvrkali a výhružně se načepýřili.

Jejích podráždění rázně přerušily tři vysoké cvrlikavé zvuky. Vedoucí družiny Kwacků se svižně obrátil a hluboce se uklonil Suzerénovi, který přecupital na kraj svého hřadu, aby byl co nejblíž oběma šimům. Gůbůrův zobák se otevřel, když se sklonil, aby si Gailet prohlédl nejdříve jedním a pak druhým okem. Fiben si uvědomil, že mu po zádech a po skráních stékají čůrky potu.

Konečně se vetřelec napřímil a pak silně odsekávanou a modulovanou galaktickou trojkou pronesl své stanovisko. Jenom Fiben si všiml záchvěvu uvolnění, který přeběhl po Gailetiných napnutých zádech. Tomu Suzerénovu nabubřelému žvanění nerozuměl, ale strojový tlumočník začal promptně překládat.

„Dobře řečeno-řečeno dobře… praveno dobře na zajaté vojáky vazalské třídy nepřátelského klanu Terranů… Pojďte tedy… pojďte a hleďte… pojďte, hleďte a slyšte dohodu, kterou zcela jistě neodmítnete – dokonce ani ve jménu svých patronů."

Gailet se s Fibenem na sebe podívali. A pak se jako jeden uklonili.

Vzduch toho dopoledne byl jasný a jemná vůně ozónu napovídala, že žádný déšť zřejmě nepřijde. Ale takovéhle staré moudrosti, sloužící k předpovědím počasí, byly za přítomnosti vysoce vyspělé techniky naprosto zbytečné.

Člun se vznesl. Zamířil na jih, proplul kolem uzavřených zábavních přístavišť Port Helenie a pokračoval dál přes záliv. Fiben tak poprvé mohl vidět, jak se přístav od příchodu vetřelců změnil.

Rybářská flotila byla naprosto zdecimovaná. Pouze čtvrtina trawlerů neležela bezmocně na pláži nebo nevězela v suchých do-

cích. Hlavní obchodní přístav byl téměř mrtvý. Neutěšeně vyhlížející námořní lodě se nakláněly ve svých kotvištích, očividně se jich měsíce nikdo nedotkl. Fiben sledoval jeden z mála stále pracujících trawlerů, který se objevil při ústí zálivu. Pravděpodobně se brzy vracel se šťastným úlovkem, anebo ho k návratu přiměla nějaká závada, kterou šimové nedokázali opravit na moři.

Loď se širokým dnem se zvedla a zase klesla, když vplula do stálého zvlnění v místech rozhraní mezi širým mořem a zálivem. Posádka měla plné ruce práce, protože vjezd byl mnohem užší, než v mírových dobách. Polovinu úžiny teď blokovaly vysoké zakřivené stěny velké lodní pevnosti postavené z kerametalu.

Obrovská bitevní loď Gůbůrů jakoby v jemném oparu zářila. Čelní okna lemovaly sražené vodní kapky a tu a tam se zatřpytily duhy. Mlha na chvíli zahalila zápasící trawler, kterému se konečně podařilo proplout kolem severního výběžku pevniny. Fibenovi se nepodařilo zahlédnout obličeje šimí posádky, když nad ní Suzerénův člun přelétal, viděl však, jak se několik dlouhorukých postav s úlevou posadilo, když jejich plavidlo konečně vplulo do klidných vod.

Z Mysu Borealis se rameno souše, svírající záliv shora, táhlo několik kilometrů severovýchodním směrem k samotné Port Helenii. Kromě navigačního majáku byl tenhle divoký výběžek neobydlený. Větve borovic na vrcholcích útesů se mírně pohupovaly ve větru vanoucího z moře.

Avšak na druhé, jižní straně úžiny to vypadalo úplně jinak. Za bitevním křižníkem byl terén upraven. Lesní porost byl odstraněn a tvar útesů změněn. Z nějakého bodu za výběžkem mysu, kam Fiben neviděl, stoupalo mračno prachu. K tomuto místu a od něho směřovala hejna vznášedel a těžkých nákladních přepravníků.

Dále na jih ke kosmodromu vyrostly nové stavby, které byly součástí obranné sítě Gůbůrů. Těmto objektům způsobilo městské hnutí odporu při nezdařené vzpouře jen malé problémy. Ale sem Suzerénův člun zřejmě nemířil. Natočil se spíš k nové stavbě na úzkém kopcovitém výběžku mezi Aspinalským zálivem a Cilmarským mořem.

Fiben věděl, že nemělo cenu ptát se svých hostitelů, co se děje. Kwackští vědci a služebníci byli zdvořilí, ale byla to přísně odměře-

ná zdvořilost, pravděpodobně vynucená příkazem. A nebyli nijak sdílní.

Gailet se k němu u zábradlí přidala a jemně ho chytila za loket. „Podívej," zašeptala tlumeným hlasem.

Společně pak sledovali útesy, nad něž se jejich člun vznesl.

Nedaleko pobřeží byl vrchol jednoho kopce seříznut do roviny. Kolem jeho úpatí stály roztroušené budovy, v nichž Fiben poznal protonové elektrárny. Z nich vedly nahoru po úbočích mohutné zásobovací kabely. Na temeni pak stála polokulovitá stavba obrácená směrem vzhůru. Matně se leskla a byla otevřená jako mramorová mísa ve sluneční záři.

„Co je to? Emitor nějakého silového pole? Nějaký druh zbraně?"

Fiben přikývl, zavrtěl hlavou a nakonec pokrčil rameny. „To je pro mě záhadou. Nevypadá to jako něco vojenského. Ale ať je to cokoli, potřebuje to pořádně šťávy. Podívej se na ty elektrárny. Všemohoucí!"

Najednou na ně padl stín – ne s takovým nadýchaným, neurčitým chladem, jaký přináší mrak proplouvající pod sluncem, nýbrž s náhlým ostrým mrazením něčeho pevného, obrovského, co právě přelétalo nad jejich hlavami. Fiben se otřásl, jen zčásti kvůli poklesu teploty. Oba se s Gailet mimoděk přikrčili, když vzhlédli a spatřili obří vzdušný transportér, který přelétal jen několik stovek metrů nad nimi. Jejich ptačí hostitelé ale vypadali klidně.

Suzerén stál na svém bidle a zcela ignoroval hukot, který šimy roztřásl.

Nemají rádi překvapení, pomyslel si Fiben. Ale jsou docela tvrdí, když vědí, co se děje.

Jejich přepravní prostředek začal dělat dlouhý pomalý oblouk kolem objektu, na který se předtím dívali. Fiben právě přemýšlel o té bílé míse pod nimi, když k nim přistoupil Kwack s růžovým opeřením a znovu jen nepatrně sklonil hlavu.

„Náš Velký ráčí-nabízí laskavost… a nastíní obecnost-komplementaritu… cílů a záměrů."

Suzerén Náležitosti majestátně trůnil na svém podstavci na drahé straně člunu. Fiben si přál, aby uměl číst výrazy v gůbůrských

obličejích. Byl zvědavý, co má ten starej pták za lubem, nebyl si ale úplně tak jistý, jestli to chce doopravdy vědět.

Gailet oplatila Kwackovi jemnou úklonu. „Prosím, povězte vašemu ctěnému patronovi, že pokorně očekáváme jeho nabízenou laskavost."

Suzerénova galaktická trojka byla trhaná a formální, ale okrášlená drobnými elegantními tanečními krůčky. Strojový překlad Fibenovi moc nepomáhal. Po chvíli si uvědomil, že při snaze zachytit aspoň něco z toho, o čem si ti dva povídají, spíš věnuje pozornost Gailet než tomu vetřelci.

„…přípustná revize rituálu výběru poradce Pozvednutí… modifikace učiněné během stresového období předními zástupci vazalů… provedené v nejlepším zájmu rasy jejich patronů …"

Gailet se dívala na Gůbůra očividně otřesená. Ústa měla semknutá v tenkou linku a její zatnuté prsty zbělaly. Když Suzerén přestal cvrlikat, neživý tlumočník ještě chvilku pokračoval, pak je ale obklopilo ticho, které přerušoval jen svištící vzduch a jemné hučení motorů.

Gailet polkla a uklonila se. Bylo na ní vidět, že ztratila řeč.

Dokážeš to, povzbuzoval ji v duchu Fiben. Řečový blok může postihnout kteréhokoli šima, zvláště pod takovým tlakem, jako byl tenhle, ale věděl, že si nemůže dovolit nějak jí pomoci.

Gailet si odkašlala, znovu polkla a konečně ze sebe vypravila několik slov.

„Ctěný, my… my nemůžeme mluvit za své patrony a dokonce ani ne za všechny šimy na Garthu. Co žádáte… je…"

Suzerén znovu promluvil, jako kdyby její odpověď byla úplná. Nebo možná nebylo považováno za nezdvořilé, když příslušník patronské rasy skočil do řeči vazalovi.

„Nemáte potřeby-nemusíte… odpovědět nyní," tlumočila krabička Gůbůrovo čiřikání a poskakování na hřadu. „Studujte-zkoumejte-zvažujte… materiály, které vám budou dány. Tato příležitost bude k vašemu prospěchu."

Čiřikání opět ustalo a chvilku nato zmlkl i překladatel. Zdálo se, že s tím je Suzerén propustil, neboť prostě zavřel oči.

Jako kdyby dostal nějaký signál, který Fiben nepostřehl, pilot odvrátil člun od horečné aktivity na zplanýrovaném vrcholku kopce a zamířil přes záliv na sever k Port Helenii. Za chvíli za sebou nechali i gigantickou bitevní loď s jejím mlžným a duhovým věncem.

Fiben a Gailet následovali nějakého Kwacka, který je odvedl k jejich sedadlům na zádi člunu. „O čem jste to mluvili?“ zeptal se šeptem Fiben. „Co to zatraceně měl na mysli, když mluvil o nějakém ceremoniálu? Co to po nás chce?“

„Pšt!“ Gailet mu naznačila, aby byl zticha. „Vysvětlím ti to později, Fibene. Teď mě, prosím tě, nech přemýšlet.“

Gailet se usadila do kouta a rukama si objala kolena. Nepřítomně se podrbala na levé noze. Její pohled byl rozostřený a když Fiben udělal gesto, jímž se nabídl, že jí bude upravovat srst, ani neodpověděla. Jenom zírala na horizont, jako kdyby její mysl byla kdesi daleko.

Když se vrátili do své cely, zjistili, že se mnohé změnilo. „Myslím, že jsme těmi všemi testy prošli,“ poznamenal Fiben při pohledu na přerod jejich příbytku.

Okovy již byly odstraněny brzy po Suzerénově první návštěvě, oné noci před několika týdny. Potom nahradily slámu na zemi matrace a byly jim povoleny knihy.

Ve srovnání s tím, na co teď koukali, se to všechno, v čem dosud žili, zdálo vskutku spartánské. Na zemi ležel luxusní koberec a většinu jedné stěny zakrývala drahá holografická tapeta. Byl tam i takový luxus jako postele, křesla, stůl a dokonce i reprodukční hudební zařízení.

„Úplatek,“ zabručel Fiben, když se probral krychlemi s nahrávkami. „Sakra, my musíme mít něco, co hrozně moc chtějí. Možná hnutí odporu není potlačeno. Možná jim Athaclena a Robert stále dělají problémy a oni chtějí, abysme…“

„Fibene, tohle nemá nic společného s tvou velitelkou,“ přerušila ho tichým hlasem Gailet. „Nebo alespoň ne tolik. Je to něco mnohem závažnějšího.“ Měla v obličeji napjatý výraz. Celou cestu zpátky mlčela a vypadala nervózně. Chvilkami se Fibenovi až zdálo, že slyší, jak jí v hlavě rotují kolečka.

Gailet mu naznačila, aby šel za ní k holotapetovému zařízení. V té chvíli zobrazovala trojrozměrnou scénu abstraktních tvarů a vzorů – zdánlivě nekonečný průsek elegantních kostek, koulí a jehlanů. Sedla si se zkříženýma nohama a zakroutila ovladači. „Tohle je pěkně drahá věcička," řekla trochu hlasitěji, než bylo třeba. „Tak se trochu pobavíme a zjistíme, co to všechno umí."

Když se Fiben vedle ní posadil, euklidovská tělesa se rozostřila a zmizela. Ovladač pod Gailetinou rukou cvakl a náhle vyskočila nová scéna. Zeď nyní vedla na velkou písčitou pláž. Nebe až po šedivý horizont zaplňovaly těžké tmavé mraky, z nichž čišela blízká bouřka.

Příbojové vlny se valily necelých dvacet metrů od nich tak realisticky, že Fiben maně rozšířil nosní dírky, jak se snažil zachytit slanou vůni.

Gailet se soustředila na ovládání. „Tohle by mohlo být ono," slyšel, jak si mumlá. Téměř perfektní plážová krajina blikla a místo ní se náhle objevila stěna listové zeleně – výjev z džungle tak blízké a tak opravdové, že Fibena téměř ovládl pocit, že může proskočit ven a uniknout do toho zeleného závoje, jako kdyby byl u nějakého toho mýtického »teleportačního zařízení«, o němž kdysi četl v nějakém vědeckofantastickém románu, a ne u pouhého, byť velmi kvalitního holotapetografu.

Díval se na obraz, který Gailet vybrala. Okamžitě poznal, že to nebyla džungle na Garthu. Popínavými rostlinami propletený deštný prales byl plný života, pestrých barev a různorodosti. Ptáci krákali a opice vřískaly.

Tak tohle je Země, pomyslel si a hned ho napadlo, jestli se mu někdy splní jeho sen a jednoho dne svou domovskou planetu uvidí. Ale ne zbrocenou krví, jak by se to v téhle neklidné době mohlo stát.

Z přemítání ho do reality vytrhla Gailet. „A přidám ještě tohle, aby to bylo skutečnější." Zvýšila se hlasitost a rázem je obklopily zvuky džungle. O co se to snaží, podivil se.

Najednou si něčeho všiml. Jak Gailet kroutila ovladačem hlasitosti, její levá ruka mu dávala poněkud neohrabané, ale výmluvné znamení. Fiben zamrkal. Bylo to znamení z dětské znakové řeči, které používalo každé šimí mrně do čtyř let, než se plně naučilo mluvit.

Dospělí poslouchají, naznačila mu. Místnost zaplnily zvuky divočiny. „Tak," řekla tichým hlasem. „Teď nás nemůžou poslouchat. Můžeme normálně mluvit."

„Ale…" Fiben začal namítat, když znovu zahlédl její znamení. Dospělí poslouchají…

Jeho respekt ke Gailetině chytrosti se ještě zvýšil. Samozřejmě věděla, že tahle jednoduchá metoda by špiclům nezabránila, aby si vyslechli každičké jejich slovo. Ale Gůbůrové a jejich agenti si mohou myslet, že šimové jsou dost přitroublí na to, aby tomu věřili. Pokud oba budou předstírat, že věří, že jsou bezpeční před odposlechem…

Jakou spletitou síť jsme to utkali, pomyslel si Fiben. Byla to skutečná špionážní hra. Svým způsobem zábavná. Ale věděl, že taky pěkně nebezpečná.

„Suzerén Náležitosti má problém," řekl Gailet nahlas s rukama klidně složenýma do klína.

„Tohle ti řekl? Ale jestli mají Gůbůrové potíže, proč…"

„Neřekla jsem Gůbůrové… ačkoli myslím, že i to je pravda. Mluvila jsem konkrétně o Suzerénovi Náležitosti. Má problémy se svými kolegy ve vedení. Kněz v něčem závažně překročil svoje možnosti a teď se zdá, že za to bude muset draze zaplatit."

Fiben zkoprněl. Zaskočilo ho, že se ten povznesený ptačí lord uvolil říct takovéhle věci nějakému červu z terranských vazalů. Moc se mu ta myšlenka nezamlouvala. Takové důvěrnosti nevěštily nic dobrého. „Tak copak to přepískl?" zeptal se.

„No, šlo o jednu věc," pokračovala Gailet a začala se drbat na kolenu. „Před pár měsíci naléhal, aby do hor byly vyslány početné výpravy vojáků a vědců."

„Kvůli čemu?"

Výraz Gailetina obličeje naznačoval, že teď velice zvažuje, co řekne. „Byli vysláni, aby pátrali po… po Garthlinzích."

„Po čem?" Fiben překvapením zamrkal a vzápětí se rozřehtal. Ale hned se zklidnil, když si všiml varovného záblesku v Gailetiných očích. Její ruka, která drbala koleno se svezla bokem a udělala pohyb, který mu naznačoval, aby si dával pozor.

„Po Garthlinzích," zopakovala.

No to je povedená blbost, smál se v duchu Fiben. Vyprávění o Garthlingovi používají přihlouplí šimové se žlutýma kartama ke strašení dětí. Že na tyhle neuvěřitelné povídačky sedli ti sofistikovaní Gůbůrové, ho náramně pobavilo.

Ovšem Gailet nevypadala, že by se tím nějak bavila.

„Fibene, umíš si představit, proč byl Suzerén tak vzrušený, když měl důvod domnívat se, že Garthlingové mohou existovat. Představ si, jaké by to bylo fantastické terno pro nějaký klan, který by uplatnil právo adopce na rasu v předrozumovém stádiu, jež přežila bururallijský holocaust. Okamžité převzetí nájemních práv, které zde patří Zemi, by byl ten nejposlednější důsledek."

Fiben pochopil, o co jí jde. „Ale… ale co je přimělo, aby si mysleli, že…"

„Zdá se, že velkou odpovědnost za Suzerénovo přesvědčení nese tymbrimijský velvyslanec Uthacalthing. Vzpomínáš si na ten den, kdy nastal výbuch v jeho úřadě a kdy ses pokusil vniknout do tymbrimijské diplomatické schránky?"

Fiben otevřel pusu a hned ji zase sklapnul. Snažil se přemýšlet. Jakou hru to teď Gailet hraje?

Suzerén Náležitosti zjevně věděl, že on, Fiben, byl tím šimem, který byl viděn, jak se potuluje v kouřové cloně prosycené vůní pečených gůbůrských pracovníků po té explozi v někdejší tymbrimijské ambasádě. Věděl, že to byl Fiben, s kým si tak pohrával strážce diplomatické schránky a komu se pak podařilo uniknout po útesu před zobáky oddílu vojáků Drápu.

Věděl to, protože mu to pověděla Gailet? Pokud ano, řekla Suzerénovi také o tajné zprávě, kterou Fiben našel na zadní straně schránky a kterou doručil Athacleně?

Nemohl se jí na to zeptat. Varovný výraz v jejích očích ho od toho odradil. Doufám, že ví, co dělá, modlil se v duchu. Pocítil chladné vlhko v podpaží. Rukou si setřel z obočí pot. „Pokračuj," vyzval ji chraplavě.

„Tvoje návštěva porušila diplomatickou imunitu schránky a dala Gůbůrům výmluvu, kterou potřebovali, aby mohli schránku prohledat. Potom se chytli toho, co si mysleli, že je skutečně šťastná náhoda. Autodestrukce částečně selhala. Uvnitř byly materiály týkající se

soukromého šetření tymbrimijského velvyslance v otázce Garthlingů.“

„Uthacalthing? Ale…“ A pak to Fibenovi došlo. Vyvalil na Gailet oči, pak se sehnul a rozkašlal se, jak usilovně bojoval, aby se nerozesmál na celé kolo. Bujaré veselí se v jeho hrudi rozpínalo jako pára v hrnci silou, kterou bylo těžké zvládnout. Náhlý, krátce trvající řečový blok byl vlastně spásou, protože na něj Gailet nemusela varovně zasyčet. Ještě trochu zakašlal a udeřil se pěstí do hrudi. „Promiň,“ pronesl omluvně.

„Gůbůrové jsou nyní přesvědčeni, že ty materiály byly nastrčené, že šlo o lstivý uskok,“ pokračovala.

Žerty stranou, dodal v duchu Fiben.

„Vedle těch podvržených údajů Uthacalthing také zařídil, aby byly z planetární pobočky Knihovny odstraněny soubory týkající se Pozvednutí, což v Suzerénovi vyvolalo podezření, že je něco skrýváno. Gůbůry pak stálo hodně, než zjistili, že je Uthacalthing podvedl. Byla sem například dopravena vyhledávací Planetární knihovna. A Gůbůrové přišli v horách o určitý počet vědců a vojáků, než si uvědomili, o co jde.“

„Přišli o ně? Jak?“

„Šimí povstalci,“ odpověděla Gailet stručně. A znovu vyslala varovný pohled. Ale no tak, Gailet, napomenul ji v duchu, přece nejsem idiot. Fiben věděl, že se nesmí nijak zmínit o Robertovi a Athacleně. Bál se na ně byť i jen pomyslet.

Přesto se neubránil alespoň nepatrnému úsměvu. Tak to byl důvod, proč byli Kwackové tak zdvořilí! Jestliže šimové vedli inteligentní válku a podle oficiálních pravidel, pak bylo třeba ke všem šimům přistupovat alespoň s minimální úctou.

„Šimové v horách to přežili! Museli okupantům zatopit a stále jim ještě zatápějí!“ Věděl, že teď si může trochu zajásat. Aspoň bude působit věrohodněji.

Gailetin úsměv byl slabý. Tahle zpráva v ní musela vyvolat smíšené pocity. Konec konců, její část vzpoury dopadla mnohem hůře.

Takže Uthacalthing vypracoval lest, dumal Fiben, která přiměla Gůbůry, aby si mysleli, že na planetě je něco, co má přinejmenším stejnou cenu jako udělat z téhle kolonie rukojmí. Garthlingové! Páni!

Honili se po horách za mýtem. A velitelka přišla na nějaký způsob, jak jim uškodit, jakmile se dostali na dosah.

Jak teď lituju všeho toho, co jsem si myslel o jejím otci. No tenhle fór se fakt povedl, Uthacalthingu!

Ale teď už na to okupanti přišli. To mě zajímá, jestli…

Fiben si najednou uvědomil, že se na něj Gailet pátravě dívá, jako kdyby odhadovala, o čem přemýšlí. Konečně Fiben pochopil jeden z důvodů, proč k němu nemohla být vždy zcela otevřená a upřímná.

Musíme se rozhodnout, uvědomil si. Měli by se pokusit Gůbůrům lhát?

S Gailet se mohli pokusit podpořit ten Uthacalthingův žertík a alespoň o chvilku ho prodloužit. Možná by se jim podařilo Suzeréna přesvědčit, aby se ještě jednou vydal na lov mýtických Garthlingů. Stálo by to za námahu, i kdyby byla do spárů bojovníků v horách vyslána jedna jediná další výprava Gůbůrů.

Ale jsou on nebo Gailet na něco takového dost chytří? Co by bylo potřeba udělat? Zkusil si to představit. No jo, pane, ty Garthlingové vážně existujou. Fakt jo, šéfe. Můžete věřit kámošovi šimovi, to je jasná zpráva.

Anebo by mohli zkusit opačnou psychologii. A to ne, vašnosto! Kdepak, s tím nechci mít nic společnýho. Nechtějte po mě, abych strkal zadek do trní…!

Ani jeden postup samozřejmě neměl nic společného s metodou, kterou zvolil Uthacalthing. Ten prohnaný Tymbrimijec svou hru rozvíjel jemným náznaky, lstivým sváděním z cesty. Fiben se ani neodvážil pohrát si s myšlenkou, že by se pokusili jednat podle takového promyšleného a komplikovaného plánu.

A v každém případě, kdyby byli s Gailet přistiženi, že chtějí Gůbůrům lhát, mohli by přijít o ten nějaký speciální status, který jim Suzerén Náležitosti dnes odpoledne podle všeho nabízel. Fiben nevěděl, co po nich ta kreatura chtěla, ale mohla to být příležitost, jak zjistit, co to tam u Cilmarského moře vetřelci budují. To by mohla být velice důležitá informace.

Ne, nemá cenu riskovat, dospěl k závěru.

Teď ale stál před jiným problémem. Jak se o tyto myšlenky po-

dělit s Gailet?

„Chyby může dělat i ta nejchytřejší sofontní rasa," řekl pomalu s pečlivou výslovností. „Zvlášť když je v cizím světě." Přitom předstíral, že honí blechu, a znakovou řečí se jí zeptal: Tahle hra už skončila?

Rázně přikývla. „Ta chyba už je pryč. Nyní jsou si jistí, že Garthlingové jsou mýtus. Gůbůrové jsou přesvědčeni, že to byla jenom tymbrimijská léčka. V každém případě mám dojem, že ostatní Suzeréni – ti, co s nejvyšším knězem sdílejí velení –nechtějí dovolit bezúčelné výpady do hor, kde na ně může útočit gerila."

Fiben sebou trhl. Na okamžik se mu zrychlil tep. Potom si uvědomil, co měla Gailet na mysli, tedy o jaké slovo šlo. Homonyma byla jedním z mnoha nemotorných nedostatků, jež moderní novoangličtina zdědila po staré angličtině, čínštině a japonštině. Zatímco galaktické jazyky byly pečlivě propracované, aby maximalizovaly informační obsah a eliminovaly dvojznačnost, vlčecí jazyky se rozvíjely divoce s mnoha výstředními zvláštnostmi, jako byla stejně znějící slova s rozdílným významem.

Fiben se přistihl, že má zatnuté pěsti. Přinutil se k uvolnění. Gerila, ne gorila! Uvědomil si, že v novoangličtině – a vlastně už v původní angličtině – mají obě slova stejnou výslovnost. Ona o tom tajném projektu Pozvednutí v horách nemá tušení, ujišťoval se. Ona prostě neví, jak ironicky tahle její poznámka zněla.

Nicméně to byl další důvod, proč jednou provždy skoncovat s Uthacalthingovým vtipem. Ten Tymbrimijec o Howlettsově centru nevěděl o nic víc než jeho dcera. Kdyby o tajné práci věděl, určitě by zvolil nějaký jiný uskok, neposlal by Gůbůry do těch hor.

Gůbůrové nesmějí zpátky do Mulunu, uvědomil si. Je jen štěstí, že ještě neobjevili ‚rily'.

„Hloupí ptáci," rozvíjel dál Gailetin záměr, který měl ještě jeden, skrytý smysl, o němž nevěděla. „Představ si, že ze sebe udělali pitomce a uvěřili těm vlčecím povídačkám. Co budou honit teď? Petra Pana?"

Na první pohled byl Gailetin výraz káravý. „Snaž se být trochu uctivější, Fibene." Avšak cítil, že uvnitř s ním horlivě souhlasí. Možná, že neměli zcela totožné důvody, nicméně v tomhle se shodovali.

Uthacalthingův žert byla minulost.

„To, za čím teď půjdou, Fibene, jsme my."

Zamrkal. „My?"

Přikývla. „Zdá se mi, že se pro Gůbůry válka nevyvíjí moc dobře. Určitě ještě nenašli tu delfíní loď, za níž se všichni honí kdesi na druhé straně Galaxie. A vše nasvědčuje tomu, že vzetí Garthu jako rukojmí nepohnulo ani Zemí, ani Tymbrimem. Vsadila bych se, že to jenom zatvrdilo jejich odpor a pomohlo Terranům získat sympatie mezi dříve neutrálními klany."

Fiben se zamračil. Už dlouho se nad vším nezamýšlel z širšího hlediska, nemyslel na zmatek, který zachvátil všech Pět galaxií, na Streaker, na obklíčení, v němž se nacházeli Terrani.

Kolik toho jenom Gailet ví a kolik toho byly pouhé spekulace?

Na přilehlé zdi s džunglí se objevil velký černý pták s obrovským zářivým zobákem a přistál jen kousek od koberce, na němž seděli Fiben s Gailet. Popošel dopředu a zdálo se, že si Fibena prohlíží, nejdřív jedním a pak druhým okem. Ten tukan připomínal Suzeréna Náležitosti. Fiben se otřásl.

„Tak či onak," pokračovala Gailet, „zdá se, že tenhle podnik na Garthu stojí Gůbůry příliš mnoho zdrojů, což si moc nemohou dovolit, zvláště jestli v galaktickém společenství znovu zavládne mír a Institut civilizovaného válečnictví je přinutí, aby během jednoho či dvou desetiletí planetu vrátili. Myslím, že budou mít velké potíže, aby z toho všeho vykutali nějaký profit."

Fibena najednou něco napadlo. „Celá ta výstavba na Jižním mysu je toho součástí, nemám pravdu? Součástí Suzerénova plánu, jak si zachránit ocasní peří."

Gailet našpulila rty. „Barvitě řečeno. Přišels na to, co budují?"

Barevný pták ostře zakrákal. Vypadal, jako by se Fibenovi smál. Když se ale na něj šim rychle obrátil, už se znovu věnoval důležité práci hrabání v zemi. Fiben se zase otočil ke Gailet. „Ty mi to pověz," řekl.

„Nejsem si jistá, jestli si toho pamatuji dost, abych tlumočila, co nám Suzerén sdělil. Vždyť víš, byla jsem dost nervózní." Na okamžik zavřela oči. „Říká ti něco hyperprostorová odbočka?"

Pták na zdi vyrazil v gejzíru listí a peří polekaně pryč, když Fi-

ben prudce vyskočil na nohy. Nevěřícně zíral dolů na Gailet.

„Co? Ale to je… to je šílené! Stavět odbočku na povrchu planety? To nemůže…“

Pak se zarazil, když si vzpomněl na tu velkou mramorovou mísu a na mamutí elektrárny. Fibenovy rty se rozechvěly a ruce se začaly nervózně tahat za palce. Touhle reakcí si Fiben připomněl, že oficiálně je téměř rovnocen člověku, že by měl být schopen myslet jako on, když je postaven před takovouto neuvěřitelnou nepravděpodobnost.

„K čemu…“ zašeptal, olízl si rty a soustředil se na slova. „K čemu to je?“

„Není mi to moc jasné,“ poznamenala Gailet. Sotva ji slyšel přes vřeštění, které se strhlo v tom nereálném pralese. Její prsty nenápadně ukázaly znamení zmatku. „Myslím, že to bylo původně zamýšleno pro nějaký ceremoniál, kdyby dokázali najít Garthlingy a vznesli na ně nárok. A teď Suzerén potřebuje něco, čím by tyhle investice zachránil, pravděpodobně nějaké jiné využití té odbočky. Pokud tomu gůbůrskému vůdci, Fibene, rozumím, chce tu odbočku využít naším prostřednictvím.“

Fiben se posadil. Dlouhou dobu se na sebe nepodívali. V místnosti byly v tu chvíli patrné jenom zesílené zvuky džungle, barvy světélkujícího oparu, který se vznášel mezi listovím holografického pralesa, a neslyšné bujení jejich nejasného strachu. Reprodukce žlutozobého ptáka se na ně ještě chvíli dívala z reprodukované větve. Když se však přízračná mlha změnila v nereálný déšť, opeřenec zatřepal fiktivními křídly a odletěl.

60
Uthacalthing

Thennanin byl „neprůstřelný“. Zdálo se, že neexistuje způsob, jak se k němu dostat.

Kault se zdál být téměř stereotypem, karikaturou své rasy – drsně upřímný, otevřený, důstojný a tak důvěřivý, že z toho Uthacalthingovi až hrozily záchvaty frustrace. Ani glyf teev’nus nebyl s to vyjádřit Uthacalthingův pocit zmaru. Mezi úponky jeho korány se v posledních dnech začalo utvářet něco silnějšího – něco řízného a připomínajícího člověčí metaforu.

Uthacalthing došel k poznání, že začíná být, jak lidé říkají, „nasraný“. Čím by jenom mohl vzbudit v Kaultovi podezření? Uthacalthing uvažoval, jestli by například neměl předstírat mluvení ve spánku, mumlat nějaké zoufalé narážky a přiznání. Vyvolal by tím v zabedněné lebce toho Thennanina nějaké tušení? Anebo by možná měl upustit od veškerých jemných fines, celý scénář prostě napsat na papír a pak ho někde strčit Kaultovi pod nos, aby ho našel!

Individuality mohou být velice rozdílné i v rámci jedné rasy, připomněl si tymbrimijský velvyslanec. A Kault byl anomálie dokonce i pro Thennaniny. Tomuhle chlapíkovi by se asi nemohlo stát, že by svého tymbrimijského druha někdy špicloval. Uthacalthing nebyl schopen pochopit, jak se Kault mohl dostat v diplomatickém sboru tak daleko.

Naštěstí ani temnější rysy thennaninské povahy v něm nebyly přehnané. Zdálo se, že členové jeho frakce nebyli úplně tak pokrytečtí nebo tak naprosto přesvědčení o vlastní pravdě jako ti Thennaninové, kteří právě řídili politiku klanu. O to větší byla škoda, že jeden z vedlejších účinků jeho žertu, pokud se vůbec zdaří, by mělo být ještě větší oslabení tohoto umírněného křídla.

Škoda. Ale Uthacalthing si připomněl, že Kaultova skupina by se stejně mohla dostat k moci jedině zázrakem.

Tak či onak, podle toho, jak se věci vyvíjely, to vypadalo, že bude ušetřen morálního dilematu ohledně důsledků svého žertíku. V této chvíli nevedl doslova nikam. Zatím to byla velice frustrující výprava. Jedinou náhradou bylo vědomí, že to konec konců přece jen bylo lepší než gůbůrské vězení.

Nacházeli se v mírně zvlněné nížinné krajině, která se neúprosně zvedala k jižním svahům Mulunského pohoří. Malou různorodostí trpící ekologický systém plání postupně ustupoval poněkud méně nudné scenérii – zakrslým stromkům a zvětralým terasám, jejichž narudlé a hnědé sedimentární vrstvy se vševědoucně a přitom tajemně blyštěly v ranním světle, jako kdyby naznačovaly, že by leccos mohly vyprávět o dnech dávno minulých.

Jak je jejich cesta přiváděla stále blíž k horám, Uthacalthing nepřestával trasu upravovat podle modrého mihotavého světla na horizontu – jiskření tak slabého, že ho chvilkami sám sotva viděl. Dobře věděl, že Kaultovy zrakové orgány tenhle třpyt nedovedou zaznamenat vůbec. Taky to tak bylo plánováno.

Uthacalthing šel jako vůdce přesně za tou přerušovanou září a přitom dával bedlivý pozor na prozrazující znamení. Vždy, když na nějaké narazil, snažil se něco předstírat, poctivě rozhrabával stopy v prachu, pokradmu odhazoval stranou kamenné nástroje, dělal si nenápadně poznámky a rychle je schovával, když se jeho spoluuprchlík vynořoval ze zatáček pěšin.

Kdokoli jiný by už zcela jistě zahořel zvědavostí. Ne však Kault. Ne, ne, Kault nikoli.

Právě tohoto rána bylo na Thennaninovi, aby se ujal role vůdce. Jejich pěšina vedla kolem bažinaté roviny, která byla od nedávného propuknutí podzimních dešťů rozmáčená. V jednom místě jejich trasu přetínala prostým okem viditelná cestička stop, stará tak nejvýše jednu hodinu. Na první pohled bylo patrné, že je zanechalo něco, co při chůzi používalo dvě nohy a něco zaobleného. Ale Kault řadu otisků nevzrušeně předusal, jenom nasál vzduch těmi svými velkými štěrbinami a hromovým hlasem se jal rozplývat nad tím, jak čerstvě voní dnešní den!

Uthacalthing se utěšoval tím, že tato část jeho záměru byla stejně zamýšlena jako dlouhodobá. Možná nakonec jeho plánu nebylo souzeno, aby se zdařil.

Možná prostě nejsem dostatečně chytrý. Možná jak Kaultova, tak moje rasa vyslaly na tuhle zapomenutou planetu svoje nejtupější zástupce.

Dokonce i mezi lidmi byli tací, kteří by určitě dokázali vymyslet něco lepšího. Například některý z těch legendárních agentů Všezemské rady.

Samozřejmě, ve chvíli, kdy vypukla tahle krize, nebyli na Garthu žádní agenti ani žádní jiní, vynalézavější Tymbrimijové. Byl nucen vymyslet ten nejlepší plán, jakého byl schopen.

Uthacalthing byl zvědavý, jak dopadla drahá polovina jeho žertu. Bylo jasné, že Gůbůrové do jeho léčky padli. Ale jak hluboko? Kolik problémů jim tím vzniklo a kolik je to stálo? A z jeho pohledu galaktického diplomata byla nejdůležitější otázka, jak moc jim to zkomplikovalo situaci?

Jestli se Gůbůrové ukázali být tak natvrdlí a pomalí, jako byl Kault…

Ale ne, na Gůbůry je spolehnutí, ujišťoval se Uthacalthing. Gůbůrové jsou přinejmenším docela zdatní, pokud jde o podvody a přetvářky. To z nich dělalo snadnějšího nepřítele, než byli Thennaninové.

Tymbrimijský velvyslanec si zastínil oči a pozoroval, jak ráno pomalu končí. Vzduch se ohříval. Někde se ozvalo zašustění a praskot větví. Kault se vynořil několik metrů, pobrukoval si nějakou pochodovou melodii a dlouhým klackem si odkláněl z cesty křoviny. Uthacalthing si pořád lámal hlavu tou Thennaninovou bohorovností. Proč když jsou naše národy oficiálně ve válce, je pro Kaulta tak těžké si všimnout, že se před ním snažím něco skrýt?

„Hmmf," zafuněl hřmotný kolega. „Proč jsme se zastavili, kolego?"

Pronesl to v novoangličtině. Nedávno totiž vymysleli hru, že každý den budou používat jiný jazyk. Kvůli procvičení.

Uthacalthing ukázal vzhůru k nebi. „Je už skoro poledne, Kaulte. Gimelhaj začíná žhnout. Raději bychom si měli najít místo, aby-

chom se dostali ze slunce.“

Kaultův kožnatý hřeben nadskočil. „Dostali ze slunce? Ale vždyť nejsme ve si… Ááá. Aha. Ha, ha, ha. Vlčecí způsob mluvy Velice komické. Ano, Uthacalthingu. Když Gimelhaj dosáhne zenitu, tak skutečně lze mít pocit, jako kdybychom se pekli v jeho vnějším obalu. Pojďme si najít nějaké útočiště.“

Vrchol nedalekého pahorku byl zarostlý hájkem keřovitých stromů. Tentokrát je vedl Kault. Svou provizorní holí jim ve vysokém travnatém porostu rozhrnoval cestu.

Za tu dobu, co byli spolu, si už činnost docela dobře rozdělili. Kault dělal těžkou práci, hloubil tam, kde byla zem chladná, Pohodlný úkryt. Uthacalthingovy šikovné ruce zase vždy připravily z Kaultova pláště dobrý štít proti slunci. Pak odpočívali opření o své vaky a čekali, až horká polední část dne pomine.

Zatímco Uthacalthing podřimoval, Kault trávil čas zanášením nových dat do svého přenosného údajového záznamníku. Sbíral větévky, zrnka, bobule a kousky zeminy a drtil je ve svých velkých silných prstech. Vzniklý prášek si pak vždy zvedl k čichovým štěrbinám a teprve potom jej podrobil pečlivé analýze za pomoci malé sady přístrojů, kterou se mu podařilo zachránit z havarovaného člunu. Thennaninova pracovitost byla pro Uthacalthinga dalším zdrojem frustrace, protože Kaultovo velice vážně vedené zkoumání místního ekosystému vždy nějak míjelo každé vodítko, které mu nastrčil přímo pod nos.

Možná je to právě proto, že mu to házím pod nos, uvažoval Uthacalthing. Thennaninové jsou systematický druh. Možná, že mu jeho způsob nahlížení na svět brání, aby viděl to, co nezapadá do vzorce, který si utvořil na základě výsledků svého pečlivého bádání.

Zajímavá myšlenka. Uthacalthingova koróna zformovala glyf ceněného překvapení, když si z ničeho nic uvědomil, že postup jeho druha nemusí být tak těžkopádný, jak si dosud myslel. Předpokládal, že to byla hloupost, která dělala Kaulta imunním vůči jeho pečlivě nalíčeným stopám, ale…

Ale konec konců, ty stopy jsou fakticky lži. Můj spojenec pro mne zanechával v buši stopy, abych je „našel“ a „ukryl“. Jestliže je Kault ignoruje, mohlo by to být proto, že je jeho zatvrzelý způsob

nahlížení na svět opravdu lepší? Ve skutečnosti se ukázalo, že je téměř nemožné ho napálit!

Ať už to byla pravda nebo ne, byla to zajímavá myšlenka. Syrtunu se zatřepal a pokusil se vystartovat, ale Uthacalthingova koróna zůstala zplihle ležet, byla příliš líná na to, aby glyf nějak podpořila. Místo toho se ambasadorovy myšlenky přenesly k Athacleně.

Věděl, že jeho dcera stále žije. Kdyby se pokusil zjistit víc, umožnil by jejich zaměření nepřátelskými detektory psí. Nicméně v těch stopách – ve chvějivých podtónech v nahakieri úrovních vnímání – bylo něco, co Uthacalthingovi napovídalo, že se bude muset o Athacleně dozvědět mnoho nového, pokud se vůbec ještě někdy na tomhle světě setkají.

„Nakonec, vedení rodičů má své hranice," jakoby mu v polospánku napovídal tichý hlas. „Za nimi je osud dítěte v jeho vlastních rukou."

A co cizinci, kteří vstoupí do jejího života? zeptal se své již dávno mrtvé ženy, jejíž zářivá postava jakoby se vznášela před ním, za zavřenými víčky.

„Muži, co s nimi má být? Oni na ni také budou působit a formovat ji. Stejně tak jako ona bude působit na ně. Ale náš vliv začíná ustupovat."

Její tvář byla tak skutečná… Byl to sen, jaké mívají obvykle lidé, ale u Tymbrimijů jsou vzácné. Byl vizuální a myšlenky v něm byly sdělovány spíše slovy, než prostřednictvím glyfů. Příliv emocí mu rozechvěl konečky prstů.

Mathicluanniny oči se od sebe vzdálily a její úsměv mu připomněl onen den v hlavním městě, kdy se jejich koróny poprvé vzájemně dotkly… zastavilo ho to a ochromilo uprostřed přeplněné ulice. Napůl oslepen neznámým bezejmenným glyfem pátral po její stopě ulicemi, alejemi, za mosty, kolem kaváren, hledal s rostoucím zoufalstvím, až ji konečně našel, jak na něj čeká na lavičce ani ne dvanáct sistaarů od místa, kde ji poprvé pocítil.

„Vidíš?" zeptala se ho ve snu hlasem oné dávné dívky. „Jsme jiní. Měníme se. Ale i to, co jsme kdysi byli, vždy zůstává."

Uthacalthing se pohnul. Obraz jeho ženy se zavlnil a pak zmizel ve vlnkách pronikajícího světla. Na místě, kde před chvilkou byla, se

vznášel glyf syullf-tha, představující radost z ještě nevyřešené záhady.

Vzdychl, posadil se a promnul si oči.

Z nějakého důvodu si Uthacalthing myslel, že jasné denní světlo ten glyf rozptýlilo. Ale syullf-tha byl více než jen pouhý sen, který se mu dosud zdál. Bez jakéhokoli jeho přispění glyf rostl a pomalu se přesouval od Uthacalthinga směrem k velkému Thennaninovi.

Kault seděl zády k Uthacalthingovi, stále zcela zabrán do svých výzkumů, naprosto nic nevěděl o tom, že se syullf-tha transformoval… lstivě změnil v syullf-kuonn. Pomalu se zastavil nad Kaultovým hřebenem, klesl na něj, na chvilku se usadil a pak zmizel. Uthacalthing zkoprněl překvapením, když Kault zabručel a zvedl hlavu. Dýchací štěrbiny zahvízdaly, Thennanin odložil přístroje a otočil se k němu.

„Je tu něco velice podivného, pane kolego. Něco, co si nedokážu vysvětlit.“

Uthacalthing si navlhčil rty, než odpověděl. „Řekněte mi, co vás znepokojuje, vážený velvyslanče.“

Kault pokračoval dunivým hlasem. „Zdá se, že je tu nějaký tvor… který se zcela nedávno popásal v těchto bobulovitých porostech. Viděl jsem stopy jeho jedení v několika uplynulých dnech. Je velký… příliš velký na nějakého garthského tvora.“

Uthacalthing se stále klonil k myšlence, že syullf-kuonnovi se podařilo proniknout tam, kde selhalo tolik lstivějších a mocnějších glyfů. „Skutečně? A má to nějaký význam?“

Kault se odmlčel, jakoby zvažoval, zda má pokračovat. Nakonec si povzdechl. „Příteli, je to velice zvláštní. Ale musím vám říci, že od bururallijského holocaustu by tady neměla být zvířata schopná dosáhnout tak vysoko do těch keřovitých stromů. A způsob, jakým se krmí, je naprosto mimořádný.“

„V jakém smyslu mimořádný?“

Kaultův hřeben se několikrát zamrskal a naznačil tak zmatení. „Žádám vás, abyste si ze mě nedělal legraci, pane kolego.“

„Legraci? Z vás? Nikdy!“ zalhal Uthacalthing.

„Pak vám to tedy povím. Uthacalthingu, jsem přesvědčen, že tento tvor má ruce. Jsem si tím jist.“

„Hm," komentoval neutrálně poznání svého druha Uthacalthing.

Thennaninův hlas se ztišil. „Je tu nějaká záhada, kolego. Tady na Garthu se děje něco velice podivného."

Uthacalthing potlačil korónu. Jeho obličeji ztratil veškerý výraz. Teď už chápal, proč to byl právě syulff-kuonn – glyf tušení, že je naplněn kanadský žert –, jemuž se podařilo uspět tam, kde ostatní před ním selhaly.

Napálený jsem já.

Uthacalthing vykoukl z jejích protislunečního přístřešku. Venku se jasné odpoledne začalo zbarvovat stínem, který pomalu postupoval od hor.

Tam někde v buši jeho věrný spojenec po týdny nastražoval stopy, vlastně od chvíle, kdy tymbrimijská jachta spadla v místě, kde to Uthacalthing zamýšlel – na okraji mokřin daleko na jihovýchod od hor. Malý Jo-Jo – ten zaostalý šim, který uměl mluvit jen rukama – postupoval před Uthacalthingem nahý jako zvíře, mučil se děláním stop, štípal kámen, aby z něho vyrobil primitivní nástroje a mohl jim je potom zanechat v cestě a udržoval s Uthacalthingem kontakt prostřednictvím modré strážní koule.

To všechno bylo součástí spletitého plánu, který měl Thennanina nevyhnutelně přivést k přesvědčení, že na Garthu existuje život připravený na přechod mezi myslící bytosti. Ale Kault žádnou ze stop, které ho měly přesvědčit, neviděl. Žádný ze speciálně nastražených náznaků!

Ne. To, čeho si Kault nakonec všiml, byl sám Jo-Jo… stopy, které po sobě malý šim zanechával, když se krmil a přežíval v divočině!

Uthacalthing si uvědomil, že syulff-kuonn byl naprosto namístě. Ten žert, který se nakonec obrátil proti němu, byl skutečně podařený.

Jakoby znovu slyšel hlas Mathicluanny. „Nikdy nevíš…" zdálo se, že říká.

„Ohromující," řekl Thennaninovi. „To je prostě ohromující."

61
Athaclena

Občas na ni padl strach, že si na ty změny příliš zvykla. Upravená nervová zakončení, přemístěné tukové tkáně, směšné prodloužení nyní humanoidně vyhlížejícího nosu – to všechno pro ni už bylo tak běžné, že se někdy zamýšlela nad tím, jestli ještě vůbec bude schopná vrátit se ke standardnímu tymbrimijskému vzhledu.

Ty myšlenky Athaclenu strašily.

Doposud měla dobré důvody pro udržování těchto změn, které jí přibližovali lidskou podobu. V době, kdy vedla armádu polopozvednutých vlčecích vazalů, byla podoba lidské ženy více než dobrou taktikou. Vytvářelo to určitý svazek mezi ní, šimy a gorilami.

A s Robertem, vzpomněla si.

Athaclena hloubala. Budou spolu ještě někdy experimentovat, jako tenkrát, s napůl zakázanými něžnostmi mezidruhového laskání? Právě teď se to zdálo velmi nepravděpodobné. Jejich manželský svazek se zredukoval na pouhý pár podpisů na kusu stromové kůry, užitečný politický krok. Nic už nebylo jako dřív.

Shlédla dolů. V kalné vodě před sebou spatřila svůj odraz. „Ani ryba, ani rak," zašeptala novoanglicky. Nevzpomínala si, kde to rčení četla nebo slyšela, ale věděla, že má metaforický význam. Kdyby ji v její nynější podobě viděl kterýkoli tymbrimijský mladík, určitě by se rozesmál. A pokud jde o Roberta, inu, před necelým měsícem cítila, že jsou si velmi blízcí. Jeho rostoucí zájem o ni – divoká vlčecí touha – jí určitým vyzývavým způsobem lichotil a těšil ji.

Teď je ale znovu mezi svými. A já jsem samotná.

Athaclena zatřásla hlavou a rozhodla se podobné myšlenky zahnat. Sebrala baňku a svůj odraz ve vodě rozbila čtvrtlitrem bledé tekutiny, kterou do malého jezírka nalila. Ze dna blízko břehu se

zvedla bahnitá oblaka a zakryla jemnou síť úponků, kterou nádržku protkaly šlahouny, sbíhající se ze všech směrů.

Byla to poslední z řady malých nádrží, vzdálená několik kilometrů od jeskyní. Athaclena se soustředila na práci a dělala si přitom pečlivé poznámky. Byla si totiž vědoma toho, že není vystudovaný vědec a musí to nahradit pečlivostí. Přesto však její jednoduché pokusy již začaly přinášet slibné výsledky. Jestli se její pomocníci vrátí z vedlejšího údolí včas s údaji, pro které je poslala, mohla by majorovi Prathachulthornovi ukázat něco důležitého.

Možná vypadám jako zrůda, ale pořád jsem Tymbrimij! Dokážu, že jsem užitečná, i když mě ti pozemšťani nepovažují za bojovníka.

Její soustředění bylo tak intenzivní a klidný les tak tichý, že náhle pronesená slova zazněla jako zahřmění.

„Tak tady jsi, Clenny! Všude jsem tě hledal."

Athaclena se prudce otočila a málem přitom vylila z lahvičky tmavohnědou tekutinu. Šlahouny všude kolem dokola jí najednou připadaly jako síť připravená k jejímu chycení. Puls se jí na okamžik bláznivě rozbušil, než poznala, že je to Robert. Shlížel na ni z vysokého oblouku kořene patřícího velkému stromu.

Měl na sobě mokasíny, lehkou koženou vestu a kalhoty. S lukem a toulcem na zádech vypadal jako hrdina některého z těch starých vlčecích románů, které jí čítávala matka, když byla ještě malá. Uklidnit se jí trvalo déle, než by si přála.

„Roberte. Tys mě vylekal."

Zčervenal. „Promiň. To jsem nechtěl."

Věděla, že to není tak úplně pravda. Robertův psí štít byl lepší než dřív a zjevně byl hrdý na to, že se dokázal přiblížit nepozorovaně. Nad Robertovou hlavou blikala jako uličnický rarášek jednoduchá, ale jasná obdoba kiniwullunu. Když přimhouřila oči, skoro před sebou viděla stát nějakého tymbrimijského mladíka…

Athaclena se otřásla. Už se rozhodla, že si to nemůže dovolit. „Pojď si sednout, Roberte. Pověz mi, co pořád děláš."

Popadl jeden z blízkých šlahounů a lehce se na něm snesl na listím posetou hlínu. Seskočil vedle jejího kufříku s náčiním pro experimenty, který stál u temného rybníčku, pak si sundal luk a toulec a

posadil se se zkříženýma nohama.

„Trochu jsem se porozhlížel, jak bych mohl být užitečný," pohodil rameny. „Prathachulthorn ze mě přestal pumpovat informace. Teď po mně chce, abych sloužil jako nějaký glorifikovaný důstojník pro pozvedání šimí morálky." Pak zvedl hlas o čtvrt oktávy výš a napodobil akcent toho jihoasijského terranského mariňáka. „Musíme udržet bojovou morálku těch malých šimích chlapíků, Oneagle! Musíte jim dát pocit, že jsou pro hnutí odporu důležití!"

Athaclena přikývla, pochopila, co tím Robert chtěl říct. Bez ohledu na předchozí partyzánské úspěchy Prathachulthorn očividně považoval šimy za postradatelné – přinejlepším se podle něj dali využít v diverzních akcích nebo jako prostí vojáci. Spojení s dětskými vazaly se pak majorovi zdálo jako přiměřené místo, kam mohl vykázat málo vycvičeného a pravděpodobně rozmazleného synka planetární koordinátorky.

„Myslím, že se Prathachulthornovi zalíbil tvůj nápad využít trávící bakterie proti Gůbůrům," řekla Athaclena.

Robert si odfrkl. Sebral ze země větvičku a obratně ji otáčel mezi prsty. „To jo, připustil, že je velice zajímavé, že ti pidižvíci z gorilích střev požírají gůbůrské pancíře. Souhlasil s přidělením Benjamina a některých šimích techniků k mému projektu."

Athaclena se pokusila vystopovat temné stíny v jeho pocitech. „Nepomohla ti ho přesvědčit poručice McCueová?"

Robert se při zmínce o té mladé pozemšťanské ženě odvrátil pohled. Zároveň se spustil jeho štít, což potvrdilo určité Athaclenino podezření.

„Lydia mi pomohla, to jo. Prathachulthorn však říká, že bude téměř nemožné dostat potřebné množství těch bakterií na důležité objekty Gůbůrů dřív, než budou zjištěny a neutralizovány. Stále mám dojem, že to považuje za vedlejší otázku, která by možná mohla trochu prospět jeho hlavnímu plánu."

„Máš ponětí, co zamýšlí?"

„Usmívá se a říká, že ty ptačí zobáky pořádně vymáchá v krvi. Jsou k dispozici určité informace o některých velkých objektech, které Gůbůrové budují jižně od Port Helenie a které by mohly být dobrým terčem. Ale nic bližšího než tohle neřekl. Konečně, strategie

a taktika jsou věcí profesionálů, copak to nevíš?

Ale nepřišel jsem, abych se bavil o Prathachulthornovi. Přinesl jsem ti něco ukázat.“ Robert zatřásl rameny a shodil ze zad tlumok. Sáhl do něj a vyndal nějaký předmět zabalený do látky. Tu potom stáhl. „Připomíná ti to něco?“

Na první pohled to vypadalo jako hromada zmuchlaných cárů, z jejichž konců visely provázky, které se sbíhaly do uzlů. Po bližším zkoumání jí ta věc na Robertových kolenou připomněla nějaký druh svraštělé houby. Robert sebral největší uzel, do něhož se v chomáči sbíhala většina vláken a z něhož pokračovala lanka k blánovité hmotě, která se v jemném vánku celá rozvinula.

„To… to mi Roberte připadá povědomé. Řekla bych, že to je nějaký padáček. ale je zjevně přírodní… jako kdyby pocházel z nějaké rostliny.“ Zakroutila hlavou.

„Přihořívá. Zkus se vrátit o několik měsíců zpátky, Clennie. K určitému traumatickému dni… k tomu, na který, myslím, ty ani já nikdy nezapomeneme.“

Jeho slova byla neurčitá, ale záblesky empatie její paměť postrčily. „Tohle?“ Athaclena se dotkla jemného, téměř průhledného materiálu. „Tohle je z plátového břečťanu?“

„Přesně tak,“ přitakal Robert. „Na jaře jsou horní vrstvy lesklé, hladké, mazlavé a tak tuhé, že na nich můžeš jezdit jako na saních…“

„Pokud máš koordinované pohyby,“ popíchla ho Athaclena.

„Hm, no jo. Ale když nadejde podzim, ty horní vrstvy zvadnou a postupně se scvrknou v tohle.“ Zamával zplihlým, padáku podobným plátkem, aby do něj chytil vzduch. „Za několik dalších týdnů budou ještě lehčí.“

Athaclena zavrtěla hlavou. „Vzpomínám si, žes objasnil důvod. Je to kvůli rozmnožování, že jo?“

„Správně. Tenhle malý lusk s výtrusy“ – ukázal malou kapsli, v níž se vlákna spojovala – „se dostane nahoru pomocí padáků a podzimních větrů. Nebe se těmihle věcičkami rázem zaplní a nějakou dobu je vzdušná doprava riskantní. Dole ve městě to způsobilo pěknou melu.

Myslím, že ti tvorové, kteří plátový břečťan kdysi opilovávali,

během fiaska Bururalliů vymřeli a téměř všechny lusky jsou sterilní. Kdyby nebyly, předpokládám, že by dneska byla polovina Sindu zarostlá plátovými břečťany. Ať se jimi živilo cokoli, i to je dneska mrtvé.“

„Úžasné.“ Athaclena sledovala chvění v Robertově auře. „Ty máš s tímhle nějaké plány, že ano?“

Schoval lusk zpátky. „Jo. Přinejmenším nápad. Ačkoli si nedokážu představit, že by mě Prathachulthorn vyslechl. Díky mé matce si mě zařadil do určité škatulky.“

Samozřejmě, Megan Oneaglová byla částečně odpovědná za nepříznivý obrázek, který si o jejím synovi pozemský důstojník udělal. Jak může nějaká matka takhle nerozumět svému dítěti? divila se Athaclena. Lidé už možná ušli hodně dlouhou cestu od svých staletí temna, ale přesto k’chu-non, nebohá vlčata, litovala. Ještě se musejí hodně učit sami o sobě.

„Prathachulthorn tě možná, Roberte, nevyslechne přímo. Ale poručice McCueová má jeho respekt. Určitě tě vyslechne a přednese tvoje myšlenky majorovi.“

Robert za vrtěl hlavou. „Já nevím.“

„Proč ne?“ zeptala se ho Athaclena.

„Té mladé pozemšťance se líbíš. Jsem si tím docela jistá. V její auře jsem zaznamenala…“

„Tohle bys dělat neměla, Clennie…“ štěkl Robert. „Neměla bys strkat nos do lidských pocitů tímhle způsobem. To… to není tvoje věc.“

Sklopila zrak. „Možná máš pravdu. Ale jsi můj přítel a manžel, Roberte. Když jsi napjatý a zklamaný, je to špatné pro nás pro oba, nemám pravdu?“

„Myslím, že ano.“ Vyhnul se jejímu pohledu.

„Přitahuje tě tedy Lydia McCueová sexuálně?“ otázala se Athaclena. „Cítíš k ní náklonnost?“

„Nevím, proč se musíš ptát…“

„Protože tě nemůžu kennovat, Roberte!“ přerušila ho Athaclena částečně podrážděně. „Už ke mně nejsi otevřený. Jestliže takové pocity chováš, měl bys je se mnou sdílet! Možná ti můžu pomoct.“

Nyní se na ni podíval a zrudnul. „Pomoct mi?“

„Samozřejmě. Jsi můj manžel a přítel. Jestliže si přeješ tuto ženu z vlastního druhu, neměla bych být tvým spolupracovníkem? Neměla bych ti snad pomoci dosáhnout štěstí?“

Robert jenom zamrkal. Ale v jeho napnutém štítu nyní Athaclena našla trhliny. Cítila, jak se jí úponky vznášejí kolem uší, pátrají po okrajích těch volných míst a formují nový jemný glyf. „Ty se cítíš kvůli svým pocitům provinile? Myslíš si, že jsou nějak neloajální vůči mně?“

Athaclena se krátce zasmála. „Ale mezidruhoví manželé mohou mít milence a manžele ze své vlastní rasy. Vždyť to přeci víš!

Tak co bys ze mne měl? Určitě ti nemůžu dát děti! Kdybych mohla, dovedeš si představit, jací hybridi by to byli?“

Tentokrát se zasmál Robert. Opět uhnul pohledem. V prostoru mezi nimi nabýval její glyf stále pevnějších tvarů.

„A pokud jde o sex pro zábavu, ty víš, že pro to nejsem patřičně vybavena a jenom bych tě zklamala, ty jeden obdařený-neobdařený, špatně stavěný opičí muži! Proč bych neměla mít radost z toho, když najdeš někoho, s kým budeš moci takové věci sdílet?“

„To… to není tak jednoduché Clennie. Já…“

Zvedla ruku a smála se. Prosila ho, aby mlčel. „Roberte, já jsem tady,“ řekla jemně.

Zmatek mladého muže byl jako neurčité kvantum potenciálu váhající mezí dvěma stavy. Robert pohlédl nahoru a zpozorněl. Pokusil se zaostřit na to něco, co vytvořila. Pak si vzpomněl, co se naučil a podíval se jinam, čímž umožnil kennování, aby ho otevřelo tomu glyfu, jejímu dárku.

La’thsthoon se vznášel, tančil a dával mu znamení. Vyvalil oči překvapením, když se jeho vlastní aura bez jeho vědomé vůle otevřela. Rozevřela se jako květ. Z ní se něco vynořilo, dvojče la’thsthoonu, rezonovalo a zvětšovalo se proti Athaclenině koróně.

Dva chomáče ničeho, jeden lidský a jeden tymbrimijský, se dotkly, hravě od sebe odskočily a zase se spojily.

„Neboj se, že ztratíš, co máš ve mně, Roberte,“ zašeptala Athaclena. „Konec konců, dokáže některá lidská milenka s tebou dělat tohle?“

Tomuhle se zasmál. A pak smích sdíleli. Nad jejich hlavami zr-

cadloví la'thsthoonové předvedli intimnost prováděnou ve dvou.

Teprve později, když Robert znovu odešel, Athaclena uvolnila pevně sevřený štít, za který schovala své nejniternější pocity. Teprve když už s ní nebyl, si dovolila přiznat emoci závisti.

Jde teď za ní.

To, co Athaclena udělala, bylo správné, podle všech standardů, které znala. Udělal odpovídající věc.

A přesto, bylo to tak nespravedlivé!

Jsem zrůda. Byla jsem jí, ještě než jsem přišla na tuhle planetu. A teď už ze mě není nic poznatelného.

Robert teď může mít pozemskou milenku, ale v tomhle byla Athaclena opuštěná. Ona nemohla hledat takovou potěchu u někoho z vlastního druhu.

Někoho, kdo by se mne dotkl, kdo by mne objal, s jehož úponky bych propletla své, s jehož tělem bych se mohla spojit, kdo by ve mně vznítil žár…

S určitým překvapením si Athaclena uvědomila, že to bylo poprvé, co něco takového pocítila… takovou touhu být s mužem své rasy – ne s přítelem, ne se spolužákem, ale s milencem – možná manželem.

Mathicluanna a Uthacalthing jí říkali, že se to jednoho dne stane a že každá dívka má svou vlastní cestu. Teď však byly tyto pocity výhradně hořké. Jen znásobily její samotu. Částečně dávala vinu Robertovi, kvůli omezením jeho druhu. Kdyby tak i on mohl měnit své tělo. Kdyby jí v tomhle mohl vyjít na půl cesty vstříc!

Ale ona byla Tymbrimij, patřila k „mistrům adaptability". Jak daleko tato tvárnost došla, poznala, když na tvářích ucítila vlhko. Nešťastně setřela slané slzy, první ve svém životě.

V takovém stavu ji o několik hodin později našli její pomocníci, když se vrátili z pochůzek, na které je poslala. Seděla na kraji bahnité nádržky, zatímco se podzimní vítr prohánět v korunách stromů a hnal mohutná mračna na východ k šedivým horám.

62
Galaktici

Suzerén Pokladu a Bdělosti si dělal starosti. Všechno ukazovalo na výměnu peří a směr, jímž se věci podle všeho ubíraly, se mu nijak nelíbil.

Na druhé straně pavilónu si před svými pomocníky vykračoval Suzerén Paprsku a Drápu a vypadal vzpřímeněji a majestátněji než kdy jindy. Pod chundelatým vnějším opeřením probleskoval načervenalý odstín spodního peří vojenského velitele. Brzy, možná již za pouhých dvanáct dnů. tento proces postoupí za bod, z něhož nebude návratu.

Okupační síly budou potřebovat královnu.

Suzerén Pokladu a Bdělosti se zadumal nad nespravedlností toho všeho, když si protřepával vlastní peří. I jemu začalo vysychat, ale stále ještě nebyly vidět žádné patrné známky konečného zbarvení.

Nejprve byl pozvednut na kandidáta a po smrti svého předchůdce do funkce vedoucího byrokrata. Snil o takové budoucnosti, ale ne o tom, že bude vržen do již zralého Triumvirátu! Jeho kolegové už v té době byli daleko na cestě k sexualitě. Musel se je snažit dohonit.

Nejprve se zdálo, že to půjde. K překvapení všech získal na začátku hodně bodů. Odhalení pošetilosti, které se zbylí dva kolegové v přechodném období dopustili, umožnilo Suzerénovi Pokladu a Bdělosti udělat několik velkých skoků kupředu.

Potom bylo dosaženo nové rovnováhy. Admirál a kněz byli při obraně svých politických pozic skvělí a nápaditi.

Ale peření by mělo být rozhodnuto správností politiky! Hlavní cena by měla připadnout tomu, jenž se ukáže jako nejmoudřejší. Tak tomu mělo být!

A přece, byrokrat dobře věděl, že tyhle věci mnohdy rozhodova-

la náhodná shoda okolností nebo zvláštnosti metabolismu.

Anebo spojenectví dvou proti třetímu, připomněl si. Suzerén Pokladu a Bdělosti se zamyslel nad tím, jestli bylo rozumné podpořit v několika uplynulých týdnech armádu proti Náležitosti vzhledem k tomu, že admirál nyní měl téměř nezvratitelnou výhodu.

Ale neměl na výběr! Musel se postavit proti knězi, protože Suzerén Náležitosti podle všeho ztratil veškerou kontrolu!

Nejdřív přišel ten nesmysl s „Garthlingy“. Kdyby žil byrokratův předchůdce, možná by se téhle výstřednosti zabránilo. Ale stalo se a k zmaru přišly obrovské prostředky… byla dovezena nová planetární pobočka Knihovny, vyslány výpravy do nebezpečných hor, začala se budovat hyperprostorová odbočka pro Obřad Přijetí, a to dřív než se vůbec potvrdilo, jestli něco pro přijetí existuje!

Pak přišla ta záležitost s ekologickým vedením. Suzerén Náležitosti trval na tom, že je velice důležité obnovit alespoň na nejnižší úrovni program pozemšťanů na Garthu. Ale Suzerén Paprsku a Drápu neoblomně odmítal dovolit, aby kterýkoli člověk opustil ostrovy. Proto bylo posláno pro pomoc z jiných světů, což bude velice drahé. Na cestě sem už byla raketa s litenskými zahradníky, kteří jsou v nynější krizi neutrální. A jen Velké Vejce ví, z čeho budou zaplaceni!

Nyní, když se hyperprostorová odbočka blíží k dokončeni, jsou Suzerén Náležitosti i Suzerén Paprsku a Drápu ochotni připustit, že pověsti o „Garthlinzích“ byly jenom tymbrimijským trikem. Připustí však, aby byla stavba přerušena?

Ne. Zdálo se, že oba mají své důvody, aby trvali na dokončení. Kdyby s tím byrokrat souhlasil, znamenalo by to konsenzus, krok k politice, kterou si Hřadová šlechta tolik přála. Ale jak má souhlasit s takovým nesmyslem!

Suzerén Pokladu a Bdělosti nespokojeně zacvrlikal. Suzerén Náležitosti se opozdil k další diskusi. Jak se zdálo, jeho zápal pro čestnost se příliš netýkal zdvořilosti vůči kolegům.

Pokud šlo o tohle, teoreticky by se původní soupeření mezi kandidáty mělo začít přetvářet v respekt, poté v náklonnost a nakonec ve skutečné pohlavní spojení. Oni ale byli na počátku Peření a přitom tancovali tanec vzájemné averze.

Suzerén Pokladu a Bdělosti nebyl příliš šťastný z toho, jak se všechno zvrátilo, ale pokud věci půjdou dál tímto nedobrým směrem, mohlo by se mu dostat jedné satisfakce – že Suzerén Náležitosti bude konečně svržen ze svého povýšeneckého hřadu.

Jeden z pomocníků přistoupil a uctivě nabídl cedulku se zprávou. Byrokrat si přečetl její obsah a zamyslel se.

Venku náhle nastal ruch. Nepochybně konečně dorazil třetí člen Triumvirátu. Suzerén Pokladu a Bdělosti však ještě chvíli dumal nad zprávou, kterou právě dostal od svých zvědů.

Brzy, ano brzy. Velice brzy pronikneme do tajných plánů, do plánů, které mohou být nedobrou politikou. Pak snad uvidíme změny, změny v sexualitě… brzy.

63
Fiben

Bolela ho hlava.

Když byl na Univerzitě, taky musel hodiny a dny biflovat, když se připravoval na zkoušky. Fiben se nikdy nepovažoval za nějakého velkého studenta a občas se mu ze zkoušek dělalo špatně.

Tehdy však také byla mimoškolní činnost, cesty domů, oddechový čas, kdy se šen mohl utrhnout a trochu se pobavit.

A na Univerzitě měl Fiben některé profesory rád. Ovšem v téhle chvíli měl právě tak dost Gailet Jonesové.

„Tak ty si myslíš, že galaktická sociologie je nudná a suchopárná?“ Vybafla na něj Gailet, když Fiben znechuceně odhodil stranou knížky a namíchnutě odpochodoval do nejvzdálenějšího koutu místnosti. „No promiň, ale teď nemáme předmět planetami ekologie. V tom bys možná ty mohl být učitelem a já studentem.“

Fiben si odfrknul. „Díky, žes takovou možnost připustila. Začínal jsem si myslet, že už znáš všechno.“

„To není fér!“ Gailet si položila velkou knihu na klín. „Vždyť víš, že do ceremoniálu zbývá jen pár týdnů. A až to přijde, můžeme být povoláni jako mluvčí celé naší rasy! Neměli bychom být na to co nejlépe připraveni?“

„A ty seš si tak jistá, že víš, jaké znalosti budou důležité? Podle čeho poznáš, že nebude mít rozhodující význam planetární ekologie? Co?“

Gailet pokrčila rameny. „To klidně může.“

„Nebo mechanika nebo pilotování kosmických plavidel nebo… nebo chlastání piva nebo sexuální vlohy, do háje!“

„V tom případě by naše rasa měla štěstí, že jsi byl vybrán za jejího zástupce, že jo?“ odsekla mu Gailet. Pak nastalo dlouhé ticho, kdy se na sebe jenom mlčky koukali. Konečně Gailet smířlivě zvedla ruku. „Promiň, Fibene. Já vím, že je to pro tebe frustrující. Ale ani já jsem nestála o to, abych se v téhle pozici ocitla.“

Ne, ale to nevadí, pomyslel si. Hodíš se pro to. Neošimpanzi by nemohli najít šimi, která by byla racionálnější, duchaprítomnější a tak chladnokrevná, až nadejde čas.

„Pokud jde o galaktickou sociologii, ty víš, že je několik důvodů, proč má zásadní význam.“

Už to tu bylo zase, ten pohled v Gailetiných očích. Fiben věděl, že to znamenalo skrytý význam v jejích slovech.

V tom otevřeném smyslu říkala, že dva vybraní reprezentanti šimů budou muset při rituálech Přijetí znát správné protokoly a budou muset složit přísné zkoušky, jinak představitelé Institutu Pozvednutí prohlásí ceremoniál za neplatný. A Suzerén Náležitosti dal zcela srozumitelně najevo, že pokud se něco takového stane, následky budou velice nepříjemné.

Ale existoval ještě jeden důvod, který chtěla, aby co nejvíc pochopil. Někdy velice brzy překročíme určitou hranici, kdy nebude cesty zpátky… kdy už nebudeme moci změnit názor na svou spolupráci se Suzerénem. S Gailet o tom nemůžeme hovořit otevřeně, protože nás pravděpodobně neustále odposlouchávají Gůbůrové. Budeme muset jednat ve shodě a pro ni to znamená, že musím být vzdělán.

Nebo to bylo prostě jen proto, že Gailet nechce nést břímě jejich

rozhodnutí jen na svých bedrech, až nadejde čas.

Fiben teď určitě věděl o galaktické civilizaci mnohem víc než před zajetím. Možná víc, než kdy vědět chtěl. Ze složitosti té tři miliardy let staré kultury – tvořené tisíci různými, vzájemně se hašteřícími patronsko-vazalskými klanovými liniemi, které držely volně pohromadě sítě prastarých institucí a tradicí – se Fibenovi točila hlava.

V polovině se z toho cítil cynicky znechucený – nabyl přesvědčení, že galaktici nejsou nic jiného než mocní zhýčkaní spratci, v nichž se kříží nejhorší vlastnosti někdejších národních států, které byly na Zemi ještě před tím, než lidstvo dospělo. Pak ale cosi vykrystalizovalo a Gailet mu vyjevila nějakou tradici nebo princip odhalující zvláštní jemnost a těžce nabytou moudrost, které se vyvinuly během stovek miliónů let.

Vedlo to až k bodu, kdy už ani nevěděl, co si má myslet. „Musím vypadnout na vzduch," řekl Gailet. „Jdu se projít." Přešel k věšáku a sundal z něj bundu. „Vrátím se tak za hodinu."

Zaklepal na dveře, které se vzápětí odsunuly. Vyšel ven a zase je zavřel, aniž se otočil.

„Potřebuješ doprovod, Fibene?"

Šimi Sylvie vzala do ruky komunikační záznamník a navázala spojení. Měla na sobě prosté šaty, které sahaly až po kotníky a měly dlouhé rukávy. Těžko si šlo představit, že kdy stála na pódiu v Opím hroznu a dohánělа na pokraj šílenství davy šenů. Její úsměv byl váhavý, téměř plachý. A Fibenovi se zdálo, že dnes večer v ní bylo něco nevysvětlitelně nervózního.

„Co kdybych řekl ne?" zeptal se. Ale dřív, než se Sylvie mohla zatvářit vyděšeně, se usmál. „Dělám si legraci. Vážně, Sylvie. Dej mi Rover dvanáctku. Je to přátelská stará koule a domorodce příliš nestraší."

„Strážní robot RVG-12. Zapsán jako doprovod Fibena Bolgera při vycházce," sdělila záznamníku. Za ní vzadu v chodbě se otevřely dveře a z nich vyplula koule, jednoduchá verze bojového robota, jejímž jediným posláním bylo doprovázet vězně a dávat pozor, aby neutekli.

„Hezkou procházku, Fibene."

Mrkl na Sylvii a s předstíranou ležérností se jí zeptal: „Jaká jiná laskavost tady, holka, pro vězně ještě je?“

Ta poslední, odpověděl si v duchu. Ta, co vede na šibenici. Ale vesele jí zamával. „Deme, Rovere.“ Hlavní dveře zasyčely a odsunuly se, aby mu uvolnily cestu do větrného podzimního odpoledne.

Od té doby, kdy padli do zajetí, se mnohé změnilo. Podmínky jejich věznění se postupně zlepšovaly, protože, jak se zdálo, on i Gailet byli pro tajemný plán Suzeréna Náležitosti čím dál tím nepostradatelnější. Přesto tohle místo nenávidím, pomyslel si Fiben, když sestupoval po betonových schodech a pak pokračoval po cestě vedoucí neupravenou zahradou až k vnější bráně. V rozích vysoké zdi se pomalu otáčely sofistikované strážní roboty. Nedaleko portálu Fiben narazil na šimí stráž.

Železňák tam naštěstí nebyl, ale přítomní probáci se netvářili o moc přátelštěji. Protože i když jim Gůbůrové stále platili mzdy, jejich záležitost, jak se zdálo, opustili. Nedošlo k žádnému obratu v programu Pozvednutí na Garthu, k žádnému náhlému převrácení eugenické pyramidy. Ten Suzerén se snažil najít nějakou chybu ve způsobu pozvedání šimů, uvažoval Fiben. Ale nějak se mu to nepovedlo. Proč by jinak připravoval šimy s modrou a bílou kartou, jako jsme my s Gailet, na ten jejich ceremoniál?

Ve skutečnosti se použití probáků jako pomocníků svým způsobem obrátilo proti okupantům. Šimí populace jim to měla za zlé.

Mezi Fibenem a zipovanou stráží nepadlo ani slovo. Rituál byl jasný. On je ignoroval a oni si dávali na čas jen tak dlouho, aby mu nedali záminku ke stížnosti. Jednou, když stráž s klíči příliš otálela, se Fiben prostě otočil a napochodoval zpátky dovnitř. Dokonce nemusel říct ani slovo Sylvii. Jinou stráž už tam ta hlídka nedržela. Fiben už je nikdy neviděl.

Tentokrát Fiben z nějakého popudu tradici porušil a promluvil. „Pěkný počasí, co?“

Vyšší z obou probáků překvapeně vzhlédl. Fibenovi na tom šenovi v zazipovaném obleku připadlo něco podivně známého, ačkoli si byl jistý, že ho doposud nepotkal. „Co je to za srandu?“ Hlídač se podíval nahoru na valící se kumulonimby. Hnala se studená fronta a každou chvíli se mohl spustit déšť.

„Jo,“ usmál se Fiben. „Dělám si srandu. Ve skutečnosti je na mě příliš slunečno.“

Probák na Fibena hodil kyselý pohled a ustoupil stranou. Brána se skřípavě otevřela a Fiben vyklouzl ven na zadní ulici lemovanou zdmi z břečťanových desek. Ani on, ani Gailet nikdy neviděli žádného ze sousedů. Místní šimové se pravděpodobně drželi stranou Železňákovy party a hlídacích robotů vetřelců.

Zamířil k zálivu. Pískal si a snažil se ignorovat hlídacího robota, který ho sledoval a vznášel se asi metr za ním. Když směl takhle vyjít ven poprvé, vyhnul se obydleným částem Port Helenie, držel se v odlehlých alejích a v opuštěných průmyslových zónách. Nyní se stále ještě vyhýbal hlavním nákupním a obchodním centrům, kde by se mohly shromáždit davy čumilů, kteří by na něj zírali, ale už neměl pocit, že se musí úplně všem vyhýbat.

Zpočátku viděl i jiné šimy doprovázené hlídacími koulemi. Nejprve si myslel, že to jsou zajatci jako on. Šenové a šimi v pracovních oblecích ustupovali stranou a těm střeženým šimům se zdaleka vyhýbali, stejně jako oni jim.

Pak si ale všiml rozdílů. Ti druzí eskortovaní šimové na sobě měli elegantní obleky a chodili poněkud povýšeně. Sledovací přístroje a zbraně jejich strážců byli zaměřeny spíš na okolí než na ty, které střežili. Zrádci, uvědomil si Fiben. Měl radost, když viděl ty obličeje, které mnozí šimí obyvatelé dělali na tyhle namyšlené kolaboranty za jejich zády. Zračila se v nich mrzutost a špatně skrývané pohrdání.

Po návratu do svého nuceného příbytku si na bundu napsal hrdá písmena Z-A-J-A-T-E-C. Od té doby pohledy, které se za ním otáčely, byly chladnější. Zvědavé a možná dokonce uctivé.

Koule neměla v programu nechat ho mluvit s šimy na svobodě. Jednou, když mu nějaká šimi odhodila do cesty zmuchlaný papír, vyzkoušel toleranci robota a sklonil se a ten papír sebral…

O chvíli později se probral ve spárech toho stroje, který se s ním vracel do vězení. Několik dní pak nesměl ven.

Ale to nevadilo. Stálo to zato. Zpráva o téhle příhodě se rychle roznesla. Nyní na něj šenové a šimi kývali, když procházel kolem průčelí obchodů nebo míjel fronty čekající na příděl potravin. Někteří mu dokonce dávali krátké povzbuzující zprávy znakovou řečí.

Nepokřivili nás, pomyslel si Fiben hrdě. Těch pár zrádců nemělo význam. Počítalo se pouze chování národa jako celku. Fiben si vzpomněl, jak někde četl, že při nejstrašnější světové válce, která vypukla na Zemi ještě před Kontaktem, obyvatelé malého Dánska odolávali veškeré snaze nacistických uchvatitelů odlidštit je. Místo toho byli překvapivě jednotní a slušní. Byl to příběh hodný následování.

Vydržíme, odpovídal jim znakovou řečí. Země na nás nezapomněla a přijde pro nás.

Lpěl na naději, bez ohledu na to, jak těžké to bylo. Jak se od Gailet učil podrobnosti galaktického práva, uvědomil si, že i kdyby nastal mír ve všech ramenech spirály, nemuselo by to stačit k vypuzení okupantů. Existovaly triky, které takový starý klan, jako byli Gůbůrové, znal, metody, s jejichž pomocí bylo možné zrušit nájemní právo slabšího klanu k planetám podobným Garthu. Bylo zjevné, že určitá frakce ptačích nepřátel chtěla ukončit právo držby Země a dosáhnout jejich převedení na sebe.

Fiben věděl, že Suzerén Náležitosti marně hledal důkazy o tom, že lidé při ekologické obnově Garthu postupovali špatně. Nyní, po způsobu, jímž okupační síly zničily výsledky desítek let tvrdé práce, se neodvažovali tuto otázku nadnést.

Suzerén také strávil měsíce honem na nepolapitelné »Garthlingy«. Kdyby se ukázalo, že ten tajemný presapient je reálný, vznesení nároku na něj by ospravedlnilo každý pětník, který tu byl utracen. Konečně Uthacalthingův vtip prohlédli, ale své snahy neukončili.

Od samého počátku invaze se Gůbůrové pokoušeli najít chybu ve způsobu pozvedání neošimpanzů. A i když se zdálo, že akceptovali status pokročilých šimů, jako byla Gailet, neznamenalo to, že se vzdali úplně.

Byla tady ta věc s tím zpropadeným Obřadem Přijetí, jehož důsledky Fibenovi stále zůstávaly nejasné, přes veškerou Gailetinu snahu mu je vysvětlit.

Sotva si všiml šimů na ulici, když zamyšleně rozkopával spadané listí a znovu se probíral Gailetiným vysvětlováním.

„…vazalské druhy procházejí jednotlivými fázemi, z nichž je každá vyznačována ceremoniály stanovenými galaktickým institutem

Pozvednutí… Tyto obřady jsou nákladné a mohou být zablokovány politickým manévrováním… Je velmi nezvyklé, aby Gůbůrové nabízeli, že zaplatí a podpoří ceremoniál pro vazaly lidských vlčat… A Suzerén rovněž nabízí, že zaváže celý svůj lid novou politikou, která bude znamenat konec nepřátelství vůči Zemi… Samozřejmě, je tu jeden háček…“

Fiben si velice dobře uměl představit, že v tom bude nějaký háček!

Zatřásl hlavou, jako kdyby z ní chtěl všechna ta slova vysypat. V Gailet bylo něco nepřirozeného. Pozvednutí bylo v pořádku a ona mohla být jedinečným vzorem neošimpanze, nebylo však přirozené tolik přemýšlet a povídat a přitom si nedat aspoň chvilku pauzu na provětrání mozku!

Konečně přišel na místo u doků, kde ležely rybářské čluny svázané pevně dohromady před blížící se bouřkou. Mořští ptáci se s křikem vrhali do vody, aby si ulovili poslední sousta dřív, než bude moře příliš neklidné. Jeden z nich se odvážil příliš blízko k Fibenovi a hlídací robot Rover ho za to zasáhl výstražným šokem. Pták – o nic větší biologický příbuzný s ptačími okupanty než Fiben – zlostně zakrákal a odletěl západním směrem.

Fiben si sedl na kraj mola. Z kapsy vyndal půlku sendviče, kterou si tam před tím během dne připravil. Tiše jedl a pozoroval mraky a vodu.

Alespoň na chvíli dokázal přestat přemýšlet a dělat si starosti. A v hlavě se mu nepřevalovala žádná slova.

V té chvíli mu ke štěstí chyběly jen banány a pivo… a svoboda.

Asi za hodinu začal Rover vtíravě bzučet. Přemístil se do polohy mezi Fibenem a vodou a neodbytně se pohupoval.

Fiben vstal a oprášil se. Prošel kolem doků a brzy zamířil zvířeným listím zpátky ke svému vězení. Na větrných ulicích už bylo jen velmi málo šimů.

Strážný s podivně povědomým obličejem se na Fibena zamračil, když došel k bráně, ale žádné zdržování s vpuštěním dovnitř nebylo. Vždycky je snadnější dostat se do vězení než z něj ven, zafilozofoval v duchu Fiben.

Sylvie byla stále ve službě u svého stolu. „Měl jsi hezkou procházku, Fibene?“

„Hm. Měla bys někdy jít se mnou. Mohli bychom se zastavit v parku a já bych ti ukázal, jak umím napodobovat geparda.“ Přátelsky na ni mrkl.

„Už jsem to viděla, nevzpomínáš si? Pokud mě paměť neklame, nic moc to nebylo.“ Tón Sylviina hlasu ale jejímu žertování neodpovídal. Vypadala napjatě. „Jdi dál, Fibene. Uklidím Rovera.“

Gailet seděla na plyšovém koberci před holostěnou, na níž byl právě výjev z dusné, horké savany. Zvedla hlavu od knihy, kterou měla na klíně, a sundala si brýle na čtení. „Ahoj. Už se cítíš líp?“

„Jo,“ přikývl. „Promiň to předtím. Myslím, že to byl nějaký silnější záchvat ponorkové nemoci. Teď se zase dám do práce.“

„Není třeba. Pro dnešek jsme už skončili.“ Plácla do koberce. „Co kdybys mi trochu prodrbal záda? A já pak tobě.“

K tomu nemusela Fibena pobízet dvakrát. Jednu věc musel Gailet přiznat, byla skutečně bezvadnou partnerkou při probírání srsti. Shodil ze sebe bundu, přešel místnost a sedl si za ni. Položila pomalu jednu ruku na jeho koleno, zatímco ji začal prsty pročesávat chlupy. Za chvíli už měla zavřené oči, její dech přešel v tiché něžné vzdechy.

Bylo těžké definovat jeho vztah s Gailet. Nebyli milenci. Pro většinu šimi to stejně bylo možné nebo praktické jen v určitých obdobích jejich tělesných cyklů. A Gailet mu dala najevo, že pro ni to byla velice intimní věc, podobně jako tomu bylo u lidských žen. Fiben to chápal a nijak na ni netlačil.

Problém byl, že ji prostě nemohl dostat z hlavy.

Měl na paměti, že nesmí plést dohromady pohlavní pud s jinými věcmi. Možná jsem jí posedlý, ale nejsem blázen. Milování s touhle šimi bude znamenat nutnost podvolit se určitému závazku a on si nebyl jistý, zda je připraven na něco takového pomýšlet.

Jak jí procházel kůži na šíji, narazil na napjaté svaly. „Poslyš, uvolni se trochu, jsi celá napnutá! Co se děje? Copak ti zatracení…“

Její prsty se mu zatnuly do kolena, ale jinak se Gailet ani nepohnula. Fiben rychle rozhýbal mozkové závity a větu dokončil jinak, než původně zamýšlel.

„…hlídači si k tobě něco dovolovali? Byli impertinentní?“

„A co když ano? Co bys udělal? Vypochodoval bys ven a hájil tam mou čest?“ smála se. Na jejím těle však poznal, že se uvolnila. Něco se dělo. Ještě nikdy neviděl Gailet tak rozrušenou.

Jak jí projížděl srst na zádech, jeho prsty narazily na něco zamotaného do chlupů. Něco kulatého, tenkého, připomínajícího disk. „Myslím, že to tam mám nějaké zašmodrchané,“ řekla rychle Gailet, když to začal tahat ven. „Buď opatrný, Fibene.“

„Jo, dobře,“ odpověděl a sklonil se nad ni. „Máš pravdu. Je to pořádný uzel. Budu to muset rozdělat zuby.“

Přiblížil k ní obličej a ucítil její chvějící se záda a její sladké aroma. Jak jsem si myslel. Kapsle se zprávou! Při jejím natočení přímo proti očím se rozsvítil miniaturní holografický projektor. Paprsek vnikl do oční duhovky a dopadl na sítnici.

Zobrazil jen několik řádek textu. To, co četl, ho však zaskočilo. Bylo to dokument napsaný jeho jménem!

Prohlášení, proč toto činím; zaznamenal poručík Fiben Bolger, neošimpanz.

Ačkoli o mnĚ bylo od okamžiku zajetí dobře postaráno a cením pozornost, která mi byla věnována, musim odsud Zmizet. Válka ještě pokračuje a mojí povinností je utéct, pokud mohu.

Svým pokusem o úTĚK nechci urazit Suzeréna Náležitosti ani klan Gůbůrů. Činím tak jenom proto, že jsem věrný lidem a svému klanu. Z tohoto důvodu to musim udělat.

Pod textem bylo místo, které červeně pulsovalo, jako v nějakém očekávání. Fiben zamrkal. Pak trochu odtáhl hlavu a zpráva zmizela.

Samozřejmě, že věděl o takovýchto záznamech. Stačilo jenom, aby se zadíval na ten červený bod a soustředil vůli, a disk by zaznamenal jeho souhlas zároveň s otiskem vzorku jeho sítnice. Takovýto dokument by měl stejnou váhu jako podpis na nějakém papíru.

Útěk! Samotná myšlenka rozbušila Fibenovi srdce rychleji. Ale… jak?

Neuniklo mu ani to, že se záznam zmiňoval pouze o něm. Pokud by Gailet měla v úmyslu jít s ním, určitě by tam uvedla i sebe.

Ale i kdyby to šlo provést, byla by to ta pravá věc, kterou bylo

třeba udělat? Zjevně byl Suzerénem Náležitosti vybrán, aby dělal Gailetina partnera v podniku tak složitém a případně riskantním, že podobného v historii jejich rasy ještě nebylo. Jak by ji mohl v takové chvíli opustit?

Přiblížil znovu oči. Zprávu si opět pozorně přečetl a horečně přitom přemýšlel.

Kdy měla Gailet šanci tohle napsat? Měla nějaký kontakt s někým z hnutí odporu?

Kromě toho Fibenovi na tom textu něco nesedělo. Nebyly to jen gramatické nedostatky a formulace. Hned na první pohled Fibena napadlo několik vylepšení, která to prohlášení potřebovalo, pokud k něčemu mělo být.

Samozřejmě. Napsal to někdo jiný než Gailet a ona mu to jen předala k přečtení!

„Před chvílí tu byla Sylvie," řekla Gailet. „Trochu jsme se vzájemně prodrbali. Na tom místě měla taky problémy."

Sylvie! No jo. Není divu, že ta šimi byla před chvílí tak nervózní.

Fiben soustředěně uvažoval ve snaze dát dohromady skládanku. Sylvie musela dat ten disk do Gailetiny srsti… Ne, musela ho mít nejdřív sama na sobě a dát ho přečíst Gailet. Potom ho dala Gailet, s jejím svolením.

„Možná jsem se v Sylvii mýlila," pokračovala Gailet. „Nakonec mi připadá jako docela fajn šimi. Nevím, jak moc je spolehlivá, ale myslím, že uvnitř je dost solidní."

Co mu to Gailet chtěla říct? Že to vůbec nebyl její nápad, nýbrž Sylviin? Gailet musela zvážit návrh druhé šimi, aniž o něm mohla mluvit nahlas. Nemohla Fibenovi ani poradit. Přinejmenším ne otevřeně.

„Je to tuhý chuchvalec," řekl Fiben a napřímil se. „Za chvíli to zkusím znovu."

„To je v pořádku. Máš čas. Jsem si jistá, že to zvládneš."

Pročesával zatím jinou oblast blízko jejího pravého ramene, ale v myšlenkách byl kdesi daleko.

No tak, uvažuj, pobízel se.

Ale všechno bylo tak zatraceně zamlžené! Suzerénovo zařízení

testující schopnosti uvažování muselo vypovědět službu, když ho odborníci vybrali jako »pokročilého« neošimpanze. V té chvíli se vůbec necítil na to, aby někomu mohl dělat ryzí vzor nějaké myslící rasy.

Dobře, soustředil se. Byla mi nabídnuta šance k útěku. Především, je míněna vážně? Sylvie totiž mohla být nastrčená. Její nabídka mohla být léčkou.

To by ale nedávalo žádný smysl! Protože Fiben nikdy nedal slovo, nikdy nesouhlasil s tím, že neuteče, jestliže se mu naskytne příležitost. Ve skutečnosti, jako terranský důstojník měl povinnost pokusit se o útěk, zvláště když tak mohl učinit zdvořile, s vyhověním galaktické etiketě.

Vlastně by přijetí této nabídky mohlo být považováno za správnou odpověď. Jestli tohle byl nějaký další gůbůrský test, jeho odpovídající odpovědí by mělo být »ano«. To by mohlo uspokojit ta nevyzpytatelná E.T. …ukázat jim, že chápe vazalské povinnosti.

Na druhé straně ta nabídka může být skutečná. Fiben si pamatoval, jak byla Sylvie před tím neklidná. V několika posledních týdnech k němu byla přátelská, a to způsobem, o němž by si šenové jen velice neradi mysleli, že jde o pouhé předstírání.

Dobře. Ale jestli je to míněno vážně, jak to chce všechno uskutečnit?

Existoval jenom jeden způsob, jak to zjistit, zeptat se jí. Jistě, jakýkoli únik musel znamenat nějak oblafnout strážní systém. Možná to nějak opravdu šlo, ale Sylvie mohla tuhle metodu použít pouze jedenkrát. Jakmile začnou s Gailet klást otázky nahlas, už musejí být rozhodnuti.

Takže, o čem se nyní ve skutečnosti rozhoduji, je, zda Sylvii říci: „Dobrá, poslechneme si tvůj plán“, jestli řeknu „ano“, měl bych být připravený jít.

Jo, jít. Ale kam?

Samozřejmě byla jen jedna odpověď. Nahoru do hor, informovat Athaclenu a Roberta o všem, co zjistil. To znamenalo dostat se nejen z vězení, ale i z Port Helenie.

„Sorové mají jeden příběh,“ promluvila tichým hlasem Gailet. Měla zavřené oči a zdálo se, že je skoro úplně uvolněná, když jí drh-

nul záda. „Vypráví o jistém bojovníkovi Pahů z dob, kdy byli Pahové ještě v procesu Pozvednutí. Chceš ho slyšet?“

Zaskočený Fiben přikývl. „Jistě. Vyprávěj.“

„Dobře. Takže, určitě si už slyšel o Pazích. Jsou to tvrdí bojovníci loajální vůči svým patronům, Sorům. Kdysi hladce procházeli testy Institutu Pozvednutí. Jednoho dne se Sorové rozhodli, že jim dají určitou odpovědnost a skupinu jich pověřili střežením vyslance u klanu Sedmi obrátek.“

„Sedm obrátek… To je přeci strojová civilizace, ne?“

„Ano. Ale nejsou to psanci. Jsou jednou z mála strojových civilizací, které se připojily ke galaktickému společenství jako honorární členové. Většinou se drží stranou ve velmi hustých částech ramen galaktických spirál, které jsou nevyužitelné pro bytosti dýchající jak kyslík, tak vodík.“

Co tím chce říct? lámal si hlavu Fiben.

„Každopádně, tenhle sorský vyslanec se právě zabýval nějakými obchody se Sedmi obrátkami, když jeden z pažských průzkumníků něco zaznamenal na okraji tamního planetárního systému a odletěl se tam podívat.

No, a co náhoda nechtěla, když přiletěl na místo, zjistil, že jedna ze sedmiobrátkových nákladních lodí byla napadena nějakými strojovými darebáky.“

„Berserkry? Likvidátory planet?“

Gailet zakroutila hlavou. „Čteš moc science-fiction, Fibene. Ne, byli to jen desperáti, kteří hledali, co kde uloupit. V každém případě, když náš pažský průzkumník nedostal odpověď na své žádosti o zaslání instrukcí, rozhodl se něco podniknout. Vrhl se na útočníky.“

„Nech mě hádat. Zachránil tu nákladní raketu.“

Přitakala. „Přinutil ty lupiče uletět. Sedm obrátek bylo vděčných. Odměnilo se tím, že nejistá dohoda byla nakonec uzavřena výhodně pro Sory.“

„Takže z něj byl hrdina.“

Gailet zavrtěla hlavou. „Ne. Vrátil se domů v hanbě. Protože jednal o své vůli, bez pokynu.“

„Bláznivá ítýčka,“ zamumlal Fiben.

„Ne, Fibene.“ Dotkla se jeho kolena. „Tohle je důležité. Odváž-

ná iniciativa nové vazalské rasy je pěkná, ale během citlivých jednání na galaktické úrovni? Důvěřuješ chytrému dítěti s fúzní elektrárnou?“

Fiben pochopil, kam tím Gailet míří. Jim dvěma byla nabídnuta dohoda, která vypadala pro Zemi velice slibně – alespoň na první pohled. Suzerén Náležitosti nabízel financování velkého Obřadu Přijetí pro neošimpanze. Gůbůrové by skončili se svou politikou namířenou proti uznání patronského statusu lidí a zastavili by veškeré nepřátelské akce proti Zemi a všem Terranům.

Jediné, co za to Suzerén podle všeho chtěl, bylo, aby Fiben a Gailet prostřednictvím hyperprostorové odbočky řekli Pěti galaxiím, jací chlapíci Gůbůrové jsou.

Vypadalo to jako gesto, které by zachránilo tvář Suzerénovi Náležitosti, a jako velké terno pro pozemšťany.

Ale otázka právě byla, jestli on a Gailet mají právo učinit takové rozhodnutí. Mohlo by mít nějaké důsledky, které oni nebyli schopni rozpoznat? Možná i smrtelně nebezpečné důsledky?

Suzerén Náležitosti jim řekl, že jsou určité důvody, proč jim nebude povolena konzultace s vedoucími činiteli lidí umístěných v zajateckých táborech, které byly vybudovány na ostrovech. Jeho rivalita s ostatními Suzerény dosáhla kritické fáze a ti by nemuseli dát svůj souhlas s celým záměrem. Suzerén Náležitosti potřeboval překvapení, aby je překonal lepší taktikou a postavil je před hotovou věc.

Fibenovi připadla ta logika nějak zvláštní. Ale vetřelci jsou konec konců cizinci. Nedokázal si představit, že by nějaká terranská společnost mohla takhle fungovat.

Takže mu Gailet tímhle vyprávěním chtěla naznačit, že by od ceremoniálu měli ustoupit? Fajn! Pokud šlo o Fibena, mohla rozhodnout. Nakonec, stačí, když řeknou ne… samozřejmě uctivě.

„Tím ten příběh ale nekončí,“ ozvala se znovu Gailet.

„To má pokračování?“

„Ano. O několik let později klan Sedmi obrátek přišel s důkazem, že pažský bojovník se skutečně všemožně snažil získat instrukce, než zasáhl, ale subprostorové podmínky zabránily průchodu jakékoli zprávy.“

„Takže?“

„Takže to pro Sory znamenalo velký rozdíl! V jednom případě na sebe vzal odpovědnost, která mu nepříslušela. Ve druhém jenom dělal to nejlepší, co udělat mohl!

Průzkumník byl tedy posmrtně očištěn a jeho potomkům byla udělena práva pokročilých v Pozvednutí.“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Mezitím, co Fiben intenzivně přemýšlel, ani jeden z nich nepromluvil. A najednou mu to bylo všechno jasné.

Je to snaha, co se počítá. To je to, co měla na mysli. Bylo by neodpustitelné spolupracovat se Suzerénem bez pokusu o konzultaci se svými patrony. Je možné, že se mi to nepovede, je pravděpodobné, že se mi to nepovede, ale musím se o to pokusit.

„Mrknu se na ten uzel ještě jednou.“ Znovu se sklonil nad její záda a přiblížil oko ke kapsli se zprávou. Opět se objevil text, pod nímž pulsoval červený bod. Fiben se podíval přímo do něj a usilovně se soustředil.

Souhlasím.

Flíček okamžitě změnil barvu, čímž potvrdil zaznamenání souhlasu.

A teď bude co? zapřemítal Fiben, když se znovu napřímil.

Jeho odpověď přišla jen mžik poté, co se tiše otevřely dveře. Vstoupila Sylvie oblečená do týchž splývavých šatů jako předtím. Posadila se před ně.

„Sledovací systém je vyřazen. Kamery jsou napojeny na záznamovou smyčku. Mělo by to fungovat přinejmenším hodinu, než jejich počítač pojme podezření.“

Fiben vytáhl disk z Gailetiny srsti a ta po něm hned vztáhla ruku. „Dejte mi jenom chvilku,“ řekla a odběhla ke svému datovému záznamníku a strčila kapsli dovnitř. „Sylvie, bez urážky, ale formulace potřebuje malinko vylepšit. Fiben může moje změny parafovat.“

„Neurážím se. Věděla jsem, že se to bude muset upravit. Chtěla jsem jenom, aby vám oběma bylo dostatečně jasné, co nabízím.“

Všechno se seběhlo tak rychle. A přesto Fiben cítil, jak se mu vlévá adrenalin do žil. „Takže jdu?“

„My jdeme,“ opravila ho Sylvie. „Ty a já. Ukryla jsem zásoby a

připravila cestu ven z města.“

„Máš tedy spojení s podzemím?“

Zavrtěla hlavou.

„Samozřejmě bych se ráda připojila, ale tohle je výhradně můj podnik. Já… dělám to za odměnu.“

„Co za to chceš?“

Sylvie znovu zavrtěla hlavou a naznačila, že počká, až se vrátí Gailet. „Pokud oba budete souhlasit s touhle šancí, půjdu znovu ven a zavolám nočního hlídače. Pečlivě jsem ho vybrala a pak přemluvila Železňáka, aby mu dal dnes v noci službu.“

„Co je na tom maníkovi tak zvláštního?“

„Fibene, možná sis všiml, že ten probák vypadá jako ty a má i podobnou postavu. Řekla bych, že je ti dost podobný na to, aby se aspoň na chvíli dali ve tmě oklamat počítačoví špióni.“

Tak proto mu byl ten šen u brány tak povědomý! Fiben stručně rozvinul předpokládaný scénář. „Nadrogujeme ho a necháme ho s Gailet, zatímco já vyklouznu ven v jeho šatech a s jeho identifikační kartou.“

„Bude toho ještě mnohem víc, věř mi.“ Sylvie vypadala nervózně, vyčerpaně. „Ale obecně řečeno, máš pravdu. Mně i jemu končí služba během dvaceti minut. Tak to do té doby musíme stihnout.“

Gailet se vrátila a podala Fibenovi disk. Ten si ho přidržel u oka a pečlivě si přečetl upravený text. Ne proto, že by měl v úmyslu kritizovat Gailetinu práci, ale aby mohl text opakovat slovo od slova, jestli se mu někdy podaří dostat zpátky k Athacleně a Robertovi.

Gailet sdělení úplně přepsala.

Prohlášení o záměru: Zaznamenal Fiben Bolger, a-šim-ab-člověk, vazalský občan Terranské federace, poručík v záloze Garthských obranných sil.

Potvrzuji, že po dobu zajetí se mnou bylo slušně zacházeno, a jsem si vědom laskavé pozornosti, kterou mi věnovali vznešení a ctění Suzeréni velkého klanu Gůbůrů. Nicméně shledávám, že moje povinnost bojovníka v nynější válce mezi mou stranou a stranou gůbůrskou mne nutí zdvořile odmítnout další věznění, byť v sebelepších podmínkách.

Svým pokusem o útěk nikterak nemíním dát najevo pohrdání nad ctí, které se mi dostalo od vznešeného Suzeréna tím, že uvažoval o mém zařazení jako reprezentanta své rasy. Doufám, že pokračováním v čestném odporu proti gůbůrské okupaci Garthu jednám tak, jak by vazal-sofont jednat měl, v náležité podřízenosti vůli patronů.

Nyní jednám v rámci tradic galaktického společenství, jak nejlépe jsem je pochopil.

Jo. Fiben se pod Gailetiným vedením naučil už tolik, aby okamžitě věděl, že toto je mnohem lepší verze. Znovu zaznamenal svůj souhlas a záznamový bod ještě jednou změnil barvu. Fiben podal disk zpátky Gailet.

Důležité je, že se pokoušíme, řekl si s vědomím toho, do jak ztraceného podniku se pouštějí.

„Teď nám řekni, o jaké odměně jsi to mluvila," otočila se Gailet k Sylvii. „Co chceš?"

Sylvie stiskla rty, obrátila se čelem ke Gailet a ukázala na Fibena. „Jeho," řekla rychle. „Chci, abyste ho sdílela se mnou."

„Co?" Fiben se začal zvedat, ale Gailet ho hbitým gestem umlčela. „Vysvětli to," vyzvala Sylvii.

Sylvie pokrčila rameny. „Nejsem si jistá, jaký druh manželské dohody mezi sebou máte."

„Žádnou nemáme!" vyjel dopáleně Fiben. „A co to sakra má společného…"

„Mlč, Fibene," řekla mu Gailet vyrovnaně. „To je pravda, Sylvie. Nemáme žádnou dohodu, skupinovou ani monogamní. Takže o co jde. Co od něj chceš?"

„Copak to není jasné?" Sylvie se podívala na Fibena. „Ať byl jeho stupeň Pozvednutí doposud jakýkoli, nyní už má prakticky bílou kartu. Jen se podívejte na ten ohromující záznam válečných činů a na způsob, jímž při malých nadějích na úspěch zmařil záměry těch ítýček v Port Helenii, a to nejednou, ale dvakrát. I jediný z nich by stačil k jeho povýšení z modrého statusu. A teď ho Suzerén vyzval, aby se stal zástupcem své rasy. Tenhle druh pozornosti mu už zůstane. Zůstane mu, ať už válku vyhraje kdokoli, a vy to víte doktorko Jonesová.

Je to zkrátka faktický držitel bílé karty. Já mám zelenou. A taky se mi líbí. To je prostě všechno.“

Já? Já, že bych byl zatracená Bílá karta? Fiben se na celé kolo rozřehtal nad tím absurdním nesmyslem. Už mu začalo svítat, o co Sylvii šlo.

Sylvie jeho smích ignorovala. „Ať vyhraje kdokoli,“ pokračovala tiše, „ať už Země nebo Gůbůrové, chci, aby moje dítě bylo na nejvyšším stupni v procesu Pozvednutí a tím také bylo pod ochranou Výboru. Moje dítě bude mít budoucnost. Budu mít vnoučata a s nimi i kousek zítřka.“

Sylvie se očividně do této představy zaníceně vžila. Fiben ale neměl nejmenší náladu pro nějaké pochopení. U všech metafyzických kejklí! rozohnil se v duchu. Kdyby to aspoň řekla jemu. Ona místo toho mluví s Gailet a žádá ji! „Moment, moment, neměl bych k tomu něco říct já?“ zaprotestoval.

„Samozřejmě, že ne, hlupáčku,“ reagovala Gailet a zavrtěla hlavou. „Ty jsi šen. Šimí samec obskočí i kozu nebo klíčovou dírku, když není nic lepšího po ruce.“

Nad tím zveličením, ale také stereotypem, zakládajícím se do značné míry na pravdě, Fiben zbrunátněl. „Ale…“

„Sylvie je přitažlivá a blíží se k růžové fázi. Co myslíš, že budeš dělat, až se dostaneš na svobodu, jestliže se dopředu dohodneme, že tvoje povinnost bude zároveň i potěšením? Ne, tohle není tvoje rozhodnutí. Teď buď, prosím tě, naposledy zticha, Fibene.“

Gailet se otočila zpátky, aby Sylvii položila další otázku. V té chvíli však už Fiben neslyšel jediného slova. Ohlušující lomoz, který mu zněl v uších, přehlušil jakýkoli jiný zvuk. Jediné, na co v tom okamžiku mohl myslet, byl ten bubeník, nebohý Igor Patterson. Ó ne, Všemohoucí, zachraň mě!

„…takhle je to s muži.“

„Ano, jistě. Ale myslím, že mezi vámi je svazek, ať už formální nebo neformální. Teorie je pěkná věc, ale někdo taky může říct, že se cítí zavázán ctí. A on pak může zatvrzele odmítat, dokud nebude vědět, že vám to nevadí.“

Copak o nás šenech takhle šimy vážně uvažují? hloubal Fiben. Vzpomněl si na hodiny zdravovědy na střední škole, kdy šimí mladí-

ci odcházeli na oddělené přednášky o rozmnožovacích právech a na promítání filmů o pohlavních nemocích. Stejně jako ostatní hoši, i jeho tehdy zajímalo, co se to šimi v těch hodinách učí. Copak je ve škole učili takové chladné logice? Nebo se to naučí postupně v životě? Díky nám?

„Já ho nevlastním," pokrčila rameny Gailet. „Jestli máš pravdu, pak na něj nikdy nikdo nebude mít takové právo… nikdo s výjimkou Výboru pro Pozvednutí." Zamračila se. „Jediné, co od tebe požaduji, je, abys ho dostala bezpečně do hor. Do té doby se tě nedotkne. Je ti to jasné? Svou odměnu dostaneš, až bude v bezpečí u povstalců."

Žádný lidský samec by tohle nemusel snášet, pomyslel si Fiben hořce.

Člověčí muži ovšem nebyli nedokončení tvorové na vazalské úrovni, kteří by „obskočili kozu nebo klíčovou dírku, když není nic jiného po ruce", není-liž pravda?

Sylvie souhlasně přikývla a podala Gailet ruku. Ta ji přijala. Dlouze se na sebe zadívaly a pak se pustily.

Sylvie vstala. „Než vstoupím, zaklepu. Bude to asi tak za deset minut." Když se podívala na Fibena, v jejím výrazu se zračilo uspokojení. Jako kdyby se jí podařilo udělat dobrý obchod. „Buď do té doby připraven na odchod." řekla mu a otočila se k odchodu.

Když odešla, Fibenovi se konečně vrátila řeč. „Příliš moc si slibuješ od těch svých ukvapených teorií, Gailet. Jak si zatraceně můžeš být tak jistá…"

„Nejsem si jistá vůbec ničím!" odsekla mu. A zmatený, bolestný výraz na její tváři Fibena ohromil víc než cokoli jiného ten večer.

Gailet si rukou protřela oči. „Promiň, Fibene. Udělej to, co si myslíš, že je nejlepší. Jenom se, prosím tě, neurážej. Ani jeden si právě v téhle chvíli nemůžeme dovolit být hrdý. Tak či onak. Sylvie nežádá s ohledem na okolnosti zas tak moc, ne?"

Fiben vyčetl v Gailetiných očích potlačované napětí a jeho podrážděnost rázem vyprchala. Místo ní se dostavil pocit obavy o Gailet. „Budeš… budeš určitě v pořádku?"

Pokrčila rameny. „Myslím, že ano. Suzerén mi pravděpodobně najde jiného partnera. Budu se snažit, abych to oddálila, jak jen to nejvíc půjde."

Fiben sevřel rty. „Dáme ti zprávu, až budeme u lidí, slibuju.“

V jejích očích mnoho naděje neviděl. Usmála se však. „Udělej to, Fibene.“ Vztáhla ruku a něžně ho pohladila po tváři. „Víš,“ zašeptala, „budeš mi opravdu chybět.“

Následoval okamžik ticha, kdy se ani jeden z nich nepohnul. Pak stáhla ruku zpět a její tvář znovu nabyla vážného výrazu. „Teď už by sis radši měl začít připravovat věci, které budeš chtít vzít s sebou. Mezitím ti povím pár věcí, které by bylo třeba říct tvé velitelce. Zkusíš si to zapamatovat?“

„Jo, jasně,“ odpověděl suverénně Fiben, ale uvnitř na okamžik zatruchlil v pochybách, jestli ještě někdy spatří tu něhu, která na krátko zazářila v jejích očích. Znovu pracovala na plné obrátky. Chodila za ním po místnosti a neúnavně povídala a povídala, dokud se neozvalo zaklepání na dveře.

69

Gailet

Když odešli, klesla na matraci a přehodila si přes hlavu deku. Ve tmě, která ji zahalila, si přitiskla kolena a pomalu se roztřásla v rytmu své samoty.

Ve skutečnosti v té temnotě nebyla tak úplně osamocená. Gailet vnímala poblíž přítomnost spícího šena, navlečeného do Fibenova nočního úboru. Tiše vdechoval výpary drogy, která ho zbavila vědomí. Ten probák bude v limbu ještě několik hodin. Gailet napadlo, že tenhle klid nepotrvá tak dlouho jako jeho dřímota.

Ne, nebyla úplně sama. Ale Gailet Jonesová se ještě nikdy necítila tolik odříznutá od světa, izolovaná.

Chudák Fiben, přemítala. Možná má Sylvie pravdu, pokud jde o něj. Určitě je jedním z nejlepších šenů, jaké kdy v životě poznám. A přesto… Zavrtěla hlavou. A přesto vidí jen část z toho celého spiknu-

tí. A já mu zbytek ani nemohla říct. Ne bez toho, že bych to, co vím, nesdělila i těm, co tajně poslouchali.

Nevěděla, jestli Sylvie jedná upřímně nebo ne. Gailet nikdy neuměla moc dobře odhadovat vlastnosti a povahy jiných. Vsadila bych ale gamety proti zygotám, že se Sylvii nepodařilo oklamat gůbůrský strážní systém.

Gailet se pousmála nad samotnou představou, že by jedna malá šimi dokázala zmást monitory těch ítýček takovým způsobem, že by si toho hned nevšimly. Ne, ne, bylo to všechno příliš snadné. Bylo to nastražené.

Ale kým? Proč?

Záleželo na tom vůbec?

Neměli jsme na výběr, samozřejmě. Fiben musel tu nabídku přijmout.

Gailet zajímalo, jestli ho vůbec ještě někdy uvidí. Jestli tohle byl jenom další test schopnosti myslet, který nařídil Suzerén Náležitosti, tak Fiben mohl být zpátky klidně už zítra s oceněním další „patřičné odpovědi“… patřičné pro mimořádně pokročilého neošimpanze, náležejícího k předvoji své vazalské rasy.

Otřásla se. Do dnešního večera nikdy neuvažovala o důsledcích, ale Sylvie to vyjádřila zcela jasně. I když se znovu setkají, už to pro ni a pro Fibena nebude stejné. Jestliže její bílá karta byla před tím mezi nimi bariérou, jeho bude zcela určitě zející propast.

Tak či onak, Gailet začínala mít tušení, že nešlo o žádný další test připravený Suzerénem Náležitosti. A pokud skutečně nešlo, pak za tím útěkem musela být nějaká frakce Gůbůrů. Možná kolem jiného Suzeréna, nebo…

Gailet zavrtěla hlavou. Věděla málo na i to, aby mohla alespoň vyslovovat domněnky. Nebo možná byla příliš slepá, hloupá, aby si všimla něčeho charakteristického.

Kolem nich byla rozehrána hra, v jejíž každé fázi se zdálo, že nemají na výběr, jak jednat. Fiben musel dnes večer jít, ať už ta nabídka k útěku byla pastí nebo ne. Ona musela zůstat a zápasit s myšlenkami, které byly mimo její dosah. To byl její psaný osud.

Ten pocit, že je s ní manipulováno a že nemá žádnou skutečnou moc nad svým vlastním osudem, Gailet velice dobře znala už v době,

kdy se v jejím životě poprvé objevil Fiben. Pro Gailet byl tenhle pocit životním druhem.

Některá z dávných náboženství na Zemi v sobě zahrnovala i myšlenku předurčení – víru, že všechny události jsou plánované od samého počátku stvoření a že takzvaná svobodná vůle není nic jiného než iluze.

Záhy po kontaktu, asi před dvěma stoletími, se lidští filozofové zeptali prvních galaktiků, s nimiž se setkali, na jejich názor na tuto a mnohé další myšlenky.

Mimozemští mudrci velice často reagovali pohrdlivě. „Tyto otázky lze pokládat jen v nelogickém vlčecím jazyce," byla jejich typická odpověď. „Žádné paradoxy neexistují," ujišťovali.

A už nejsou žádné nevyřešené záhady… nebo alespoň ne takové, které by mohli vyřešit tvorové, jako jsou pozemšťané.

Osudovost ve skutečnosti nebyla pro galaktiky nijak obtížná k pochopení. Většina z nich totiž byla přesvědčena, že vlčecí klan čeká krátký, smutný osud.

A přesto si Gailet najednou vzpomněla na jednu chvíli, kdy žila na Zemi a kdy se seznámila s jistým neodelfínem – starším básníkem v důchodu. Vyprávěl jí příběhy o příležitostech, kdy plaval v závěsu obrovských velryb a pokaždé dlouhé hodiny poslouchal jejich kvílivé písně dávných bohů kytovců. Polichotilo ji a fascinovalo, když starý delfín složil báseň speciálně pro ni.

Kam padne míč jiskrný,
letící jasným dnem?
Udeř do něj čumákem!

Gailet si uvědomovala, že ten verš musel být ještě údernější v triná ru, hybridním jazyce, který neodelfíni obecně používali pro svou poezii. Trinár samozřejmě neuměla, ale i v novoangličtině ji ten jinotaj zaujal.

Jak o tom tak Gailet uvažovala, uvědomila si, že se usmívá.

Udeř do něj svým čumákem, skutečně!

Spící tvor vedle ní jemně zachrápal. Gailet přitiskla jazyk k předním zubům a předstírala, že poslouchá rytmus bubnů.

O pár hodin později ještě seděla na tom samém místě a přemítala, když se najednou s třeskem otevřely dveře a dovnitř vpadlo z chodby ostré světlo. Do místnosti napochodovalo několik čtyřnohých ptačích postav. Kwackové. V čele procesí Gailet poznala růžově zbarvené peří služebníka Suzeréna Náležitosti. Vstala, ale její mírnou úklonu nikdo neopětoval.

Kwack na ni zíral. Pak se sehnul dolů k postavě pod dekou. „Váš druh nevstal. To je nevhodné."

Služebník si zjevně nedělal starosti s nějakými zdvořilostmi, když v blízkosti nebyl žádný Gůbůr. Gailet se podívala do stropu. „Možná je indisponován."

„Potřebuje lékařskou pomoc?"

„Myslím, že se dá dohromady i bez toho."

Tříprsté nohy Kwacka netrpělivě přešláply. „Budu upřímný. Chceme vašeho druha zkontrolovat, ujistit se o jeho identitě."

Zvedla obočí, i když věděla, že tohle gesto je naprosto zbytečné. „A kdo by to podle vás měl být? Děda Mráz? Cožpak vy, Kwackové nedáváte pozor na své vězně?"

Podrážděnost ptáka vzrostla. „Tato věznice byla dána pod dozor neošimpanzím pomocníkům. Jestliže zde došlo k nějaké chybě, je to jen kvůli jejich zvířecí nekompetenci. Kvůli jejich tuposti."

Gailet se rozesmála. „Ale, to jsou kecy."

Kwack přestal popuzeně poskakovat a zaposlouchal se do automatického překladatele. Když se na ni dál jen strnule koukal, Gailet zavrtěla hlavou. „Tohle na nás nehodíš, Kwacku. Oba dobře víme, že pověření probáků, aby to tady hlídali, byl jenom předstírací manévr. Jestli je někde nějaká bezpečnostní díra, pak je to ve vašem vlastním táboře."

Služebník pootevřel zobák. Jeho jazyk se zakmital, což podle dosavadních Gailetiných zkušeností znamenalo čirou nenávist. Vetřelec dal znamení a dva kulovité roboty s bzukotem popoletěly dopředu. Za pomoci gravitačních polí jemně zvedly spícího šima, aniž dokonce pohnuli dekou, a ustoupili s ním ke dveřím. Vzhledem k tomu, že se Kwack vůbec nenamáhal, aby se pod deku podíval, bylo jasné, že ví, koho by tam našel.

„Bude zahájeno vyšetřování," slíbil opeřenec. Pak se otočil k odchodu. Gailet věděla, že za několik minut si přečtou Fibenovo »prohlášení na rozloučenou«, které bylo připevněno k chrápajícímu hlídači.

„Fajn," řekla. „Mezitím mám jednu žádost… Ne, je to požadavek."

Služebník vykročil v čele své kwackské suity ke dveřím. Gailetina slova ho však zarazila a způsobila tím trochu zmatek v řadách malého procesí. Ozvalo se podrážděné skřehotání narážejících Kwacků a jejich nenávistné jazyky se rozkmitaly směrem ke Gailet. Narůžovělý předák se vrátil ke Gailet a sebevědomě před ní stanul.

„Nejste v pozici, kdy byste mohla klást požadavky."

„Tento svůj požadavek přednáším ve jménu galaktických tradic," trvala na svém Gailet. „Nenuťte mě, abych poslala petici samotné eminenci Suzerénovi Náležitosti!"

Nastala chvíle ticha, v níž Kwack očividně zvažoval rizika. Konečně se zeptal: „Jaký je ten váš hloupý požadavek?"

Nyní však mlčela Gailet a čekala.

Se zjevnou nechutí se služebník přece jen uklonil, byť to bylo stěží patrné. Gailet mu odpověděla naprosto shodným gestem.

„Chci jít do Knihovny," pronesla perfektní galaktickou sedmičkou. „Vlastně, v souladu se svými právy galaktického občana na tom trvám."

65

Fiben

Vzrušující útěk v oblečení zdrogovaného šima se nakonec ukázal být absurdně snadný, jakmile ho Sylvie naučila prosté heslo, které řekl robotům vznášejícím se u brány. Jediný šim, který byl ve službě, žmoulal sendvič a při odchodu se na ně ani nepodíval, jenom

mávl na pozdrav.

„Kam mě vedeš?“ zeptal se Fiben, když tmavá zeď pokrytá břečťanem zůstala kdesi za nimi.

„Do doků,“ odpověděla mu Sylvie přes rameno. Udržovala rychlé tempo chůze. Kráčeli mezi temnými, pustými bloky lidských domů po vlhkých chodnících, na nichž vítr chvílemi až divoce prohánět spadané listí. Pak prošli šimí zástavbou v sousedství, kterou tvořily převážně rozlehlé, barevně jásavé příbytky skupinových rodin s mnoha velkými okny a s pevnými dřevěnými konstrukcemi pro dovádění dětí. Tu a tam spatřil Fiben v oknech obrysy postav, odrážející se na pečlivě zatažené závěsy.

„Proč do doků?“

„Protože tam zpravidla bývají lodě,“ odpověděla Sylvie suše. Oči jí jezdily sem a tam. Pohlédla na hodinky na levém zápěstí a pak se podívala za sebe, jakoby se obávala, že je někdo sleduje. To, že vypadala nervózně, bylo přirozené. Přesto toho Fiben už měl dost. Popadl ji za ruku a přinutil ji zastavit se. „Poslouchej, Sylvie. Oceňuju všechno, cos pro mě zatím udělala, ale nemyslíš, že bys mě už měla seznámit se svým plánem?“

Povzdechla si. „Jo, myslím, že jo.“ Její úzkostlivý úsměv mu připomněl onu noc v Opím hroznu. To, co se mu tehdy zdálo být zvířecím chtíčem, muselo být ve skutečnosti to, čeho si všiml nyní – strach potlačený dobře předstíranou odvahou.

„Kromě brány v hradbách je jedinou cestou, jak se dostat z města, loď. Můj plán spočívá v tom, že se dostaneme na jednu z rybářských lodí. Rybáři v noci obvykle vyplouvají na moře v…“ rychle se znovu podívala na hodinky, „…ach, už za hodinu.“

Fiben přikývl. „Dobře, a potom?“

„Až se loď dostane z Aspinalského zálivu, skočíme do moře a doplaveme do parku na Severním mysu. Odtud pak budeme muset pokračovat pěkný kus pěšky po pláži na sever. Ale k horám bysme se měli dostat do rozednění.“

Fiben znovu přikývl. Zdálo se, že je to dobrý plán. Líbilo se mu na něm, že po cestě bylo několik bodů, v nichž bylo možné záměr změnit, pokud by se vyskytly nějaké problémy anebo se naskytly nějaké jiné možnosti. Například se mohli rozhodnout plavat na jižní

mys. Nepřítel určitě nebude předpokládat, že si to uprchlíci namíří přímo ke stavbě jejich nové hyperprostorové odbočky. Nepochybně tam bude velké množství stavebních strojů a zařízení. Fibenovi se zalíbil nápad ukradnout jednu z gůbůrských lodí. Kdyby se mu tohle povedlo, možná, že by skutečně dostal bílou kartu!

Rychle zavrtěl hlavou, protože si vzpomněl na Gailet. Zatraceně, byl bez ní jen chvilku a už mu chyběla.

„Zdá se, že to máš dobře vymyšlené," řekl nahlas Sylvii.

Opatrně se usmála.

„Dík. Uf, můžeme pokračovat?"

Naznačil jí, aby šla první. Za chvíli se už proplétali mezi opuštěnými kioskovými obchůdky. Nad hlavami se jim valila nízká, hrozivě vyhlížející mračna. Noc byla cítit blížící se bouřkou. Vítr vanul jihovýchodním větrem s občasnými prudkými poryvy, které smýkaly a pohazovaly spadaným listím, papíry a lehčími odpadky.

Když začalo poprchávat. Sylvie si nasadila kapuci. Fiben u své bundy měl kapuci také, ale nevzal si ji. Jednak mu nevadilo, když měl mokré chlupy, a jednak si tak neomezil výhled a sluch.

Nad mořem se několikrát zablesklo a v dálce zahřmělo. Do háje, napadlo Fibena. Že mi to už nedoteklo! Chytil svou průvodkyni za ruku. „Sylvie! V tomhle počasí přece nikdo na moře nepopluje!"

„Kapitán téhle lodi ano, Fibene!" opáčila trochu rozpačitě. „Vážně bych ti to neměla říkat, ale je to… je to pašerák. Byl už před válkou. Jeho plavidlo je dobře chráněno před nepříznivým počasím a může se částečně potopit."

Fiben zamrkal. „Co v téhle době pašuje?"

Rozhlédla se na obě strany. „Šimy, občas. Na Cilmarský ostrov a z něho."

„Na Cilmar! Mohl by nás tam vzít?"

Sylvie se zamračila. „Slíbila jsem Gailet, že tě dostanu do hor. A kromě toho, nejsem si jistá, jestli natolik můžu tomu kapitánovi věřit."

Ale Fiben už horečně přemýšlel. Polovina lidí na planetě byla internována na Cilmarském ostrově!

Proč se spokojit s Robertem a Athaclenou, kteří byli koneckonců velice mladí, když mohl Gailetiny otázky předat odborníkům z

Univerzity?!

„Tak budeme improvizovat," řekl neurčitě. V duchu už byl ale rozhodnut, že si toho kapitána-pašeráka oťukne sám. Možná se při té bouřce ukáže, že to půjde. Během další chůze si Fiben svůj záměr dál promýšlel.

Brzy se dostali do blízkosti doku, vlastně nebyli daleko od místa, na němž Fiben strávil část odpoledne sledováním racků. Z ničeho nic se spustil prudký déšť, který chvílemi slábl a pak opět sílil. Vždy, když polevil, byl vzduch překvapivě jasný a veškeré vůně a pachy se v něm znásobovaly – od hnijících ryb až po pivní pach linoucí se od hospod na druhé straně ulice. V putykách se stále ještě svítilo a do noci z nich pronikala tichá tklivá hudba.

Fibenovo chřípí se rozšířilo. Jeho čich se snažil vystopovat něco, co v tom nestálém dešti jakoby sílilo a pak zase sláblo. Fibenovy smysly vyburcovaly jeho představivost, která mu nabízela různé možnosti.

Jeho průvodkyně ho zavedla za roh a Fiben spatřil tři mola. U každého bylo uvázáno několik tmavých, mohutných stínů. Jeden z nich nepochybně patřil pašerácké lodi. Fiben chytil Sylvii znovu za ruku a zastavil ji.

„Radši bysme si měli pospíšit," řekla naléhavě.

„Nebylo by dobré být tam moc brzo," odpověděl. „V té lodi bude pěkně těsno a nebude to tam moc vábně vonět. Pojď sem zpátky. Je něco, co nebudeme moct nějakou dobu dělat."

Udiveně se k němu obrátila, když ji zatáhl zpátky za roh do stínu. Když ji objal, ztuhla. Pak se však uvolnila a zvedla k němu obličej.

Fiben ji políbil. Sylvie mu oplatila stejně.

Když ji začal líbat a jemně kousat od levého ucha přes celý obličej a pak dál na šíji, jenom vzdychala. „Ach Fibene. Kdybysme tak měli čas. Kdybys jenom věděl, jak moc…"

„Ššš," umlčel ji. Sundal si bundu a položil ji na zem. „Co…?" nestačila dokončit otázku, protože ji přiměl, aby se posadila. Pak se usadil za ni.

Očividně se uvolnila, když ji začal jemně hladit a pročesával chlupy.

„Uf," oddechla si. „Už jsem si myslela, že…"

„Co? Já? Měla bys mě poznat líp, miláčku. Já jsem typ, kterej má rád, když se vztah buduje postupně. Nejsem žádnej hr, hr. Není kam pospíchat."

Otočila k němu hlavu a usmála se. „To jsem ráda. Stejně ještě týden nebudu růžová. I když, myslím, bychom ve skutečnosti nemuseli čekat tak dlouho. Já jenom…"

Její slova se náhle přetnula, když Fibenova levá ruka pevně stiskla její hrdlo. Bleskově sáhl do její bundy a s cvaknutím otevřel její vyskakovací nůž. Sylvie vytřeštila oči, když ostří přiložil ke krční tepně.

„Jediný slovo," zašeptal jí výhružně do levého ucha. „Jedinej zvuk a pochutnaj si na tobě nějaký mořský potvory. Rozumíš?"

Vystrašeně přikývla. Cítil, jak čepel vibruje jejím rozdivočelým tepem. Ale jeho srdce nebušilo nijak pomaleji. „Místo mluvení hýbej jenom rty, budu z nich odezírat. Teď mi prozraď, kde máš signální štěnici, podle které nás sledují?"

Sylvie zamrkala. „Co…" promluvila nahlas, ale hned zmlkla, protože tlak na krku okamžitě zesílil.

„Zkus to znovu," zašeptal.

Tentokrát pohybovala jen rty.

„O čem… to… mluvíš?"

Jeho hlas bylo sotva slyšitelné mumlání přímo do ucha. „Čekají tam na nás, že jo, drahoušku? A nemám tím na mysli pohádkové šimi pašeráky. Mluvím o Gůbůrech, drahoušku. Vedeš mě přímo do jejich opeřených drápů."

Sylvie ztuhla. „Fibene… já… to ne! Ne, Fibene."

„Cítím ty opeřence!" zasyčel jí do ucha. „Jo, jsou tam. A jakmile jsem si ten pach uvědomil, všechno to do sebe pěkně zapadlo!"

Sylvie mlčela. Její oči byly velice výmluvné.

„Sakra, Gailet si o mě musí myslet, že jsem mimořádný trouba. Teď když o tom tak přemýšlím… No jasně, ten útěk musel být nastražený! Vlastně musel být určen přesný den a vy jste pravděpodobně nepočítali s tím, že ta bouřka zabrání vyplutí rybářské flotily. Ta pohádka s pašeráckým kapitánem byla improvizace, abych neměl podezření. Na tos přišla sama, Sylvie?"

„Fibene…“

„Mlč! To bylo fakt dojemné, představit si pár šimů, kteří jsou dostatečně chytří na to, aby se protáhli na Cilmar a zpátky nepříteli přímo pod zobákem! Ješitnost málem zvítězila, Sylvie. Ale kdysi jsem byl průzkumný pilot, vzpomínáš si? Začal jsem přemýšlet o tom, jak těžké by to bylo, dokonce i v takovémhle počasí!“

Nasál vzduch a bylo to tam zase.

Ten zatuchlý pach.

Najednou si uvědomil, že žádný z testů, které s Gailet v několika uplynulých týdnech podstoupili, se netýkal čichu. Samozřejmě, že ne. Vždyť galaktici jsou přesvědčeni, že je to téměř zvířecí pozůstatek.

Na ruku mu padlo něco mokrého, přitom ale právě nepršelo. Byly to Sylviiny slzy. Třásla hlavou.

„Nic… nic se ti nestane, Fibene. Su… Suzerén se tě chce jenom na něco zeptat. Pak tě nechají jít. On… on to slíbil!“

Tak to nakonec přece jenom byl další test. Fiben měl pocit, jakoby se vysmíval sám sobě, že byť jenom na chvilku uvěřil, že útěk je možný. Zdá se, že uvidím Gailet dřív, než jsem si myslel.

Začínal se stydět za to, jak Sylvii vystrašil. Konec konců to stejně všechno byla jenom „hra“. Jenom další zkouška. Za těchto podmínek nemělo smysl brát cokoli moc vážně. Jenom dělala svoji práci.

Už se začal uvolňovat a smiřovat s osudem, když v tom si uvědomil, co mu vlastně Sylvie před chvílí řekla.

„Suzerén řekl, že mě nechá jít?“ zašeptal. „Chceš říct, že mě pošle zpátky do vězení, že jo?“

Prudce zavrtěla hlavou. „Ne, ne!“ vykreslila rty horečnou odpověď. „Vypustí nás v horách. Zmínila jsem se o části své dohody s Gailet! Suzerén slíbil, že když odpovíš na jeho otázky…!“

„Počkej, počkej,“ přerušil ji netrpělivě Fiben. „Ty teď nemluvíš o Suzerénovi Náležitosti, že ne?“

Zavrtěla hlavou.

Fibenovi se najednou rozsvítilo v hlavě. „Který… který Suzerén tam na nás čeká?“

Sylvie popotáhla. „Suzerén Pokladu a… Bdělosti,“ zašeptala přerývaně.

Zavřel oči, protože si s hrůzou uvědomil, co to znamená. Tohle totiž nebyla nějaká »hra« ani test.

Ó Všemohoucí, zvolal v duchu. Teď musí přemýšlet, jak si zachránit vlastní krk!

Kdyby to byl Suzerén Paprsku a Drápu, všechno by na místě zabalil, protože by na něj byla zaměřena veškerá vojenská mašinérie. Ovšem i tak byla jeho šance mizivé. Nicméně, Fiben začal dostávat nápady.

Účetní, pojišťovací agenti, byrokrati. Z nich se skládala armáda Suzeréna Pokladu a Bdělosti. Tedy možná, pomyslel si Fiben. Jenom možná.

Ale než cokoli podnikne, musí se dohodnout se Sylvií. Nemůže ji jenom tak svázat a odejít. A nebyl ani krvelačný zabiják. To znamenalo jediné, musel ji získat ke spolupráci, a to rychle.

Možná by jí měl říct, že Suzerén Pokladu a Bdělosti se zcela určitě nebude držet čestného slova, jak by to udělal Suzerén Náležitosti. Když bylo jeho slovo proti jejímu, proč by měl dodržet slib, že je pustí na svobodu?

Ve skutečnosti tahle akce, namířená proti kolegovi z vedení, by mohla být podle norem vetřelců dokonce ilegální. V tom případě by byla naprostá blbost nechat volně pobíhat dva šimy, kteří o tom věděli. Jak Fiben znal Gůbůry, uměl si velice dobře představit, že by je Suzerén Pokladu a Bdělosti vážně nechal, ať si jdou – z tlakové komory rovnou do otevřeného kosmického prostoru.

Ale uvěří mi, když jí to řeknu?

Nemohl to riskovat. Fiben ovšem věděl, jak připoutá její pozornost. „Chci, abys mě pozorně poslouchala," řekl jí. „Nemám v úmyslu setkat se s tvým Suzerénem. Neudělám to z jednoho prostého důvodu. Když tam půjdu s tím, co vím, můžeme se oba dva s mou bílou kartou definitivně rozloučit."

Její oči se přilepily na jeho. Po zádech jí přeběhlo mrazení.

„Víš miláčku, já se musím chovat a jednat jako zářný příklad šimpanzí rasy, abych byl hoden toho chvalořečení. A kterej superšim by si to nakráčel někam, kde ví, že je na něj nalíčená past? He?

Ne, Sylvie. Pravděpodobně nás stejně chytí. Ale musejí nás chytit, když se budeme snažit utéct, jak nejlépe umíme, jinak se to prostě

nepočítá. Víš, o čem mluvím?“

Chvilku nehnutě stála a pak přikývla.

„No tak,“ zašeptal o poznání laskavěji. „Hlavu vzhůru! Měla bys být ráda, že jsem ten trik prohlédl. To jenom znamená, že náš malý šimík může být ještě mazanější vykuk. Tomu se určitě podaří vyhodit do povětří celou školku.“

Sylvie se mírně pousmála. „Jo,“ řekla tiše. „Myslím, že to tak je.“

Fiben spustil ruku s nožem a uvolnil Sylviin krk. Vstal. Toto byl okamžik pravdy. Zřejmě jenom stačilo, aby vykřikla, a pochopové Suzeréna Pokladu a Bdělosti, kteří na ně číhali, by je v několika minutách měli.

Místo toho si stáhla náramkové hodinky a podala je Fibenovi. Štěnice.

Přikývl a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Klopýtla, jak byla stále ještě roztřesená. Objal ji kolem ramen a odvedl blok zpátky.

Teď jenom aby ten nápad fungoval, pomyslel si.

Holubník byl přesně tam, jak si to pamatoval, za neudržovanou skupinou domů stojících v sousedství přístavu. Všichni zjevně spali. Přesto se Fiben snažil, aby nedělal hluk, když odsekával několik drátů a pak se plazil do ptačího příbytku.

Uvnitř byl zatuchlý vzduch prosycený ptačím pachem. Tiše vrkající holubové mu připomínali Kwacky.

„Nazdar hoši,“ zašeptal na ně. „Dneska v noci mi pomůžete udělat si psinu ze svých bratránků, co vy na to?“

Tohle místo si pamatoval ze svých procházek. Jeho blízkost byla velice příhodná, možná dokonce klíčová. Se Sylvií se nemohli odvážit opustit přístav, dokud se nezbaví té štěnice.

Ptáci před ním obezřetně ustupovali. Zatímco Sylvie dávala pozor, opatrně zahnal do kouta statného holuba a chytil ho. Pomocí drátku mu přivázal na nohu hodinky. „Je krásná noc na pěkný dlouhý výlet, nemyslíš?“ zašeptal a hodil holuba do vzduchu. To samé pak udělal s vlastními hodinkami. Jen tak pro jistotu.

Nechal dveře holubníku otevřené. Když se ptáci vrátí dřív Gůbůrové budou sledovat signál až sem. Jejich obvykle hlučný příchod

ovšem všechny holuby vyplaší a ti zase uletí. A honba za štěnicí může pokračovat.

Fiben si v duchu gratuloval, jak je mazaný, když se Sylvii utíkali na východ, pryč od přístavu. Za chvíli se dostali do zanedbané průmyslové zóny. Fiben se tu dobře orientoval. Už tady byl, tenkrát s tím flegmatickým koněm Tychem při své první výpravě do města po invazi. Zastavil se. Musel popadnout dech, avšak Sylvie nevypadala příliš zadýchaná.

No, samozřejmě, je to tanečnice, našel v duchu vysvětlení.

„Dobrá, a teď ze sebe všechno sundáme," řekl jí.

Sylvie ani nehnula brvou. Logika byla neúprosná, štěnice nemusela být jenom v hodinkách. Se svlékáním si pospíšila a byla hotová dřív než on. Když před nimi ležely na hromadě všechny věci, věnoval jí Fiben obdivné zahvízdnutí. To Sylvii rozehřálo tváře.

„A co teď?" zeptala se.

„Teď jdeme k plotu," odpověděl.

„K plotu? Ale Fibene…"

„No tak. Stejně už se na něj chci nějakou dobu podívat zblízka."

Několik stovek metrů další chůze je zavedlo k širokému pásu země, kterou Gůbůrové zarovnali kolem celé Port Helenie. Sylvie se zachvěla, když se přiblížili k vysoké bariéře, která se matně leskla pod světlem jasných hlídacích koulí, rozmístěných podél ní ve velkých rozestupech.

„Fibene," šeptla, když vkročil na pás. „My tam nemůžeme jít."

„Proč ne?" zeptal se. Nicméně se zastavil a otočil se k ní. „Víš o někom, kdo může?"

Zakroutila hlavou. „Proč by tam někdo mohl jít? Je to čiré šílenství! Ty hlídací koule…"

„Jo," přerušil ji zamyšleně Fiben. „Jenom jsem tak přemýšlel, kolik jich k tomu plotu kolem celého města dali. Deset tisíc? Dvacet? Třicet?"

Vzpomněl si na hlídací roboty, které lemovaly mnohem menší a mnohem citlivější prostor kolem bývalé tymbrimijské ambasády, když tehdy vybuchla budova úřadovny a Fiben dostal lekci z E.T. humoru v podání Uthacalthinga. Tyhlety přístroje kolem plotu moc velký dojem nedělaly ve srovnání s takovým Roverem nebo s bitev-

ními roboty, které vojáci Drápu nasazovali do boje.

Moc mě zajímá, co jsou tihle zač, přemítal a udělal další krok dopředu.

„Fibene!“ Sylviin hlas prozrazoval narůstající paniku. „Zkusíme to radši bránou. Můžeme stráži říct… můžeme jim říct, že nás někdo oloupil. Budeme hrát nějaké balíky z vesnice, kteří navštívili město a kterým někdo ukradl šaty a identifikační karty. Když budeme vypadat dostatečně přitrouble, tak nás možná nechají projít!“

Jo, jistě, odpověděl v duchu Fiben. Přesto postupoval opatrně dál. Už byl jen nějakých pět metrů od plotu. Nyní viděl, že ho tvoří řada úzkých latí spojených nahoře a dole drátem. Vybral si místo, které bylo co nejdál od mechanických strážců na obou stranách, tedy někde uprostřed mezi nimi. Přesto, když se blížil k bariéře, silně cítil, jak je sledován.

Ta jistota, že se o něm ví, naplnila Fibena pocitem rezignace. Samozřejmě, teď už jsou gůbůrští vojáci na cestě sem. Dorazí sem každou minutu. Nejlepší, co může udělat, je otočit se zpátky a utíkat. A to hned!

Podíval se na Sylvii. Stála tam, kde ji zanechal. Nebylo těžké na ní poznat, že by v téhle chvíli chtěla být kdekoli jinde na světě, jenom ne tady. Nebyl si moc jistý, proč vlastně zůstala.

Fiben si chytil pravou rukou za levé zápěstí. Krev mu divoce pulsovala a pusu měl vyprahlou. Třásl se, ale přesto se silou vůle přiměl udělat ještě jeden krok k plotu.

Jakoby ho najednou ze všech stran obklopil téměř hmatatelný strach, když se mu zazdálo, že slyší smrtelný výkřik chudáka Simona Levina během toho marného, zbytečného boje ve vesmíru. Zachvátila ho temná předtucha bezprostředně hrozící zkázy. Tlačila ho smrtelná úzkost, která v něm vyvolávala pocit zbytečnosti života.

Fiben se pomalu obrátil k Sylvii.

Zašklebil se.

„Ty podělaný ptačí držgrešle!“ zavrčel. „Tohle nejsou vůbec žádný strážní koule! Jsou to jenom tupé zářiče psí!“

Sylvie překvapeně zamrkala a několikrát naprázdno otevřela pusu. „Jsi si jistý?“ zeptala se nevěřícně.

„Pojď se sama přesvědčit,“ vyzval ji. „Právě tady tě najednou

přepadne pocit jistoty, že jsi pozorována. A pak si budeš myslet, že každý voják Drápu ve vesmíru jde po právě tobě !“

Sylvie polkla, zatnula pěsti a vykročila do prázdného pásu. Fiben ji sledoval krok za krokem. Musel uznat, že je dobrá. Kdekterá jiná šimi by se už dávno s jekotem rozeběhla k němu.

Na obočí jí vyskočily krůpěje potu, které se smísily s kapkami nepravidelného deště.

Část Fibenovy mysli se při tom pohledu obdivovala její krásné nahé postavě. Pomohlo mu to trochu rozptýlit napětí. Takže opravdu kojila. Jemné škrábance naznačující kojení si některé šimi dělaly samy, aby tak vypadaly přitažlivější. U Sylvie však bylo viditelné, že porodila. To by mě zajímalo, jak to s ní vlastně je.

Když k němu došla, pevně zavřela oči a zašeptala: „Co… co se to se mnou děje?“

Fiben však poslouchal své vlastní pocity. Myslel na Gailet a na její dlouhý smutek kvůli příteli a ochránci, tomu velkému šimovi Maxovi. Myslel na šimy, které viděl, jak je roztrhla exploze způsobená zbraněmi nepřítele.

Vzpomněl si na Simona.

„Cítíš se, jako kdyby ti právě zemřel nejlepší přítel na celém světě,“ řekl jí jemně a vzal ji za ruku. Silně ho stiskla, ale v obličeji se jí objevil výraz úlevy.

„Emitory psí. To… to je všechno?“ Otevřela oči. „Proč… proč… Ty podělaný ptačí držgrešle!“

Fiben se zachechtal. Sylvie se pomalu usmála a pak si volnou rukou zakryla pusu.

Chladnou promáčenou temnotu zahřál bouřlivý smích, který alespoň na chvíli pomohl dvěma šimům v nesnázích ulevit si od přemíry napětí. Když se jim po tvářích přestaly kutálet slzy, došli ruku v ruce až k plotu.

„A teď, až řeknu tlač, tak začneš tlačit!“

„Jsem připravená, Fibene.“ Sylvie se pod ním skrčila, zapřela se nohama do země, ramenem se opřela o jednu z vysokých latí a rukama uchopila obě vedlejší.

Fiben zaujal podobný postoj nad ní a zabořil nohy do bahna, pak

se několikrát zhluboka nadýchl. „Tak teď!“

Oba všemi silami zabrali. Tyče se od sebe o několik centimetrů roztáhly. Jak dál s vypětím tlačili, Fiben cítil, jak se prostor zvětšuje. Evoluce nikdy nevyjde nazmar, pomyslel si, zatímco neustával v tlaku.

Před milióny let procházeli lidé vším tím krutým soužením sebepozvedání a vývojem dospěli k tomu, co podle tvrzení galaktiků může být pouze dáno, tedy k rozumu – ke schopnosti myslet a prahnout po dobytí hvězd.

Fibenovi předci ovšem celou tu dobu neprolenošili. My jsme sílili! přesvědčoval se v duchu soustředěně, zatímco mu na čele vyskakovaly krůpěje potu a tyče potažené nějakou umělou hmotou kvílely. Zavrčel námahou. V tom ucítil, že i Sylvie bojuje ze všech sil, když se mu o nohu opřela její enormní zátěží roztřesená záda.

„Áááá!“ Sylvii v blátě uklouzly nohy a napružená lať jí mrštila zpátky. Fiben zpětným nárazem pružné latě ztratil rovnováhu a jak dlouhý, tak široký se přes ni natáhl.

Chvíli jenom tak leželi a prudce, přerývaně oddechovali. Jako první se ozvala Sylvie.

„Prosím, miláčku… dnes v noci ne. Bolí mě hlava.“

Fiben se zasmál. Rozkuckal se a skulil se z ní stranou na záda. Potřebovali humor jako sůl. Byla to jejich jediná obrana proti neustále dotírajícím psí globusům. Kdesi na periférii jejich vědomí jakoby stále přešlapoval netrpělivě pocit paniky a čekal, až dostane povel zaplavit nebohou mysl své oběti. Smích ho ale zatím spolehlivě zadržoval.

Vzájemně si pomohli na nohy a zkontrolovali, čeho vlastně dosáhli. Mezera mezi latěmi byla teď o poznání širší – asi tak deset centimetrů. Ale stále to ještě bylo příliš málo. A Fiben si uvědomoval, že jim utíká čas. Potřebovali přinejmenším tři hodiny, aby měli šanci dostat se do předhůří před rozedněním.

Jestli se jim přece jen podaří dostat se ven z města, měli alespoň výhodu té bouřky. Když se o mírně ohnutou lať znovu opřeli, zalila je další clona deště. Za uplynulou půlhodinu se k nim blesky a hřmění výrazně přiblížily.

Je to ale dvousečná pomoc, pomyslel si Fiben. Bylo jasné, že

bouřka s hustým deštěm znesnadňovala gůbůrským scannerům zachytit je, ale voda na druhou stranu znesnadňovala pořádně uchopit kluzký materiál, z něhož byl plot postaven. A o bahnu nemluvě.

„Připravená?“ zeptal se.

„Jistě, pokud se ti ovšem podaří dát tu svou věc stranou od mého obličeje,“ odpověděla mu Sylvie. „Trochu mě to rozptyluje, víš?“

„To je to, o co ses s Gailet chtěla podělit, vzpomínáš, zlatíčko? Kromě toho, už si to viděla, v Opím hroznu.“

„Jo,“ usmála se. „Ale tam to vypadalo trochu jinak.“

„Sakra, mlč už a tlač,“ zavrčel Fiben. Znovu zabrali a znovu do toho vložili veškerou sílu.

No! No tak! Zaslechl, jak se Sylvie sotva dechu popadajíc hecuje. Jeho k prasknutí napnutým svalům už hrozila křeč, když latě zaskřípaly, a pak se začaly pomalu roztahovat.

Tentokrát uklouzl Fiben. Jak jeho tlak povolil a on sebou práskl na zem, pružný materiál zase skočil zpátky. Jejich těla se opět zhroutila do těžce funící bezvládné hromady.

Spustil se vytrvalý déšť. Fiben ztěžka zvedl víčka a podíval se na mezeru. Možná dvanáct centimetrů. U Infi! To je na hony daleko od toho, co potřebujeme!

Cítil, jak je strážní emitory psí chtějí uchvátit svou mocnou silou, jak se jim do lebky snaží vtlačit depresi. To zhoubné působení mu bralo energii a vůli, strkalo je to pomalu, ale jistě k rezignaci. Cítil se strašně unavený, když se znovu těžce vydrápal na nohy a opřel se o bariéru.

Sakra, zkusili jsme to. Budeme za to pořádně odměněni! Skoro se nám to povedlo. Jenom kdyby…

„Ne!“ zařval najednou z ničeho nic. „Ne! Nenechám tě!“ Nacpal se do té nevelké škvíry, jako by se jí chtěl propasírovat na druhou stranu. Jeho tělo se zmítalo a svíjelo v marném boji s tou neprůchodnou cestou ke svobodě. V prostoru kdesi za plotem udeřil blesk a ozářil otevřenou krajinu – pole, lesy a za nimi vábivé kopce v předhůří Mulunu.

Zarachotil hrom a roztřásl plot. Latě mezi sebou Fibena sevřely, a ten zavyl. Když se uvolnily, padl napůl ochromený bolestí na zem vedle Sylvie. V mžiku byl ale znovu na nohách. Mezi mraky zasvítil

další klikatý výboj. Zavřeštěl do nebe a několikrát udeřil rukama do země. Sevřel v dlaních bahno a kamení a vyhodil ho do vzduchu. S dalším zahřměním mu všechno dopadlo zpátky do tváře.

Už pro něj neexistovalo něco jako řeč. Část něho, která to znala, se nyní potácela v šoku. Reakcí bylo, že nad ním získala kontrolu jiná, starší a odolnější část.

Nyní tu byla jenom bouřka. Vítr a déšť. Blesky a Hromy. Bil se do prsou, odhrnoval rty a cenil zuby na bičující dešťové kapky. Ta bouřka zpívala k Fibenovi, její vibrující ozvěny otřásaly zemí a rozechvívaly vzduch. A on odpovídal skučením.

Tahle hudba neměla nic společného s tou překultivovanou věcí lidí. Nebylo to tak poetické, jako ti snoví velrybí fantomové delfínů. Ne, tohle byl rytmus, který zřetelně cítil v celém těle, až do morku kostí. Pulsovalo to v něm. Třáslo to s ním. Házelo to s ním, jako by byl hadrový panák. Praštil s sebou do bláta, ale hned zase prskající a houkající vyskočil.

Vnímal, jak na něj Sylvie zírá. Plácala do země a s široce otevřenýma očima ho vzrušeně sledovala. To ho jenom pobídlo, aby se ještě silněji bušil do hrudi a vydával ještě hlasitější skřeky. Věděl, že teď se nevzdá! Vyhodil do vzduchu hrst kamení a bahna a vzdorovitě zavřískal proti bouřce, vyzývaje blesky, ať si ho zkusí dostat!

Jeden se za chvíli ochotně objevil. Prostor naplnil oslnivý jas a nabil ho mocnou energií. Fibenovi se na těle zježily jiskřící chlupy. Najednou ho odmrštila mocná neslyšná síla, jakoby odněkud shora sjela obří ruka a praštila s ním proti stěně.

Fiben vykřikl, když prudce dopadl na latě. Než ztratil vědomí, ucítil pach spálené srsti.

66

Gailen

Najednou procitla. Otevřela oči do temnoty, která ji v ten okamžik obklopila. Na střešní tašky bubnovaly dešťové kapky. Byla sama. Vstala, přehodila přes sebe deku a přistoupila k oknu.

Venku nad Port Helenií zuřila bouře a halasně tak oznamovala příchod podzimu. Po noční obloze se zlostně valila hrozivě temná mračna.

Na východ nebylo vůbec nic vidět, přesto však Gailet opřela tvář o studené okenní sklo a zadívala se tím směrem.

V místnosti bylo příjemné teplo. Nicméně zavřela oči a zachvěla se, jak jí náhle projel mrazivý chlad.

67

Fiben

Oči… oči… oči byly všude. Točily se, tancovaly, pluly ve tmě, vysmívaly se mu.

Najednou se objevil slon se zlobně zarudlýma očima. Razil si hřmotně cestu džunglí, všechno kolem něj a pod ním praskalo, lámalo se. Pokusil se mu utéct, ale obrovitý tlustokožec ho dostihl, zvedl chobotem a utíkal dál. Drncal s ním a třásl a drtil mu žebra.

Chtěl tomu zvířeti říct, ať pokračuje a sežere ho, anebo rozdupe na kaši… jenom ať už to má za sebou! Za chvíli si na to ale zvykl.

Bolest se otupila na pulsující škubání a cesta v rytmické houpání…

První věc, kterou si uvědomil, když se probral, byl déšť, jehož kapky z nějakého nejasného důvodu míjely jeho obličej.

Ležel na zádech na něčem, co cítil jako trávu. Všude kolem něj skoro ani na okamžik neutichal lomoz bouřky. Cítil mokré provazce, jak mu masírují nohy a trup. A přesto jediná krůpěj nebrnkla do nosu, nepadla na rty.

Fiben otevřel oči, aby se podíval proč… a aby taky mimochodem zjistil, jak je možné, že je ještě naživu.

Matně šerosvitná břicha valících se mraků zakrývala nějaká silueta. Nedaleko udeřil blesk a krátce ozářil obličej, který se skláněl nad jeho.

Sylvie držela klíne jeho hlavu a znepokojeně na něj dolů shlížela.

Fiben se pokusil promluvit. „Kde…“ ale slova se proměnila v sípot. Jako by úplně ztratil hlas. Fiben si nejasně vzpomněl na ten výjev, jak řve, ječí a houká na nebe… To kvůli tomuhle ho určitě tak bolí a škrábe v krku.

„Jsme venku,“ řekla Sylvie hodně nahlas, aby přehlušila hluk deště. Fiben zamrkal. Venku?

Škubl sebou a trochu se nadzvedl, aby se mohl aspoň trochu rozhlédnout kolem.

V té bouřné temnotě však bylo sotva co vidět. Dokázal ale rozeznat matné obrysy stromů a nízkých zvlněných kopců. Otočil se trochu doleva. Linie Port Helenie nebylo možné nepoznat, zejména tu klikatou nit malých světýlek táhnoucí se podél gubůrského plotu, který na souši obklopoval celé město.

„Ale… ale, jak jsme se sem dostali?“

„Nesla jsem tě,“ odpověděla Sylvie věcně. „Nějak si nebyl ve formě, cos zbořil tu zeď.“

„Zbořil…?“

Pokývala hlavou. Zdálo se, že jí v očích zazářily ohníčky. „Myslela jsem si, že jsem hromové tance dřív už viděla, Fibene Bolgere. Tenhle ovšem všechny zdaleka překonal. To přisahám. Jestli budu žít do devadesáti a budu mít stovku uctivých vnoučat, neumím si před-

stavit, že to někdy dokážu vyprávět, aby mi to věřila.“

Mlhavě se na to rozpomínal. Jak se vztekal, jak zuřil nad tím, že se dostal tak blízko ke svobodě a přece zůstal tak daleko od ní. Zastyděl se, když si připomněl, jakým způsobem v sobě uvolnil zklamání a pustil ze řetězu to zvíře v sobě.

Nějaká bílá karta. Fiben si odfrkl, když pomyslel na to, jak hloupý musí Suzerén Náležitosti být, když si do takové úlohy vybral šima, jako byl on.

„Musel jsem na chvíli nad sebou ztratit kontrolu.“

Sylvie se dotkla jeho levého ramene. Ucukl a podíval se na něj. Bylo dost ošklivě popálené. Bylo však zvláštní, že nebolelo tolik jako četná menší poranění a škrábance.

„Postavil ses té bouřce, Fibene,“ řekla ztlumeným hlasem. „Vyzýval ji, ať přijde dolů za tebou. A když přišla… dokázal jsi, že splnila tvůj příkaz.“

Fiben zavřel oči. Óóó Všehomíre. Jaký hloupý, pověrčivý nesmysl.

A přece, kdesi hluboko ho v nějakém zapadlém koutku nitra zahřál pocit uspokojení. Jako kdyby ten kousíček jeho já skutečně uvěřil v přesně tuhle příčinnou souvislost, jak ji před okamžikem předestřela Sylvie.

Fiben se otřásl. „Pomoz mi sednout, prosím.“

Na okamžik ztratil orientaci, když se mu horizont naklonil na stranu a zrak se nějak zamotal. Nakonec se však s její podporou posadil a svět se kolem něj přestal točit. Po chvilce ji gestem poprosil, aby mu ještě pomohla na nohy.

„Měl by sis odpočinout,“ zaprotestovala.

„Až se dostaneme do Mulunu,“ řekl jí. „Do úsvitu moc času nezbývá. A bouřka nepotrvá věčně. Jdeme, opřu se o tebe.“

Vzala si jeho zdravou ruku přes rameno a podepřela ho. Nějak se jim podařilo vstát.

„Víš. Ty seš pěkně silná šimi. Hmm, to jo. Takovou dálku jsi mě nesla až sem, fakt?“

Přikývla.

„Dobrý,“ poznamenal. „Fakt, zatraceně dobrý.“

Zaklesnuti do sebe belhavě vykročili k temně zamračeným pa-

horkům ležícím východním směrem.

část pátá

MSTITELÉ

V oněch dávných dobách, kdy mořím ještě vládl Poseidon a lodě lidí byly lehoučké, slabé jako stébla slámy, potkala jistou thráckou nákladní loď smůla. Pod náporem časné zimní bouře se rozlomila a klesla ke dnu. V divoce rozbouřených vodách našli tehdy smrt všichni, kdo byli na palubě. Jen jeden jediný život spasen byl – lodního maskota, opice.

Osud tomu chtěl, že z vln divokých vynořil se delfín, a to právě v okamžiku, kdy opice lapala dechu posledního. Znaje velkého přátelství mezi člověkem a delfínem, opičák z posledních sil zvolal: „Zachraň mě! Kvůli mým nebohým dětem v Aténách!“

Delfín sebou mrskl jako blesk a nabídl mu široký svůj hřbet. „Na člověka tys velmi divný, malý a nehezký,“ pravil, když se ho opice jala pevně držeti.

„Když lidí není, mohu se zdát hezký docela,“ odpověděl kuckající opičák a přitiskl se pevně, když se delfín otočil a zamířil kams k pevnině. „Říkáš, že z Atén jsi?“ zeptal se ten přeopatrný mořský tvor.

„Ba vskutku, proč kdo pravil by to, kdyby tomu tak nebylo?“ odvětil opičák řečnickou otázkou.

„Pak Pireus ti znám být musí?“ vyzvídal podezřívavé dál delfín.

Opičí samec horečně přemýšlel. „Ach ano!“ zvolal pak. „Pireus, toť můj blízký druh. Vždyť právě před týdnem jsem s nim hovořil!“

Na ta slova se delfín zarazil, rozzlobeně se sebe opici shodil a nechal ji v moři utonout. Ponaučení jest, jak zřejmo, takové, že každý by měl pravdu mluvit, chce-li předstírat, že je tím, kým není.

M. N. PLAKO

68
Galaktici

Holografická projekce zablikala. Nebylo divu, vždyť přicházela z dálky mnoha parseků a byla ovlivněna sevřeným prostorem Pourminova transferového bodu. Výjev se mihotal a občas se rozplizl.

Přesto se ta zpráva dostala k Suzerénovi Náležitosti ve zcela jasné podobě.

V projekci stálo před Suzerénovým piedestalem shromáždění rozličných bytostí. Většinu těch ras znal od vidění. Tamhle byl například Pila – malý, chlupatý, s krátkýma silnýma rukama. A tady zase vysoký, klátivý Z'Tang vedle pavoukovitého Serentina. Nějaký Bi-Gle se apaticky mračil a tiskl se k bytosti, kterou Suzerén nepoznával, ale kterou mohl být nějaký vazal nebo dekorační mazlíček.

K Suzerénově nelibosti byl v delegaci i Synthian a rovněž člověk.

Člověk!

Nedala se proti tomu podat stížnost. Bylo totiž vhodné zařadit mezi oficiální pozorovatele i terranského zástupce – pokud nějaký kvalifikovaný byl po ruce –, protože tahle planeta byla pronajata lidem. Suzerén si byl ale jistý, že nikdo z téhle skupiny nepracoval pro Institut Pozvednutí v tomto sektoru.

Možná to byla jen další známka potvrzující zhoršení situace v Pěti galaxiích. Od hřadové šlechty na domovské planetě přicházely zprávy hovořící o vážných nezdarech mezi rameny spirály. Boje se nevyvíjely příznivě. Ukázalo se, že spojenci jsou nespolehliví. Flotily Tandů a Sorů kdysi ovládly výhodné obchodní cesty a nyní si uzurpovaly obležení Země.

Pro velký a mocný klan Gooksyů-Gůbůrů to byla těžká, vyčerpávající doba. Všechno nyní záleželo na jistých neutrálních patron-

ských liniích. Kdyby se jednu nebo dvě z nich nějak podařilo vtáhnout do aliance, mohlo by být ještě dosaženo triumfu pravověrných.

Na druhé straně by bylo hotovou katastrofou, kdyby se některý z neutrálních obrátil proti Velkém klanu!

Ovlivnit tyto věci byl jeden z hlavních důvodů stojících v pozadí myšlenky provést na prvním místě invazi na Garth. Navenek měla tato výprava za cíl získat rukojmí, jejichž prostřednictvím bude nejvyšší vedení Země přinuceno vydat tajemství. Ale psychologické úvahy, že se v tomhle dosáhne úspěchu, vždy vypadaly nepravděpodobně. Vlčata byli neústupní tvorové.

Ne. Tím, co získalo hřadovou šlechtu pro knězův návrh, byla možnost, že to přinese klanu větší respekt – podaří se bravurní kousek a získají se noví spojenci z řad váhavých. A zpočátku se zdálo, že všechno jde dobře. První Suzerén Pokladu a Bdělosti…

Kněz zakvílel hlubokým smutečním tónem. Předtím si neuvědomoval, o jakou moudrost přišli. Nevnímal, jak zkušený byrokrat zjemňoval a posiloval prudkou brilantnost svých dvou mladších kolegů hlubokým a spolehlivým rozumem.

Pane, jaký jsme mohli mít konsenzus, jednotu, politiku.

Ale teď se vedle neustálých rozbrojů mezi nadále znesvářenými členy Triumvirátu ještě objevila tahle špatná zpráva. Mezi oficiálními pozorovateli Institutu Pozvednuti bude Terran. Na důsledky této skutečnosti bylo nepříjemné pomyslet.

Ovšem to ještě nebylo to nejhorší! Jak Suzerén viděl, ten pozemšťan vystupoval jako mluvčí! Své prohlášení pronesl v čisté galaktické sedmičce.

„Zdravíme Triumvirát sil Gooksyů-Gůbůrů bojujících o obsazení planety zvané Garth, která je v omezeném pronájmu. Zdravím vás jménem Cough'Quinn*3, jeho eminence Velkého examinátora Institutu Pozvednutí. Tuto zprávu vám posíláme nejrychlejšími dosažitelnými prostředky ještě před příletem naší lodi, takže se můžete na návštěvu připravit. Podmínky v hyperprostoru a v transferovém bodu naznačují, že kauzalita nám téměř jistě umožní zúčastnit se navrženého ceremoniálu a vést patřičné testy inteligence v čase a na místě, jež vámi byly žádány.

Byli jste již informováni, že galaktický Institut Pozvednutí se

rozhodl překonat velkou vzdálenost, aby vyhověl vaší nezvyklé žádosti – nezvyklé za prvé proto, že musel jednat tak chvatně, a za druhé, že bylo poskytnuto tak málo informací.

Ceremoniály Pozvednutí jsou radostnou událostí, zvláště v takových neklidných dobách, jako je tato. Oslavují kontinuitu a věčnou obnovu galaktické kultury ve jménu velectěných Prapředků. Vazalské druhy jsou nadějí, budoucností naší civilizace, a při takovýchto příležitostech projevujeme svoji odpovědnost, svoji čest a svoji lásku.

Přistupujeme proto k této události naplněni zvědavostí nad tím, jaký div zamýšlí klan Gooksyů-Gůbůrů před Pěti galaxiemi odhalit."

Výjev zmizel a zanechal Suzeréna jeho nepříjemným úvahám nad touto zprávou. Bylo už samozřejmě pozdě pozvání odvolat a obřad zrušit. Tohle uznali i ostatní Suzeréni. Hyperprostorovou odbočku je nutné dokončit, stejně jako je třeba se připravit na uvítání vážených hostů. Udělat něco jiného by mohlo Gůbůry nezvratně poškodit.

Suzerén poskakoval tanec hněvu a nespokojenosti. Mumlal si u toho úsečné, ostré kletby.

Ten prokletý, zlodušský tymbrimijský podvodník! Při zpětném pohledu byla samotná myšlenka existence »Garthlinga« – nějakého místního tvora v předrozumovém stádiu, který přežil holocaust Burualliů – naprosto absurdní. A přesto byl řetězec falešných důkazů tak úžasně přesvědčivý a svou nabízející se příležitostí tak lákavý!

Suzerén Náležitosti zahájil tuto expedici ve vedoucím postavení. Jeho místo v konečném Peření se zdálo být zajištěno po definitivním odchodu prvního Suzeréna Pokladu a Bdělosti.

Všechno se ale změnilo, když žádný Garthling nalezen nebyl, když se naprosto jasně ukázalo, že vůdce Náležitosti byl pořádně napálen. To, že se nepodařilo najít důkaz zneužití Garthu lidmi nebo jejich vazaly, znamenalo, že Suzerén doposud nemohl vstoupit vlastní nohou na půdu této planety. Tato skutečnost pak zpětně zpozdila dokončení hormonálních procesů. Všechny tyto faktory znamenaly neúspěch, jenž vážně ohrožoval Peření.

Potom to povstání mezi neošimpanzy postavilo na první místo armádu. Nyní velice rychle a nezadržitelně rostla moc a postavení

Suzeréna Paprsku a Drápu. Nadcházející Peření naplňovalo Suzeréna Náležitosti neblahým tušením. Takovéto události měly být triumfální a mimořádné dokonce i pro poražené. Peření bylo období obnovy a pohlavního naplnění rasy. Mělo také představovat *krystalizaci politiky* – konsenzus ohledně správného jednání.

Tentokrát však bylo velmi málo konsenzu. Vlastně nebyl žádný. S tímhle Peřením skutečně nebylo něco v pořádku.

Všichni tři Suzerénové se shodli v jediném, a to že hyperprostorová odbočka musí být využita pro nějaký druh obřadu Pozvednutí. Udělat něco jiného by v tuto chvíli bylo sebevražedné. Ale kromě této věci byl jejich triumvirát naprosto rozpolcený. Jejich neustálé spory začaly ovlivňovat celou výpravu. Zbožnější vojáci Drápu se hašteřili s ostatními druhy ve zbrani. Byrokrati, kteří byli vojáky v záloze, stranili ve sporech ohledně logistických výdajů svým bývalým spolubojovníkům, anebo začali být vzpurní, když jim šéf jejich námitky odmítl. Ba i mezi kněžstvem docházelo k názorovým střetům v otázkách, ve kterých už dříve nepanovala jednota.

Kněz nedávno zjistil, kam až může vést frakcionářství. Rozkol vedl až ke zradě! Jak jinak mohl být ukraden jeden ze dvou vůdců šimpanzí rasy?

Nyní Suzerén Pokladu a Bdělosti trval na své účasti při výběru nového samce. On byl nepochybně odpovědný za »útěk« šimpanze Fibena Bolgera! Ach, byl to takový slibný tvor! Teď už z něj určitě zbyl jenom prach a popel.

Samozřejmě, nemá žádný důkaz, aby mohl na některého ze dvou Suzerénů ukázat obviňujícím prstem.

Vtom přistoupil kwackský služebník, poklekl a v zobáku nabídl datovou krychli. Když dostal souhlas, vložil ji do přehrávače.

Místnost potemněla a Suzerén se díval z pohledu kamery do deštivé temnoty. Podvědomě se zachvěl pocitem odporu nad tím ošklivým, zašlým a zatuchle páchnoucím městem vlčat.

Záběr přejel po kousku rozbahněné půdy v temné aleji… pokračoval přes rozlámaný domek ze dřeva a drátů, v němž Terrani chovají své domácí ptáky… zaznamenal mokrou hromádku šatstva před opuštěnou továrnou, jejíž vrata byla uzavřena závorou… sledoval stopy nohou vedoucí k rozryté bahnité půdě před zprohýbaným a

polámaným plotem… a pak další stopy směřující pryč do tmavé divočiny…

Suzerénovi bylo všechno jasné dřív, než dostal ke konečnému posouzení zprávu vyšetřovatelů.

Ten neošimpanzí samec prokoukl past, která na něj byla nastražena! Zdálo se, že se mu útěk podařil!

Suzerén na hřadu zatancoval několik prastarých sérií drobouckých kroků.

„Úder, škoda, rána,
zasazená našemu programuje těžká.
Ale není, nemusí být
nenapravitelná!“

Když pokynul, kwackští služebníci k němu rychle přiskočili. Suzerénův první příkaz byl přímočarý, jasný.

„Musíme zvýšit, zlepšit, pozvednout
plnění svých závazků, svou stimulaci.
Informujte tu samici, že souhlasíme,
přijímáme, nemáme nic proti jejímu požadavku.

Může navštívit Knihovnu.“

Kwackští služebníci se uklonili a tence zapěli.
„*Zzúúúún!*“

69
Vláda v exilu

Jakmile mezihvězdná zpráva skončila, holografický projektor zhasl. Místnost zalilo světlo a ozářilo překvapené členy rady, kteří se po sobě bezradně dívali. „Co… co to znamená?“ zeptal se plukovník Maiven.

„Nejsem si jist,“ řekl komandér Kylie. „Ale je jasné, že Gůbůrové něco chystají.“

Správkyně Vládního úkrytu Mu Šen bubnovala prsty do stolu. „Vypadali jako představitelé Institutu Pozvednutí. Zřejmě to znamená, že agresor připravuje některý z ceremoniálů Pozvednutí a pozval si k tomu svědky.“

No to je jasné, pomyslela si Megan. „Myslíte si, že to má něco společného s tou záhadnou stavbou jižně od Port Helenie?“ zeptala se nahlas. Tento objekt byl nedávno předmětem velkých diskusí.

Plukovník Maiven přikývl. „Doposud jsem takovouto možnost nechtěl připustit, ale teď bych řekl, že tomu tak je.“

Promluvila šimí zástupkyně v Radě. „Proč by chtěli dělat nějaký ceremoniál Pozvednutí pro Kwacky tady na Garthu? To nedává smysl. Jak by to mohlo vylepšit vyhlídky na úspěch jejich nároku na planetu?“

„Nevěřím, že by mohlo,“ poznamenala Megan. „Možná… možná to vůbec není pro Kwacky.“

„Pak ale pro koho?“

Megan pokrčila rameny.

„Připadalo mi, že představitelé Institutu Pozvednutí rovněž tápou,“ vložil se do debaty Kylie.

Zavládlo dlouhé, rozpačité ticho, které přerušil opět Kylie.

„Jak významná je podle vás skutečnost, že mluvčím té skupiny

byl člověk?“

Megan se usmála. „Očividně to bylo míněno jako štulec Gůbůrům. Ten člověk nemůže být víc než jen nějaký mladý úředník zacvičující se v místní pobočce Institutu Pozvednutí. To, že mu byla dána přednost před Pily, Z’Tangy a Serentini znamená, že se Zemí ještě není konec. Některé mocnosti to chtějí dát Gůbůrům na vědomí.“

„Hm, Pilové. Jsou to tvrdí chlapíci a patří ke klanu Sorů. Že byl člověk mluvčím, nepochybně představuje urážku vůči Gůbůrům, ale ještě to není záruka, že Země je v pořádku.“

Megan dobře rozuměla, co tím chtěl Kylie říct. Jestliže nyní v kosmickém prostoru kolem Země dominovali Sorové, mohly mateřskou planetu čekat těžké časy.

Nastala další dlouhá odmlka. Pak promluvil plukovník Maiven. „Zmínili se o hyperprostorové odbočce. Jejich vybudování je velice nákladné. Gůbůrové musejí tomuhle ceremoniálu přikládat pořádnou váhu.“

Skutečně, pomyslela si Megan a dobře přitom věděla, že Radě byl přednesen návrh. Uvědomovala si také, že tentokrát bude těžké nějak ospravedlnit nabádání držet se rad Uthacalthinga.

„Navrhujete cíl, plukovníku?“

„Ano, jistě, paní koordinátorko.“ Maiven se posadil vzpřímeně a podíval se jí do očí. „Myslím si, že je to právě ta příležitost, na kterou jsme čekali.“

Kolem stolu bylo vidět souhlasné přikyvování. *Podporují tento názor, protože se chtějí dostat z nudy, z frustrace a z čiré ponorkové nemoci*, přemítala Megan. *A přece, nebyla by tohle nejlepší cesta, jak se dostat do zajetí nebo jak být navždy ztracen?*

„Jakmile sem vyslanci Institutu Pozvednutí dorazí, nemůžeme zaútočit,“ pronesla a na všech viděla, že si uvědomují, jak je toto upozornění důležité. „Nicméně souhlasím, že může existovat určitý časový prostor, během něhož by úder mohl být proveden.“

Všeobecná shoda byla zjevná. Megan cítila, že by se o tomhle opravdu mělo více diskutovat. Ale uvědomovala si také, že i ona sama má blízko k výbuchu netrpělivosti.

„Měli bychom tedy majorovi Prathachulthornovi poslat nové

rozkazy. Dostane volné ruce, s jedinou podmínkou – jakýkoli útok musí být završen do prvního listopadu. Souhlas?“

Ruce se naráz zvedly. Jenom komandér Kylie zaváhal, ale pak se přidal a učinil tak rozhodnutí jednomyslným.

Rozhodli jsme, konstatovala v duchu Megan. Napadlo ji, jestli je v pekle rezervováno zvláštní místo pro matky, které posílají své syny do boje.

70

Robert

Nemusela přece odcházet, ne? Chci říct, že ona sama řekla, že je to v pořádku.

Robert si třel bradu zarostlou strništěm. Přemýšlel, jestli se nemá osprchovat a oholit se. Major Prathachulthorn svolá poradu někdy po rozednění a velitel má rád, když vidí své důstojníky pěkně vypulírované.

Měl bych se spíš prospat, napadlo ho. Právě skončili sérii nočních cvičení a bylo by moudré odpočinout si.

Jenomže nemohl usnout, jak byl nervózní a plný energie. Několik hodin se převaloval a slabě klimbal, až konečně vstal a přešel ke svému stolu. Sedl si k datovému záznamníku a nastavil jeho světlo tak, aby nerušil dalšího obyvatele místnosti. Chvíli si pročítal podrobný plán s rozkazy k nadcházející bitvě, který vypracoval major Prathachulthorn.

Byl důvtipný, profesionální. Různé varianty nabízely řadu účinných způsobů využití omezených sil k zasazení úderu nepříteli, a to úderu tvrdého. Zbývalo jenom zvolit správný cíl. Nabízelo se několik možností a mohla jím být každá z nich.

Přesto se Robertovi na celé té konstrukci něco nezdálo. Plán v něm neposílil důvěru, jak doufal. Robert jakoby téměř viděl, jak se v

prostoru nad ním něco formuje – něco vzdáleně připomínajícího temné mraky, které zahalily hory při nedávných bouřích – nějaké symbolické vyjádření jeho tísnivého pocitu.

Na druhém konci malé místnůstky se pod přikrývkou pohnula ležící postava. Ven vyklouzla štíhlá paže a noha obnažená až po stehno.

Robert se soustředil a vymazal to nic, co skromnou silou své aury vytvořil. Začalo to narušovat Lydiiny sny a nebylo by správné, kdyby svůj neklid přenášel na ni. Přes fyzický intimní kontakt, který spolu před chvílí měli, si stále ještě byli v mnoha směrech cizí.

Robert si připomněl, že pár uplynulých dnů přineslo několik pozitivních aspektů. Ten bitevní plán například ukázal, že Prathachulthorn konečně vzal několik jeho nápadů vážně. A trávení času s Lydií znamenalo víc než jen tělesnou rozkoš. Neuvědomoval si, jak moc mu chybí prostý dotek od někoho z vlastního druhu.

Lidé možná dokáží zvládnout izolaci lépe než šimové, kteří by mohli upadnout do hluboké deprese, kdyby příliš dlouhou dobu postrádali doteky partnera. Ale lidští melové a femy měli také svoje potřeby podobné opím.

Přesto se Robertovi stále honily hlavou myšlenky. Dokonce i při těch nejvášnivějších okamžicích s Lydií myslel na někoho jiného.

Musela opravdu odejít? Logicky vzato, neměla žádný důvod, proč by musela jít k Mount Fossey. O gorily již bylo dobře postaráno.

Samozřejmě, gorily mohly být jenom výmluvou. Výmluvou pro únik před negativní aurou majora Prathachulthorna. Výmluvou, aby se mohla vyhnout jiskřivým výbojům lidské vášně.

Athaclena měla možná pravdu, že není nic špatného na tom když Robert tíhne ke svému druhu. Ale logika není ještě všechno. I ona měla city. Vzhledem k tomu, že byla mladá a sama, ji mohlo zraňovat dokonce to, o čem věděla, že je správné.

„Zatraceně!“ zamručel Robert. Prathachulthornova slova a grafy se mu na papíře slily v rozmazanou skvrnu. „Zatraceně, chybí mi.“

Za látkovým závěsem, který odděloval jeho komůrku od ostatních jeskynních prostorů, se ozval nějaký shon. Robert se podíval na hodinky. Byly teprve čtyři hodiny ráno. Vstal a natáhl si kalhoty.

Bylo pravděpodobné, že jakýkoli nečekaný ruch v tuhle dobu může znamenat nějaké nepříjemné překvapení. To, že nepřítel byl již měsíc v klidu, ještě nezaručovalo, že tomu tak bude i nadále. Možná se Gůbůrové dozvěděli o jejich záměrech a provedli preventivní úder!

Ozvalo se pleskání bosých nohou na kamenné podlaze. „Kapitáne Oneagle," promluvil naléhavý hlas za závěsem. Robert přešel k východu z komůrky a závěs odhrnul. Za ním stál udýchaný šimí posel. „Co se děje?" zeptal se ho.

„Hm, bylo by lepší pane, kdybyste šel rychle se mnou."

„Dobře. Jenom si vezmu zbraně."

Šimi ale zavrtěla hlavou. „Nejde o boj, pane. Jde o… o pár šimů, kteří právě dorazili z Port Helenie."

Robert se zamračil. Noví dobrovolníci přicházeli z města po malých skupinách neustále. Tak k čemu kolem toho teď najednou takové pozdvižení? Uslyšel, jak se Lydia zavrtěla. Probudil ji hlasitý hovor. „Fajn," pronesl mírně uštěpačně, „ale promluvíme si s nimi trochu později.

Šimi mu však vpadla do řeči. „Pane! Je to Fiben! Fiben Bolger! Vrátil se."

Robert zamrkal. „Cože?!"

Za ním se něco zahýbalo. „Robe?" otázal se ženský hlas. „Co se…"

Robert hlasitě zavýskl, až se jeho jásavý výkřik nesl slujemi ozvěnou. Pevně objal zaskočenou poselkyni dobré zprávy a políbil ji. Potom rozpustile zvedl Lydii do vzduchu.

„Co…" pokusila se znovu zeptat, ale opět zmlkla, protože už mluvila do prázdna.

Ve skutečnosti Robert nemusel nijak pospíchat. Fiben a jeho eskorta totiž před sebou ještě měli kousek cesty. Zatímco sledovali jejich koně supící k nim nahoru po severním svahu, Lydia se oblékla a připojila se k čekajícímu Robertovi. Šedivé světlo úsvitu právě hasilo poslední jiskřičky hvězd.

„Všichni jsou vzhůru," poznamenala Lydia.

„Dokonce vytáhli z postele majora. Šimové všude pobíhají a vzrušeně se mezi sebou baví. To musí být nějaký šen, na kterého

čekáme.“

„Fiben?“ Robert se zasmál a tleskl. „Jo, dalo by se říct, že starej Fiben je něco zvláštního.“

„To jsem pochopila,“ poznamenala a zastínila si oči před světlem šířícím se od východu. Sledovala skupinu, jak stoupá klikatou horskou stezkou. „Je to ten s těma obvazama?“

„Hm?“ Robert přimhouřil oči. Lydiin zrak byl bioorganicky posílen během vojenského výcviku, což jí záviděl. „Nepřekvapilo by mě to. Fibenovi se vždycky nějak stane, že je zabandážovanej. Tvrdí, že to nenávidí a že za to může jeho vrozená nešikovnost a spiknutí vesmíru, ale já si myslím, že má sklon vyvolávat problémy. Ještě jsem neviděl šima, který by vyváděl takové věci jenom proto, aby měl pak o čem vyprávět.“

Za chvíli už poznal rysy svého přítele. Zavolal na něj a zamával. Fiben se zasmál a pozdrav opětoval, i když měl levou ruku znehybnělou v pásce. Vedle něj jela na klisně nějaká šimi, kterou Robert neznal.

Ze vchodu do jeskyně k nim přistoupil posel. A zasalutoval. „Major vás žádá, abyste přišli za ním společně s poručíkem Bolgerem, jakmile dorazí.“

Robert přikývl. „Vyřiďte, prosím, majorovi Prathachulthornovi, že jsme hned u něho.“

Když koně šplhali do poslední zatáčky, Lydia ho vzala za ruku. Robertem najednou projela vlna pocitu radosti i provinění, ale snažil se nedat na sobě tuhle rozpolcenost znát.

Tak Fiben je na živu, pomyslel si. *Musím to dát vědět Athacleně. Určitě bude mít radost.*

Major Prathachulthorn měl ve zvyku tahat se nervózně za jedno nebo za druhé ucho. Zatímco poslouchal informace od svých podřízených, poposedal v křesle a čas od času se naklonil dopředu ke svému záznamníku. Něco do něj zamumlal a vzápětí dostal odpověď ve formě další porce požadovaných informací. V takové chvíli se mohl zdát nesoustředěný, ale když se ten, kdo právě mluvil, odmlčel nebo zpomalil, major netrpělivě luskl prsty. Prathachulthornův mozek uvažoval zjevně rychle a dokázal se zabývat několika věcmi na-

jednou. Jenomže takovéto chování dělalo značné potíže šimům, kteří často znervózněli a pak nemohli pořádně mluvit. To na druhou stranu nijak nepomohlo zlepšit majorův názor na dobrovolníky, kteří byli donedávna pod Robertovým a Athaclenin̊ým velením.

Fibenovi tohle ovšem nedělalo vůbec žádné potíže. Dokud měl dostatek svého pomerančového džusu, nevzrušeně pokračoval ve vyprávění. Dokonce i Prathachulthorn, který obvykle přerušoval raporty četnými dotazy a nemilosrdně se pídil po detailech, tentokrát tiše seděl a mlčky poslouchal líčení katastrofálního průběhu a konce povstání v údolí, Fibenova zajetí, výslechů a testů prováděných podřízenými Suzeréna Náležitosti, ale také výklad teorií, jež rozvíjela doktorka Jonesová.

Robert se tu a tam podíval na šimi, která přišla z Port Helenie s Fibenem. Sylvie seděla vzpřímeně mezi Benjaminem a Elsie a měla ve tváři vyrovnaný výraz. Když byla občas vyzvána, aby něco potvrdila nebo upřesnila, odpovídala tichým hlasem. Jinak neustále visela očima na Fibenovi.

Ten důkladně vysvětloval současnou politickou situaci mezi Gůbůry, jak ji chápal. Když se dostal k onomu večeru, kdy byl zorganizován útěk, řekl o léčce, kterou nastražil Suzerén Pokladu a Bdělosti, a skončil prostým sdělením: „No a tak jsme se Sylvie a já rozhodli, že bychom měli raději opustit Port Helenii jinou cestou než po moři.“ Pokrčil ramena. „Dostali jsme se ven dírou v plotu a pak se konečně dostali k povstalecké hlídce. A tady nás máte.“

To je přesně on! pomyslel si ironicky Robert. Fiben samozřejmě vynechal jakoukoli zmínku o svých zraněních a podrobnosti o tom, jak utekl. Tyhle detaily nepochybně doplní v písemné zprávě pro majora, ale ostatní to z něj budou muset páčit.

Robert zachytil pohled, který na něj hodil Fiben, a jeho mrknutí. *Vsadím se, že mě ta story bude stát přinejmenším tak pět piv*, odhadoval v duchu.

Prathachulthorn se naklonil dopředu. „Říkáte, že jste tu hyperprostorovou odbočku skutečně viděl? Víte přesně, kde se nachází?“

„Jsem průzkumník, majore. Vím dobře, kde je. Písemnou zprávu doplním mapou a nákresem toho zařízení.“

Prathachulthorn přikývl. „Kdybych o tom už neměl jiné nezávis-

lé zprávy, nikdy bych tomu povídání nevěřil. Ale protože je mám, musím věřit. Říkáte, že to zařízení je nákladné i pro Gůbůry?“

„Ano, pane. Začali jsme tomu s Gailet věřit. Uvažujte. Během těch let od Kontaktu dokázali lidé zorganizovat pro své dva vazalské druhy jen po jednom ceremoniálu Pozvednutí. A oba se musely konat na Tymbrimu. Proto nám jiní vazalové, jako například Kwackové, mohou tak rychle unikat a přitom se na nás dívat spatra.

Jedním důvodem jsou politické obstrukce nepřátelských klanů jako jsou Gůbůrové nebo Sorové, v jejichž moci je protahovat vyřízení žádostí Terranů ohledně přiznání statutů. Dalším důvodem ovšem je, že jsme podle galaktických měřítek tak strašlivě chudí.“

Fiben se zjevně učil. Robert si uvědomil, že část vědomostí získal nepochybně zásluhou té Gailet Jonesové. Svým zvýšeným empatickým vjemem zaznamenal u svého přítele jemné chvění, kdykoli bylo vysloveno její jméno.

Robert se znovu podíval na Sylvii. *Hmm. No, zdá se, Fibene, že se ti život začal drobátko komplikovat.*

To samozřejmě Robertovi připomnělo jeho vlastní situaci. *Ovšem, nejsi jediný*, dodal v duchu. Celý život si přál naučit se být citlivější, aby lépe chápal pocity jiných i svoje vlastní. Teď měl, co si přál, ale vůbec se mu to nelíbilo.

„U Darwina, Všehomíra a Greenpeace!“ zahřímal Prathachulthorn a udeřil pěstí do stolu. „Pane Bolgere, přinesl jste svou zprávu v nejpříhodnější chvíli!“ dodal a otočil se k Lydii a k Robertovi. „Víte, co to znamená, vážení?“

„Mmm,“ začal Robert.

„Cíl, pane,“ odpověděla pregnantně Lydia.

„Ano, cíl! To je přesně ono! Perfektně se to hodí ke zprávě, kterou jsme právě dostali od Rady. Kdyby se nám podařilo smést z povrchu tuhle odbočku – pokud možno před tím, než dorazí ta delegace Institutu Pozvednutí –, zasáhli bychom Gůbůry v jejich nejcitlivějším místě. A tím je peněženka!“

„Ale…“ chtěl oponovat Robert.

„Slyšel jste, co nám náš zvěd řekl,“ nenechal ho domluvit Prathachulthorn. „Gůbůrové dostávají tam venku ve vesmíru do zobáku! Jsou oslabení tím, jak se roztáhli do všech stran, jejich vůdcové tady

na Garthu si jdou po krku a tohle by mohla být poslední kapka! Vždyť bychom to mohli dokonce provést, až bude celý Triumvirát ve stejnou chvíli na stejném místě!“

Robert zavrtěl hlavou. „Nemyslíte, že bychom to měli trochu uvážit, pane? Mám teď na mysli tu nabídku Suzeréna Nežliti…“

„Náležitosti,“ opravil ho Fiben.

„Jo, Náležitosti. Co s tou nabídkou, kterou učinil Fibenovi a doktorce Jonesové?“

Prathachulthorn zavrtěl odmítavě hlavou. „Zjevná léčka, Oneagle. Mluvte teď vážně.“

„Já *mluvím* vážně, pane. Nejsem o nic větší expert na tyhle věci než tady Fiben a už vůbec ne než doktorka Jonesová. A jistěže přiznávám, že to *může* být léčka. Ale přinejmenším na první pohled se to zdá být fantastická dohoda pro Zemi! Taková dohoda, že bychom o ní, myslím, měli alespoň informovat Radu.“

„Není čas,“ namítl major. „Dostal jsem rozkaz jednat podle svého uvážení a pokud okolnosti budou příhodné, podniknout akci ještě před příletem galaktických činitelů.“

Roberta se začal zmocňovat pocit zoufalství. „Tak se alespoň poraďme s Athaclenou. Je dcerou diplomata. Mohla by nás případně upozornit na důsledky, kterých si my nemusíme být vědomi.“

Prathachulthornův hlas se ještě více zachmuřil. „Jestliže zbyde čas, pak samozřejmě budu velice šťastný, když budu moci požádat o názor tu tymbrimijskou mladici.“ Bylo ovšem očividné, že už jenom pouhé pomyšlení na něco takového srazilo Roberta v jeho očích o pěkných pár stupínků dolů.

Prathachulthorn plácl dlaní do stolu. „Teď bychom ale, myslím, měli svolat poradu regulérních důstojníků a projednat taktický postup ohledně té hyperprostorové odbočky.“ Otočil se a kývl na šimy. „To bude pro tuto chvíli vše, Fibene. Velice děkuji za vaši odvážnou a dobře načasovanou akci. To samé platí i pro vás, slečno,“ pokynul hlavou k Sylvii. „Těším se na vaše písemné zprávy.“

Elsie a Benjamin vstali a zamířili ven. Jako nositelé pouhých titulárních důstojnických hodností byli vyloučeni z Prathachulthornova užšího štábu. Také Fiben se zvedl a vykročil k východu, ovšem mnohem pomaleji a za pomoci Sylvie.

Robert se rychle naklonil k Prathachulthornovi a šeptem ho upozornil: „Pane, jsem si jist, že jste na to jenom pozapomněl, ale Fiben má zcela regulérní důstojnickou hodnost planetárních ozbrojených sil. Pokud bude vyloučen, může to vypadat špatně, myslím z politického hlediska."

Prathachulthorn zamrkal, ale jinak se jeho výraz nezměnil. Robertovi nicméně bylo hned jasné, že si tímhle u něj svoji pozici nijak nevylepšil. „Ano, samozřejmě," pronesl klidně. „Řekněte, prosím, poručíkovi Bolgerovi, že jeho přítomnost je vítána, není-li příliš unaven."

S tím se otočil ke svému počítači a začal si v něm vyhledávat nějaké soubory. Robert cítil, jak se na něj Lydia dívá. *Možná je už ze mě zoufalá,* pomyslel si, když spěchal k východu a chytil u něj za paži Fibena.

Jeho přítel se na něj usmál. „Myslím, že tu maj zase zůstat jenom dospěláci," řekl Fiben tlumeně s pohledem upřeným Prathachulthornovým směrem.

„Je to horší, starej chlupáči. Právě jsem tě dokázal pasovat na honorárního dospěláka."

Kdyby se pohledem dalo vraždit, je ze mě namístě nebožtík, pomyslel si pobaveně, když viděl Fibenův znechucený pohled. *Ty ses už v duchu určitě viděl s půllitrem v ruce, že jo?*

Fiben se pustil Sylviina ramene a odhopkal zpátky do místnosti. Jeho průvodkyně se za ním chvilku dívala a potom zamířila za Elsie dolů do jeskynní haly.

Benjamin ale zaváhal. Všiml si Robertova znamení, aby počkal. Robert mu nenápadně vtiskl do dlaně malý disk. Neodvážil se říct nic nahlas, znakovou řečí mu sdělil jediné slovo: *tetička*.

Benjamin rychle přikývl a odešel.

Když se Robert vrátil ke stolu, Prathachulthorn a Lydia už byli hluboce zabráni do bojového plánování. Major se k němu otočil. „Obávám se, že nebude čas patřičným způsobem využít ten váš geniální nápad s bakteriologickou podporou…"

Ta slova ovšem mizela v prostoru bez povšimnutí. Robert seděl pohroužen ve svých myšlenkách. Přemítal o tom, že právě spáchal svůj první těžký zločin. Tím, že tajně nahrál poradu, včetně Fibenovy

obsáhlé zprávy, porušil obvyklý postup, Tím, že disk dal Benjaminovi, se prohřešil proti protokolu.

A tím, že nařídil šimovi, aby záznam doručil nepozemšťanovi, se z určitého úhlu pohledu dopustil zrady.

71
Max

Velký neošimpanz se vbelhal do rozsáhlé podzemní komory. Ruce měl spoutané v okovech, které byly spojeny se silným řetězem. Své strážce – šimy ve vetřeleckých uniformách, kteří drželi druhý konec řetězu – zcela ignoroval, zato občas vzdorovitě pohlédl na nepřátelské odborníky, kteří na něj shlíželi z visutých lávek.

Jeho obličej původně rozhodně nebyl nijak panensky heboučký a hladký, teď se v něm ale šklebily velké, ještě čerstvé růžové jizvy. Rány se už hojily, avšak stopy po nich nepochybně zůstanou patrné navždy.

„No tak, povstalče," řekl jeden ze šimích hlídačů a postrčil vězně dopředu. „Ptáci se tě chtějí na něco zeptat."

Max si ho nevšímal. Místo toho si prohlížel vyvýšené místo blízko středu místnosti, kam ho vedli. Byla to plošina vybavená nejrůznějšími přístroji a na ní stálo několik Kwacků.

Max se zpříma podíval do očí zřejmému předákovi čekající skupiny. Jeho úklona byla velice mírná, avšak dostatečná na to, aby přinutila pernatce opětovat ji.

Vedle Kwacků postávali další tři zaprodanci. Dva z nich byli dobře oblečení šimové, kteří měli tučné zisky z poskytování stavebního zařízení a dělníků Gůbůrům. Šuškalo se, že si mastí kapsy na úkor svých nepřítomných lidských obchodních partnerů. Ovšem proslýchalo se také, že mají souhlas od lidí internovaných na Cilmaru a na dalších ostrovech. Max nevěděl, které verzi má věřit. Třetí šim na

plošině byl velitel Probatorních pomocných sil, vysoký, nadutý šen nazývaný Železňák.

Max znal také náležitý protokol pro pozdravení zrádců. Zašklebil se, vycenil na ně svoje špičáky a plivl jim pod nohy. Probáčtí hlídači zařvali a trhli silně s řetězem, až klopýtl. Zvedli obušky a už už se chystali udeřit, když vtom je zadrželo rychlé zašvitoření kwackského předáka. Ustoupili zpátky a uklonili – se.

„Jste si jistý – přesvědčen, že tento – tento jedinec je tím, kterého hledáme?“ zeptal se opeřený důstojník Železňáka. Šim přikývl.

„Byl nalezen zraněný nedaleko místa, kde byli zajati Gailet Jonesová a Fiben Bolger. Před povstáním byl viděn v jejich společnosti a ví se o něm, že už mnoho let patří k rodinné skupině Jonesové. Připravil jsem rozbor, který ukazuje, že vzhledem k jeho stykům s těmito jedinci by mu měla být věnována patřičná pozornost.“

Kwack přikývl. „Jste velice nápaditý,“ řekl Železňákovi. „Budete odměněn – honorován vysokým statutem. I když jeden z kandidátů Suzeréna Náležitosti naší síti nějak unikl, jsme nyní v dobré pozici, abychom mohli zvolit – vybrat jeho nástupce. Budete informován.“

Max už žil pod gůbůrským režimem dost dlouho na to, aby poznal, že tohle jsou byrokrati, podřízení Suzeréna Pokladu a Bdělosti. Ovšem co chtějí po něm, k jakému užitku by jim mohl být v jejich vnitřních bojích, to nevěděl.

Proč ho sem přivedli? Hluboko v útrobách upravené hory na druhé straně zálivu od Port Helenie se skrývalo hrozivé bludiště přístrojů a hučelo obrovské množství energie. Během dlouhé jízdy dolů automatickým výtahem Max cítil, jak mu chlupy na hlavě vstávají statickou elektřinou, když Gůbůrové a jejich vazalové testovali obrovská zařízení.

Kwackský předák se otočil, aby si ho jedním okem prohlédl. „Posloužíte ke dvěma věcem,“ řekl Maxovi. „Ke dvěma účelům. Dáte nám informace, údaje o své bývalé zaměstnavatelce. Informace, které nám budou k užitku. A budete asistovat – pomůžete nám při experimentu.“

Max se znovu zašklebil.

„Neudělám ani jedno, ani druhý a je mi naprosto fuk, jestli je to neuctivý. S tím, co vám řeknu, si budete moct tak akorát… Víte co?“

Kwack dvakrát zamrkal, když si poslechl počítačový překlad, aby se ujistil, že slyšel správně. Potom si něco zacinkal se svými pomocníky a znovu se obrátil k Maxovi.

„Zmýlil jste se – nepochopil jste, co jsme měli na mysli. Nebudou vám kladeny žádné otázky. Nemusíte mluvit. Vaše spolupráce není nezbytná."

Samolibá jistota toho prohlášení zněla hrozivě. Max se v náhlém tušení zachvěl. Když byl chycen poprvé, nepřítel se z něj snažil dostat informace. Zapřel se s tím, že jim bude čelit vši silou, ale vážně jím otřáslo, když se ukázalo, že se zajímají jedině o »Garthlingy«. Na tohle se ho znovu a znovu vyptávali, do omrzení. „*Kde jsou ti presapienti?*" vyzvídali.

Garthlingové?

Bylo snadné zmást je, lhát přes všechny ty omamné prostředky a psí přístroje, protože základní předpoklady nepřítele byly tak zmatené a hloupé. Představte si galaktiky, kteří sedli na nějaké dětské povídačky! Měl tehdy velký den a naučil se hodně triků, jak přelstít tazatele.

Například *tvrdošíjně tvrdil*, že Garthlingové neexistují. Za chvíli se zdálo, že je tím ještě více přesvědčil o tom, že tahle stopa je skutečně *horká*.

Pak to vzdali a nechali ho na pokoji. Snad si konečně uvědomili, jak parádně naletěli. Tak či onak, posléze byl přidělen k práci na jednom z těch velkých stavenišť a Max si myslel, že už na něj zapomenou.

Teď věděl, že nezapomněli. Kwackova slova ho zneklidnila.

„Co myslíte tím, že se mě na nic nebudete ptát?"

Tentokrát mu odpověděl vůdce probáků. Železňák si se škodolibým úsměvem nakroutil pěstěný knír. „To znamená, že z tebe vytáhneme všechno, co víš. Všechny tyhle přístroje," rozmáchlým gestem ukázal kolem dokola, „budou zaměřeny na tvou maličkost. Odpovědi z tebe prostě samy vyjdou. Ale ty odpovídat nebudeš."

Max se prudce nadechl a srdce se mu silně rozbušilo. V rovnováze ho udrželo jeho pevné rozhodnutí neudělat těmhle zrádcům to potěšení, aby ho viděli, jak ztratil řeč. Usilovně se soustředil na zformulování věty.

„To… to je proti… Válečnému kodexu.“

Železňák pokrčil rameny. Nechal na to odpovědět Kwacka.

„Tento kodex chrání, je určen spíše pro celé druhy a planety než pro jednotlivce. A krom toho, nikdo z těch, které zde vidíte, není podřízen kněžstvu!“

Aha, uvědomil si Max. *Padl jsem do rukou fanatiků.* V duchu se rozloučil se šeny, šimi a dětmi ze své skupinové rodiny, a především s nejstarší skupinovou manželkou, kterou, jak mu teď bylo jasné, už nikdy nespatří.

„Udělali ste dvě chyby, hoši,“ řekl svým věznitelům. „První, že je Gailet stále naživu a že z vás Fiben znovu udělal blbečky. Tohle vědomí zdaleka překoná všechno, co mi můžete udělat.“

Železňák zavrčel. „Jen si užij svou jepičí radost. Už za chvíli nám totiž pomůžeš srazit hřebínek té své bývalé chlebodárkyni.“

„Možná,“ kývl Max. „Ale vaší druhou chybou bylo, že ste mě nechali připoutanýho k tomudle…“

Doposud nechával ruce bezvládně natažené, jak je na řetěze drželi jeho strážci. Nyní je s děsivým výkřikem prudce strhl k sobě i s řetězem. Mocné škubnutí vzalo strážcům rovnováhu a vyrvalo jim z rukou poslední články řetězu.

Max zaujal pevný postoj a uchopil řetěz jako bič. Eskorta se rychle snažila uniknout z jeho dosahu, ale ne všem jejím členům se to včas podařilo. Jednomu z šimích obchodníků mocný úder roztříštil lebku. Druhý v zoufalé snaze uniknout klopýtl a srazil všechny tři Kwacky na zem jako kuželky.

Max radostně zařičel. Mával kolem sebe řetězem, dokud všichni nebyli na zemi nebo v dostatečné vzdálenosti. Pak změnil osu rotačního oblouku, když ji trochu naklonil stranou, a vymrštil řetěz vzhůru. Jeho konec se omotal kolem zábradlí jedné z visutých lávek.

Roztočení těžkého řetězu bylo pro něj snadné a všichni byli příliš zaskočení na to, aby ho stihli zastavit. Ale když byl nahoře, ztratil drahocenné vteřiny uvolňováním obtočených článků. Protože byl připevněn k poutům, musel ho vzít s sebou.

S sebou kam? napadlo ho, když řetěz uvolnil. Max se otočil a zahlédl od sebe napravo bílé peří. Vyrazil proto na druhou stranu a po schodišti vyběhl o patro výš.

Útěk byl samozřejmě absurdní nápad. Měl jenom dva krátkodobé cíle: napáchat co nejvíce škod a potom ukončit vlastní život dřív, než by ho mohli donutit, aby zradil Gailet.

Ten první záměr naplnil, když utíkal. Koncem těžkého řetězu mlátil do každé páčky, trubice, monitoru nebo křehce vyhlížejícího zařízení, které se mu dostalo na dosah. Některé věci byly odolnější, než se na první pohled zdálo, ale jiné se roztříštily nebo s žuchnutím spadly.

Přitom se kolem sebe neustále rozhlížel a zvažoval případné nové možnosti. Pokud se mu dřív, než nadejde ona konečná chvíle, nedostane do ruky nějaký vhodný nástroj nebo zbraň, měl by se pokusit vyšplhat dostatečně vysoko, aby se mu pořádným skokem přes zábradlí ten kousek podařil.

Zpoza rohu vyšel gůbůrský technik provázený dvěma kwackskými kolegy. Skupinka byla v čiřikavém dialektu zabrána do nějaké odborné diskuse. Když se na něj podívali, Max začal hulákat a roztočil řetěz. Jeden z Kwacků dostal pořádný zásah, až se z něj na všechny strany rozletělo peří. Během dalšího nápřahu ze sebe vyrazil mocné „búúú“ na zkoprněle zírajícího Gůbůra. Ten propukl ve zmatené kdákání a dal se na tak usilovný úprk, že za sebou nechával chuchvalce chmýří.

„Maucta,“ pozdravil Max Gůbůrovo mizející pozadí. Nevěděl, jestli tuhle scénku náhodou nezaznamenává nějaká kamera. Gailet mu vysvětlovala, že může zabíjet ptáky, jestliže se přitom chová vhodně.

Ze všech stran se spustily alarmy a sirény. Max přeskočil Kwacka, kterého předtím srazil řetězem, druhého mocně odstrčil a vyrazil k dalším schodům. O patro výš narazil na cíl, který byl příliš lákavý na to, aby ho minul bez povšimnutí. Blízko okraje nakládací rampy stál opuštěný velký vůz, v němž byla naskládána přinejmenším tuna křehkých fotonických dílů. Rampu neoddělovala od přepravní šachty žádná zábrana. Max ignoroval křik a hluk, který se k němu blížil ze všech stran, a opřel se. *Jeď!* zavrčel a vůz na kolečkách se pohnul

„Hej! Běžel tudy!“ zaslechl, jak vykřikl nějaký šim. Max napnul veškeré síly. *Kéž by mě ty rány tak neoslabily*, povzdechl si v duchu. Vůz se rozjel.

„Ty idiote! Zastav to!“

Ozvaly se rychlé kroky, ale bylo příliš pozdě. Max věděl, že už nic nezabrání setrvačnosti, aby vykonala své. Vůz i s nákladem přepadl přes okraj plošiny. *A teď za ním*, přikázal si v duchu.

Ale jak ten příkaz dorazil k nohám, končetiny náhle v křečích vypověděly poslušnost. Bylo jasné, že je to bolestivý účinek nervového ochromení. Trhnul sebou a otočil se. Spatřil, jak na něj míří paralyzující zbraní šim, který si nechal říkat Železňák.

Maxovy ruce se křečovitě zkroutily, jako kdyby držely krk toho zrádcovského probáka. Zoufale, silou vůle se snažil dosáhnout toho, aby po zádech spadl do šachty.

Podařilo se! Maxe ovládl pocit vítězství, když spadl přes okraj rampy. Štípavé ochromení nepotrvá dlouho. *Teď jsme si kvit, Fibene*, pomyslel si.

Ale nebyl to konec. Max vzdáleně ucítil, jak jeho nervově paralyzované paže vyskočily z pouzder ramenních kloubů, když se jeho let vzduchem náhle zarazil. Pouta se mu zaryla do zápěstí a vydřela v nich krvavé šrámy. Řetěz visel přes okraj rampy. Skrz železnou mříž nákladové plošiny viděl, jak jeho konec ze všech sil drží Železňák. Probák se na něj dolů pomalu podíval a usmál se.

Max si rezignovaně povzdechl a zavřel oči.

Když se probral, Max si odfrkl a bezděčně se odtáhl od nepříjemného zápachu. Zamrkal a zamlženě spatřil kníratého šima, jak drží v ruce rozlomenou čichací ampuli. Z ní vycházely ty nechutné výpary.

„A hele, už přišel k sobě.“

Max se cítil mizerně. Od toho ochromení ho samozřejmě bolelo celé tělo a sotva se mohl pohnout. Ale také paže a zápěstí měl v jednom ohni. Měl je svázané za zády a zřejmě byly zlomené.

„Kde… kde to jsem?“ zeptal se.

„Jsi v ohnisku hyperprostorové odbočky,“ řekl mu nevzrušeně Železňák.

Max si odplivl. „Jsi zatracenej lhář.“

„Jak myslíš,“ pohodil rameny Železňák. „Jenom jsem si myslel, že si zasloužíš vysvětlení. Podívej, tenhle přístroj je speciální zařize-

ní odbočky, kterému se říká *zesilovač*. Jeho účelem je pořizovat obrázky z mozku a umožňovat jejich vidění ostatními. Během ceremoniálu bude plně pod kontrolou Institutu Pozvednutí, ale jeho představitelé ještě nepřiletěli. Takže dneska ho v rámci zkušebních testů přetížíme. Normálně se počítá s tím, že objekt spolupracuje a proces je vlídný. Ovšem dneska, dneska tomu tak nebude."

Zpoza Železňáka se ozvalo ostré zakrákání. V úzkých příklopových dveřích stál jeden z techniků Suzeréna Pokladu a Bdělosti. „Je čas!" vyštěkl kwackský předák. „Rychle! Hoď sebou!"

„K čemu ten spěch?" zeptal se Max. „Bojí se snad, že se něco doslechla nějaká jiná gůbůrská frakce a je na cestě sem?"

Železňák se k němu ve dveřích otočil. Pokrčil rameny. „Tohle všechno znamená, že máme dost času na to, abychom ti položili jednu otázku. Ale to bude stačit. Prostě nám řekni všechno o Gailet."

„Nikdy!"

„Nebudeš schopen proti tomu nic udělat." Železňák se zasmál. „Už ses někdy snažil na něco nemyslet? Nedokážeš se vyhnout tomu, abys na ni nemyslel. A jakmile tahle mašina něco zachytí, rafne to a zbytek z tebe jednoduše vytáhne."

„Ty… ty…" Max usilovně hledal slova, ale tentokrát se mu to nepodařilo. Kroutil se a zmítal ve snaze dostat se z ohniska obrovských spirálovitých trubic, které na něj mířily ze všech stran. Síla mu však vypověděla službu. Byl zcela bezmocný.

Mohl jedině nemyslet na Gailet Jonesovou. Jenomže tím, že se snažil na ni nemyslet, na ni samozřejmě myslel. Max zasténal a ve stejném okamžiku spustily stroje tlumený hukot. Náhle pocítil, jako kdyby po jeho kůži sem a tam přejížděla gravitizátorová pole stovek kosmických lodí.

A v jeho mysli se roztočil kolotoč tisíců obrázků. Stále víc a víc z nich patřilo jeho bývalé zaměstnavatelce a přítelkyni.

„Ne!" vzbouřil se proti tomu. Nesmí se snažit nemyslet *na nic*. Naopak, musí najít *něco jiného*, o čem by přemýšlel. Něco nového, na co se bude soustředit během těch pár zbývajících sekund, než to z něj poleze ven.

No jasně! Nechá se inspirovat nepřítelem. Po celé týdny ho vyslýchali a vyptávali se přitom na Garthlingy, znovu a zas, nic jiného

je nezajímalo, jenom Garthlingové. Stala se z toho taková ta nikdy nekončící písnička – Pes jitrničku sežral… Pro něj se to však v tuto chvíli stane mantra.

„*Kde jsou ti presapienti?*“ dotírali na něj neodbytně. Max se soustředil a přes všechnu bolest, kterou cítil, se musel hlasitě rozesmát. „U všech… tupých… dutohlavých… imbecilních…“

Opanovalo ho pohrdání těmi galaktiky. Chtěli projekci jeho vědomí? Tak ať si zvětšej *tohle*!

Tušil, že venku v horách a lesích právě asi svítá. V mysli si vykouzlil obrázek těch lesů… a k nim si přimyslel jistou věc, která by v jeho představivosti mohla patřit »Garthlingům«. Ten výjev ho rozesmál.

Poslední okamžiky pak strávil hurónským smíchem nad existencí nekonečné blbosti.

72

Athaclena

Znovu nastaly podzimní bouře. Tentokrát ovšem měly podobu cyklonové fronty, která se valila údolím Sind. Divoký vichr v horách burácel v prudkých poryvech, které servávaly ze stromů listí a ve vířivých rejích je unášely pryč. Prach, listí a různé úlomky, neurvale ukradené běsnícím živlem, vykreslovaly na šedivě potemnělé obloze neustále se proměňující obrysy rozšklebeného satana.

Jako v kontrapunktu začala krajinou hřmět sopka. Její dunivé protesty byly hlubší a mnohem těžkopádnější než fičivě zbrklé řádění větru. O to víc však otřesy, které vyvolávala, znervózňovaly lesní faunu. Zvířata prchala do svých úkrytů nebo se křečovitě tiskla ke kmenům stromů.

Schopnost vnímat není zrovna dobrá ochrana proti temným stínům a chmurám. Ve stanech, stojících na potemnělých úbočích hor,

se k sobě choulili šimové a poslouchali kvílení větrů. Čas od času některý z nich podlehl napětí a vyběhl s řevem do lesa, aby se za hodinu či dvě vrátil, neupravený a rozpačitý.

I gorily všechno vnímaly, ale reagovaly jinak. V noci tiše a upřeně pozorovaly valící se mraky a čenichaly, jako kdyby něco netrpělivě hledaly. Přitom bouři odpovídaly tichým atonálním zpěvem, který Athacleně něco připomínal, ale nebyla si jistá co. Když později ležela ve svém stanu, ukrytém pod hustým baldachýnem lesa, slyšela ten nápěv znovu a jasně.

Byla to ukolébavka, která jí pomohla uvolnit se a uniknout do spánku. Musela však za to zaplatit.

Očekávání… taková píseň samozřejmě přivolává zpátky to, co nikdy úplně nezmizelo.

Athaclenina hlava se na polštáři převracela sem a tam. Její úponky vlály – jako by při pátrání a zkoumání byly něčím střídavě odpuzovány a přitahovány. Postupně a pozvolna se zformovala již známá esence.

„*Tutsunucann…*“ vydechla neschopna se probrat ani se vyhnout nevyhnutelnému. Zformovalo se to nad její hlavou z něčeho, co vlastně neexistovalo.

„Tutsunucann, s’ah brannitsun. A’twillith’t…“

Tymbrimijové nebyli zvyklí žádat o milosrdenství, zvláště ne z Infinitina vesmíru. Jenomže Athaclena se změnila v něco, co bylo současně víc i míň než pouhý Tymbrimij. *Tutsunucann* měl nyní spojence. Přidali se k němu obrazné výrazy, metafory. Jeho hrozivá aura byla zesílena, stal se téměř hmatatelným díky dodatečné substanci lidské noční můry. „*…s’ah brannitsun…*“ vydechla ve spánku prosbu.

Noční vítr se opřel o stěny stanu. Pleskavý zvuk, který se ozval, se v Athaclenině spánku transformoval do mávání křídel velkých zlostných ptáků. Letěli těsně nad korunami stromů a planoucím zrakem se rozhlíželi po kořisti…

Sopečné chvění roztřáslo půdu pod matrací. Athaclena se ve spánku zatetelila v představě nějakých tvorů hrabajících se v podzemí – mrtvých a nepomstěných, představujících promrhaný Potenciál této planety, který zničili před dávnou dobou Bururalliové. Svíjeli se

pod neklidnou půdou a hledali…

„S'ah brannitsun, tutsunucann!"

Otírání vlastních vlajících úponků cítila jako síť a cupitající nohy malých pavouků. Reflex *gheer* rozeslal pod kůží malé gnómy, kteří se chvatně pustili do nechtěných změn.

Athaclena zasténala, když glyf hrozivého vyčkávavého smíchu k ní připlul vzduchem blíž, chvíli ji pozoroval, pak se nad ni naklonil a začal sestupovat…

„Generále? Slečno Athacleno. Promiňte, madam, jste vzhůru? Je mi líto, že vás vyrušuji, ser, ale…"

Šim se odmlčel. Odhrnul přední část stranu, aby vstoupil dovnitř, ale zmateně ucouvl, když se Athaclena náhle posadila s očima odtaženýma daleko od sebe. Kočičí duhovky měla doširoka otevřené a rty ohrnuté ze strachu vyvolaném ve spánku.

Zdálo se, že si není vědoma jeho přítomnosti. Zamrkal a zaskočeně zíral na pulsující uzlinky, které se jí pozvolna vlnily pod kůží na krku a na ramenech. Nad jejími rozbouřenými úponky na okamžik zahlédl cosi hrozivého.

Skoro se na místě otočil a utekl. Musel vyvinout značné úsilí, aby tenhle reflex překonal. Sebral všechnu odvahu, polkl naprázdno a koktavě se znovu ohlásil.

„M-madam, p-prosím. To jsem já… S-sammy."

Pomalu, jakoby taženo čirou silou vůle, se vrátilo do zlatavých očí světlo vědomí. Víčka se zavřela a zase otevřela. Athaclena si rozechvěle povzdechla a otřásla se. Potom se zhroutila dopředu.

Sammy tam stál a držel ji, zatímco vzlykala. V té chvíli ohromení, strachu a úžasu myslel na jediné – jak lehká a křehká se zdá být v jeho náručí.

„V té chvíli si Gailet začala uvědomovat, že pokud v tom ceremoniálu je nějaká lest, pak musí být velice rafinovaná.

Víte, zdá se, že Suzerén Náležitosti udělal ohledně šimího Pozvednutí obrat o sto osmdesát stupňů. Nejprve byl přesvědčen, že najde důkazy špatného vedení a možná i důvod pro odebrání neošimpanzů lidem. Nyní to ale vypadá, že zcela vážně hledá… že hledá odpovídající reprezentanty rasy…"

Hlas Fibena Bolgera vycházel z malé přehrávací jednotky, která ležela na Athaclenině stole z hrubě otesaných kmenů. Poslouchala záznam, který jí poslal Robert. Šimova zpráva pořízená v jeskyních měla i zábavné okamžiky. Fibenova nenapravitelně veselá povaha a suchý humor pomohly Athacleně zvednout pokleslou náladu. Teď když však mluvil o myšlenkách doktorky Gailet Jonesové, které se týkaly záměrů Gůbůrů, jeho hlas zvážněl, zněl rezervovaně, téměř zaraženě.

Athaclena vnímala Fibenův neklid z vibrací ve vzduchu. Někdy není třeba přítomnosti druhých, abyste cítili jejich jsoucnost.

Usmála se nad tou ironií. Začal si uvědomovat, kdo a co je, a to ho vystrašilo. Athaclena s ním cítila. Duševně zdravá bytost si přeje klid a mír, nechce být hmoždířem, v němž se s konečnou platností drtí a mísí ingredience osudu.

Držela v ruce medailon, který obsahoval vlákna s odkazem matky a otce. Alespoň v tomto okamžiku se *tutsunucann* držel v patřičných mezích. Athaclena nicméně věděla, že se ten glyf nadobro vrátil. Nyní nebude mít spánku ani klidu, dokud se *tutsunucann* nezmění v něco jiného. Takovýto glyf byl jednou z největších známých materializací v kvantové mechanice – pravděpodobnostní amplituda bzučící a poskakující v mračnu neurčitosti, těhotná miliardami možností. Jakmile se její funkční vlna zhroutí, to, co po ní zbude, je osud.

„…delikátní manévrování na mnoha úrovních – mezi lokálními veliteli invazních sil, mezi frakcemi na gůbůrské domovské planetě, mezi Gůbůry a jejich nepřáteli a možnými spojenci, mezi Gůbůry a Zemí a mezi různými galaktickými instituty…“

Sevřela medailon. Někdy není třeba přítomnosti druhých, a přesto cítíte jejich jsoucnost.

Bylo to všechno velice složité. Čeho si Robert myslel, že dosáhne, když jí pošle tuhle nahrávku? Čekal snad od ní, že začne pátrat v nějaké obrovské studnici galaktických mudrců nebo že pronese nějaké tajemné zaříkadlo a pak vyrukuje se zázračným návodem, který je tímhle vším provede? *Tímhle vším?*

Povzdechla si. *Ach otče, jaké zklamání pro tebe musím znamenat!*

Zdálo se, jakoby jí medailon v třesoucích se prstech vibroval.

Chvíli to vypadalo, že znovu upadne do transu a ovládne ji zoufalství.

„…U Darwina, Všehomíra a Greenpeace!“

Ze stahujících se chmur ji vytrhl hlas majora Prathachulthorna. Zpozorněla.

„…Cíl!…“

Athaclena se zachvěla. Tak takhle to je! Situace byla skutečně velice vážná. Teď bylo všechno jasné. Zejména to náhlé zlověstné naléhání netrpělivého glyfu. Když záznam skončil, otočila se ke svým pomocníkům – Elayne Soo, Sammymu a doktorce Shriverové. Šimové ji trpělivě sledovali.

„Musím teď najít nějakou výšinu,“ řekla jim.

„Ale… ale ta bouřka, madam. Nejsme si jisti, jestli už je po ní. A potom, ta sopka. Uvažovali jsme o evakuaci.“

Athaclena vstala. „Nemyslím, že budu pryč dlouho.“

„Nikoho, prosím vás, neposílejte, aby na mě dával pozor nebo na mě čekal. Jenom by mě vyrušoval a ztížil by mi, co musím udělat.“

Zastavila se u vstupu do stanu. Cítila, jak se vítr tlačí na stanovou látku, jako kdyby hledal nějakou škvíru, kterou by se protáhl dovnitř.

Buď trpělivý. Už jdu, řekla v duchu. Potom tichým hlasem přikázala šimům: „Ať jsou koně připraveni, až se vrátím.“

Vchodový díl plachty za ní s plesknutím spadl zpátky. Šimové se po sobě podívali a mlčky se rozešli, aby se připravili na nový den.

Z Mount Fossey stoupala pára na místech, kde to nebylo možné zcela připsat odpařující se rose. Z listí, které se chvílemi zmítalo v prudkých závanech větru, stále padaly kapky.

Athaclena stoupala po skryté zvířecí stezce. S uspokojením vnímala, že její přání bylo respektováno. Šimové zůstali dole, nechali ji v klidu samotnou.

Sporé, ale nezadržitelně sílící světlo probouzejícího se dne odhalilo nízká mračna, která se divoce valila přes vrcholky hor a připomínala předvoj nějaké vzdušné invaze. Vítr co chvíli ten hrozivě vypadající příkrov natrhl a v pozadí se objevila skvrna tmavě modré oblo-

hy. Lidské oko by dokonce ještě zahlédlo pár hvězd tvrdošíjně vzdorujících dospívajícímu rozbřesku.

Athaclena šplhala vzhůru, ale spíš než výšku hledala nějaké odlehlé, osamělé místo. A čím výš stoupala, tím byla lesní fauna řidší. Hledala prázdnotu.

Pěšinu v jednom místě přehradily stopy, které po sobě zanechala bouře. Na zemi ležely plachty z něčeho, co připomínalo látku, z materiálu, který viděla nedávno. *Padáky plátového břečťanu.*

Připomnělo jí to, jak se šimové dole v táboře usilovně snaží dodržet časový rozpis, vyvinout včas různé variace střevních bakterií goril, aby stihli lhůtu stanovenou přírodou. Teď se ale zdálo, že plán majora Prathachulthorna neumožní využít Robertův záměr.

Takové bláznovství, pomyslela si Athaclena. *Jak lidé vůbec mohli tak dlouho přežít?*

Možná měli štěstí. Četla o jejich dvacátém století, kdy jim podle všeho víc než jen Infí pomohlo jen tak tak uniknout jisté záhubě… Záhubě nejen jich samých, ale i všech budoucích myslících druhů, které by se mohly na jejich bohaté, plodné planetě zrodit. Pověst o tomto těsném úniku zkáze byla podle všeho jedním z důvodů, proč se tolik vesmírných ras bálo *k'chu'non* – vlčat – nebo je nenávidělo. Bylo to záhadné a do dnešního dne nevysvětlené.

Nemocný, znásilněný Garth, trpící nedostatkem vlastního života, byl jenom zlomkem katastrofy, která klidně mohla potkat Zemi.

Kolik z nás by v takových podmínkách obstálo lépe? Právě tahle otázka spočívala v pozadí veškeré té namyšlenosti, povýšeneckého a pohrdlivého chování ze strany velkých klanů. Protože ony nikdy neprošly zkouškou věků nevědomosti, kterou muselo protrpět lidstvo. Jak by se asi cítily, kdyby neměly žádné patrony, žádnou Knihovnu, žádnou odvěkou moudrost, nýbrž jenom jasný plamen rozumu, nikým neřízený, nesměřovaný, ponechaný, aby sám čelil celému vesmíru nebo zničil svou planetu? Byla to otázka, kterou si sobě odvážilo položit jen málo klanů.

Athaclena odsunula padáčky stranou. Vyhnula se chomáči cárů bývalých nosičů spor a pokračovala v cestě. Přemítala přitom o rozmarech osudu.

Konečně došla ke kamenitému svahu, z něhož se jí jižním smě-

rem otevíral pohled na další hory a kdesi v dálce bylo vidět velice nepatrnou barevnou stopu svažující se stepi. Hluboce se nadechla a vyndala medailon, který jí dal otec.

Sílící denní světlo neodstranilo věc, která se začala formovat mezi jejími vlajícími úponky. Tentokrát se to Athaclena ani nesnažila zastavit. Ignorovala to – nejlepší věc, jakou lze udělat, jestliže pozorovatel ještě nechce, aby se pravděpodobnost zhroutila do reality.

Prsty uvolnily spínací sponu a medailon se otevřel. Stáhla víčko.

Vaše manželství bylo pravé, pomyslela na své rodiče. Tam, kde dříve spočívala dvě vlákna, bylo totiž nyní jenom jedno větší, které jasně zářilo na sametovém podkladu.

Jeden konec se jí omotal kolem prstu. Medailon spadl na kamenitou zem a zůstal tam zapomenut, když Athaclena vytáhla vlákno ven, chytila je za druhý konec a zvedla do vzduchu. Nit začala hučet, nejprve jen tiše. Jak se však vítr do té napnuté struny opřel, ozval se harmonický zvuk.

Možná se měla posílit na to, co se chystala zkusit. Bylo to něco, co jen málo příslušníků její rasy podniklo jen jednou jedinkrát za celý svůj život. Někteří Tymbrimijové při tom *zemřeli*…

„*A t'ith'tuanoo, Uthacalthing*," vydechla. A přidala jméno matky. „*A t'ith'tuanine Mathicluanna!*"

Chvění vlákna zesílilo. Cítila, jakoby jí něco chtělo unést paže, cítila rezonanci postupující vstříc tlukotu jejího srdce. Její úponky těm tónům odpověděly a Athaclena se pomalu začala kolébat. „*A t'ith'tuanoo, Uthacalthing…*"

„Je to pěkné, v pořádku. Možná ještě pár týdnů práce a bude to účinnější, ale tahle série je každopádně dobrá a bude připravena včas pro břečťanové padáky."

Doktorka Shriverová položila vypěstovanou kulturu zpátky do inkubátoru. Jejich provizorní laboratoř na úbočí hory byla chráněna proti větrům. Bouře jejich experimenty neohrožovaly. Nyní plody jejich laboratorní práce vypadaly téměř zralé.

Její pomocník ale zabručel. „K čemu to je? Gůbůrové právě podnikli protiopatření. A major stejně řekl, že se útok uskuteční dřív, než bude tahle látka připravena k nasazení."

Doktorka si sundala brýle.

„Jde o to, že budeme pokračovat v práci, dokud nám Athaclena neřekne něco jiného. Já jsem civilista. A ty taky. Fiben a Robert možná musejí poslechnout rozkazy svých nadřízených, přestože se jim to nelíbí, ovšem my dva se můžeme rozhodnout sami…“

Odmlčela se, když si všimla, že jí Sammy neposlouchá. Zíral za ni. Otočila se, aby viděla, na co se to dívá.

Jestliže Athaclena ráno po té hrůzné noční můře vypadala podivně, děsivě, její vzhled teď Shriverové vyrazil dech. Neupravená mimozemská dívka mžourala očima, které byly únavou úzké a stažené velice blízko k sobě. Zavrávorala a chytila se stanového kůlu. Oba šimové k ní přiskočili a chtěli ji odvést k lůžku, ale zavrtěla hlavou.

„Ne,“ odmítla jejich snahu. „Odveďte mě k Robertovi. Hned mě odveďte k Robertovi.“

Gorily si znovu tiše prozpěvovaly svou hudbu bez melodie. Sammy vyběhl ven sehnat Benjamina, zatímco Shriverová pomohla Athacleně usednout do křesla. Chvíli mladé Tymbrimijce bezradně odstraňovala z hlavy listí a prach. Na prstech přitom cítila, jak z úponků sálá velké teplo.

A nad nimi zmatená šimi viděla, jak se tetelí vzduch, což způsobilo cosi, v co se proměnil *tutsunucann*.

Athaclena seděla, poslouchala píseň goril a poprvé měla pocit, že jí rozumí.

Nyní věděla, že všechny sehrají důležitou úlohu. Šimové nebudou mít velkou radost z toho, co přijde. Ale to byl jejich problém. Všichni mají své problémy.

„Odveďte mě k Robertovi,“ zašeptala znovu.

73
Uthacalthing

Stál zády k vycházejícímu slunci, třásl se a cítil se vyschlý jako troud.

Žádná metafora dosud nebyla příhodnější. Uthacalthing zamrkal a pomalu se vracel do reality světa, v němž se fyzicky nacházel… do suché stepi v podhůří Mulunských hor. Najednou se mu zdálo, že je starý a tíha let na něm spočívá více než kdy předtím.

Kdesi hluboko, na úrovni *nahakieri*, cítil prázdnotu. Po tom všem nebylo způsobu, jak zjistit, jestli Athaclena přežila tu zkušenost s vtažením tolikeré mnohosti do sebe.

Musela cítit velkou potřebu, pomyslel si. Jeho dcera se poprvé pokusila o něco, na co ji ani jeden z rodičů nemohl předem připravit. A co se nemohla ani naučit ve škole.

„Vrátil jste se," konstatoval věcně Kault. Thennanin, který byl Uthacalthingovým společníkem po řadu měsíců, se opíral o silnou hůl a ze vzdálenosti několika metrů ho pozoroval. Stáli uprostřed moře hnědé stepní trávy a stoupající slunce pomalu zkracovalo jejich zatím ještě dlouhé, ranní stíny.

„Dostal jste něco jako zprávu?" zeptal se Kault. Podobně jako mnoho jiných tvorů naprosto neschopných psychických přenosů, se velmi zajímal o věci, které se mu musely zdát naprosto nepřirozené.

„Já…" Uthacalthing si navlhčil rty. Jak mu ale má vysvětlit, že ve skutečnosti vlastně *nepřijal* vůbec nic? Ne. Stalo se pouze to, že jeho dcera využila nabídky, kterou jí učinil tím, že jí dal do rukou své vlákno spolu s vláknem své zesnulé ženy. Vyzvala onen dluh, jenž její rodiče měli vůči ní tím, že ji o své vůli, bez ptaní přivedli na tento podivný svět.

Nikdo by nikdy neměl činit nabídku, aniž by si byl plně vědom

toho, co se stane, pokud bude přijata.

Skutečné mě zcela vysála. Cítil se, jakoby v něm vůbec nic nezůstalo. A potom všem ještě neměl žádnou záruku, jestli tuhle zkušenost přežila. Nebo zůstala duševně zdravá.

Mám si tedy lehnout a zemřít? Uthacalthing se zachvěl.

Ne, myslím, že ne. Ještě ne.

„Zakusil jsem určitý druh kontaktu," odpověděl Kaultovi.

„Dokáží Gůbůrové zaznamenat to, co jste právě dělal?"

Uthacalthing dokonce nedokázal vytvořit ani *palanq*, pokrčení ramen. „Myslím, že ne. Možná." Jeho úponky ležely bezvládně jako lidské vlasy. „Já nevím."

Thennanin si hluboce povzdechl, až jeho dýchací štěrbiny plesk-ly. „Přál bych si, abyste byl vůči mně upřímný, kolego. Bolí mě, když jsem nucen věřit tomu, že přede mnou něco skrýváte."

Jak se Uthacalthing usilovně, zoufale snažil přimět Kaulta, aby tato slova pronesl! A teď mu to najednou bylo úplně jedno. „Co máte na mysli?" zeptal se.

Thennanin podrážděně vybuchl. „Mám na mysli to, že jsem pojal podezření, že víte víc, než mi říkáte, o tom fascinujícím tvorovi, jehož stopy jsem viděl. Varuji vás, Uthacalthingu. Vyrábím si přístroj, který mi pomůže vyřešit tuhle hádanku. Bude pro vás lepší, když ke mně budete upřímný dřív, než odhalím pravdu sám!"

Uthacalthing přikývl. „Rozumím vaší výstraze. Teď by ale možná bylo lepší, kdybychom pokračovali v cestě. Jestli Gůbůrové zachytili, co se teď právě stalo, a rozhodli se zjistit, co to bylo, měli bychom se pokusit dostat co nejdál, než sem přiletí."

Tolik Athacleně ještě dlužil. Nebýt chycen, dokud se jí nepodaří využít to, co si od něj vzala.

„No dobře," odpověděl Kault. „Promluvíme si o tom později."

Bez velkého zájmu, spíše ze zvyku než z jakéhokoli jiného důvodu, vedl Uthacalthing svého druha k horám, směrem rovněž vybraným ze zvyku podle slabého modrého blikání, které mohly vidět jen jeho oči.

74
Gailet

Nová planetární pobočka Knihovny byla krásná. Její béžová barva zářila na nedávno vyklizeném místě na vršku, který patřil k parku Mořský útes, asi kilometr na jih od tymbrimijského velvyslanectví.

Její architektura neladila s neofulleritským rázem Port Helenie tak dobře jako stará pobočka. Nicméně vypadala fantasticky – krychle bez oken, jejíž pastelové stíny velice dobře kontrastovaly s nedalekými křídově bílými geologickými výstupky.

Vůz přistál na parkovací ploše. Do oblaku zvířeného prachu z něj vystoupila Gailet. Po vydlážděném chodníku pak následovala svůj kwackský doprovod až k vysoko se zvedající budově.

Před několika týdny celá Port Helenia sledovala, jak obrovský vzdušný transportér, který si velikostí nezadal s gůbůrskou bitevní kosmickou lodí, líně připlul po nebi a pomalu usadil konstrukci na místo. Technici z Knihovnického institutu potom celé odpoledne upevňovali svatyni vědění v novém domově.

Gailet napadlo, jestli tahle nová Knihovna někdy bude obyvatelům Port Helenie skutečně k něčemu užitečná. Všude kolem byly postaveny přistávací rampy, ale žádné silnice pro pozemní auta nebo kola, ba ani přístupové cesty pro pěší, které by umožňovaly dostat se sem na útesy z blízkého města. Jak procházela zdobeným sloupovým portálem, Gailet si uvědomila, že je pravděpodobně vůbec prvním šimem, který do této budovy vstoupil. Klenutý strop uvnitř Knihovny byl ozářen tlumeným světlem, které jakoby vycházelo ze všech stran najednou. Středu sálu dominovala obrovská červená krychle a Gailet bylo okamžitě jasné, že tohle je skutečně velice nákladné zařízení.

Hlavní databanka byla mnohem větší než ta stará, která se na-

cházela několik kilometrů odsud. Možná byla dokonce větší než Pozemská centrální knihovna, v níž měla sama možnost hledat, když pobývala v La Pazu.

Ale ta nezměrná velikost byla téměř prázdná ve srovnání s neustálým čtyřiadvacetihodinovým ruchem, na který byla na Zemi v Knihovně zvyklá. Samozřejmě, byli tady Gůbůrové a Kwackové. Postávali roztroušeni po celém sále a tu a tam tvořili malé skupinky. Gailet viděla jejich zobáky, jak se hýbou v ostrých skřecích, jejich nohy kmitající v diskusních tancích. Z jednotlivých dobře izolovaných sekcí však neunikal žádný zvuk.

Podle různých stužek, pokrývek hlav a zabarvení peří rozpoznávala příslušníky stavu Náležitosti, Byrokracie a Armády. Většinou se jednotlivé stavy držely pohromadě, oddělené jeden od druhého. Občas bylo vidět nějaké to ježení a načepýřené chmýří, když se podřízený některého Suzeréna dostal příliš blízko ke skupině jiného Suzeréna.

Na jednom místě však mnohobarevný shluk vzrušených Gůbůrů dokazoval, že se určitá komunikace mezi jednotlivými frakcemi přece jen udržuje. Diskutující Gůbůrové pohazovali hlavami, čechrali si peří a gestikulovali směrem ke vznášejícím se holografickým zobrazením. Všechno bylo zjevně rituální, ale zároveň i založené na faktech a logickém uvažování.

Jak Gailet pospíchala kolem, několik poskakujících a kdákajících ptáků se otočilo a zíralo na ni. Ukazující drápy a jejím směrem pohazující zobáky v ní budili pocit, že všichni přesně vědí, kdo je a koho by měla zastupovat.

Nezastavovala se a šla dál. Tvář jí zalilo horko.

„Mohu vám být nějak nápomocen, paní?“

Gailet si nejprve myslela, že to, co stojí na stupínku přímo pod paprskovitou spirálou Pěti galaxií, je nějaká dekorativní rostlina. Proto když jí byla oslovena, mírně nadskočila.

Ta »rostlina« mluvila plynně novoanglicky! Gailet si ji pozorně prohlédla. Měla cibulovité listy lemované stříbřitými věcičkami, které při pohybu jemně cinkaly. Hnědý kmen dole přecházel do uzlovité soustavy kořenů, jež byly pohyblivé a umožňovaly tomu stvoření, aby se pomalu, šoupavě přesouvalo.

To je Kanten, uvědomila si. *Samozřejmě, galaktické instituty poskytly knihovníka.*

Myslící vegetace Kantenů byla starým přítelem Země. Jednotliví Kantenové radili Všezemské radě prakticky od prvních dnů po Kontaktu. Pomáhali vlčecím lidem proplétat se složitou, záludnou džunglí galaktické politiky a získat jim původní status patronů nezávislého klanu. Gailet nicméně potlačila počáteční nával pocitu naděje. Vzpomněla si, že všichni, kdo vstoupili do služeb velkých galaktických institutů, se museli vzdát veškerých svých dřívějších spojení a loajalit, a to dokonce i ke svým vlastním rodům, v zájmu vznešeného poslání. Takže nejvýše, v co tady mohla doufat, byla nestrannost.

„Hm, ano," odpověděla, přičemž se nezapomněla uklonit. „Chci najít informaci o ceremoniálech Pozvednutí."

Malé, zvonečkům podobné konečky listů, které pravděpodobně tvořily smyslový aparát té bytosti, zazvonily způsobem, který zněl skoro pobaveně.

„To je velice široké téma, paní."

Očekávala takovou reakci, a proto měla již dopředu připravenu odpověď. Přesto bylo trochu znervózňující mluvit s inteligentní bytostí, která nemá nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo obličej. „Pak bych tedy začala prostým přehledem, mohu-li poprosit."

„Samozřejmě, paní. Můžete použít stanoviště 22, je uzpůsobeno pro využití lidmi a neošimpanzy. Zajděte tam a udělejte si pohodlí. Stačí, když se budete držet té modré čáry."

Otočila se a spatřila, jak se vedle ní vytvořil chvějící se hologram. Vypadalo to, jakoby se vzniklá modrá cestička vznášela ve vzduchu. Vedla kolem pódia s Kantenem a pak pokračovala ke vzdálenému konci haly. „Děkuji," řekla tiše.

Když vykročila po modré značce, měla pocit, že za sebou zaslechla rolničky.

Stanoviště 22 bylo příjemné a mělo jaksi důvěrně známý ráz. Křeslo, stůl a látková sedačka u holografické konsole. Byly tu dokonce i známé verze datových záznamníků a snímacích tužek, všechno úhledně srovnáno na policích. S radostí usedla ke stolu. Gailet se bála, že bude muset stát na špičkách a natahovat krk, aby mohla použít nějaké gůbůrské studijní stanoviště.

Přesto byla neklidná. Trochu nadskočila, když se obrazovka s jemným prasknutím rozsvítila. Uprostřed se objevil nápis v novoangličtině. PROSÍM, ZADÁVEJTE SVOJE POŽADAVKY HLASOVĚ. POŽADOVANÝ POMOCNÝ PŘEHLED ZAČNE NA VÁŠ POKYN.

„Pomocný přehled…“ zamumlala Gailet. Ale ano, nejlepší bude začít na nejjednodušší úrovni. Jednak jí to zaručí, že neopomene žádnou zásadně důležitou základní věc, a jednak zjistí, co sami galaktici považují za nejzákladnější.

„Pokračuj,“ řekla.

Boční displeje se rozzářily obrázky obličejů jiných bytostí ze světů hodně vzdálených v prostoru i v čase.

„Když příroda zrodí novou rasu schopnou dosáhnout inteligence, celá galaktická společnost se raduje. Protože tehdy započíná dobrodružství Pozvednutí…“

Brzy si Gailet kdysi naučené postupy připomněla a snadno vplula do toku informací, jež pak plnými doušky pila ze studnice vědění. Její datový záznamník se plnil poznámkami a odkazy. Zanedlouho ztratila veškerý pojem o čase.

Na stole se objevilo jídlo, aniž si Gailet vůbec všimla, jak se tam dostalo. O její přirozené potřeby se v případě, že se ozvaly intenzitou, kterou nebylo možné jen tak ignorovat, staralo poblíž instalované speciální zařízení.

V určitých obdobích galaktických dějin měly obřady Pozvednutí téměř výhradně ceremoniální charakter. Patronské druhy nesly zodpovědnost za prohlášení, že vazalové jsou způsobilí, a jejich dané slovo ohledně splnění povinností bylo prostě přijímáno. Ovšem byly i jiné epochy, v nichž bylo postavení Institutu Pozvednutí mnohem silnější, jako například v době sumubulumské meritokracie, kdy byl celý proces bez výjimky pod přímou kontrolou této instituce.

Současná éra je někde uprostřed mezi oběma extrémy, vyznačuje se odpovědností patronů, ale současně i středně velkou až mírně rozsáhlejší účastí Institutu Pozvednutí. Podíl této účasti se zvýšil poté, co chyby způsobené unáhleností v pozvedání před čtyřiceti až šedesáti tisíci GRJ (galaktická roční jednotka; přibližně čtrnáct pozemských měsíců) vyústily v několik velmi vážných ekologických

katastrof s těžkými následky (viz. Gl'kaheshové, Bururalliové, Sstienové, Muhurun8). Dnes nemohou ručit za vývoj svých vazalů patroni sami. Musejí umožnit pečlivé sledování procesu takzvaným Průvodcům vazalů a Institutu Pozvednutí.

Ceremoniály Pozvednutí jsou nyní více než jen formálními oslavami. Mají ještě dva další účely. Zaprvé, umožňují test reprezentantů vazalské rasy, který je prováděn za přísných a náročných podmínek a jehož výsledek musí institut přesvědčit, že připravovaná rasa je schopna převzít práva a povinnosti, jež odpovídají dalšímu stupni procesu. Obřad zároveň poskytuje vazalské rase příležitost vybrat si pro příští etapu nového Průvodce, který na ni bude dohlížet a bude-li to nezbytné, zasáhne v její prospěch.

Kritéria testu závisejí na úrovni, jíž daná vazalská rasa dosáhla. Mezi další důležité faktory patří fagocytový typ (masožravý, vegetariánský, autofagický, ergogenický), způsob či možnost pohybu (například dvounožci, čtvernožci, obojživelníci, valiví či přisedlí), mentální typ (například asociativní, extrapolační, intuitivní, holografický či nulutativní)…

Pomalu se propracovávala »pomocnou« základní látkou. Byla to pěkně perná práce. Tato planetární Knihovna bude potřebovat překladatelskou úpravu, jestli tuhle obrovskou zásobárnu vědomostí mají být schopni užívat i prostí šimové z Port Helenie. Samozřejmě za předpokladu, že Pepík a Anča Šimovi k tomu vůbec dostanou příležitost.

Nicméně to byla úžasná budova – mnohem větší než ta mrňavá pobočka, kterou na Garthu měli doposud. A úplně jiná než ta, co si pamatuje z La Pazu – žádný spěch a strkání stovek, tisíců nervózních uživatelů mávajících potvrzeními přednosti a hašteřících se o pořadí. Gailet cítila, že by se sem mohla ponořit na měsíce, ba roky a vstřebávat do sebe vědění každičkým pórem.

Byla zde například pasáž věnovaná tomu, jaké speciální úpravy byly učiněny, aby Pozvednutí bylo umožněno i strojovým civilizacím. Nebo krátký, ohromující odstavec o rase dýchající vodík, která pocházela z oné tajemné paralelní civilizace a skutečně požádala o členství v galaktickém společenství. Gailet strašně toužila, aby si tohle a řadu dalších fascinujících věcí mohla pročíst, ale věděla, že

na to prostě nemá čas. Musela se soustředit na pravidla týkající se dvounohých, teplokrevných a všežravých vazalů na druhém stupni procesu se všestrannými mentálními schopnostmi. A už jenom tohle samo o sobě představovalo hrozivé množství látky ke čtení.

Musím to zúžit, povzdechla si v duchu. Pokusila se zaměřit na ceremoniály provedené za konfliktních okolností nebo v době války. Ale i po tomto vymezení zjistila, že je to těžko zvládnutelné. Všechno bylo tak složité! Až ji přepadl pocit zoufalství nad nevědomostí svého druhu, ale i celého klanu.

…ať už dohoda o spoluúčasti byla nebo nebyla dojednána předem, může a měla by být verifikována instituty způsobem, který bude brát ohled na metody úředního rozhodování považovaného za obvyklý dvěma nebo více zúčastněnými stranami…

Gailet se nemohla upamatovat, kdy na plátěné sedačce usnula. Ale nějakou dobu plula či se vznášela na mlžném moři, které ji houpalo v rytmu jejího dechu. Po určité chvíli se mlha kolem ní uzavřela a spojila se v černobílou snovou krajinu, z níž vystupovaly neurčité hrozivé stíny. Viděla pokřivené obrazy mrtvých, svých rodičů a chudáka Maxe.

„Mmm, ne," zamumlala. A pak v jednu chvíli ostře vykřikla. „Ne!"

Začala se probouzet z dřímoty. Oči zamrkaly ve snaze zbavit se střípků nepříjemného snu, které ulpěly na víčkách. Připadalo jí, že se nad ní vznáší *Gůbůr* a drží nějaké záhadné zařízení, jenž se podobalo těm, které testovaly a skrz na skrz zkoumaly ji a Fibena. Ale jakmile Gůbůr stiskl tlačítko toho přístroje, obraz se rozvlnil a rozpadl. Upadla zpátky do dřímoty a obrázek Gůbůra se připojil k mnoha dalším v jejím neklidném spánku.

Snový stav pokračoval dál a dech se jí postupně upravil do pomalého cyklu spánku.

Probudila se až o něco později, když vzdáleně cítila, že ji nějaká ruka klepla do nohy. Pak ji ta samá ruka vzala za kotník a prudce za něj zatahala.

Gailet ztratila dech, jak si rychle sedla a přitom nestačila zaostřit zrak. Srdce ji bilo o závod. Pak konečně začala pořádně vnímat okolí očima a spatřila poněkud velkého šima dřepícího vedle ní. Jeho ruka

stále ještě spočívala na její noze a úšklebek, který mu trůnil v obličeji, okamžitě poznala. Stejně jako navoskovaný pěstěný knírek s nakroucenými konečky.

Při tak náhlém vyrušení ze spánku jí chvíli trvalo, než se jí vrátila řeč. „Co… co tady děláš?“ zeptala se znechuceně a odtáhla nohu z dosahu jeho ruky.

Železňák vypadal pobaveně. „Copak takhle se zdraví někdo tak důležitý, jako jsem já pro tebe?“

„Sloužíš svému účelu opravdu dobře,“ připustila. „Jako špatný příklad!“ Gailet si protřela oči a sedla si vzpřímeně. „Neodpověděls mi na mou otázku. Proč mě otravuješ? Tvoji neschopní probáci už asi nikoho hlídat nebudou.“

Šenův výraz zkysl jen mírně. Očividně si něco vychutnával. „No, právě jsem se dozvěděl, že bych měl hned přijít do Knihovny a trochu studovat jako ty.“

„*Ty*? A studovat? Tady?“ Zasmála se. „Já jsem musela dostat speciální povolení od Suzeréna. U tebe si nelze ani představit, že by…“

„No přesně o tomhle jsem měl v úmyslu mluvit,“ skočil jí do řeči.

Gailet zamrkala. „Co?“

„No chtěl jsem ti povědět, že mi právě Suzerén řekl, abych šel sem a studoval s tebou. Konec konců, partneři by se měli dobře poznat, a to ještě dřív než společně vystoupí jako reprezentanti své rasy.“

Gailet jeho slova slyšitelně vyrazila dech. „Ty…?“ Hlava se jí zatočila. „Nevěřím ti!“

Železňák pohodil hlavou. „Nemusíš se tvářit tak překvapeně. Moje genetické hodnocení je velice vysoké téměř ve všech kategoriích, kromě dvou nebo tří, které by nikdy neměly být v popředí.“

Tomu Gailet klidně věřila. Železňák byl očividně chytrý a důvtipný a jeho abnormální sílu by Výbor pro Pozvednutí jen považoval za užitečnou. „Všechno tohle znamená, že tvoje hnusné vlastnosti musejí být ještě horší, než jsem si dokázala představit.“

Šen se zvrátil do zadu a rozesmál se. „No, vzato podle lidských měřítek máš možná pravdu,“ souhlasil. „Podle nich by se probační

šimové nesměli přiblížit k žádné šimi ani na krok! Jenomže měřítka se mění. A já mám teď příležitost zavést nový styl.“

Gailet zamrazilo. Začínalo jí být jasné, kam míří.

„Jsi lhář!“

„Přiznávám, *mea culpa*.“ Předstíral, že se bije v prsa. „Ale nelžu, když říkám, že se zúčastním té testovací party spolu s několika nadanými kamarády. Víš, došlo k několika změnám, co tvůj mazánek a žáček utekl do džungle s naší Sylvií.“

Gailet se chtělo plivnout mu do tváře. „Fiben je desetkrát lepší šim, než jsi ty, ty atavistická zrůdo! Suzerén Náležitosti by nikdy nevybral tebe na jeho místo!“

Železňák se usmál a zvedl prst. „Aha, tak *tady* si nerozumíme. Víš, my totiž mluvíme o dvou zcela různých ptáčcích.“

„Různých…,“ Gailet zalapala po dechu. Vyděšena si položila ruku na hruď. „No to snad…!“

„Pochopila,“ poznamenal pokyvujíc hlavou. „Chytrá opička.“

Gailet sklesla. Nejvíc ji zaskočil smutek, který ji v tu chvíli přepadl. Měla pocit, jako kdyby jí někdo rozerval srdce.

Celou dobu jsme byli jen něčí figurky, uvědomila si. *Ach, chudák Fiben!*

Tohle vysvětlovalo, proč ten večer nebyli Fiben a Sylvie přivedeni zpátky. Ani příští den, ani ten další. Gailet si přitom byla *tak jistá*, že se nakonec ukáže, že ten »útěk« byl jen dalším testem inteligence a vhodnosti pro ceremoniál.

Ale zjevně nebyl. Musel být zorganizován jedním nebo oběma dalšími gůbůrskými předáky, možná s cílem oslabit Suzeréna Náležitosti. A jak lépe to zařídit, než mu ukrást jednoho z velice pečlivě vybraných »reprezentantů rasy«. A ta krádež přitom nemohla být nikomu dokázána, protože nikdo nikdy nebude objeven.

Gůbůrové samozřejmě budou muset s ceremoniálem pokračovat. Bylo příliš pozdě zrušit pozvání. Jenomže každý ze tří Suzerénů možná sledoval své vlastní cíle.

Fiben…

„Takže, paní profesorko? Kde začneme s výukou? Můžeš třeba začít s tím, jak mám nyní vystupovat jako skutečný pan Bílá karta.“

Zavřela oči a zavrtěla hlavou. „Jdi pryč,“ řekla. „Prosím tě, jdi

pryč.“

Měla chuť říct víc, počastovat toho probáka několika sarkastickými poznámkami, ale zarazila je ochromující stěnou bolesti. Alespoň se jí podařilo zadržet příval slz, než odešel. Pak se zhroutila do opěradla a rozplakala se.

75

Galaktici

Druzí dva tancovali kolem piedestalu, natřásali se a vrkali. Společně zpívali v naprosté harmonii.

„Pojď dolů, pojď dolů,
– dolů, pojď dolů!
Slez ze svého hřadu.“

„Připoj se k nám, připoj se k nám,
– k nám, připoj se k nám!
Připoj se k nám v konsenzu!“

Suzerén Náležitosti se třásl v nechuti smířit se s těmi změnami. Teď se oba jeho rivalové proti němu zcela sjednotili. Suzerén Pokladu a Bdělosti se vzdal naděje na získání nejvyšší pozice a podporoval Suzeréna Paprsku a Drápu v jeho úsilí získat dominantní postavení. Byrokratovým cílem teď bylo druhé místo – samčí status Peření.

Dva ze tří se tedy dohodli. Ale aby dosáhli svých cílů, jak pohlavně, tak politicky, museli přimět Suzeréna Náležitosti, aby sestoupil ze svého hřadu. Museli ho přinutit, aby vlastní nohou vkročil na garthskou půdu.

Suzerén Náležitosti jim však čelil. Krákal dobře časované kontrapunkty, kterými narušoval jejich rytmus, a prokládal je logickými

závěry, jež vyvracely jejich argumenty.

Takhle správné Peření probíhat nemělo. Tohle byl nátlak, žádný skutečný konsenzus. Tohle bylo znásilňování.

Kvůli tomuhle přece hřadová šlechta nevkládala tolik nadějí do tohoto Triumvirátu. Potřebovala politiku. Moudrost. Ti druzí dva vypadali, že na to zapomněli. Chtěli se s ceremoniálem vypořádat příliš snadno. Byli ochotni porušením Kodexů hrozivě riskovat.

Kéž by žil první Suzerén Pokladu a Bdělosti! Kněz se zasmušil. Občas se něčí cena pozná, teprve až když odejde.

„Pojď dolů, pojď dolů,
Slez ze svého hřadu.“

Proti jejich spojenectví moc šancí neměl. Byla to samozřejmě jen otázka času. Jejich unisono nabourávalo zeď cti a rozhodnosti, kterou kněz kolem sebe postavil, a pronikalo dolů do sféry hormonů a instinktů. Peření bylo přerušeno, zadržovala ho tvrdošíjnost jednoho ze členů, to ale nemohlo trvat věčně.

„Pojď dolů a připoj se k nám
Připoj se k nám v konsenzu!“

Suzerén Náležitosti se otřepal a vzdoroval dál. Jak dlouho ještě vydrží, ale nevěděl.

76

Jeskyně

„Clenny!“ zvolal Robert radostně. Když spatřil postavy, jež se vyhouply ze zatáčky cesty, málem upustil konec střely, kterou právě vynášel z jeskyně s jedním šimem.

„Hej! Dávej s tou věcí bacha, ty… kapitáne," opravil se na poslední chvíli desátník Prathachulthornových mariňáků. V posledních týdnech začali s Robertem jednat s větší úctou, kterou si zaslouženě vydobyl, ale občas dávali poddůstojníci najevo své zásadní pohrdání nad každým, kdo nepatřil ke sboru.

Jiný šimí pracovník rychle přiskočil a lehce vzal Robertovi z rukou kuželovitou špičku. Učinil tak s pohoršeným výrazem nad tím, že se nějaký člověk vůbec *pokusil* něco zvednout.

Robert oba urážlivé náznaky ignoroval. Rozběhl se ke skupince, která právě dojela k ústí jeskyně. Chytil uzdu Athaclenina koně a druhou volnou ruku k ní vztáhl.

„Clenny, jsem tak rád, že…" Na okamžik se zarazil. I když mu stiskla ruku, zamrkal a pokusil se zakrýt rozpaky, „…eee, jsem tak rád, že jsi mohla přijet."

Athaclenin úsměv se nepodobal žádnému, které u ní doposud znal, a v její auře byl smutek, který zatím nikdy *nekennoval*.

„Samozřejmě, že jsem přišla, Roberte," usmála se. „Tys o tom někdy pochyboval?"

Pomohl jí slézt. Pod její maskou sebeovládání cítil, jak se třese. *Lásko, změnila ses.* Jako kdyby vnímala jeho myšlenky, zvedla ruku a pohladila ho po tváři. „Jsou určité myšlenky, které tvoje a galaktická společnost sdílejí, Roberte. V obou jsou mudrosloví, která přirovnávají život k jakémusi kolu."

„Kolu?"

„Ano." Oči jí zazářily. „Točí se. Pohybuje se dopředu. A přece zůstává stejné."

S pocitem úlevy poznal, že je to stále ona. I když se změnila, byla to stále Athaclena. „Chybělas mi," řekl.

„A ty mně." Usmála se. „A teď mi povídej o majorovi a o jeho plánech.

Robert rázoval sem a tam po malé skladovací místnosti zaplněné po všech stranách až ke stalaktitům zásobami. „Můžu se s ním hádat. Můžu se ho snažit přesvědčit. Do háje, ani mu nevadí, když na něj křičím, pokud je to v soukromí a pokud, když už je po debatě, pořád skáču dva metry vysoko, když poručí ‚Skoč!'." Robert zakroutil hla-

vou. „Ale já mu, Clenny, nemůžu nijak aktivně bránit. Nechtěj po mně, abych porušil přísahu.“

Robert očividně bojoval mezi dvěma rozpornými loajalitami. Athaclena cítila jeho napětí.

Fiben Bolger, stále ještě s rukou na pásce, je sledoval, jak diskutují, ale zatím stále mlčel.

Athaclena zavrtěla hlavou. „Roberte, vysvětlila jsem ti, že to, co major Prathachulthorn plánuje, pravděpodobně skončí katastrofou.“

„Tak to řekni *jemu*!“

Samozřejmě, že se o to pokusila ještě tentýž večer během večeře. Prathachulthorn zdvořile poslouchal její pečlivý výklad o možných důsledcích napadení obřadiště Gůbůrů. Výraz jeho tváře se přitom ani nepohnul. Když ale skončila, položil jen jednu jedinou otázku. Byla by takováto akce považována za útok proti legitimnímu nepříteli pozemšťanů nebo proti samému Institutu Pozvednutí?

„Poté, co dorazí delegace institutu, obřadní místo se stává jeho majetkem,“ odpověděla. „Útok by potom měl pro lidstvo katastrofální následky.“

„Ale před tím, než delegace přiletí?“ zeptal se vychytrale.

Athaclena zavrtěla podrážděně hlavou. „Do té doby je to místo majetkem Gůbůrů. Ale není to vojenský objekt! Byl postaven kvůli něčemu, co by se dalo označit za svatý účel. Vhodnost takového aktu, pokud by nebyl proveden správně…“

Tak to chvíli pokračovalo, dokud nebylo jasné, že jakékoli argumenty jsou zbytečné. Prathachulthorn slíbil, že vezme její názory v úvahu a diskusi ukončil. Všichni věděli, co si ten mariňácký důstojník myslí o přijímání rad od »E.T. dětí«.

„Pošleme zprávu Megan,“ navrhl Robert.

„Jsem přesvědčená, že jsi to už udělal,“ odpověděla Athaclena.

Zamračení potvrdilo správnost jejího odhadu. Tím, že obešel Prathachulthorna, porušil všechny předpisy. Přinejmenším bude vypadat jako zpovykaný synek, který si stěžuje mamince. Mohlo by to být i provinění, za něž by mohl stanout před vojenským soudem.

Neměl ale strach o sebe kvůli tomu, že si dovolil oponovat svému veliteli. Vadilo mu, že by mohl porušit přísahu.

Měl pravdu a Athaclena respektovala jeho smysl pro čest.

Já ovšem této službě nepodléhám, pomyslela si. Fiben, který stále mlčel, se s ní setkal pohledem. Výmluvně zvedl oči v sloup. Pokud šlo o názor na Roberta, shodovali se.

„Už jsem majorovi naznačoval, že úderem na to obřadiště by ve skutečnosti mohl vykonat velkou službu nepříteli. Nakonec, postavili je kvůli Garthlingům. Ať už je jejich záměr s námi šimy jakýkoli, je to zřejmě poslední nouzová snaha vyrovnat některé jejich ztráty. Ale co když to místo maj pojištěný? My to vyhodíme do povětří, oni nás obviní a budou chtít náhradu."

„Major Prathachulthorn se o tomhle také zmínil," řekla Athaclena Fibenovi. „Myslím, že tohle skutečně může hrozit, ale obávám se, že on to za moc pravděpodobné nepovažuje."

„Myslíte tím, že si myslí, že to je jenom hromada opích sra…"

Zarazil se, když se venku ozvaly kroky na kamenných schodech. „Ťuky, ťuk," ozval se zvenčí ženský hlas. „Mohu dál?"

„Prosím, pojďte poručíku McCueová," řekla Athaclena. „Stejně už pomalu končíme." Temně hnědá lidská žena vešla a posadila se na jednu z bedýnek vedle Roberta. Ten se na ni pousmál, ale hned zase sklopil zrak na ruce. Svaly na jeho pažích se vlnily, jak zatínal a zase povoloval pěsti.

Athaclena ucítila bodnutí, když McCueová položila ruku Robertovi na koleno a řekla mu: „Jeho výsost chce další bojovou poradu, ještě než všichni půjdeme na kutě." Obrátila se k Athacleně, usmála se na ni a sklonila mírně hlavu. „Jste vítána, budete-li se chtít zúčastnit. Jste náš vážený host, Athacleno."

Athaclena si vzpomněla na chvíle, kdy ona byla v jeskyních paní a velela armádě. *Nesmím se tím nechat ovlivnit*, připomněla si. Jediné, na čem teď záleží, je dát pozor, aby si tihle tvorové v nadcházejících dnech ublížili sami sobě co nejméně.

A bude-li to možné, byla odhodlána pokračovat v jistém žertu. Žertu, který stále ještě ne zcela pochopila, ale který měla nedávno možnost ocenit.

„Ne, děkuji, poručíku. Myslím, že se pozdravím s několika svými šimími přáteli a pak si půjdu odpočinout. Mám za sebou dlouhou několikadenní jízdu."

Robert se na ni otočil, když se svou lidskou milenkou odcházel.

Zdálo se, že se mu nad hlavou vznáší metaforický obláček, který se třpytil světelnými záblesky. *Nevěděla jsem, ze tohle umíš s glyfy*, podivila se Athaclena. Napadlo ji, že každý den je možné naučit se nebo dozvědět něco nového.

Fibenův nedbalý úsměšek narůstal, když odcházel za lidmi. Zaregistrovala u něj náznak něčeho? Konspirativní mrknutí?

Když odešli, Athaclena se začala přehrabovat ve svém zavazadle. *Nejsem vázána jejich službou*, říkala si v duchu. *Ani jejich zákony.*

V jeskyních byla pěkná tma, zvláště když někdo zhasl osamělou žárovku, která měla osvěcovat dlouhý úsek chodby. Tady zrak moc velkou výhodou nebyl, zato tymbrimijská koróna ano.

Athaclena zformovala malý oddíl jednoduchých, avšak speciálních glyfů. Jeden měl za úkol poskakovat dopředu a do stran a prozkoumávat cestu temnotou. Protože studená, tvrdá hmota tohle vlastně neexistující *nic* pálila, nebylo nijak těžké zjistit, kde jsou stěny a nějaké překážky. Ten malý chuchvalec *ničeho* se jim obratně vyhýbal.

Další glyf se jí točil nad hlavou a zkoumal, jestli někdo neví o nezvaném hostu, který pronikl do těchto míst. V této spodní úrovni jeskynního systému žádní šimové nespali, byla vyčleněna pro lidské důstojníky.

Lydia a Robert byli na hlídce, takže v této části slují byla vedle její jenom jedna aura. Athaclena velice opatrně vykročila směrem k ní.

Třetí glyf nehlučně nabral sílu a čekal, až na něj přijde řada.

Pomalu, tiše překročila hromadu trusu tisíců generací létajících hmyzožravých tvorů, kteří tu žili, dokud nebyli vypuzeni pozemšťany a jejich hlukem. Snažila se pravidelně dýchat a tichým lidským způsobem počítala, aby se udržela v klidu.

Ještě před pár dny by se ani nemohla pokusit udržovat najednou v činnosti tři střežící glyfy. Teď se jí to zdálo snadné, přirozené, jako kdyby to už dělala mockrát.

Tohle a mnoho dalších dovedností vytáhla z Uthacalthinga technikou, o níž se mezi Tymbrimiji hovořilo jen velmi zřídka a o niž se

ještě řidčeji někdo pokoušel.

Stala se z ní bojovnice v džungli, začala si něco s člověkem a teď tohle. Spolužáci by byli překvapení.

Athaclenu zajímalo, jestli otci zůstalo něco z umu, který si od něj tak drsně vzala. Tohle jste, otče s matkou, zařídili dávno. Připravils mě na to, aniž jsem o tom věděla. Copak jsi už tehdy tušil, že tohle bude jednoho dne potřeba?

Měla smutné podezření, že si vzala od Uthacalthinga víc, než co si mohl dovolit dát. A přece to nebylo dost. Zůstaly značné mezery. V srdci cítila jistotu, že tahle věc, obklopující světy a druhy, nemůže dosáhnout svého završení bez jejího otce samotného.

Pátrací glyf se vznášel na místě před visícím pruhem látky. Athaclena se k závěsu přiblížila, ale neviděla ho, dokonce ani když se ho dotkla prsty. Průzkumník se rozpadl a rozpustil se zpátky do rozvlněných úponků její koróny.

Velice pomalu odsunula látku stranou a vklouzla do malé postraní místnosti. Hlídací glyf necítil žádnou známku toho, že by uvnitř byl někdo vzhůru. *Kennovala* pouze rovnoměrný rytmus lidského spánku.

Major Prathachulthorn nechrápal, samozřejmě. A jeho spaní bylo lehké a ostražité. Narazila na okraje vždy přítomného štítu psí, který střežil jeho myšlenky, sny a vojenské znalosti.

Jejich vojáci jsou dobří a budou ještě lepší, pomyslela si. Tymbrimijští poradci již léta tvrdě pracovali na tom, aby ze svých vlčecích spojenců udělali tvrdé galaktické bojovníky. A popravdě řečeno, Tymbrimijové sami se nezřídka vrátili s nějakými úžasnými uskoky a nápady, na které by rasa vychovaná galaktickou civilizací nikdy nemohla přijít.

Ovšem terranská námořní pěchota jako jediná ze všech zemských sborů a služeb neměla mimozemské poradce. Mariňáci byli anachronismem, byli *pravými* vlčaty.

Glyf *z'schutan* se obezřetně přiblížil k dřímajícímu člověku. Klesl dolů a Athaclena ho metaforicky viděla jako kouli tekutého kovu. Dotkl se Prathachulthornova štítu psí, roztekl se ve zlatavých pramíncích a během okamžiku na něm vytvořil jemný lesklý obal.

Athacleně se začalo trochu lépe dýchat. Sáhla do kapsy a vytáh-

la skleněnou ampuli. Potom přistoupila blíž a opatrně poklekla vedle lůžka. Když přiblížila lahvičku s plynným anestetikem k mužovu obličeji, její prsty náhle ztuhly.

„Nebudu," řekl major.

Athaclena zalapala po dechu. Dříve než se stačila hnout, jeho ruce vystřelily a chytily ji za zápěstí! Jediné, co v šeru viděla, bylo bělmo jeho očí. I když byl vzhůru, jeho psí štít se nezměnil, stále vysílal vlny spánku. Uvědomila si, že to všechno byla jen iluze, pečlivě připravená past!

„Vy ítýčka nás pořád musíte podceňovat, co? Zdá se, že to nedokážete pochopit ani vy mazaní Tymbrimijové."

Hormony *gheer* vyrazily. Athaclena se zapřela a pokusila se uvolnit, ale bylo to, jakoby se snažila uniknout ze železného svěráku. Její nehty se změnily v drápy, ale on pohotově zareagoval a držel jí prsty dál od svých mozolnatých rukou. Když se pokusila stočit na stranu a nakopnout ho, obratně jí stlačil paže dolů a jako pákami ji přinutil zůstat na kolenou. Ta síla jí způsobila takovou bolest, že až hlasitě zasténala. Ampulka s plynem jí vypadla z ruky.

„Víš," pokračoval Prathachulthorn falešně sladkým hlasem, „mezi námi jsou tací, kteří si myslí, že kompromis je vůbec chyba. Co můžeme získat tím, že se budeme snažit ze sebe udělat dobré galaktické občany?" Ironicky se zašklebil. „Dokonce i kdyby to šlo, tak by se z nás staly jenom nějaké příšerné, odporné bytosti naprosto nemající nic společného s tím, co znamená být člověkem. Tahle možnost ale stejně zůstává uzavřena. Nedovolí, aby se z nás stali občané. Karty jsou falešné. Kostky jsou vrženy. My oba to víme, že ano?"

Athaclenin dech přešel v trhané sípání. Přestože už dávno bylo zřejmé, že je to naprosto zbytečné, proud *gheer* ji neustále nutil, aby sebou škubala a vzdorovala té neuvěřitelné lidské síle. Hbitost a rychlost nebyly nic platné proti jeho reflexům a výcviku.

„My máme svá tajemství, víš," svěřil se jí Prathachulthorn. „Jsou to věci, se kterýma se nesvěřujeme svým tymbrimijským přátelům a dokonce ani většině svých lidí. Chtěla bys je znát? Chtěla?"

Athaclena neměla dost dechu, aby mohla odpovědět. V Prathachulthornových očích bylo cosi divokého, téměř zvířecky krutého.

„Jenomže když ti něco z toho prozradím, bude to pro tebe jako vynesení rozsudku smrti,“ pokračoval. „Ale já ještě nejsem zcela připraven to rozhodnout. Takže ti řeknu něco, co někteří z vás už vědí.“

Hbitě chytil jednou rukou obě její zápěstí. Druhá pak hledala a našla její krk.

„Vidíš, my od námořní pěchoty jsem také cvičeni v tom, jak znehybnit a dokonce zabít příslušníky spojenecké mimozemské rasy. Chtěla bys vědět, jak dlouho mi bude trvat, než tě zbavím vědomí? No tak začni počítat.“

Athaclena sebou zazmítala, ale ničeho tím nedosáhla. Hrdlo jí sevřel bolestivý tlak. Vzduch jakoby začal houstnout. Jako z dálky zaslechla, jak si Prathachulthorn mumlá.

„Tenhle vesmír je zatraceně mizerný místo.“

Nikdy si nedokázala představit, že by existovala taková temnota, do níž začala upadat. Athaclenu napadlo, jestli se ještě někdy vůbec probere. *Mrzí mě to, otče.* Předpokládala, že tohle je její poslední myšlenka.

Trvající vědomí proto pro ni bylo překvapením. Stisk kolem hrdla, stále bolestivý, mírně polevil. Vtáhla do sebe úzký proud vzduchu a snažila se pochopit, co se děje. Prathachulthornovy paže se roztřásly. Zdálo se jí, že vší silou tlačí dolů, ale tu sílu nijak necítila!

Když se Prathachulthornův stisk uvolnil, byla tak zmatená a překvapená, že volně spadla na zem.

Člověk nyní dýchal ztěžka. Ozvalo se funění námahou a následně rámus převrhnutého lůžka. Džbán na vodu spadl na zem a rozbil se. Potom Athaclena zaslechla ránu, jakoby někdo praštil s datovým záznamníkem.

Na zemi pod rukou něco ucítila. Byla to její ampule. Ale co se to děje s Prathachulthornem?

Prudký výron enzymů ji zcela vyčerpal. Začala se plazit po zemi, ani nevěděla kam. Za okamžik její ruka narazila na rozbitý datový záznamník. Tápající prsty náhodně přejely přes zapínací tlačítko a z popraskané obrazovky do místnosti vyskočilo tlumené světlo.

V té matné záři před ní vyvstal reálný výjev – lidský mel s na-

běhlými mocnými svaly a šlachami, snažící se všemožně vyprostit ze sevření hnědých paží, které ho zezadu drží.

Prathachulthorn se zmítal a syčel. Házel sebou ze strany na stranu. Ale veškerá snaha uvolnit se, byla marná. Nad majorovými rameny Athaclena spatřila pár hnědých očí. Zaváhala jen na okamžik, pak přiskočila s ampulí v ruce.

Teď Prathachulthorna nechránil žádný štít psí. Jeho nenávist byla otevřena všem ke *kennování*, kdyby k tomu měli sílu. Muž sebou znovu zoufale zazmítal, když mu malý váleček dala pod nos a rozlomila ho.

„Zadržuje dech," zamručel neošimpanz, když se modrý plynový mráček chvilku vznášel kolem majorových nosních dírek a pak začal zvolna klesat k zemi.

„To je v pořádku," odpověděla Athaclena a z kapsy vyndala deset dalších lahviček.

Když je Prathachulthorn uviděl, mírně se nadechl a ještě zuřivěji začal bojovat o svobodu. Tím však jenom přiblížil okamžik, kdy se bude muset nadechnout. Kladl zatvrzelý odpor. Trvalo to pět minut a dokonce i potom měla Athaclena podezření, že ztratil vědomí kvůli nedostatku kyslíku dřív, než vůbec ucítil drogu.

„Je to chlapík," řekl Fiben, když byl major konečně v limbu. „U Všemíra, ti mariňáci jsou pěkně tvrdí." Oklepal se a sesunul se na zem vedle ležícího muže.

Athaclena se ochable posadila naproti němu.

„Děkuju, Fibene," pronesla tiše.

Pokrčil rameny. „Vo co de? Copak je to něco špatnýho napadnout svýho patrona? To je normálka."

Všimla si pásky, ve které měl zavěšenou levou ruku od toho večera, kdy utekl z Port Helenie. „Ach tohle?" zašklebil se. „No, asi jsem chtěl vydolovat trochu sympatie. Zůstane to mezi námi, platí?"

Potom s vážnějším výrazem pohlédl na Prathachulthorna. „Možná nejsem žádnej expert, ale vsadil bych se, že za dnešní noc od Výboru pro Pozvednutí moc bodů nedostanu."

Podíval se na Athaclenu a mírně se usmál. Přes to všechno, čím právě prošla, zjistila, že jí najednou všechno připadá veselé. Začala se smát – tiše, ale otcovým sytým tónem. Nějak ji to vůbec nepře-

kvapilo.

Ale práce ještě nebyla hotova. Unaveně následovala Fibena, který nesl bezvědomého muže šerými chodbami. Když po špičkách procházeli kolem dřímajícího Prathachulthornova desátníka, natáhla k němu Athaclena své stále ještě citlivé, unavené úponky a konejšila jeho neklidný spánek. Voják na lůžku zamumlal a převrátil se. Tentokrát byla Athaclena opatrná a dvakrát se ujistila, že mužův štít psí není léčkou a že skutečně hluboce spí.

Fiben si odfrkl a ohrnul rty v grimase, když ho vedla do prudkého svahu přes úlomky, které po sobě zanechal nějaký dávný sesuv, a pak do postranního průchodu, který mariňáci téměř určitě neznali. Přinejmenším nebyl zakreslen v mapě jeskyní, k němuž se během dne dostala v povstalecké databázi.

Ve Fibenově auře ostře zajiskřilo pokaždé, když si při tom klouzavém stoupání v temnotě o něco narazil prsty u nohou. Nepochybně si chtěl pořádně zanadávat na Prathachulthornovu pořádnou váhu. Ale vydržel si nechat svoje poznámky pro sebe, dokud konečně nevyšli do vlhké tiché noci.

„Zatracenej namakanec!“ vydechl, když svůj náklad konečně položil na zem. „Aspoň že Prathachulthorn není vyšší. Nezvadl bych to, kdyby se mu celou cestu šoupaly ruce a nohy o zem.“

Nasál vzduch. Měsíc nesvítil, ale přes blízká skaliska přepadala mlha jako nějaký proud páry a vyzařovala tlumený svit. Fiben se otočil k Athacleně. „Takže, co teď, šéfe? Za několik hodin tady bude vosí hnízdo, zejména až se vrátí Robert a poručice McCueová. Mám dojít pro Tycha a odvézt tenhle špatný příklad pro pozemské vazaly? Bude to znamenat zběhnutí, ale do háje s tím, stejně si myslím, že jsem nikdy nebyl moc dobrý voják.“

Athaclena zavrtěla hlavou. Zapátrala svou korónou a našla stopy toho, co hledala. „Ne Fibene, to od tebe žádat nemůžu. Kromě toho, ty máš jiný úkol. Utekl jsi z Port Helenie, abys nás upozornil na nabídku Gůbůrů. Teď se musíš vrátit a postavit se tváří v tvář svému osudu.“

Fiben se zamračil. „Určitě? Nepotřebujete mě?“

Athaclena přiložila ruce k puse a zatrylkovala jako nějaký noční

pták. Z temného úbočí se ozvala slabá odpověď. Otočila se zpátky k Fibenovi. „Samozřejmě, že potřebuju. My všichni tě potřebujeme. Ale nejpotřebnější budeš tam dole, u moře. A navíc cítím, že se chceš vrátit.“

Fiben se zatahal za palce. „Myslím, že mi muselo přeskočit.“

Usmála se. „Ne. Je to jenom další známka toho, že Suzerén Náležitosti zná svou práci, když si vybral tebe… ačkoli by možná dal přednost tomu, kdybys projevil trochu víc úcty vůči svým patronům.“

Fiben ztuhl. Pak ale poznal ironii v jejím hlase a usmál se. Z cesty nad nimi se ozval tichý klapot kopyt. „Dobře,“ řekl a sehnul se pro bezvládné Prathachulthornovo tělo. „Tak pojď, taťko. Tentokrát s tebou budu zacházet jemně jako se svobodnou pannou.“ Mlasknul rty u mariňákovy pobledlé tváře a podíval se na Athaclenu.

„Je to lepší, madam?“

Něco, co si vypůjčila od otce, jí zasyčelo v unavených úponcích. „Ano, Fibene,“ zasmála se. „To je mnohem lepší.“

Lydia a Robert měli určité podezření, když se za rozbřesku vrátili a zjistili, že jejich velitel zmizel. Zbylí mariňáci se dívali na Athaclenu s otevřenou nedůvěrou. Skupinka šimů uklidila Prathachulthornův pokojík a odstranila veškeré stopy zápasu dřív, než se do něj dostal nějaký člověk. Nemohli však zakrýt skutečnost, že Prathachulthorn odešel, aniž po sobě nechal nějaký vzkaz nebo stopu.

Robert dokonce nařídil Athacleně, aby se po dobu vyšetřování zdržovala ve svém pokoji a k jejímu vchodu postavil jednoho mariňáka. Jeho pocit úlevy nad pravděpodobným odkladem plánovaného útoku byl téměř okamžitě potlačen silným návalem pocitu zodpovědnosti. Naproti tomu poručice McCueová zachovávala naprostý klid. Navenek vypadala, že ji to nijak neznepokojuje, jako kdyby si major pouze vyšel na procházku. Jenom Athaclena cítila, že ta pozemská žena maskuje zmatek a vnitřní konflikt.

V každém případě s tím nemohli nic dělat. Rozeslali pátrací skupiny a ty narazily na část Athacleniných šimů, kteří se na koních vraceli do úkrytu goril. To už s nimi ale Prathachulthorn nebyl. Cestoval vysoko v korunách stromů, teď už zcela při vědomí a funící

vzteky, nicméně bezmocný a omotaný jako mumie.

Byl to případ, kdy lidé platili daň za svou »liberálnost«. Učili své vazalské chráněnce, aby byli individualitami a občany, takže si šimové dokázali zdůvodnit uvěznění nějakého člověka pro dobro všech. Vlastně za to, co se seběhlo, mohl Prathachulthorn sám, a to díky svému povýšeneckému a podceňujícímu chování. Nicméně, Athaclena si byla jistá, že s tímhle velitelem námořní pěchoty bude zacházeno dobře.

Ten večer předsedal Robert nové válečné poradě. Athaclenin jasně nedefinovaný status domácího vězení byl upraven tak, aby se mohla rovněž zúčastnit. Přítomen byl i Fiben a šimové titulárně povýšení do hodností poručíků, stejně jako poddůstojníci námořní pěchoty.

Ani Lydia, ani Robert nezačali mluvit o Prathachulthornovu plánu. Mlčky se předpokládalo, že by major nechtěl, aby se s ním začalo bez něj.

„Možná odešel na osobní průzkum nebo na nenadálou inspekci některého ze stanovišť. Může se vrátit ještě dnes v noci nebo zítra ráno," nadhodila naprosto nevinně Elayne Soo.

„Možná. Bude ale lepší, když budeme počítat s něčím horším," řekl Robert. Vyhnul se přitom Athacleninu pohledu. „Pro každý případ bychom měli poslat zprávu do ústředí. Předpokládám, že to potrvá tak deset dnů, než dostaneme od Rady nové rozkazy a než pošlou někoho nového."

Zjevně byl přesvědčen, že by ho Megan Oneaglová nikdy nenechala velet.

„No, já se chci vrátit do Port Helenie," ozval se Fiben. „Mohu se dostat blíž do centra dění. A kromě toho mě Gailet potřebuje."

„Proč si myslíš, že tě Gůbůrové vezmou zpátky po tom, cos jim utekl?" zeptala se Lydia McCueová. „Proč by tě prostě na místě nezastřelili?"

Fiben pokrčil rameny. „Pokud narazím na ty nesprávné Gůbůry, pak to pravděpodobně udělají."

Nastalo dlouhé ticho. Když se Robert zeptal ostatních na jejich návrhy, lidé a zbylí šimové dál mlčeli. Když mezi nimi alespoň byl Prathachulthorn a ovládal diskusi i celkovou náladu, jeho až drzá

sebedůvěra dokázala zahnat pochybnosti ostatních. Teď si znovu uvědomili svou situaci. Byli malou armádou s velmi omezenými možnostmi. A nepřítel se připravoval dát do pohybu věci a události, kterým dokonce nemohli rozumět, natož jim zabránit.

Athaclena čekala, až nálada byla dostatečně stísněná. Pak pronesla tři slova: „Potřebujeme mého otce."

K jejímu překvapení Robert i Lydia přikývli. I když pokyny od Rady v exilu konečně přijdou, pravděpodobně budou stejně zmatené a rozporné jako vždycky. Bylo jasné, že by měli využít dobré rady, zvláště když šlo o záležitosti galaktické diplomacie.

Alespoň ta žena McCueová nesdílí Prathachulthornovu xenofobii, pomyslela si Athaclena. Musela připustit, že se potvrdilo to, co *kennovala* v auře téhle pozemské ženy.

„Robert mi řekl, že jste si jista, že je váš otec naživu," řekla Lydia. „To je fajn. Ale kde je? Jak ho můžeme najít?"

Athaclena se naklonila dopředu. Korónu držela v klidu. „Vím, kde je."

„Ty to víš?" zeptal se Robert překvapeně. „Ale…" zmlkl, protože poprvé od předešlého dne se rozhodl dotknout se jí svým vnitřním smyslem. Athaclena si vzpomněla, jak se cítila, když ho viděla, jak drží Lydiinu ruku, a chvilku se jeho snaze bránila. Cítila se ale hloupě, a tak se podvolila.

Robert si poposedl dozadu, opřel se a zhluboka vydechl. Několikrát zamrkal. „Ááá." Víc neřekl.

Lydia přejela pohledem sem a tam, z Roberta na Athaclenu a zpátky. Na krátký okamžik z ni vyzařovalo něco jako mírná závist.

Já ho mám také způsobem, jakým ho nemůžeš mít ty, pomyslela si Athaclena. Ale většinu té chvíle sdílela s Robertem.

„…*N'tah'hoo*, Uthacalthing," řekl Robert v galaktické sedmičce. „Raději bychom něco měli udělat, a to rychle."

77
Fiben a Sylvie

Čekala, zatímco vedl Tycha nahoru po cestě vinoucí se z Jeskynního údolí. Seděla trpělivě vedle převislé borovice hned za zatáčkou. Promluvila, až když se dostal k ní. „Sis myslel, že se vypaříš bez rozloučení, co?“ zeptala se Sylvie. Měla na sobě dlouhou sukni a rukama si tiskla kolena k tělu.

Fiben přivázal uzdu koně k větvi stromu a sedl si vedle ní. „Kdepak,“ odpověděl. „Věděl jsem, že takové štěstí mít nebudu.“

Podívala se na něj z boku a viděla, jak se usmívá. Povzdechla si a znovu se zahleděla dolů do kaňonu, kde se časný ranní mlžný opar začínal rozpouštět v příslibu jasného bezmračného dne. „Myslela jsem si, že půjdeš zpátky.“

„Musím, Sylvie. Je to…“

„Já vím,“ přerušila ho. „Odpovědnost. Musíš se dostat zpátky ke Gailet. Ona tě potřebuje.“

Přikývl. Fibenovi nebylo třeba připomínat, že měl také závazek vůči Sylvii. „Mmm, zatímco jsem balil, přišla za mnou doktorka Soo. A já…“

„Naplnil jsi lahvičku, kterou ti dala. Já vím.“ Sylvie svěsila hlavu. „Děkuju. Myslím, že mi bylo dobře zaplaceno.“‘

Fiben se koukal do země. Cítil se vždy trapně, když mluvil o takových věcech. „Kdy…“

„Dnes večer, myslím. Jsem připravená. Nevšiml sis toho?“

Sylviina bunda a dlouhá sukně zakrývaly veškeré vnější znaky, přesto její stav byl jasný. Prozrazovalo ho její aroma.

„Upřímně doufám, že se ti splní, co si přeješ, Sylvie.“

Opět přikývla. Seděli dál zaraženě. Fiben nevěděl, co říct. Nic kloudného ho nenapadalo, cítil se hloupě. Bylo mu jasné, že ať by

řekl cokoli, určitě by to bylo špatně.

Najednou se něco zahýbalo dole pod nimi, v místě, kde se klikatá stezka rozdělovala do několika směrů. Zpoza skalnatého výběžku se vynořila vysoká lidská postava. Ke křižovatce úzkých stezek přibíhal Robert Oneagle se svým nerozlučným lukem a s lehkým vakem na zádech.

Vzhlédl vzhůru a když spatřil oba šimy, zpomalil. Na Fibenovo zamávání odpověděl úsměvem, ale když doběhl k rozcestí, odbočil na úzkou málo používanou stezku, která vedla na jih. Za chvíli jim v divokém lese zmizel z dohledu.

„Co to dělá?“ zeptala se Sylvie.

„Vypadá to, jako kdyby běžel.“

Plácla ho do ramene. „To vidím. Kam běží?“

„Snaží se dostat přes průsmyky, než napadne sníh.“

„Přes *průsmyky*? Ale…“

„Protože major Prathachulthorn zmizel a protože je málo času, poručice McCueová a ostatní mariňáci souhlasili, že budou postupovat podle plánu, který upekli Robert s Athaclenou.“

„Ale vždyť běží na jih,“ podivila se Sylvie. Robert si vybral téměř nepoužívanou stezku, která vedla hlouběji do mulunského pohoří.

Fiben přikývl.

„Jde někoho hledat. A může to udělat jenom on, nikdo jiný.“ Sylvie z jeho tónu poznala, že je to všechno, co na tohle téma řekne.

Zase chvíli mlčky seděli. Avšak krátké vyrušení Robertem alespoň uvolnilo předchozí napětí. *Tohle je hloupé*, pomyslel si Fiben. Sylvie se mu líbila, a to hodně. Nikdy neměli moc šanci popovídat si a tohle možná byla poslední příležitost.

„Nikdy… nikdy jsi mi nic neřekla o svém prvním dítěti,“ vyhrkl ze sebe. Ale hned, jak to řekl, zapochyboval, jestli se na to vůbec měl ptát.

Na Sylvii bylo samozřejmě poznat, že už rodila a kojila. Známky, které o tom svědčily, byly u druhu, jehož čtvrtina ženské populace nikdy žádného potomka nezplodila, vnímány jako přitažlivé. Věděl však, že u ní to má i bolestnou stránku.

„Bylo to před pěti lety. Byla jsem velice mladá.“ Její hlas půso-

bil vyrovnaně. „Jmenoval se… říkali jsme mu Siči. Výbor pro Pozvednutí ho jako normálně podrobil testům a shledal ho… »anomálním«.“

„Anomálním?“

„Ano, tenhle výraz použili. V některých aspektech ho klasifikovali jako mimořádně dobrého, ale v jiných jako… »zvláštního«. Tvrdili, že nemá žádné zjevné defekty, nýbrž »zvláštní« kvality. Několik úředníků bylo znepokojených, a tak Výbor pro Pozvednutí dospěl k závěru, že ho budou muset poslat na Zemi k dalším testům. Byli přitom hodní,“ Sylvie popotáhla. „Nabídli mi, že můžu letět s ním.“

Fiben zamrkal. „Tys ale neletěla.“

Podívala se na něj. „Vím, co si myslíš. Jsem hrozná. Proto jsem ti o tom nikdy předtím neřekla. Odmítl bys naši dohodu. Myslíš si, že jsem nevhodná matka.“

„Ne, já…“

„Tehdy ale bylo všechno trochu jinak. Moje matka byla nemocná. Neměli jsme žádnou skupinovou rodinu a já jsem ji prostě nemohla jen tak opustit, nechat v péči někoho cizího a pravděpodobně ji už nikdy nevidět.

V té době jsem měla jenom žlutou kartu. Věděla jsem, že moje dítě dostane na Zemi dobrý domov nebo… Buď o něj bude dobře postaráno a bude vychován v šimí rodině s vysokým postavením, nebo ho potká osud, o kterém nechci nic vědět. Hrozně jsem se bála, že s ním poletím takovou dálku a pak mi ho stejně vezmou. Myslím, že jsem se i bála hanby, kdyby ho prohlásili za probačního šima.“

Dívala se upřeně dolů na ruce. „Nemohla jsem se rozhodnout, a tak jsem se pokusila získat radu. Zašla jsem za člověkem, který byl poradcem při Výboru pro Pozvednutí v Port Helenii. Řekl mi, co podle jeho názoru ty »zvláštnosti« zřejmě jsou. Dal mi najevo, že si je téměř jistý, že jsem dala život probákovi. A tak jsem zůstala, když Siči odletěl. Šest… šest měsíců nato matka zemřela.“

Podívala se Fibenovi do očí. „A pak přišla za tři roky ze Země zpráva, že moje dítě je teď šťastné, že se ho podařilo dobře srovnat a je z něj chlapeček s modrou kartou, o kterého se stará milující »modrá« rodina. Jo, a mě povýšili na zelenou kartu.“

Zaťala pěsti. „Ach, jak tu prokletou kartu nenávidím. Zrušili mi

povinné antikoncepční injekce, na které jsem musela chodit každý rok, a od té doby už nepotřebuju žádat o povolení, když budu chtít znovu počít. Věří mi, že budu kontrolovat svou plodnost jako dospělá.“ Znovu popotáhla. „Jako dospělá? Šimi, která opustila vlastní dítě? *Tohle* je nezajímá. Povýšili mě, protože to dítě prošlo nějakými zatracenými testy!“

Tak tohle je důvod její zahořklosti a její rychlé kolaborace s Gůbůry, pomyslel si Fiben. Mnohé se tím vysvětlilo.

„Ty ses připojila k Železňákově bandě, protože jsi měla vztek na ten systém? Protože si doufala, že se pod vládou galaktiků mohou věci změnit?

„Možná něco takového. Nebo jsem možná jenom byla rozčílená.“ Sylvie pokrčila rameny. „V každém případě jsem si po nějaké době něco uvědomila.“

„Co?“

„Uvědomila jsem si, že jakkoli byl systém lidí špatný, ten galaktiků mohl být jen daleko horší. Dobrá, lidi jsou arogantní, ale hodně z nich se cítí kvůli téhle aroganci provinile. A snaží se ji mírnit. Jejich hrozná historie je naučila, aby si dávali pozor na přílišné sebe… sebe…“

„Sebevědomí.“

„Jo. Oni vědí, jak nebezpečná past může být chovat se jako bůh a začít věřit tomu, že to je pravda. Jenomže galaktici jsou na tohle zvyklí, připadá jim to normální. Jim se nikdy nestane, že by zapochybovali. Jsou tak zatraceně domýšliví… Nenávidím je.“

Fiben o tom přemýšlel. Za posledních pár měsíců se mnohé naučil a bylo mu jasné, že Sylvie možná bere všechno trochu moc osobně, vzhledem k tomu, co prožila. V téhle chvíli mluvila hodně jako major Prathachulthorn. Fiben ale věděl, že existovalo pár galaktických patronských ras, které byly známy svou laskavostí a slušností.

Ale neměl v úmyslu soudit její zatrpklost.

Teď už chápal, proč tak hrozně toužila po dítěti, které bude mít od samého začátku alespoň zelenou kartu. Nebyly by kolem toho žádné problémy. Chtěla, aby si mohla další dítě nechat a aby si byla jistá, že bude mít vnoučata.

Fiben seděl vedle Sylvie a byl celý nesvůj z té jistoty ohledně je-

jí současné biologické fáze. Narozdíl od lidských žen, šimi měly dané cykly přístupnosti a dalo práci zakrýt je. To byl také jeden z důvodů určitých sociálních a rodinných rozdílů mezi oběma příbuznými druhy.

Cítil se provinile, že ho její stav vzrušil. Ta chvíle byla nasycena jemným, byť trochu bolestným pocitem dojetí a Fiben byl rozhodnut nepokazit to nějakou necitlivostí. Přál si Sylvii nějak utěšit, ale nebyl si jistý jak.

Navlhčil si rty. „Ehm, Sylvie, podívej."

Otočila se. „Ano, Fibene?"

„Já opravdu doufám, že dostaneš… Chci říct, doufám, že jsem nechal dost…" Obličej mu zalilo horko.

Usmála se. „Doktorka Soo říká, že ano. A pokud ne, tak tam, odkud to pochází, je toho víc."

Zavrtěl hlavou. „Cením si tvojí důvěry, ale moc bych nesázel na to, že se ještě někdy vrátím." Odvrátil zrak směrem na západ.

Vzala ho za ruku. „No, nejsem příliš namyšlená, abych odmítala zvláštní pojistku, když je mi nabízena. Další darování bude přijato, jestli se na to cítíš."

Fiben zamrkal. Cítil, jak se mu prudce rozbušil tep. „Ááá… to myslíš jako teď hned?"

Přikývla. „Kdy jindy?"

„Doufal jsem, že to řekneš." Usmál se a natáhl se k ní. Ale Sylvie zvedla ruku, aby ho zarazila.

„Moment," řekla. „Co si myslíš, že jsem zač? Svíčky a šampaňské tady asi neseženeme, ale fem všeobecně mají rády trochu předehry."

„I já to rád," řekl Fiben. Rychle se otočil a nastavil jí záda k pročesávání. „Nejdřív ty mně a pak já tobě."

Sylvie ale zavrtěla hlavou. „Takovouhle předehru ne. Měla jsem na mysli něco víc stimulujícího."

Sáhla za strom a vytáhla dřevěný válcovitý předmět, jehož jeden konec byl zakrytý silně napnutou kůží. Fibenovi se rozšířily oči. „*Buben*?"

Posadila se a stiskla ten provizorní nástroj mezi kolena. „Je to tvoje zatracená chyba, Fibene Bolgere. Ukázals mi něco speciálního

a odteďka mě neuspokojí nic menšího.“

Její hbité prsty začaly bubnovat rychlý rytmus.

„Tancuj,“ řekla. „Prosím.“

Fiben si povzdechl. Zjevně si nedělala legraci. Tahle choreomanická šimi byla samozřejmě naprosto trhlá, ať si Výbor pro Pozvednutí říkal, co chtěl. A právě proto zřejmě byla typ, který miloval.

Je několik věci, v nichž nikdy nebudeme jako lidé, napadlo ho, když sáhl po nějaké větvi a zkusmo s ní zatřásl. Pustil ji a zkusil další. Už cítil nával krve a energie.

Sylvie začala bubnovat svižným tempem, které mu zrychlilo dech. Ohýnky v jejích očích mu vařily krev.

Takhle to má být. Jsme sví, věděl.

Fiben uchopil větev do obou rukou a strhnul ji prudce dolů, až se listí rozletělo na všechny strany. „Húúúk…“ vyrazil ze sebe.

Jeho druhé trhnutí bylo ještě mocnější, stejně tak jako druhý výkřik byl mnohem spontánnější.

Ranní mlha se rozptýlila a po nějaké valící se bouři nebylo vidu ani slechu. Nekooperativní vesmír dokonce neposkytl ani jediný mráček na obloze. Přesto Fiben cítil, že tentokrát by to mohl zvládnout i bez blesků.

78

Galaktici

Chaos v nejvyšším vedení mise začal působit i na podřízené velitelské kádry v gůbůrském vojenském táboře 16. Začalo docházet k rozmíškám kvůli přídělům a zásobám, ale také kvůli chování základních vojáků, jejichž pohrdání příslušníky sboru týlového zabezpečení dostoupilo nového, nebezpečného stupně.

V době odpolední pobožnosti si mnoho vojáků Drápu navléklo tradiční smuteční pásky za ztracené Prapředky a připojilo se k vojen-

skému knězi v tichém jednohlasém nápěvu. Méně zbožná většina, která během takovýchto obřadů obvykle zachovávala uctivé ticho, nyní tyto chvíle vítala jako zvláštní příležitost pro hazardní hry a hlasitou zábavu. Strážní si rovnali peří a záměrně nechávali v silném větru poletovat jednotlivá uvolněná pera, která pak vyrušovala věřící.

Disharmonický hluk byl slyšet při práci, při obřadech i během tréninkových cvičení.

Plukovník, který velel východním ležením, se stal přímým svědkem této disharmonie při jedné inspekci. Nemrhal čas váháním a okamžitě přikázal nástup celého osazenstva tábora 16. Pak vedle sebe na pódium postavil hlavního administrátora tábora a kněze a k nastoupeným promluvil.

„Nedopusťte, aby se povídalo, tvrdilo, šuškalo,
že gůbůrští vojáci ztratili svou vizi!
Jsme nějaké siroty, ztracenci, opuštěnci?
Nebo příslušníci velkého klanu?!
Co jsme byli, co jsme nyní a co budeme?
Válečníci, tvůrci, ale především –
Náležití nositelé tradic!“

Určitou chvíli k nim takto plukovník promlouval a v té naléhavé písni se k němu připojil i administrátor tábora a jeho duchovní pomocník. Promlouval tak dlouho, dokud zahanbení vojáci, štáb i příslušníci týlového zabezpečení nezačali zpívat společně v narůstajícím chóru harmonie.

Jeden malý sdružený útvar vojáků, byrokratů a kněží nelitoval námahy a času, aby se dal do boje proti svým pochybnostem.

Potom se na krátkou chvilku skutečně objevily obrysy konsenzu.

79
Gailet

…Dokonce i mezi oněmi vzácnými a tragickými případy, vlčecími rasami, existovaly jakési hrubé verze těchto postupů. Byť primitivní, jejich metody rovněž zahrnovaly rituály „čestných soubojů," jejichž prostřednictvím byly agresivita a válečnictví udržovány v určitých mezích.

Vezměme jako příklad nejmladší známý vlčecí klan – lidi ze Sol III. Před svým objevením galaktickou civilizací jejich primitivní »rody« často využívaly rituály k tomu, aby držely pod kontrolou cykly neustále rostoucího násilí, které by se normálně daly očekávat od takovýchto nikým nevedených druhů. (Není pochyb o tom, že tyto tradice byly odvozeny z pokřivených vzpomínek na dávno ztracenou patronskou rasu.)

Mezi prosté, ale účinné metody, které lidé před Kontaktem používali, patřily metody odvážného činu *mezi americkými indiány*, soubojů vybraných zástupců *mezi středověkými Evropany*, odstrašení vzájemně zaručenou destrukcí *mezi kontinentálními klanovými státy.*

Těmto postupům samozřejmě chyběla delikátnost, jemná vyváženost a snaha udržet rovnováhu, které jsou vlastní moderním pravidlům chování stanoveným Institutem civilizovaného válečnictví…

„To je ono. Přestávka. Naprosto souhlasím. Dost."

Gailet zamrkala, zrak se jí rozostřil, jak ji hrubý hlas vytrhl z transu, do něhož při čtení upadla. Knihovní jednotka to rozpoznala a zmrazila text před ní.

Podívala se doleva. Její nový »partner«, rozvalený na sedačce, odstrčil svůj datový záznamník stranou, zívl a protáhl si dlouhé tělo. „Čas na drink," oznámil lenošivě.

„Ty ses ani nedostal přes první upravený souhrn," řekla Gailet.

Ušklíbl se. „Ále, já ani nevím, proč se musíme učit všechny tyhle bláboly. Ty ítýčka budou překvapený, když se nezapomeneme uklonit a když zarecitujeme svůj vlastní druhovej název. Neočekávají, že by neošimpanzi byli géniové, víš?“

„To zjevně ne. A tvoje výsledky je v tomhle přesvědčení určitě jenom posílí.“

Na okamžik se kvůli té poznámce zamračil, ale hned přešel k úsměšku. „Ty se zase snažíš tak moc, že to těm ítýčkám bude určitě připadat hrozně roztomilé.“

Touché, pomyslela si Gailet. Netrvalo jim oběma moc dlouho zjistit, jak zasáhnout toho druhého do citlivého místa.

Možná je tohle další test. Sledují, jak moc lze moji trpělivost napínat, než praskne.

Možná… ale není to moc pravděpodobné. Neviděla Suzeréna Náležitosti už více než týden. Místo toho jednala s výborem tří pastelově zbarvených Gůbůrů, z nichž každý zastupoval jednu z frakcí. A nejvíc se při těchto setkáních naparoval namodralý voják Drápu.

Včera všichni navštívili obřadní místo kvůli nácviku. I když Gailet ještě nebyla úplně rozhodnutá, jestli bude při samém obřadu nakonec spolupracovat, uvědomila si, že už je možná pozdě na změnu názoru.

Kopec na pobřeží už byl tak upraven a vyzdoben, že velké elektrárny nebyly vůbec vidět. Terasovitá úbočí stoupala elegantně vzhůru a pohled na ně kazilo jen listí, různé úlomky a smetí, které neustále přinášel vytrvalý podzimní vítr. V jeho závanech se již třepetaly praporce, které označovaly stanoviště, na nichž budou neošimpanzí zástupci vyzýváni k slovním projevům, odpovídat na otázky nebo podstupovat intenzivní zkoumání.

Na tomhle místě a za přítomnosti Gůbůrů se Železňák tvářil jako vzorový šim. A možná, že to bylo víc než jen snaha získat si přízeň, co ho vedlo k tomu, aby hrál tak snaživého. Konec konců, tohle všechno mělo přímou souvislost s jeho ambicemi. To odpoledne jeho bystrá inteligence zářila.

Ale teď, když byli spolu sami pod obrovskou klenbou nové garthské Knihovny, vystoupily do popředí jeho jiné vlastnosti. „Tak co ty na to?“ zeptal se Železňák, když se opřel o Gailetino křeslo a hodil

na ni vilný pohled. „Nechceš si vyjít na čerstvý vzduch? Můžeme vklouznout do eukalyptového háje a…“

„Až naprší a uschne,“ odsekla mu.

Zasmál se. „No dobrá, odložíme to do ceremoniálu, když to máš ráda veřejně. Pak si to spolu rozdáme před zraky celých Pěti galaxií.“ Zašklebil se a protáhl si ruce. Klouby mu přitom zapraskaly.

Gailet se odvrátila a zavřela oči. Musela se držet silou vůle, aby se jí neroztřásl dolní ret. *Zachraň mě,* vyslovila v duchu přání, které nemělo žádný rozumný podklad ani naději.

Logika jí velela, že na něco takového nemůže ani pomyslet. Vždyť rytíř jejího srdce byl jenom op, navíc téměř určitě mrtvý.

Přesto ho v duchu vzývala. *Fibene, potřebuji tě. Fibene, vrať se.*

80

Robert

Tekla mu krev.

Po měsících strávených v horách – kde žil jako jeho předci odkázán jen sám na sebe, na svoji sílu, um a zdravý rozum, kde jeho kůže ztemněla pod prakticky neustálým působením slunce a ztvrdla nošením hrubé přírodní tkaniny – si Robert stále neuvědomoval změny, kterými za tu dobu prošel. Neuvědomoval si to do chvíle, než vyběhl poslední metry úzké skalnaté stezky a deseti dlouhými skoky přešel z jednoho povodí do druhého.

Vrchol Rwandského průsmyku… Vystoupal jsem tisíc metrů během dvou hodin a tep se mi ani pořádně nezrychlil.

Necítil skutečnou potřebu odpočinout si, přesto ale zpomalil a přešel do normální chůze. Pohled, který se mu naskytl, každopádně stál za trochu zdržení.

Stál na vrcholku hřebenu mulunského horského pásma. Za ním, směrem na sever, se pohoří táhlo od východu, kde se rozestupovalo

do šířky, až na západ k moři, v němž pokračovalo množstvím velkých vysokých ostrovů. Trvalo mu den a půl než sem z jeskyň doběhl a teď se díval na panorama, které musel ještě překonat, než se dostane ke svému cíli.

Vlastně si ani nejsem jist, jak najdu, co hledám! Athacleniny instrukce byly stejně mlhavé, jako její představy, kam ho má poslat.

Hory, které měl před sebou, se prudce snižovaly k šedohnědé stepi částečně zahalené v mlžném oparu. Ještě než se k těm pláním dostane, čeká ho dlouhá cesta po úzkých stezkách vinoucích se vzhůru a pak strmě klesajících dolů. Po stezkách, které byly málo používané i v mírových dobách. Robert byl pravděpodobně vůbec první, kdo do téhle končiny přišel od vypuknutí války.

Nejtěžší úsek měl nicméně za sebou. Neměl moc rád sbíhání dolů po svazích, ale věděl, jak co nejvíce omezit otřesy při dopadech a zabránit tak poškození kolenních kloubů. A navíc někde dole na něj určitě čekala voda.

Zatřásl koženým vakem na vodu a dopřál si z něj několik malých doušků. Zbývalo mu jen několik decilitrů, ale byl si jist, že budou stačit.

Zastínil si oči a vyhlédl zpoza načervenalého skaliska na prudký svah, na němž se bude muset dnes v noci utábořit. Nějaké bystřiny tam budou, ale rozhodně ne bujná vegetace deštného pralesa, jaká je na severní vlhké straně Mulunu. A brzy se bude muset podívat po něčem, co by ulovil, než se pustí do suché savany.

Apačtí válečníci dokázali doběhnout od Taosu až k Pacifiku za několik dnů a cestou přitom nejedli nic kromě pár hrstí sušené kukuřice. Robert samozřejmě žádný apačský válečník nebyl. Měl s sebou několik gramů vitamínového koncentrátu, ale jinak se kvůli rychlosti rozhodl putovat na lehko. Nyní byla rychlost důležitější než kručící žaludek.

Seběhl stranou na místo, kde sesuv půdy prorazil strání cestu. Pak zmírnil tempo, protože provalená pěšina se zkroutila do řady prudkých zatáček.

Té noci spal Robert na mechem porostlé skalnaté plošině nad zurčícím pramenem zabalen do tenké sametové přikrývky. Jeho sny

byly klidné a tiché, přesně tak, jak si představoval, že může být tiché a klidné místo daleko od neustálého hučení strojů.

Hebkou samotu jeho dřímotě propůjčil především klid, který v jeho empatické síti zavládl po měsících strávených v deštném pralese plném rušného života. V prázdné oblasti jako byla tato, se dalo *kennovat* hodně daleko i s tak zárodečným smyslem, jako byl jeho.

A poprvé necítil ty drsné – metaforicky téměř kovové – stopy vetřeleckých myslí, které byly tak patrné na severozápadě. Od Gůbůrů, od lidí i od šimů byl teď v tomto smyslu izolován. Samota v něm vyvolávala zvláštní pocit.

Ta zvláštnost se do rozbřesku nerozplynula. Když vstal, naplnil kožený vak z pramene a pořádně se napil, aby zmírnil pocit hladu. Potom se znovu rozběhl.

Sestup po prudkém svahu byl namáhavý, ale rychle urazil řadu kilometrů. Dřív než bylo slunce na polovině cesty ke svému zenitu, rozevřely se kolem něj výše položené pásy stepi. Teď už běžel zvlněným kopcovitým podhůřím – lehce za sebou nechával kilometry jako nějaké myšlenky, nad nimiž sotva zapřemítal a hned je zapomněl. Při běhu Robert zároveň propátrával krajinu. Záhy cítil jistotu, že ty široké prostory ukrývají za vysokými travinami nebo někde mezi nimi zvláštní entity.

Kdyby tak *kennování* bylo trochu víc lokalizačním smyslem! Možná právě tato nepřesnost byla příčinou, proč se u lidí nevyvinuly podobné primitivní schopnosti.

Místo toho se soustředíme na jiné věci.

Pozemšťané i zainteresovaní galaktici často hrávali takovou hru. Spočívala ve snaze konkretizovat představy o bájemi opředených »ztracených patronech lidí«, napůl mytických vesmířanech, kteří podle některých představ zahájili před zhruba padesáti tisíci lety Pozvednutí lidských bytostí a pak záhadně odletěli a nechali po sobě napůl rozdělanou práci.

Samozřejmě i mezi galaktiky existovalo několik smělých kacířů, kteří byli přesvědčeni o správnosti stalých pozemských teorií, podle nichž bylo nějak možné, aby se některá rasa pozvedla sama, aby se vyvinula v inteligentní civilizaci schopnou cestovat vesmírem a aby si sama pomohla k vědění a dospělosti.

Ale dokonce i na Zemi nyní většina považovala tuto myšlenku za neudržitelnou. Patroni pozvedali své chráněnce, vazaly, kteří později sami pozvedali nové druhy dozrálé do stádia přechodu k inteligenci. Tak tomu bylo již od dávných věků Prapředků.

Existoval skutečný nedostatek záchytných bodů ohledně patronů lidí. Ale ať jím byla kterákoli rasa, stopy po sobě zahladila dokonale. A měla k tomu dobrý důvod. Patroni, kteří opustili své chráněnce, byli obecně ocejchováni znamením vypovězenců.

Přesto hra dohadů pokračovala.

Jisté klany byly vyloučeny, protože si nikdy pro pozvednutí nevybraly všežravé druhy. Jiné nemohly žít na Zemi a ani ji na krátkou dobu navštívit – kvůli zemské přitažlivosti, kvůli atmosféře nebo kvůli řadě jiných důvodů.

Většina se shodla i na tom, že nemohlo jít ani o klan, který věří ve specializaci. Některé totiž pozvedaly své vazaly s určitým specifickým zaměřením. Institut Pozvednutí obecně požadoval, aby každá nová myslící rasa byla schopná pilotovat hvězdná plavidla, mít své názory, logicky uvažovat a aby byla také připravena sama jednoho dne postoupit do patronského stavu. Kromě toho pak již nestanovil žádná kritéria, jak by ta která vazalská rasa měla být zaměřena. Z některých se tedy stali šikovní řemeslníci, z jiných filozofové a z dalších zdatní bojovnici.

Ale záhadní patroni lidstva museli být všestranní. Protože člověk byl velmi přizpůsobivé zvíře.

A pokud jde o onu proslulou přizpůsobivost Tymbrimijů, byly určité věci, na jejichž provádění nemohli ani tito mistři adaptability byť jen pomyslet.

Jako je tohle, napadlo Roberta.

Hejno ptáků vystřelilo do vzduchu se splašeným třepetáním křídel, když Robert proběhl místem, kde si opeřenci houfně pochutnávali na nějaké dobrotě. Otřesy jeho běžících nohou již z dáli zaznamenala malá hopkající zvířátka, která se rychle rozprchla do úkrytů.

Stádo dlouhonohých a hbitých zvířat podobných vysoké zvěři na Zemi se lehkými skoky během okamžiku vzdálilo do bezpečné vzdálenosti od vetřelce. Čirou náhodou se však zvěř vydala směrem, kam běžel Robert, který se tak brzy znovu přiblížil.

Stádo se tedy opět rozeběhlo a notný kus se vzdálilo.

Slunce již vystoupalo vysoko. Nastala část dne, kdy se všechno živé, ať lovci či lovení, uchýlilo do úkrytů před vedrem. Kde nebyly stromy, tam se tvorové zavrtávali do země a v úzkých chodbičkách hledali chladnější vrstvy, aby pěkně ve stínu prospali hodiny, kdy slunce nejvíce žhnulo.

Tento den se ale jeden tvor nezastavil. Neustále se blížil. Statnější samec překvapeně zamrkal, když se Robert znovu objevil. Zvířata se znovu zvedla a dala se na úprk. Tentokrát utekla od podivné bytosti o něco dál. Vyběhla na malý ponorek, odkud se se zrychleným dechem nevěřícně rozhlížela.

Dvounohý tvor se zase blížil!

Stádem proběhla vlna neklidu. Tušení, že může jít o něco velice vážného.

Zvěř se znovu dala do běhu.

Na Robertově olivové kůži se pot leskl jako olej. Zářil na slunci a chvěl se v kapičkách, které se čas od času uvolnily pod otřesy neúnavného běhu.

Většinou se však znovu roztěkal, vytvářel na kůži lesklou vrstvu a pak se vypařoval v proudění vzduchu. Suchý jihovýchodní vítr při změně skupenství rovněž pomáhal odčerpávat z povrchu těla teplo. Robert udržoval pravidelné tempo, nesnažil se vyrovnat sprintu zvířat. Chvílemi přešel do chůze, během níž svlažil hrdlo z koženého vaku, a pak pokračoval v pronásledování.

Na zádech měl svůj luk, ale z nějakého důvodu na jeho použití vůbec nepomyslel. V poledním slunci jen běžel a běžel. *Šílení psi a Angličané*, pomyslel si.

A Apačové… a Bantuové… a mnozí další…

Lidé byli zvyklí myslet si, že od ostatních příslušníků zemské živočišné říše je odlišuje mozek. A byla pravda, že zbraně, oheň a řeč z nich udělaly pány jejich domovské planety dávno před tím, než se něco naučili o ekologii nebo o povinnosti vyšších druhů starat se o ty s nižší schopností chápat. Během oněch temných tisíciletí myslící, ale necivilizovaní muži a ženy používali oheň, aby nahnali celá stáda mamutů a dalších zvířat přes útesy, přičemž zabili stovky kusů, ale stačilo jim maso jen ze dvou. Zastřelili stovky ptáků, aby se dámy

mohly pyšnit jejich peřím. Vykáceli lesy, aby mohli pěstovat opium.

Ano, inteligence v rukou nedospělých dětí je nebezpečná zbraň. Robert však znal tajemství.

Skutečně nepotřebujeme všechny ty mozky, abychom mohli řídit náš svět.

Znovu se přiblížil ke stádu a zatímco ho popoháněl hlad, vnímal zároveň krásu těch zvířat. Nepochybně s každou novou generací nabírala velikost. Byla mnohem větší než jejich předchůdci v dobách, kdy Bururalliové vyvraždili všechny větší kopytnatce, kteří se na těchto pláních prohánělí. Jednoho dne možná zaplní to prázdné místo v garthské fauně. Už teď byla rychlejší než člověk.

Rychlost byla jedna věc. Ale *vytrvalost* zcela naprosto jiná. Když se stádo obrátilo k dalšímu útěku, Robert si všiml, že jeho členové začali vypadat trochu panicky. Jazyky měli vyplazené a kolem huby se jim objevila pěna. Hrudní koše se namáhavě zvedaly v rychlém tempu.

Slunce pálilo. Pot se perlil a v jemné vrstvě ho celého pokrýval. Vypařoval se a zajišťoval chlazení. Robert držel tempo.

Nástroje, oheň a řeč pro nás byly přínosem. Daly nám to, co jsme potřebovali, abychom se stali civilizací. Ale – kde se to všechno vzalo?

Ve spleti jemných dutin za očima, v jemném šplouchání tekutiny, která tlumila dopad každé prudké akcelerace jeho nohou na mozek, se rozezněla píseň. Jako přesný basový doprovod se ozývalo bušení srdce. Šlachy nohou byly jako napnuté bzučící tětivy… jako struny violy.

Teď už je cítil, hlad zvyšoval atavistické chvění. Ztotožnil se s vyhlédnutou obětí. Robert zvláštním způsobem poznal naplnění, které dosud nikdy nepocítil. Žil.

Téměř bez povšimnutí minul zvíře, které se vyčerpáním zhroutilo na zem. Matky a jejich mláďata zíraly v tupém překvapení, když se kolem nich bez ohlédnutí přehnal. Robert spatřil svůj cíl a vypustil jednoduchý glyf, který ostatní zvěři sdělil, aby se uklidnila a odešla stranou, zatímco bude lovit velkého samce v čele stáda.

Ty jsi ten pravý, řekl si v duchu. Ty sis své užil, předal jsi své geny. Tvůj druh tě už nepotřebuje, ne tolik jako já.

Možná, že jeho předci skutečně využívali empatický smysl trochu víc než moderní člověk. V této chvíli viděl jeho skutečnou funkci. *Kennoval* rostoucí strach prchajícího samce, jehož uhřátí druzi jeden za druhým odpadali. Jelen vyrazil v zoufalé explozi rychlosti a kousek se vzdálil. Pak si ale musel odpočinout, zastavil se a ztěžka oddechoval ve snaze trochu se zchladit. Boky se mu zvedaly, když pozoroval blížícího se Roberta.

S pěnou létající od huby se znovu rozběhl pryč.

Teď už byli jenom oni dva.

Gimelhaj žhnul. Robert odolával.

A chvilku později sáhl v běhu levou rukou za opasek a uvolnil pochvu nože. I po této zbrani sáhl teprve až po určitém váhání. K tomu, aby ji použil místo holých rukou, ho nakonec přiměla empatie s obětí a soucit.

O několik hodin později, když mu už v žaludku tak naléhavě nekručelo, Robert ucítil první záblesky svého vodítka. Vydal se na jihozápad, směrem, který ho měl, jak Athaclena doufala, dovést k cíli. Den měl již dávno zenit za sebou. Mladý muž si zastínil oči před pozdně odpolední září slunce. Pak je zavřel úplně a zbystřil ostatní smysly.

Ano, něco bylo dostatečně blízko, aby to mohl *kennovat*. Když na to pomyslel metaforicky, připadalo mu to jako velice dobře známá vůně.

Pokračoval vpřed poklusem za stopami, které se objevovaly a mizely. Chvíli byl chladný a uvážlivý a chvíli zase divoký jako jelen, který se zcela nedávno s ním podělil o svůj život.

Stopy nabyly na síle, když Robert dorazil k rozsáhlé houštině ošklivého ostnatého křoví. Do soumraku nezbývalo mnoho času a neměl moc vyhlídek, že se mu v tomhle hustém trnitém porostu podaří pronásledovat zdroj oněch vibrací. Stejně nechtěl toho tvora »ulovit«. Chtěl s ním mluvit.

Byl si jistý, že ta bytost o něm ví. Robert se zastavil. Zavřel znovu oči a vypustil glyf. Ten se natáhl doleva, pak doprava a nakonec se ponořil do vegetace. Ozval se šustot.

Otevřel oči. Dva temné, třpytivé body na něj zamrkaly. „Dobře,“

řekl chlácholivě. „Prosím, pojď ven. Musíme si spolu promluvit.“

Následovala chvilka váhání, po níž z houštiny vylezl dlouhoruký šim, chlupatější než ostatní, s hustým obočím a silnou čelistí. Byl celý špinavý a úplně nahý.

Měl na sobě také několik skvrn od zaschlé krve a Robert si byl jistý, že to nebyla krev z malých škrábanců na šimově těle. No, konec konců jsme bratranci. A vegetariáni ve stepi dlouho nepřežijí.

Když vycítil, že šimí společník váhá s navázáním zrakového kontaktu, Robert na něj nenaléhal. „Ahoj Jo-Jo,“ řekl mírně a s nehranou laskavostí. „Přišel jsem z daleka, abych přinesl zprávu pro tvého zaměstnavatele.“

81
Athaclena

Klec byla vyrobena ze silných dřevěných tyčí pospojovaných drátem. Visela z mohutné větve stromu, který stál v chráněném dolíku na závětrném úbočí mírně dýmající sopky. Přesto ji stabilizovala pevná lana. Ani ta ovšem nezabránila, aby se klec při občasném větrném poryvu nezhoupla.

Její obyvatel – nahý, neholeny, vypadající jako skutečné vlče – zíral dolů na Athaclenu pohledem, který vyzařoval nenávist a chuť vraždit. Athaclena to vnímala, jako kdyby ta mýtina v lese byla prosycována smrtící zlobou vězně. Měla v úmyslu zdržet se co nejkratší dobu.

„Myslím, že byste to chtěl vědět. Gůbůrský Triumvirát vyhlásil protokolární příměří podle Válečného kodexu,“ řekla majorovi Prathachulthornovi. „Obřadní místo je nyní po celou dobu války nedotknutelné a nemůže proti němu zasahovat žádná ozbrojená síla na Garthu s výjimkou případu sebeobrany.“

Prathachulthorn si mezi dřevěnými mřížemi odplivl. „No a co?

Kdybysme zaútočili, když jsem to plánoval, stihli bysme to.“

„Myslím, že to není tak jisté. I ty nejlepší plány jsou jen zřídka realizovány přesně. A kdybychom byli nuceni zrušit svou misi na poslední chvíli, všechna naše tajemství by byla zbytečně odhalena.“

„To je váš názor,“ odsekl Prathachulthorn.

Athaclena zavrtěla hlavou. „To ale není jediný, natož nejdůležitější důvod.“ Byla stále unavenější z marného vysvětlování jemných nuancí galaktické etikety tomu mariňáckému důstojníkovi, ale nějak se jí podařilo sebrat vůli k dalšímu pokusu. „Řekla jsem vám to, majore, už dřív. Války jsou známy svými charakteristickými cykly, které vy lidé občas nazýváte »půjčka za oplátku«. Jde o to, že jedna strana potrestá druhou za její poslední úder nebo potupu, po čemž zase druhá oplatí první stejným. Pokud se tomu neučiní přítrž, může se to donekonečna stupňovat. Od dob Prapředků byla vypracována pravidla, která umožňují zabránit tomu, aby takovéto výměny překročily určité meze.“

Prathachulthorn zaklel. „Zatraceně, připustila jste, že náš úder by byl legální, kdyby byl proveden včas!“

Přikývla. „Legální možná. Ale také by nepříteli velice dobře posloužil. Protože by to byla *poslední* akce před příměřím!“

„Co má tohleto za význam?“

Trpělivě se mu to snažila vysvětlit. „Gůbůrové vyhlásili příměří ve chvíli, kdy stále měli převahu, kdy byli v pozici silnějšího, majore. To je považováno za něco, co si zasluhuje úctu. Mohlo by se říci, že tím »zabodovali«.

Jejich zisk je ovšem mnohonásobně větší, jestliže tak učiní bezprostředně poté, co utrpěli nějakou škodu. Jestliže prokáží zdrženlivost a zřeknou se odvety, pak Gůbůrové předvedou schopnost sebeovládání. Pak získají…“

„Cha!“ zasmál Prathachulthorn. „Pak z toho získaj starou belu, když bude jejich obřadiště v ruinách!“

Athaclena sklopila hlavu. Na tohle vážně neměla čas. Jestli tu bude příliš dlouho, poručice McCueová by mohla pojmout podezření, že právě tady může být pohřešovaný major schováván. Mariňáci po něm stále ještě na některých místech pátrali.

„Závěr by mohl být takový, že Země bude přinucena financovat

náhradou vybudování nového obřadního místa," řekla.

Prathachulthorn na ni zaraženě pohlédl. „Ale… ale vždyť jsme ve válce!"

Přikývla, ale nepochopila ho. „Přesně tak. Nelze připustit válku bez pravidel a mocné neutrální síly jejich respektování vynutí. Alternativou by bylo barbarství."

Jedinou odpovědí jí byl majorův kyselý výraz.

„Kromě toho by zničení obřadiště mohlo naznačovat, že lidé nechtějí, aby jejich vazalové byli podrobeni zkouškám a aby byl hodnocen jejich pokrok. Teď to jsou však Gůbůrové, kdo musí platit daň cti za toto příměří. Váš klan získal určitou výhodu tím, že je poškozenou stranou, jíž se nedostalo náhrady. Tato drobná náležitost by v nadcházejících dnech mohla sehrát klíčovou úlohu."

Prathachulthorn se zamračil. Chvíli se zdálo, že se soustředí, jako kdyby měl nitku jejího logického výkladu téměř na dosah. Cítila chvění jeho usilovné snahy napnout pozornost… pak to ale najednou zmizelo. Zašklebil se a znovu si odplivl. „Samý žvásty. Ukaž mi mrtvý ptáky. To je měna, kterou beru. Narovnej je do výšky tyhle klece, slečinko ambasadorová, a možná, jenom *možná*, tě nechám žít, až se odsud konečně dostanu."

Athaclena otřásla. Věděla, jak marné je snažit se zadržet muže, jako byl tenhle vězeň. Mohl být držen pod drogami. Mohl být usmrcen. Ale nebyla s to udělat ani jedno, ani druhé. A ani nechtěla ještě zhoršovat osud šimů ve své družině tím, že by je zapletla do takových zločinů.

„Přeji vám dobrý den, majore," pronesla, otočila se a odešla.

Nekřičel, když ho opouštěla. Jeho mlčení udělalo předešlé výhrůžky ještě hrozivějšími a reálnějšími.

Z ukrytého dolíku za hřebenem hory se vydala schovanou stezkou vedoucí kolem horkých pramenů, které syčely a přerušovaně vypouštěly páru. Když vystoupala na vrchol hřebene musela stáhnout úponky, aby je uchránila před nárazy prudkého podzimního větru. Na obloze plulo jen pár mráčků, ale vzduch byl zamlžený prachem, který sem zavál až ze vzdálených pouští.

Na větvi jednoho ze stromů Athaclena spatřila lusk se sporami a přírodním padáčkem, který sem doletěl z nějakého pole plátového

břečťanu. Podzimní rozptylování bylo v plném běhu. Naštěstí v největší síle začalo před více než dvěma dny, tedy ještě před tím, než Gůbůrové vyhlásili příměří. Tahle skutečnost mohla být opravdu dost důležitá.

Den byl velice zvláštní, nejzvláštnější od oné noci hrůzných snů, které se jí zdály krátce před tím, než vystoupila na tuto horu, aby se utkala s tím divokým odkazem svých rodičů.

Možná Gůbůrové znovu zahřívají svoji hypervlnnou odbočku.

Od té doby už zjistila, že se její nával snů oné osudové noci časově shodoval s prvním provozním testem nového obrovského zařízení vetřelců. Jejich experimenty rozvlnily do všech směrů nijak neomezené pravděpodobnostní kmity a psychicky citliví jedinci zaznamenali prazvláštní směsi smrtelné hrůzy a rozjařenosti.

Takováto chyba se zdála být na obvykle pedantsky pečlivé Gůbůry nepravděpodobná, ale zřejmě potvrzovala správnost informací Fibena Bolgera o vážných problémech ve vedení nepřítele.

Byl to také důvod, proč se *tutsunucann* tehdy večer tak náhle zhroutil? A měla ta uvolněná energie na svědomí i hroznou sílu jejího *s'ustru'thoon* spojení s Uthacalthingem?

Mohlo tohle a následné testy těch velkých přístrojů vysvětlovat, proč se gorily začaly chovat tak velice podivně?

Jediné, čím si byla Athaclena jistá, byl pocit nervozity a strachu. *Už brzy*, pomyslela si. *Tohle všechno už velice brzy dosáhne svého vrcholu.*

Byla na půli cesty z hřebenu ke svému stanu, když po stezce, vinoucí se vzhůru, jí z lesa vyběhli v ústrety dva těžce oddechující šimové. „Slečno… slečno…" zvolal jeden z nich, sotva dechu popadal. Druhý nebyl schopen vydat ani hlásku, jen se držel za bok.

Panika, kterou z nich hned vycítila, znásobila krátký výron hormonů, který se ještě trochu zvýšil, když přečetla jejich strach a *kennovala*, že jeho příčinou není nepřátelský útok. Něco jiného je vystrašilo tak, že byli vyvedeni z rovnováhy.

„Slečno… Athacleno," zasípal první šim. „Pojďte honem!"

„Co je, Petri? Co se děje?"

Šim polknul. „Gorily. Nemůžeme je zvládnout!"

A je to tady, pomyslela si. Už více než týden vyvolával tichý

atonální zpěv goril v šimech nervozitu. „Co teď dělají?“ zeptala se Petriho.

„Odcházejí!“ zakvílel naříkavě druhý posel.

Athaclena překvapeně zamrkala. „Cože?“

Petriho hnědé oči byly plné zmatku. „Odcházejí. Právě se sebrali a vyrazily pryč! Namířily si to přímo na Sind a my je prostě nijak nedokážeme zastavit!“

82

Uthacalthing

Jejich postup směrem k horám se v poslední době výrazně zpomalil. Zdálo se, že Kault trávil stále více času výrobou svých provizorních nástrojů… a přením se se svým tymbrimijským společníkem.

Jak rychle se věci mění, pomyslel si Uthacalthing. Dlouho a tvrdě pracoval na tom, aby Kaulta přivedl k tomuto horečnému vrcholu podezření a vzrušení. A teď se přistihl, jak pošetile vzpomíná na jejich nedávné mírumilovné kamarádství – na ty dlouhé, líně se vlekoucí dny naplněné tlacháním, vzpomínáním a společně sdíleným exilem –, i když je zároveň sžíral pocit frustrace.

Samozřejmě, to bylo v době, kdy Uthacalthing byl ještě celý, kdy byl schopen dívat se na svět tymbrimijskýma očima a přes změkčující závoj rozmarnosti.

A teď? Uthacalthing věděl, že ho ostatní příslušníci jeho rasy považovali za zarputilého a příliš vážného. Ale teď si o něm určitě budou myslet, že není normální. Možná by bylo lepší kdyby byl mrtev.

Bylo mi odebráno příliš mnoho, přemítal, zatímco si Kault něco pro sebe mumlal ve druhém koutě jejich přístřešku. Venku se mezi stepními travinami prohánět prudký vítr. Měsíční svit mdle ozařoval dlouhé horské hřebeny, které připomínaly mořské vlny vzedmuté v

bouři.

Musela toho ze mě skutečně tolik vysát? uvažoval dál, aniž však byl opravdu schopen něco kvůli tomu cítit nebo si kvůli tomu dělat nějaké starosti.

Athaclena samozřejmě sotva mohla té noci vědět, co dělá, když se v nouzi rozhodla dovolat se závazku, který na sebe její rodiče vzali. *S'ustru'thoon* nebylo něco, co se dalo nacvičit. Tak drastická pomoc a tak zřídka používaná, nemohla být dobře popsána vědou. A samou svou podstatou byl *s'ustru'thoon* něco, co se dalo udělat jen jednou za život.

Tak či onak, když o tom nyní Uthacalthing zpětně přemýšlel, uvědomil si něco, čeho si tehdy nevšiml.

Onoho večera panovalo velké napětí. Už několik hodin před tím, než se to stalo, cítil zneklidňující vlny energie, jako kdyby přízračné pologlyfy nezměrné síly bušily do hor. Možná proto zavolání jeho dcery přišlo s takovou intenzitou. Čerpala z nějakého vnějšího zdroje!

A vzpomněl si ještě na něco. V té smršti *s'ustru'thoon*, kterou Athaclena spustila, se ne všechno, co z něj bylo vyrváno, přeneslo k ní!

Zvláštní; že na to do této chvíle nepomyslel. Nyní si však Uthacalthing mlhavě vzpomněl na některé věci ze sebe, které proletěly mimo ni. Ale kam byly nakonec skutečně přitaženy, neměl ani představu. Možná ke zdroji té energie, kterou cítil předtím. Možná…

Uthacalthing byl příliš unavený, než aby přišel na nějaká možná racionální vysvětlení. *Kdo ví? Možná to do sebe vcucli garthští mníci.* Byl to velice chabý pokus o vtip. Nestál ani o náznak pousmání. A přece byla ta ironie povzbuzující. Byla důkazem, že nepřišel úplně o všechno.

„Teď jsem si tím zcela jist, Uthacalthingu." Kaultův hlas byl hluboký a zněl přesvědčeně. Thennanin odložil přístroj, vyrobený na koleni z podivných součástek, které zachránili z vraku havarovaného kosmického člunu.

„Jistý čím, kolego?"

„Jistý tím, že se naše individuální podezření soustřeďují na pravděpodobnou skutečnost! Podívejte se sem. Vaše soukromé údaje

o těch tvorech »Garthlinzích«, které jste mi ukázal, mi umožnily vyladit můj detektor tak, že jsem si nyní jist, že jsem našel hledanou rezonanci.

„Našel?“ Uthacalthing si s tím oznámením skutečně nevěděl rady. Nikdy ho ani ve snu nenapadlo, že Kault najde skutečné *potvrzení* mýtického zvířete.

„Vím, co vás znepokojuje, příteli,“ zareagoval Kault hbitě na rozpačitou poznámku tymbrimijského velvyslance a zvědl chlácholivě svou ohromnou ruku. „Obáváte se, že moje experimenty přilákají pozornost Gůbůrů. Ale buďte klidný. Používám velice úzké pásmo a svůj paprsek odrážím od nejbližšího měsíce. Je velice nepravděpodobné, že by kdy byli schopni lokalizovat zdroj mojí mrňavoučké sondy.“

„Ale…“ Uthacalthing zakroutil nevěřícně hlavou. „Co to vlastně hledáte?“

Kaultovy dýchací štěrbiny si odfoukly. „Určitý typ cerebrální rezonance. Je to poměrně odborná záležitost,“ odpověděl. „Má to co dělat s něčím, co jsem se dozvěděl z vašich záznamů o těchhle Garthlinzích. Ty skromné informace, zdá se, naznačují že tyto presapientní bytosti možná mají mozek, který se příliš neodlišuje od mozku těch pozemšťanů nebo Tymbrimijů.“

Uthacalthing byl kromě jiného zaskočen tím, jak čile a nadšeně Kault pracoval s jeho podvrženými informacemi. Jeho bývalé já by bylo potěšeno. „Takže?“ zeptal se nahlas.

„Takže… Zkusím to vysvětlit na nějakém příkladu. Vezměme lidi…“

Prosím, vložil Uthacalthing v duchu ironickou vsuvku, ale bez nějakého velkého potěšení, spíš ze zvyku.

„…Pozemšťané představují jen jednu z mnoha cest, jež mohou být využity ke konečnému dosažení inteligence. Ta jejich zahrnuje používání dvou mozků, z nichž se později stal mozek jeden.“

Uthacalthing zamrkal. Jeho vlastní mysl nyní pracovala tak pomalu. „Vy… vy hovoříte o tom, že jejich mozky mají dvě částečně nezávislé hemisféry?“

„Zajisté. Tyto dvě poloviny jsou si podobné a v některých věcech zbytečné, ovšem v jiných si práci rozdělily. To rozdělení je ještě

zřetelnější u jejich neodelfíních vazalů.

Před tím, než na Garth přiletěli Gůbůrové, jsem studoval informace o neošimpanzích, kteří jsou svým patronům podobní v mnoha ohledech. Jednou z věcí, které museli lidé udělat hned v počátku svého programu Pozvednutí, bylo najít způsob, jak bez komplikací sjednotit funkce dvou polovin mozku presapientních šimpanzů do jednoho vědomí. Bez toho by neošimpanzi trpěli takzvaným dvoukomorovým stavem…“

Kault drmolil své závěry dál a dál a postupně nabíral stále odbornější žargon, až nakonec Uthacalthingovi zcela unikl. Zdálo se, že tajemno cerebrálních funkcí naplnilo jejich přístřešek jako hustý dým. Uthacalthing se skoro cítil v pokušení vypustit nějaký glyf, kterým by manifestoval svou nudu, ovšem neměl dost energie ani na vzpružení úponků.

„…takže ty rezonance podle všeho naznačují, že v dosahu mého přístroje skutečně jsou nějaké dvoukomorové mozky!

Ach ano, uvědomil si náhle Uthacalthing. V Port Helenii, v době kdy ještě byl chytrým osnovatelem složitých záměrů, dospěl k přesvědčení, že Kault by mohl být důvtipný. Z tohoto důvodu se také rozhodl pro tajnou spolupráci s atavistickým šimem. Kault pravděpodobně zachytával stopy nebohého Jo-ja jehož zaostalý mozek se v mnoha směrech podobal ladem ponechaných, ještě nepozvednutých šimpanzů z doby před několika stoletími. Jo-Jo si nepochybně zachoval některé rysy »dvoukomornosti«, o níž Kault hovořil.

Konečně Kault dospěl k závěru. „Jsem tudíž naprosto přesvědčen, díky vašim i mým vlastním důkazům, že již déle nemůžeme otálet. Musíme se nějak dostat k zařízení pro mezihvězdné vysílání zpráv a použít ho!“

„Jak myslíte, že bychom to mohli provést?“ zeptal se Uthacalthing zvědavě.

Kaultovy dýchací štěrbiny se zvlnily ve velmi vzácném, ale nyní patrném vzrušení. „Možná se můžeme nějak proplížit do planetární pobočky Knihovny, nebo se tam dostat nějakou lstí, nebo se tam probojovat, uplatnit právo azylu a dovolat se práva na spojení s Thennanem. Možná existuje i jiné řešení. Je mi jedno, jestli by to znamenalo ukradnout gůbůrskou kosmickou loď. Nějak musíme dát zprávu mé-

mu klanu.“

Byl tohle ten samý tvor, který se tak horlivě chtěl vytratit z Port Helenie dřív, než dorazí invazní armáda? Zdálo se, že se Kault z vnějšku změnil tak náhle a zásadně, jako se změnil Uthacalthing vnitřně. Thennaninův zápal byl žhavý plamen, zatímco Uthacalthing musel svůj plamínek opatrně udržovat při životě.

„Vy zamýšlíte vznést nároky na ty presapienty dřív, než to dokáží udělat Gůbůrové?“ zeptal se.

„Zajisté. A proč taky ne? Za to, abych je zachránil před takovými strašnými patrony, bych položil život! Ale možná je potřeba si pospíšit. Pokud je to, co jsme vyslechli na našem přijímači, pravda, pak vyslanci galaktických institutů již mohou být na cestě na Garth. Jsem přesvědčen, že Gůbůrové připravují něco velkého. Možná učinili stejný objev. Musíme rychle jednat, pakliže nechceme, aby bylo příliš pozdě!“

Uthacalthing přikývl. „Ještě jedna otázka, ctěný kolego.“ Na chvilku se odmlčel. „Proč bych vám měl pomáhat?“

Kault vydechl, jako když uchází propíchnutý míč, a jeho hřeben splaskl. Ve tváři měl takový těžký emocionální výraz, jaký žádný Tymbrimij jistojistě v zarputilém obličeji žádného Thennanina nikdy neviděl.

„Velice by to pomohlo těm presapientům,“ zasyčel v odpověď. „Jejich osud by byl mnohem šťastnější.“

„Možná. Ale je to sporné. Nicméně, je to skutečně ten pravý důvod? Spoléháte se jen na můj altruismus?“

„Errr. Hrm.“ Kault navenek vypadal pohoršeně, že by si někdo mohl myslet, že za tím je ještě něco jiného. Ovšem mohl být opravdu překvapený? Konec konců to byl diplomat a muselo mu být známo, že nejlepší a nejpevnější dohody jsou založeny na otevřenosti ohledně vlastních zájmů. „Výrazně… Výrazně by to pomohlo mé politické straně, kdybych přišel s takovým pokladem. Podle všeho bychom se chopili vlády,“ připustil.

„Mírné zlepšení nesnesitelného stavu není dostatečný důvod pro tak velké vzrušení,“ namítl Uthacalthing a zavrtěl hlavou. „Stále jste mi ještě nevysvětlil, proč bych nevznesl nárok já sám za svůj klan. Zabýval jsem se těmi pověstmi před vámi. My Tymbrimijové by-

chom pro tyto tvory byli vynikajícími patrony.“

„*Vy?!* Vy… *K’ph mimpher ’rrengi*?!“ vypadlo z Thennanina. Slovní obrat, který použil, by se dal zhruba přirovnat k výrazu »mladiství delikventi«. Málem se mu tím podařilo vyvolat na Uthacalthingově tváři znovu úsměv. Kault se znepokojeně zavrtěl. Bylo na něm vidět, jak usilovně se snaží zachovat zdání diplomatické vyrovnanosti.

„Vy Tymbrimijové nemáte sílu, nemáte moc, abyste podpořili vznesení takového nároku,“ zamumlal.

Konečně, pomyslel si Uthacalthing. *Konečně pravda.*

V době, jaká byla nyní, a za nejasných okolností, jaké právě panovaly, bylo ke schválení nároku na nějakou presapientní rasu potřeba víc než jen včasné vznesení žádosti před ostatními. Institut Pozvednutí by oficiálně zvažoval i řadu jiných faktorů. A lidé měli rčení, které bylo zvláště přiléhavé. „Právo stojí na straně bohatých.“ V tomto případě to rozhodně platilo.

„Takže se znovu vracím k původní otázce.“ Uthacalthing přikývl. „Když ani my Tymbrimijové, ani Terrani nemůžeme mít Garthlingy, proč bychom měli pomáhat vám, abyste je dostali?“

Kault se zakolébal ze strany na stranu, jako kdyby se chtěl dostat ven z horké vody. Nepříjemný pocit, který ho nyní soužil, byl stejně tak očividný, jako zoufalost. Konečně vyhrkl: „Mohu téměř s jistotou zaručit ukončení veškerého nepřátelství mého klanu vůči vašemu.“

„To nestačí,“ kontroval okamžitě Uthacalthing.

„Co víc ode mne můžete žádat?!“ vybuchl Kault.

„Skutečné spojenectví. Slib pomoci Thennaninů proti těm, kdo drží v obklíčení Tymbrim.“

‚Ale…“

„A garance musejí být dány předem a musejí být pevné. To znamená, že budou platit, ať už se později ukáže, jestli tito vaši presapienti *skutečně existuji nebo ne*.“

Kault se zakoktal. „Ne-nemůžete přece očekávat…“

„Ale ano, mohu. Proč bych *já* měl věřit v tyhle »Garthlingy«? Pro mě to doposud byly velice zajímavé pověsti. Já jsem vám nikdy neřekl, že věřím v jejich existenci. A přesto po mě chcete, abych ris-

koval život a pomohl vám dostat se k zařízení, z něhož byste mohl poslat zprávu! Proč bych to měl dělat bez záruky, že z toho bude něco mít můj lid?“

„To… to je neslýchané!“

„Nicméně, taková je moje cena. Berte nebo nechtě být.“

Na chvilku Uthacalthing pocítil mrazivé podezření, že se stane svědkem nečekaného. Zdálo se, že Kault nad sebou ztratí kontrolu a že se možná skutečně uchýlí k násilí. Při pohledu na jeho masivní pěsti, které se rychle svíraly a otevíraly, Uthacalthing doslova cítil, jak se mu do krve řinou adaptační enzymy. Nával nervozity a strachu způsobil, že konečně za posledních pár dnů vnímal, že je skutečně naživu.

„Váš… váš požadavek bude splněn,“ zavrčel konečně Kault.

„Dobrá.“ Uthacalthing si s úlevou oddechl. Vytáhl svůj záznamník. „Teď se společně podíváme, jak bychom to mohli zapracovat do dohody.“

Více než hodinu jim trvalo, než se domluvili na správné formulaci. Když práci završili a oba stvrdili svá místopřísežná prohlášení podepsáním dvou stejnopisů, Uthacalthing dal jeden záznamový disk Kaultovi a druhý si nechal.

Nádherné, pochvaloval si v té chvíli v duchu. Přibližně na tuto dobu plánoval naplnění této druhé části svého velkého žertu. To, že se mu podařilo napálit Gůbůry, bylo báječné. Ovšem vystřelit si z Kaulta bylo prostě neuvěřitelné.

A přesto se Uthacalthing právě nyní cítil spíš otupěle než nějak triumfálně. Vůbec se netěšil na šplhání, které ho čekalo, na ten šílený závod do strmých mulunských hor, po němž bude následovat zoufalý pokus, který nepochybně skončí jedině tím, že oba zemřou, bok po boku.

„Uthacalthingu, vy samozřejmě víte, že můj národ tento výměnný obchod nenaplní, jestliže se ukáže, že jsem se mýlil. Jestliže žádní Garthlingové přece jen neexistují, Thennaninové se mne zřeknou. Zaplatí diplomatický geld, aby se vykoupili z tohoto kontraktu, a já budu zničen.“

Uthacalthing se na Kaulta nedíval. Jistě, tohle byl další důvod jeho pocitu sklíčené netečnosti. *Velký povedený žert by neměl vyvo-*

lávat pocit viny, pomyslel si. *Možná jsem strávil příliš mnoho času mezi lidmi.*

Zavládlo delší ticho, v němž se oba dva probírali vlastními myšlenkami.

Samozřejmě, že Kault bude zapuzen. Samozřejmě, že Thennaninové nebudou přinuceni ke spojenectví, dokonce ani k uzavření míru s pozemsko-tymbrimijským svazkem. Jediné, čeho kdy chtěl Uthacalthing dosáhnout, bylo vnést zmatek mezi své nepřátele. Kdyby se Kaultovi nějakým zázrakem podařilo podat zprávu a skutečně přivést do této zapadlé sluneční soustavy thennaninské ozbrojené síly, pak by dva velcí protivníci jeho národa byli zataženi do bitvy, která by je vyčerpala… do bitvy o nic. O neexistující druh. O duchy tvorů vyvražděných před padesáti tisíci lety.

Jaká fantastická legrace! Byl bych šťastný. Jak bych byl nadšený!

Bohužel, věděl, že ze své neschopnosti radovat se z toho všeho nemůže vinit ani *s'ustru'thoon*. Nebyla to ani Athaclenina chyba, že se ho držel ten nepříjemný pocit… pocit, že právě zradil přítele.

Ale co, utěšoval se Uthacalthing. Vždyť je to stejně jenom teoretická otázka. K tomu, aby se Kault dostal k nějakému zařízení, z něhož by mohl odeslat zprávu, by bylo potřeba sedm dalších zázraků, jeden větší než druhý.

Zdálo se nevyhnutelné, že při tomhle pokusu zemřou společně… a zbytečně.

Ve svém smutku Uthacalthing sebral nějakou energii, aby aspoň mírně vzpružil úponky. Když zvedl hlavu, aby pohlédl do obličeje Kaultovi, vyplul z nich jednoduchý glyf projevu lítosti.

Už se chystal něco říct, když se nečekaně něco stalo. Uthacalthing pocítil, jak nocí proletěla *přítomnost* něčeho. Překvapeně sebou škubnul. Nicméně, jak rychle se to objevilo, tak rychle to zase pominulo.

Zdálo se mi to? Copak se už rozkládám?

A pak se to objevilo znovu! Překvapením zalapal po dechu. *Kennoval*, jak to krouží kolem jejich stanu ve stále se zužující spirále. Nakonec se to začalo otírat o okraj jeho stažené aury. Vzhlédl ve snaze spatřit něco, co víří těsně za stěnami jejich přístřešku.

O co se to snažím? Chci snad zahlédnout nějaký glyf?

Uthacalthing zavřel oči a nechal to nic přiblížit. Otevřel se a *kennoval*.

„*Puyr'iturumbul*!“ zvolal náhle.

Kault se prudce otočil. „Jakže, příteli? Co…?“

Ale Uthacalthing už stál na nohou a jakoby byl tažen nějakým neviditelným lankem, vyšel ven do chladné noci.

Nasál vůně, které k němu zanesl čerstvý vítr, a zapojil všechny své smysly k prozkoumání přízračné temnoty, jež se kolem něj rozprostírala. „Kde jsi?“ zavolal do větrného ticha. „Kdo je tam?“

Ve mdlém měsíčním svitu se zjevily dvě postavy a zamířily k němu. *Takže je to pravda!* blesklo Uthacalthingovi hlavou. Vyhledal ho nějaký *člověk* svými empatickými vlnami. Měl takovou schopnost, jakou mohl mít mladý Tymbrimij.

Ale to nebyl konec překvapení. Díval se na vysokého, do bronzova opáleného a vousatého válečníka, který nápadně připomínal jednoho z hrdinů oněch barbarských bájí pozemšťanů z dob před Kontaktem. Z prsou se Uthacalthingovi vydral výkřik úžasu, když si najednou uvědomil, že před ním stojí Robert Oneagle, ten někdejší playboy, syn planetární koordinátorky!

„Dobrý večer, pane,“ pozdravil Robert, když se zastavil několik metrů od tymbrimijského velvyslance a uklonil se.

Trochu za Robertem rozpačitě postával neošimpanz Jo-Jo a nervózně si mnul a kroutil ruce. Tohle přece určitě nebylo podle plánu. Netroufl si pohlédnout Uthacalthingovi do očí.

„*V'hooman 'ph? Idatess!*“ prohlásil Kault v galaktické šestce. „Uthacalthingu, co tady dělá člověk?“

Robert se znovu uklonil. S pečlivou výslovností formálně pozdravil oba mimozemšťany, přičemž neopomněl připojit jejich plná druhová jména. Pak přešel do plynulé galaktické sedmičky.

„Urazil jsem dlouhou cestu, ctěné bytosti urozeného původu, abych vás pozval na slavnost.“

83
Fiben

„Klid, Tycho! Klid!

Obvykle pokojné zvíře hodilo zadkem a pak se postavilo na zadní. Fiben, který nikdy nebyl žádným velkým jezdcem, natož znalcem koní, musel rychle sesednout a popadnout Tycha za uzdu.

„No tak. Uklidni se," konejšil zvíře. „Vždyť je to jenom další transport. Vždyť jsme je slyšeli celý den. Brzy to bude zase pryč."

Jak slíbil, ječivé kvílení utichlo, jakmile jim stroj rychle přeletěl nad hlavou a zmizel za nedalekými stromy ve směru, jímž ležela Port Helenia.

Mnohé se změnilo od doby, kdy Fiben touhle cestou jel poprvé, pouhých několik týdnů po zahájení invaze. Tehdy kráčel v hřejivých slunečních paprscích po rušné hlavní cestě obklopené svěží jarní zelení. Nyní se mu do zad opíral silný vítr, zatímco projížděl údolím, které vykazovalo známky nastupující tvrdé zimy. Polovina stromů již shodila listí, které si volně poletovalo po lukách a polích. V ovocném sadu už nebyl jediný plod a na cestách zcela ustal ruch.

Ovšem ruch pozemního provozu. Vrčení transportérů nad hlavami se zdálo být nepřetržité. Gravitizátory spěchajících gůbůrských létajících strojů dráždily jeho periferní nervy. Při několika prvních přeletech se mu zježila srst, ovšem nejenom způsobení pulsujících silových polí. Očekával, že bude vyzván, aby se zastavil, a pak možná na místě zastřelen.

Ve skutečnosti ho však galaktici naprosto ignorovali. Zjevně jim nestál za větší pozornost než jiní šimové, kteří byli posláni, aby pomohli při sklizni, anebo šimí odborníci, kteří začali znovu zaplňovat několik opuštěných ekologických stanic.

Fiben mluvil s několika z těchto specialistů, které znal z dřívějš-

ka. Řekli mu, že museli učinit čestné prohlášení výměnou za svobodu a za poskytnutí menší pomoci při pokračování v práci. Před nastávající zimou se toho samozřejmě už moc dělat nedalo, nicméně se alespoň oživil ekologický program. To podle všeho Gůbůrům stačilo na to, aby je nechali dělat jejich práci.

Okupanti skutečně měli plno starostí všude jinde. Aktivita galaktiků se očividně soustředila směrem na jihozápad, tam kde ležel kosmodrom.

A obřadiště, připomněl si Fiben. Vážně ani nevěděl, co vlastně udělá v té záležitosti, kvůli které se vydal znovu do města. Co by se stalo, kdyby jen tak vkráčel přímo do toho sešlého domu, který býval jeho vězením? Vzal by ho Suzerén Náležitosti zpátky?

A vzala by ho Gailet?

A je tam ještě vůbec?

Minul několik šimů zachumlaných do plášťů, kteří neorganizovaně procházeli strniště na právě sklizených polích. Nezdravili ho a ani to od nich neočekával. Paběrkování byla práce, která se všeobecně přenechávala těm nejpostiženějším probákům. Přesto ovšem cítil jejich pohledy, které se na něj upíraly, když se s Tychem ubíral k Port Helenii. Zdálo se, že se zvíře konečně trochu uklidnilo, a tak se Fiben rozhodl znovu na něj nasednout a pokračovat dál opět v sedle.

Uvažoval o tom, že se pokusí vrátit do Port Helenie stejnou cestou, jakou se z ní dostal, tedy v noci zdí. Konec konců, jestliže to šlo jednou, proč by to nemělo jít i podruhé? V každém případě se chtěl vyhnout možnému kontaktu s podřízenými Suzeréna Pokladu a Bdělosti.

Bylo to velice lákavé. Přesto ho nějak napadlo, že když se o to pokusil poprvé, měl štěstí, avšak opakovat to podruhé by byla naprostá hloupost.

Rozhodnutí stejně padlo samo, bez jeho vůle, když vyšel ze zatáčky a před ním se objevilo gůbůrské strážní stanoviště. Dva moderní, dobře vybavené bojové roboty, které u postu vířily, se na něj zaměřily.

„Pomalu, hoši," pronesl Fiben spíš ve svém než v jejich zájmu. Kdyby byli naprogramováni k okamžitému zahájení palby, jakmile se něco šustne, asi by je ani nestačil zahlédnout.

Před pevnůstkou dřepělo na kvádrech obrněné vznášedlo. Pod ním vyčuhovaly ven dva páry tříprstých nohou a nebylo třeba příliš velké znalosti galaktické trojky, aby každý hned poznal, že mumlavé kdákání, které zezdola vycházelo, vyjadřovalo dopal. Když roboty výstražně zapískaly, pod vznášedlem se ozvalo ostré bouchnutí, za nímž následoval peprný skřek.

Nato vykoukly ven dva zakřivené zobany. Žluté oči si Fibena prohlížely bez mrknutí. Jeden z rozčepýřených Gůbůrů si načechral pernatý límec na krku.

Fiben se přinutil vyčarovat ve tváři úsměv. Sesedl z koně a přišel až k bunkru. K jeho údivu ho nikdo neoslovil, ani vetřelci, ani jejich stroje.

Zastavil se před Gůbůry a uklonil se.

Ptáci se na sebe podívali a něco si mezi sebou nakvašeně zacvrlikali. Jeden z nich pak vydal zvuk, který připomínal rezignované zakvílení. Oba vojáci Drápu vylezli zpod svého porouchaného vznášedla a stoupli si. Pak každý znejistělému šimovi oplatil mírným, ale viditelným kývnutím hlavou.

Následovalo rozpačité ticho.

Jeden z Gůbůrů vydal další otráveně znějící zvuk a oprášil si z peří prach. Ten druhý jenom zaskočeně zíral na Fibena.

A teď co? pomyslel si Fiben a snažil se přijít na to, co by vlastně teď měl udělat. Pořádně ho svrběly prsty.

Znovu se uklonil. Pak se s mrazením v zádech otočil zpátky, vzal do ruky uzdu a s přehnanou nonšalancí vykročil k temnému plotu, který obestíral Port Helenii kolem dokola a k němuž měl nyní daleko tak jeden kilometr.

Tycho najednou zařehtal, zvedl ocas a vypustil nevábně aromatický pozdrav. *Tycho, prrosíím!* napomenul ho v duchu Fiben. Když konečně zašel za další zatáčku a dostal se Gůbůrům z dohledu, sesunul se na zem. Chvíli jenom tak seděl a vrtěl hlavou.

„Mno," pronesl po chvíli nahlas. „Myslím, že to příměří je přeci jenom skutečné."

Po tomhle zážitku už byl příchod ke strážnímu postu u vstupní brány skoro legrace. Skutečně s požitkem sledoval, jak svou úklonou

přiměl vojáky Drápu odpovědět. Pamatoval si něco z toho, co ho Gailet naučila o galaktickém protokolu. Dosáhnout nenávistné odpovědi na pozdrav od vazalských Kwacků bylo velice důležité, ale dostat ji od Gůbůrů, to byl přímo požitek.

Přitom to ale také jasně znamenalo, že se Suzerén Náležitosti stále drží. Ještě se nevzdal.

Fiben minul řadu šimů, kteří za ním užasle zírali, když na Tychovi pádil postranními uličkami Port Helenie. Jeden nebo dva na něj zavolali, ale v té chvíli nemyslel na nic jiného než na to, aby byl co nejrychleji u svého bývalého vězení.

Když k němu ale přijel, našel železnou bránu otevřenou. Nikdo ji nestřežil. Hlídací koule z kamenných zdí zmizely. Nechal Tycha, aby se popásal na neudržované zahradě a strhl několik splasklých padáků plátového břečtěnu, které visely ve vchodu do domu.

„Gailet," zavolal.

Nebyla tu ani stráž, kterou tvořili probáci. Jak otevřel dveře, vhrnul se dovnitř prach a cáry papíru. Smetí a špína hnány větrem se vydaly dál chodbou. Když vešel do místnosti, již sdílel s Gailet, stanul a zkoprněle zíral.

Byl tam nepořádek.

Většina vnitřního zařízení zůstala na svém místě, ale drahý zvukový systém a holostěna byly ty tam. Nepochybně je odnesli odcházející probáci. Ovšem na první pohled nedotčen stál tam, kde ho nechal oné noci, kdy odešel, jeho osobní datový záznamník.

Gailet byla pryč.

Podíval se do skříně. Většina jejích šatů tam stále visela. Zcela očividně nic nebalila. Sundal třpytivý obřadní háv, který mu dali Suzerénovi podřízení. Materiál, z něhož byl zhotoven, připomínal hedvábí a na dotek byl hladký jako sklo.

Gailetina róba zmizela.

„Sakra," vyjelo z Fibena. Na místě se otočil a vyrazil chodbou zpátky. Během několika vteřin zase seděl v sedle, ale Tycho nevypadal, že by se chtěl nechat vyrušovat ze své pastvy. Fiben ho musel několikrát kopnout do slabin a zaječet, než kůň začal chápat, že nejspíš jde o něco velmi naléhavého. Ještě s kusem slunečnice v hubě se otočil a vyklusal bránou ven na ulici. Tam Tycho trochu teatrálně

sklonil hlavu, zapřel se zadníma nohama a vyrazil vpřed.

Byl na ně zvláštní pohled, když uháněli ztichlými, téměř prázdnými ulicemi a ve větru za nimi vlál Fibenův háv. Jen málokdo však viděl jejich divokou jízdu, dokud konečně nepřijeli na zaplněné nábřeží.

Zdálo se, jako by tam byli snad všichni šimové z města. Hemžili se všude kolem vody. Masa hnědých těl navlečených v podzimních pláštích byla v neustálém pohybu, hlavy šimů nadskakovaly jako vlnky hned za nimi v zálivu. Hodně šimů opatrně posedávalo i na střechách.

Fiben měl štěstí, že nemusel jít po svých. Tycho byl jeho spása, protože spolehlivě rozrážel hustý zástup překvapených šimů frkáním a štulci hlavou. Ze hřbetu koně Fiben velice brzy zjistil, proč ten všechen zmatek kolem něj.

V zálivu, asi půl kilometru od břehu, bylo vidět přibližně desítku rybářských lodí s neošimpanzími posádkami. Tísnily se v chomáči a vzájemně do sebe narážely u štíhlého bílého plavidla, které vedle otlučených trawlerů přímo zářilo.

Gůbůrská loď bezvládně spočívala na hladině.

Dva ptačí členové posádky stáli na kabině, občas mezi sebou něco prohodili, ale jinak mávali rukama na šimy a pokoušeli se jim udělovat instrukce. Ti je však zdvořile ignorovali, dovázali vlečná lana a začali štíhlou krasavici odtahovat ke břehu.

No a co? To je fakt událost, pomyslel si Fiben. Člun gůbůrské hlídky se porouchal. Kvůli tomuhle vyrazili všichni šimové ve městě do ulic? Obyvatelé Port Helenie musejí být opravdu hodně lační nějaké zábavy.

Pak si ale všiml, že ve skutečnosti jen velmi málo neošimpanzů sleduje tu malou záchranou operaci v zálivu. Naprostá většina se dívala směrem na jih, přes záliv.

Ten pohled mu vyrazil dech. Fiben na okamžik zkoprněl, neschopen slova.

Na vrcholu vzdálené tabulové hory, kde ležel planetární kosmodrom, stály nové blyštivé věže. Tyto lesklé monolity vůbec nevypadaly jako transportéry Gůbůrů, ani jako jejich masivní kulovité bitevní lodě. Připomínaly spíš zářící špičaté kostelní věže, které čně-

ly sebevědomě do výše a okázale manifestovaly víru a tradici mnohem starší než veškerý život na Zemi.

Od vysokých vesmírných lodí – jimiž, jak se Fiben domýšlel, zřejmě přiletěli galaktičtí hodnostáři – se oddělila blikající světýlka a přeletěla západním směrem blíž k oblouku zálivu. Nad Jižním mysem pak začal malý osobní transportér, jemuž ta světla patřila, sestupovat.

Tak tohle byl ten důvod, proč každý v Port Helenii cítil, že se děje něco velice mimořádného.

Fiben podvědomě vedl Tycha davem až k hlavní přístavní hrázi. Tam zástup zadržoval řetěz šimů s oválnými znaky na rukávech. *Tak tu zase máme oficiální pořádkové hlídky,* uvědomil si Fiben. *Probáci se ukázali jako nespolehliví, takže Gůbůrové museli obnovit civilní úřady.*

Tychovu uzdu chytil šen s páskou na rukávu, která označovala, že je desátníkem městské pořádkové hlídky. „Nazdar hošane. Tady nemůžeš…“ Najednou se zarazil a překvapeně zamrkal. „U Infi! Seš to ty, Fibene?“

Fiben v pozorném strážci poznal Barnabyho Fultona, jednoho ze šimů, který byl zapojen do Gailetiny dřívější odbojové skupiny ve městě. Usmál se na něj, i když myšlenkami byl kdesi daleko za zčeřenou vodní hladinou. „Čau Barnaby, nemluvili jsme spolu od toho povstání v údolí. Rád vidím, že se pořád drbeš.“

Veškerá pozornost davu se nyní obrátila k němu, šenové a šimi do sebe začali vzájemně strkat a něco si tlumeně šeptat. Zaslechl opakovaně vyslovovat svoje jméno. Šumění zástupu najednou ustalo a kolem dokola se rozhostilo ticho. Několik užasle zírajících šimů se odvážilo přistoupit blíž a dotknout se Tychových boků nebo Fibenovy nohy, jako kdyby se chtěli ujistit, že jsou skuteční a nejen nějaký přelud.

Na Barnabym bylo vidět, jak bojuje s tím, aby nasadil stejně bezstarostný tón jako Fiben.

„Všade, kde to svrbí, Fibene. Podle někerejch řečí bys měl bejt támdlenc,“ ukázal rukou k velkolepým událostem, které se právě odehrávaly za přístavem. „Jiný zase tvrděj, žes zdrhnul a namířil si to do hor. A další…“

„Co říkaj další?“

Barnaby polknul na prázdno. „No, někdo říkal, že už to máš spočítaný.“

„Hmm.“ Fiben se zatvářil zadumaně. „Myslím, že všichni měli pravdu.“

Všiml si, že trawlery dotáhly poškozenou hlídkovou loď Gůbůrů skoro až k doku. Spolu s nimi připlulo i několik dalších plavidel se šimími posádkami, ale žádné z nich se neodvážilo překročit linii bójí, která se táhla napříč celým zálivem.

Barnaby se opatrně rozhlédl na obě strany a promluvil tichým hlasem. „Hele Fibene, ve městě je ještě pár šimů, kerý… no kerý se znovu dali do kupy. Musel sem sice složit přísahu, než mi dali zpátky tudle pásku, ale moh bych nechat echo profesorovi Oakesovi, že seš zase ve městě. Jsem si jistej, že by se s tebou chtěl sejít ještě dnes večer.“

Fiben zavrtěl hlavou. „Nemám čas. Musím se dostat támhle.“ Pokynul směrem ke vzdálenému mysu, kde právě přistával jasný transportér galaktických hodnostářů.

Barnaby ohrnul pysky. „Já ti nevim. Fibene. Tydle hlídací bóje Každej se vod nich radši drží dál.“

„Už někoho opravdu sežehly?“

„No, to ne. Ještě jsem nikoho takovýho neviděl. Ale…“

Barnaby zmlkl, když viděl, že Fiben zatřásl uzdou a pobídl Tycha patami. „Díky Barnaby. To je všechno, co jsem potřeboval vědět.“

Členové hlídky se rozestoupili, jakmile Tycho vykročil podél přístavní hráze. O kousek dál právě dorazila do doku malá záchranná flotila a zrovna uvazovala bílý, upravený strážní člun Gůbůrů. Šimí námořníci vysekli uctivé úklony a se shrbenými hřbety se klidili pryč před pohledy zjevně popuzených vojáků Drápu a před jejich obávanými bojovými roboty.

Naproti tornu Fiben klidně vedl svého komoně ještě mimo zónu, v níž by musel žádat vetřelce o povolení. V sedle seděl vzpřímeně a naprosto všechny ignoroval, když míjel hlídkový člun cestou ke vzdálenému konci mola, kam právě přirazila nejmenší ze všech rybářských lodí.

Přehodil nohu přes hřbet koně a seskočil. „Máš rád zvířata?“ zeptal se překvapeného námořníka, který se právě chystal zajistit svůj škuner. Když po chvilce přikývl, podal Fiben šimovi, který úplně ztratil řeč, Tychovu uzdu. „Tak si to vyměníme,“ dorazil zkoprnělého nebožáka.

Potom skočil na palubu člunu a vstoupil do kabiny. „Účet za doplatek pošli Suzerénovi Náležitosti. Pochopils? Gůbůrskému Suzerénovi Náležitosti.“

Šim s vykulenýma očima si zřejmě uvědomil, že má pusu dokořán, protože ji s hlasitým klapnutím zavřel.

Fiben stisknul startér a pocítil uspokojení, když se ozval chraplavý zvuk motoru. „Odstrč mě,“ zavolal a usmál se. „A dík. Starej se pořádně o Tycha!“

Námořník, který se zřejmě konečně vzpamatoval z překvapení, zamrkal a podle všeho hodlal vybuchnout vzteky. Vtom však k němu přiskočil jeden ze šimů, kteří šli za Fibenem, a něco mu pošeptal do ucha. Nato se rybář zakřenil. Rychle uvolnil uvazovací lano a hodil je zpátky na přední část paluby. Když Fiben při manévrování nemotorně narazil do mola, udělal šim bolestnou grimasu. „No, šťastnou plavbu,“ vydechl na pozdrav.

„Jo. Šťastnou, Fibene,“ přidal se Barnaby.

Fiben zamával a vyrazil plnou parou vpřed. Udělal s lodí velký oblouk a proplul téměř pod duraplastovými boky gůbůrské hlídkové lodi. Z blízka nevypadala zas tak zářivě bílá. Ve skutečnosti byl obrněný trup plavidla zkorodovaný a samý důlek. Ječivé, rozhořčené kdákání z druhé strany plavidla prozrazovalo vztek posádky vojáků Talonu.

Fiben jim nevěnoval žádnou pozornost a stočil vypůjčenou loď směrem na jih, přímo k linii bójí, která rozdělovala záliv a držela šimy z Port Helenie v dostatečné vzdálenosti od vysokých patronských staveb na opačném konci.

Hladina zpěněná a rozčeřená větrem byla poseta obvyklým smetím, které sebou podzimní proudění vzduchu v tuto roční dobu vždy přinášelo. Bylo to všechno možné, od listí, přes téměř průhledné padáčky plátového břečťanu, až po ptačí peří. Fiben musel zpomalit,

aby se dokázal vyhnout shlukům trosek a také nejrůznějším otlučeným a odřeným lodím, které byly přeplněné šimími čumily.

Pomalou rychlostí připlouval k bariérové linii z bójek. Když proplul kolem nákladní lodi, na jejíž palubě se sešli ti nejodvážnější a nejzvědavější neošimpanzi v celé Port Helenii, cítil, jak jej sledují tisíce očí.

U Všehomíra, opravdu vím, co to dělám? přemítal. Doposud jednal takřka automaticky. Teď si ale uvědomil, že tady skutečně už ztrácel půdu pod nohama. Čeho si myslel, že dosáhne, když se vydá právě touhle cestou? Co vlastně udělá? Naboural obřad? Podíval se na hvězdné lodě, které se na druhé straně zálivu hrdě vypínaly k obloze a z nichž vyzařovala moc a sláva.

Jako kdyby zrovna on směl strkat svůj napůl pozvednutý čumák do věcí bytostí patřících k velkým a velice starým klanům! Jediné, čeho tím podle všeho dosáhne, bude to. že způsobí problémy sám sobě a pravděpodobně i celému svému druhu.

„Musím si to pořádně promyslet," zamumlal si pro sebe. Fiben chvilku pozoroval blížící se bóje a pak přepnul na prázdný chod motoru. V té chvíli ho napadlo, kolik párů očí ho asi právě v téhle chvíli pozoruje.

Moje rasa, připomněl si. *Já… měl jsem se stát jejím reprezentantem. Ale já se zdejchnul a Suzerén Náležitosti si uvědomil, že zřejmě udělal chybu, a proto všechno zorganizoval jinak. Anebo druzí dva Suzeréni vyhráli a ze mě bude na místě mrtvola, hned jak se objevím.*

Taky ho napadlo, co by si všichni o něm pomysleli, kdyby se dozvěděli, že před pár dny hrubě zacházel s jedním ze svých patronů, který byl navíc ještě jeho velitelem, a pomohl ho unést. No, pěkný reprezentant druhu! Gailet nepotřebuje někoho takového, jako jsem já. Je jí líp beze mě.

Fiben zamyšleně spustil chod lodního šroubu a otočil kormidlem, aby se loď vyhnula jedné z bílých bójí. Pak se obrátil a sledoval, jak ji pomalu míjí.

Ani tahle bóje zblízka nevypadala nijak nově, ve skutečnosti byla zkorodovaná.

Ale se svým nízkým původem, koho má on právo posuzovat?

Fiben se nad touhle myšlenkou zarazil a zamrkal. Najednou mu to bylo nad slunce jasné!

Zadíval se upřeně na bóji a ohrnul rty. *Vy… vy křiváci, vy mizerové…*

Fiben znovu nastavil prázdný chod motoru, zavřel oči a rukama si stiskl spánky ve snaze co nejvíce se soustředit.

Narazil jsem na další bariéru vyvolávající strach… podobnou té, která byla tehdy v noci u plotu kolem města. Ale tahle je mnohem záludnější! Hraje na můj pocit vlastní méněcennosti. Zneužívá mé pokory.

Znovu otevřel oči a podíval se zpátky na bóji. Chvíli na ni jen tak koukal a pak se zašklebil.

„Jaká pokora?“ zeptal se nahlas. Zasmál se, znovu zařadil rychlost a vyrazil vpřed. Tentokrát však zamířil skrz bariéru bez jakéhokoli zaváhání a bez poslouchání veškerých pochybností, které se mu snažily ty přístroje nacpat do hlavy.

„Konec konců,“ řekl nahlas, „jak by se jim mohlo podařit otřást sebedůvěrou maníka, který trpí falešnou představou, že právě on je tím pravým?“ Věděl, že tady udělal nepřítel opravdu vážnou chybu, a nechal za sebou bóje i s jejich uměle vyvolávanými pochybnostmi. Rozhodnost, která ho opět celého zaplavila, nyní znásobil samotný kontrast s předchozími pochybnostmi. Blížil se k opačnému břehu s tváří zamračenou pevným odhodláním.

Něco ho ve větru plesklo do kolena. Podíval se dolů a spatřil stříbřité obřadní roucho – to které našel ve skříni svého bývalého vězení. Podle všeho si ho podvědomě rychle nacpal za opasek dřív, než vyskočil na Tycha a rozjel se s ním ostošest do přístavu. Nebylo divu, že tam dole v docích na něj všichni zírali s pusou otevřenou dokořán!

Fiben se rozesmál. Jednou rukou přidržoval kolo kormidla a zároveň se začal soukat do sametového hávu. Prázdný, tichý pás pobřeží se blížil. Útesy mu zakryly výhled na to, co se děje na druhém, směrem do otevřeného moře položeném břehu úzkého poloostrova. Avšak trvající hukot stále ještě přistávajícího vzdušného transportéru galaktické delegace v něm povzbuzoval naději, že by nemuselo být příliš pozdě. Najel s lodí na břeh pokrytý bílým jiskřivým pískem,

který ale v tuto chvíli nebyl příliš vábný kvůli nejrůznější špíně a harampádí, jež přinesl příliv.

Právě se chystal vyskočit z lodi, aby se v po kolena sahající vodě přebrodil na souš, když si všiml, že za ním v Port Helenii se zřejmě něco děje. Přes vodu se k němu donesl dálkou ztlumený vzrušený křik. Rozvlněný zástup hnědých postav v přístavišti se v tuto chvíli hrnul doprava.

Sáhl rychle po dalekohledu, který visel vedle vyvazovacího vratidla, a zaostřil ho na nábřeží.

Viděl pobíhající šimy, z nichž mnozí vzrušeně ukazovali směrem na východ, k hlavnímu vstupu do města. Část davu se tam již rozběhla, ale nyní se stále více a více šimů obracelo opačným směrem… ani ne tak ze strachu, jako spíš kvůli zmatku který zavládl. Někteří nejvíce vzrušení šimové poskakovali dokola. Pár jich dokonce spadlo do vody a museli je zachraňovat ti, co si zachovali chladnější hlavu.

Ať už se tam dělo cokoli, nezdálo se, že by to vyvolalo paniku, nýbrž spíš pořádný, téměř naprostý chaos.

Fiben neměl čas. Nemohl se zdržovat hledáním vysvětlení této záhady. Nyní věděl jediné – kde se berou jeho skromné síly k soustředění.

Soustřeď se jenom na jeden problém, poručil si v duchu. *Dostaň se ke Gailet. Musíš ji říct, jak je ti strašně líto, žes ji opustil. Musíš jí říct, že už to nikdy neuděláš.*

Tohle nebylo těžké pochopit, dokonce ani pro něho.

Fiben našel úzkou cestičku vedoucí od pláže nahoru. Drolila se a vypadala nebezpečně, zejména v silných poryvech větru. Přesto se po ní hnal vzhůru, seč mu síly stačily. Jenom omezené množství kyslíku, jež byly schopny pojmout jeho plíce a jež dokázalo přepumpovat srdce, mu bránily v tom, aby běžel rychleji.

84
Uthacalthing

Čtveřice pospíchající pod zataženým nebem směrem na východ tvořila podivně vyhlížející skupinku. Několik malých zvířátek vystrčilo hlavy a chvíli na ně udiveně zíralo. Pak tvorečci zalezli zpátky do svých doupat, ale bez chuti pustit se znovu do přezrálých semínek.

Pro Uthacalthinga byl ten usilovný pochod něčím pokořujícím. Zdálo se, že všichni ostatní jsou na tom lépe než on.

Kault supěl a odfukoval a hrbolatá půda se mu očividně nezamlouvala. Jakmile se však hřmotný Thennanin dal do pohybu, držel rychlost a byl těžko k zastavení.

Pokud šlo o Jo-Ja, Uthacalthing mu přísně přikázal, že nikdy nesmí před Kaultem jít a přitom se opírat o ruce, aby ani náznakem nepřitáhl Thennaninovo již probuzené podezření. Když byl nicméně občas terén příliš nerovný, překážky raději přelézal, než aby je obcházel. A přes dlouhé rovné úseky malého šima jednoduše nesl na zádech Robert.

Ten trval na tom, že Jo-Ja ponese bez ohledu na to, jak velký je rozdíl mezi jejich oficiálním postavením. Lidský mladík byl na první pohled dost netrpělivý. Bylo na něm vidět, že by nejraději celou cestu jenom běžel.

Změna, která se s Robertem Oneaglem stala, byla úžasná. A nešlo jen o změnu fyzickou. Minulého večera, když ho Kault vyzval, aby mu už potřetí vysvětlil část svého vyprávění, mladý muž zřetelně a bezděčně vytvořil nad svou hlavou jednoduchou verzi *teev'nus*. Uthacalthing *kennoval*, jak Robert toho glyfu pohotově použil, aby si ulevil od svého otrávení, ale přitom se nikterak nedopustil nezdvořilosti vůči Thennaninovi.

Uthacalthing poznal, že Robert mnohé ze svého vyprávění vynechal. Ale to, co řekl, stačilo. Věděl jsem, že Megan svého syna nedoceňuje. Ale něco takového jsem nečekal.

Zjevně i on podcenil svou dceru.

Zjevně. Uthacalthing se snažil nezlobit se na ni kvůli síle, jíž mu odebrala jeho životní šťávu, kvůli síle, jíž ho obrala o víc, než si myslel, že by kdy mohl postrádat.

Ze všech sil bojoval, aby udržel s ostatními krok, ale Uthacalthingovy adaptační uzliny už pulzovaly unaveně. Nebylo to prostě jenom tím, že Tymbrimijové byli víc přizpůsobiví než vytrvalí. Problém spočíval také v nedostatku jeho vůle. Všichni ostatní měli nějaký důvod, a dokonce i nadšení.

On měl jenom povinnost přinutit se jít.

Kault se zastavil na pahorku, z něhož byl výhled na nedaleké hory impozantně se tyčící k nebi. Už se dostali na okraj kosodřevinného lesa, který dál před nimi, s přibývající výškou mohutněl. Uthacalthing vzhlédl ke strmým svahům zahaleným do mraků, ze kterých se mohl sypat sníh, a v duchu zadoufal, že nebudou muset stoupat příliš vysoko.

Kaultova obří tlapa sevřela jeho ruku a pomohla mu posledních pár metrů nahoru. Thennanin trpělivě čekal, až se tymbrimijský velvyslanec s doširoka roztaženým chřípím vydýchá a trochu si odpočine.

„Stále se mi nějak nechce věřit tomu, co nám bylo řečeno," promluvil konečně. „Něco v tom vyprávění toho pozemšťana nezní moc pravdivě, pane kolego."

„*T'funatu*…"' Uthacalthing přešel raději do novoangličtiny která mu, jak se zdálo, tolik neubírala dech. „Co… co se vám zdá těžko uvěřitelné, Kaulte? Myslíte, že Robert lže?"

Kault před sebou zamával pažemi a jeho hřeben na hlavě pobouřeně zapleskal. „Ovšemže ne! Jenom jsem přesvědčen, že ten mladík je poněkud naivní."

„Naivní? V jakém smyslu?" Uthacalthing už se na něj mohl podívat, aniž se mu vidění v mozkové kůře rozdělovalo do dvou samostatných obrázků. Robert a Jo-Jo nebyli v dohledu. Podle všeho šli napřed.

„Chci tím říct, že Gůbůrové jsou na tom zřejmě mnohem lépe, než se snaží předstírat. Jimi nabízená dohoda – uzavření míru se Zemí výměnou za propachtování několika garthských ostrovů a za právo na menší genový nákup z neošimpanzí genetické výbavy –, tedy taková dohoda podle mě zdaleka nemá hodnotu mezihvězdného obřadu. Příteli, já je podezřívám, že jim jde o něco zcela jiného, o něco, co se snaží utajit.“

„Co podle vás chtějí?“

Kault otočil svou mohutnou hlavu, která téměř postrádala jakýkoli krk, nejprve na jednu a pak na druhou stranu, jakoby se chtěl ujistit, že nikdo jiný není na doslech. Pak ztišil hlas.

„Mám podezření, že mají v úmyslu provést bleskovou adopci.“

„Adopci? Ach… vy myslíte…“

„Garthlingové,“ dokončil Kault za Uthacalthinga. „Proto je to takové štěstí, že nám vaši pozemští spojenci přinesli tu zprávu. Teď můžeme jenom doufat, že dokáží zajistit ten transport, jak slíbili, protože jinak v žádném případě nemůžeme stihnout zabránit strašlivé tragédii!“

Uthacalthing pocítil lítost nad tím vším, o co přišel. Kault totiž nastolil velice zmatenou otázku, která byla hodná umně vytvořeného a pěkně sarkastického glyfu.

Jak zjistil, dosáhl úspěchu, který daleko přesahoval všechna jeho očekávání. Podle toho, co jim Robert řekl, Gůbůrové spolkli návnadu v podobě mýtu kolem Garthlingů i s navijákem. A to na dostatečně dlouhou dobu, aby jim to způsobilo pořádné škody.

Bajce o přízraku začal nakonec věřit i Kault. Ale co si myslet o Kaultově tvrzení, že jeho přístroje, které si sám sestrojil, ověřily pravdivost téhle povídačky?

Neuvěřitelné.

A teď všechno ukazovalo na to, že Gůbůrové jednají, jako kdyby i oni měli něco víc než jen podvržené stopy a náznaky, které on nastražil. I oni jednali, jako kdyby měli *potvrzující důkazy*!

Dřívější Uthacalthing by takovému nečekanému zvratu věnoval hezký *syulff-kuonn*. Ten stávající však v téhle chvíli pociťoval zmatek a velkou únavu.

Náhlý výkřik oba přiměl, aby se otočili. Uthacalthing přimhouřil

oči a v duchu si zapřál, aby mohl vyměnit trochu svého nemilého empatického smyslu za lepší zrak.

Na vrcholku dalšího kopce viděl postavu Roberta Oneagla. Na jeho ramenou seděl Jo-Jo a mával na ně. A bylo tam s nimi ještě něco jiného. Nějaké modré jiskření, které vedle těch dvou pozemských tvorů vířilo a připomínalo perfektního dobráckého uličníka. Byl to onen světelný paprsek, který vedl Uthacalthinga vpřed od havárie před několika měsíci.

„Co to říkají?“ zeptal se ho Kault. „Na tu dálku moc nerozumím, co volají.“

Ani Uthacalthing je na tu dálku dobře neslyšel, ale přesto dobře věděl, co jim pozemšťané chtějí sdělit. „Myslím, že nám říkají, že už nebudeme muset jít moc daleko,“ odpověděl s pocitem úlevy. „Říkají, že našli náš transport.“

Thennaninovy dýchací štěrbiny spokojeně zabafaly. „To je dobře. Teď už jenom jestli můžeme věřit, že se Gůbůrové budou držet zvyků a že nám, až se objevíme, v souladu s příměřím nabídnou korektní zacházení jako s akreditovanými vyslanci.“

Uthacalthing přikývl. Když však znovu bok po boku stoupali do svahu, bylo mu jasné, že tohle je pouze jeden z problémů které jim mohou dělat starosti.

85

Athaclena

Snažila se potlačit své pocity. Pro ostatní to bylo vážné, ba tragické. Ale nešlo to, prostě nedokázala svou radost ovládnout. Z jejích rozevlátých úponků vyskakovaly velice jemné a košaté glyfy, které se hned nad korunami stromů rozlétávaly na všechny strany a naplňovaly prostor kolem dokola jejím bujarým veselím. Oči měla Athaclena od sebe rozestoupeny v největší možné vzdálenosti, avšak

zároveň si musela rukou zakrýt ústa, aby před zaraženými šimy schovala lidský úsměv.

Kvůli zlepšení příjmu signálu byla na horský hřeben, shlížející severozápadním směrem na údolí Sind, umístěna přenosná holografická jednotka. Nyní zobrazovala scénu, která byla právě vysílána z Port Helenie. Po vyhlášení příměří byla veškerá cenzura zrušena. A dokonce i bez lidí se přímo na místě v garthské metropoli nacházelo velké množství šimích »reportérů« s mobilními kamerami, které detailně zaznamenávaly všechny trosky.

„Já se na to nemůžu dívat," zakvílel Benjamin. Elayne Soo, která stála vedle něj jako opařená, bezmocně mumlala: „Teď tomu všemu nasadily korunu."

Šimí doktorka skutečně věděla o čem mluví. Holografické zařízení totiž ukazovalo to, co zbylo ze zdi, kterou okupanti vztyčili kolem Port Helenie a která byla nyní stržená na zem a rozbitá na kousky. Poblíž bylo vidět zaskočené šimí obyvatele města, kteří okukovali místo události, jako kdyby se jím přehnala nějaká větrná smršť. S výrazem úžasu chodili sem a tam a sbírali zbytky plotu. Několik šimů, kteří byli spíš bujaří než zaraženě zamyšlení, vyhazovalo kusy plotu vítězoslavně do vzduchu. Někteří se dokonce bušili pěstmi do prsou na oslavu nezadržitelné vlny, která se tudy přehnala před pár minutami a potom pokračovala v postupu do samotného města.

Na většině vysílajících stanic byl doprovodný komentář počítačový, jedině na Kanálu 2 byl šimí hlasatel schopen překonat vzrušení a mluvit.

„Nejdřív… nejdřív jsme si všichni mysleli, že se nějaká noční můra stala skutečností. Víte… jako to bývalo v těch prastarých filmech dávného dvacátého století. Nic je nemohlo zastavit! Prorazily si cestu tou gůbůrskou bariérou, jako kdyby byla postavena z tenkého papíru. Nevím, jestli měl ten pocit také někdo jiný, ale já jsem čekal, že se ty největší z nich začnou každou chvíli zmocňovat našich nejhezčích šimi a unášet je křičící až na samý vrchol Terranské věže…"

Athaclena si ještě víc přitlačila dlaně na ústa, aby předešla tomu, že nahlas vyprskne smíchy. Bojovala ze všech sil, aby se ovládla. A nebyla sama, neboť jednomu ze šimů – Fibenově přítelkyni Sylvii – uklouzl vysoký cvrlikavý smích. Většina ostatních se na ni káravě

zamračila. Jako kdyby chtěli říct: No tohle, vždyť je to tak vážná věc! Ale Athaclena se setkala se Sylvií pohledem a rozpoznala v nich jiskření.

„Ale… ale zdá se, že tito tvorové přece jen nejsou nějaké obrovské nestvůry. Vždyť poté, co zbouraly tu hradbu, mohly nadělat při své nenadálé invazi do Port Helenie víc škod. Právě v téhle chvíli však většinou pouze chodí sem a tam, otevírají dveře, nakukují, kam se jim zachce, pojídají ovoce. Konec konců, kam taková dvousetkilogramová gor… ááále, to je jedno."

Tentokrát se k Sylvii přidal další šim. Athacleně se zastřel zrak, zakroutila hlavou. A hlasatel pokračoval.

„Zdá se, že na ně nemají vůbec žádný vliv gůbůrské roboty s vlnami psí, které očividně nejsou naprogramované nebo vyladěné na jejich mozky…"

Ve skutečnosti Athaclena a horští bojovníci již více než dva dny dobře věděli, kam mají gorily namířeno. Ze začátku se ty mocné presapienty snažili zastavit, ale posléze to vzdali, protože zjistili, jak je jejich úsilí marné. Gorily šetrně odstrkávaly stranou, překračovaly nebo obcházely každého, kdo se jim postavil do cesty. Prostě je nebylo možné nijak zastavit.

A dokonce ani jak zastavit April Wu. Ta malá blonďatá holčička si totiž zjevně usmyslela, že se vydá hledat své rodiče, a neexistoval způsob, jak by ji někdo – aniž by riskoval její zranění – sundal z ramenou jednoho z těch mohutných gorilích samců se stříbřitými zády.

Každopádně April velice věcně šimům řekla, že někdo musí jít s gorilami a dávat na ně pozor, protože jinak by se mohly dostat do potíží!

Athaclena si vzpomněla na slova, která malička April řekla, když se podívala na tu spoušť, která po gorilách zůstala, když se pustily do gůbůrské zdi. *Nechtěla bych vidět ty problémy, které by mohly způsobit, kdyby nebyly pod dozorem!*

Tak či onak, vzhledem k tomu, že tajemství už nebylo tajemstvím, neexistoval žádný důvod, proč by se lidské dítě nemohlo vrátit ke své rodině. Nic z toho, co by mohla říct, teď už nemohlo nikomu a ničemu uškodit.

Tím méně poslednímu tajemství projektu Howlettsova Centra.

Nyní mohla stejně tak Athaclena zahodit všechny důkazy, které tak pečlivě a svědomitě sbírala onoho osudného večera před několika měsíci. Brzy o těch tvorech bude vědět celých Pět galaxií. A z určitého pohledu to skutečně byla tragédie. Ale přesto…

Athaclena si vzpomněla na ten časný jarní den, kdy byla tak otřesená a zaskočená, že narazila na ilegální experiment s Pozvednutím, který byl tajně prováděn v lesích. Teď vůbec nemohla uvěřit, že skutečně byla taková. Opravdu jsem byla takový seriózní, oficiózní malý domýšlivec?

Syulff-kuonn byl nejjednodušším a přitom i nejvážnějším v řadě glyfů, jež teď čas od času neúnavně vytvářela z pobavení nad prostě fantastickou legrací. Dokonce i šimové se pomalu přestali ovládat, jak na ně začala působit její rozjařená aura. Další dva se rozesmáli, když jeden z kanálů ukázal záběr na nepřátelský osobní vůz s rozčílenou kwackskou posádkou, který chvatně couval zpátky před zvědavými gorilami, které na první pohled velice zajímalo, jak tahle podivná pohybující se věc může chutnat, a nevzrušeně se to pokoušely zjistit. Pak se zachechtal další šim a najednou se začal smích šířit.

Ano, pomyslela si. Tohle je báječná legrace. Pro Tymbrimije byly nejlepšími vtipy ty, které chytly nejen šprýmaře, ale i všechny kolem. A to na tuhle situaci přesně sedělo. Byl to v pravdě posvátný zážitek. Její národ totiž věřil ve Vesmír, který byl více než jen pouhou hodinářsky přesnou fyzikou, ale dokonce i víc než jen Infiin vrtošivý proud náhody a štěstí.

Podle tymbrimijských bájí právě při událostech, jako byla tato, se dalo poznat, že Bůh je stále na svém místě.

Cožpak jsem dřív byla také agnostik? Jak jsem byla hloupá. Pak tedy díky, Pane, a díky i tobě otče za tento zázrak.

Obraz se přenesl do přístavní čtvrti, kde v ulicích poskakovali a tančili šimové, kteří poplácávali a hladili své obrovské, trpělivé bratrance. Přes vědomí nemilých důsledků, které všechno, co se nyní dělo, bude pravděpodobně později mít, se Athaclena a její válečníci museli usmívat radostí nad tou očividnou hnědochlupatou příbuzností těch dvou druhů. Pro tuto chvíli alespoň jejich hrdost sdíleli i všichni šimové v Port Helenii.

Dokonce i poručice Lydia McCueová a její ostražitý desátník se

neubránili smíchu, když kolem kamer protancovalo gorilí mládě a mělo na krku náhrdelník z rozbitého robotího emitoru psí. Na okamžik se v záběru ukázala maličká April triumfálně se nesoucí ulicemi na své gorile. A zdálo se, že pohled na tohle lidské dítě zástup elektrizoval.

V té chvíli byla paseka prosycena jejími glyfy. Athaclena se otočila a vykročila pryč. Nechala ostatní, ať se oddávají humornému veselí, jež mělo zatrpklou příchuť. Stoupala nahoru lesní stezkou, až došla na místo, z něhož byl dobrý výhled z hor směrem na západ. Tam zůstala stát a pátrala a *kennovala* svými úponky.

Tam ji také našel šimí posel. Přispěchal k ní nahoru, zasalutoval a podal jí proužek papíru. Athaclena mu poděkovala a papírový pásek rozmotala, i když byla přesvědčena, že už ví, co se z něj dozví.

„*With'tanna, Uthacalthing,*“ řekla tiše. Její otec byl znovu v kontaktu se světem. Přes všechny události, které se v několika uplynulých měsících seběhly, přijala vážná, reálná část její osobnosti tohle radiové potvrzení s pocitem úlevy.

Samozřejmě věřila, že se to Robertovi podaří. To byl také důvod, proč neodešla do Port Helenie s Fibenem a následně ani s gorilami. Co by tam dokázala se svými chabými znalostmi a zkušenostmi, když otcovy byly přinejmenším tisíckrát lepší? Jestliže někdo mohl přeměnit jejich mizivé naděje v nějaký pořádný zázrak, byl to Uthacalthing.

Ne, jejím úkolem bylo zůstat tady. Protože i v případě zázraků Štěstěna od smrtelníků očekávala, že si své zabezpečí zajistí vlastními silami.

Zastínila si oči. Ačkoli neexistovala možnost, že by proti jasným mrakům rozpoznala malý letoun, upřeně se dívala na titěrný bod, který měl nést její lásku a všechny její naděje a přání.

86
Galaktici

Úbočí hory bylo poseto pestrobarevnými stany, které se prohýbaly a třepetaly pod prudkými poryvy. Rychlé roboty pohotově uklízely veškeré smetí a úlomky, které s sebou neposedný vítr neustále přinášel. Jiní strojoví služebníci zajišťovali nepřetržitý přísun občerstvení pro shromážděné hodnostáře.

Galaktici nejrůznějších tvarů a barev postávali v malých skupinkách, které se utvářely a zase rozpadaly v elegantním diplomatickém tanci. Zdvořilé úklony a mávání tykadly či úponky vyjadřovaly celý komplex nuancí statutu a protokolu. Znalý pozorovatel mohl z těchto drobných jemností vyčíst mnohé – a toho dne bylo na místě přítomno hodně znalých pozorovatelů.

Neformální výměny názorů byly v plném proudu. Před jedním ze stanů konverzoval přikrčený, medvědu podobný Pila klapavými ultrasonickými tóny s vytáhlým Litenským zahradníkem. O něco výše ve svahu si tři kroužkovaní jofurští kněží rozhořčeně stěžovali nějakému představiteli Válečného institutu na údajné porušení pravidel vedení války některou z bojujících stran.

Bylo známo, že více praktické diplomacie se nezřídka odehrávalo při takovýchto obřadech Pozvednutí než během formálních jednacích konferencích. Dnes se zde mohla vytvořit nejedná nová aliance, ale nejedna se také mohla rozpadnout.

Jen pár galaktických hostů věnovalo nějakou podstatnější pozornost bytostem, jimž se mělo dnes dostat cti – karavaně malých hnědých postav, které celé dopoledne tvrdě pracovaly na tom, aby se dostaly zatím na půl cesty k vrcholu pahorku.

Do této chvíle nesplnila některý z testů přibližně jedna třetina neošimpanzích kandidátů. Ti, kteří byli odmítnuti, již jednotlivě nebo

po dvou sestupovali dolů cestou vinoucí se spirálovitě kolem hory.

Zbývajících přibližně čtyřicet pokračovalo ve výstupu, který jaksi symbolicky připomínal proces Pozvednutí, během něhož jejich rasa zatím postoupila k současnému stupni, ale o který větší část různorodého zástupu, bavícího se na úbočích, projevovala jen velmi malý zájem.

Samozřejmě, ne všichni přítomní pozorovatelé byli tak lhostejní. Poblíž vrcholu sledovali s velkým soustředěním výsledky dosažené u jednotlivých testovacích stanovišť komisaři galaktického Institutu Pozvednutí. A nedaleko nich, z o něco níže položeného vlastního stanu, zachmuřeně přihlížela skupina lidských patronů neošimpanzů.

Tvořilo ji několik starostů, profesorů a jeden člen místního Výboru pro Pozvednutí na Garthu. Vyhlíželi dost bezmocně a bezradně. Byli sem přivezeni z Cilmarského ostrova teprve ráno. Tato delegace již vznesla procedurální protest proti neregulérnímu způsobu provádění ceremoniálu. Když však na ni byl vyvinut nátlak, žádný z lidí se neodvážil skutečně se dožadovat práva na zrušení celého obřadu. Případné důsledky takového kroku totiž mohly být velice drastické.

A mimo to, co z toho i kdyby to bylo to pravé, co mohli udělat? Země usilovala o povolení uspořádat takovýto ceremoniál pro své neošimpanzy už po dvě stě let, marně.

Lidští pozorovatelé vypadali očividně velice nešťastně. Vůbec nevěděli, co mají dělat, a přitom jen málo přítomných důležitých galaktických vyslanců je ráčilo uznat za partnery hodné zapojení do neformálních diplomatických diskusí.

Naproti stanovému pavilonu Hodnotitelů stál stan Sponzorů. Před ním postával houf Gůbůrů a Kwacků, kteří čas od času nervózně poskakovali a pozornýma, nemrkajícíma očima neustále bedlivě studovali každičký detail.

Před několika okamžiky byl vidět i gůbůrský Triumvirát. Dva z jeho členů si pyšně vykračovali a jejich peří neslo barevné známky již zahájeného Peření, zatímco jejich třetí kolega zarputile setrvával na svém hřadu.

Potom jeden z nich obdržel nějakou zprávu a všichni tři nato zmizeli ve stanu k naléhavému rozhovoru. A setrvávali v něm doposud.

Suzerén Pokladu a Bdělosti se vzrušeně třásl. Hodil na zem zprávu a odplivl si.

„Já protestuji! Protestuji proti tomuto zasahování. Proti tomuto zasahování a nestoudné proradnosti!“

Suzerén Náležitosti rozpačitě shlížel dolů ze svého hřadu. Suzerén Pokladu a Bdělosti se ukázal být pěkně mazaným protivníkem, ale nikdy ze sebe nedělal záměrně tupce. Očividně se přihodilo něco, co ho strašlivě rozčílilo.

Hrbící se kwackští služebníci rychle přiskočili, zvedli disk se zprávou, kterou Suzerén předtím odmrštil, zkopírovali ho a kopie pak předali oběma zbývajícím gůbůrským pánům. Když Suzerén Náležitosti viděl, co informační disk obsahuje, stěží mohl uvěřit vlastním očím.

Na záznamu byl osamocený neošimpanz, který šplhal vzhůru v nižší části svahu čnějícího Obřadního pahorku. Rychle prošel přepážkami prvního, automaticky prováděného stupně testů a začal postupně zkracovat mezeru, která ho dělila od oficiální skupiny stoupající nad ním.

Šim se pohyboval se vzpřímenou rozhodností, jakoby jeho samotná postava dávala všem najevo, že má před sebou jasný cíl. Příslušníci jeho druhu, kteří již neuspěli a kteří se teď pomalu vraceli po cestě dolů, na něj nejprve překvapeně zírali a pak se usmáli. Když kolem nich procházel, zvedali ruce, aby se dotkli roucha toho nově příchozího. Nešetřili ani slovy povzbuzení.

„Toto nebylo, nemohlo být součástí nácviku!“ zasyčel dopáleně Suzerén Paprsku a Drápu. „Je to vetřelec a já ho nechám sestřelit,“ zahřímal dál vojenský velitel.

„Neměl byste, nesmíte, nenecháte!“ zakdákal na něj rozzlobeně Suzerén Náležitosti. „Ještě nedošlo ke spojení! Peření ještě nebylo dokončeno! Ještě nemáte moudrost královny! Kromě toho ceremoniály jsou prováděny, probíhají, řídí se tradicemi cti! Všem příslušníkům vazalské rasy musí být umožněn přístup a musejí být vyzkoušeni, testováni, hodnoceni!“

Třetí gůbůrský vůdce ve zjevné nervozitě otevřel zobák a zase ho sklapl. Konečně si Suzerén Pokladu a Bdělosti uhladil rozčepýře-

né peří a dal najevo svůj souhlas. „Byli bychom potrestáni reparacemi. Představitelé institutu by nás mohli opustit, mohli by odletět, uložit sankce… Náklady…“ Pak přešel ve své rozmrzelosti do lstivého tónu. „Nechť tedy pokračuje. Prozatím. Sám, osamocen, izolován nemůže způsobit žádnou škodu.“

Ale Suzerén Náležitosti si tím tak jistý nebyl. Před časem vkládal do tohoto jedinečného vazala velké naděje. Když se zdálo, že mu byl ukraden, utrpěl Suzerén Náležitosti vážnou ztrátu. Nyní si však uvědomil plnou pravdu. Tenhle neošimpanzí samec mu nebyl jeho rivaly, ostatními dvěma Suzerény, ukraden a zlikvidován. On *skutečně* utekl!

A teď tu byl zpátky… a sám. Jak se sem dostal? A čeho se snaží dosáhnout? Jak myslí, že se dostane daleko bez toho, že by měl někoho, kdo by ho vedl, bez pomoci nějaké skupiny?

Při pohledu na tohoto tvora Suzerén Náležitosti nejprve pocítil radostný úžas – pro Gůbůra neobvyklý pocit. Potom jeho emoce začaly být poněkud méně příjemné… opanovala ho obava, že tohle je jenom *začátek* překvapení.

87
Fiben

Zatím to byla hračka. Fiben se divil, k čemu všechna ta zbytečná panika kolem.

Bál se, že po něm budou chtít, aby jim z hlavy vyřešil nějaké početní úlohy… nebo aby před nimi smysluplně deklamoval jako Démosthenés. Nejdřív narazil jenom na řadu automaticky ustupujících přepážek a potom tam bylo trochu víc těch směšně vypadajících přístrojů, které viděl před měsíci používat gůbůrské specialisty a které nyní ovládali nějací ještě směšněji vypadající mimozemšťané.

Zatím to bylo dobré. Podařilo se mu projít prvním kolem a ne-

pochybně se mu to povedlo v rekordně krátkém čase.

Několik minut mu kladli různé otázky. Jaká je jeho první vzpomínka? Baví ho jeho práce? Je spokojen s fyzickým vzhledem své generace neošimpanzů nebo by chtěl, aby byl nějakým způsobem vylepšen? Mohl by být například vítanou pomocí při zacházení s nářadím chápavý ocas?

Gailet by na něj mohla být hrdá, že dokonce i při takovýchto otázkách zůstal velice zdvořilý. Nebo alespoň doufal, že by na něj byla hrdá.

Samozřejmě, že galaktičtí úředníci měli celý jeho záznam – genetický, studijní, vojenský – a měli k němu přístup hned v okamžiku, kdy minul zkoprnělé vojáky Drápu u útesu na břehu zálivu a o chvíli později prošel vnější bariérou, aby se pustil do svého prvního testu.

Když se ho vysoký, stromu podobný Kanten zeptal na notu, kterou po sobě zanechal oné noci, kdy utíkal ze svého vězení, bylo naprosto jasné, že Institut Pozvednutí mohl na okupantech požadovat i předložení veškerých záznamů. Odpověděl pravdivě, že ten dokument zformulovala Gailet, ale také dodal, že plně chápal jeho smysl a souhlasil s ním.

Kantenovo listoví zacinkalo svými malinkými stříbřitými zvonečky. Tenhle napůl rostlinný galaktik zněl potěšeně a zároveň i pobaveně, když se sunul stranou, aby ho pustil dál.

Občas vanoucí vítr Fibena příjemně ochlazoval, dokud stoupal po východním svahu, ovšem západní svah vyhřívalo odpolední slunce a navíc tu bylo závětří.

Když se dostal na tuto stranu pahorku, snažil se za každou cenu udržet rychlé tempo, které si zvolil. Výsledkem bylo, že se cítil, jakoby na sobě měl pořádně silný kabát, přestože řídký chlupatý porost šimího těla odborně vzato nebyl žádnou kožešinou.

Obřadní kopec připomínal park. Byl pečlivě upraven a cestu pokrýval nějaký jemný, pružný povrch. Nicméně ve svých prstech na nohou cítil slabé chvění, jako kdyby ta umělá hora poskakovala ve zvukové harmonii, která byla daleko za hranicí slyšitelnosti. Fiben, který na vlastní oči viděl ony obrovské elektrárny ještě před tím, než byly zakryty zeminou, dobře věděl že to není výsledek jeho bujné představivosti.

Na následujícím stanovišti na něj čekal další specialista, Princ s obrovskýma žhnoucíma očima a se zduřelými rty. Prohlédl si ho pozorně od zdola nahoru a zpátky, něco si poznamenal do svého počítačového záznamníku a pak mu pokynul, že může pokračovat. Nyní se zdálo, že si ho někteří hodnostáři rozesetí po svazích začali všímat. Několik se jich přesunulo blíž a zvědavě se dívalo na výsledky jeho testů. Těm, co byli nejblíž, se Fiben zdvořile uklonil. Snažil se přitom nemyslet na všechny ty různé druhy očí, které si ho teď prohlížely jako nějaký exemplář.

Kdysi jejich předci také museli projít něčím takovým, utěšoval se v duchu.

Po spirálovité cestě vzhůru prošel Fiben už dvakrát pod postupně řídnoucí skupinou oficiálních kandidátů, hnědých stvoření ve střídbitých hávech. Když několik spirál pod nimi poprvé prochvátal, žádný ze šimů si ho nevšiml. Podruhé se však musel zastavit, aby podstoupil zkoumání prostřednictvím přístrojů, které měla v moci bytost, jejíž druh nedokázal identifikovat. Tentokrát mezi těmi, co byli nad ním, rozpoznal několik postav. A někteří ze šimů si ho všimli také. Jeden strčil loktem do svého druha a ukázal dolů. Potom ale všichni zase zmizeli za rohem.

Nezahlédl sice Gailet, jenomže ho hned napadlo, že bude pravděpodobně v čele toho procesí. Jak také jinak? „No tak," zamumlal si pro sebe netrpělivě Fiben. Hnětlo ho, jak to tomu stvoření s vědeckými přístroji strašně dlouho trvá. Pak ho ovšem napadlo, že stroje, které na něj byly zaměřeny, by mohly číst každé jeho slovo nebo zaznamenat jeho nynější rozpoložení, a tak se soustředil na udržení disciplíny. Sladce se usmál a uctivě uklonil, když ten mimozemský vědátor několika stručnými, počítačově modulovanými slovy naznačil, že výsledek testu opravňuje Fibena k tomu, aby postupoval dál.

Fiben chvatně pokračoval. Stále víc ho rozčilovaly velké vzdálenosti mezi jednotlivými stanovišti a přemýšlel, jestli neexistuje nějaký dostatečně důstojný způsob, jak by mohl běžet a tím rychleji dohonit ztrátu.

Místo toho se však všechno začalo naopak zpomalovat, protože testy byly postupně závažnější, vyžadovaly důkladnější a mnohem složitější uvažování. Brzy potkal další neúspěšné šimy, kteří se vra-

celi dolů. Na první pohled bylo vidět, jak jsou jejich těla vlhká potem. Zjevně měli zakázáno, aby s ním mluvili, ale několik z nich alespoň významně zvedlo oči v sloup.

Fiben některé z těch, kteří vypadli, znal. Dva z nich byli profesoři z Port Helenie, jiní zase vědci pracující v Programu ekologické regenerace Garthu. Ve Fibenovi začaly narůstat obavy. Všichni tito šimové měli modré karty a patřili k těm nejchytřejším. Jestliže při testech neuspěli, pak tady nepochybně něco nebylo v pořádku. Tenhle ceremoniál zcela určitě vůbec nebyl formální, jako onen ceremoniál uspořádaný pro Tytlaly, o kterém mu vyprávěla Athaclena.

Možná byla pravidla upravena proti pozemšťanům!

V té chvíli dorazil ke stanovišti, které vedl vysoký Gůbůr. Moc ho neuklidnilo, že ten opeřenec měl na sobě označení pracovníka Institutu Pozvednutí a nepochybně složil přísahu nestrannosti. Fiben během dne viděl příliš mnoho příslušníků tohoto klanu v uniformách institutu na to, aby ho to neznepokojovalo.

Ptačí tvor použil ke komunikaci automatického strojového tlumočníka. Položil mu pouze jednoduchou protokolární otázku a pak ho propustil.

Když tohle stanoviště rychle opustil, Fibena náhle něco napadlo. Co když byl Suzerén Náležitosti svými kolegy nakonec poražen? Ať už byl jeho skutečný záměr jakýkoli, tenhle Suzerén byl alespoň upřímný v tom, že chtěl uspořádat opravdový ceremoniál. Dané slovo musí být dodrženo. Ale co ti ostatní? Admirál a byrokrat? Ti budou mít zcela určitě odlišné priority.

Dala se celá věc natolik zfalšovat, aby neošimpanzi v každém případě neuspěli, tedy bez ohledu na to, zda skutečně jsou či nejsou připraveni postoupit v procesu Pozvednutí na další stupeň? Bylo to možné? A mohli by mít Gůbůrové z takového výsledku nějaký prospěch?

S hlavou plnou těchto znepokojivých myšlenek Fiben jen tak tak prošel testem, který zahrnoval obsluhu nějakého složitého soustrojí a současně řešení komplikovaného prostorového hlavolamu. Když opouštěl toto stanoviště, zatímco na hladinu Aspinalského zálivu po jeho levici dopadal dlouhý stín pozdního odpoledne, málem si nevšiml nového rozruchu, který se hluboko pod ním odehrával. V po-

sledním okamžiku se však otočil, aby se podíval, odkud přichází ten narůstající hluk.

„Co se to ta Infi zase rozhodla vyvést?“ zamumlal a překvapeně zíral dolů.

Nebyl jediný, koho ten humbuk upoutal. Nejméně polovina galaktických hodnostářů se už přesouvala na tuto stranu úbočí přilákána hnědým přílivem, který se právě vylil na úpatí Obřadního pahorku.

Fiben se snažil rozpoznat, co se to děje, ale třpytící se odraz slunce ve vodě mu znemožňoval, aby tam dole cokoli rozeznal. Jediné, co mohl říct, bylo, že se záliv zdál být zcela zaplněn čluny a že z těch, které již přistály, se osazenstvo proudem hrnulo na břeh v místě, kde on sám přistál před několika hodinami.

Takže nakonec se víc šimů z města rozhodlo přijít blíž, aby měli lepší výhled. Fiben jenom doufal, že se nikdo z nich nedopustí něčeho nevhodného, i když byl přesvědčen, že žádné škody napáchány nebudou. Galaktici nepochybně věděli, že opičí zvědavost je základním rysem šimů, a tohle jim tento poznatek jenom věrohodně potvrdí. Šimům bude nejspíš povoleno obsadit dolní část svahu, odkud budou moci přihlížet, na což měli podle galaktického práva nárok.

Fiben si však nemohl dovolit mrhat dál časem nějakým okouněním. Otočil se a spěchal kupředu. A přestože prošel i následujícím testem, který se týkal galaktických dějin, bylo mu jasné, že body, jež při něm získal, moc nepomohou jeho celkovému výsledku.

Teď byl rád, když se dostal na západní svah. Slunce kleslo níž k obzoru a na této straně vítr nevál tak prudce. Fiben se plahočil dál. Trochu se roztřásl, když viděl, jak se ztráta na neustále se tenčící zástup nad ním zkracuje jen velice pomalu.

„Zpomal, Gailet,“ zamručel si pro sebe. „Copak nemůžeš trochu šoupat nohama, nebo tak něco? Dyk přeci nemusíš odpovědět na každou zatracenou otázku v tu samou vteřinu, kdy ji dostaneš. Copak ti eště neřekli, že už du?“

Kdesi v koutku mysli mu zahlodal červíček, že to třeba už ví, ale možná je jí to jedno.

88
Gailet

Uvědomila si, že je pro ni stále těžší věřit, že to má nějaký význam. Přitom příčinou deprese, která ji přepadla, bylo víc než jen vyčerpání z dlouhého, těžkého dne nebo z toho, že všichni tihle zmatení šimové kolem se na ni spoléhali, že je povede stále vpřed, nahoru a provede je labyrintem čím dál náročnějších zkoušek.

Tou příčinou nebyla ani neustálá přítomnost toho vysokého šima, který si nechával říkat Železňák. Samozřejmě bylo frustrující vidět, jak hladce prošel testy, na nichž ztroskotali jiní, lepší šimové. I to, že se z rozhodnutí sponzorů ceremoniálu obvykle držel hned za ní s tím svým samolibým úsměškem, který ji dohánělk zuřivosti. Přesto Gailet dokázala zatnout zuby a většinu času ho ignorovat.

Příliš starosti jí nedělaly ani samotné zkoušky. Zatraceně, vždyť ty bylo vlastně to nejlepší, co ji ten den potkalo! Kdo byl oním dávným lidským mudrcem, který řekl, že nejčistším potěšením a největší silou při vzestupu lidstva byla radost šikovného člověka ze svého umu? Zatímco se Gailet soustředila, dokázala se od všeho odblokovat – od celého světa, od Pěti galaxií. Od všeho kromě toho, že jde o příležitost, aby ukázala svoje schopnosti. Pod všemi těmi krizemi a fádními otázkami cti a povinnosti, byl pokaždé přítomný jasný pocit uspokojení, když dokončila svůj úkol a věděla, že ho splnila dobře, dřív než jí to sdělili zkoušející úředníci institutu.

Kdepak, nebyly to testy, co ji znepokojovalo. Největší starosti Gailet dělalo její rostoucí podezření, že se nakonec přece jen rozhodla špatně.

Měla jsem účast odmítnout, přemýšlela. Měla jsem jednoduše říct »ne«.

Její úvahy se ubíraly stejným směrem jako dřív. Naprosto v sou-

ladu s protokolem a se všemi pravidly ji Gůbůrové dostali do pozice, v níž prostě neměla žádnou možnost volby. Ve svém vlastním zájmu i v zájmu své rasy a svého klanu.

A teď navíc také věděla, že byla využívána. Cítila se tím zneuctěna.

Minulý týden, když studovala v Knihovně, se opakovaně přistihla, že před obrazovkami zářícími spoustou údajů a informací upadla do dřímoty. Její sny se pokaždé přerušily, když se v nich objevili ptáci, kteří třímali hrůzně vyhlížející nástroje. Tváře Maxe, Fibena a mnohých dalších pak jenom pozvolna mizely a zatěžovaly jí myšlenky, když se opět probrala.

Pak nadešel den D. Oblékla si svou róbu téměř s pocitem úlevy, že nyní se už alespoň všechno konečně blíží k závěru. Ale k jakému závěru?

Z testovací kóje se vynořila štíhlá šimi, otřela si čelo rukávem své stříbřité tuniky a zamířila unaveně ke Gailet. Michaela Noddingsová vlastnila zelenou kartu a byla pouze učitelkou na základní škole, ale ukázalo se, že je mnohem přizpůsobivější a že vydrží víc než několik šimů disponujících modrou kartou, kteří v tuto chvíli už mířili po cestě dolů. Gailet pocítila hlubokou úlevu, když viděla, že její nová přítelkyně nadále zůstává mezi kandidáty. Natáhla paže a vzala přicházející šimi za ruce.

„Od téhle jsem málem vylítla, Gailet," řekla Michaela. V Gailetiných sevřených dlaních sejí třásly prsty.

„Teď se mi tu nesmíš sesypat, Michaelo," řekla jí konejšivým tónem Gailet a pročísla hezké kadeře své společníci. „Jsi můj jediný zdroj síly. Nemohla bych pokračovat dál, kdybys tu nebyla."

V Michaeliných očích se zračila směs vděčnosti a ironie. „Ty jsi ale lhářka, Gailet. Je to od tebe hezké, že to říkáš, ale ty nepotřebuješ nikoho z nás, natož pak mou maličkost. Všude, kde dokážu projít já, tam ty projdeš jako nic."

Samozřejmě, nebyla to úplně doslova pravda. Gailet přišla na to, že zkoušky, které Institut pro Pozvednutí připravil, byly určitým způsobem odstupňované, aby se zjistilo nejen to, jak je ten který subjekt inteligentní, ale i jak moc se snaží. Gailet měla pochopitelně vůči většině ostatních šimů výhodu v trénovanosti a možná i v IQ, ale

každý další test byl obtížnější i pro ni.

Z kabiny se vynořil další šim – probák známý pod přezdívkou Lišák – a uvolněným krokem zamířil k místu, kde na něj čekal Železňák se třetím členem jejich party. Lišák vůbec nevypadal nějak zdrceně. Vlastně všichni tři probáci, kteří zatím vším úspěšně prošli, vypadali uvolněně, sebevědomě. Železňák si všiml Gailetina pohledu a mrknul na ni. Rychle se odvrátila.

Mezitím vyšel ven poslední šim a zavrtěl hlavou. „A je to," řekl sklesle.

„Tak jak, profesore Simminsi…?"

Když odevzdaně pohodil rameny, Gailet si povzdechla. Tohle přece nedávalo žádný smysl. To nemohlo být samo sebou, když slušní, erudovaní šimové ztroskotávali a přitom Železňákova tlupa tyhle testy od samého začátku klidně překonávala.

Jistě, Institut Pozvednutí mohl mít jiná klasifikační kritéria »postupu« než pozemský klan vedený lidmi. Konec konců Železňák, Lišák a Ocílka byli inteligentní. Galaktikům se nemusel odlišný charakter probáků zdát tak strašný, tak odpudivý, jak připadal Terranům.

To ale vůbec nebyl ten pravý důvod, uvědomila si Gailet když společně s Michaelou přecházely kolem zbývající dvacítky šimů, aby v čele skupiny pokračovaly dál. Gailet věděla, že za tím vším musí být něco docela jiného. Ti probáci byli prostě příliš drze sebevědomí. Nějak museli vědět, že jde o švindl.

Bylo to šokující. Galaktické instituty by měly být nestranné Přesto se věci měly takhle. Přemýšlela, jestli se s tím dá něco dělat a pokud ano, pak co.

Když se blížili k dalšímu stanovišti, kde na ně tentokrát čekal kulaťoučký, kožnatý sorský inspektor a šest robotů, Gailet se rozhlédla kolem sebe a poprvé si něčeho všimla. Téměř všichni jasně oblečení galaktičtí pozorovatelé – mimozemšťané, kteří nebyli spojeni s institutem a kteří přiletěli přihlížet a zároveň se zapojit do neformálních diplomatických debat – tedy téměř všichni tito pozorovatelé se přesunuli pryč. Pár jich bylo ještě vidět, jak spěchají dolů na východní svah, jako kdyby je přitahovalo něco zajímavého, co se v těch místech odehrávalo.

„Dobrá, Gailet," povzdechla si Michaela. „Jdi zasejc první.

Ukaž jim, že fakt umíme mluvit.“

Tak dokonce i učitelka základní školy trpí tím zatížením a při vzrušení používá hovorový dialekt. „Jo, jo. Já jít ukázat jim tudlencto,“ zareagovala nahlas sarkasticky.

Železňák se na ni usmál, ale Gailet mu nevěnovala pozornost. Předstoupila před Sora a poddala se pozornosti robotů, které ho obklopovaly.

89

Galaktici

Suzerén Paprsku a Drápu rázoval sem a tam pod látkovou střechou stanového pavilonu institutu Pozvednutí, která se ve větru třepetala. Admirálův hlas se rozčílením chvěl.

„To je nepřípustné! To je neuvěřitelné! To nelze tolerovat! Tato invaze musí být zastavena, potlačena, pacifikována!“

Hladký průběh normálního ceremoniálu Pozvednutí byl narušen. Představitelé i testující inspektoři institutu – galaktici nejrůznějších velikostí a tvarů – nyní pobíhali kolem a spěšně hledali ve svých přenosných Knihovnách. Pátrali po informacích ohledně podobných událostí, které se žádný z nich doposud nestal svědkem a kterou si předtím ani jeden z nich nedokázal představit. Neočekávané vyrušení všude vyvolalo chaos, zejména v koutě, kde vojenský Suzerén rozzlobeně tancoval před bytostí podobnou pavouku.

Velký examinátor, pavoukovitý Serentin, stál uvolněně uprostřed počítačů, které ho obklopovaly a pozorně naslouchal stížnosti gůbůrského velitele.

„Označte to za násilí, za porušení pravidel, za donebevolající urážku! Moji vojáci tvrdě zjednají náležitou nápravu!“ Suzerén načepýřil své spodní chmýří, aby ukázal načervenalý odstín, který již začínal být pod vnějším peřím viditelný; jako kdyby na Serentina

mělo udělat nějaký dojem, že vidí, že admirál je už skoro ženského pohlaví, tedy královna.

Ten pohled ovšem na Velkého examinátora moc velký dojem neudělal. Konec konců, všichni Serentinové byly samice. Takže co na tom bylo?

Velká examinátorka ovšem své pobavení utajila. „Nově příchozí naprosto vyhovují kritériím pro to, aby jim byla povolena účast v tomto ceremoniálu," odpověděla trpělivě v galaktické trojce.

„Jistě, vyvolali zděšení a ještě dlouho se o tom bude hodně diskutovat. Přesto však je to jenom jeden z mnoha rysů tohoto obřadu, který je, přiznejme si to, celý nekonvenční."

Gůbůrský zobák několikrát klapl naprázdno. „Co tím máte na mysli?"

„Mám tím na mysli to, že tohle je nejneobvyklejší ceremoniál Pozvednutí za několik posledních megaroků. Už několikrát jsem zvažovala, zda ho vůbec nezruším."

„To se neodvážíte! Odvolali bysme se, požadovali náhradu domáhali se kompenzace…"

„Aha, tak tohle by se vám velice líbilo, že ano?" vydechla Velká examinátorka. „Každý ví, že Gůbůrové jsou nyní rozlezlí všude a mají velké výdaje. A vznesení stížnosti proti jednomu z institutů by vám alespoň část z nich pomohlo pokrýt, co?"

Tentokrát Gůbůr zůstal zticha. Velká examinátorka se dvěma tykadly podrbala na záhybu v krunýři. „Několik mých spolupracovníků je přesvědčeno, že tohle jste také celou dobu měli v úmyslu. V tomhle obřadu, který jste připravili, je velice mnoho neregulérních věcí. Při jejich podrobném zkoumání se ovšem zdá, že žádná z nich nepřekračuje přípustnou hranici. Byli jste velice mazaní při vyhledávání precendentů a různých skulin.

Například ten souhlas lidí s uspořádáním ceremoniálu pro své vazaly. Není vůbec jasné, jestli si tihle vaši unesení představitelé uvědomují, s čím to vlastně souhlasili, když podepsali ty dokumenty, které jste mi ukázali."

„Byl jim nabídnut… měli přístup do Knihovny," pokusil se vzdorovat Gůbůr.

„Není o lidech zrovna známo, že by dokázali s Knihovnou nějak

dobře pracovat. Panuje podezření, že zde bylo použito nátlaku.“

„Máme souhlasné sdělení ze Země! Z jejich domovského světa! Od jejich vůdců!“

„Ach, jistěže,“ souhlasila Serentinka. „Přistoupili na vaši nabídku míru a dobrovolného uspořádání ceremoniálu. Která ubohá vlčecí rasa, nacházející se v jejich zoufalých podmínkách, by mohla odbýt takový návrh? Ovšem sémantická analýza ukazuje, že byli přesvědčeni, že vyslovují souhlas s další *diskusí* o této záležitosti! Zcela očividně nepochopili, že jste koupili uvolnění jejich starých žádostí, z nichž některé byly podány již před více než padesáti paktary! To umožnilo, aby čekací lhůty byly prominuty.“

„Jejich nedorozumění nejsou naší starostí,“ zaskřípal zobákem Suzerén Paprsku a Drápu.

„V tom máte pravdu. Ale ztotožňuje se s tímto názorem i Suzerén Náležitosti?“

Zavládlo ticho. Po chvíli Velká examinátorka konečně zvedla obě přední nohy a zkřížila je při formální úkloně. „Váš protest byl vzat na vědomí. Obřad bude pokračovat podle odvěkých pravidel stanovených Prapředky.“

Gůbůrský velitel neměl na výběr. Odpověděl úklonou, pak se prudce otočil a nasupeně vykráčel ven. Tam vztekle rozrazil zástup svých strážců a poradců, kteří znepokojeně zakdákali a přikrčeně se za ním rozběhli.

Examinátorka se otočila k jednomu ze svých robotích poradců. „O čem jsme to hovořili, než přišel Suzerén?“

„O blížící se lodi, jejíž posádka žádá o poskytnutí diplomatické ochrany a o udělení statutu pozorovatelů,“ odpověděl stroj v galaktické jedničce.

„Ach ano, o tomhle.“

„Jejich znepokojení roste, protože se nyní zdá, že je gůbůrští stíhači odříznou a že by je mohli ohrozit.“

Examinátorka zaváhala jenom na okamžik. „Informujte prosím přilétající velvyslance, že nám bude velkým potěšením vyhovět jejich žádosti. Jsou pod ochranou Institutu Pozvednutí a mohou přiletět přímo na pahorek.“

Robot odspěchal splnit příkaz. Potom přistoupili další pomocní-

ci přinášející zprávy o dalších nezvyklých událostech. Kolem se rozsvěcovala jedna obrazovka za druhou. Ukazovaly zástup, který se rojil na úpatí kopce z připlouvajících lodí a hrnul se vzhůru po nestřežených svazích.

„Tento ceremoniál je stále zajímavější," vydechla zamyšleně Velká examinátorka. „To jsem zvědavá, co se ještě stane."

90
Gailet

Slunce Gimelhaj už zapadlo za západní horizont, který kalila temná mračna. Až teprve nyní prošli úplně vyčerpaní šimové, kteří úspěšně zdolali všechny nástrahy testů, za poslední přepážku závěrečného stanoviště a zhroutili se na travnatou vyvýšeninu. Šest šenů a šest šimi leželo tiše těsně vedle sebe aby se vzájemně zahřáli. Byli příliš unavení na pročesávání srsti, po kterém jinak všichni do jednoho tolik toužili.

„Maminečko, proč se nerozhodli, že budou pozvedávat psy a ne nás? Nebo prasata," zasténal jeden z nich.

„Paviány," navrhl jiný hlas a kolem se ozvalo souhlasné mručení. Taková stvoření si zasloužila podobné zacházení.

„Kohokoli, jenom ne nás," shrnul mínění celé skupiny třetí hlas.

Ex exaltavit humilis, pomyslela si v duchu Gailet. *Pozvedli neurozené původem.* Toto heslo terranského Výboru pro Pozvednutí mělo svůj původ v křesťanské Bibli. Gailet to vždy vyvolalo nešťastnou připomínku, že kdosi byl kdesi ukřižován.

Zavřela oči a pocítila, jak na ní okamžitě jde spaní. Jenom kratičký šlofíček, zapřála si v duchu. Ale netrvalo to dlouho. Gailet pocítila náhlé vytržení ze snu, v němž nad ní stál Gůbůr a mířil dolů válcem zle vyhlížejícího stroje. Otřásla se a znovu otevřela oči.

Na nebi mizely poslední slabé cáry světla. Ostře jasné hvězdy

začínaly jiskřit v plné síle, ale jejich třpyt jakoby se lámal na něčem jiném než jen na pouhé atmosféře.

Gailet a ostatní rychle vstali, když se k nim přiblížilo jasně zářivé vznášedlo. Za chvilku přistálo. Ven z něj vystoupily tři postavy – vysoký Gůbůr s bělavým peřím, nějaký galaktik podobající se pavouku a podsaditý muž, na němž jeho úřední roucho viselo jako pytel na brambory. Gailet ho poznala, byl to Cordwainer Appelbe, šéf garthského Výboru pro Pozvednutí.

Člověk vypadal zmateně. Nepochybně ho někdo musel výhrůžkami donutit, aby se tohohle všeho zúčastnil. Přesto Gailet zajímalo, jestli Appelbe nebyl náhodou také nadrogován.

„Ehm, chci vám všem pogratulovat," pronesl, když vystoupil před své dva společníky. „Jistě víte, jak jsme na vás na všechny hrdí. Bylo mi řečeno, že nehledě na to, že o některých výsledcích se ještě diskutuje, celkový závěr Institutu Pozvednuti zní: pan argonostes – neošimpanzi pozemského klanu – jsou… nebo lépe řečeno prakticky už nějakou dobu jsou připraveni na postoupení do třetího stupně."

Nato předstoupil pavoukovitý galaktik. „Je to pravda. Vlastně mohu slíbit, že institut příznivě zváží jakoukoli budoucí žádost pozemského klanu o další přezkušování."

Děkujeme vám, pomyslela si Gailet, když se společně s ostatními znovu hodnostářům uklonila. *Ale prosím vás, už mě podruhé nevybírejte.*

Nyní zahájila Velká examinátorka dlouhý proslov o právech a povinnostech vazalských ras. Hovořila o Prapředcích, kteří před dávným časy položili základ galaktické civilizaci a pak neznámo kam odešli. Mluvila o procedurách, které vytvořili, aby mohly následovat nové generace inteligentního života.

Examinátorka řečnila v galaktické sedmičce, které většina úspěšných šimů přinejmenším rozuměla. Gailet se snažila věnovat jí pozornost, ale její znepokojená mysl se neustále vracela k tomu, co určitě následně muselo přijít.

Byla si jistá, že pod nohama cítí, jak narůstá to mírné chvění, které je provázelo celou cestu nahoru na vrcholek pahorku. Zároveň vzduch naplňovalo tiché, sotva slyšitelné dunění. Gailet se zhoupla ve chvíli, když skrz nijak se jí zdálo, prošla vlna něčeho neskutečné-

ho. Vzhlédla a zazdálo se jí, že několik večerních hvězd náhle zazářilo jasněji. Ostatní se odsunuly stranou, jako kdyby přímo nad ní došlo k nějaké deformaci kosmického prostoru. Pak se tam začala tvořit *temnota*.

Examinátorčin projev se večerem nesl dál. Cordwainer Appelbe zaujatě poslouchal se zadumaným výrazem v obličeji. Zato však bíle ochmýřený Gůbůr se každou vteřinou stával očividně netrpělivější. Gailet velice dobře chápala proč. Nyní byla hyperprostorová odbočka zahřátá na provozní teplotu a tedy připravená, každá velice drahá minuta, která uplyne, půjde na účet okupantů. Když si tohle Gailet uvědomila, pocítila vřelejší vztah vůči promlouvající serentinské úřednici. Jemně šťouchla do Michaely, když si všimla, že její kamarádka začíná klimbat, a nasadila zaujatý výraz.

Gůbůr několikrát otevřel zobák, jako kdyby se chtěl dopustit hrubého aktu přerušení Velké examinátorky. Konečně, když se pavoukovitá bytost na okamžik odmlčela, aby nabrala dech pták ostře zaskřehotal. Gailet, která měsíce tvrdě studovala, snadno rozuměla slovům zaskřípaným v galaktické trojce.

„…protahování, odkládání, otálení! Vaše motivy jsou pochybné, neuvěřitelné, podezřelé! Trvám na tom, abyste pokračovala, více to nezdržovala, neodsouvala!“

Ale Velká examinátorka ponechal ten hněvivý výron bez povšimnutí a klidně pokračovala galaktickou sedmičkou.

„Tím, že jste dokázali projít tou nelehkou cestou, která na vás dnes čekala a která byla přísnější než jakýkoli jiný test, jemuž jsem kdy byla přítomna, jste prokázali svou způsobilost být mladými občany naší civilizace a dodat vážnosti vašemu klanu.

To, co jste dnes získali, vám právem náleží – právo potvrdit svou lásku k patronům a zvolit si svého Průvodce další etapou procesu Pozvednutí. To druhé rozhodnutí je velice důležité. Za Průvodce si musíte vybrat některou ze známých ras, která dýchá kyslík, která je schopna cestovat vesmírem a která není členem vašeho klanu. Tato rasa bude bránit vaše zájmy a nestranně vstupovat do sporů mezi vámi a vašimi patrony. Jestliže si to budete přát, můžete se rozhodnout pro Tymbrimije z klanu Krallnithů, kteří byli vaším Průvodcem až doposud. Můžete se ovšem také rozhodnout pro změnu.

Ale vaším právem je případně zvolit třetí možnost – ukončit svou účast v galaktické civilizaci a požádat, aby zásahy do vašeho Pozvednutí byly vráceny zpět. Dokonce i s takovýmto drastickým krokem Prapředci počítali jako s pojistkou základních práv živých tvorů."

Měli bychom? Skutečně bychom to měli udělat? Gailet pocítila mrazení ze samého pomyšlení na něco takového. I když dobře věděla, že něco takového nebylo v praxi téměř nikdy povoleno, ta alternativa skutečně existovala!

Otřásla se a obrátila pozornost znovu k Velké examinátorce, která zvedla ruce v gestu požehnání. „Nuže, ve jménu Institutu Pozvednutí a před celou galaktickou civilizací vás prohlašuji reprezentanty své rasy, kteří jsou kvalifikovaní a schopní volby i svědectví. Kráčejte dál vpřed a čiňte vše živé hrdým."

Serentinka ustoupila zpět a konečně přišla řada na zástupce sponzora ceremoniálu. Normálně by jím byl člověk nebo možná některý Tymbrimij, tentokrát však tomu tak nebylo. Gůbůrský emisar zahopsal v malém netrpělivém tanci. Rychle zakrákal do automatického tlumočníka, ze kterého vzápětí vyrazila slova v galaktické sedmičce.

„Deset z vás doprovodí konečné reprezentanty k hyperprostorové odbočce a bude svědky. Vybraný pár ponese břímě volby a cti. Jména těch, kteří tuto dvojici budou tvořit, nyní oznámím.

„Doktorka Gailet Jonesová, ženského pohlaví, občanka Garthu a Terranské federace. Pozemský klan."

Gailet se nechtělo pohnout, ale kamarádka Michaela ji zradila, když ji rukou poplácala na zádech a postrčila vpřed. Nezbylo než udělat několik kroků směrem k hodnostářům a uklonit se. Strojový tlumočník se ozval znovu.

„Železňák Hansen, mužského pohlaví, občan Garthu a Terranské federace, Pozemský klan."

Většina šimů za jejími zády zalapala po dechu v šoku a ve zmatku. Gailet ale jenom zavřela oči nad tím, že se naplnily její nejčernější obavy. Doposud se upínala k naději, že Suzerén Náležitosti má možná mezi Gůbůry nadále svoje pevné postavení. V takovém případě by byl Triumvirát nucen stále ještě jednat čestně. Ovšem

nyní…

Cítila ho, jak si stoupl vedle ní, a velice dobře věděla, že šen, kterého k smrti nenáviděla, má ve tváři ten svůj úsměšek.

Dost! Už jsem to vydržela dost dlouho! Velká examinátorka určitě chová nějaké podezření. Když jí řeknu…

Ale nepohnula se a její ústa nepromluvila.

Najednou si Gailet jasně uvědomila tu krutou pravdu, skutečný důvod, proč tak dlouho pokračovala v téhle frašce!

Manipulovali s mojí myslí!

Všechno to do sebe najednou zapadalo. Připomněla si ty sny noční můry o bezmocnosti před vychytralým, neústupným nátlakem prováděným stroji, které řídily nemilosrdné pařáty.

Počítali s tím, že představitelé Institutu Pozvednutí nebudou patřičně vybaveni, aby to mohli zjistit.

Samozřejmě, že vybaveni nebyli! Obřady Pozvednutí byly vždy radostnou událostí, kterou oslavovali patroni stejně jako jejich vazalové. Kdo kdy slyšel o nějakém reprezentantovi své rasy, kterému by bylo uloženo či který by byl donucován k účasti?

Museli to udělat potom, co Fibena dostali pryč. Suzerén Náležitosti by s něčím takovým rozhodně nesouhlasil. Kdyby se to jenom dozvěděla Velká examinátorka, mohli bychom z Gůbůrů vyrazit odškodnění v hodnotě celé planety!

Gailet otevřela ústa. „Já…“ pokusila se promluvit. Velká examinátorka se na ni podívala.

Na Gailetino obočí vyrazil pot. Jediné, co musela udělat, bylo vznést obvinění. Nebo ho alespoň naznačit!

Její mozek ale jakoby najednou zamrzl. Cítila se, jako kdyby zapomněla, jak se tvoří slova!

Řečový blok, samozřejmě. Gůbůrové zjistili, jak snadno lze působit na neošimpanze. Člověk by možná byl schopen tenhle blok zlomit, ale Gailet věděla, jak marná by byla taková snaha v jejím případě.

Neuměla číst výrazy ve tvářích členovců, ale tak nějak se jí zdálo, že Serentinka vypadá zklamaně. Examinátorka udělala krok zpátky. „Pokračujte k hyperprostorové odbočce,“ pronesla.

Ne! chtělo se Gailet zakřičet. Ale jediné, co zní vyšlo, byl slabý

vzdech, když zjistila, že její pravá ruka se sama od sebe zvedá a setkává se s Železňákovou levicí. Její nenáviděný partner ji uchopil a ona proti tomu nemohla nic udělat.

V tu chvíli si uvědomila, že se jí v mysli začíná formovat nějaký obrázek – ptačí tvář se žlutým zobákem a se studenýma nemrkajícíma očima. Ať se snažila sebevíc, toho pohledu se nemohla zbavit. Gailet zaplavil pocit mrazivé jistoty, že si obrázek té tváře s sebou ponese až na samý vrchol obřadního pahorku a jakmile ho se Železňákem pošlou nahoru do toho oválu deformovaného vesmíru nad hlavou, spatří ho všichni, tady na Garthu i na tisících dalších planet.

Část její mysli, která stále patřila jenom jí – ona myslící entita, která byla nyní odříznuta a izolována – rozpoznala chladnou, vypočítavou logiku toho plánu.

Ach ano, lidé nepochybně prohlásí, že dnešní volba byla podvodná. A pravděpodobně více než polovina klanů v Pěti galaxiích bude jejich prohlášení věřit. Jenomže tím se vůbec nic nezmění. Ta volba byla učiněna a bude platit! Alternativou by bylo zdiskreditovat celý systém. Hvězdná civilizace se právě v této době nacházela pod takovým obrovským tlakem, že by k tomu dalšího velkého úsilí ani nebylo třeba.

Ve skutečnosti by ovšem skupina nějakých klanů pak mohla dospět k rozhodnutí, že už bylo dost problémů kolem té malé vlčecí smečky ze Země. Bez ohledu na to, zda byla nebo nebyla práva vlčat porušena, by mohlo převládnout základní stanovisko, že je třeba ten problém ukončit, jednou pro vždy.

Pak to Gailet náhle pochopila. Gůbůrům nešlo jenom o to, aby se stali novými Průvodci šimů v další etapě Pozvednutí. Chtěli zároveň dosáhnout vyhlazení lidstva. Jakmile by tohoto dosáhli, byl by to jejich druh, kdo by jako první připadal v úvahu pro adopci. A Gailet bylo naprosto jasné, jak by se to odehrálo!

Srdce jí divoce bilo. Uvnitř sebe sváděla usilovný boj, aby se neotočila směrem, kam ji odváděl Železňák, ale marně. V duchu se modlila, aby dostala infarkt. Nech mě zemřít!

Na jejím životě sotva záleželo. Stejně měli určitě v úmyslu nechat ji hned po ceremoniálu zmizet, aby zahladili důkazy. *Ach dobrotivý Všehomíre a Infi, zabijte mě hned teď, tady na místě!* chtělo se jí

zakřičet.

V tom okamžiku se ozvala slova. Ozvala se slova… ale nebyl to její hlas, který je vyřkl.

„Stát! Je činěno bezpráví a já žádám o slyšení!“

Gailet si nikdy nemyslela, že by její srdce mohlo bít tak rychle Teď jí však zrychlená srdeční činnost zastírala vědomí. Ach Bože, zapomeň na to, co jsem teď říkala…

Slyšela, jak Železňák zaklel, a ucítila, že pustil její ruku. Už jenom tohle jí udělalo radost. Ozval se skřehotavý hlas popuzeného Gůbůra a dušené výkřiky překvapených šimů. Někdo – vycítila, že to byla Michaela – ji vzal za ruku a obrátil.

Už nastala úplná noc. Roztroušené mraky byly zespoda ozářené jasnými paprsky vysílanými z pahorku a z vířícího a šlehajícího tunelu energie, který se nyní nad umělou horou vytvořil. Do ostrého světla vyzařovaného z reflektorů vznášedla vstoupil směrem od posledního testovacího stanoviště osamocený neošimpanz oděný do zaprášeného obřadního hávu. Setřel si z obočí pot a pevným krokem zamířil k trojici překvapených hodnostářů.

Fiben, napadlo Gailet. Byla napůl v mrákotách a jak tomu bývá, jako první se samy ozvaly navyklé reakce. *Ach Fibene, nenaparuj se! Snaž se pamatovat na protokol…*

Když si uvědomila, co si to vlastně v duchu říká, zachichotala se v krátké vlně hysterie. To jí pomohlo částečně ze sebe setřást neschopnost pohybu, takže se jí podařilo zvednout ruku, aby si s ní zakryla ústa. „Ach Fibene,“ vzdychla.

Železňák zavrčel, ale nově příchozí probákovi nevěnoval nejmenší pozornost. Fiben zachytil Gailetin pohled a mrkl na ni. Tohle gesto, které ji kdysi tak rozčílilo, jí nyní způsobilo podlomení kolenou radostí.

Fiben předstoupil před tři oficiální činitele a hluboce se uklonil. Potom s rukama zkříženýma na znamení úcty čekal, až se mu dostane svolení, aby promluvil.

„…nečestné, nevychované, nepřípustné vyrušení…“ vybuchl Gůbůrův automatický tlumočník. „Požadujeme okamžité odstranění a sankce, potrestání…“

Hlasitý křik pernatce se naráz utnul. Velká examinátorka totiž

zvedla jednu ze svých předních paží a tlumočníka vypnula, potom pokročila viditelně spokojeně dopředu a promluvila na Fibena.

„Mladíku, gratuluji vám, že jste si vybojoval cestu nahoru na toto místo úplně sám. Váš výstup se postaral o značnou část vzrušení a nekonvenčnosti, které činí z tohoto ceremoniálu jeden z nejpamátnějších obřadů, které jsou v análech. Za vysoké hodnocení výsledku vašeho testu a za další věci, které jste dokázal, si plně zasloužíte místo na tomto vrcholku.“ Serentinka zkřížila své paže a přední částí svého těla se uklonila.

„A teď,“ pokračovala, když se opět narovnala, „můžeme mít za to, že jste chtěl vyslovit stížnost? Takovou, která je dostatečně důležitá na to, aby vysvětlila příkrost tónu?“

Gailet strnula. Velká Examinátorka možná působila sympaticky, ale její slova v sobě zahrnovala i skrytou hrozbu. Na tohle by měl Fiben dát pozor a měl by se hodně snažit. Stačila jedna jediná chybička a mohl způsobit, že všechno bude ještě horší než předtím.

Fiben se znovu uklonil. „Já… já uctivě prosím o vysvětlení, jak… jak byli vybráni reprezentanti rasy.“

To není špatné, pomyslela si Gailet. Přesto ale musela bojovat, aby v sobě překonala ten svůj učitelský reflex stále někoho opravovat a doplňovat. Nejradši by přistoupila a pomohla mu!

Potemnělé svahy pod světelným kruhem se postupně začaly zaplňovat galaktickými hodnostáři – těmi, kteří předtím odešli, aby se podívali na nezvyklé dění na úpatí a v dolní části úbočí Obřadního pahorku. Nyní všichni ztichli, když sledovali, jak neurozený vazal jednoho z nejmladších druhů žádá odpovědi od vysokého představitele institutu.

Když Velká examinátorka promluvila, její hlas zněl trpělivě. „Je tradicí, že to jsou sponzoři obřadu, kdo z těch, kteří prošli všemi zkouškami, vybírá dvojici reprezentantů. I když je pravda, že v tomto případě jsou sponzory ceremoniálu vyhlášení nepřátelé vašeho klanu, jejich nepřátelství bude oficiálně ukončeno n dokončení rituálů. Potom mezi klanem Terranů a klanem Gooksyů-Gůbůrů zavládne mír. Týká se váš protest tohoto, mladíku?“

„Ne.“ Fiben zavrtěl hlavou. „Netýká se toho. Já chci jenom vědět toto: Skutečně musíme souhlasit se sponzorovým výběrem našich

reprezentantů?“

V tom okamžiku gůbůrský emisar rozhořčeně zakdákal. Šimové se na sebe překvapeně podívali a Železňák výhružně zamručel: „Až to tady skončí, tak si toho chlapečka půjčím a…“

Examinátorka zamávala paží, aby si zjednala ticho. Její fasetové oči se upřely na Fibena. „Mladíku, co byste udělal, kdyby to bylo na vás? Chtěl byste, abychom vás teď nechali samotné zvolit si své zástupce?“

Fiben se uklonil. „Ano, to bych chtěl.“

Tentokrát zaznělo Gůbůrovo zaskřehotání slyšitelně bolestně. Gailet se znovu pokusila vykročit dopředu, ale Železňák ji držel pevně za paži. Musela zůstat na místě a poslouchat nadávky, které si pro sebe mumlal.

Po chvilce ticha Serentinka opět promluvila. „Přestože mi je váš návrh sympatický, nevidím možnost, jak bych mohla vaší žádost připustit. Bez precedentu…“

„Ovšem precedens existuje!“

Ta nečekaná slova pronesl nový, hluboký hlas, který přicházel z potemnělého svahu za trojicí úředníků. Ze zástupu galaktických návštěvníků se do světla vynořily čtyři postavy a jestliže Gailet zažila překvapení před chvílí, nyní prostě jenom nevěřícně zírala.

Uthacalthing!

Hubeného Tymbrimije doprovázel nějaký vousatý člověčí muž. Oficiální háv, který měl přehozen přes oblečení z nějaké zvířecí kůže, mu na první pohled příliš neseděl. Pravděpodobně mu ho zapůjčil nějaký dvounohý, ovšem ne zcela humanoidní galaktik.

Vedle tohoto mladého muže šel neošimpanz, který měl zjevné problémy s udržením vzpřímeného postoje a na němž byla patrná četná stigmata atavismu. Když vyšli do světla, šim se držel zpátky, jako kdyby si byl vědom, že na toto místo nepatří.

Byla to však čtvrtá bytost této zvláštní skupiny, s vysokou postavou a hrdě vztyčeným nafouknutým hřebenem na hlavě, kdo se trochu nonšalantně uklonil a oslovil Velkou examinátorku.

„Rád vás vidím Cough*Quinn’3 z Institutu Pozvednutí.“

Serentinka mu úklonu oplatila. „I já vás ráda vidím ctěný Kaulte, velvyslanče Thennaninů. Vás také, Uthacalthingu, velvyslanče

Tymbrimijů a rovněž vaše průvodce. Jsem potěšena, že se vám podařilo bezpečně doletět.“

Obrovitý Thennanin rozpřáhl ruce.

„Děkuji vám ctihodná, že jste mi dovolila použít vašich přenosových zařízení, abych se mohl spojit se svým klanem po tak dlouhé vynucené izolaci.“

„Toto je neutrální území,“ odpověděla představitelka institutu. „Vím rovněž, že je několik velice vážných záležitostí, které se týkají této planety a které byste chtěl s Institutem Pozvednutí projednat, jakmile tento ceremoniál skončí. Nicméně nyní musím trvat na zachování řádného postupu. Vysvětlil byste prosím svou poznámku, pronesenou při vašem příchodu?“

Kault pozvedl ruku směrem k Uthacalthingovi. „Tento vážený vyslanec je zástupcem rasy, která působila jako Průvodce a ochránce neošimpanzů hned od okamžiku, kdy se jejich vlčecí patroni stali členy galaktického společenství. Přenechám jemu, aby vám to vysvětlil.“

Gailet si hned všimla, jak unaveně Uthacalthing vyhlíží. Tymbrimijovy obvykle velice živé úponky nyní zplihle ležely a jeho oči byly staženy těsně u sebe. Se zjevným velkým úsilím postoupil dopředu a natáhl před sebe ruku s malou černou krychlí. „Zde jsou příslušné informace a odkazy,“ řekl.

Připlul k němu robot a vzal mu datový záznamník z natažené ruky. Tímto okamžikem zahájil pracovní štáb institutu prověřování citací. Sama Velká examinátorka velice pečlivě poslouchala, co Uthacalthing říká.

„Ty odkazy svědčí o tom, že v časných dobách galaktické historie se ceremoniály Pozvednutí vyvinuly z přání Prapředků chránit sami sebe před *morálními pochybeními*. Ti, kdo s procesem, který dnes známe jako Pozvednutí, začali, se velice často radili se svými vazalskými rasami. Přesně tak, jak to dnes dělají lidé. A reprezentantům vazalů nikdy nebylo nic nařizováno.“

Uthacalthing pokynul rukou směrem k šimům.

„Přesněji řečeno, výběr, který provádějí sponzoři ceremoniálu, je vlastně doporučením. Vazalové, kteří prošli všemi testy způsobem, který odpovídá jejich stupni, mají legální možnost tento výběr igno-

rovat. V nejčistším smyslu slova je tato plošina jejich teritoriem. My jsme zde jako jejich hosté.“

Gailet se rozhlédla a viděla vzrušený shon, který zavládl mezi znepokojenými galaktickými pozorovateli. Mnozí se rychle chopili svých osobních datových záznamníků a pátrali v databázích po precedentech, které naznačil Uthacalthing. Zároveň mezi sebou zapáleně diskutovali směsicí nejrůznějších jazyků. Přiletělo i nové vznášedlo, které na vrchol kopce dopravilo několik Gůbůrů a přenosnou komunikační jednotku. Okupanti očividně prováděli své vlastní horečné pátrání.

Po celou tu dobu bylo po celém Ceremoniálním pahorku cítit mohutnou energii zásobující hyperprostorovou odbočku. Tiché hučení nyní bylo všudypřítomné a Gailet se od něj chvěly šlachy ve zvláštním vnuceném rytmu.

Velká examinátorka se otočila k oficiálnímu lidskému představiteli Cordwainerovi Appelbemu. „Ptám se vás: Podporujete jménem vašeho klanu tento požadavek, aby se ustoupilo od běžné procedury?“

Appelbe se kousl do spodního retu. Podíval se na Uthacalthinga, potom na Fibena a pak opět na tymbrimijského velvyslance. Nato se tento člověk vlastně vůbec poprvé usmál.

„Sakra, že jo! To si pište!“ vyrazil ze sebe spontánně v novoangličtině. Pak ovšem zrudl a přešel k pečlivě vyslovované galaktické sedmičky.

„Jménem svého klanu podporuji žádost vznesenou velvyslancem Uthacalthingem.“

Examinátorka se otočila a poodešla ke svému štábu, aby si vyslechla jeho zprávu. Když se vrátila zpátky, panovalo naprosté ticho. Všichni setrvávali v napjaté nejistotě, dokud se Fibenovi neuklonila.

„Precedens skutečně lze interpretovat ve prospěch vaší žádosti. Mohu vyzvat vaše druhy, aby mi dali najevo svou volbu zvednutím ruky? Nebo by mělo jít o tajné hlasování?“

„Jo!“ ozvalo se poněkud hlasitějším šeptem novoanglicky. Lidský mladík, který doprovázel Uthacalthinga se zašklebil a zvedl směrem k Fibenovi oba palce rukou. Naštěstí se žádný z galaktiků nedíval jeho směrem, takže si této impertinence nikdo nevšiml.

Fiben se přinutil k vážnému výrazu a znovu se uklonil. „No, hlasování zvednutím ruky bude úplně stačit, vaše ctihodnosti. Děkuji vám.“

Gailet byla v průběhu volby znovu paralyzovaná. Velice chtěla, aby ji nenominovali, ale ta samá neúprosná síla, která už dříve zabránila tomu, aby promluvila, jí nyní znemožnila, aby se z volby stáhla. Byla zvolena jednomyslně.

Stejně tak jasné bylo, kdo bude kandidovat na mužského představitele. Fiben stál proti Železňákovi a velice klidně se díval přímo do vztekem žhnoucích očí toho vysokého probáka. Gailet napadlo, že nejlepší, co v této chvíli může udělat, je zdržet se hlasování. Několik šimů se na ni překvapeně podívalo.

Málem vzlykla úlevou, když hlasování skončilo poměrem devět ku třem… ve prospěch Fibena Bolgera. Když k ní konečně přistoupil, Gailet klesla do jeho náručí a rozvzlykala se.

„No tak, no tak,“ chlácholil ji. A nebyla to ani tak tato otřepaná fráze, jako spíš zvuk jeho hlasu, co ji uklidnilo. „Vždyť jsem ti přece řekl, že se vrátím, ne?“

Popotáhla, setřela si z tváře slzy a přikývla. Jedna fráze si zaslužuje frázi další. Dotkla se rukou jeho tváře a její hlas zněl jen mírně ironicky, když mu odvětila: „Můj rytíři.“

Všichni ostatní šimové, s výjimkou přehlasovaných probáků se kolem nich shromáždili a zmáčkli se dohromady v jásající skupinu. Poprvé se začalo zdát, že by se ceremoniál nakonec přece jen mohl změnit v oslavu.

Šimové vytvořili za Fibenem a Gailet řadu dvojic a vykročili kupředu po poslední cestičce vedoucí k samému vrcholku pahorku, odkud bude velice brzy navázán přímý kontakt mezi touto planetou a místy ve velice vzdálených koutech vesmíru.

V té chvíli se nad malou planinkou na temeni pahorku ozval ostrý svist. Před šimy přistál další létací stroj a zatarasil jim cestu. „Ale ne,“ zasténal Fiben. Okamžitě totiž poznal, že je to člun, který k nim dopravil tři Suzerény gůbůrských invazních sil.

Suzerén Náležitosti vypadal sklesle. Seděl shrbeně na svém hřadu a nebyl schopen ani zvednout hlavu, aby se na ně podíval. Oba další mocipáni ovšem čiperně seskočili na zem a krátce pozdravili

Velkou examinátorku.

„My si také přejeme předložit, nabídnout, přednést… jistý precedens!“

91
Fiben

Jak málo stačí k tomu, aby se z poraženého stal vítěz a naopak!

Právě o tomhle Fiben přemýšlel, když ze sebe svlékl obřadní roucho a nechal dva šimy, aby mu natřeli olejem paže a ramena. Když svou práci dokončili, protáhl se a v duchu zadoufal, že si toho zapamatoval dost z dob, kdy zápasil, aby to vůbec ještě mělo nějaký smysl.

Na tohle jsem už příliš starej, zamručel si v duchu. *A byl to pěkně dlouhý, namáhavý den.*

Gůbůrové si nedělali vůbec žádnou legraci, když se škodolibou radostí oznámili, že našli východisko. Když se připravoval, tak se mu to Gailet snažila vysvětlit. Jako obvykle se zdálo, že to všechno má něco společného s abstrakcí.

„Jak tomu rozumím já, Fibene, galaktici neodmítají myšlenku evoluce samé, nýbrž jenom evoluce inteligence. Oni věří v něco podobné, co jsme si zvykli nazývat »darvinismem« u všech nemyslících tvorů až po ty, kteří dospějí do presapientního stádia. Co víc, mají za to, že příroda je moudrá a vynalézavá, pokud jde o způsoby, jimiž nutí všechny druhy, aby demonstrovaly svou schopnost postarat se o sebe v divočině.“

Fiben si povzdechl. „Prosím tě, přejdi k podstatě, Gailet. Vysvětli mi, proč se musím utkat s tím blbečkem. Copak není metoda rozhodování soubojem pořádně ujetá dokonce i podle standartu ítýček?“

Zavrtěla hlavou. Na malý okamžik se zdálo, že ji postihl řečový

blok. To však hned pominulo, jakmile vklouzla do svého známého pedantického modu.

„Ne, to tedy není. Ne, když se nad tím pozorně zamyslíš. Víš, jedním z rizik, kterým patronská rasa čelí po celou dobu pozvedání nového vazalského druhu až k inteligenci znamenající schopnost cestovat vesmírem, je, že přílišným genetickým zasahováním může tu vazalskou rasu zbavit její podstaty, ba její samotné schopnosti, která z ní především dělala vhodného kandidáta pro Pozvednutí."

„Chceš tím říct…"

„Tím chci říct, že Gůbůrové mohou obvinit lidi, že právě toho se dopouštějí na šimech. A jediným způsobem, jak to vyvrátit, je ukázat, že stále máme emoce, výbušnost, že stále jsme tvrdí, fyzicky silní."

„Já jsem si ale myslel, že všechny tyhle testy…"

Gailet znovu zavrtěla hlavou.

„Jenom ukázaly, že každý na tomhle plácku splňuje kritéria pro třetí stupeň procesu Pozvednutí. Dokonce i" – očividně musela hodně bojovat, aby to slovo vypustila – „dokonce i ti probáci jsou způsobilí, alespoň ve většině aspektů, jež byly u nich podle regulí institutu testovány. Oni jsou nedostateční jenom podle našich vlastních zvláštních pozemských měřítek."

„Jako jsou pravidla slušného chování a zápach. Jo. Ale pořád ještě nechápu…"

„Fibene, Institut Pozvednutí ve skutečnosti vůbec nezajímá kdo nakonec vstoupí do té hyperprostorové odbočky poté, co jsme prošli všemi těmi testy. Jestliže Gůbůrové chtějí, aby náš mužský reprezentant rasy prokázal, že je lepší i podle dalšího kritéria, jímž je zdatnost, pak se s tím nedá nic dělat, protože takový precedens už existuje. V minulosti byl vlastně mnohem častější než hlasování."

Na druhé straně malého volného prostranství se na Fibena šklebil rozcvičující se Železňák, kterému pomáhali dva jeho kumpáni. Lišák a Ocílka se svým silným probáckým šéfem vtipkovali a sebevědomě se smáli nad tím nenadálým zvratem v jejich prospěch.

Teď to byl Fiben, kdo kroutil hlavou a tiše si pro sebe mručel. „Všehomíre, to je teda metoda řízení galaxie. Možná měl Prathachulthorn nakonec přece jen pravdu."

„O čem to mluvíš, Fibene?“

„Áále, o ničem,“ odpověděl a sledoval, jak do středu ringu přichází rozhodčí, jímž byl nějaký pilský úředník z Institutu Pozvednutí. Fiben se otočil ke Gailet a podíval se jí do očí. „Jenom mi řekni, jestli si mě vezmeš, když vyhraju.“

„Ale…“ zamrkala očima a pak přikývla. Gailet zřejmě chtěla říct něco jiného, ale zarazila se, jako kdyby prostě nemohla najít ta správná slova. Zachvěla se a poněkud zvláštním, vzdáleným hlasem ze sebe dokázala vykoktat pět slov.

„Zabij-ho-Fibene. Kvůli-mě.“

Nebyla to divoká zvířecí touha po krvi, co jí koukalo z očí, nýbrž něco mnohem hlubšího. Zoufalství.

Fiben přikývl. Nedělal si vůbec žádné iluze o tom, co pro něj chystá Železňák.

Rozhodčí je povolal do ringu. Zápas byl beze zbraní, ale také bez jakýchkoli pravidel. Temný hukot v podzemí se změnil v ostrý zlověstný rachot a bezprostorová zóna nad jejich hlavami se na svých okrajích rozzářila jakoby smrtelným přísvitem.

Zápas začal pomalým obcházením. Fiben a jeho sok se vzájemně hlídali ostřížím zrakem a přitom bokem kroužili kolem arény. Devět šimů stálo nad ringem na svahu špičky pahorku, vystupující z plošiny temene ceremoniálního kopce. Vedle nich přihlíželi Uthacalthing, Kault a Robert Oneagle. Na druhé straně sledovali zápas Gůbůrové a dva Železňákovi nohsledi. Nejrůznější galaktičtí pozorovatelé a úředníci Institutu Pozvednutí zaujali volná místa mezi oběma skupinkami.

Lišák a Ocílka podpořili svého vůdce zatnutými pěstmi a stisknutými zuby. Jeden ze šimů ve druhém táboře zase povzbudivě zvolal: „Dostaň ho, Fibene!“ V tom klání bylo obsaženo všechno – celý ten slavnostní rituál, veškeré tajemno, odvěká tradice i věda. Toto byl způsob, jak matka příroda musela s konečnou platností rozhodnout o zatím nerozhodném stavu.

„Začněte!“ Od nečekaného výkřiku pilského rozhodčího zalehly Fibenovi uši jako od nadzvukového prásknutí. Ta výzva šlehla prostorem o zlomek vteřiny dříve, než ji přetlumočil stroj.

Železňák byl rychlý. Vyrazil přímo dopředu a Fiben si skoro pozdě uvědomil, že je to jen klamný manévr. Naznačil uskočení doleva, ale na poslední chvíli změnil směr a volnou nohou, ze které přenesl váhu, kopnul.

Úder nezasáhl soka plnou silou, jak by si přál, ale Železňák vykřikl, chytil se za žebra a zapotácel se. Fiben naneštěstí ztratil rovnováhu a nemohl proto využít krátké příležitosti. Během několika následujících vteřin už byl Železňák zase v pořádku a znovu se chystal vyrazit k útoku, tentokrát ovšem mnohem obezřetněji a s vražedným výrazem v očích.

Někdy se prostě nevyplatí lízt z postele, mudroval Fiben, zatímco znovu kroužili kolem ringu.

Dnešní den pro něj vlastně začal, když se probudil v koruně nějakého stromu pár kilometrů od Port Helenie. Usnul v sadu, který již osiřel v zimní samotě. Padáčky plátového břečťanu se tam nachytaly na opadané větve stromů…

Železňák hbitě vyrazil vpřed a prudce udeřil svou tvrdou pravačkou. Fiben uhnul před rukou svého protivníka a odpověděl protiúderem. Ten byl však zblokován. Kosti při té tvrdé srážce jenom zapraštěly.

…Vojáci Drápu očividně o nějaké zdvořilosti nestáli, a tak hnal chudáka Tycha cvalem až k tomu domu, kde ho drželi jako ve vězení…

Kolem ucha mu prosvištěla pěst jako letící dělová koule. Fiben udělal krok dopředu pod nataženou útočící paži a natočil se, aby mohl vrazit svůj loket do sokova nechráněného břicha.

…Když pak zíral do té jejich opuštěné místnosti, bylo mu jasné, že mu zbývá jenom velmi málo času. Tycho pádil prázdnými ulicemi a z huby mu vlála kytka…

Úder loktem nebyl moc tvrdý. A co bylo horší, Fiben byl moc pomalý a včas neuskočil, když se Železňákova paže rychle stáhla a ovinula se mu kolem krku.

…a doky byly plné šimů – lemovali nábřeží, tísnili se na budovách a v ulicích, vyjeveně koukali…

Hrozilo, že mu to drtivé sevření znemožní dýchat. Fiben se přikrčil a pravou nohu vysunul za sebe, mezi nohy svého nepřítele. Za-

čal se natahovat, až ucítil, že se Železňák zapřel opačným směrem. Potom se prudce otočil, přenesl váhu na druhou stranu a zároveň vykopl nohu. Železňákovi ujela pravá noha, ztratil rovnováhu a začal padat na záda. Jeho ocelové sevření povolilo jen velice pomalu a Fiben měl od něj pořádně sedřenou kůži.

…Vyměnil koně za loď a namířil si to přes záliv k bariéře z bójí…

Z Fibenova sedřeného krku tekla krev. Pořádný šrám minul krční žílu jenom o pár centimetrů. Odtáhl se stranou a zahlédl, jak Železňák hbitě vyskočil na nohy. Z toho, jak byl ten šen rychlý, šel přímo strach.

…Svedl s těmi bójemi duševní zápas a díky rozumu si v něm vybojoval volnou cestu…

Železňák zatnul zuby, natáhl dopředu své dlouhé ruce a vydal ze sebe výkřik, z něhož tuhla krev. Ten zvuk a pohled probodly Fibena jako vzpomínka na boje sváděné kdysi dávno – dávno před tím, než šimové vůbec mohli pomyslet na nějaké cestování vesmírem, v dobách, kdy zastrašení bylo polovinou vítězství.

„Fibene, ty to dokážeš!“ zvolal náhle Robert Oneagle ve snaze pomoci svému příteli překonat magickou sílu Železňákova zastrašování. „Pusť se do něj! Dlužíš to Simonovi!“

Do prdele, prolétlo Fibenovi hlavou. *Typickej lidskej trik. Chce ve mě vyvolat pocit viny, kterou musím odčinit.*

Nicméně, pomohlo mu to zahnat chvilkovou vlnu pochybností. Obrátil se k nepříteli a zašklebil se na něj. „Jo, křičet to umíš, ale umíš tohle?“ Udělal na něj dlouhý nos. Hned musel rychle uskočit stranou, protože Železňák okamžitě vyrazil. Tentokrát oba chytili prudký úder. Zaduněly jako rána na buben. Zápasící šimové doklopýtali na opačné strany arény a znovu se obrátili proti sobě. Těžce supěli skrz zatnuté zuby.

…Na pláži se povalovalo nejrůznější smetí naplavené přílivem a cesta nahoru po útesu byla dlouhá a těžká. Jak se však později ukázalo, to byl jenom začátek. Překvapení úředníci Institutu Pozvednutí už začali skládat svoje přístroje, když se před nimi najednou zjevil a přinutil je, aby zůstali a podrobili testům ještě jednoho šima. Předpokládali, že to moc dlouho nepotrvá a zase ho pošlou domů…

Když se znovu dostali do sebe, Fiben vydržel několik tvrdých ran do obličeje, aby se dostal soupeři na tělo a složil ho na zem. Nebyla to zrovna nejelegantnější ukázka džiu-džitsu. Jakmile chvat provedl, ucítil v noze bolest.

Okamžik se Železňák bezmocně válel na zemi. Když se ho však Fiben pokusil kopnout, málem se zhroutil.

Vysoký probák byl v mžiku zase na nohou. Fiben se snažil nedat na sobě nic znát, ale nějak musel svou nevýhodu přece jen prozradit, protože sok tentokrát zaútočil na jeho pravou stranu. A když udělal krok zpátky, levá noha podklesla.

…vyčerpávající testy, nepřátelské pohledy, napětí z nejistoty jestli to vůbec stihne…

Jak padl, kopl nohou do vzduchu, ale jediný výsledek byl že jeho kotník sevřel stisk připomínající čelisti svěráku. Fiben se otočil na břicho a pokoušel se po čtyřech z toho stisku dostat ale marně. Pokusil se ještě odvalit stranou, ale soupeř ho stáhl zpátky a pak na něj skočil.

…A tímhle vším prošel jenom proto, aby se dostal sem? Jo kolem a kolem, byl to pěkně podělanej den…

Existuje pár triků, které může zápasník vyzkoušet proti silnějšímu protivníkovi mnohem větší váhové kategorie. Najeden z nich si Fiben vzpomněl, když se snažil uvolnit. Kdyby jenom nebyl tak blízko hroznému vyčerpání, jeden nebo dva z nich by se mu mohly i podařit.

Nakonec se mu přece jenom podařilo dosáhnout jakési rovnováhy. Získal dokonce malou výhodu pákou, která vyrovnala přednost, kterou na Železňákově straně představovala jeho ohromná síla. Jejich těla se napínala velkou námahou a škubala sebou, jak se ruce neustále snažily najít nějaký úchop, jenž by jednomu či druhému přinesl výhodnější pozici. Obličeje měli těsně u země a dost blízko sebe, takže oba cítili soupeřův horký dech.

Zástup byl už nějakou chvíli zticha. Z jedné ani z druhé strany se neozývaly žádné povzbuzující výkřiky. Jak se se svým sokem převalovali sem a tam v opravdovém boji na život a na smrt, Fibenovi se na okamžik otevřel výhled na svah Obřadního pahorku. Koutkem vyčerpané mysli, ještě schopným rozumného uvažování, si uvědomil,

že dav odtamtud najednou zmizel.

Tam, kde se před chvílí tlačili galaktici rozličných velikostí a tvarů, nyní byl jenom pás podupané trávy.

Zahlédl ještě zbytky diváků, kteří utíkali dolů na východní stranu svahu, divoce gestikulovali a vzrušeně vykřikovali v nejrůznějších jazycích. Fiben také spatřil Serentinku, Velkou examinátorku, jež stála v klubku svých rádců a nevěnovala vůbec žádnou pozornost zápasu obou šimů. Dokonce i pilský rozhodčí se odvrátil, aby viděl, co se to dole na svahu děje.

Tohle po těch řečech o tom, že osud všeho v celém vesmíru závisí na boji na život a na smrt mezi dvěma šimy? Fiben se v tom okamžiku cítil uražen.

Zvědavost ho zradila, dokonce na takovémto místě a v takovéto chvíli. Byl zvědavý. Kam to k sakra všichni běží?

Zvednutí očí jenom o nepatrný kousek ve snaze vidět, co se děje, stačilo k tomu, aby se to stalo. O setinu vteřiny zmeškal příležitost, kterou mu Železňák nabídl, když mírně přesunul váhu. Tím, že Fiben zareagoval příliš pozdě, umožnil probákovi, aby vyklouzl a nasadil mu chvat. A začal stupňovat stisk.

„Fibene!“ Byl to Gailetin hlas nabitý emocemi. Takže teď věděl, že alespoň *někdo* jim stále věnuje pozornost, i když už bude jenom svědkem jeho definitivního pokoření a konce.

Fiben bojoval ze všech sil. Zkoušel nejrůznější chvaty a triky, které vylovil z paměti. Ale ty nejlepší vyžadovaly sílu, kterou v sobě už neměl. Pomalu ale jistě slábl.

Železňák se zlomyslně ušklíbl, když se mu podařilo opřít se svému soupeři předloktím o krk. Fiben začal ztěžka dýchat a přešel v sípání. Každičký doušek vzduchu byl nyní pro něj velice vzácný a zápas pro něj nabyl charakteru zoufalého boje o život.

Ale Železňákovo odhodlání bylo naprosto stejně rozhodné. Jeho špičáky se zlověstně zaleskly, když se mu nad Fibenem ústa roztáhla ve vítězoslavném úsměvu.

Pak však ten lesk zmizel, když něco zakrylo světlo. Na oba zápolící šimy padl stín. Železňák překvapeně zamrkal a vyjeveně se podíval na něco rozměrného, co se objevilo vedle Fibenovy hlavy. Bylo to černé chlupaté chodidlo. Hnědá noha, která k němu patřila,

byla sice krátká, ale silná jako kmen stromu a vedla k obrovitému chlupatému tělu…

Fiben, kterému se svět začal před očima točit a upadat do mlžného závoje, se najednou mohl nadýchnout, když tlak na krk povolil. Vědomí se mu začalo vracet. Zaostřil zrak, aby zjistil, co způsobilo, že stále ještě žije.

První, co spatřil, byl pár klidných hnědých očí, které na něj přátelsky shlížely z obličeje černého jako uhel, jenž trůnil na vrcholku hory svalů.

Hora svalů se také uměla usmát. Stvoření natáhlo svou ruku která byla dlouhá jako paže malého šimpanze, a zvědavě se s ní dotklo Fibena. Železňák se otřásl a překvapeně – nebo možná vystrašeně – se stáhl zpátky. Potom obr stiskl Železňákovu ruku, aby vyzkoušel jeho svaly.

Na první pohled bylo jasné, že žádné poměřování není třeba Velký gorilí samec spokojeně zabafal. Vlastně se zdálo, že to mohl být smích.

Potom se gorila otočila a s občasným opíráním o jednu ruku vykročila za tmavou skupinou, která právě pochodovala kolem hloučku zkoprnělých šimů. Gailet nevěřícně zírala a Uthacalthingovy oči rychle mrkaly.

Robert Oneagle vypadal, jako kdyby mluvil sám k sobě, a Gůbůrové zaraženě štěbetali a kdákali.

Ale pozornost goril upoutal na drahnou chvíli Kault. Čtyři samice a tři samci vytvořili kolem velkého Thennanina hlouček a zvědavě se ho dotýkali. Ten reagoval tím, že na ně mluvil, pomalu a rozradostněně.

Fiben rozhodně neměl v úmyslu udělat stejnou chybu podruhé. Co gorily dělají tady, na vrcholu Obřadního pahorku, který postavili gůbůrští okupanti, bylo mimo jeho možnosti hádání. A ani se hádat nesnažil. Soustředění se mu vrátilo o zlomek okamžiku dřív než jeho nepříteli. Když se Železňák znovu podíval dolů, v jeho očích se ihned objevil zmatený, ba zděšený výraz. Uvědomil si, že se mu k nosu blíží pěst.

Malá plošina na temenu kopce se proměnila ve zmatek, v šílenou scénu zbavenou nejmenší známky nějakého řádu. Rozhodčí na

linii vymezující hranice arény očividně vůbec nezajímala jejich povinnost a Fiben a jeho protivník se převalovali pod nohama šimů, goril a Gůbůrů. Prostě kdokoli chtěl, tam mohl chodit, poskakovat nebo se plazit sem a tam. Stěží jim teď někdo věnoval pozornost a Fibenovi to bylo naprosto jedno, jediné, co ho teď zajímalo, byla příležitost, která se mu naskytla a kterou už nechtěl pustit.

Mlátil do Železňáka a nenechával ho nabýt ztracené rovnováhy, dokud probák nezařval a zoufale Fibena neodhodil stranou jako nějaký starý plášť. Fiben s bolestným ztichnutím dopadl na zem. V tom okamžiku za sebou koutkem oka postřehl nějaký pohyb. Otočil hlavu a spatřil probáka, který si nechal říkat Lišák a který zvedal nohu, aby ho kopnul. Jenomže probák svůj cíl nezasáhl, protože ho láskyplně popadla gorila a zvedla ho do svého drtivého obětí.

Druhého Železňákova kumpána zadržel Robert Oneagle – nebo přesněji řečeno vyzvedl. Šimí samec má nejspíš mnohem větší sílu než většina lidí, ale ta mu k ničemu není, když ho něco drží ve vzduchu. Robert zvedl Ocílku vysoko nad hlavu jako Hérakles podpírající nebeskou klenbu. Mladý muž kývnul na Fibena.

„Dávej bacha, brácho."

Fiben se mrštně odkulil stranou. Jen tak tak se mu podařilo vyhnout se Železňákovi, který dopadl na zem a v místě, kde ještě před chvílí ležel, se zvedl oblak prachu. Fiben nelenil, skočil soupeři na záda a nasadil mu chvat polovičního nelsona.

Svět kolem něj začal šíleně skákat, jako kdyby krotil divokého mustanga. Fiben cítil krev a zdálo se mu, že prach mu zaplnil plíce nesnesitelnou rezavou bolestí. Ve znavených pažích mu škubalo a hrozilo, že ho chytnou křeče. Když ale zaslechl těžký dech nenáviděného soka, věděl, že to ještě nějakou chvilku vydrží.

Fiben pomalu tlačil Železňákovu hlavu dolů. Potom probáka obtočil nohama a švihem mu podrazil nohy.

Solaris plexus sebevědomého šimího siláka dopadl tvrdě na Fibenovu patu. Fibenem projela ostrá bolest, která nejspíš znamenala, že několik prstů jeho nohy bylo zlomeno, zároveň s tím se ale ozvalo i nepřeslechnutelné hvízdavé zapištění, jak se Železňákova bránice sevřela v okamžité křeči a znemožnila přísun veškerého vzduchu.

Fiben v sobě ještě vydoloval nějakou energii. Obratně svého so-

ka otočil a nasadil mu skrčení předloktím. Úplně stejný zakázaný chvat, jakým se Železňák před chvílí pokoušel zbavit jednou pro vždy jeho.

Kost zatlačila na chrupavku. Zdálo se, že zem sebou pod nimi škube a obloha rachotí a duní. Ze všech stran se neslo šourání nohou mimozemšťanů doprovázené nepřetržitým kdákáním a tlacháním desítek drmolících jazyků. Fiben ale poslouchal jenom dech, který nevycházel z hrdla protivníka, a věnoval pozornost pouze nepravidelně poskakujícímu pulsu, který tak zoufale musel zastavit…

V tom okamžiku pocítil, jakoby mu něco explodovalo uvnitř hlavy.

Bylo to, jako kdyby se v něm něco naráz otevřelo a vyzařovalo jasné světlo z mozkové kůry. Oslepeného Fibena v prvním okamžiku napadalo, že ho musel zezadu udeřit do hlavy jeden z probáků nebo některý Gůbůr. Avšak ta záře se vůbec nepodobala záblesku, jaký způsobuje náraz. Bolelo to sice, ale naprosto jinak.

Fiben se koncentroval na svou základní prioritu – pevně držet svého postupně slábnoucího soupeře. Nemohl ovšem úplně ignorovat tento prapodivný výjev. V mysli se snažil najít něco, s čím by to srovnal, ale na žádné odpovídající přirovnání nemohl přijít. To náhlé bezhlučné vzplanutí mu připadalo tak nějak současně cizí i zvláštně důvěrně známé.

Téměř okamžitě si vzpomněl na to modré světlo, které tak rozpustile tancovalo, když po jeho nohách střílelo své paprsky a tím ho strašně rozčilovalo. Vzpomněl si i na »smradlavou bombu«, která vyděsila onu mrňavou okázalou, chlupatou diplomatku a přinutila ji, aby – důstojnost nedůstojnost – spěšně uletěla. Vzpomněl si na příběhy vyprávěné po večerech Athaclenou. Ty asociace vněm vyvolaly tušení, o co asi jde…

Galaktici všude po celé plošině ustali ve žvatlání a upřeně se zahleděli na špici Obřadního pahorku. Fiben by musel trochu zvednout hlavu, aby viděl, co zaujalo jejich pozornost. Dřív než tak učinil, se však přesvědčil, jak je na tom jeho sok. Když Železňák několikrát zoufale zalapal po dechu a přitom se mu podařilo do sebe pár doušků vzduchu nasát, obnovil stisk tak, aby ho udržel na hranici vědomí. To

stačilo. Potom se podíval nahoru.

„Uthacalthing," zašeptal Fiben, když si uvědomil zdroj svého duševního zmatku.

Tymbrimij stál o něco výše než ostatní. Paže měl roztažené a velké záhyby jeho slavnostního roucha se divoce třepaly ve větrném víru, který proudil v otevřené hyperprostorové odbočce. Jeho oči se doširoka rozestoupily.

Úponky Uthacalthingovy koróny se vlnily a nad jeho hlavou *něco* vířilo.

Některá ze šimi zasténala a přitiskla si dlaně na spánky. Někde se také ozvalo zachřestění zubů některého Pringa. Drtivá většina přítomných stěží mohla ten glyf zaznamenat. Ale Fiben vůbec poprvé ve svém životě skutečně *kennoval*. A to, co *kennoval*, se jmenovalo *tutsunucann*.

Ten glyf bylo titánské monstrum s dlouho shromažďovanou energií. Byla to sama podstata dlouho udržované neurčitosti. Ten přízrak tancoval a vířil. A pak, bez jakéhokoli varování, se rozletěl do všech stran. Fiben cítil, jak se prohání kolem dokola. A pak prosvištěl i jím – nebylo to nic víc, nic míň než čirá, nefalšovaná *radost*.

Z Uthacalthinga se vyřinuly emoce, jako když se protrhne přehrada. „*N'ha s'urustuannu, k'hammin't Athaclena w'thtanna!*" zvolal. „Dcero, ty mi to posíláš zpět? Vracíš mi to, co jsem ti propůjčil? Ach, jaký báječný a bohatý úrok z té půjčky vzešel! Jaký skvělý žert jsi udělala na úkor svého hrdého rodiče!"

Intenzita jeho prožitku mocně zapůsobila na ty, co stáli opodál. Šimové mrkali očima a zaraženě zírali. Robert Oneagle si setřel slzy.

Uthacalthing se obrátil a ukázal nahoru po cestě vedoucí k Stanovišti volby. Tam, na nejvyšším bodě Obřadního pahorku bylo vidět, že odbočka byla konečně propojena. Hluboko pod zemí schované motory splnily svůj úkol a směrem k nebi se vytvořil tunel, jehož stěny se třpytily, ale jehož vnitřek byl černější než samotná temnota.

Zdálo se, jako by z toho prostoru bylo vysáváno veškeré světlo, takže se dokonce dalo obtížně poznat, že tam vůbec nějaký průnik je. Ale Fiben věděl, že to bylo spojení v reálném čase tohoto místa s nesčetnými jinými místy, na nichž se shromáždili svědci, aby sledovali a pak oslavili události dnešního večera.

Doufám, že si Pět galaxii tuhle podívanou pěkně užívá. Když Železňák projevil známky, že se opět probouzí k životu, dal mu pořádnou ránu do spánku a díval se dál.

V polovině cesty vedoucí na samotnou špici pahorku stála trojice postav, které se k sobě moc nehodily. První patřila malému neošimpanzi, jehož ruce se zdály být příliš dlouhé a jehož špatně rostlé nohy byly krátké a křivé. Jo-Jo držel za ruku obrovitého thennaninského velvyslance. Kaultovu druhou masivní tlapu svírala drobná člověčí holčička, jejíž vlasy ve vířícím větru plápolaly jako jasný prapor.

I toto neuvěřitelné trio sledovalo, co se děje na vrcholku, kde se shromáždila nezvyklá skupina.

Desítka goril, samců a samic, stála v kruhu pod napůl neviditelnou dírou ve vesmíru. Pohupovaly se dopředu a dozadu, upřeně koukaly do té prázdnoty zející nad jejich hlavami a tiše si broukaly svou atonální melodii.

„Věřím…“ promluvila s posvátnou úctou v hlase serentinská Velká examinátorka, „věřím, že se toto již někdy stalo… jednou nebo dvakrát… ale určitě ne v posledních více než tisíci eonech.“

Vzápětí zamručel novoanglicky další hlas, tentokrát rozmrzelý a prosycený emocemi. „To není fér. To měl být náš obřad!“ Fiben zahlédl, jak po tvářích některých šimů stékají slzy. Někteří se o sebe vzájemně opírali a vzlykali.

Gailetiny oči byly rovněž zvlhlé, ale Fiben dobře věděl, že ona vidí to, co jiní vidět nedokáží. Její slzy byly slzami úlevy a radosti.

Ze všech stran bylo slyšet nejrůznější výrazy úžasu.

„…Ale co je to jen za druh tvorů, entit, bytostí?“ otázal se jeden z gůbůrských Suzerénů.

„…presapienti,“ odpověděl mu nějaký jiný hlas v galaktické trojce.

„Prošli všemi testovacími stanovišti, takže musejí být připraveni k podstoupení určitého ceremoniálu,“ zamumlal Cordwainer Appelbe. „Jak ale u všech všudy tyhle gori…“

Robert Oneagle svého lidského druha přerušil zvednutím ruky. „Již nikdy nepoužívejte jejich starého druhového označení. Tohle jsou, příteli, *Garthlingové*.“

Vzduch naplnila ionizace zavánějící pachem, jenž je cítit při blesku. Uthacalthing dal zpěvem najevo svou radost nad souměrností tohoto velkolepého překvapení, tohoto skvělého žertu. A jeho hlas byl sytý, nepozemský zvuk. Unesen tím okamžikem, Fiben si ani nevšiml, že se postavil na nohy, aby měl lepší výhled.

Spolu se všemi ostatními viděl zvláštní splynutí nad velkými opy, kteří se na vrcholku pohupovali a mručeli. Nad hlavami goril se utvořila vířící mlhovina, která postupně houstla s příslibem, že z ni brzy vystoupí obrysy.

„Žádná žijící rasa něco takového nepamatuje," promluvila znovu s posvátnou úctou Velká examinátorka. „V uplynulé miliardě let měly vazalské rasy nespočetně obřadů Pozvednutí. Podstoupily ceremoniály postoupení na vyšší stupeň tohoto procesu, volily si své Průvodce, aby jim pomáhali. Několik jich dokonce využilo možnosti žádat ukončení Pozvednutí… aby se vrátily k tomu, čím byly předtím…"

Mlhovina nabyla oválného tvaru. A uvnitř se stávaly stále zřetelnější nějaké tvary. Jakoby z toho hustého mléčného oparu pomalu vystupovaly.

„…Ale jenom báje z pradávných dob vyprávějí o nových druzích, které přišly o své vůli, překvapily galaktické společenství a domáhaly se práva, aby si samy mohly vybrat své patrony."

Fiben zaslechl zasténání a podíval se dolů na Železňáka, který se nadzvedl na roztřesených loktech. Potlučeného sena pokrývala od nohou po hlavu vrstva prachu, místy hojně nasáklá krví.

Ten má ale tuhý kořínek. To se musí nechat, pomyslel si. Jenomže Fiben si neuvědomil, že nevypadá o moc lépe.

Zvedl nohu. Bylo by to tak snadné… Podíval se stranou a uviděl, že ho Gailet sleduje.

Železňák se převalil na záda. Podíval se na Fibena s výrazem naprosté odevzdanosti.

Sakra. Místo aby zasadil úder, Fiben se sehnul a podal svému bývalému nepříteli ruku. *Vlastně ani nevím, proč jsme se tu prali. Vítězné fanfáry teď stejně hrají někomu úplně jinému.*

Zástupem projel výkřik překvapení. Ze strany Gůbůrů se ozvalo pronikavé zdrcené lkaní. Fiben rychle pomohl Železňákovi na nohy a

do stabilního postoje a pak vzhlédl, aby viděl, čím gorily způsobily takovou konsternaci.

Byla tam tvář Thennanina. Velký a velice jasný obrázek, který se vznášel v centru hyperprostorové odbočky, velice nápadně připomínal Kaulta.

Takový střízlivý, seriózní, vážný výraz, pomyslel si Fiben. Typický Thennanin.

Několik ze shromážděných galaktiků mezi sebou vzrušeně brebentilo, většina ale působila dojmem, že tím zaskočením na místě zkameněla. Výjimkou byl Uthacalthing, jehož radostný úžas stále tryskal do všech stran jako ohňostroj.

„Z'wurtin's'tatta… Pomáhal jsem tomu a ani jsem o tom nevěděl!"

Obří obrázek Thennaninova obličeje se stáhl zpět do mléčného oválu. Všichni teď uviděli i tlustý krk se štěrbinami toho tvora a také jeho mohutné tělo. Když se pak do záběru dostaly paže, ukázalo se, že postavy stojící po jeho bocích ho drží za ruce.

„Náležitě vyjádřeno," pronesla Velká examinátorka ke svým poradcům.

„Zatím nepojmenovaný vazalský druh prvního stupně, předběžně nazvaný Garthlingové, si vybral jako svého patrona Thennaniny. A za své průvodce a ochránce zvolil společně neošimpanze a lidi ze Země."

Robert Oneagle radostně zařičel. Cordwainer Appelbe v šoku padl na kolena. Ze skupiny Gůbůrů se ozvalo skřípání, které znělo poraženecky.

Fiben ucítil, jak něčí ruka vklouzla do jeho. Gailet se na něho podívala a v jejím pohledu se mísila sžíravost s hrdostí.

„No jo, no," povzdechl si. „Stejně by nám je nenechali. Takhle se nám aspoň dostalo právo kontroly. A slyšel jsem, že Thennaninové nejsou tak špatní, jak se to o ítýčkách říká."

Gailet zavrtěla hlavou. „Ty si o těchhle tvorech věděl něco, cos mi neřekl?"

Pokrčil rameny. „No, mělo to být tajemství. A tys měla tolik práce. Nechtěl jsem tě s takovými nedůležitými detaily otravovat. Zapomněl jsem. *Mea culpa.* Nebij mě kvůli tomu, moc tě prosím."

V očích jí šlehl plamínek. Potom si také vzdychla a podívala se zpátky na vrchol pahorku. „Moc dlouho jim to nepotrvá, než poznají, že tohle nejsou žádní Garthlingové, ale bytosti ze Země.“

„Co se pak stane?“

Teď zase pokrčila rameny Gailet. „Nic, myslím. Ať už pocházejí odkudkoli, očividně jsou připravené k Pozvednutí. Lidé podepsali dohodu – byť nefér – zakazující pozemskému klanu pozvedat je, a tohle je podle mě dodrženo. *Fait accompli.* Alespoň že můžeme hrát nějakou roli. Pomůžeme dohlédnout na to, aby ta práce byla udělána dobře.“

Dunění pod nimi již začalo pomalu utichat. Místo něj vystupovala do popředí kakofonie pronikavého kdákání Gůbůrů. Ale s Velkou examinátorkou to vůbec nehnulo. Už měla plno práce se svými pomocníky. Nařizovala zajištění všech záznamů upřesňovala provedení následných testů a diktovala naléhavé zprávy pro centrálu Institutu Pozvednutí.

„A musíme pomoci informovat Kaultův klan,“ dodala. „Nepochybně je ta novina překvapí.“

Fiben zahlédl Suzeréna Paprsku a Drápu, jak naskočil do gůbůrského letounu, který stál opodál, a velkou rychlostí odletěl. Vzdušný vír, který vznikl prudkým startem, načepýřil pera ptáků, kteří zůstali na místě.

Pak se stalo, že se Fibenův pohled náhodou setkal s pohledem Suzeréna Náležitosti, který shlížel ze svého osamoceného hřadu. Mimozemšťan nyní stál mnohem vzpřímeněji. Ignoroval žvatlání svých soukmenovců a díval se na Fibena pevným, nemrkajícím žlutým okem.

Fiben se uklonil. Po chvilce galaktik odpověděl zdvořilým nakloněním hlavy.

Nad vrcholkem Obřadního pahorku, kde tiše dál zpívaly gorily – které nyní již byly oficiálně nejmladšími občany civilizace Pěti galaxií – se opalizující ovál smrskl ve stále se zužující trychtýř. Ale dřív než zcela zmizel, naskytl se přítomným ještě jeden, dosud nevídaný pohled. Bylo to něco, co se jim pravděpodobně už nikdy nepoštěstí spatřit.

Nahoře na nebi byl obrázek Thennanina, neošimpanze a člověka

a všichni se na sebe dívali. Vtom se Thennaninova hlava trochu zvrátila dozadu a začala sebou škubat. Byl to skutečný *smích*.

Sytý, hluboký smích, jímž Thennanin sdílel radost svých droboučkých partnerů. Vítězný smích.

Mezi ohromenými diváky jedině Uthacalthing a Robert Oneagle měli pocit, že se připojili, když ten přízračný tvor nahoře dělal to, co nikdy nikdo neslyšel, že by příslušník jeho druhu dělat uměl. Rozesmátá Thennaninova tvář bylo to poslední, co bylo na obloze vidět, než postupně mizející výjev nakonec spolkla zavírající se díra do vesmíru a než se na své místo vrátily hvězdy.

část šestá

OBČANÉ

Jsem budižkničemu, nad nímž se pláče,
žádný požitek pro zrak a čich;
zlobivý to op, co má rád hřích
a v ráji po stromech si vesel skáče.

ROBERT LOUIS STEVENSON, „PORTRÉT“

92
Galaktici

„Oni existují. Jsou z hmoty. Prostě jsou!“

Shromáždění gůbůrští úředníci a důstojníci pohodili svými ochmýřenými hlavami a unisono vykřikli.

„*Zúúún!*“

„Tato cena nám byla odepřena, čest vzata a příležitost promeškána. To všechno kvůli lakotnému škudlení a přepočítávání pětníků! Teď však budou náklady větší, mnohonásobně, exponenciálně!“

Suzerén Pokladu a Bdělosti stál zkroušeně v koutu a poslouchal v malém houfu svých věrných pomocníků, zatímco byl ze všech stran zahrnován výčitkami. Pokaždé se zatřásl, když se konkláve k němu otočilo a vykřiklo svůj refrén.

Suzerén Náležitosti se vysoce vypínal na svém hřadu. Chodil po něm dopředu a dozadu a načechrával si peří, aby co nejlépe dal všem na odiv novou barvu, která se začala objevovat pod jeho pelichajícím peřím. Shromáždění Gůbůrové a Kwackové na ten odstín zareagovali projevy zanícené oddanosti.

„A nyní opuštěný, vzpurný, umíněný jedinec zdržuje naše Peření a náš konsenzus, ze kterých bychom mohli konečně něco získat. Získat čest a spojence. Získat mír!“

Suzerén mluvil o jejich nepřítomném kolegovi, o vojenském veliteli, který, jak se zdálo, si netroufal přijít a postavit se čelem k nové barvě kněze, k jeho nynější nadřazenosti.

Jeden čtyřnohý Kwack spěšně přicupital, uklonil se a doručil ke knězovu hřadu nějakou zprávu. Teprve po chvilce, jakoby ho to napadlo až dodatečně, nechal postoupit kopii i Suzerénovi Pokladu a Bdělosti.

Informace z Pourminova transferového bodu nebyla žádným

překvapením – proslýchalo se, že směrem ke Garthu se ubírají ve velikém počtu mocné vesmírné lodě. Po takovém debaklu jakým byl ten ceremoniál Pozvednutí, se něco takového dalo očekávat.

„Nuže?“ obrátil se Suzerén Náležitosti k několika armádním důstojníkům, kteří byli přítomni. „Zamýšlí Paprsek a Dráp bránit tuto planetu přes veškeré rady, v rozporu s rozumem a veškerou ctí?“

Důstojníci to samozřejmě nevěděli. Svého válečného vůdce totiž opustili, když zjistili, že chaotický proces Peření náhle změnil své směřování.

Suzerén Náležitosti nyní tancoval tanec netrpělivosti. „Ničím mi neprospějete, neprospějete nijak svému klanu, když tu budete jen tak nečinně koukat a neuděláte nic pro to, aby se prosadila správná věc. Jděte zpátky, vraťte se na svá místa. Plňte dál své povinnosti a jeho rozkazy, avšak neustále mne informujte o jeho plánech a o tom, co dělá!“

Použití zájmena mužského rodu bylo záměrné. Ovšem Peření stále ještě zdaleka nebylo dokončeno a nikdo nemohl se stoprocentní jistotou říci, jakým směrem vítr vane.

Důstojníci se uklonili jako jeden pták a vyrazili ven ze stanu.

93

Robert

Obřadní pahorek, na němž nyní zavládl klid, byl poset nejrůznějším smetím a úlomky. Ostrý východní vítr čeřil travnaté svahy a honil po nich věci, které sem předtím zavál až ze vzdálených hor. Na níže položených terasách se tu a tam šimové z města tím harampádím prohrabovali a hledali něco zajímavého, co by si mohli nechat.

Výš nad nimi už stálo jen pár stanových pavilonů. Kolem nich si několik desítek velkých černých postav v poklidu vzájemně pročesávalo srst a povídalo si pomocí znakové řeči. Jako kdyby nikdy neměl

ly nic důležitějšího na přemýšlení než to, kdo s kým teď bude něco mít a co budou mít k dalšímu jídlu.

Robertovi připadalo, že gorily jsou naprosto spokojené se svým životem. *Já jim závidím,* napadlo ho. Jemu nepřineslo klid dokonce ani velké vítězství. Situace byla na Garthu nadále velice nebezpečná. A možná i mnohem nebezpečnější, než tomu bylo předminulou noc, kdy k překvapení všech tak rázně zasáhl osud a náhoda.

Život je občas složitý a problematický. Vlastně pořád.

Robert se vrátil zpátky ke svému záznamníku a k dopisu, který mu teprve před hodinou předali úředníci Institutu Pozvednutí.

…Samozřejmě je to velice těžké pro starou ženu – zvláště pro takovou, která jako já byla vychována a životem vedena k tomu, aby si šla svou vlastní cestou. Ale vím, že musím přiznat, jak moc jsem se mýlila ve vlastním synovi. Křivdila jsem ti a za to se ti velice omlouvám.

Na svou obranu mohu jedině uvést, že vnější vzhled může zavádět, a tys ve mě svým zevnějškem vyvolával velké znepokojení. Já teď vím, že jsem se měla dívat hlouběji a vidět tu sílu, kterou jsi ukázal během těchto krizových měsíců. Ale to mě prostě nikdy nenapadlo. Možná jsem se bála příliš podrobně zkoumat své vlastní pocity.

V každém případě budeme mít dost času popovídat si o tom všem, až bude mír. Nechme to zatím být s tím, že ti chci říct, jak jsem na tebe velice hrdá. Tvoje země a tvůj klan jsou ti velice vděční, jako je ti vděčná i tvoje matka.

S láskou
Megan

Jak zvláštní, přemýšlel Robert. Tolik let zoufale bojoval o to aby získal její uznání, a teď, když ho konečně měl, nevěděl si s ním rady. Ironií bylo, že měl pro svou matku pochopení; bylo pro ni zcela zjevně velice obtížné všechno tohle napsat. Vzal přitom v úvahu chladný tón těch slov samotných.

Celý Garth se na Megan Oneaglovou díval jako na půvabnou, vlídnou dámu a čestnou administrátorku. Pouze její cestující manželé

a sám Robert znali i její druhou stranu, tu, která byla naprosto vystrašená permanentní povinností a problémy soukromé povahy. Pokud si Robert pamatoval, toto bylo vůbec poprvé v jeho životě, co se omluvila za něco skutečně důležitého, co se týkalo rodiny a silných emocí.

Zrak se mu najednou zamžil a oči zašilhaly. Robert to připsal symptomům polí, která se rozptylovala od startujícího vesmírného korábu, jehož kvílící motory bylo slyšet už z kosmodromu. Otřel si tváře a sledoval, jak velká kosmická loď – stříbřitá a ve své tiché kráse až andělská – stoupá vzhůru a přelétá nad jejich hlavami na své poklidné cestě do vesmíru a dál do jeho hlubin.

„Další várka prchajících krys," zamumlal.

Uthacalthing se ani neobtěžoval, aby se obrátil a podíval. Ležel na zádech zapřený o lokty a koukal se do šedých vod. „Galaktičtí návštěvníci už tak měli víc zábavy, než počítali, Roberte. Ten ceremoniál Pozvednutí byl pro ně pořádným vzrušením. Vyhlídka vesmírné bitvy a obklíčení je pro většinu z nich něco daleko méně lákavého."

„Jedno od každého už mi docela stačilo," dodal Fiben Bolger, aniž otevřel oči. Ležel o něco níže po svahu s hlavou v klíně Gailet Jonesové. Ta v té chvíli neměla, co by řekla. Soustředila se totiž na vytahování několika cucků z jeho kožichu. Dávala přitom veliký pozor na stále ještě citlivé temné modřiny a šrámy. Jo-Jo mezitím probíral jednu z Fibenových nohou.

No, zaslouží si to, přiznal v duchu Robert, když se díval, jak si jeho kamarád hoví. Ačkoli si obřad Pozvednutí nakonec přivlastnily gorily, výsledky testů předané institutem platily. Pokud by se lidstvo dokázalo dostat ze svých nynějších potíží a mohlo si dovolit výdaje na nový ceremoniál, příští procesí tvořené nejmoudřejšími terranskými šimy by vedli dva vidláci z Garthu. Ačkoli se zdálo, že Fiben o takovou čest příliš nestojí, Robert byl na svého přítele hrdý.

Cestou nahoru k nim přicházela šimí samice oblečená do prostých šatů. Ze všeho nejdřív se mírně uklonila směrem k Uthacalthingovi a k Robertovi. „Kdo chce slyšet nejnovější zprávu?" zeptala se Michaela Noddingsová.

„Já teda ne," zabručel mrzutě Fiben. „Ať jde celej vesmír do p…"

„Fibene," pokárala ho mírně Gailet a podívala se na Michaelu. „Já ji chci slyšet."

Šimi si sedla a začala Fibenovi pročesávat druhé rameno. To ho uchlácholilo, a tak znovu zavřel oči.

„Kault dostal zprávu od svého klanu," oznámila Michaela. „Thennaninové jsou už na cestě sem."

„Už?" Robert si hvízdl. „To tedy neztrácejí čas, co?"

Michaela zavrtěla hlavou. „Thennaninové už kontaktovali Všezemskou radu, aby dojednali odkoupení genetického základu goril a najali pozemské experty jako konzultanty."

„Doufám, že rada bude požadovat nějakou dobrou protihodnotu."

„Žebráci si nemůžou moc vybírat," upozornila Gailet. „Podle některých odlétajících galaktických pozorovatelů je Země v pěkně zoufalé situaci, stejně jako Tymbrimijové. Kdyby tahle dohoda přinesla byť jenom to, že Thennaninové přestanou být našimi nepřáteli a možná se místo toho stanou našimi spojenci, bylo by to pro nás velice významné."

Jenomže za cenu toho, že přijdeme o gorily, naše bratrance, jako o své vazaly, dumal Robert. Tu noc, kdy ceremoniál probíhal, vnímal jenom humornou ironii toho všeho a sdílel tak s Uthacalthingem tymbrimijský způsob nazírání na věci. Teď však bylo obtížnější podívat se seriózně na to, co to bude stát.

Především, gorily nikdy nebyly skutečně naše, připomněl si. *A přinejmenším budeme mít právo mluvit do toho, jak budou pozvedány. A kromě toho Uthacalthing říká, že někteří Thennaninové nejsou tak špatní.*

„A co Gůbůrové?" zeptal se pak nahlas. „Zavázali se, že uzavřou se Zemí mír výměnou za její souhlas s uspořádáním toho ceremoniálu."

„No, to zrovna nebyl přesně ten druh obřadu, který měli na mysli, že ne?" reagovala Gailet. „Co si o tom myslíte, velvyslanče Uthacalthingu?"

Tymbrimijovy úponky se líně vlnily. Celý předešlý den a celé dopoledne si pro sebe vytvářel malé zapeklité glyfy, které Robert svou omezenou schopností zdaleka nebyl s to *kennovat*. Hrál si, jako

kdyby prožíval dětinskou radost z toho, že znovu našel něco, co předtím ztratil.

„Budou se samozřejmě řídit tím, co pro ně bude podle jejich názoru nejlepší," řekl Uthacalthing. „Otázka je, jestli jsou schopni rozpoznat, co je skutečně pro ně dobré."

„Co tím myslíte?"

„Mám tím na mysli to, že se Gůbůrové zjevně na tuto výpravu vydali s poněkud zmatenými cíli. Jejich Triumvirát odráží soupeřící frakce doma. Původním záměrem jejich expedice bylo využít populace Garthu jako rukojmí a vynutit si na Všezemské radě vyzrazení tajemství. Pak ale zjistili, že Země ví stejně málo jako všichni ostatní o tom, co to vlastně ta vaše neslavně proslulá delfíní loď objevila."

„Už přišla o *Streakerovi* nějaká nová zpráva?" přerušil Uthacalthinga Robert.

Tymbrimijský velvyslanec si povzdechl a vypustil ve spirále glyf *palanq*. „Zdá se, že ti delfíni zázračně unikli z pasti, kterou na ně nalíčila desítka nejfanatičtějších patronských rodů – což je sám o sobě obdivuhodný kousek – a teď se *Streaker* zřejmě ztratil někde ve vesmíru. Důstojnost pokořených fanatiků byla vážně nabourána, a tak napětí dosáhlo ještě vyššího stupně, než tomu bylo předtím.

To je jen další důvod, proč je gůbůrská hřadová šlechta stále znepokojenější."

„Takže když si vetřelci uvědomili, že nemohou využít zajatce k vydírání Země, aby jim prozradila svá tajemství, začali Suzeréni zjišťovat nějaký jiný způsob, jak se z téhle nákladné výpravy vrátit alespoň s nějakým ziskem," domýšlela dál Gailet.

„Správně. Jenomže když byl zabit první Suzerén Pokladu a Bdělosti, vyvedlo to jejich vedení z rovnováhy. Místo toho, aby domlouvání směřovalo k politickému konsenzu, všichni tři Suzeréni zabředli do bezuzdného soupeření o nejvyšší pozici v tom jejich Peření. Dokonce ani nyní si nejsem zcela jistý, jestli rozumím všem plánům, které by do toho mohly být zahrnuty. Ale ten závěrečný, který byl nakonec vyřešen, pro ně bude pořádně drahý. Nestoudně se snažit ovlivnit výsledek ceremoniálu Pozvednutí je velice vážná záležitost."

Robert viděl, jak sebou Gailet škubla v nepříjemné vzpomínce na to, jak byla zneužívána. Fiben, aniž otevřel oči, zvedl paži a vzal ji

za ruku. „Takže, jak jsme na tom teď?“ zeptal se Robert Uthacalthinga.

„Pokud by se Gůbůrové řídili jak zdravým rozumem, tak smyslem pro čest, pak by dohodu se Zemí dodrželi. Je to pro ně jediné východisko z téhle pořádné bryndy.“

„Ale vy moc nevěříte, že si vyberou právě tohle řešení.“

„Cožpak bych zůstal prakticky uvězněný tady, na neutrální půdě, kdybych tomu věřil? Ty a já bychom, Roberte, právě teď byli s Athaclenou, jedli *khoogra* a další pochoutky, které jsem si schoval, a hodiny povídali o tolika věcech. To však nebude možné, dokud se Gůbůrové nerozhodnou mezi logikou a sebeobětováním.“

Roberta zamrazilo. „Jak špatné by to mohlo být,“ zeptal se tiše. Na odpověď mlčky čekali i šimové.

Uthacalthing se rozhlédl kolem. Nasál čerstvý chladný vzduch, jako kdyby zkoušel buket nějakého dobrého vína. „Tohle je nádherná planeta,“ povzdechl si. „A přesto zažila takovou hrůzu. Zdá se, že takzvané civilizace mají občas sklon ničit věci, které se zavázaly chránit.“

94

Galaktici

„Za nima!“ zakřičel Suzerén Paprsku a Drápu. „Pronásledujte je! Chyťte je!“

Vojáci Drápu a jejich bojové roboty se vrhli dolů na malou skupinu neošimpanzů, kterou zaskočili. Chlupatí pozemšťané se začali bránit, pálili nahoru na útočící Gůbůry ze svých nedostatečných zbraní. Explodovaly dvě malé ohnivé koule, od nichž se na všechny strany roznesla sprška spáleného peří, ale z valné části byl odpor marný. Za chvíli už Suzerén chodil opatrně mezi tím, co zbylo ze stromů a ze savců. Pak zaklel, když mu důstojníci oznámili, že nalez-

li jen těla šimů.

Povídalo se, že jsou mezi povstalci i lidé a Tymbrimijové a, ano, dokonce i ti proklatí Thennaninové. Vždyť se jeden z nich najednou vynořil z divočiny! Všichni se museli spojit a vytvořit alianci! Musí to být spiknutí!

Nyní neustále přicházely zprávy, poselství, vzkazy, žádosti, aby se admirál vrátil do Port Helenie. Aby se připojil ke zbylým dvěma vůdcům, sešel se s nimi na konkláve, na další schůzce, kde by svedli nový boj o konsenzus.

Konsenzus! Suzerén Paprsku a Drápu si odplivl na kmen roztříštěného stromu. Už cítil odliv hormonů, pozoroval, jak pomalu bledne barva, která už téměř byla jeho!

Konsenzus? Admirál jim ukáže konsenzus! Byl pevně rozhodnut vybojovat si svou pozici ve vedení zpátky. A jediným způsobem, jak toho po té katastrofě s ceremoniálem Pozvednutí dosáhnout, bylo demonstrovat účinnost vojenské alternativy. A až Thennaninové přijdou, aby se dožadovali své ceny v podobě »Garthlingů«, budou přivítáni silou! Nechť si svoje nové vazaly pozvedají z hlubin vesmíru!

Samozřejmě, aby bylo možné držet je v šachu – v zájmu udržení této planety v moci hřadové šlechty –, musí panovat naprostá jistota, že nebude žádných výpadů do zad, z povrchu Garthu. Pozemní odpor musí být zlikvidován!

Suzerén Paprsku a Drápu odmítl vůbec se zamyslet nad možností, že jeho rozhodování je ovlivněno i vztekem a touhou po odvetě. Připustit něco takového by totiž znamenalo upadnout pod nadvládu Suzeréna Náležitosti. Několik dobrých důstojníků už k němu přeběhlo, ale ten licoměrný nejvyšší kněz je poslal zpátky na jejich posty. To bylo obzvláště hořké sousto.

Admirál byl pevně odhodlán vybojovat si jejich oddanost zpátky svým vlastním způsobem, svým vítězstvím!

„Nové detektory fungují, jsou efektivní, pracují, jak se od nich čekalo!“ tancoval spokojeně. „Pomohou nám honit ty pozemšťany bez toho, že bychom museli hledat speciální materiály. Vystopujeme je díky jejich samotné krvi!“

Suzerénovi pomocníci sdíleli spokojenost svého šéfa. Když všechno půjde takhle dál, všichni povstalci budou velice brzy mrtví.

Na oslavu ale padl přece jenom jeden stín, když přišla zpráva, že jeden z transportérů, který je sem dopravil, se zřítil. Další oběť pohromy způsobené korozí, která napadla gůbůrská zařízení a výzbroj v celých horách a v údolí Sind. Suzerén Paprsku a Drápu nařídil okamžité vyšetření této záležitosti.

„To nevadí! My všichni poletíme zbývajícími transportéry. Nic, nikdo, žádná událost nezastaví náš hon!“

Vojáci zapěli.

„*Zúúún!*“

95
Athaclena

Sledovala, jak zarostlý člověk čte tu zprávu počtvrté, a nepřestávala uvažovat o tom, jestli udělala správnou věc. Vlasatý, vousatý a nahý major Prathachulthorn vypadal jako nejhorší příklad divokého, masožravého vlčete… tvora, který je příliš nebezpečný na to, aby se mu dalo věřit.

Díval se na zprávu a jediné, co z něj na okamžik dokázala přečíst, byla vlna napětí, která mu projela pažemi od ramenou až po silné, pevně sevřené pěsti.

„Vypadá to, že je mi přikazováno, abych vám odpustil a respektoval vaše plány a metody,“ procedil skrz zuby. „Znamená to, že mě pustíte, když slíbím, že budu hodný? Jak si můžu být jistý, že tenhle rozkaz není podvrh?“

Athaclena věděla, že nemá moc na vybranou. V následujících dnech nebude moci plýtvat šimí silou na to, aby pokračovala v hlídání Prathachulthorna. Těch, na které se mohla spolehnout, že budou ignorovat velitelský hlas toho člověka, bylo velice málo, a jemu se už čtyřikrát málem podařilo uniknout. Jedinou alternativou bylo na místě to s ním jednou pro vždy skončit. K něčemu takovému však neměl

la dostatek vůle.

„Nepochybuji, že byste mě okamžitě zabil, jakmile byste zjistil, že ta zpráva není pravá," odpověděla mu Athaclena.

V dravčím úsměvu se zablýskly zuby. „Na to vám mohu dát své slovo," ujistil ji.

„A na co ještě?"

Zavřel oči a po kratičké chvilce je zase otevřel. „Podle těchto rozkazů od exilové vlády nemám jinou možnost, než postupovat, jako kdybych nikdy nebyl unesen, předstírat, že k žádné vzpouře nedošlo, a přizpůsobit svou strategii vašim radám. Dobrá, souhlasím s tím.

Ale pamatujte si, že vznesu stížnost u svých nadřízených na Zemi hned při první příležitosti, která se mi naskytne. A ti to předají TAASF. A jakmile bude koordinátorka Oneaglová zbavena moci, najdu si vás, tymbrimijská slečinko, a pak si pro vás přijdu."

Čirá otevřená nenávist v jeho mysli v ní vyvolala zamrazení, ale současněji také ujistila. Ten člověk před ní vůbec nic neskrýval. Jeho slova pálila svou opravdovostí. Kývla na Benjamina.

„Pusťte ho."

Nešťastně se tvářící šimové, kteří se vyhýbali kontaktu očima s tím temně zarostlým člověkem, spustili klec na zem a otevřeli dvířka. Prathachulthorn vylezl ven a třel si paže. Pak najednou z ničeho nic udělal rychlou otočku, vyskočil do výšky, vykopl prudce nohou a dopadl kousek od Athacleny. Zasmál se, když viděl, jak dcera tymbrimijského velvyslance a šimové vylekaně uskočili.

„Kde je můj velitelský štáb?" zeptal se.

„Přesně nevím," odpověděla Athaclena, která se rychle snažila zvládnout reflex *gheer*. „Rozdělili jsme se do malých skupin a dokonce jsme museli opustit jeskyně, když bylo jasné, že jsou ohroženy."

„A co tohle místo?" Prathachulthorn ukázal na dýmající svahy Mount Fossey.

„Čekáme, že nepřítel tady může zahájit útok každým okamžikem," odpověděla upřímně.

„No dobrá," řekl. „Polovinu toho, co jste mi včera řekla o tom ceremoniálu Pozvednutí a o jeho důsledcích, jsem vám nevěřil. Ale

jedno vám přiznat musím: jak to tak vypadá, vy a váš taťka jste Gůbům opravdu pořádně zatopili.“

Nasál vzduch, jako kdyby už už chtěl vyrazit po stopě. „Předpokládám, že pro mě máte připravenou taktickou mapu a nějaký záznamník.“

Benjamin přinesl jeden z přenosných počítačů, ale Prathachulthorn zvedl ruce. „Ne teď. Nejdřív odsud zmizíme. Chci z tohodle místa okamžitě vypadnout.“

Athaclena přikývla. Velice dobře věděla, jak se ten muž cítí.

Zasmál se, když odmítla jeho hrané kavalírské gesto a trvala na tom, aby šel první. „Jak si přejete,“ zabublal rozjařeně.

Za chvíli se už proplétali mezi stromy. Utíkali pryč skryti pod hustým příkrovem lesa. O něco málo později zaslechli z místa, kde býval jejich tábor, zvuk připomínající hrom, ačkoli na nebi nebylo ani mráčku.

96

Sylvie

Noc ozařovaly ostré paprsky světelných zdrojů, které vybuchovaly s pronikavou září a pak se pomalu snášely dolů, přičemž vrhaly velké stíny na zem. Jejich účinek na smysly byl náhlý, oslepující. Přehlušoval dokonce i hluk bitvy, výkřiky raněných a sténání umírajících.

Byli to obránci, kdo vystřeloval tyhle zářící pochodně do nebe, protože útočníci nepotřebovali žádné světlo, aby své zbraně mohli zaměřovat. Naváděni radary a infračervenými zaměřovači zasahovali své cíle s vražednou přesností, pokud je alespoň na okamžik neoslepily jasné záblesky světlic.

Z nočního tábora, v němž si ani neodvážili rozdělat oheň, se šimové rozprchli do všech stran. Byli nazí a nesli na zádech jen jídlo

a pár zbraní. Většinou to byli uprchlíci z horských samot vypálených při nejnovější vlně bojů. Několik vycvičených dobrovolníků z povstaleckých oddílů zůstalo vzadu, aby zoufalou akcí kryli ústup civilistů.

Používali všechno, co měli k dispozici ke zmatení vražedně přesných detektorů, které nepřítel používal ze vzduchu. Jejich světelné rakety byly sofistikované, automaticky řídily své exploze a světelné proudy tak, aby co nejúčinněji ochromovaly aktivní i pasivní senzory. Zpomalovaly postup ptáků, ale jenom na krátkou chvíli. A bylo jich málo.

Kromě toho, nepřítel měl něco nového, nějaký tajný systém, který jim pomáhal vysledovat šimy dokonce i pod nejhustším porostem, přestože byli úplně nazí a neměli u sebe ani tu nejmenší stopu po civilizaci.

Pronásledovaní mohli udělat jedině to, že se postupně rozdělovali do stále menších skupinek. Vyhlídkou těch, kterým se podařilo uniknout, bylo, že budou žít naprosto jako zvířata, osamoceně nebo nanejvýš v párech, budou se krčit a s vystrašenýma očima hlídat nebe, které kdysi patřilo jim a po němž se podle libovůle prohánělí.

Sylvie právě pomáhala postarší šimi a dvěma dětem přelézt přes révou porostlý kmen stromu, když jí zježené chlupy na krku prozradily, že poblíž jsou spuštěné gravitizátory. Rychle dala ostatním znamení, aby se schovali. Něco však – možná nepravidelný rytmus těch motorů – ji přimělo, že zůstala na místě a vykoukla přes okraj spadlého kmenu. Ve tmě jen stačila zahlédnout záblesk matného, bělavého stínu, který střemhlav vletěl do lesa, s lomozem se zabořil čumákem do korun stromů a pak zmizel v černé džungli.

Sylvie zírala na průsek, který padající loď prorazila ve stromoví. Kousala si nervózně nehty a poslouchala déšť opožděných úlomků.

„Donno!“ zašeptala. Stará šimi vystrčila hlavu z hromady listí. „Dokážeš sama s dětmi ujít zbytek cesty k místu setkání?“ zeptala se. „Stačí, když půjdete pořád rovně z kopce až k řece. Potom se dáte po proudu, až dojdete k malému vodopádu s jeskyní. Dokážeš to?“

Donna se notnou chvíli soustředila a pak konečně přikývla. „Dobře,“ řekla dál Sylvie. „Až uvidíš Petriho, pověz mu, že jsem

viděla spadnout nepřátelský průzkumný člun a šla jsem ho obhlédnout.“

Strach rozšířil oči staré šimi tak, že ve tmě zasvítilo bělmo kolem duhovek. Několikrát zamrkala a pak natáhla ruce k dětem. Ve chvíli, kdy se jí je podařilo sehnat k sobě, Sylvie už opatrně vstupovala mezi polámané stromy.

Proč to vlastně dělám? divila se v duchu, zatímco překračovala zlomené větve, z nichž ještě mokvala štiplavá míza. Malý skákavý pohyb prozrazoval, že místní tvorové si rychle hledají nový úkryt místo svého dosavadního domova, který se ocitl v troskách. Pach ozónu zježil Sylviiny chlupy. A potom, když se připlazila blíž, ucítila něco jiného, dobře známého – přesládlé ptačí aroma.

V té temnotě všechno vypadalo tajuplně a strašidelně. Nebylo vidět naprosto žádné barvy, jenom pochmurně šedivé stíny. Když se před ní objevil velký světlý trup zříceného letounu, Sylvie viděla, že leží zabořený ve čtyřicetistupňovém úhlu. Přední část byla dopadem úplně rozdrcená.

Slyšela tichý praskot, který nejspíš způsobovalo opakované zkratování nějakého elektronického zařízení. Kromě tohoto zvuku se nic jiného neozývalo. Hlavní vstupní dveře byly napůl vyvrácené z pantů.

Dotkla se ještě teplé stěny vraku a opatrně zamířila ke vstupu. Její prsty přejely po hraně jednoho z gravitizátorových rotorů a pod nimi se uvolnil kus zkorodovaného materiálu. *Dost mizerná údržba*, řekla si v duchu částečně proto, aby zaměstnala mysl. *To by mě zajímalo, jestli to spadlo právě kvůli tomuhle.* Když došla ke vchodu a natáhla se, aby nakoukla dovnitř, měla strachem úplně vyschlá ústa a srdce cítila až v krku.

Dva Gůbůrové stále vězeli připásáni na svých stanovištích. Jejich hlavy s ostrými zobáky bezvládně visely na zlomených krcích.

Sylvie se pokusila polknout. Přinutila se zvednout jednu nohu a velice opatrně stoupla na šikmo se zvedající palubu. Krve by se v ní nedořezal, když pláty zavrzaly a jeden z vojáků Drápu se pohnul.

Způsobila to však jenom loď, která si se skřípotem malinko sedla dolů. „Všemohoucí,“ zaúpěla Sylvie, když dala ruku dolů z hrudi a znovu se nadechla. Bylo pro ni velice obtížné soustředit se, když

všechny její smysly křičely, aby odtamtud okamžitě zmizela.

Tak jako při mnoha jiných příležitostech v poslední době i nyní si Sylvie zkusila představit, co by za takovýchto okolností dělala Gailet Jonesová. Dobře věděla, že z ní nikdy nebude taková šimi, jako byla Gailet. To prostě nebylo jenom v kartách. Ale když se bude hodně snažit…

„Zbraně," zašeptala si pro sebe a přinutila své třesoucí se ruce, aby vytáhly ruční zbraně vojáků z pouzder. Vteřiny se zdály být hodinami, ale brzy byly dvě ukořistěné paprskové pušky vedle pistolí na hromádce, kterou vršila venku před dveřmi.

Sylvie se málem odporoučela k zemi, když se vracela dovnitř a do něčeho vrazila hlavou. Popuzeně zasyčela bolestí. „Šmarjá sem idiot! Víc než špuntovky potřebuje Athaclena inteligentní pomocníky!"

Vrátila se do pilotní kabiny a slídila zrakem kolem dokola. Zapochybovala, jestli by vůbec poznala něco skutečně významného, i kdyby jí to leželo přímo před nosem.

Ale no tak! Jsi přece terranský občan s vyšším vzděláním. A kromě toho jsi strávila řadu měsíců prací pro Gůbůry.

Soustředila se a rozpoznala ovládací pult pro řízení letadla. Pak podle symbolů, které zcela nepochybně patřily raketám, objevila i zbraňový systém. Na displeji, který stále zářil díky bateriím letounu, ovšem rychle slábnoucím, byla znázorněna reliéfní územní mapa. A na ní svítilo množství všelijakých značek a poznámek napsaných v galaktické trojce.

Mohlo by tohle být to, co používají k našemu vyhledávání? Ptala se sama sebe.

Tlačítko přímo pod obrazovkou bylo popsáno slovy, která z jazyka nepřítele znala. »Skupinový selektor«, uváděl nápis. Jen tak na zkoušku tlačítko zmáčkla.

V levém dolním rohu displeje se otevřelo samostatné okno. Zároveň se objevilo víc tajemných slov, jejichž význam byl pro ni příliš komplikovaný. Nad textem se ovšem nyní začal točit složený obrázek, v němž by poznal dospělý jedinec každé civilizované společnosti chemický diagram.

Sylvie nebyla žádným chemickým odborníkem, ale měla ale-

spoň základní vzdělání v tomto oboru. To prostorové molekulární zobrazení jí připadalo nějak zvláštně povědomé. Soustředila se a pokusila se nahlas přečíst označení toho vzorce.

„He… he… hemo… g…

Sylvii najednou po celém těle naskočila husí kůže. Pomalu si jazykem olízla rty. Pak pronesla jedno jediné slovo, které ji přivedlo k děsivému poznání.

„Hemoglobin.“

97
Galaktici

„Biologická zbraň!“ Suzerén Paprsku a Drápu poskakoval sem a tam po můstku křižníkové bitevní lodi, na níž si zřídil velitelské stanoviště, a namířil paži na kwackského vědce, který mu tu novinu přinesl. „Tahle koroze, tahle rez, tahle plíseň na obrnění a na strojích byla vytvořena *promyšleně*?“

Technik se hluboce uklonil. „Ano, je tu několik činitelů – bakterií, prionů, plísní. Když jsme sestavili vzorec, okamžitě byla vypracována protiopatření. Určitý čas zabere, než našimi mikroorganismy ošetříme veškerý povrch, který byl napaden těmi jejich, ale úspěch nakonec zredukuje celou záležitost na pouhou malou lapálii.“

Nakonec, pomyslel si admirál trpce. „Jak byly ty plísně na naše stroje přeneseny?“

Kwack vytáhl ze svého kapsáře chomáč velice jemného materiálu podobného nějaké látce, který byl provázán tenkým vláknem. „Když tyhle věci začaly přilétat od hor, podívali jsme se do záznamů Knihovny a zeptali se místních obyvatel. Takovéto nepříjemné »nálety« se na tomto kontinentálním pobřeží odehrávají pravidelně každý rok s příchodem zimy, proto jsme to ignorovali.

Teď se ovšem zdá, že se vzbouřencům podařilo najít způsob, jak

infikovat tyto létající nosiče spor biologickými činiteli, které jsou pro naše zařízení destruktivní. V době, kdy jsme si toho začali být vědomí, bylo roztroušení již téměř všeobecné. Ten plán byl velice chytrý.“

Vojenský velitel nervózně chodil z jedné strany na druhou. „Jak těžké, jak vážné, jak katastrofální jsou utrpěné škody?“

Následovala další hluboká úklona. „Postižena je jedna třetina našeho transportu na planetě. Dvě z našich obranných baterií u kosmodromu budou mimo provoz deset planetárních dnů.“

„Deset dnů!“

„Jak jistě víte, už nedostáváme z domovské planety žádné náhradní součástky a díly.“

Admirálovi to nebylo nutné připomínat. Většina cest ke Gimelhaji už byla zablokovaná blížícími se silami nepřátelské aliance, jejichž postup naštěstí zpomalovalo likvidování min.

A aby toho nebylo dost, oba zbylí Suzeréni se nyní sjednotili v opozici proti armádě. Nemohli vůbec nic udělat pro odvrácení bojů, kdyby se admirálův tábor rozhodl bojovat. Mohli jedině odmítnout poskytnutí podpory ze strany resortů Náležitosti a Pokladu a Bdělosti. Účinky tohoto postoje se už začaly projevovat. Tlak v admirálově hlavě neustále rostl a přecházel v bodavou pulsující bolest. „Za tohle mi pořádně zaplatí!“ zakřičel vztekle Suzerén. A vzápětí seslal zuřivé nadávky na hlavy omezeného kněžstva a skrblických počítačů vajec.

Suzerén Paprsku a Drápu zasněně zavzpomínal na velké flotily, s nimiž přiletěl do této sluneční soustavy. Jenomže většina mocných bitevních korábů, s nimiž invazi zahajoval, byla už dávno hřadovou šlechtou odvolána a převelena na jiná místa, kde jich bylo zoufale třeba. A určitá část z nich se pravděpodobně už někde v nebezpečných galaktických dálavách změnila v dýmající trosky anebo se prostě vypařila.

Aby se vyhnul těmto nepříjemným myšlenkám, začal admirál přemýšlet o smyčce, která se nyní pevně stahovala kolem řídnoucích základen povstalců v horách. Alespoň tahle starost bude brzy jednou pro vždy odstraněna.

No a pak ať se Institut Pozvednutí klidně snaží vynutit si neutralitu svého posvátného Obřadního pahorku uprostřed boje, který pro-

pukne na planetě i v přilehlém kosmickém prostoru! V takovýchto podmínkách se nezřídka stane, že některé střely zabloudí a zasáhnou něco jiného než zamýšlený cíl – například civilní objekty nebo dokonce i neutrální prostor.

Samozřejmě bude vyjádřeno politování: To je strašné! Jaká škoda! Jenomže tohle se během válek čas od času přihodí.

98

Uthacalthing

Už nemusel dál skrývat v srdci své touhy, ani držet na uzdě hluboko uvnitř sebe schovanou zásobárnu svých emocí. Nezáleželo na tom, jestli detektory vetřelců zaměří jeho psychické emise, protože nepřítel zcela jistě bude dobře vědět, kde ho najde, až nadejde ten pravý čas.

Za úsvitu, kdy obloha na východě pomalu přecházela z noční černě v šeď, která pak každým okamžikem nabývala na jasu, a kdy rozespalé slunce konečně vyjuklo zpoza horizontu a začalo se hrabat z peřin roztrhaných mračen, se Uthacalthing procházel po orosených svazích a vnímal život vším, co měl.

Ten zázrak, který se stal před několika dny, jakoby rozerval motýlí kuklu kolem jeho duše. Kde si myslel, že už navždy bude vládnout jenom zima, nyní tryskaly jasné gejzíry plného života. Lidé i Tymbrimijové považovali za největší sílu lásku. Ale bylo v tom i trochu ironie.

Žiji a kennuji svět jako nádherný.

Všechnu svou sílu a um vložil do glyfu, který se pak křehce a zlehka vznášel nad jeho úponky vlajícími v ranním vánku. Dostal se na toto místo, nedaleko něhož jeho plán vlastně začal, aby se stal svědkem toho, jak se všechny jeho žerty zcela otočily a přitom mu splnily všechno, co chtěl. Navíc takovým úžasným překvapivým

způsobem.

Vtom nedočkavý rozbřesk přinesl barvy. Na denní světlo vyšla zimní krajina s opuštěnými sady a moře s loděmi schovanými pod nepromokavé plachty. Po vodě v zálivu běhaly linky vlnek a pěny popoháněné větrem. Ale slunce přece jen hřálo.

Rozjímal o vesmíru – tak zvláštním, tak tajuplném a tak plném nebezpečí a tragédií.

Ale také překvapení.

Překvapení… toť požehnání, které každému říká, že toto všechno je skutečné – *roztáhl do široka paže ve všeobjímajícím gestu* –, že dokonce ani ti z nás s největší fantazií by si tohle všechno nedokázali vymyslet.

Uthacalthing ten glyf neuvolnil. Odtrhl se zcela sám, jakoby o vlastní vůli. Vznesl se vzhůru, aniž na něj působil vítr, a pak se vydal nazdařbůh.

Později vedl dlouhé konzultace s Velkou examinátorkou, s Kaultem a s Cordwainerem Appelbem. Ti všichni u něj hledali radu. Snažil se, aby je nezklamal.

Kolem poledne si ho odvedl stranou Robert Oneagle a znovu mluvil o myšlence na útěk. Ten člověčí mladík chtěl uniknout z jejich dobrovolného vězení na Obřadním pahorku a vydat se s Fibenem způsobit Gůbůrům další problémy. Všichni tady věděli o obnovení bojů v horách a Robert chtěl pomoci Athacleně jakýmkoli možným způsobem.

Uthacalthing ho chápal. „Ale myslím, že se přeceňuješ, když si myslíš, že se ti to někdy podaří, synu," řekl tomu mladému muži.

Robert zamrkal. „Proč myslíte?"

„Myslím, že nepřátelská armáda si v této chvíli už velice dobře uvědomuje, jak nebezpeční pro Gůbůry jste vy dva s Fibenem. A možná díky troše mého úsilí k vám na seznam přiřazují i mě. Pročpak bys řekl, že tady udržují tolik hlídek, když určitě mají jiné naléhavé problémy, které je tlačí?"

Přitom ukázal na letoun, který křižoval nebe za obvodem území Institutu Pozvednutí. Dalo se také s jistotou předpokládat, že dole budou dokonalé smrtící roboty střežit chladící potrubí, které vedlo k

elektrárnám pod úpatím kopce. Robert chtěl naznačit, že by se mohli domlouvat znakovou řečí, ale nepřítel už nyní určitě věděl i o tomhle vlčecím triku. Ptákům se dostalo velice drahé lekce.

„Athacleně pomůžeme jinak," pokračoval Uthacalthing. „Tím že budeme nepřítele vodit za nos, když se na něj budeme mnohoznačně usmívat a tvářit se, že máme něco speciálního, co oni nemají. Tím, že budeme strašit tyhle tvory, kteří si zaslouží, co je potkalo, protože nemají smysl pro humor."

Robert neudělal žádné gesto, kterým by dal najevo, že rozumí, o čem velvyslanec mluví. Uthacalthing ale s potěšením zjistil, že glyf, který mladý muž vytvořil, byla zjednodušená verze *kiniwullunu*. Zasmál se. Očividně to byl jeden z glyfu, které se Robert naučil – a získal – od Athacleny.

„Ano, můj zvláštní, adoptovaný synu. Musíme Gůbůry udržovat v nepříjemném vědomí toho, že hoši udělají to, co dělají."

Později, když už slunce zapadlo, se však něco přihodilo. Uthacalthing náhle vstal ve svém zešeřelém stanu a vyšel ven. Znovu se zahleděl k východu a jeho rozvlněné úponky pátraly.

Věděl, že někde tam v dáli jeho dcera usilovně přemýšlí. Něco se k ní dostalo, možná nějaké nové zprávy. A teď se soustředila, jako kdyby na tom závisel její život.

A pak ten krátký, zvláštní okamžik spojení minul. Uthacalthing se otočil, ale nešel zpátky do svého vlastního přístřešku. Místo toho zamířil trochu severněji. Pak odsunul stranou vstupní plachtu Robertova stanu. Člověk zvedl hlavu od obrazovky svého záznamníku, v jejímž světle nabyl jeho obličej divokého výrazu.

„Myslím, že skutečně existuje jeden způsob, jak bychom se mohli dostat z tohohle kopce," řekl Robertovi. „Alespoň na chvilku."

„Pokračujte," vyzval ho mladík.

Uthacalthing se usmál. „Neřekl jsem ti jednou – nebo že by to byla tvoje matka? – že všechno začíná a končí v Knihovně?"

99
Galaktici

Všechno vypadalo špatně. Konsenzus se nenapravitelně rozpadl a Suzerén Náležitosti si nevěděl rady, jak tu hroznou roztržku překonat.

Suzerén Pokladu a Bdělosti se téměř zcela uzavřel do sebe. Byrokracie fungovala jen díky setrvačnosti, bez jakéhokoli vedení.

A jejich životně důležitý třetí partner, jejich síla a mužský prvek, Suzerén Paprsku a Drápu, nereagoval na naléhavé žádosti ke svolání konkláve. Ve skutečnosti se zdálo, že je odhodlán a rozhodnut jít cestou, která by mohla přinést nejen jejich zničení, ale rovněž znamenat rozsáhlou devastaci této křehké planety. Pokud by se to stalo, rána již beztak notně otřesené cti této výpravy, této větve klanu Gooksyů-Gůbůrů, by mohla být příliš drtivá.

Jenomže co mohl Suzerén Náležitosti dělat? Hřadová šlechta, jejíž pozornost se soustředila na problémy, které vyvstávaly mnohem blíže domovské planetě, mu nedala žádnou užitečnou radu. Spoléhala se na to, že se Triumvirát expedice spojí, projde Peřením a dosáhne konsenzu moudrosti. Jenomže Peření postupovalo špatně, zoufale špatně. A žádnou moudrost trojice vůdců výpravy svému hnízdu nabídnout nemohla.

Suzerén Náležitosti pociťoval smutek a beznaděj, které byly víc než jen smutek a beznaděj kapitána, který míří s lodí na mělčiny. Bylo to soužení kněze, který je odsouzen přihlížet svatokrádeži.

Ztráta byla osobní a obrovská. Pravda, pod bílým prachovým peřím se nyní začala objevovat červená barva, ale z minulosti byla známa jména gůbůrských královen, které dosáhly svého ženství bez radostného souhlasu a pomoci dvou ostatních partnerů, jež by s ní měli sdílet rozkoš, čest a slávu.

Její největší touha se naplnila, ale přinesla s sebou vyhlídku neplodnosti, samoty a hořkosti.

Suzerén Náležitosti zastrčila zobák pod paži a způsobem vlastním svému druhu tiše naříkala.

100
Athaclena

„Upíří rostliny," nazvala to výstižně Lydia McCueová. Stála opodál a přihlížela dvěma ze svých terranských mariňáků. Jejich kůže se leskla pod vrstvou maskovacích barev vyrobených z materiálu, který by je měl chránit před zaměřením infračervenými detektory a stejně tak snad i před novými rezonančními detektory nepřítele.

Upíří rostliny? Přemýšlela Athaclena. *Jo, opravdu. To je dobrá metafora.*

Nalila přibližně litr jasně červené tekutiny do temné vody lesního jezírka, do něhož se sbíhaly stovky malých šlahounů a které bylo jedním z nesčíslných všudypřítomných stanic nutričního obchodu rostlin.

Na jiných místech široko daleko prováděly na mýtinkách podobný rituál další skupinky. Athacleně to připomínalo vlčecí pohádky o magických rituálech v čarovných lesích a o tajemných zaříkadlech. Bude si muset tu analogii zapamatovat a pak o ní vyprávět otci, pokud k tomu vůbec ještě někdy bude mít šanci.

„Skutečně," odpověděla nahlas poručici McCueové. „Moji šimové se skoro vymačkali do běla, aby darovali svou krev pro náš plán. Určitě existuje víc šetrnějších způsobů, jak to udělat, ale žádný není proveditelný v tak krátkém čase, který nám zbývá."

Lydia odpověděla zamručením a kývnutím. Stále ještě sváděla vnitřní boj. Logicky pravděpodobně souhlasila s tím, že by výsledky byly katastrofální, kdyby před několika týdny major Prathachulthorn

zůstal ve velení. Následné události potvrdily, že Athaclena a Robert měli pravdu. Poručice McCueová ovšem nedokázala jen tak snadno ze sebe setřást svou přísahu.

Před nedávném začaly být tyto dvě ženy přítelkyně, které si spolu vydržely hodiny povídat a které sdílely své odlišné touhy po Robertovi Oneaglovi. Ale nyní, když vyšla najevo pravda o vzpouře a únosu majora Prathachulthorna, se mezi nimi rozevřela propast.

Rudá tekutina se rozptýlila mezi jemné kořínky. Částečně pohyblivé šlahouny již začaly reagovat a viditelně do sebe nasávaly nové látky.

Nebyl čas na přílišnou útlocitnost. Zbývalo jedině přistoupit na poněkud brutální myšlenku, která ji nečekaně napadla nedlouho poté, co slyšela Sylviinu zprávu.

Hemoglobin. Gůbůrové mají detektory, které dokáži vystopovat rezonanci vyvolávanou primární složkou pozemské krve. Přístroje s takovou nesmírnou citlivostí musejí být strašlivě drahé!

Museli urychleně přijít na nějaké protiopatření proti této nové zbrani, jinak hrozilo, že by zakrátko mohla být jedinou myslící bytostí v horách. Jediný možný způsob byl drastický, ale zároveň i symbolický, neboť představoval požadavek obětování toho nejdražšího pro svůj národ. Bojovníci její vlastní povstalecké jednotky teď kolem klopýtali vyčerpáním po velkém odběru krve, který podstoupili, aby vyhověli jejímu požadavku. Šimové jí taky kvůli tomu změnili přezdívku. Místo o »velitelce« o ní teď mluvili jako o »hraběnce« a měli přitom vyceněné špičáky.

Naštěstí s nimi stále ještě bylo několik šimích odborníků, z nichž většina už pomáhala Robertovi s vyvinutím malých mikrobů, které rozežíraly nepřátelská zařízení a zbraně. Vědci nyní Athacleně pomáhali s tímhle narychlo prováděným experimentem.

Jde o to svázat molekuly hemoglobinu se stopovými prvky, které hledají některé šlahouny. Doufám, že nová kombinace bude vyhovovat jejich nárokům. A modlím se, aby to šlahouny roznesly dostatečně rychle.

Na místo přispěchal šimí posel a něco zašeptal poručici McCueové. Ta se potom otočila a přišla k Athacleně.

„Major je skoro hotov," řekla jí. A pak jen tak mimochodem do-

dala: „A naši průzkumníci informují, že zaznamenali letoun, který míří sem.“

Athaclena přikývla.

„My jsme tu skončili. Odcházíme. Příštích několik hodin ukáže, jak na tom jsme.“

101

Galaktici

„Támhle! Registrujeme koncentraci, shromáždění, akumulaci drzého nepřítele. Vlčata prchají předpokládaným směrem. A my nyní můžeme zaútočit, udeřit, vrhnout se na ně a zmocnit se jich!“

Speciální detektory jasně ukázaly stezky kořisti, které protínaly les a sbíhaly se v jednom místě. Suzerén Paprsku a Drápu vydal povel a elitní brigáda gůbůrské soldatesky se snesla na údolíčko, kde byla pronásledovaná kořist chycena do pasti.

„Zajatce a nové vězně k výslechu… tohle chci!“

102

Major Prathachulthorn

Návnada byla neviditelná. Tvořil ji jen obtížně zaznamenatelný proud shluku molekul, který plynul spletitou, krajkovitou sítí vegetace džungle. Ve skutečnosti neměl major Prathachulthorn žádnou možnost přesvědčit se, že tomu tak opravdu je. Cítil se trochu hloupě, jak tak ležel připraven k výpadu ze zálohy na svahu, z něhož byl

dobrý výhled na řadu malých rybníčků v jinak prázdném lesním údolí.

A přesto v té situaci bylo něco symetrického, téměř poetického. Jestli tenhle trik bude nějakou náhodou skutečně fungovat, dnes ráno se tu semele hezká bitva.

A pokud fungovat nebude, pak se chystal dopřát si satisfakci zakroucením jistého štíhlého mimozemského krčku, ať už to bude mít jakýkoli dopad na jeho kariéru a život.

„Fengu!“ štěkl na jednoho ze svých mariňáků. „Neškrab se!“ Desátník námořní pěchoty se rychle prohlédl, aby se ujistil, že si neodloupl ani kousek vrstvy krycí barvy, která na kůži vytvářela bledě zelený povlak. Tuhle novou barvu připravili narychlo v naději, že zablokuje hemoglobinovou rezonanci, které nepřítel využíval k vyhledávání Terranů pod hustým lesním příkrovem. Jejich informace v téhle záležitosti samozřejmě mohly být naprosto mylné. Prathachulthorn měl jenom slovo šimů a té zatracené Tym…

„Majore!“ zašeptal něčí hlas. Byl to neošimpanzí voják, který vypadal se svýma zeleně flekatýma chlupama ještě hůř než jeho lidští druhové. Uskočil z cesty a hbitě se vyšplhal na vysoký strom. Prathachulthorn uznale kývl hlavou a poslal rukou znamení na obě strany.

No, pomyslel si, *z některých místních šimů se stávají docela dobří dobrovolní bojovníci, to musím uznat.*

Série sonických explozí náhle zatřásla listím, potom následovalo hvízdání přilétajících vzdušných lodí. Zaplavily údolí v malé výšce nad korunami stromů a kopírovaly zvlněný terén s přesností počítačového pilota. Ve správném okamžiku se z dlouhých transportérů vyrojili vojáci Drápu s bojovými roboty a v poklidu se snesli na předem vybraný malý kousek džungle.

Stromy byly na tomto místě zvláštní jen jedním, svým hladem po určitých stopových chemikáliích, které jim sem z daleka dodávaly šlahouny. Jenomže nyní šlahouny doručily něco trochu jiného. Něco, co bylo vytaženo z pozemských žil.

„Nehýbejte se,“ zavelel šeptem Prathachulthorn. „Počkáme si na velké hochy.“

Bylo více než jisté, že něco důležitějšího přiletí. A záhy také po-

cítili účinky blížících se gravitizátorů, a to pořádně silných. Nad horizontem se vynořila gůbůrská bitevní loď plující několik stovek metrů nad zemí.

Zde byl cíl hodný obětování čehokoli. Až doteď bylo problémem zjistit dopředu, kam některý z takovýchto nepřátelských křižníků poletí. Bleskovky – velice účinné rakety, které povstalci dříve ukořistili – byly báječné zbraně, ale nedaly se moc dobře operativně přenášet. Proto se musely připravit k použití dopředu. Moment překvapení měl zásadní význam.

„Čekejte," zamumlal znovu, když se obří loď k nim začala blížit. „Nevylekejte je."

Dole pod nimi mezi tím vojáci Drápu začali zmateně kdákat, protože na ně nečekal žádný nepřítel. Nebyli tu dokonce ani žádní šimí civilisté, které by bylo možné zajmout a poslat k výslechu. Bylo téměř jisté, že každým okamžikem mohl kterýkoli z vojáků pochopit, o co jde. Přesto major Prathachulthorn trval na svém. „Počkejte ještě chvilku, než…"

Jednomu z šimů obsluhujících bleskovky musela dojít trpělivost. Na kopci na druhé straně údolí najednou vyšlehl k nebi světelný záblesk a vzápětí probleskly tři další sbíhající se světelné linie. Prathachulthorn se přitiskl k zemi a zakryl si hlavu.

Zdálo se mu, jakoby světelná záře přišla odněkud zezadu a prošla skrz jeho lebku. Vlny *déjà vu* se střídaly s nutkáním zvracet a chvilku měl pocit, že se ho mocná vlna anomální gravitace snaží zvednout z lesa. Pak udeřila rázová vlna.

Když se povstalci konečně odvážili zvednout hlavu, aby se podívali, co se stalo, museli chvíli mžourat skrz mraky zvířeného prachu a kamínků na pahýly stromů omotané roztřepenými zbytky šlahounů. Spálená a se zemí srovnaná část pralesa ukazovala místo, nad nímž se ještě před chvilkou vznášel gůbůrský bitevní křižník. Na zem se stále snášel déšť do ruda rozžhavených úlomků, které zapalovaly ohně všude, kam dopadly.

Prathachulthorn se zašklebil a vystřelil do vzduchu světlici – signál k útoku.

Několik výsadkových letounů nepřítele rozlomila mocná tlaková vlna. Tři však přece jen vzlétly a s pomstychtivým zakvílením zamí-

řily k místům, z nichž byly vypáleny rakety. Jejich piloti si však neuvědomili, že teď jsou protivníkem příslušníci terranské námořní pěchoty. Je až překvapivé, co dokáže paprsková puška ve správných rukou. Brzy byly na dně údolí tři další vypálené skvrny.

O kousek dál vyrazili vpřed nelítostně se tvářící šimové. Bitva se záhy změnila v osobní krvavý boj vedený lasery, puškami, samostříly a luky.

Když došlo na boj zblízka, jedince proti jedinci, Prathachulthorn věděl, že vyhráli.

Tuhle připravenou žeň nemůžu nechat jenom těmhle místním amatérům, pomyslel si. A tak se stalo, že se osobně zapojil do pronásledování nepřítele pralesem, jehož ústup se gůbůrská záloha zuřivě snažila krýt.

Šimové, kteří byli na místě, následně vyprávěli, že viděli bledě zelenou zarostlou postavu s kusem látky kolem beder, hbitě se proplétající mezi stromy a srdnatě bojující jen s nožem a škrtící strunou proti plně vyzbrojeným vojákům Drápu. Zdálo se, že Prathachulthorna nic nemůže zastavit. A skutečně mu taky nic živého nedokázalo vzdorovat.

Byl to poškozený bojový robot, kterého uvedl zpět do částečného provozu některý z jeho systémů zajišťujících samostatné opravy – možná si udělal logickou spojitost mezi definitivním kolapsem gůbůrských sil a tímto strašlivým tvorem, na němž bylo vidět, jaké potěšení má z boje. Nebo to možná nebylo nic víc, než jen poslední rána mechanického a elektrického reflexu.

Odešel ze světa tak, jak by si to přál – s děsivým úšklebkem a s rukama na opeřeném krku, škrtícíma další nenáviděnou potvoru, která podle majora Prathachulthorna neměla na tomhle světě co dělat.

103
Athaclena

A je to, pomyslela si, když jim vzrušený šimi posel sotva lapaje po dechu sděloval tu radostnou zprávu o naprostém vítězství. Podle všech měřítek to byl největší úspěch povstalců.

V určitém smyslu se naším největším spojencem stal sám Garth. Jeho zraněná, ale stále nenápadně mocná síť života.

Gůbůrové byli nalákáni fragmenty šimího a lidského hemoglobinu, které přenášely všudypřítomné transferové šlahouny a soustředily ho na jednom místě. Upřímně řečeno, Athaclena byla překvapena, že ten provizorní plán vyšel. Jejich úspěch jenom dokazoval, jak bláhové bylo přílišné spoléhání nepřítele na sofistikovanou techniku.

Nyní se musíme rozhodnout, co budeme dělat dál.

Poručice McCueová zvedla oči od raportu, který právě přinesl udýchaný šimí posel, a setkala se pohledem s Athaclenou. Obě ženy setrvaly okamžik v tichém kontaktu. „Bude lepší, když půjdu," pronesla konečně Lydia. „Je třeba znovu zorganizovat síly, obnovit spojení, rozdělit ukořistěnou výzbroj a zařízení… a já jsem teď velitelem."

Athaclena přikývla. Nemohla truchlit po majorovi Prathachulthornovi. Ale uznávala toho muže v tom, čím byl. Bojovníkem.

„Kde myslíte, že udeří příště?" zeptala se.

„Těžko říct, když teď selhala jejich hlavní metoda, jak nás vystopovat. Působí dojmem, že nemají moc času." Lydia se zamyšleně zamračila. „Je jisté, že sem už míří thennaninská flotila?" zeptala se na oplátku zase ona.

„Představitelé Institutu Pozvednutí o tom otevřeně mluví v éteru. Thennaninové se přicházejí hlásit o své nové vazaly. A současně jsou v rámci dohody, kterou uzavřeli s mým otcem a se Zemí, zavá-

záni pomoci vypudit Gůbůry z této soustavy.“

Athaclena stále ještě pociťovala posvátnou úctu k rozsahu celého otcova plánu. Když krize před necelým garthským rokem začala, bylo jasné, že ani Země, ani Tymbrim nebudou schopni poskytnout pomoc této odlehlé kolonii. A většina »umírněných« galaktiků byla tak pomalá a tak uvážlivá, že existovala jen malá naděje, že se některý z těchto klanů podaří přimět k zásahu. Uthacalthing doufal, že se mu podaří oklamat a zmanipulovat Thennaniny tak, aby tuhle práci udělali za ně – prostě chtěl nepřátele Země poštvat proti sobě.

Ten plán fungoval nad očekávání jejího otce, protože Uthacalthing nevěděl o jednom faktoru. O *gorilách*. Spustila jejich hromadný přesun na Obřadní pahorek výměna *s'ust-ru'thoon*, jak si předtím myslela? Nebo měla pravdu Velká examinátorka, když prohlásila, že to sám osud zařídil, aby tato nová vazalská rasa byla ve správnou chvíli na správném místě? Athaclena cítila jakousi jistotu, že za tím vězelo víc, než kdokoli měl potuchy a o čem možná nikdo nikdy nebude vědět.

„Takže Thennaninové přilétají, aby vyhnali Gůbůry.“ Lydia vypadala trochu nejistě. Jako kdyby nevěděla, co si má s novou situací počít. „Pak jsme tedy vyhráli, ne? Chci tím říct, že Gůbůrové je nemůžou zadržovat donekonečna. I kdyby to bylo možné vojensky, ztratili by před celými Pěti galaxiemi tvář natolik, že by se dokonce i umírnění konečně namíchli a zmobilizovali by se.“

Postřeh té pozemské ženy byl působivý. Athaclena přikývla. „V jejich situaci by bylo nejlepší zahájit vyjednávání. To ovšem předpokládá logické uvažování. Ale já se obávám, že se gůbůrská armáda chová iracionálně.“

Lydia se zachvěla. „Takový nepřítel je často mnohem nebezpečnější než nějaký racionální protivník. Neřídí se logicky svým vlastním zájmem.“

„Když otec naposledy volal, naznačil, že mezi Gůbůry zavládl vážný rozkol,“ řekla Athaclena. Vysílání z neutrálního území Institutu Pozvednutí bylo teď nejlepším zdrojem informací povstalců. Robert, Fiben a Uthacalthing se neúnavně střídali v úsilí, co nejvíce povzbudit bojovníky v horách a současně ještě více podráždit nepřítele.

„Musíme jednat s předpokladem, že s námi už jednat v rukavičkách nebudou," povzdechla si Lydia. „Jestliže jim už nezáleží na mínění galaktiků, mohli by se klidně uchýlit k použití kosmických zbraní z vesmíru proti cílům na povrchu planety. Bude lepší, když se co nejvíc rozptýlíme."

„Hmm, ano," souhlasila Athaclena. „Pokud ale použijí spalovače nebo anihilační bomby, všechno je stejně ztraceno. Před takovými zbraněmi není úniku."

„Nemohu velet vašim vojákům, poručíku, ale radši bych zemřela v nějakém smělém gestu – takovém, které by mohlo pomoci zastavit tohle šílenství jednou provždy –, než abych skončila život s hlavou zabořenou v písku, jak to dělají u vás na Zemi někteří pšouci."

Přes vážnost právě pronesené výzvy se Lydia McCueová musela zasmát. Konečky její jednoduché aury se rozvlnily dotekem mírné ironie. „Pštrosi," opravila Athaclenu jemně pozemšťanka. „Je to takový velký pták, který se nazývá pštros. A právě tenhle pštros strká hlavu do písku."

Po kratičké zaražené pauze však Lydia hned dodala: „Ale proč mi neřeknete, co máte na mysli?"

104
Galaktici

Buoult nafoukl hřeben do maximální velikosti a naleštil si zářivé loketní a kolení špice, než vystoupil na můstek velké thennaninské válečné lodě. Tam, vedle velké obrazovky, na níž v jasných barvách svítilo rozestavení flotily, na něj čekala lidská delegace. Její vedoucí, postarší žena, jejíž bledé vlasové úponky místy stále ještě zářily barvou žlutého slunce, se uklonila v odměřeném, ale správném úhlu. Buoult odpověděl vlastním přiměřeným ohnutím trupu. Pak zvedl paži a ukázal na obrazovku.

„Admirále Alvarezová, předpokládám, že jste si všimla, že poslední z nepřátelských min již byla odstraněna. Já jsem připraven odeslat galaktickému Institutu civilizovaného válečnictví naše prohlášení, že gůbůrský zákaz vstupu do této soustavy byl zrušen vyšší *mocí*.“

„To ráda slyším,“ pronesla žena. Její člověčí způsob úsměvu – sugestivní obnažení zubů – byl jedním z jejích vnějších projevů, které se daly snáze interpretovat. Někdo tak zkušený v galaktických záležitostech, jako byla legendární Helena Alvarezová, jistě znal, jaký účinek často mývají na ostatní rasy vlčecí výrazy obličeje. Musela se vědomě rozhodnout, že úsměv použije.

Inu, takovéto jemné zastrašování hrálo akceptovatelnou úlohu ve složité hře předstírání a vyjednávání. Buoult byl natolik čestný, aby připustil, že to dělá také. Z tohoto důvodu také pořádně vztyčil svůj hřeben, než vstoupil na můstek.

„Bude příjemné znovu vidět Garth,“ dodala Alvarezová. „Jenom doufám, že nebudeme bezprostřední příčinou dalšího holocaustu na této nešťastné planetě.“

„Jistěže, musíme se snažit, abychom se něčemu takovému vyhnuli stůj co stůj. A pokud dojde k nejhoršímu, pokud se tahle gůbůrská sebranka vymkne jakékoli kontrole, pak za to zaplatí celý ten jejich hnusný klan.“

„Mě moc nezajímají sankce a kompenzace. Tam dole jsou ohroženi lidé a celá křehká ekosféra.“

Buoult se zdržel veškerých komentářů. *Musím být mnohem opatrnější,* pomyslel si. *Není vhodné, aby ostatní připomínali Thennaninům – obráncům veškerého Potenciálu – povinnost chránit taková místa, jako je Garth.*

Zvláště nepříjemné je být oprávněně peskován vlčaty.

A od nynějška je budeme mít za patami – neustále si na něco stěžující a kritizující. A my je budeme muset vyslechnout, protože jsou to Průvodci jedněch z našich vazalů. To je část ceny, kterou musíme zaplatit za tenhle poklad, který pro nás našel Kault.

Lidé vedli jednání velice tvrdě, jak se také dalo očekávat od klanu, který tak zoufale potřeboval spojence. Thennaninské ozbrojené síly se už stáhly ze všech oblastí konfliktů vedených se Zemí a

Tymbrimem. Ale Terrani požadovali výměnou za pomoc při péči a pozvedání nové vazalské rasy nazývané »Gorila« mnohem víc než jen toto.

V podstatě se domáhali toho, aby velký klan Thennaninů uzavřel spojenectví s odstrčenými a opovrhovanými vlčaty a s těmi chuligány a uličníky Tymbrimiji! A to v době, kdy se zdá, že není síly, která by ve vesmírných koridorech dokázala zastavit strašnou alianci Sorů a Tandů. Vždyť udělat něco takového by případně mohlo znamenat nebezpečí vyhlazení samých Thennaninů.

Kdyby to bylo na Buoultovi, který měl pozemšťanů už po hřeben na celý zbytek života, pak by jeho rozhodnutí znělo: táhněte do Infina pekla a spojence si hledejte tam.

Jenomže to na Buoultovi nebylo. Doma už dlouho existoval poměrně silný menšinový proud, který choval k pozemskému klanu sympatie. Kaultův vydařený kousek, který umožnil Velkému klanu získat další vavřínový věnec patronství, by mohl pomoci této frakci už brzy chopit se vlády. Za takovýchto okolností považoval Buoult za rozumné nechat si svůj názor pro sebe.

Jeden z jeho podřízených důstojníků přistoupil a zasalutoval. „Určili jsme pozice, které zaujala gůbůrská obranná flotila," oznamoval. „Jsou ve shlucích poměrně blízko planety. Jejich rozestavení je dost neobvyklé. Naše bojové počítače dospěly k závěru, že bude velmi obtížné prorazit."

Hmm, ano, přemítal Buoult a hodnotil situaci zobrazenou na displeji. *Skvělé rozmístění omezených sil. Možná je dokonce originální. Jak nepodobné Gůbůrům.*

„Na tom nezáleží," vybafl pak nahlas. „I kdyby měli sebelepší obranu, stejně poznají, že přicházíme s více než dostatečnou palebnou mocí, abychom svého dosáhli třeba i brutální silou, bude-li to nezbytné. Uznají svou porážku. Musejí uznat svou porážku."

„Samozřejmě, že musejí," souhlasila člověčí admirálka. Ale její hlas nezněl příliš přesvědčeně. Admirálka vlastně vypadala spíš ustaraně.

„Jsme připraveni provést obklíčení a zabezpečit naše pozice," zahlásil palubní důstojník.

Buoult rychle přikývl. „Dobře. Proveďte. Pak můžeme kontak-

tovat nepřítele a oznámit mu naše záměry.“

Napětí stouplo, když se armáda pohnula blíže k mírnému žlutému slunci soustavy. Ačkoli Thennaninové hrdě prohlašovali, že nevládnou žádnými psychickými silami, Buoultovi se zdálo, že cítí, jak se na něj upírá pohled té pozemšťanky. Lámal si přitom hlavu i s hřebenem nad tím, jak je možné, že mu připadá tak hrozivá.

Vždyť je to jen vlče, připomněl si.

„Budeme pokračovat v našem rozhovoru, veliteli?“ zeptala se konečně Alvarezová.

Neměl samozřejmě jinou možnost než vyhovět. Bylo by bývalo nejlepší, kdyby o většině bylo rozhodnuto dřív, než sem dorazili, a prohlášení o obklíčení už bylo sděleno.

Přesto byl Buoult rozhodnut nepodepsat žádnou dohodu, dokud nebude mít možnost hovořit s Kaultem. Tenhle Thennanin byl považován za prosťáčka a za poněkud lehkomyslnou osobu, což byl také důvod, proč ho poslali do tohohle zapadákova. Teď se ale zdálo, že se mu podařilo udělat nevídaný zázrak. Jeho politická moc bude doma veliká.

Buoult chtěl trochu oťuknout Kaultovy odborné schopnosti, jeho zjevnou dovednost při jednání s těmito rozčilujícími tvory.

Jeho pomocníci a lidská delegace vypochodovali z můstku směrem k zasedací místnosti. Ale Buoult, než vyšel, ještě jednou pohlédl na situační plánek a na vražedně vyhlížející bojový šik Gůbůrů.

Co to ptáci zamýšlejí? vrtalo mu hlavou. *Co udělám, jestli se ukáže, že jsou tihle Gůbůrové šíleni?*

105

Robert

V některých částech Port Helenie bylo víc strážních robotů než kdykoli dříve. Chránily objekty svých pánů velice přísně a obořily se

na každého, kdo se dostal příliš blízko.

Všude jinde to však vypadalo, jako by už vypukla revoluce. Plakáty a transparenty okupantů se válely potrhané po zemi. Na jednom rohu rušných ulic Robert zahlédl velkou nástěnnou malbu, která byla vztyčena zcela nedávno na místě, kde stával velký propagandistický billboard Gůbůrů. Malba provedená ve stylu takzvaného focalistického realismu znázorňovala gorilí rodinu hledící s teprve probouzejícím se, ale zato nadějným vědomím na zářící horizont. Vedle nich stál s výrazem ochránců pár idealizovaných neošimpanzů a ukazoval na ten horizont jako na čekající skvělou budoucnost.

Ale ano, na tom obrázku byl i člověk a také Thennanin, maličcí a pěkně v pozadí. Robert si pomyslel, že od toho umělce, který to namaloval, bylo velice hezké, že je tam nezapomněl zvěčnit.

Transportní vznášedlo, které přísně střežila početná a dobře vyzbrojená jednotka, letělo příliš rychle na to, aby si stačil všimnout podrobností, ale umělecké ztvárnění šimí ženy příliš neodpovídalo Gailet. Zato Fiben by mohl být polichocen.

Brzy zůstaly »svobodné« části města za nimi a jejich transportér pokračoval západním směrem do oblastí střežených se strohou vojenskou disciplínou. Když přistáli, vojáci Drápu z jejich eskorty hbitě vyskákali ven a zaujali obranná postavení. Až poté mohli vystoupit Robert s Uthacalthingem a po schodišti vyjít k nové planetární pobočce Knihovny.

„Tohle byl asi hodně nákladný projekt, že?“ zeptal se tymbrimijského velvyslance. „Zůstane nám to tady, až Thennaninové odsud ty ptáky vykopnou?“

Uthacalthing pokrčil rameny. „Pravděpodobně. A možná, že tu zůstane i Obřadní pahorek. Vašemu klanu budou samozřejmě náležet i reparace.“

„Máte ale nějaké pochybnosti.“

Uthacalthing se zastavil v obrovských vstupních vratech a prohlížel si rozsáhlý klenutý sál, v němž stála velká databanka ve tvaru krychle. „Jenom si myslím, že by nebylo moudré počítat slepice, dokud nepotkaly kohouta.“

Robert pochopil, co tím Uthacalthing chtěl říct. Dokonce i samotná vojenská porážka by Gůbůry mohla stát hodně.

„Říká se počítat vejce dřív, než byla snesena," poopravil tymbrimijského velvyslance, který vždy velice úzkostlivě dbal na to, aby správně chápal novoanglické metafory.

Tentokrát však Uthacalthing Robertovi nepoděkoval. Zdálo se, že mu v doširoka rozestoupených očích zablesklo, když se na něj podíval zpátky. „To je třeba promyslet," poznamenal.

Za chvíli už Uthacalthing vedl hluboký rozhovor s kantenským hlavním knihovníkem. Protože nebyl s to sledovat jejich rychlou diskusi vedenou v hovorovém galaktickém jazyce, vyrazil Robert na obchůzku Knihovny. Odhadoval přitom její velikost a prohlížel si uživatele.

Kromě několika málo členů pracovního týmu Velké examinátorky jimi byli opeřenci. Přítomné Gůbůry rozdělovala velká propast, což *kennoval*, ale i viděl. Téměř dvě třetiny se držely na levé straně. Vrkali a vrhali odsuzující pohledy na menší skupinu, kterou tvořili téměř výhradně vojáci. Příslušníci armády nevypadali nijak zvlášť šťastně, ale svoje rozpoložení dobře skrývali a při velice efektivním plnění svých úkolů pobíhali sem a tam s pyšně vztyčenými hlavami. Odsuzující pohledy svých soukmenovců ze zbylých dvou táborů přitom s arogantním pohrdáním ignorovali.

Robert se nijak nesnažil, aby nebyl viděn. Vlna upřených pohledů, kterou vyvolal, mu dělala radost. Očividně věděli, kdo je. Když prošel v těsné blízkosti kolem nějaké skupiny a způsobil přerušení práce, jeho potěšení bylo ještě větší.

Jednou se přiblížil k chomáči Gůbůrů, podle jejichž stužek poznal, že to jsou členové kněžské kasty Náležitosti. Uklonil se tedy v úhlu, který, jak doufal, byl správný. Pak se usmál, když viděl, jak se celý dotčený hlouček musel zformovat a náležitě odpovědět.

Konečně Robert došel ke stanovišti, jehož úprava mu byla srozumitelná. Uthacalthing byl stále zabrán do konverzace s Knihovníkem, a tak se rozhodl, že se podívá, co by mohl najít sám.

Moc se mu toho nepodařilo. Nepřítel zjevně nainstaloval nějaké zabezpečení, aby znemožnil uživatelům bez patřičného povolení přístup k informacím o blízkém kosmickém prostoru nebo dokonce kontaktovat bitevní lodě Thennaninů. Přesto se Robert snažil dál. Čas plynul, zatímco procházel aktuální datovou síť a zjišťoval, co všech-

no okupanti blokovali.

Jeho soustředění bylo tak intenzivní, že to chvíli trvalo, než si uvědomil, že se v Knihovně něco změnilo. Automatické tlumiče zvuku bránily stále hlasitějšímu humbuku, aby ho vyrušoval, ale když Robert zvedl hlavu, konečně si všiml, že mezi Gůbůry nastal nějaký poprask. Máchali ochmýřenými pažemi a vytvářeli těsné hloučky kolem holografických projektorů. Většina vojáků jednoduše zmizela z dohledu.

Co to, u Garthu, do nich vjelo? podivil se.

Robertovi bylo jasné, že by se Gůbůrům moc nelíbilo, kdyby jim chtěl koukat přes ramena. Byl otrávený. Ať už se dělo cokoli, určitě je to pořádně vyvedlo z klidu.

Ale moment! napadlo ho náhle. *Možná to vysílají na místních zprávách.*

Rychle použil zařízení na svém stanovišti a naladil si na něm veřejnou videostanici. Ještě do nedávná byla cenzura velice přísná, ale během posledních pár dnů, když byli vojáci odvoláni kvůli bojovým operacím, připadla kontrola vysílacích stanic úředníkům z Pokladu a Bdělosti. Ovšem tihle zasmušilí, apatičtí byrokrati nyní sotva dokázali na někom vynutit byť aspoň mírnou disciplínu.

Projektor zablikal, rozjasnil se a pak ukázal vzrušeně hovořícího šimího reportéra.

„…a tak se podle posledních zpráv zdá, že překvapivá ofenzíva z Mulunu ještě neupoutala pozornost okupačních sil. Gůbůrové se podle všeho nedokáží dohodnout, jak by měli odpovědět na prohlášení blížících se sil…“

Robert se podivil, že by Thennaninové už učinili prohlášení o svých záměrech. Očekávalo se, že to ještě několik dní potrvá. A pak upoutalo jeho pozornost jedno slovo.

Z *Mulunu*?

„…Nyní budeme znovu vysílat prohlášení, které před pěti minutami přečetlo společné velení armády, jež právě teď pochoduje na Port Helenii.“

Obrázek vysílaný holoprojektorem se změnil. Šimího moderátora nahradil záběr tří stojících postav s lesem v pozadí. Robert překvapeně zamrkal. Ty tváře znal a dvě z nich velice intimně. Jedna patřila šimovi jménem Benjamin a zbylé dvě ženám, které miloval.

„…a tak jsme se postavili proti našim utlačovatelům. V boji jsme postupovali čestně, přesně podle norem stanovených Institutem civilizovaného válečnictví. To však nelze říci o našich nepřátelích. Použili zločinných prostředků a dopustili, aby umírali a byli zraňováni i civilisté, ba dokonce i živočišné druhy této křehké planety.

A co je nejhorší, dopouštějí se podvodů.“

Robert se užasle díval s ústy dokořán. Záběr sjel za trojici a ukázal oddíly šimů, nesoucích směsici nejrůznějších zbraní. Vyrovnané řady neošimpanzů pochodovaly z lesa na volné prostranství v doprovodu několika lidí s divokými výrazy ve tvářích. Tím, kdo mluvil do kamery, byla Lydia McCueová, Robertova lidská milenka. Ale Athaclena stála vedle ní a podle očí své mimozemské ženy bezpečně poznal, kdo ten text napsal. A bez jakýchkoli pochybností věděl, čí to byl nápad.

„Požadujeme tudíž, aby sem nepřítel vyslal své nejlepší vojáky s takovými zbraněmi, jaké máme my, a ti aby se pak utkali s našimi nejlepšími v otevřeném terénu, v Údolí Sind…“

„Uthacalthingu,“ pronesl chraplavým hlasem. Pak znovu hlasitěji: „Uthacalthingu!“

Tlumiče hluku vyvíjely stovky miliónů generací knihovníků. Za ty dlouhé věky se však vyskytlo jen několik vlčecích ras. Na malý okamžik se rozsáhlým prostorem Knihovny rozlehla ozvěna, které se podařilo uniknout dřív, než tlumiče umlčely nezdvořilé vibrace a obnovily naprosté ticho.

Neexistovalo však nic, co by dokázalo něco udělat s utíkáním v sále.

106
Gailet

„Co to vymejšlej za blbosti!“ vykřikl Fiben, když zaslechl začátek prohlášení. Sledovali přenosné holografické zařízení umístěné na svahu Obřadního pahorku.

Gailet mu gestem ruky naznačila, aby mlčel. „Buď zticha, Fibene. Chtěla bych si to poslechnout až do konce.“

Význam toho poselství byl však zcela jasný hned od prvních vět. Zástupy dobrovolníků, oblečených do provizorních uniforem z ručně tkané látky, pochodovaly dál přes zimní strniště polí. Poněkud neuspořádané okraje této armády lemovaly dva oddíly »jízdní kavalerie«. Připomínalo to záběry na prchající dav z nějakého předkontaktního plochého filmu. Rázující šimové se nervózně usmívali, neustále sledovali oblohu a pohrávali si s ukořistěnými nebo vlastnoručně vyrobenými zbraněmi. Nebylo však žádných pochyb o jejich pevném odhodlání.

Když kamery přiblížily obrázek a pak postupně přejížděly přes celou tu armádu, Fiben se pozorně díval. „Jsou tam všichni,“ řekl vyděšeně. „Když vezmu v úvahu poslední ztráty, tak jsou tam všichni, kdo mají nějaký výcvik anebo by mohli být dobří v boji. Tohle je prostě *buď* a *nebo*.“ Zavrtěl hlavou. „Ať sežeru tu svou modrou kartu, jestli chápu, čeho tímhle chce dosáhnout.“

Gailet se na něj podívala. „Strč si tu svou modrou kartu za opičí ucho,“ popíchla ho uštěpačně. „Já bych zase řekla, že ona *přesně* ví, co dělá, Fibene.“

„Vždyť ale povstalci z města byli v Sindu zmasakrováni.“

Zavrtěla hlavou. „To bylo dřív. Navíc, nevíme přesně, jak to skončilo. V té době jsme si ještě nevydobyli žádný respekt ani status. A každopádně tehdy nebyli žádní svědci. Tyhle horské síly ovšem

vybojovaly nejedno vítězství a dostalo se jim uznání. A kromě toho, teď se dívá celých Pět galaxií.“

Gailet se zamračila a pak dodala: „Athaclena ví velice přesně, co dělá. Jenom jsem netušila, že je situace tak zoufalá.“

Ještě chvíli mlčky seděli a sledovali povstaleckou armádu, jak pomalu postupuje osiřelými sady a přes zimní strniště. Pak Fiben najednou znovu vykřikl.

„Co se děje?“ zeptala se ho Gailet. Pak se podívala do místa, kam ukazoval. Teď byla řada na ní, aby překvapeně vyjekla.

Tam s paprskovou puškou v ruce pochodoval společně s ostatními šimími vojáky někdo, koho oba dobře znali. Nezdálo se, že by Sylvii dělala její zbraň nějaké problémy. Ve skutečnosti vypadala jako ostrůvek klidu v neklidném neošimpanzím moři.

Kdo by si to kdy pomyslel? napadlo Gailet. *Kdo by to kdy do ní řekl?*

Dívali se společně dál. Víc toho dělat nemohli.

107
Galaktici

„K tomuto je třeba přistoupit delikátně, obezřetně, řádně!“ prohlásila Suzerén Náležitosti. „Bude-li to nezbytné, musíme se jim postavit jeden proti jednomu.“

„Ale ty náklady!“ zabědoval Suzerén Pokladu a Bdělosti. „Ty pravděpodobné ztráty!“

Nejvyšší představitelka kněžstva se ze svého hřadu nad ním sklonila a jemně k němu zavrkala.

„Konsenzus, konsenzus… Sdílej se mnou vizi harmonie a moudrosti. Náš klan zde již ztratil mnoho a hrozí mu strašlivé nebezpečí, že přijde ještě o mnohem víc. Ještě jsme však nepřišli o jednu věc, která nám zůstane i v noci, ba i v nejčernějších temnotách – o

svou urozenost. O svou čest.“

Začali se spolu pohupovat. Stále více se zesiloval nápěv. Nápěv s jedním jediným zvukem.

„*Zúúúún…*“

Kdyby tak teď s nimi byl jejich silný třetí partner! Splynutí se zdá být už tak blízko. Suzerénovi Paprsku a Drápu bylo odesláno poselství, jež ho naléhavě žádá, aby se vrátil, připojil se k nim a konečně se stal jedním z nich.

Jak se může bránit, když konečně už ví, dospěl k závěru, uvědomil si, že je to jeho osud, stát se mým mužem? podivila se Suzerén Náležitosti. *Cožpak nějaký jedinec může být tak tvrdohlavý?*

My tři přece ještě můžeme být šťastní!

Přišel však posel se zprávou, která znamenala beznaděj. Bitevní křižník v zálivu se vznesl a zamířil se svým doprovodem do vnitrozemí. Suzerén Paprsku a Drápu se rozhodl jednat. Nezadržel ho žádný konsenzus.

Hlava kněžstva se zasmušila.

Mohli jsme být šťastní.

108

Athaclena

„No, tohle je zřejmě jejich odpověď,“ poznamenala Lydia rezignovaně.

Athaclena na chvíli odvrátila pozornost od nemotorné snahy ovládnout svého koně. Většinou prostě zvíře nechala, ať jde samo s ostatními. Naštěstí to byl mírný tvor, který dobře reagoval na pokyny její korónky.

Zahleděla se směrem, jímž ukázala Lydia McCueová. Západní horizont tam halila potrhaná mračna a opar. V tu stranu už také mávali mnozí šimové. Potom i Athaclena spatřila třpyt letících strojů. A

kennovala blížící se síly. Zmatek… odhodlání… fanatismus… lítost… nechuť… rozbouřená změť emocí vetřelců ji bombardovaly z těch vzdušných lodí. Jedna věc však byla nade vše jasná.

Gůbůrové se blížili s ohromnou, mnohonásobně větší silou.

Vzdálené body začaly nabývat tvarů. „Myslím, že máš pravdu, Lydie," pronesla Athaclena ke své kamarádce. „Zdá se, že tu máme jejich odpověď."

Mariňačka polkla na prázdno. „Mám nařídit, aby se rozptýlili? Možná by se z toho někteří z nás mohli dostat," řekla, ale v jejím hlase byly znát pochybnosti.

Athaclena zavrtěla hlavou, nad kterou se vytvořil smutný glyf. „Ne. Musíme to dohrát do konce, se vším všudy. Svolej všechny jednotky k sobě. Ať jízda přivede všechny támhle na ten kopec."

„Existuje nějaký zvláštní důvod, proč bychom jim to měli usnadňovat?"

Glyf nad Athacleninými vlnícími se úponky odmítl patřit k těm, co vyjadřují beznaděj. „Ano," odpověděla tymbrimijská dívka. „Existuje jeden důvod. Ten nejlepší důvod na celém světě."

109

Galaktici

Plukovník Paprsku a Drápu pozoroval upachtěnou povstaleckou armádu na holografickém projektoru a poslouchal, jak jeho nejvyšší velitel radostně vykřikuje.

„Budou sežehnuti, budou spáleni, budou spečeni na škvarek naší ohnivou palbou!"

Plukovník se cítil mizerně. To byl přehnaně divoký jazyk zbavený veškeré náležité úvahy o důsledcích. Plukovník velice dobře věděl, že dokonce i ty nejskvělejší vojenské plány by nakonec stejně vyšly vniveč, kdyby nebraly v úvahu takové věci, jako byly poklad,

bdělost a náležitost. Rovnováha byla podstatou konsenzu, základem přežití.

Navíc, ta výzva pozemšťanů si zasluhovala úcty! Bylo možné ji ignorovat. Nebo se proti ní postavit s mírnou převahou sil. Ale to, co teď zamýšlel velitel armády, bylo odporné. Jeho přístup byl extremistický.

Plukovník si najednou uvědomil, že přemýšlí o Suzerénovi Paprsku a Drápu, jako o »něm«. Suzerén Paprsku a Drápu byl podle jeho přesvědčení vynikající vůdce, který uměl povzbudit a nadchnout své podřízené. Jenomže nyní se zdálo, že jako princ je naprosto hluchý k pravdě.

Už jenom to, že pomyslel na svého velitele tímto kritickým způsobem, způsobilo plukovníkovi fyzickou bolest. Ten konflikt se odehrával hluboko v něm.

Dveře hlavního výtahu se náhle otevřely a na velitelské stanoviště vystoupila tříčlenná delegace poslů s bílým peřím – kněz, byrokrat a jeden z důstojníků, který dříve přešel na stranu druhých dvou Suzerénů. Obřadným krokem předstoupili před admirála a uctivě mu podali krásně zdobenou a dřevem bohatě vykládanou schránku. Roztřesený Suzerén Paprsku a Drápu přikázal, aby ji otevřeli.

Uvnitř leželo jediné elegantní péro, které bylo celé měňavě červené až na malý kousek špičky.

„To jsou lži! Klamné zprávy! Očividný podvod!“ rozkřičel se admirál a zuřivě vyrazil vyděšenému poslovi schránku i s pérem z rukou.

Plukovník upřeně sledoval, jak se péro pomalu ve spirále snášelo dolů, až dopadlo na podlahu. Vnímal to jako nějakou svatokrádež, nechat ho tam jen tak ležet. Přesto se neodvážil přistoupit a zvednout ho.

Jak tohle mohl velitel ignorovat? Jak mohl odmítat přijmout sytě modré zabarvení, které se nyní šířilo od kořínků jeho vlastního peří? „Peření se může znovu zvrátit,“ zařval vztekle Suzerén Paprsku a Drápu. „A k tomu může dojít, jestliže vybojujeme vítězství našimi zbraněmi!“

Jenomže to, co nyní navrhoval, by nebylo žádné vítězství, nýbrž prachsprostý masakr.

„Všichni ti pozemšťané se shromažďují, shlukují, sbíhají na jediný kopec," oznámil jeden z velitelových pobočníků. „Nabízejí nám tak jediný snadný cíl!"

Plukovník vzdychl. Na to nemusel být členem kněžstva, aby pochopil, co to znamená. Pozemšťané, vědomi si toho, že nebude vybojován žádný čestný boj, se shromáždili, aby učinili svůj skon jednodušším. Protože jejich životy již byly tak jako tak ztraceny, existoval jen jeden jediný důvod, proč to udělali.

Udělali to proto, aby chránili křehký ekologický systém této planety. Účelem uděleného pronájmu konec konců bylo zachránit Garth. V jejich naprosté bezmocnosti plukovník viděl a cítil vlastní hořkou porážku. Přinutili Gůbůry, aby se jasně rozhodli mezi mocí a ctí.

Krvavě rudé péro plukovníka fascinovalo, jeho barva způsobila změnu v jeho vlastní krvi. „Připravím své vojáky Drápu k sestupu dolů a ke střetnutí s těmi Terrany," navrhl s nadějí, že bude vyslyšen.

„Spustíme se, přiblížíme se k nim a pak zaútočíme ve stejném počtu, s lehkou výzbrojí a bez robotů."

„Ne! Nesmíte to udělat, nemůžete a taky to neuděláte! Pečlivě jsem zvolil úlohu pro všechny své síly! Budu je potřebovat, až se utkáme s Thennaniny! Žádné rozmařilé plýtvání vojáky nedopustím! A teď mě pozorně poslouchejte! V této chvíli, v tomto okamžiku ti pozemšťané dole pod námi pocítí, poznají a protrpí mou spravedlivou pomstu!" hřímal dál Suzerén Paprsku a Drápu. „Přikazuji uvolnění zámků ze zbraní hromadného ničení. Sežehneme tohle údolí a pak další a další, dokud všechno živé v těchhle horách…"

Ten rozkaz nikdy nebyl dokončen. Plukovník jednou mrknul a pak pustil svou paprskovou pistoli na zem. Po jejím zařinčení následovalo dvojí bouchnutí, když se nejprve hlava a pak i tělo bývalého vojenského velitele skácely.

Plukovník se otřásl. Na těle, bezvládně ležícím na zemi, byly jasně viditelné lesklé stíny příslušnosti ke královské rodině. Admirálova krev se mísila s modrým princovským peřím a pak stékala po podlaze, až se nakonec spojila s jediným karmínovým pérem královny.

Potom plukovník promluvil ke svým zkoprnělým podřízeným: „Informujte, sdělte, zpravte Suzeréna Náležitosti o tom, že jsem se

sám nechal uvěznit a očekávám rozhodnutí o svém osudu. Zároveň oznamte jejich výsosti, co je třeba udělat.“

Ještě hodnou chvíli, naprosto ze setrvačnosti, pokračovaly ozbrojené síly v letu ke kopci, na němž čekali shromáždění pozemšťané. Na velitelském stanovišti nikdo nepromluvil a nikdo se ani nepohnul.

Když ta zpráva přišla, jakoby jen potvrdila to, co už nějakou dobu věděli. Stín smutku se již snesl na administrativní komplex. Nyní bývalý Suzerén Náležitosti a bývalý Suzerén Pokladu a Bdělosti společně zapěli nad tou ztrátou truchlivý žalozpěv.

Jak velké naděje, jak báječné vyhlídky v sobě chovali, když se vydali na toto místo, na tuto planetu, na tento odlehlý flíček v prázdném prostoru. Hřadová šlechta velice pečlivě všechno připravovala, dávala si pozor, aby žádná chybička nikde nic nepokazila – byli tři nejlepší, tři skvělé produkty genetické manipulace, ty nejskvělejší.

Byli jsme vysláni, abychom domů přinesli konsenzus, pomyslela si nová královna. *A ten konsenzus přišel. Je jím popel. Mýlili jsme se, když jsme si mysleli, že toto je ten správný čas vykročit k dosažení velikosti.*

Ach, tolik faktorů všechno úplně obrátilo. Kdyby jen první kandidát Pokladu a Bdělosti nezahynul… Kdyby jen nebyli dvakrát oklamáni tím vychytralým Tymbrimijem a jeho »Garthlingy«… Kdyby jen ti pozemšťané nebyli tak chytří při využívání každého, sebemenšího chybného kroku – například tenhle poslední manévr, jímž přinutili gůbůrské vojáky rozhodnout se mezi zneuctěním a královraždou…

Žádná náhoda v tom ale nebyla, věděla královna. *Nemohli by získat výhodu, kdybychom se my nedopustili chyb a zachovali jednotu.*

Takový byl konsenzus, o němž zpraví hřadovou šlechtu. Oznámí, že byly učiněny a dopuštěny chyby, omyly, přehmaty, které tato expedice odsouzená k záhubě vynesla na světlo.

Bude to cenná informace.

Nechť mě toto utěší od bolesti z vědomí, že má vejce jsou sterilní, bez plodů, pomyslela si, když sama poskytla útěchu svému jedi-

nému zbývajícímu partnerovi a milenci.

Poslům pak dala stručný rozkaz.

„Sdělte plukovníkovi naši milost, amnestii, odpuštění. A povolejte síly zpět na základnu.“

Zanedlouho se smrtící křižníky otočily a zamířily domů. Hory a údolí nechaly těm, kteří je, jak se zdálo, tak moc chtěli.

110

Athaclena

Šimové v úžasu zírali, když viděli, že se Smrtka zřejmě rozmyslela. Lydia McCueová zavrtěla nevěřícně hlavou. „Tys to věděla,“ řekla po chvíli, když se otočila a podívala se na Athaclenu. „Tys to věděla!“ zopakovala pak ještě jednou obviňujícím hlasem.

Athaclena se usmívala. Její úponky zaznamenávaly v ovzduší jemné smutné stopy.

„Řekněme, že jsem si jenom myslela, že existuje taková možnost,“ řekla po chvíli konečně.

„Ale i kdybych se mýlila, přesto by to byla věc hodná uznání.

Nicméně jsem hrozně ráda, že jsem se nemýlila.“

část sedmá

VLČATA

Postavit se předtuše, nejsme s to ni zbla;
je zvláštní hříčkou prozřetelnosti,
když spadne pták. Má-li to být nyní, pak se to nestane;
nemá-li se to stát, pak se to stane nyní;
nemá-li to být nyní, přesto se to stane;
vše, co třeba, jen připravenost je.

Hamlet, jednání V, scéna II

111
Fiben

„Dobrotivý Všehomíre, jak já nesnáším ceremoniály!“

To povzdechnutí mu přineslo dloubanec do žeber. „Přestaň sebou šít, Fibene. Celý svět se dívá!“

Znovu si povzdechl a pokusil se posadit vzpřímeně. Fiben si nemohl nevzpomenout na Simona Levina a na poslední příležitost, kdy stáli vedle sebe při slavnostním nástupu. Bylo to jenom kousek odsud. *Některé věci se nikdy nezmění*, pomyslel si. Teď to byla pro změnu Gailet, kdo ho sekýroval, aby se snažil vypadat důstojně.

Proč každý, kdo ho měl rád, se do něj neustále navážel kvůli tomu, jak stojí? Zamručel. „Jestli chtěli vazaly, kerý budou vypadat elegantně, tak si měli pozvednout…“

Konec věty nahradilo prudké heknutí. Gailetiny lokty byly vskutku o dost ostřejší než Simonovy. Fiben několikrát nazlobeně rozšířil chřípí a odfrknul si, ale jinak zůstal v klidu. Vypadala velice dobře v té vkusně střižené nové uniformě. Možná, že ona tady byla ráda, ale ptal se někdo jeho, jestli chce tu zatracenou medaili? Ne, samozřejmě neptal. Nikdo se ho nikdy na nic neptal.

Konečně ten proklatý thennaninský admirál skončil svoje monotónní, nudné kázání o ctnosti a tradicích, které sklidilo tu a tam potlesk. Dokonce i Gailet vypadala, že se jí ulevilo, když se ten hřmotný galaktik vrátil na své místo. Ovšem, bohužel, zdálo se, že přednést projev chtějí i mnozí další.

Starosta Port Helenie, který se vrátil z internace na ostrovech, ocenil chrabré bojovníky městské gerily a navrhl, že by jeho šimí zástupce měl přebírat řízení radnice mnohem častěji. To mu vyneslo srdečný aplaus… *a pravděpodobně nějaký ten šimí hlas navíc, až přijdou další volby*, pomyslel si Fiben cynicky.

Velká examinátorka Institutu Pozvednutí Cough'Quinn*3 shrnula dohodu, kterou podepsali jménem Thennaninů Kault a jménem pozemského klanu legendární admirál Alvarezová. Podle této úmluvy zatím rozumově ladem existující druh, donedávna nazývaný gorila, od nynějška zahajuje dlouhé dobrodružství inteligence. Těmto novým galaktickým občanům – široce již známým jako »Vazalská rasa, která si zvolila« – budou dány do pronájmu Mulunské hory, a to na padesát tisíc let. Nyní se tedy gorily staly skutečnými »Garthlingy«.

Výměnou za odbornou pomoc od Země a za poskytnutí gorilího genetického základu se mocný klan Thennaninů zavázal ochranou terranského pronájmu Garthu a pěti dalších lidských a tymbrimijských planetárních kolonií. Nebude se přímo zapojovat do nyní probíhajících konfliktů Země a Tymbrimu se Sory, s Tandy a s dalšími fanatickými klany, ale snížení tlaku na těchto frontách umožní těmto dvěma rasám přesunout zoufale potřebnou pomoc k domovským planetám.

A Thennaninové sami přestávají být nepřáteli »uličnicko-vlčecí« aliance. Tato skutečnost měla sama o sobě cenu síly velkých armád.

Udělali jsme, co se dalo, a ještě víc, pomyslel si Fiben. Do této chvíle se zdálo, že velká většina »umírněných« galaktiků bude prostě nečinně sedět stranou a nechá volné ruce fanatikům k realizaci jejich záměrů. Teď existovala určitá naděje, že zjevná »nevyhnutelná vlna dějin«, která by prý měla zahubit všechny vlčecí klany, nebude vypadat tak úplně nezadržitelně. Události na Garthu měly za následek, že vzrostly sympatie k vlčecím vyděděncům.

Jestli bude třeba ke skutečnému získání nových spojenců dalších čar a kouzel, Fiben nedokázal předvídat. Byl si ale dost jistý tím, že definitivní výsledek se rozhodne tisíce parseků daleko odsud. Možná na samotné matičce Zemi.

Když začala mluvit Megan Oneaglová, Fiben si uvědomil, že nadešla chvíle, kdy bude muset překonat to nejnepříjemnější z celého dnešního dopoledne.

„…by se změnilo v naprostou prohru, kdybychom se nepoučili z toho, čím jsme v uplynulých měsících prošli. Konec konců, k čemu by bylo překonávání těžkostí, kdyby nás nečinilo moudřejšími? Pro

co pak naši mrtví blízcí obětovali své životy?“

Planetární koordinátorka si krátce odkašlala a zašustila svými staromódními poznámkami na papíře.

„Navrhneme změny ve stávajícím probatorním systému, který vyvolal odpor, jehož dokázal nepřítel využít. Budeme se usilovně snažit využít nové Knihovny ku prospěchu všech. A samozřejmě budeme obsluhovat a udržovat zařízení na Obřadním pahorku pro den, kdy se vrátí mír a kdy ho bude možné využít k účelu, jemuž má sloužit – k oslavě statutu, jenž si tolik zaslouží druh *pan argonostes*.

A co je nejdůležitější ze všeho, využijeme gůbůrských reparací k financování naší hlavní práce tady na Garthu. Jejím cílem je zvrátit upadání křehké ekosfery planety, využít těžce nabytých zkušeností k zastavení klesající spirály a vrátit tento náš adoptovaný domov jeho hlavnímu úkolu – úkolu plodit úžasnou druhovou různorodost, stát se zdrojem veškerého rozumu.

Více z těchto záměrů bude předloženo k veřejné diskusi v nadcházejících týdnech.“ Megan vzhlédla od svých poznámek a usmála se. „Ale dnes máme ještě jeden úkol. Radostný úkol vyznamenat ty, kteří nás naplnili hrdostí. Ty, kteří se zasloužili o to, že tu dnes můžeme svobodně stát. Toto je naše příležitost ukázat jim, jak vděční jim jsme a jak moc jsou milováni.“

Tak ty mě miluješ? zeptal se tiše Fiben. *Tak mě nech vodsuď vypadnout.*

„Skutečně,“ pokračovala koordinátorka. „Pro některé naše šimí občany se uznání jejich činů neomezí jen na dobu jejich životů nebo jen zaznamenáním do kronik a učebnic dějepisu, nýbrž bude pokračovat úctou, s níž budou vychováváni jejich potomci, budoucnost jejich rasy.“

Sylvie, sedící po Fibenově levici, se naklonila dopředu, aby viděla na Gailet, která seděla nalevo. Obě si vyměnily pohledy a usmály se na sebe.

Fiben si vzdychl. Podařilo se mu alespoň přemluvit Cordwainera Appelbeho, aby to jeho zatracené povýšení na bílou kartu držel v tajnosti. Jenomže to samozřejmě bylo stejně na houby. Teď po něm šly snad všechny šimi se zelenými a modrými kartami z celé Port Helenie. A Gailet a Sylvie mu v tom moc nepomáhaly.

A přitom, k sakru, kvůli čemu jinému se s nimi oženil, než právě kvůli tomu, aby ho ochránily! Fiben si odfrkl. No vážně, kvůli ochraně! Teď ty dvě dokonce podezříval, že samy vybíraly *kandidátky*.

Bez ohledu na to, jestli nějaké dva druhy patřily ke stejnému klanu, nebo dokonce pocházely ze stejné planety, vždy existovaly určité základy, jimiž se od sebe lišily. Kupříkladu, jak hodně lidi rozdělovaly v období před Kontaktem různé kultury. Bylo proto samozřejmostí, že záležitosti lásky a reprodukce mezi šimy musely vycházet z vlastních sexuálních tradic, jejichž kořeny vězely v minulosti, jež dávno předcházela začátku Pozvednutí šimpanzů.

Přesto ve Fibenovi bylo dost lidských předpokladů pro to, aby zrudnul, když přemýšlel o tom, co ty dvě teď na něj chystají, když se z nich staly tak velké kamarádky. *Jak jsem se jenom mohl nechat zatáhnout do téhle situace?*

Sylvie se mu podívala do očí a sladce se usmála. Zároveň ucítil, jak Gailetina ruka vklouzla do jeho.

No, myslím, že to nebylo zas tak těžké, připustil nato v duchu a zase si povzdechl.

Nyní se četla jména a jejich nositelé si chodili pro vyznamenání. Ale Fiben na chvilku vnímal jenom jejich trojici sedící pohromadě. Jako kdyby zbytek světa byl jen iluzí. Vlastně se cítil velice dobře.

Robert Oneagle vstal a vystoupil na pódium, aby převzal medaili. Zdálo se, že se ve své uniformě cítí mnohem lépe než jeho šimí kamarád ve své. *Musím se ho zeptat, kde šije,* zamručel si v duchu Fiben, když ho pozoroval.

Robert si ponechal vousy a udržel si pěknou postavu, kterou získal tvrdým životem v horách. Už z něj nebyl žádný výrostek. Ve skutečnosti vypadal každým coulem jako románový hrdina.

Takovej nesmysl, odfrkl si zhnuseně Fiben. *Musim tomu hošanovi co nejdřív vožrat držku. Trochu mu splácnout hřebínek v zápase. Votevřít mu voči, aby si nemyslel, že je všechno pravda, co napíšou ti škrabálkové v novinách.*

Robertova matka na druhé straně během války viditelně zestárla. Během posledního týdne ji Fiben několikrát přistihl, jak se zalíbením kradmo pozoruje svého vysokého, do bronzova opáleného syna, když

kolem procházel s ladností divoké kočky z džungle. Vypadala zároveň pyšně, ale i poněkud zmateně, jako kdyby její vlastní dítě odnesli lesní víly a skřítkové a místo něj podvrhli nějaké jiné.

Tomu se říká dospívání, Megan.

Robert zasalutoval a otočil se, aby odpochodoval zpátky na své místo. Když procházel kolem Fibena, jeho levá ruka udělala rychlý pohyb, v němž šim rozpoznal jedno slovo ve znakové řeči. Pivo!

Fiben se už už chystal, že se rozchechtá, ale honem se zarazil, protože Sylvie i Gailet se otočily a přísně na něj pohlédly. Ale to bylo jedno. Bylo dobré vědět, že to Robert prožívá jako on. Vojáci Drápu by byli pro takovýhle ceremoniální nesmysl asi vhodnější.

Robert se vrátil na svou sedačku vedle poručice Lydie McCueové, jejíž vlastní medaile se už leskla na hrudi slušivé blůzy uniformy. Mariňačka seděla vzpřímeně a pozorně sledovala, co se děje. Fiben si však všiml něčeho, co neviděli ani hodnostáři, ani dav. Špička její boty nadzvedla záložku nohavice Robertových kalhot.

Chudák Robert se snažil tvářit, jako by se nic nedělo. Mír, holt, přináší taky své různé dřiny. Svým způsobem byla válka jednodušší.

Dál v zástupu Fiben zahlédl malý hlouček humanoidů, štíhlých dvounohých bytostí, jejichž liščímu vzhledu poněkud neodpovídaly třásně nad ušima z mírně se vlnících úponků. Mezi shromážděnými Tymbrimiji snadno poznal Uthacalthinga a Athaclenu. Oba odmítli veškeré pocty, veškerá vyznamenání. Obyvatelé Garthu musejí počkat se stavěním nějakých památníků, dokud ti dva neodletí. Toto posečkání pro ně bude odměnou.

Velvyslancova dcera vymazala veškerá přizpůsobení obličeje a těla, která jí pomohla, aby vypadala téměř jako člověk. Tiše rozmlouvala s mladým Tymbrimijcem, jenž, jak Fiben předpokládal, by mohl být podle měřítek na Tymbrimu považován za hezkého.

Jeden by si mohl myslet, že ti dva mladí – Robert a jeho mimozemská žena – se zcela přizpůsobili návratu ke svým rasám. Vlastně je Fiben podezříval, že oba se chovají k opačnému pohlaví mnohem nenuceněji, než tomu bylo před válkou.

A přece… Jednou je viděl, jak se na krátkou chvíli sešli při jedné z akcí nekonečné série diplomatických recepcí a konferencí. Hlavy měli velice blízko u sebe a ačkoli si neřekli ani slovo, Fiben si byl

jistý, že viděl nebo cítil, jak něco lehce víří v úzkém prostoru mezi nimi.

Ať už budou mít v budoucnu jakékoli partnery nebo milence, bylo jasné, že existovalo cosi, co Athaclena a Robert už budou sdílet navždy bez ohledu na to, jaká vzdálenost je ve vesmíru bude dělit.

Sylvie se vrátila na místo se svým vlastním oceněním. Šaty, které měla na sobě, nedokázaly zcela schovat její zakulacenou postavu. Fiben si bude muset brzy zvyknout na další změnu v životě. Uvědomil si, že porthelenský Hasičský sbor bude pravděpodobně nucen nabrat nové síly, až se ten mrňous začne ve škole učit chemii.

Gailet objala Sylvii a pak vykročila k pódiu sama. Tentokrát byly potlesk a jásot tak vytrvalé, že si Megan Oneaglová musela vynutit klid pokynem ruky.

Když však Gailet promluvila, nebyl to gradující vítězný chvalozpěv, jak zástup zjevně očekával. Její poselství bylo zjevně mnohem vážnější.

„Život není fér," pronesla. Mumlající posluchačstvo utichlo, když Gailet přelétla shromážděné pohledem a zdálo se, že se každému z nich podívala do očí. „Ten, kdo tvrdí, že tomu tak je, nebo dokonce, že by tomu tak *mělo* být, je blázen anebo něco horšího. Život může být krutý. Infiny kousky mohou být rozmarnou hrou šance a pravděpodobnosti. Mohou vás zabít studené rovnice, když uděláte chybu ve vesmíru, nebo dokonce jen krok z chodníku ve špatný okamžik.

Toto není ten nejlepší ze všech možných světů. Protože kdyby byl, existovala by nelogičnost? Tyranie? Nespravedlnost? Dokonce i evoluce, ten zdroj různorodosti a srdce přírody, je tak velice často necitelný proces, v němž smrt a zrod nového života jdou ruku v ruce.

Ne, život není spravedlivý. Vesmír není fér.

A přece," Gailet zavrtěla hlavou, „a přece, není-li fér, pak může být nádherný. Podívejte se teď kolem sebe. Všude je tu přítomno kázání mnohem impozantnější, než bych kdy vám mohla činit já. Podívejte se na tenhle hezký, smutný svět, který je naším domovem. Hle, toť Garth."

Shromáždění se konalo na vrchu ležícím jižně od nové planetární pobočky Knihovny, na louce s otevřeným výhledem na všechny

strany. Na západě všichni viděli Cilmarské moře, jeho šedomodrou hladinu, zbarvenou proužky plovoucího rostlinného života a zčeřenou brázdami vytvořenými vodními tvory. Nad ním se rozprostíralo modré nebe, které vyčistila poslední zimní bouře. Ostrovy se v dopoledním slunci třpytily, jako nějaké vzdálené kouzelné království.

Severně od louky se tyčila béžová věž Knihovny s velkým znakem paprskovité spirály vsazené do lesknoucího se kamene. Čerstvě zasazené stromy z několika desítek světů se mírně klátily ve větru vanoucího kolem kolosu Knihovny – tak nadčasového, jako ty dávné vědomosti, jež ukrýval ve svém nitru.

Na východ a na jih za vodami Aspinalského zálivu, v němž nyní panoval čilý ruch, bylo vidět údolí Sind a Mulunské hory. V údolí už rašily časné zelené výhonky, které začaly naplňovat ovzduší vůní jara. A hory v dálce trůnily jak spící titánové a čekaly na to, až budou moci odhodit své zimní sněhové kabátce.

„Naše vlastní malé životy, naše druhy, dokonce náš klan jsou pro nás hrozně důležité, ale co jsou vedle tohoto? Vedle této líhně tvorstva? To je to, zač bylo hodno bojovat. A náš úspěch spočívá v tom, že jsme to ochránili.

My, pozemšťané, víme lépe než leckdo jiný, jak nefér život dokáže být. Možná, že od dob Prapředků samých neexistoval klan, který by si to uvědomoval tak dobře. Naši milovaní patroni, lidé, skoro zničili naši milovanou Zem, než se naučili moudrosti. Šimové, delfíni a gorily jsou jenom začátek toho, co mohlo být ztraceno, kdyby včas nedospěli.“

Její hlas se ztišil. „Jako byli ztraceni skuteční Garťané před padesáti tisíci lety, dřív, než vůbec dostali příležitost pohlédnout s úžasem na noční nebe a poprvé se podivit nad tím, co že to za světlo bliká v jejich myslích.“

Gailet zavrtěla hlavou. „Ne. Válka na obranu Potenciálu trvá už mnoho eonů. A neskončila tady a teď. Ve skutečnosti možná ani nikdy neskončí.“

Když se Gailet otočila a vykročila zpátky na místo, panovalo nejdřív zaražené ticho. Potlesk, který pak následoval, byl ojedinělý a stísněný. Ale když se vrátila na místo a objala se se Sylvií a s Fibenem, měla na rtech mírný úsměv.

„S'jim to nandala," pochválil ji manžel.

Pak nevyhnutelně přišla řada na něj. Megan Oneaglová přečetla seznam úspěchů a hrdinských činů, který zjevně přehnal nějaký pisálek z propagačního oddělení, aby zakryl, jak špinavé, zapáchající a na hloupé náhodě založené to všechno bylo. Když to slyšel takhle přečtené nahlas, připadalo mu to dokonce nějak neznámé. Fiben si sotva pamatoval polovinu toho, co mu ten úřední mazal připsal.

Vůbec se nepodivoval nad tím, proč byl vybrán, aby šel jako poslední. Dospěl k závěru, že mu to udělali z čiré nenávisti. *Poslat mě tam po takovém vystoupení, jako měla Gailet, je prachsprostá vražda*, mudroval.

Megan ho vyzvala. Ty nenáviděné boty způsobily, že cestou na pódium sebou málem praštil. Zasalutoval planetární koordinátorce a snažil se stát vzpřímeně, když mu připínala nějakou zářící medaili a insignie, které z něj dělaly záložního plukovníka Garthských obranných sil. Z bouřlivého jásotu davu, zvláště šimů, ho začaly pálit uši. A ještě horší to bylo, když – podle instrukcí Gailet – roztáhl pusu k úsměvu a zamával do kamer.

No, možná bych to mohl vydržet… v malých dávkách.

Když mu Megan uvolnila stupínek, Fiben vykročil. Měl taky připravený nějaký ten projev, pěkně na svitku stočeném v kapse. Ale potom, co slyšel mluvit Gailet, se rozhodl, že bude mnohem lepší, když všem poděkuje a zase si dřepne na zadek.

Nejdřív trochu zápasil s nastavením výšky stupínku a pak spustil. „Je jenom jedna věc, kterou bych vám chtěl říct, a to je… JÁÁÁÓÓ!"

Vykřikl, protože jeho levou nohou projel elektrický proud. Vyskočil a chytil se za postiženou končetinu, ale v tu chvíli dostal ránu do pravé nohy! Znovu zaječel. Podíval se pod sebe právě včas, aby zahlédl, jak se k němu znovu natahují malé modré záblesky pod pódiem. S hlasitým zaskučením vyskočil dva metry do vzduchu a dopadl na dřevěný řečnický pult.

Funícímu Fibenovi chvíli trvalo, než oddělil panický hukot ve svých uších od hysterického jásotu davu. Protřel si oči a zíral.

Šimové stáli na svých sklápěcích křeslech a mávali rukama. Houkali a skákali dolů a nahoru. V řadách vypulírované čestné gardy

zavládl zmatek. Dokonce i lidé se smáli na celé kolo a plácali se do stehen.

Fiben se ohromeně ohlédl na Gailet a Sylvii a hrdost v jejich očích mu vysvětlila, co to všechno znamená.

Oni si myslí, že tohle je můj připravený projev!

V obličeji jeho lordstva primátora Port Helenie zahlédl starostlivý výraz.

Ne! Příští volby na mě budou chtít, abych na tu funkci kandidoval! Sakra, kdo mi to provedl?

Pátral očima v davu a okamžitě si všiml jedné osoby, která reagovala naprosto odlišně, bez jakéhokoli překvapení. Ten tvor vystupoval ze zbytku zástupu svýma široce rozestoupenýma očima a vlajícími úponky, ale i svým zcela lidským výrazem stěží potlačovaného veselí.

Bylo tam ovšem ještě cosi jiného, jakési nic, které Fiben nějak vnímal. Vznášelo se to nad korónou smějícího se Tymbrimije.

Fiben zafuněl. A kdyby se dalo vraždit pouhým pohledem, největší přátelé a spojenci Země by museli okamžitě poslat na Garth nového velvyslance.

Když pak na Fibena mrkla Athaclena, jenom tím potvrdila oprávněnost jeho podezření.

„Náramná sranda," zamumlal si Fiben polohlasně pro sebe, i když se přinutil k dalšímu širokému úsměvu a znovu zamával bouřícímu davu.

„Hrozná sranda, Uthacalthingu."

Dovětek a poděkování

Nejdříve jsme se báli tvorů, kteří sdíleli Zemi s námi. Potom, když naše moc vzrostla, jsme se na ně dívali jako na svoje vlastnictví, s nímž jsme však nemohli volně nakládat. Zcela nedávný nesprávný názor (ve srovnání s předešlými trochu lepší) vypíchl myšlenku, že zvířata jsou ve své přirozenosti čestná a že pouze člověk je špatný, zločinný, vražedný, násilnický, nenasytný, že je rakovinou na okraji zázraku tvoření. Tento pohled říká, že Zemi a všemu jejímu tvorstvu by bylo mnohem lépe bez nás.

Teprve později jsme přešli ke čtvrtému způsobu nahlížení na svět a na své místo v něm. K novému pohledu na život.

Jestliže jsme se vyvinuli, je třeba si položit pár otázek: Nejsme v mnoha ohledech jako ostatní savci? V ohledech, v nichž bychom se od nich mohli učit? A nemělo by nás učit i to, v čem se lišíme?

Vraždy, znásilnění, nejtragičtější formy duševní nemoci – všechno toto nyní nacházíme mezi zvířaty stejně jako mezi námi. Schopnost myslet jenom zveličuje hrůzu z těchto dysfunkcí v nás. Příčina není v kořenech. Příčinou je temnota, v níž doposud žijeme. Její nevědomost.

Nemusíme se na sebe dívat jako na monstra, abychom se naučili etice šetrného přístupu k životnímu prostředí. Nyní je velice dobře známo, že naše samotné přežití závisí na zachování komplexu ekologických systémů a genetické různorodosti. Jestliže úplně zničíme přírodu, zemřeme s ní i my.

Ale existuje ještě jeden důvod, proč chránit jiné druhy, o němž se mluví zřídka, pokud vůbec. Možná jsme první, kteří mluví a myslí a budují a o něco usilují, ale nemusíme být poslední. V tomhle dobrodružství nás mohou následovat další.

Jednoho dne můžeme být posuzováni podle toho, jak dobře jsme si vedli, když my sami jsme pečovali o Zemi.

Autor s vděčnosti přiznává, že je zavázán těm, kteří pročetli rukopis tohoto díla a pomohli mu se vším od aspektů přirozeného chování opic až po opravu špatně použitých uvozovek v přímé řeči.

Chci poděkovat Anitě Eversonové, Nancy Graceové, Kristie McCueové, Louise Rootové, Noře Brackenburyové a Markovi Grygierovi za jejich cenné pohledy. Své postřehy poskytli profesor John Lewis a Ruth Lewisová, stejně jako Frank Catalano, Richard Spahl, Gregory Benford a Daniel Brin. Děkuji rovněž Stevovi Hardestymu, Sharon Sosnaové, Kim Bardové, Rickovi Sturmovi, Donovi Colemanovi, Sarah Bartterové a Bobu Gooldovi.

Za projevenou trpělivost si moji vděčnost zasluhují Lou Aronica, Alex Berman a Richard Curtis.

A mým chlupatým bratrancům nabízím omluvu. Tady máte banán a pivo.

David Brin
listopad 1986

David Brin

VÁLKA POZVEDNUTÝCH

/Uplift War/

překlad © 2001 M. Kraus
ilustrace na obálce © 2001 M. Wheelan
české vydání © 2000 V. Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena

Vydalo nakladatelství Wales
jako svou 44. publikaci
ISBN 80-86390-33-0

VÁLKA POZVEDNUTÝCH

Zpráva o tajemném objevu pozemské lodi Streaker vyvolala krizi, která se šíří celou galaxií. Nad planetou Kithrup bojují desítky flotil mezi sebou o to, kdo se zmocní bezbranných pozemšťanů i jejich tajemství. O konečném výsledku tohoto boje se ale možná rozhoduje někde jinde...

Velkolepý příběh o cestě Lidstva vesmírem Pozdvižených civilizací. Brilantní sci-fi s gejzírem nápadů a překvapivých zvratů

Na opačném konci vesmíru se skupina lidí a šimpanzů připravuje k obraně Garthu – svého nového domova. Netuší, že útočícím Gůbůrům jde o něco víc než jen o ovládnutí planety...

Většina lidí na Garthu je přinucena kapitulovat a hledat u okupantů protilátky proti jimi použitému plynu. Na planetě se však nacházejí i bytosti vůči plynu imunní, například tymbrimijský velvyslanec Ulthacalthing a jeho dcera. Ulthacalthing si hodlá z Gůbůrů vystřelit takovým způsobem, že na to ještě dlouho nezapomenou. Původně neškodný vtípek se mu však záhy vymyká z rukou...

Šimpanze Gůbůrové pokládají za jen zpola povznesené primitivy, neschopné bez jejich patronů samostatné akce. Mají i nemají pravdu...

A podle místního folklóru se zde skrývá i vyspělý druh, který přežil genocidu předchozích správců Garthu – legendární Garthlingové. Je to pravda či ne? Lze takovou legendu nějak použít proti Gůbůrům? Nebo proti Lidem?

9 788086 390338